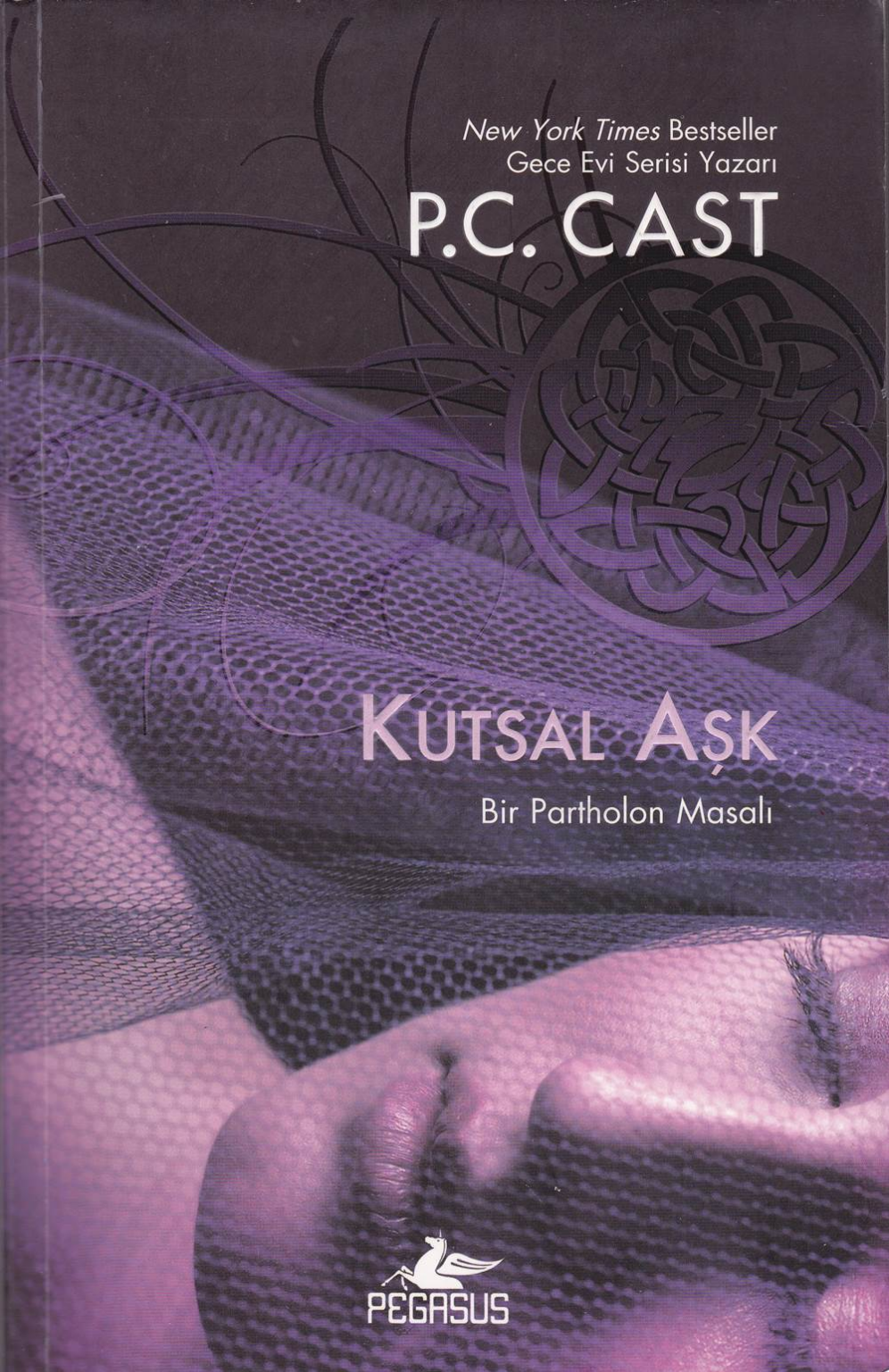
New York Times Bestseller
Gece Evi Serisi Yazarı

P.C. CAST

KUTSAL AŞK

Bir Partholon Masalı

PEGASUS

Sevgili Harika Okuyucu,

Bu kitabı seviyorum! Bu, planlanmış bir sevgi. Gece Evi serisinden çok önce Divine by Mistake kitabımı yazmak için oturduğumda, kendi kendime En Çok Okumak İstediğim Kitabı yazacağımı söyledim ve tam olarak da öyle yaptım. Beni güldüren bir kadın kahraman yarattım ve onu şarap, seks, macera ve gerçek aşkla dolu bir hayat sürebilmesi için doğrudan, en güzel hayallerimi süsleyen dünyaya gönderdim ve tüm bunlar gerçekten çok eğlenceliydi.

Fakat size karşı dürüst olmalıyım. Bu kitabı bu kadar çok sevmemin en önemli nedeni, sonsuza dek en sevdiğim kahraman olarak kalacak olan ClanFintan'ı yaratmış olmamdır. O tabii ki güçlü, yakışıklı ve seksi –bunlar her kahramanda olan özellikler– fakat ClanFintan'ı diğer kahramanlardan ayıran iki özelliği daha var. İlk olarak, dürüstlük duygusu insanı gerçekten de derinden etkiliyor. Ağzından çıkan şey sözden de öte, aslında onun kendisi. İkinci olarak ise, (bu aynı zamanda onunla ilgili en sevdiğim özellik olabilir) bu dünyevi, sert adamın benim kadın kahramanıma âşık olduğunda içinde filizlenen eğlence ve masumiyet duygusudur. Aşkı keşfederkenki neşesi, her zaman kalbimde olacak.

O halde şimdi bir kadeh en sevdiğiniz şarapla bir köşeye kıvrılın ve Partholon'un kapılarını aralayın fakat dikkatli olun! Tıpkı benim gibi siz de oradan hiç çıkmak istemeyebilirsiniz...

İyi okumalar,

P.C. Cast

TEŞEKKÜR

Öncellikle, seslerini duyurmaktan hiç kaçınmayan, hevesli, orijinal Goddess by Mistake romanının hayranlarına en içten teşekkürlerimi sunmak isterim. Kariyerim sizler sayesinde var oldu. Teşekkür ederim teşekkür ederim teşekkür ederim.

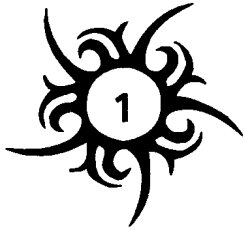
Ayrıca *Romantic Times* kitap yorumlarında çalışan ekibe de teşekkür etmek istiyorum. Bu kitabım fazla ünlü olmayan küçük bir yayınevi beklerken, sizler kitabıma 4 ½ Yıldızlı Altın Yorumu layık görerek beni "keşfettiniz". Vay be! O ilk yorumun heyecanını hiç unutmayacağım. Teşekkür ederim.

Kitabımı bir gecede okuyan ve aramızda özel bir şeylerin olduğunu bilen arkadaşım ve yayın temsilcim Meredith Bernstein'a teşekkürler.

Ve Partholon ve Shannon'ı gerçekten "anlayan" ve düzeltme ile basım sürecinin tamamen sorunsuz geçmesini sağlayan muhteşem Stacy Boyd'a şükranlarımı ve teşekkürlerimi sunarım.

Bu kitap babam Dick L. Cast'e ithaf edilmiştir
Eski Koç.
Sonsuza dek benim Mighty Mouse'um.

BİRİNCİ KISIM

Nihayet yola çıkabilmiştim. Mustang'im neredeyse bomboş olan otoyolda yağ gibi kayarken içimi hoş bir duygu kaplamıştı. Neden arabalar yeni yıkandıklarında performansları en üst seviyeye çıkmış gibi olur ki? Öne doğru eğilerek CD çalara bir CD koydum, Altıncı parçaya atladım ve ciğerlerimi var gücüyle zorlayarak detone sesimle Eponine ile birlikte aşkın anlamsızlığından bahseden şarkıyı söylemeye başladım. Bir sonraki parça başladığında, ağır ağır ilerleyen bir Chevrolet'nin yanından geçerken bağırdım: "Tanrım, öğretmen olmayı seviyorum!"

Haziranın biriydi ve önümde tüm bakirliğiyle uzanan koskoca bir yaz vardı.

"Uyuyabileceğim günler beni bekliyor!"

Yüksek sesle söylemek bile mutlu hissetmeme yetmişti. On yıllık öğretmenlik hayatımda, öğretmenlerin kendi kendilerine konuşma gibi kötü bir alışkanlıkları olduğunu keşfetmiştim. Hayatımızı konuşarak kazandığımız ve hislerimizi yüksek sesle dile getirmekten çekinmediğimiz için böyle olduğumuza dair bir tezim vardı. Ya da çoğumuzun, özellikle de lise öğretmenlerinin tam anlamıyla tuhaf olmasından kaynaklanıyordu.

Yalnızca hafif kaçık olan kişiler, ergenlere öğretmenlik yapacakları bir kariyer seçerlerdi. En iyi arkadaşım Suzanna'ya İngilizce sınıfındaki son sıkıntılardan ve olaylardan bahsettiğimde, yüzünün alacağı şekli ve sırtından aşağıya yayılacak olan istemsiz ürpermeyi gözlerimin önüne getirebiliyordum.

"Tanrım, Sha, hepsi de fazlasıyla... fazlasıyla... *hormonla dolular*. İğrenç!"

Suzanna üniversitede çalışan tipik, kibirli bir profesör olmasına rağmen yine de onu çok severdim. Yalnızca ergenlerin her gün yaratma fırsatı buldukları çeşitli ve sayısız komik olayları pek kaldıramazdı o kadar.

Jean Valjean'ın canlı tenor sesi beni daldığım düşüncelerden uyandırmış ve yeniden Oklahama I-44 doğu yoluna ve haziranın birine döndürmüştü.

"Evet, işte budur: espri anlayışı olan, lisede çalışan bir İngilizce öğretmeninin hayatı. Parasız yaşamaya mahkûm olsa da hayatında birçok komik olay vardır. Ah, kahretsin, işte çıkış!"

Neyse ki küçük Mustang'im US-412'ye yapmam gereken zorlu ve ani dönüşü alabilmişti. İşarette Locust Grove'a 35 km yazıyordu. Direksiyonu biraz dizimle biraz da elimle kullanarak yol tarifinin yazılı olduğu kâğıtları bir arada tutan açık artırma ilanını açmaya çalışıyordum. Locust Grove (bir şehir için ne kadar berbat bir isim) ve Siloam Springs arasında bir yerlerde ara yolu gösteren büyük bir tabela olmalı ve sonra başka bir tabela ve başka bir ara yol ve ben Emsalsiz Eşyalar Müzayedesi–Özgün Parçalar–Her Türlü Teklif Değerlendirilir–Her şey Elden Çıkmalıdır'a gelene kadar bu şekilde devam etmesi gerekiyordu.

"Garip ve eski şeyleri severim. Ve garip, eski ve ucuz şeyleri çok daha fazla severim."

Öğrencilerim sınıfımın tuhaf bir zaman tüneline benzediğini söylerler. Duvarlarım ve dolap kapaklarım Waterhouse'un[1] resimlerinden, Mighty Mouse'un[2] posterlerine, Uzay Yolu: Atılgan modellerinden, neredeyse korkutucu sayıdaki rüzgâr çanlarına (yaşam enerjisi için iyidirler) kadar birçok şeyle doluydu.

---

1 John William Waterhouse mitoloji ve edebiyattan uyarlanan kadın resimleriyle ünlü İngiliz bir ressamdır. (ç.n.)

2 İlk kez 1942'de yayınlanmış ve Türkçeye Süper Fare olarak çevrilmiş bir çizgi film karakteridir. (ç.n.)

Ve bu sadece benim sınıfımda olanlardı. Bir de dairemi görseler... Sanırım fazla şaşırmazlardı. Ama evde tam bir düzen delisiydim. Sınıfım sürekli olarak dağınıktı. Her şey bulunmuş bile olsa yine de hiçbir şeyi bulamazdım. Bu da ne halt demek oluyorsa...

"Küfürlü konuşmayı bırakmalıyım!" Yüksek sesle söylemenin bu isteğimi güçlendireceğini umdum. Pavlov'un köpeği teorisinde bir çeşit değişiklik. Söylemeye devam edersem, gerçekleşecektir.

"Bugün seni çekemem, Javert.[3]" Hoop! Ve *Sefiller* gider. Tulsa'nın dışındaki caz kanalı gelir. Böyle kırsal bir yerden bile çekiyor olması harikaydı.

Tabelada Locust Grove İl Sınırı yazdığını görünce yavaşladım, gözümü kapayıp açtım ve şehir geride kalmıştı. Şey, belki de bir göz açıp kapamadan daha fazla bir süreydi. Arabayı yavaş sürmeye devam ettim. Artık durup Yeşil Ülke'nin yeşilliklerini koklama vakti gelmişti. Oklahoma yaz başında renk ve doku açısından inanılmaz bir görüntüye bürünürdü. Ben Illinois Üniversitesi'nde okudum ve insanların Oklahoma'dan her zaman kırmızı bir toz çanağından ibaretmiş gibi söz etmeleri hep canımı sıkmıştır. Ya da *Gazap Üzümleri*'nden çıkma siyah-beyaz bir sefalet sahnesiymiş gibi. Üniversitedeki arkadaş grubuma Oklahoma'nın aslında "Yeşil Ülke" olarak bilindiğini anlatmaya çalıştığımda sanki fazla ot yemişim veya sığır çobanlığı yapmışım gibi benimle dalga geçerlerdi.

Leach (bir talihsiz isim daha) adlı minik kasabanın içinden geçtim ve yol beni bir tepeye çıkardı. Önümde boylu boyunca uzanan Oklahoma'nın güzelliği birden gözüme vahşi görünmüştü. Bütün bu yolların yalnızca patikalardan ibaret olduğu ve uygarlığın henüz kendini göstermediği zamanları hayal etmeyi severdim. O zamanlarda yaşamış olmak heyecan verici olmalıydı. Heyecan derken kastettiğim şey, bir veliden Guinevere'e[4] fahişe dediğimi duyan müdürün beni yanına çağırması anlamında değil; zorlu, belki de yıkanamayacağımız veya dişlerimizi fırçalayamayacağız ve avlanarak karnımızı doyuracağımız ve suyumuzu kendimiz taşıyacağımız türde bir heyecan. Off.

---

3 Victor Hugo'nun *Sefiller* adlı eserinde polis müfettişi olan karakterdir. (ç.n.)

4 Kraliçe Guinevere, Kral Arthur'un eşidir. (ç.n.)

Düşündüm de... Kovboyların ya da şövalyelerin veya ejderhaların olduğu günlerin hayalini kurmak bir harikaydı ve Romantik dönem şairlerine ve o zamanlara ait (İngilizce öğretmenlerine ait teknik bir terimdir) edebi eserlere karşı bir tutkum olduğunu kabul etmeliydim. Fakat gerçekler bana onların aslında penisilinsiz ve diş macunsuz bir hayat yaşadıklarını hatırlatıyor. Çocuklarım olsaydı, "Bu da ne böyle?" derlerdi.

"İşte burada! İlk yol ayrımı. Tabeladaki yol ayrımı anlamında; çift örgü, lacivert bir pantolonla kapıya gelen, saçları dökülmeye başlamış, ilk kez buluşacağım biri değil."

EMSALSİZ EŞYALAR MÜZAYEDESİ İLERİDE yazan ve solumdaki ara yolu işaret eden bir ok vardı.

Bu yolun fazla kullanılmadığı belliydi. Çakıllı derin banketleri ve çukurları olan zavallı, küçük, çift şeritli bir yoldu. Fakat sevimli kıvrımları ve dönemeçleri vardı ve aklıma Büyükannemin Evine Gidiyoruz filminin müziği geldi. Sonraki birkaç kilometre boyunca, çaresiz bir şekilde parçanın geri kalanını hatırlamaya çalıştım.

EMSALSİZ EŞYALAR MÜZAYEDESİ İLERİDE yazısı ve bir ok daha. Başka bir yan yol. Bu seferki daha çakıllıydı ve daha az şeritliydi. Belki de müzayedenin yapıldığı yerin sapalığı, müzayedeye giden tüm meteliksizlerin başının belası olduğunu düşündüğüm antika satıcılarını caydırmaya yarayacaktı. Caz istasyonu sinyallerinin zayıflamış olması gayet hoş bir durumdu çünkü iç radyomda çalıp duran Büyükannenin Evi parçası da zayıflamış, yerini *Beverly Hills Magandaları* [5] almıştı (bu şarkının tüm sözlerini rahatsız edici bir şekilde hatırlıyordum).

Magandalardan bahsetmişken, etrafta çok fazla ev görememiştim. Hımm... belki de bu "mülk" eskiden zengin kişilere ait olan gerçek bir çiftlik olan arazinin tam ortasına kurulmuş çok eski bir çiftlik eviydi. Artık hepsi ölüp gittiği için arazi küçük parsellere ayrılacak ve böylece üst-orta sınıf insanlar şeye... işte bir yerlere gidip gelebileceklerdi. Ben buna iş güvenliği diyordum. Üst-orta sınıfın her zaman ortalama olarak iki buçuk çocukları ve buna ek olarak bir buçuk çocukları daha

5 1962'den 1971'e kadar yayınlanmış bir Amerikan komedi dizisi. (ç.n.)

olurdu (bir önceki evliliklerinden). Ve bu çocukların liseden mezun olabilmeleri için İngilizceden geçmeleri gerekliydi. Tanrı Amerika'yı korusun.

Bir kıvrım ve "yolun" hafifçe yükselmesinin ardından eski bir çiftlik evi olarak düşündüğüm ev göründü. "Vay canına! Bu *Usher'ların Evi*[6]*!*" (Düzgün konuşma üzerinde çalışmak için yaz mevsimi kesinlikle iyi bir zaman değildi.) Yavaşladım. Evet, işte bir tabela daha göründü: EMSALSİZ EŞYALAR MÜZAYEDESİ, eve doğru giden çakıllı patikanın yanına yerleştirilmişti. Birkaç araba fakat çoğunlukla kamyonet, (burası Oklahoma) evin bir zamanlar bakımlı ve güzel olan ön cephesine park edilmişti... Böyle bir şeye başka ne denebilirdi ki... göz alabildiğine uzanıp gidiyordu... bahçe kelimesi biraz basit kaçardı. Saha. Bu kulağa daha iyi geldi. Bir sürü çim. Yolun iki tarafına, *Rüzgâr Gibi Geçti* filmindeki gibi *büyük* ağaçlar sıralanmıştı ama filmdeki ağaçlar gibi yosunlarla kaplı değillerdi.

Bir anda aval aval baktığımı fark ettim çünkü siyah kumaş pantolon ve beyaz, yüksek yakalı gömlek giymiş yaşlı bir adam elinde tuttuğu turuncu işaret feneri gibi bir şeyi bana doğru sallıyordu; yüzünde sinirli ve "aval aval bakmayı bırak da arabayı sür be kadın" bakışı vardı. Arabayı adamın yanına doğru çektiğimde eliyle pencereyi açmamı işaret etti.

"İyi günler, bayan." Hafifçe eğilerek penceremden içeri baktı. Berbat kokulu bir hava, ağzından çıkan kelimelerle birlikte, havalandırdığım arabama dolarak "bayan" diye çağrılmış olmamın verdiği mutluluğu –çünkü kulağa "hanımefendi"den çok daha genç geliyordu– mahvetmişti. Sandığımdan daha uzun boyluydu ve yüzü, sanki hayatı boyunca zorlu hava şartlarında dışarıda çalışmış gibi derin çizgilerle doluydu. Ama rengi hasta gibi solgundu.

Aman Tanrım! Bu, *Korku Çocukları*'ndaki[7] babaydı.

"İyi günler. Bugün hava ne kadar da sıcak." Kibar olmaya çalışıyordum.

---

6 1960'larda Edgar A. Poe'nun eserinden uyarlanarak beyaz perdeye aktarılan bir korku filmi. (ç.n.)

7 Stephen King'in kitabından uyarlanan bir gerilim filmi. (ç.n.)

"Evet, bayan." Iyy, yine aynı koku. "Lütfen Yeşil'e doğru ilerleyin. Müzayede saat tam ikide başlayacak."

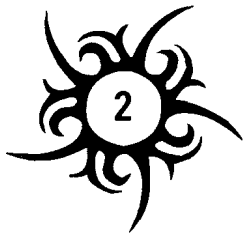
"Peki, teşekkürler." Pencereyi kapatarak adamın işaret ettiği bölgeye arabayı çekerken gülümsemeye çalıştım. O koku da neydi öyle? Sanki bir şey ölmüş gibiydi. Zaten çok solgundu; belki de hastaydı. Bu durum kokuyu ve haziran ayında neden uzun kollu giydiğini açıklıyordu ve adamı *Korku Çocukları*'ndaki babaya benzeterek gerçekten pislik bir sürtük gibi davranmıştım. Ve ön bahçeye Yeşil deniyordu. "İnsan her gün yeni bir şey öğreniyor!" dedim kendi kendime, yüzümü buruşturarak. Klişeler, eğitilmiş insanoğlunun başına beladır.

Motoru kapatmadan önce gerektiği gibi iki-üç dakika oyalandım (bir adam bana bir keresinde bir kadının ne kadar çekici olduğunu arabadan inme süresinin uzunluğundan anladığını söylemişti, bu nedenle her zaman uzuuunca bir süre oyalanmaya çalışırdım) ve rujumu tazeledim. Ayrıca bir süre de evi tepeden tırnağa inceledim. Lafımı geri alıyorum, malikâneyi.

İlk izlenimim değişmemişti. Burası gerçekten Poe ve Hawthorne'un tasvirlerini akla getiriyordu. Viktorya dönemi tarzını andıran muazzam ve geniş bir yapıydı. Genellikle sıradışı, eski evler ilgimi çekerdi ama bu ev beni o kadar etkilememişti. Daha iyi görebilmek için güneş gözlüğümü burnuma kadar indirdim. Tuhaf görünüyordu. Nedenini fark etmem biraz zaman aldı fakat sonra birden anladım; sanki birkaç değişik bölümden oluşuyor gibiydi. Ana bina kabaca koskocaman bir kare şeklindeydi ama bu kareye, biri gösterişli ve geniş girişe kadar uzanan basamakları olan, dikdörtgen şekilde olmak üzere iki ayrı veranda eklenmişti. İlk verandanın beş-altı metre uzağında, binanın ön tarafına sıkışmış gibi görünen, çember şeklinde bir çardağı andıran ve enfes görünümlü güllerin oluşturduğu bir çitle tamamlanmış ikinci veranda uzanıyordu. Binanın bir yanına iliştirilen büyük kule oda, büyüyen kanserli bir hücreyi andırıyordu ve binanın karşı tarafında eğimli bir çatısı olan bir kanat daha görünüyordu. Tüm yapı, grinin berbat bir tonuna boyanmıştı ve sigara içen yaşlı birinin cildi gibi kırışmış, çatlamıştı.

"Burada gerçekten sahip olunabilecek *emsalsiz* parçalar olmalı." Kendi kendime söylenerek gözümü Usher'ların evinden ayırmaya

hazırlanıyordum ki sırtımın ürperdiğini hissettim. Büyük bir bulut, güneşi gölgeledi ve "şeytan dürtmesi" hissi içimi bir kâbus gibi kapladı. *Geç mi oldu? Sanki ışıklar kararmış gibi.* İçimdeki İngilizce öğretmeni intikam, ihanet ve ölümle dolu bir Yunan tragedyası olan *Medea*'daki satırları çekip çıkarmıştı. Yersiz bir şekilde duruma uygun görünmüştü.

"Tanrım, topla kendini, Parker!" Saçmalık. Bu tüyler ürpertici ruh halini üzerimden atıp eski eşya alışverişi havasına girmem gerekiyordu.

Arabadan inip anahtarın üzerindeki kilitleme düğmesine basarken Oklahoma'nın sıcak havası rutubetli kollarını açmış beni bekliyordu. Evin yan tarafına büyük bir masa kurulmuştu ve çeşit çeşit müşteriler masanın önünde sıraya girmiş, oyalanıyorlardı. Bunun kayıt masası olduğunu anlayınca dikkatimin bir kısmını yan bahçeden başlayıp arka tarafa doğru uzanarak gözden kaybolan çeşitli "eşya"lardan ayırmamaya çalışarak o tarafa doğru yöneldim. Yığılmış onca kutunun içlerini kurcalama fikri, avuçlarımın karıncalanmasına neden olmuştu. Fakat önce kayıt yaptırmalıydım. "Off! Saçlarımı toplamam gerekirdi!"

Sırada önümde bekleyen kadınla konuşmaya başladım.

"Evet." EMSALSİZ EŞYALAR ilanlarından birini yelpaze gibi sallamaya başladı ve gözleri çoktan elektriklenmiş ve sıcaktan ıslanmış saçlarımdan, uzun (ve gayet çıplak) bacaklarımı açıkta bırakan (oldukça kısa) haki renk Gap eteğimin hemen üzerinde biten beyaz ipek bluzumdan aşağıya doğru kaydı. "Uff." Yumurtlayan bir tavuk gibi bir ses çıkarttı ve dostça sohbet girişimimin o anda sona erdiğini anladım.

"Burası kesinlikle ilginç ürünlerin satılacağı bir yere benziyor." Cesurca bir hareketle, bu kez de arkamda bekleyen seyrek saçlıyla ikinci bir konuşma girişiminde bulundum.

"Evet, kesinlikle katılıyorum." Seyrek saç huzursuz bir halde gözlerini kırpıştırarak gözlerinde biriken terden kurtulmaya çalıştı. "Büyük Buhran dönemine ait birkaç parça cam eşya satılacağını du-

yunca kendimi bu kadar yolu gelmek zorunda hissettim. Amerikan cam işçiliğine hayranım, ya siz?" Bu konuşmalar sırasında gözleri çoktan dekolteme takılmıştı ve yalnızca Amerikan cam işçiliğine hayran olmadığı açıktı.

"Hı-hı, cam harikadır." Bir adım ilerledim. Bilet alma sırası önümdeki kadına gelmişti fakat arkamdaki seyrek saçın, bana bakışlarını izlemeye öyle bir dalmıştı ki kayıt masasındaki görevliye bilgilerini güçlükle verebildi.

"Aslında," hafifçe eğilmiş, kişisel alanıma fazlasıyla girmişti, "bu aralar Büyük Buhran dönemine ait sanatın başlangıcını, özgün eserler ile sahte olanları ayırt etmenin yollarını anlatan çok bilgilendirici bir kitabın düzeltmelerini yapıyorum."

"Ah, bu, ee, harika." Hâlâ kişisel alanımdaydı ve Büyük Buhran döneminden kalmış göğsünün üzerine müzayede numarasını iliştirmeye çalışan kadını sıkıştırdığımı bile bile hafifçe öne doğru ilerlemeye çalıştım.

"Teklif vermeyi düşündüğünüz bir parça olursa bu konudaki bilgi ve deneyimlerimi sizinle paylaşmaktan mutluluk duyarım. Böylesine *güzel* bir bayandan istifade edildiğini görmek hiç hoşuma gitmez..." Sesi giderek çatladı ve elinde tuttuğu katlanmış mendille gergin bir halde dudağının üzerinde biriken teri sildi. Koltuk altlarında sarı lekeler olduğunu fark ettim. Sanırım bu müzayede, düğmeli yakalı Oxford'a fazla heyecanlı gelmişti.

"Size ihtiyacım olursa söyleyeceğimden emin olabilirsiniz." Tanrı'ya şükür, sıra bana gelmişti.

"İsminiz lütfen." Arkamdaki seyrek saçın cevabı duymak için kulak kabarttığını hissedebiliyordum.

"Shannon Parker."

"Bayan Parker, numaranız 074. Lütfen numaranın yanındaki boş yere adresinizi yazın. Numaranızı yanınızdan ayırmayın. Eğer bir şey satın alacak olursanız müzayede görevlisi numaranızı söyleyecektir. Alışverişiniz bittikten sonra kasiyere numaranızı vermeniz yeterli ve o da size faturanızı verecektir."

Tipik müzayede kuralları. Seyrek saçlı yapışkan bir sümüğe dönüşmeden numaramı alarak oradan kaçtım. Kısa boylu erkeklerin beni

neden çekici bulduklarını bir türlü anlayamamışımdır. Bir Amazon değildim belki ama topuklu giymediğim zaman boyum 1.70'ti, ayrıca topuklu giymeyi çok severdim bu nedenle çok nadir düz ayakkabı giyerdim. Boyum bir yana, ufak tefek bir kadın hiç değildim. Yanlış anlaşılmasın, şişman da değildim. Çılgınlar gibi spor yapardım fakat her zaman arzu ettiğimden 2 ila 5 kilo arası fazlam olurdu. Bugünlerde moda olan cılız, ince uzun ve anoreksik tiplerden değildim; daha çok iri göğüslü, uzun bacaklı ve seksi kategorisindeydim. Ve kısa erkeklerin yanında kendimi çok gülünç hissederdim; her zaman onları dövebileceğimi düşünürdüm ve bu da olası herhangi bir yakınlaşmadan beni soğuturdu. Bana John Wayne gibi yapılı bir adam verseler, ağızdaki bir buzlu şeker gibi erirdim. Ne yazık ki aşk hayatım da Dük kadar ölüydü.

Müzayedenin büyük bir kısmı bir zamanlar muhteşem bir düzenlemesi olduğunu düşündüğüm bahçelerin olduğu arka taraftaydı. Tam ortada, çıplak bir peri heykeliyle tamamlanmış kırık dökük bir süs havuzu vardı. Müzayedede satılacak eşyalar kabaca gruplanmış, havuzun etrafında yarım daire oluşturmuşlardı. Dairenin açık kalan ucu birkaç parça çiftçilik aletine doğru kıvrılıyordu. Sıradan insanlar aletlerin orta yerinde gruplaşmışlardı ve muhtemelen karınlarını doyurmakla meşgullerdi. Rüzgârın taşıdığı Oklahoma melodilerindeki "hepiniz" ve "evet" sözcüklerini duyabiliyordum. İçlerinden biri ön dişlerinin arasına bir saman parçası sıkıştırmıştı. Gerçekten.

Diğer eşyalar grup grup ayrılmıştı ve biraz daha dikkatli bakınca birisinin bütün eşyaları büyük bir titizlikle yerleştirmiş olduğu anlaşılıyordu. Düzenli bir şekilde bir araya getirilmiş ve hepsi bir döneme ait olan benzer mobilyalar (yatak odası takımları, yemek takımları ve süslü sandalyeler) ile başka bir döneme ait üzeri lambalarla kaplı masalar, aksesuarlar, aplikler ve kristaller göze çarpıyordu. (Bay Seyrek Saç'ın doğrudan o masaya gittiğini fark ettim.) Kutuların içindeki süs eşyalarına parça numaraları verilmiş, müşterilerin incelerken birbirlerini sakatlamamaları için aralarında boşluklar bırakılmıştı ve sanat eserleri portatif masalar ve sehpalar üzerinde çok zevkli bir şekilde sergilenmişti.

Beni asıl çeken sanat eserleri olmuştu. Kendimi tutamayarak mobilyaların olduğu tarafa istekli bir bakış atsam da bir okul öğret-

meninin maaşının o alandaki ürünleri satın almaya yetmeyeceğini bildiğimden, elimden bakmaktan başka bir şey gelmiyordu.

Ürünlerin müstakbel eski sahibinin zevki kesinlikle tutarlıydı. Sehpaların üzerinde sergilenen resimlerin tümünün temalarının ortak bir noktası vardı: mitoloji. Sulu boyadan akriliğe ve oradan da yağlı boyaya hepsini dolaştım. Venüs'ün doğuşundan müthiş bir litografi olan Wotan'ın Brunhilde'e vedasına kadar hepsini gezdim.

"Aman Tanrım, bu çok eğlenceli!" Kendimi tutamayarak yanımda duran Garaj Satışı Kraliçesini dürttüm ve koskocaman, öfkeli bir ejderhanın şaha kalkmış beyaz bir atın üzerindeki sarışın kadın savaşçıya alev püskürttüğü renkli baskı, harika resmi işaret ettim. Kadın bir elindeki kalkanı ateşe doğru tutarken, diğer elindeki kılıcı savuruyordu. Ressamın ismini çıkaramamıştım ama resmin altındaki yazıda Orman Yangınlarını Söndürün yazıyordu.

"Bunu almak zorundayım." Hâlâ kıkırdıyordum.

"Bana sorarsanız biraz tuhaf." Garaj Satışı Kraliçesinin genzinden gelen sesi, gülümsememin yüzümde donmasına neden oldu.

"Evet. Ama ben bu resmi sıradışı ile tuhaf olanın farkı olarak düşünmeyi tercih ederim." Bana bir 'hadi canım' bakışı attıktan sonra ev eşyalarının olduğu tarafa doğru ilerledi. İç çekerek küçük defterimi açtım ve not aldım, "12 numaralı parça, ejderha resmi."

Çerçeveye yakından bakınca bu resmi almaya gücümün yetip yetmeyeceğini merak ettim fakat belki herkes bu resmin "biraz tuhaf" olduğunu düşünürse teklif veren yalnızca ben olurdum.

Diğer birçok resim de ilgi çekiciydi ama ben mali gücümü yalnızca bir resim üzerinde yoğunlaştırmaya çoktan karar vermiştim, bir de belki küçük bir vazo veya heykel ya da "değişik" bir süs eşyası. Resimlerin arka tarafında gösterişli eşyalarla dolu gruplar vardı. Masaların üzerinde tek parçalar ve çeşitli şekillerde gruplanmış ıvır zıvırla dolu kutular sıralanmıştı. Burada da bir tema göze çarpıyordu. Heykeller, oldukça Yunan ya da Roma ve yine oldukça çıplak görünen minyatür reprodüksiyonlardı.

Bu eğlenceli olacaktı.

Masanın üzerinde üç tane küçük erkek heykeli vardı. Her biri yaklaşık altmış santim boyundaydı. Açıklamaları ve parça numara-

larını okurken yüzümde beliren arzu ifadesini saklamaya çalışarak hepsine hak ettikleri ilgiyi gösterebilmek için duraksadım: 17 numaralı parça Zeus heykeli, Hazır Tuttuğu Şimşeği (oldukça çıplak, aslında çırılçıplak ve çok, mmm, *hazır* görünüyordu).

"Üzgünüm, tatlım. Seni eve götüremem, fazla müstehcensin." Elindeki şimşeğe dokundum.

18 numaralı parça, Helenistik Hükümdar heykeli, bu muhtemelen Suriyeli I. Demetrius'tu. Demetrius iri, kaslı ve çıplak bir adamdı. Oldukça iri.

"Ah, bebeğim, keşke sen Galatea[8] olsaydın ve ben de sana tutulan heykeltıraşın." Yanaklarını okşadım ve kıkırdadım. Bu arada kimsenin ilgisini çekmediğimden emin olmak için etrafıma bakındım.

19 numaralı parça, Etrüsk Savaşçısı heykeliydi. Benim zevkime göre fazla sıskaydı. Heykelde ilgi çeken yalnızca iki nokta vardı: Silahı ve mmm, *aleti*.

"Hoşça kalın, çocuklar. Sizden ayrılmak... şey... çok zor." Kıkırdayarak neredeyse yarım düzine vazonun sergilendiği diğer masaya geçtim. Bakışlarım zarif ayaklı vazolara kaydı...

Ve dünyam durdu. Zaman aniden ve tamamen durmuştu. Rüzgâr kesildi. Sesler kesildi. Sıcağı hissedemiyordum. Nefesim kesildi. Bilincim tamamen vazonun varlığıyla dolana dek gözlerim kararmıştı.

"Ah, affedersiniz. Size çarpmak istememiştim." Nazik bir adam dirseğimden tutarak düşmeme engel olurken ciğerlerime yeniden hava dolmuş, hayat yeniden başlamıştı.

"Sorun değil." Nefes aldım ve gülümsemeye çalıştım.

"Sanırım önüme bakmıyordum. Neredeyse sizi ezecektim."

"İyiyim. Bir şeyim yok."

Sanki emin olamıyormuş gibi bana bir baktıktan sonra başını salladı ve yoluna devam etti.

---

8 Roma mitolojisinde bir heykeltıraş olan Kıbrıs prensi Pygmalion, ideal kadını temsil eden fildişinden bir heykel yapar ve Galatea adını verir. Ona âşık olur, tanrıça Venüs'e ona hayat vermesi için yalvarır. Venüs onun isteğini kabul ederek Galatea'yı canlandırır; Pygmalion ile insan olan heykeli mutlu bir aşk yaşarlar. (ç.n.)

Titreyen elimi saçlarıma götürdüm. Neler oluyordu? Az önce ne olmuştu? Vazolara bakıyordum ve... Yeniden masadaki çinilere yöneldim ve gözlerim aniden en son vazoya takıldı. Ayaklarım yürüme emri vermeme fırsat kalmadan harekete geçmişlerdi. Titreyen elimi parçanın tanıtım kartına doğru uzattım. Şöyle yazıyordu: Parça 25, Reprodüksiyon –Kelt vazo, orijinal eser İskoç mezarlığındaki gömütlerdedir– renkli resimde Başrahibe Epona, Kelt At Tanrıçası'na yapılan yakarışları tasvir ediliyordu.

Vazoya bakarken gözlerim bulanık görmeye, tuhaf bir şekilde ısınmaya başlamıştı. Görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırpıştırdım ve içimdeki tuhaf hissi yok saymaya çalışarak vazoyu inceledim.

Yaklaşık bir metreydi ve şekli bir lambanın alt kısmını andırıyordu. Bir kenarında kulbu vardı. Şık kenarlı üst kısmı açıktı. Fakat beni çeken şekli veya boyutu değil; üzerine bir uçtan başlayarak tüm vazoyu çevreleyecek şekilde çizilmiş olan resimdi. Zemin renginin siyah olması altın ve krem renkleriyle aydınlatılmış tüm diğer renklerin göze çarpmasına neden oluyordu. Bir divana yaslanmış kadın. Arkası dönük olduğundan yalnızca belinin kıvrımları, bir kraliçe gibi önünde diz çökmüş kendisine yalvaranlara doğru uzattığı eli ve dalga dalga dökülen saçları görünüyordu.

"Benim saçlarıma benziyor." Kelimeleri duyana kadar yüksek sesle konuştuğumu fark etmemiştim. Fakat saçları benimkine benziyordu, tek fark onunkinin biraz daha uzun olmasıydı. Aynı açık bakır renk, aynı yatışmak bilmeyen dalgalar. Parmaklarım kendiliğinden ileri uzandı ve kendimi büyülenmiş bir şekilde vazoya dokunurken buldum.

"Ah!" Çok sıcaktı! Elimi hızla geri çektim.

"Çömlekçilikle ilgilendiğinizi bilmiyordum." Bay Seyrek Saç gözlerini kısarak bana baktı. "Eski Amerikan çömlekçiliğinin birkaç türüyle ilgili birçok şey biliyorum." Dudaklarını yaladı.

"Eski Amerikan çömlekçiliğiyle ilgilenmiyorum." Seyrek Saç'ın kişisel alanımda yeniden belirmesi, hissettiğim garip duyguların biraz azalmasını sağladı. "Benim için fazla Güneybatı tarzı. Ben daha çok Yunan/Roma tarzıyla ilgileniyorum."

"Ah, anlıyorum. Baktığınız parça ne kadar enteresan." Terli ellerini uzattı ve ürkek bir hamamböceği edasıyla altına bakmak için vazoyu

kaldırdı. Herhangi bir gariplik hissedip hissetmediğini görmek için bekledim fakat her zamanki ahmak halinde bir değişiklik olmamıştı.

"Hımm, vazoyla ilgili... şey... *değişik* bir şey hissediyor musunuz?"

"Hayır. Oldukça iyi bir reprodüksiyon fakat vazoyla ya da Epona'yla ilgili tuhaf bir şey fark etmedim. Ne demek istiyorsunuz?" Vazoyu yerine koyarak nemli bir mendili üst dudağına bastırdı.

"Şey, ben dokunduğumda sanki biraz, ne bileyim, sıcak gibi geldi." Sinir bozukluğumun açıkça belli olup olmadığını merak ederek adamın gözlerine baktım.

"Acaba..." dedi bana biraz daha yaklaşarak. O sivri burnu neredeyse göğüslerime değecekti. "Acaba o sıcaklık sizin güzel bedeninizden yayılıyor olabilir mi?"

Neredeyse salyaları akıyordu. İğrenç.

"Aslında, haklı olabilirsiniz," diye mırıldandım. Nefesini tutarak yeniden dudaklarını yaladı. Ve fısıldayarak devam ettim: "Sanırım hafif ateşim var. Şu iğrenç mantar enfeksiyonundan bir türlü kurtulamıyorum. Ve bu sıcakta kesinlikle bulaşıcılığı artmıştır." Gülümsedim ve hafifçe kıpırdandım.

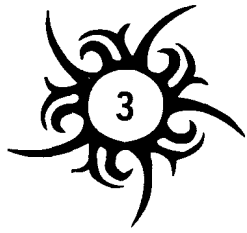
"Tanrım. Şey, aman Tanrım." Seyrek Saç hızla benden uzaklaştı. Gülümseyerek ona yaklaştım. Ama o geri geri gitmeye devam etti. "Sanırım bir an önce Büyük Buhran dönemi cam parçalarıma geri dönsem iyi olacak, açık artırmayı başlatmak için orada olmak istiyorum. Size iyi şanslar." Arkasını dönerek hızla uzaklaştı.

Erkekler tam bir baş belasıydı. Ama başından atmak da gerçekten kolaydı. Yalnızca korkulan Kadın Problemi kozunu oynayın ve korkup kaçmalarını izleyin. Bunun, Tanrı'nın eşitliği sağlamak için bize verdiği ufak bir ödül olduğunu düşünüyorum. Yani, sonuçta biz de doğurmak zorundayız.

"Pekâlâ, şu lanet vazonun olayı nedir?" Kelimelerle anlatılamayacak kadar esrarengiz bir şeydi. Bulanık görme, nefes kesilmesi, sıcak çömlek, aynı saç... Ah, hadi ama muhtemelen zamansız gelen bir sıcak basması olayı yaşadım (yirmi yıl erken, tamam en azından on beş yıl erken). Böylece, yaşadığım şeyin kaynağıyla yüzleşmeye karar verdim. Korkulan Gizemli Vazo/Ayaklı Vazo/ Lanet Testi.

Vazo, Seyrek Saç'ın bıraktığı yerde masum bir şekilde duruyordu. Terli, küçük parmaklarının dokunduğu yerler belli belirsiz parıldıyordu. Bir nefes aldım. Derin bir nefes. Kesinlikle ilginç görünen bir vazoydu. Gözlerimi kıstım ve dokunmamaya özen göstererek daha yakından bakabilmek için eğildim. Başrahibe'nin benimkine benzeyen saçları vardı ama benim saçlarımdan daha uzundu. Sağ kolundan, üzerindeki kıyafetin tiril tiril beyaz kumaşı görünüyordu ve kolunu uzatışında kesinlikle bir zerafet ve güzellik vardı. Yukarıya dönük olan avucu havada hafifçe eğilmişti. Önünde diz çökenlerin sunduğu armağanları kabul ederken merhametli bir hali vardı. Kolunun üst tarafına dolanmış, zengin görünen altın bir bileklik takmıştı. Yüzüğü yoktu fakat elinin üst kısmında bir desenle süslenmiş...

"Aman Tanrım!" Elim, çığlığımı bastırmak istercesine ağzıma kapandı. Midemin burulduğunu hissettim ve birden nefes almak yeniden imkânsız hale gelmişti. Bu elinin yan tarafını süsleyen bir dövme ya da mücevher değildi; bir izdi. Üçüncü derece yanık iziydi. Biliyordum çünkü benim sağ elim de aynı izle "süslenmişti".

"Bayanlar, baylar açık artırmamız başlıyor. Lütfen süs havuzunun hemen doğusundaki bir numaralı parçaya doğru ilerleyelim. Açık artırmayı yatak odası ve oturma odası mobilyalarıyla başlatacağız..."

Viktorya Dönemi reprodüksiyonu altı parça meşe yatak odası seti için açılış tekliflerini alan müzayede görevlisinin sesini duyabiliyordum fakat benim ilgimi çeken vazoydu. Topluluktan ayrı duran diğer müşteriler gibi ben de seçtiğim parçanın yanında kalarak açık artırma sırasının bana gelmesini bekliyordum. Titreyen elimi çantamın derin karanlıklarına daldırarak eski bir mendil çıkardım. Yavaşça vazoya doğru uzandım ve Ahmak Seyrek Saç'ın bıraktığı tüm izleri sildim. Belki de gördüğüm şey yalnızca izlerin ve ışığın bir oyunuydu. Gözlerimi kırpıştırdım ve başrahibenin eline dikkatle baktım. Sonra da kendi elime baktım.

Aşina olduğum yanık izi gerçekten oradaydı ve dört yaşımdan beri vardı. Tencereyi sallayarak büyükannemin makarna için daha hızlı su kaynatmasına yardım edebileceğimi düşündüğüm gün olmuştu. Tabii ki kaynar su, küçük elime çok acı bir şekilde dökülmüş ve elimin üzerinde yıldıza benzeyen komik bir iz bırakmıştı. Otuz bir yıl geçmesine rağmen hâlâ yara izimle ilgili arkadaşlarımdan ve yabancılardan yorumlar alıyordum. Ve vazodaki kadında da aynı yanık izinden mi vardı yani?

Bu imkânsızdı. Özellikle de antik Keltik bir vazonun reprodüksiyonunda böyle bir şey olması.

Fakat işte oradaydı. Tüm o, saçı-bana-benziyor-elinde-benim-yara-izimden-var-ve-kendimi-sinir-krizi-geçiriyormuşum-gibi-hissetmemeneden-oluyor gerçekliğiyle orada duruyordu.

"Bir şeyler içmem gerek." Bu kelimeler durumumu ifade etmekte fazlasıyla hafif kalıyordu. Müzayede görevlisine bakınca henüz yedinci parçada olduklarını gördüm (XIV. Louis dönemine ait gardıroptu. Açık artırma hızlı ve öfkeli geçiyordu). İçecek standına giderek herkes sanat eserleri bölümüne geçmeden önce kendime gelecek vakit bulabilmiştim. Parça #25'in açık artırmasına katılmayı artık tabii ki düşünmüyordum; Ejderha resmi başka birinin evine gidecekti. Paramı ve enerjimi yoğunlaştırmam gereken tek şey o vazoydu.

Vazoların durduğu masadan uzaklaşmamla tüm hislerimin tuhaf bir şekilde normale döndüğünü fark ettim. Sıcak basmaları, nefes kesilmeleri ve "zamanın durduğu" anlar kesinlikle yok olmuştu. Geçici içecek standı çiftlik malzemelerinin yanına kurulmuştu. Stantta soğuk içecekler, kahve ve berbat görünen sosisli sandviçler vardı. "Herhangi diyet bir şey" ısmarladıktan sonra içeceğimi yavaş yavaş yudumlayarak vazoların durduğu masaya doğru yanaşmaya başladım.

Her zaman harika bir hayal gücüm olmuştu. Fantastik ve hayal ürünü şeylere bayılırdım. Tanrım, ben lanet olası bir İngilizce öğretmeniydim ve gerçekten okurdum. Bazı insanlara ne kadar şaşırtıcı gelse de zevk için okurdum. Fakat fantastik ve gerçeklik arasındaki farkı her zaman bilir, hatta bundan keyif alırdım.

O zaman bugün bana neler oluyordu? Hissettiğim bu garip duygular da neyin nesiydi? Ve o vazodaki kadın neden bana benziyordu? Kendimi çimdikledim ve canım yandı. Yani her zamanki aşırı canlı rüyalarımdan birini görmüyordum.

Sallana sallana çinilerin yanına yaklaştım ve midem anında burulmaya başladı. Bu gerçekten de çok tuhaftı. Lanet ejderha resmini almalı, arabama atlamalı, eve gitmeli ve ilaç niyetine bir şişe *Merlot*[9] içmeliydim. Bacaklarım beni doğrudan vazonun yanına götürürken aklımdan bunlar geçiyordu.

"Kahrolası şey hâlâ bana benziyor."

"Bu çok tuhaf, öyle değil mi bayan?" Kapının girişindeki sıska adam, vazo masasının ardında duruyordu. Uzandı ve elini vazodaki

9 Bir şarap türü. (ç.n.)

resmin üzerinde gezdirdi. Başrahibenin saçlarına gelince hafifçe duraksadı ve parmağıyla kolunun çizgilerini takip etti.

"Demek siz de fark ettiniz." Gözlerimi kıstım ve adam kemikli elini vazodan çekti.

"Evet, bayan. Saçlarınızı ilk geldiğinizde fark etmiştim. Bugünlerde böyle güzel bir renk görmek zorlaştı. Genç kızlar saçlarını doğal olmayan renklere boyayarak mahvediyorlar: kızıl, sarı, siyah. Ve kısacık kestiriyorlar. Bu nedenle sizinki dikkat çekiyor." Sesi tehlikeli gelmiyordu ama bakışlarındaki yoğunluk beni birden rahatsız etti. Masanın karşı tarafından bile berbat nefesini alabiliyordum.

"Şey, benim için sürpriz oldu, hatta şoka uğradım diyebilirim." Adamı seyrettim. Dikkatini üzerimden çekerek yeniden vazoya baktığında gözlerindeki cinsel arzuyu görebiliyordum.

"Muhtemelen kader size bu vazoyu almanız gerektiğini söylüyor." O tuhaf bakışını yeniden bana çevirdi. "Bu vazo başkasının olmamalı."

Bu beni güldürmüştü. "Umarım kader açık artırmayı bir öğretmenin bütçesine göre ayarlamayı da biliyordur."

"Biliyor." Bu gizemli cevaptan sonra vazoya son bir kez dokunarak uzaklaştı.

Tanrım, bu adam gerçekten çok garipti. *Korku Çocukları*'ndaki babadan çok, konuşkan Lurch[10] karakterine benziyordu.

Hızlı ilerleyen açık artırmada sıra heykellere gelmişti. Görünüşe bakılırsa "çocuklarla" ilgilenen birkaç kişi vardı. Onları suçlayamazdım. Müzayede görevlisinin geçici platformu masanın arkasına doğru götürülürken ben de topluluğun arasına girdim. Zeus için açık artırma elli dolardan başlamış fakat beş kişi kısa bir süre içinde elli doları yüz elliye çıkarmıştı. Sonunda sert görünüşlü bir kadına yüz yetmiş beş dolardan satıldı. Fena değildi. Suriyeli daha çok ilgi çekmişti (kaslarından olmalıydı). Açık artırma hemen elli dolardan üç yüz elliye yükselmişti. Fiyat aralığı konusunda endişelenmeye başlamıştım.

Suriyeli sonunda dört yüz elli dolara satıldı. Bu kötüye işaretti. Bugünlük açık artırma harcamam için iki yüz dolar ayırmıştım.

---

10 Karikatürist Charles Adams tarafından yaratılan Addams Ailesi dizisinde ailenin uşağı. (ç.n.)

Zorlasam bir elli dolar daha çıkarabilirdim belki ama ondan fazlası sınırlarımı aşıyordu.

Sıska savaşçı dört yüz dolara satıldı. Kalabalıkla birlikte vazoların olduğu masaya doğru yürürken ve müzayede görevlisinin sıradaki altı parçanın, müze kalitesindeki harika greko-Romen ve Kelt çinilerinin örneklerinden oluştuğunu anlatmasını dinlerken yeniden mideme sancı girdi. Sesini kesemez miydi sanki? Vazoya yakın olmanın verdiği rahatsız edici hisleri görmezden gelerek kalabalığın arasında ilerledim. Yirminci parça için açık artırma yetmiş beş dolardan başlamıştı.

Vazolar için ciddi bir şekilde teklif veren yalnızca üç kişi vardı. Üçünün de satıcıya benzediğini fark ettim. Ellerinde küçük not defterleri, burunlarında gözlükleri ve yüzlerinde müzayedeye giden sıradan insanlarda olmayan profesyonel bakışlar vardı. Bir parçaya tutulmuş ve onu eve götürmekten başka bir şey istemeyen birininkinden çok daha farklı bir bakıştı. Satıcının, aldığı parçalara karşı umursamaz bir tavrı vardı. "Ah Tanrım, dükkânıma gidip bu parçayı 2,5 katına etiketlemek için sabırsızlanıyorum" tavrıydı. Mahvolmuştum.

Yirmi numaralı parça elektriklenmiş sarı saçları olan satıcıya (acilen bir dip boyasına ihtiyacı olan) üç yüz dolara satıldı.

Yirmi birinci, İngiliz'e benzeyen satıcıya gitti. Düzgün, zeki ve kibar görünen fakat bir banyoya ve ortodonti tedavisine ihtiyacı olan satıcıya. İkinci ve dördüncü yüzyıllar arası Roma dönemine ait olan harika bir vazoya beş yüz dolar ödemişti (ve kesinlikle aksanlı konuşuyordu). Görevli, (bizim gibi sıradan insanlara) o parçanın Moselkeramik tarzı olduğunu, bunun ne anlama geldiğini ve ne kadar kaliteli ve muhteşem bir parça olduğunu anlattı. İngiliz'in yaptığı alışverişten dolayı böbürlenir bir tavrı vardı.

22, 23 ve 24. parçalar üçüncü satıcıya gitti. İster inanın ister inanmayın, bu, kayıt masasında sıkıştırdığım Büyük Buhran döneminden çıkmış gibi görünen kadının ta kendisiydi. İşte bu harika. Kadın vazolara sırasıyla üç yüz, dört yüz yirmi beş ve iki yüz yetmiş beş dolar ödedi.

"Evet, şimdi sırada muhteşem çinilerimizin son parçası olan yirmi beş numaralı reprodüksiyon var. Keltik vazo, orijinali antik İskoç mezarlarında bulunmaktadır. Üzerindeki renkli resim At Tanrıçası

Epona'nın başrahibesine yapılan yakarışları tasvir ediyor. İstilacı Romalıların varlığını kabullendiği tek Kelt Tanrıçası'nın Epona olması ve onu kendi tanrıçaları ve efsanevi ordularının koruyucuları ilan etmeleri çok enteresandır." Görevlinin sesi, sanki vazoyu kendisi yapmış veya Epona'nın arkadaşıymış gibi gururluydu. Ondan nefret ettim. "Vazodaki sıradışı renklere ve kontrasta bir bakın. Açık artırmayı yetmiş beş dolardan açalım mı?"

"Yetmiş beş." Elimi kaldırdım ve adamla göz göze geldim. Görevliye ciddi bir alıcı olduğunu belli etmek (göz temasıyla) önemliydi ve ben de ona deli gibi sessiz mesaj veriyordum.

"Yetmiş beş, yüze çıkaran var mı?"

"Yüz." Satıcı kadın şişko elini kaldırdı.

"Yüz on." Bağırmamaya özen gösteriyordum.

"Yüz... on." Majestelerinin sesindeki kibirli tonu algılamamak imkânsızdı.

"Yüz on dolar. Yüz yirmi beş diyen var mı?"

"Yüz elli dolar, lütfen." Bu seferki fiyatın İngiliz'den gelmiş olması beni şaşırtmadı.

"Beyefendi yüz elli dolar dedi." Artık sesi daha yaltaklanır bir tonda çıkıyordu. Küçük kurnaz. "Yüz elli, iki yüz veren var mı?"

"İki yüz," dedim dişlerimi sıkarak.

"Ah, bayan iki yüz dedi." Eski nezaketi geri dönmüştü. "İki yüz yirmi beş diyen?"

Sessizlik oldu. Nefesimi tutuyordum.

"Son teklif iki yüz dolar." Beklentiyle dolu bir sessizlik. Adamı boğmak istiyordum. Zihnim "bir, iki ve satıldı" de diye haykırıyordu. "İki yüz yirmi beş diyen var mı?"

"İki yüz elli." Yine aynı kadındı. Elimi kaldırarak bütçemi aşmama fırsat vermeden İngiliz, titreyen parmaklarını kaldırarak fiyatı kibarca iki yüz yetmiş beşe yükseltti.

Kulaklarımın çınlamasına rağmen kadın ve İngiliz arasında devam eden teklif savaşını belli belirsiz duyabiliyordum. Fiyat üç yüz elli dolara yükselmişti. Bütçemi aşıyordu; çok çok aşıyordu. Kalabalık, satışı yapılacak bir sonraki parçaların yanına doğru ilerlerken ben de aralarından ayrılarak eski süs havuzunun kenarına oturdum.

Müzayede çalışanlarının vazoları paketlemelerini izledim. İngiliz ve kabarık, sarı saçlı kadın ortalıkta geziniyorlardı. Görünüşe bakılırsa işleri bitmişti; muhtemelen dükkânlarında yalnızca sanat eserleri satıyorlardı. Meslektaş olmanın verdiği samimiyetle konuşup gülüşüyorlardı.

Testi benimle gelmeyecekti. Bana çok benziyordu. İçimde garip duygular uyandırıyordu ama İngiliz'le gidiyordu. İçim karmaşık hislerle doluydu. İçimi çektim. Bana neler olduğunu bilmiyordum fakat o İngiliz'in benim durumumu o aksanlı konuşmasıyla, mahvolmuş ve berbat diye tanımlayacağından emindim.

Oklahoma'da biz bu durumlarda "bok gibi hissettim" derdik.

Belki de İngiliz'e onu kaça satacağını sormalı ve sonra da para biriktirip... biriktirip ne? Lanet şey için bana taksit yapmasını mı isteyecektim? Belki de yaz okulunda çalışmalı ve...

İngiliz'in benim... yani kendi vazosunu havaya kaldırdığını fark ettim. Görevlinin vazonun kırılmaması için kutuyu yeterince kâğıtla doldurmasını beklerken yüzünde bir mal sahibi gülümsemesiyle vazoyu inceliyordu. Birden yüzündeki gülümseme kayboldu ve yerini öfkeli, çılgına dönmüş bir ifadeye bıraktı. Hımm. Ayağa kalkarak o tarafa doğru yürüdüm.

"Aman Tanrım! Bu da neyin nesi böyle?" Vazoyu başının üzerinde tutmuş dikkatle içine doğru bakıyordu. "Bayım, bir sorun mu var?" Görevli de en az benim kadar şaşırmıştı.

"Evet! Bu vazo çatlak! Benim hiçbir işime yaramaz." Vazoyu dikkatsizce masanın üzerine bıraktı ve vazo yuvarlanarak kenara kadar geldi. "Bayım, izin verin bakayım." Görevli, vazoyu eline aldı ve İngiliz'in hareketlerini taklit ederek ışığa doğru tuttu. Yüzündeki ifade donmuştu.

"Haklısınız, bayım. Bu defolu parça için lütfen özürlerimi kabul edin. Hesabınız hemen düzeltilecek." Görevli konuşurken başka biri hemen ödeme çadırına doğru koşturdu.

"Affedersiniz..." Soğukkanlı görünmeye çalışıyordum. "Şimdi o vazoya ne olacak?"

Üçü birden bana döndüler.

"Bu haliyle yeniden açık artırmaya girecek." Elindeki vazoyu başka bir görevliye verdi ve o da açık artırma alanına doğru hızla ilerledi. Pelte gibi olmuş bacaklarımla görevliyi takip ederken kendimi ışığın etrafında dönen bir kelebek gibi hissediyordum... ya da bir Oklahoma'lı gibi konuşmam gerekirse elektrikli, haşere tuzağına doğru giden bir sivrisinek gibi.

"Tanrım, sanırım düzeltmemiz gereken bir hata var." Müzayede görevlisinin sesi öfkeli gibiydi. "Otuz birinci parçayla devam etmeden önce, yirmi beş numara için bir kez daha açık artırma yapmamız gerekiyor. Reprodüksiyon vazonun alt kısmında ince bir çatlak olduğu ortaya çıktı. Oldukça talihsiz bir durum."

Görevli, vazoyu yukarı doğru kaldırmış iç tarafı topluluğa dönük bir şekilde içindeki çatlağı incelerken ben de kalabalığın arasından o tarafa doğru yürüdüm. Gözlerimi kıstım ve baktım... ve vazonun iç kısmı sanki siyah bir nehrin yüzeyi gibi dalga dalga görünüyordu. Başımın döndüğünü hissedince gözlerimi birkaç kez kırpıştırarak görüşümü netleştirmeye çalıştım.

Görevli vazonun içine baktı ve parça böylesine kötü bir şekilde zarar görmüş olduğu için başını iki yana sallayarak yüzünü bir küçümseme ifadesiyle buruşturdu. Sonra da omuz silkerek, "Açılış fiyatı olarak yirmi beş dolar teklif eden var mı?" diye sordu.

Sessizlik.

İnanamıyordum. Bağırmak istiyordum fakat görevli sessiz kalabalığa şöyle bir bakıp verdiği fiyatı düşürmeye karar verdiğinde içimdeki heyecanı bastırmayı başarabildim. "On beş dolar? On beş veren var mı?" Sessizlik. Yalnızca on dakika önce teklif savaşı kızışmış ve fiyat üç yüz elli dolara çıkmıştı. Şimdiyse çatlak olduğu anlaşıldığı için on beş dolar bile etmiyordu. Kader kulağıma fısıldadı.

"Üç dolar elli sent." Kendimi tutamamıştım. Bu bir tür beklenmedik adaletti.

"Satıldı! Üç dolar elli sent. Hanımefendi, lütfen numaranızı yardımcıma verin." Yüzünü ekşitti. "Vazonuzu hemen alabilirsiniz."

"Numaram 074. Hesabımı kapatmak için buradayım." Paraları tahsil eden görevli, saatlik çalışıyor gibi görünüyordu... çok yavaş hareket ediyordu. Sabırsızlanmamaya çalıştım. *Vazomu istiyorum, vazomu istiyorum, vazomu istiyorum.* Gittikçe psikopatlaşıyordum. "Toplam 3.78 dolar, vergiyle birlikte." Göz kırpması bile yavaştı ve bu haliyle bana bir danayı hatırlatmıştı.

"Buyurun. Üzeri kalsın." Kadına beş dolar verdim. Sırıtarak sanki Noel babaymışım gibi yüzüme baktı.

"Teşekkürler hanımefendi. Ürününüzü hemen getirtiyorum." Omzunun üzerinden, "Zack, 74 numaranın parçasını getir," diye seslendi.

Zack elinde diğer vazoları koydukları kutulara benzeyen bir kutuyla binanın arkasından göründü. Kutunun kapağı açıktı ve içindekinin kendi vazom olduğunu görebilmem için kutuyu bana doğru eğdi. Fakat vazoyu görmem gerekmiyordu; midemdeki o berbat his geri dönmüştü.

"Teşekkürler, gerisini ben hallederim." Cesaretimi kaybetmeden önce kutuyu kaptım, kapağını kapattım ve arabama doğru yürümeye başladım. "Artık buradan defolup gidiyorum."

Kendi kendime konuşmak sinirlerimin yatışmasını sağlıyordu. Yani, kısmen.

Yolcu koltuğunun kilidini açıp kutuyu nazikçe koltuğa yerleştirdim. Bir kez daha düşününce kutuyu emniyet kemeriyle bağlamaya karar verdim; düşmesini ve araba kullanırken onu eğilip almak zorunda kalmak istemiyordum. Yutkundum.

Motor gürleyerek çalışmaya başlar başlamaz, klima da çalıştı. Yan tarafımdaki yolcuya bakmamaya çalışarak Mustang'i vitese taktım ve çıkış yoluna doğru sürdüm.

"Yine ne var!"

Korku Çocukları'ndaki baba, nam-ı diğer *Lurch*, yine görevinin başına dönmüş, elindeki turuncu değneği bana doğru sallıyordu. Durdum ve pencereyi yarıya kadar açtım.

"Görüyorum ki Kader vefalı davranmış." Gözleri kutunun kapalı kapağı ile benim aramda gidip geldi. Tanrım, nefesi berbat kokuyordu. "Evet, altında bir çatlak vardı, o nedenle çok iyi fiyata aldım." Debriyajı hafifçe bırakarak ilerlemeye başladım. Uzaklaşmaya çalıştığımı anlayamıyor muydu?

"Evet, bayan, o fiyata ne kadar sıradışı bir parça aldığınızı anlatamam." Gözleri beni delip geçtikten sonra gökyüzüne baktı. "Hava bozuyor. Lütfen..." duraksadı "... *dikkatli* sürün." (Ne ima etmeye çalışıyordu?) "Başınıza..." duraksadı "... bir *kaza* gelmesini istemem."

"Sorun değil. Çok iyi bir sürücüyümdür." Pencereyi kaldırdım ve hareket ettim. Dikiz aynasından bakınca *Korku Çocukları* babasının arkamdan bir iki adım attığını gördüm. "Ucube." Ürperdim.

Çakıllı yola çıkmak iyi gelmişti. Motora biraz daha gaz verdim ve içimi çakılları püskürten tekerleklerin verdiği çocuksu haz kapladı. Yeniden dikiz aynasına bakınca babanın yolun ortasında durmuş, saplantılı bir şekilde arkamdan baktığını gördüm. Birden ucubenin havayla ilgili yaptığı uyarı aklıma geldi. Gökyüzüne baktım. "Ah harika, bir bu eksikti." Şişman gri bulutlar toplanmış, gökyüzü yaralı bereli bir görüntüye bürünmüştü. Güneybatıya, Tulsa'ya doğru ve görünüşe bakılırsa bir Oklahoma yaz fırtınasının tam ortasına doğru gidiyordum.

"Evet, dostlar ve spor tutkunları, şimdi de yerel meteoroloji istasyonunun tahminlerini alalım."

Bir radyo kanalı bulmaya çalıştım. Parazitsiz çeken kanallar arasında bir *country* müzik istasyonu, haziran ayında kenelerin ne kadar çoğaldığını anlatan bir çiftçilik programı (uydurmuyorum) ve zinayla ilgili bağırıp duran bir şarkıcı (zinaya karşı mı yoksa yandaş

mı olduğunu anlayacak kadar dinlemedim) vardı. Hava durumu, hatta bir caz veya "hafif *rock*" programı bile yoktu.

"Pekâlâ, o zaman Meatloaf[11] olduğumuzu ve şimşek gibi eve doğru gittiğimizi farz etmeye ne dersin?" Lanet kutuyla konuşuyordum. Harika. Lanet olası bir hiçliğin ortasında sıkışıp kalmıştım ve (ileriye ve sola doğru bakınca haberlerin kötü olduğunu anladım) bir bulut duvarının tam ortasına doğru gidiyordum ve kendimi birkaç diyet hapı ve koca bir bardak *frappa-cappa-mocha-latteyi* mideme indirmişim gibi hissettiren bir vazonun kutusuyla konuşuyordum. "Yeter, girdiğim ilk kasabadaki lanet benzin istasyonunda duruyorum. Çikolatalı bir şey alıp hava durumuna bakacağım." Yanımda duran kutuya şüpheli bir bakış attım. "Ve biraz da temiz hava alacağım."

Bir anlığına, cep telefonu fobim olduğu için kendime kızdım. Bir tane cep telefonum bile yoktu. Tüm arkadaşlarımda birkaç tane vardı. Sanki sahip olabilecekleri telefon sayısı ve bu telefonların ne kadar küçük olabilecekleri konusunda bir yarış içindeydiler, penis konusunun tam tersi gibi bir şeydi. En iyi arkadaşımın (üniversitede kalmış profesör olan) arabasına taktırdığı özel bir telefonu vardı. Böylece direksiyonu bırakmadan gevezelik edebiliyordu. Şirin, küçük, görünüşte zararsız bir tane de çantasında taşıyordu. Arkadaşlarımın benimle dalga geçmesine bozulmuyordum çünkü onlar beyin kanserinden ölmek üzere olduklarında onlara, "Size söylemiştim," demeyi kafama koymuştum. Onlara sürekli modern dünyaya ayak uyduramayan bir ilk çağ insanı olmadığımı açıklayıp duruyordum. Yalnızca arabamda, çantamda, masamda, spor çantamda vs. bir telefona ihtiyacım yoktu, o kadar. Ve onlar öğlen yemeğinde nerede buluşacaklarını ve kimin üvey çocuğunun daha şımarık olduğunu tartışırken kafalarına nüfuz eden radyasyondan oluşan basket topu büyüklüğündeki tümör nedeniyle acınacak bir halde yitip giderlerken ben onları ziyarete gidecektim.

Belki beyin kanserinden ölmeyecektim ama şu duvar bulutuyla gelmesi muhtemel olan kasırga beni biraz endişelendiriyordu. Hızla ilerlerken gökyüzüne şöyle bir bakınca yaklaşan fırtınanın kesinlikle

11 ABD'li bir *rock* şarkıcısı. *Bat Out of Hell* parçası aynı zamanda 'şimşek gibi' anlamına gelen bir deyimdir. (ç.n.)

kötüye gittiğini fark ettim. Oklahoma fırtınalarının karakterleri vardı; tehlikeli, acımasız karakterleri. Yaz ortasında gökyüzünün böylesine hızla ve tümüyle değişebilmesi beni her zaman şaşırtırdı. Bir keresinde eski erkek arkadaşımın havuzunda güneşlendiğim günü hatırladım. Düzgün güneşlenme kuralları gereği, yüzüm güneşe dönük bir şekilde o harika, rahatlatıcı hayal gibi havuzun tadını çıkarıyordum (anlaşıldığı üzere erkek arkadaşım evde değildi çünkü bir erkek size durmadan ne kadar güzel göğüsleriniz olduğunu söylerken havuzun tadını çıkartamazsınız) ve birden rüzgâr esmeye ve hava soğumaya başladı. Gözlerimi açıp arkama baktığımda büyük gri bulutların toplanmaya başladığını gördüm. Eşyalarımı aldım, erkek arkadaşıma bir teşekkür notu bıraktım ve evden çıktım. Fakat sadece on beş dakika uzaklıkta oturmama rağmen eve fırtınadan önce varamamıştım. Büyük gri bulutlar siyaha ve yeşile dönüşmüşlerdi. Garip bir şekilde soğuyan rüzgâr, ağaçları eğmeye başlamıştı. Yağmur, araba kullanmayı imkânsız kılıyordu. Broken Arrow'daki küçük hastaneye kadar gidebildiğim için şanslıydım. Hortum, şehrin ortasına dalmadan önce Acil Servis girişinden içeri dalıp bodrum kata inecek vaktim olmuştu.

Tamam, belki *biraz endişelenmek* sözü hafif kalıyordu. Ve lanet vazo da işleri zorlaştırıyordu.

Yeşil-beyaz tabelada Leach'e 16 km yazıyordu ve bu, okuyabildiğim son tabela olmuştu çünkü gökyüzünden inen sicim gibi yağmur Mustang'imi dövmeye başlamıştı.

Ah, arabamı seviyordum. Gerçekten. Fakat bu küçük ahmak, yağmurlu zamanlarda kullanmak için uygun değildi. Yolun üzerinde bir deniz uçağı gibi kayıp gitmeyi seviyordu. Bu nedenle vitesi düşürdüm, silecekleri en hızlıya ayarladım ve şeridimi korumaya çalışarak ilerlemeye başladım.

Radyo parazitliydi. Yolun kenarında zorlukla görebildiğim ağaçlar çılgın açılarla eğilip bükülüyorlardı. Boşa bir çabayla görüşümü netleştirebilmek için farları yaktım. Sanki rüzgâr arabamı tokatlıyordu ve direksiyonu sabit tutabilmek için iki terli elimi de kullanmam gerekiyordu.

Terli mi? "Nasıl yani?"

Arabanın içi sıcaktı. Neden? Havalandırmanın soğuk hava üflemesine rağmen rahatsız edici bir şekilde sıcaklıyordum.

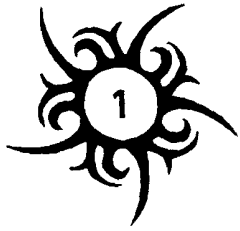
Ve sonra fark ettim. Sıcaklık lanet olası kutudan geliyordu. Gözlerimi neredeyse görünmez olan yoldan ayırıp kutuya baktım. Parladığına yemin edebilirdim, sanki içinde bir lamba vardı ve biri düğmesine basıp açmıştı.

Gözlerimi kutudan güçlükle ayırarak yeniden yola...

"Ah, Tanrım!" Birden yol yok olmuştu! Tekerleklerin banket çakılları üzerinde çatırdadığını hissedebiliyordum ve hızla direksiyonu sola kırdım. Ani tepkim arabanın dönmeye başlamasına neden olmuştu ve ümitsizce hatamı düzeltmek için bu sefer de sağa doğru çevirdim. Bir işe yaramadı. Rüzgâr ve yağmur yönümü şaşırtmıştı. Direksiyonu düz tutabilmek için çabaladım; araba yolun ortasına savrulurken tekerlekler acı acı bağırınca kalbimin yerinden çıkacağını sandım.

O anda başımın yan tarafında ani bir acı hissettim ve duman kokusu aldığımı fark ettim. Gözlerimi kapatmış olmalıydım çünkü birden açınca kendimi güneşin ortasında sıkışıp kalmış gibi hissettim. Vazo kutusundan fırlamıştı. Bana doğru ağır ağır gelen bir sıcaklık ve ışık topuna dönüşmüştü. Zaman durdu ve sanki cehennem yakınlarında bir yerde sıkışıp kalmış gibiydim. Parlak topa bakınca birden garip bir şekilde kendimi gördüm; sanki ateşe verilmiş fakat hâlâ yansıtabilen dalgalı bir su birikintisine bakıyor gibiydim. Yansımam çıplaktı; kollarını uzatmış, başını geriye atmış, ateş topunun içine dalan muhteşem, putperest bir dansçı gibi hızla bana doğru geliyordu. Sonra etrafım ateş ve dumanla sarıldı. Öleceğimi biliyordum. Hayatım gözlerimin önünden geçmedi veya ailemi ve arkadaşlarımı bırakacağım için üzülmedim. Kafamdaki son düşünce şu oldu: "Kahretsin, küfretmeyi bırakmalıydım. Ya Tanrı gerçekten bir Baptistse?"

İKİNCİ KISIM

Kendime gelmem kolay olmadı. Özellikle berbat sancılarla dolu âdet dönemindeki bir rüyaya benziyordu bu. Rüyamda o sancıları tuhaf, tatlı doğum sancılarına çevirmiş, sonra da kendimi daha iyi hissetmeme neden olan bir kek doğurmuştum. Biliyorum. Freud'un ıslak rüyasıyım.

Başım ağrıyordu. Çok ağrıyordu. Sinüzit ağrısından, hatta o-kadar-tekilayı-içtiğime-inanamıyorum ağrısından bile daha beterdi. Ve bedenim sanki... hayır, bedenimi hissetmiyordum. Gözlerimi açamıyordum. Ah, evet, ölmüştüm. Neden böyle hissettiğim belliydi...

Karanlık sanki bir dost gibi hafifçe üzerime çöktü.

Yeniden uyandığımda başım hâlâ ağrıyordu, çok ağrıyordu. Ve artık bedenimi hissetmeye başladığımı üzülerek fark ettim. Berbat bir grip geçiriyormuşum gibi tüm eklemlerim sızlıyordu. Ah, Tanrım, belki de cehennemdeydim (eğer biri bana matematik soruları sormaya başlasaydı cehennemde olduğumdan *emin olabilirdim*). Fakat kulaklarımın içinden geldiğini düşündüğüm tuhaf çınlamadan başka bir şey duyamıyordum. Gözlerimi açmaya çalıştım ama verdiğim emre uymadılar. Bunun nedeni muhtemelen ölülerin çalışan gözkapaklarının olmamasıydı. Eğer ölü olmasaydım, kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor olurdu. Ölüler paniğe kapılabilirler miydi? Görünüşe göre evet... bu sefer karanlık dostane bir şekilde gelmemişti; baştan çıkarıcıydı ve kendimi isteyerek onun kollarına bıraktım.

"Kıpırdamayın Leydim, her şey düzelecek."

Tatlı ve tanıdık bir sesti ama aynı zamanda tanıdık gelmeyen, komik bir tondaydı. Başım ağırlaşmıştı, sıcaktı ve ağrıyordu. Tüm vücudum dövülmüş gibi hissediyordum. Başımın üzerinde duran bir

şey, dağınık olan dikkatimi ani, ıslak, serinliğe yoğunlaştırdı. Kalın komprese dokundum ama birisi nazikçe elimi oradan uzaklaştırdı.

"Her şey yolunda, Leydim. Ben buradayım." Yeniden, o aşinalığı hissettim.

"Ne..." Tanrım, boğazım şişmişti ve hâlâ yanıyordu. Yangın! Hafızam birden yerine gelerek beraberinde korku ve paniği de getirdi. Bu sefer gözlerimi açmaya çalıştığımda karşı koymadılar. Yani, kısmen... Görmeye çabaladım ama görüntü ve ışık birbirine karışıyordu. Yanımda oturan büyük karaltı kıpırdadı ve gözlerim yavaş yavaş odaklanmaya başladı...

Şükürler olsun, yanımdaki Suzanna'ydı. Eğer o buradaysa ölmüş olamazdım ve her şey yoluna girecek demekti. Ona odaklanmaya çalışırken oda sallanmaya başlayınca görüntüyü netleştirmek için gözlerimi kırpıştırdım. Elimi tutuyordu ama gözlerimi açtığımı görünce garip bir şekilde elini kaçırmaya çalıştı. Elini yakalayarak daha sıkı tuttum. Rengi solmuş gibiydi ama aynı zamanda da odada Suzanna'dan dört tane vardı, sonra iki oldu ve görüntü titreşmeye başlayınca yeniden dörde çıktı.

"Leydim, yerinizden kıpırdamamalısınız. Bu gece çok şey yaşadınız, bedeninizin ve ruhunuzun dinlenmeye ihtiyacı var. Endişelenmeyin, güvendesiniz ve her şey yolunda."

Senin neyin var demeye çalıştıysam da boğazımdan çıkan ses, fısıldayan bir yılana benziyordu... ya da arabanın farları karşısında donakalmış o korkunç keseli sıçanlardan birine. (Hayır, yalnızca ölü taklidi yapmıyorlardı, aynı zamanda tıslıyorlar ve çişlerini yapabilmek için gizli, karanlık yolda durmuş kadınların ödünü kopartıyorlardı; iğrenç.) Her neyse, ben kendimi anlayamıyordum, bu yüzden Suzanna'nın da anlayamayacağını biliyordum.

Elini benimkinden çekip kurtardı ve tam göremediğim birisi ona bir kadeh uzattı. Kadeh mi? Altın bir kadeh? Hastanede?

"İçin, Leydim. Boğazınızı yumuşatacak ve dinlenmenizi sağlayacak." Eli kibar hareketlerle başımı kaldırdı ve kadehi dudaklarıma yaklaştırdı. Tatlı, yoğun sıvıyı öğürerek içmeye çalıştım.

Başımı kaldırmak, şakaklarımın yeni bir acıyla zonklamasına neden oldu. Dünyam yeniden kararmadan önce dikkatimi arkada-

şımın üzerine yoğunlaştırmaya çalıştım. Alnımdaki bezi, yerlerde sürünen garip bir üniforması olan bir hemşire tarafından kendisine verilen yeni, soğuk kompresle değiştiriyordu. Hemşire, daha çok Acil Serviste veya Yoğun Bakım Ünitesinde çalışmaya değil de kırlarda koşup oynamaya hazır görünüyordu.

Tatlı, öksürük şurubu tadındaki ilaçla birlikte karanlık yeniden çöktü.

Bir sonraki kendime gelişim, karanlığın birden kalkması şekilde oldu. Yumuşak bir uyanma tarzı değildi. Ah, hayır, galiba...

"Leydim, size yardım edeyim." Suzanna sırtımı destekleyerek saçlarımı yüzümden çekti ve ben yatağın kenarından aşağıya eğilerek midemde ne varsa hepsini çıkardım (gerçekten çok iyi bir arkadaştı, ona daha önce kibirli dediğim için kendimi kötü hissettim). İçimdeki her şeyi çıkardığımda beni yeniden yastığıma yatırarak yüzümü sildi.

Kusmaktan gerçekten nefret ediyordum. Her zaman da nefret etmiştim. Titrememe ve kontrolümü kaybetmeme sebep oluyordu. Çok sık kusmadığım için mutluydum fakat kustuğum zamanlarda da çocuklaştığımı kabul etmeliydim. Şimdi de her zamanki gibi titremelere engel olamıyordum. Zayıf düşmüştüm ve dikkatim dağınıktı fakat bunun nedenini kusmama değil, ölü olmama bağlıyordum.

"S... ss... su." Boğazımdan nihayet anlaşılabilir, tiz bir ses çıkartabilmiştim ve Suzanna hemen yanında bekleyen hemşireye işaret etti ve bir kadeh daha belirdi. Kadehi bana uzattı ve içmeme yardımcı oldu.

"Iyy!" Çoğunu püskürttüm; bardaktaki su değil, şaraptı. Şaraba bayılırdım fakat kustuktan sonra değil tabii ki.

"Suz! Su..." Ne istediğimi anlatmaya çalışırken ona *seni öldüreceğim* bakışı atmıştım.

"Hemen, Leydim!" Yüzü yeniden sararıp solmuştu ve yanındaki hemşireye dönerek elindeki kadehi ona verdi. (Burası ne tür bir hastaneydi böyle?) "Hemen Leydi Rhiannon'a su getir!" Bir periye benzeyen hemşire hızla uzaklaştı. Suzanna yeniden bana döndü ama gözlerime bakamıyordu. "Affedin, Leydim. Yanlış anlamışım. Kızı değil, beni suçlayabilirsiniz." Sanki dua ediyormuş gibi ellerini göğsünün üzerinde birleştirdi ve başını eğdi; hâlâ gözlerime bakmıyordu.

Pekâlâ, burada neler oluyordu? Bana bakması için bir elini tutarak hafifçe çektim. Ve sonra saçları dikkatimi çekti. Doğal rengindeydi –kumral gibiydi, hoş, doğal gölgeleri vardı– ve ellerime dolanmıştı. Çünkü saçları beline kadardı, omuzlarından ve göğüslerinden aşağıya dökülüyordu ve de ikimizin ellerine takılıyordu.

"Hayır. Nasıl?.." diyebildim. Suzanna saçlarını her zaman seksi ve kısa bir modelde kullanırdı. Ona saçlarının dağınık ve yaramaz bir çocuk gibi göründüğü konusunda takılmaya bayılırdım. Bana hep halinden memnun bir kedi gibi, "Teşekkürler!" derdi. O saçlar nasıl beline kadar uzamış olabilirdi? Ah, harika. Yoksa bir çeşit komadan mı çıkmıştım? Belki de çok uzun süredir kendimde değildim ve ben bu durumdayken Suzanna da üzüntüden bir çeşit talihsiz Leydi Godiva[12] evresine girmiş ve modaya uyması için nasıl görünmesi gerektiğini söyleyen zeki arkadaşı yanında olmadığı için de saçlarını böyle poposuna kadar uzatmıştı.

Hayır, hiç yaşlanmış gibi görünmüyordu. Sürtük.

Ben onu incelerken o hâlâ gözlerini benden kaçırıyordu. Bu kesinlikle Suzanna'ydı. Aynı minyon kemik yapısı. Bir şekilde iyiliği yansıtan aynı yuvarlak, güzel yüz. Tıpkı saçı kısayken olduğu gibi, uzun bukleleri kusursuz, küçük kulaklarının arkasına atılmıştı. Elmacık kemikleri ve burnunu süsleyen çilleri de aynıydı. Gülecek olsaydı (ki bu çok sık olan bir şey değildi), o tatlı dudaklarının iki yanında belirecek olan gamzeleri de göreceğimden emindim.

"Suz..." Bana bakması için elini hafifçe çektim. Başını kaldırdığında, yıllardır bana bakan aynı bal rengini andıran kahve gözlerle karşı karşıya kalmıştım. "Ne..." Ona, neler oluyor arkadaşım bakışıyla bakarken bir soru sormaya çalışmıştım. Yumuşamış gibi görünüyordu fakat tam o sırada elinde yeni bir kadehle hemşire (gerçekten, peri görüntüsündeki o seksi kız) içeri daldı.

---

12 Leydi Godiva 11.yy'da yaşamış bir asilzadedir. Efsaneye göre, Godiva halka uygulanan vergileri protesto ettiğinde eşi Lord Leofric onunla bir anlaşma yapar, Leydi Godiva, Coventry sokaklarında uzun saçları dışında üzerinde hiçbir kıyafet olmadan ata biner ve eğer halk dışarı çıkmayıp evlerinde kalırsa vergi yükleri kaldırılacaktır. Ertesi sabah, sokaklardan o meşhur geçişini gerçekleştirir ve Lord Leofric sözünü tutarak vergileri kaldırır. (ç.n.)

"Buyurun, Leydim."

Ah, çok şükür, gerçek su. Hem de soğuk. Olabildiğince fazla içmeye çalıştım fakat sonunda boğazım beni durdurdu.

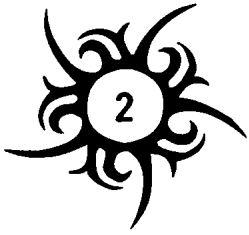
"*Te-teşekkürler*," diyebildim, kulak tırmalayan bir ses tonuyla. Suzanna beni duyabilmek için eğilmek zorunda kalmıştı ama beni anladığını biliyordum çünkü yüzü kızarmıştı ve aceleyle bir bez alarak yüzümü kurulamaya başladı.

Ne kadar yorulduğumu fark ettiğimde şaşırdım. Yaptığım tek şey kusmak, konuşmaya çalışmak ve birkaç yudum su içmekti. Suzanna melodisi olmayan bir şarkı mırıldanarak alnımdaki saçları arkaya doğru itti.

"Dinlenin, Leydim. Her şey yolunda."

Peki o üzerine giydiği şey de neydi?..

Diğer arkadaşım karanlık, beni yine sinsice alıp götürdü.

"Bağışlayın, Leydim. Artık uyanmalısınız."

Hayır, yedek öğretmeni çağırdım, bırakın da uyuyayım. Bu korkunç bir rüya olmalıydı. Gözlerimi sımsıkı kapasam ve Hugh Jakman'ın bana büyük bir aşkla bağlı olduğunu hayal etsem, belki de Rüyalar Ülkeme geri dönebilirdim.

Ve sonra yutkunmak gibi bir hata yaptım.

Kahretsin. Boğazım beni öldürüyordu... kahretsin. Ah... doğru ya. Ölü olabilirdim. Ve birden gözlerim açıldı.

İki seksi/hemşire, uzun saçlı Suzanna'nın iki yanında duruyorlardı. Bir tanesinin biçimli ve çıplak kollarının üzerinden tiril tiril bir şey sarkıyordu. Diğerinin elinde ise taraklar, fırçalar ve muhteşem küçük bir taca benzeyen altın bir şey vardı (sanırım bunlara süslü taç deniyordu.) Hımm... Eğer cehennemde mücevher varsa, o kadar da kötü bir yer olamazdı.

"Leydim, babanızın habercisi az önce geldi ve evlilik ilanının gönderildiğini ve nişanlınızın söz törenini nihayete erdirmek üzere sizinle burada buluşacağını söyledi."

Neyimin?

"Bugün. Lütfen, sizi hazırlamamız gerekiyor."

Tek yapabildiğim, gözlerimi kırpıştırarak ona bakmak olmuştu. Neden bahsediyordu? Nişanlım mı? Kimseyle *görüşmüyordum* bile! Birlikte bir yere gittiğim son kişiyi de randevumuzun ortasında bırakıp gitmiştim (Kendime not: bir daha asla tanımadığın biriyle randevulaşma).

Suzanna bir an tereddüt etti. "Hâlâ konuşamıyor musunuz, hanımım?"

"Hanım... ah." Bu "hanım" ve "Leydim" saçmalıkları da nereden çıkmıştı?

Kulak tırmalayan fısıltımın yeterli bir cevap olduğu açıktı. Perişan sesimin peri kızlarını bir panik havasına soktuğunu fark etmiştim. Suz öfkeli görünüyordu; sabahlığı, tarakları ve mücevherleri kaparcasına kızların elinden aldı.

"Çıkabilirsiniz." (Tanrım, çok katı görünüyordu ki bu da sesindeki o tuhaf ritmin gerginleşmesine neden oluyordu.) "Hanımefendiyle ben ilgileneceğim." Kızlar rahatlamış gibi koşuşturarak dışarı çıktılar. Sanırım artık eskisi gibi hemşireler yetiştiremiyorlardı.

"Buyurun, Leydim, koluma dayanın. Sizi hamama götüreceğim."

Banyo yapmak (kesinlikle çok ihtiyacım vardı) için ayağa kalkıp yürümenin çok da yorucu olmadığını düşünebilirsiniz; belki şu lanet oda dönüp durmasaydı gerçekten de kolay bir iş olacaktı.

"Aaahh..." Makbet'in ilk sahnesindeki yaşlı kadınlar gibi topalladığımı hissettim, saçlarım da o role uyacak kadar dağınıktı.

"Çok iyi gidiyorsunuz, Leydim. Devam edin, yalnızca birkaç adım kaldı."

Loş bir koridorda yürüyorduk. Yukarıya bakınca neden loş olduğunu anladım çünkü, şey... çünkü (bu tamamen afallayarak durmama sebep oldu) duvarlarda ferforje taşıyıcılara yerleştirilmiş gerçek meşaleler yanıyordu. Üniversite mezunuydum, kandırılamazdım. Yanan meşaleler normal bir hastanede olacak bir şey değildi! Ve kahretsin! Ben de kesinlikle nişanlı değildim!

"Leydim, dinlenmek ister misiniz?"

Suzanna'ya ne olmuştu böyle? Ben kendimde değilken antidepresan üretmeyi bırakmışlar ve bu da onu bir çeşit trajik, ortaçağ histerisine mi sokmuştu? Bir kolumla zaten onun koluna girmiştim, bu nedenle diğer elimle onunkini yakalamak zor olmamıştı. Onu bana dönmeye ve yüzüme bakmaya zorladım. Biraz duraksayıp birkaç kez boğazımdaki sıçanın gitmesi için yutkunduktan sonra gözlerinin içine bakarak yavaşça ve kendimden emin bir tavırla, "*Neler oldu?*" dedim.

Hâlâ gözlerini benden kaçırmaya çabalıyordu ama ben ellerini hızlıca sarsınca yeniden yüzüme baktı.

"Leydim..." Tereddüt ederek, sanki birinin onu duyacağından korkuyormuş gibi etrafına baktıktan sonra Oprah Winfrey kadar ciddi bir ses tonuyla fısıldadı: "Adınız nedir?"

Pekâlâ, ben de oynamaya karar verdim. Fakat o anda Sean Connery köşeden karşıma çıksaydı, hayatımın en tuhaf rüyasını gördüğümden emin olacaktım.

"Shannon." Tiz sesimle olabildiğince net bir cevap vermeye çalıştım. Gözünü bile kırpmadı.

"Peki benim adım ne?"

Tanrım! Belki de sarhoştu; doğru düzgün içmeyi hiç öğrenememişti. Tekilayı bir kez koklasa anında hayal dünyasına dalardı. Derin nefes aldım ama hayır, alkol kokusu almıyordum.

"Senin adın Suzanna."

Bana olabildiğince yaklaşarak başını iki yana salladı. Bu sefer gözlerimin içine bakmakta zorlanmıyor gibiydi. Gözlerindeki korkunun acımaya dönüştüğünü istemeden de olsa fark etmiştim.

"Hayır, Leydim." Tuhaf aksanlı yumuşak sesi beni âdeta sarstı. "Benim adım Suzanna değil, Alanna. Ve siz de Shannon değilsiniz; siz benim hanımım, At Tanrıçası Epona'nın Başrahibesi, MacCallan'ın kızı, Başşaman ClanFintan'ın nişanlısı ve müstakbel eşi Rhiannon'sunuz."

"Deli saçması."

"Bunun sizin için zor olduğunu biliyorum, Leydim ama benimle gelin. Hazırlanmanıza yardım ederken bütün bunların nasıl olduğunu size anlatmaya çalışacağım." Uyuşmuş bedenimle koridorda ilerlememe ve önümüzdeki aralık kapıdan girmeme yardım ederken sesi endişeli geliyordu.

Girdiğimiz oda, PBS[13] özel gösterimlerinin ilk programındaki günümüz harabelerinin görüntülerini anımsatıyordu. Karışık, çapraşık eski taş ve çürüyen kolon yığınını andırıyordu; programda, seyircilerin orijinal yapıları tüm görkemiyle görebilmeleri için harabelerin üzerine bilgisayarda değiştirilmiş resimler koyarlardı. Bu oda kesinlikle bil-

13 Amerika'da kâr amacı gütmeyen, halka açık bir yayın platformudur. (ç.n.)

gisayarda değiştirilmiş o görüntüleri anımsatıyordu. Yerler ve tavan pürüzsüz bir mermerden yapılmıştı. Altın renginin yerlerden mi yoksa meşalelerden mi olduğunu söylemek zordu. Duvarların simetrisi taşın farklı yükseklikteki bölgelerine açılmış oyuklarla bozuluyordu. Oyukların içinde garip görünümlü altın tutacakların desteklediği mumlar yanıyor, (Tanrım, altınla süslenmiş odaları gerçekten beğenirdim), duvarlara çok boyutlu mücevherler gibi ışıl ışıl bir görüntü veriyordu. Duvarların birinde koskocaman bir ayna, aynanın önündeyse gösterişli bir tuvalet masası vardı. Ayna odanın tam ortasında, yerde bulunan ve fokurdayan derin, berrak havuzun buharından hafifçe buğulanmıştı. Havuzdan taşan su, hızla akarak yan odadaki başka bir havuza boşalıyordu. İçerideki hava öylesine sıcak ve nemliydi ki kendimi iyi hissetmeme neden olmuştu. Yalnızca nefes alarak bile rahatlamıştım ve odanın kokusu bana bir şey hatırlatıyordu...

"Bu kaynak suyu!" Odanın iyileştirici havasına sesim bile tepki vermiş, Suz/Alanna beni anlamakta zorlanmamıştı.

"Evet, Leydim." Duyularımın, suyun madenî kokusunu alabilecek kadar iyileşmiş olmasına ve yarı anlaşılır bir şekilde konuşabilmeme (yürürken sakız çiğner gibi) sevinmiş görünüyordu. "İzin verin, üzerinizdekini çıkarmanıza yardım edeyim." Çabucak ve de ustalıkla söylediğini yaptı. Sonra da sıcak suya doğru inen taş basamakları takip etmeme yardım etti. Su derin olmasına rağmen, havuzun tüm kenarlarında oturmak için yerleştirilmiş çıkıntılar vardı ve gerçekten kirli olduğumu hissederek içimi çekip çıkıntılardan birine dikkatli bir şekilde oturdum. Suzanna/Alanna tuvalet masasından süngerler, ufak kaplar ve şişeler toparlayıp orada duran testiden, başka bir kadehe koyu kırmızı bir şey doldurup sonra da yanıma gelip diz çökerken yarı kapalı gözlerle onu izliyordum.

Büyük bir minnetle kadehi elinden aldım ve kırmızı şarabın nefis tadını aldığımda zevkle inledim. Suzanna, her gün yaptığı bir şey gibi diğer kolumu kaldırarak sabunlu süngerle silmeye koyuldu. İrkilerek geri çekildim.

"Leydim, nişanlınızla buluşmak için hazırlanmanız gerekiyor."

"Ben..." Yutkundum, derin bir nefes aldım, "kendi..." yutkundum, "başıma..." nefes aldım, "yıkanabilirim!" Kadehi vururcasına

onun yanına bıraktım ve tüm kuvvetimle fısıldadım: "Ve az önce koridorda bana söylediğin o saçmalıkları unutturabileceğini sanma sakın. Neler olduğunu bilmek istiyorum, *hemen*, Suzanna Michelle." Kız arkadaşlar birbirlerinin ikinci adlarını yalnızca kriz anlarında veya cinsel bir sapıklık konusu tartışılıyorsa kullanırlardı, bu nedenle onun oldukça ciddi olduğumu bilmesi gerekiyordu.

"Affedin, Leydim. Sizi kırmak veya size yalan söylemek istemedim." Sanki bir ceza bekliyormuş gibi ellerini göğsünün üzerinde birleştirerek başını önüne eğdi.

Neler olduğunu bilmiyordum ama kesinlikle yolunda gitmeyen bir şey vardı. Durum her neyse, bu harika şarabın bana yardımcı olacağından emindim. Şaraptan aldığım ikinci yudum boğazımı rahatlatmıştı, tıpkı sıcak suyun bedenime iyi geldiği gibi. Bir yudum daha ve derin bir nefes.

Suzanna kıpırdamıyordu. Pekâlâ, sadece fısıldamayı denersem belki bu sıçanı andıran sesimin durumu düzeltebilmek için daha uzun dayanabilmesini sağlayabilirdim, ya da belki umursamayacak kadar çok sarhoş olabilirdim.

"Suz." Fısıltımı duyunca çenesi yavaşça yukarı kalktı. "Kızgın değilim, bunu sen de biliyorsun." Yüz ifadesini kontrol altına almadan önce yüzünde bir şok ifadesi belirdiğine yemin edebilirdim. "Fakat kafam karışık." Bir derin nefes daha. Yeniden boğazımı temizledim. "En baştan başla ve bana nerede olduğumuzu söyle." Yeterince kolay bir soru gibi görünüyordu.

"Epona'nın Tapınağı'ndaki banyonuzdayız."

Zihnimin derinliklerinde başımı iki yana salladım. Ah, tabii ya, İncil Kemeri'nin[14] derinliklerinde, ismini bir pagan tanrıçasından almış bir hastane öyle mi?

"Neredeyiz?" Bir iki kadeh daha şarap içersem sıçan sesim ve ben önümüze geleni alt edebilirdik.

---

14 Amerika Birleşik Devletleri'nde Evangelist Protestanlığın yerel kültürünün ayrılmaz bir parçası olan bir bölgeye verilen isimdir. (ç.n.)

"Yaralanmıştınız, Leydim ama gözle görülür bir şekilde iyileşmeye başladınız." Küçük, yumuşak bir tavşan bakışı olarak nitelendirdiğim bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Hayır, Suz, ne kadar yol katettiğimizi sormadım, nerede olduğumuzu sordum, yani hangi eyaletteyiz?" Hâlâ tavşan bakışıyla bakıyordu. İç geçirdim. "Amerika Birleşik Devleti'nin elli eyaletinden hangisinde bulunuyoruz?" Tanrım, keşke bağırabilseydim.

"Dünyadaki konumumuzu mu kastediyorsunuz?" Sonunda jeton düşmüştü.

"Evet, sevgili arkadaşım." En sevdiği çikolatalı kekleri, yeni antidepresanlarıyla süsleyecektim.

"Çevremizdeki tüm topraklar, Epona'nın Tapınağı'na bağlıdır. Epona'nın Başrahibesi olarak siz de tüm bu toprakların sahibisiniz."

Şey, sanırım bu içimi rahatlatmıştı. Psikotik bir kriz geçiriyordum, en iyi arkadaşım ise sinir krizi geçiriyordu ama hey, en azından burada bir leydiydim! Kralın da (Elvis'ten söz ediyorum, hayalî bir ortaçağ uydurmacasından değil) böyle bir durumda söyleyeceği gibi, "Teşekkürler, çok teşekkür ederim."

"Suzanna, seni şaşırtmak ya da hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum –ve lütfen ağlama– (her zaman bir sulugöz olmuştur) fakat neden söz ettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Leydim," dedi çekingen bir tavırla, "sanırım bunun nedeni artık kendi dünyanızda olmamanız."

İşte bu yorum ilgimi çekmişti.

"Suzanna, az önce buraların sahibi, *hanımefendisi* olduğumu ve *nişanlımın da* buraya gelmek üzere yola çıktığını söyledin. Neden bahsettiğini açıklayabilir misin? Ah, bir de lütfen bana biraz daha şarap doldur, ihtiyacım olacağını hissediyorum." Arkasını dönebildiği için rahatlamışa benziyordu; belki de kafasındaki deli düşüncelerini toparlayabilir ve ben de neler olduğunu anlayabilirdim. Aslında tüm bu olanlar, geçen ay doğum gününü unuttuğum için tasarlanmış abartılı bir oyun olabilirdi. (Kahretsin, hâlâ kızgın olduğunu biliyordum.)

"Durum biraz karışık, Leydim."

"Suz, şu Leydi saçmalıklarından bahsederken Jeannie'ye[15] benziyorsun." Yaptığım yorumu duymazlıktan geldi; esprilerimi anlamamasından nefret ediyordum. "Yalnızca kısa kes ve önemli noktaları anlat, ben gerisi anlayamaya çalışırım." Ve çok yakında senin için profesyonel yardım alırız.

"Gerçek hanımım, Leydi Rhiannon, sizinle yer değiştirdi. Sizin dünyanızda makinelerle sihir yapıldığını, o makinelerden yapılan parayla güç elde edildiğini söyledi ve orada yaşamayı çok istedi. Bu nedenle Sihir Uykuları'ndan birinde ruhunu dünyanıza gönderdi ve sizi buldu. Sizin kendisinin aynası ve gölgesi olduğunuzu ve sizinle yer değiştirerek dünyanıza girebileceğini söyledi. Kutsal ormandan geçerken size yardım etmek ve yol göstermek için bilincinin bir kısmını burada bırakabileceğini düşündü." Dikkatle yüzümü inceledi ve yavaşça devam etti: "Fakat şu anda burada, sizinle olduğunu sanmıyorum. Onun gibi görünüyorsunuz ama hareketleriniz..." Tam o sırada sanki bir şey düşünüyormuş gibi duraksadı. Ardından devam etti: "... onunkine benzemiyor. Artık o size dönüştü ve siz de o olmalısınız."

"Bu gerçek olamaz. İnanmıyorum."

"Leydi Rhiannon eğer olanları anlayamaz veya tüm bunlara inanmazsanız size bir soru sormamı söyledi."

Mr. Spock gibi kaşlarımı kaldırarak bekledim.

"Sizin dünyanızda tanrı ve tanrıçaları, efsane ve sihri, büyüyü ve büyücülüğü anlatan hikâyeleri hiç duydunuz mu?" Durdu ve cevap bekleyen bir ifadeyle yüzüme baktı. Kaldırdığım kaşımı cevap olarak kabul etmeyeceği açıktı.

"Tabii ki duydum. Ben öğretmenim, o hikâyeleri her gün çocuklara öğretiyorum."

"Leydi Rhiannon, o hikâyelerin geldiği yerin burası olduğunu söylememi istedi. Sizin dünyanızdaki yansımalarını bulabilmek için gölge ve duman gibi Kapı'dan süzülerek geçtiler. Ben de sizin dün-

---

15 Amerikan yapımı *I Dream of Jeanne* adlı fantastik komedi dizisinin başkarakteridir. (ç.n.)

yanızın varlığını aynı şekilde duman ve gölgeler şeklinde gördüm ve kendi yansımamı buldum, seni."

"Bu tamamıyla bir bilim kurgu saçmalığı, Suz. Buna inanmamı nasıl beklersin?"

"Leydi Rhiannon bana, Kapı'dan geçebilmek için sizin dünyanızdaki yansımasını ve ateşten bir duvar kullanacağını söyledi."

"Şu lanet vazo." Bu gerçek olamazdı.

"Anlayamadım, Leydim?"

"Ateş. Ateşten bir duvardan geçtiyse nasıl hayatta kalabildi? Ve ben de nasıl yanmadan kurtulabildim?"

Suzanna'nın yüzü bembeyaz oldu. "Biraz daha şarap, Leydim?"

"Evet. Ve soruma cevap vermedin."

Kapı iki kere tıklatılınca konuşması yarım kaldı. Çekingen görüntüsünü koruyacak kadar saygılıydı ve bana uzun uzun baktı. Ne olu...?

"Girebilirsiniz," dedi sonunda.

Yeni bir peri kızı başını eğerek odaya girdi.

Suzanna hâlâ özür diler gibi yüzüme bakıyordu. Ah, unutup duruyordum, *ben* buranın hanımıydım ve bu da peri kızlarına emirler yağdırmam gerektiği anlamına geliyordu (yani sanırım).

Pekâlâ, bir deneyelim bakalım. "Ne?" Sesim hâlâ fısıldayan bir sıçan gibi çıkıyor olsa da tüm öğrencilerimin bildiği ve çok sevdiği "dersimi bölmeyin" ses tonumla konuşmaya çalıştım.

Küçük peri kızı bana döndü ve o çekici sesiyle konuşmaya başladı. "Hanımefendi, nişanlınız geldiler."

Hemen Suzanna'ya baktım. Hiçbir lanet yardımı dokunmuyordu; gözlerini sıkıca kapatmış, dudaklarını sessizce dua edercesine oynatıyordu. Tanrım!

"Pekâlâ. Ona (dur, düşün, düşün) ona şöyle söyleyin... hımm," ("hımm" dediğimde peri kızının gözleri hayretle açıldı, off, sanırım hanımefendiler/leydiler hımm demezlerdi) "ona hazırlanmam bittikten sonra yanına geleceğimi söyleyin." İşte bu kadar. Ben bir kadındım; nerede olursam olayım erkeklerin kadınları beklemeye alışkın olmaları gerekirdi.

"Tamam, Leydim." Başını eğerek dışarı çıktı. Sanırım çevirdiğim dolap işe yaramıştı. Neredeyse kendimi Penelope[16] gibi hissediyordum.

"Nasıl buldun, arkadaşım? Bir leydi gibi konuştum mu?"

"Biz tehlikeli bir oyunun oyuncularıyız, Leydim."

"Ah, hadi ama Suz. Bu yalnızca bir rüya ya da onun gibi bir şey!"

"Lütfen, Leydim," ellerimi tutup sıktı, "eğer arkadaşınız Suzanna'yı seviyorsanız, lütfen sözlerimi dinleyin ve önemseyin. Kendi hayatınız, bugünkü hareketlerinize bağlı."

"Pekâlâ, tamam, Suz. Seni dinleyeceğim."

"Öncelikle, beni bu isimle çağırmamalısınız. Bana yalnızca Alanna diyebilirsiniz. ClanFintan'la görüşmelisiniz. Nişanlılık döneminiz sona erdi, artık resmî bir beraberlik sözü verme zamanı geldi."

Gözlerinde gördüğüm bir şey dilimin ucuna gelen itiraz sözcüklerini yutmama neden oldu. Söylediklerine gerçekten inanıyordu. Rol ya da şaka yapmıyordu. Çok korkmuş görünüyordu.

"Sana her zaman yardım edeceğim arkadaşım..."

"Alanna! Eğer beni ismimle çağıracaksanız, bu ismi kullanmalısınız. Anlıyor musunuz?"

"Evet, Alanna." Sorun her neyse daha fazla bilgi sahibi olmadan çözemezdim ve Suz, ah, Alanna'nın kesinlikle yardıma ihtiyacı vardı. "Pekâlâ, bu beraberlik sözü geçici bir evlilik anlamına gelmiyor mu?"

"Evet, Leydim. Bu bir yıl için geçerli olacak anlaşmalı bir evlilik." Kesinlikle gözlerime bakmıyordu.

"Neden Rhiannon onunla yalnızca bir yıllığına evleniyordu?"

"Anlaşma bu şekildeydi." Havuzun kenarındaki mermerin üzerinde duran küçük şişelerden birini alarak suyun içine hanımeli kokan bir şey dökerken bir anda çok meşgul göründü. Evet, benden kesinlikle bir şey saklıyordu. Hatta birçok şey.

"Pekâlâ, hiç tanımadığım biriyle anlaşmalı bir evlilik yapmamı benden nasıl beklersin?"

"Leydi Rhiannon onunla tanışıyordu." Yüzündeki ifadeden bunun pek de iyi bir şey olmayabileceğini düşünmeye başlamıştım. "Sizi

16 Homeros'un *Odysseia* destanında Odysseus'un eşidir ve sadakat imgesi olarak bilinir. (ç.n.)

onunla bir araya getirdikten sonra son Ay Ayini'nde talihsiz bir olay yaşadığınızı ve sesinizi kaybettiğinizi söyleyeceğim. Sizin yerinize ben konuşacağım." Sıcak havuzdan çıkmama yardım ederken fazlasıyla ciddi görünüyordu ve kendi kendime o an gerçekten beni kuruluyor olduğu gerçeğini görmezlikten gelmem gerektiğini söyledim.

"Pekâlâ, bu evlilik konusunun... ee... cinsel boyutu ne olacak? Bu adamı tanımıyorum bile; onunla bir ilişkiye girmeyi kesinlikle düşünmüyorum!" Ve eğer o da eski kocamın yansıması falan çıkacaksa, ben bu işte yoktum.

"Yalnızca Epona'nın Başrahibesi ve Kıymetlisi Leydi Rhiannon *olduğunuzu* unutmayın. Leydi Rhiannon izin vermeden kimse ona dokunamaz."

"Evlendiği adam bile mi?"

"Evet, o bile." Kendinden oldukça emin görünüyordu. Görünüşe göre ben buralarda gerçek bir cadalozdum. Gülümse.

Odaya getirdiği o tiril tiril şeyi eline aldı. Tanrım, gerçekten çok hoş görünüyordu. Tam sevdiğim renkti; parıldayan altın-kırmızı.

"Lütfen kollarınızı kaldırın, Leydim." Söylediğini yaptım ve Alanna yarı saydam şeyi bedenime sararken büyülenmiş, tutsak bir izleyici gibiydim. Bir eliyle arkasındaki tuvalet masasına doğru uzanarak iki tane altın rengi, çok güzel, tığ işi çiçek aldı ve ustalıkla birini belime diğerini ise omzuma iğneledi. Üzerime giydirdiği şey, bir İskoç eteğinin bedeni sarışı ve üstte duruşu gibi durmuştu (tek fark, İskoç eteğinin yarı saydam veya ipekli olmamasıydı; tabii seksi iç çamaşırları satan bir mağazadan alınmamışsa!) Geri çekilip çıkardığı işi incelerken bir yandan da bazı yerleri katlayıp kıvırarak değişiklikler yaptı. El sanatlarında her zaman çok iyiydi.

"Aman Tanrım, bu içimi gösteriyor!" Gerçekten de öyleydi; On birinci cadde ve Peoria Sokağı'nın kesiştiği köşede geceyarısı durup müşteri bekleyeceğim bir tarzda değil ama Elizabeth Taylor'ın şehvetli Kleopatra'sı modelindeydi. "Ah, unuttuğum için bağışlayın." Tuvalet masasının üzerinden aynı kumaşta üçgen bir şey aldı (bunun bir mendil olduğunu düşünmüştüm) ve içinden bacaklarımı geçirebileceğim şekilde tuttu. Bu gerçekten de bir tangaydı. Kendimi çok daha iyi, çok daha "donanımlı" hissetmiştim! Tanrım!

"Oturun lütfen, Leydim. Saçlarınızı yapacağım." Pekâlâ. En azından bedenimin bir kısmı hazır görünecekti.

Nemli saçlarımdaki düğümleri görünce yüzünü buruşturdu ve geniş dişli bir tarakla saçlarımı taramaya koyuldu.

"Saçlarınız Leydi Rhiannon'unkinden daha kısa. Aynısı ama daha kısa. Biraz uzayana kadar toplayacağım." Görünüşe bakılırsa benimle değil saçlarımla konuşuyordu. Hizmetleri karşısında rahatlayarak kuaförümden oldukça hoşlanacağımı düşünmeye başladım.

Sizi bilmem ama saçlarımın taranması benim için cinsel deneyimin sınır çizgisindeydi, yani harika bir ayak masajından hemen sonra geliyordu. Harika. Beni girdiğim trans halinden yalnızca Alanna'nın bir mücevhere doğru uzanması çıkarabilirdi (Bu, mücevherin süs görevinin dışında, uyuşukluğa da iyi geldiğini kanıtlıyordu).

Başıma, alnımı çevreleyen, ince, altın bir çember yerleştirdi ve görüntüyü tamamlamak için tepede topladığı saçlarımı artistik bir biçimde düzeltti. Nasıl olduğumu daha iyi görebilmek için başımı bir o yana bir bu yana çevirdim. Gösterişli altının üzerinden yansıyan mum ışığı, çemberin tam ortasındaki elmas biçimli taşın üzerine vuruyor, pırıl pırıl parlamasını sağlıyordu.

"Lâl taşı mı?"

"Evet, Leydim. En sevdiğiniz taş."

"*Benim* en sevdiğim mi?" Gülmemek için kaşlarımı kaldırdım.

Alanna içten bir gülümsemeyle yüzüme baktı, tıpkı benim Suzanna'm gibi. "Yani, Rhiannon'un en sevdiği taş."

"Elması severim fakat lâl taşları da güzeldir." Ona gülümsemek iyi hissettirmişti; sanki her şey normalmiş gibi.

"Ama Leydim, Rhiannon *olduğunuzu* unutmayın lütfen." Yeniden o ciddi Alanna'ya dönüşmüştü.

"Tamam, sorun değil." Rahatlamış görünerek, yaptığı güzel topuzdan yüzümü çevrelemesi ve sırtıma dökülmesi için kırmızı bukleler çıkarmaya başlamıştı.

"Şimdi de bu yüzün üzerinde çalışacağım." Sanırım "bu yüzün" yakından görünüşü oldukça iç karartıcıydı çünkü bana azimli Suzanna bakışıyla baktıktan sonra işe koyuldu; tuvalet masasının üzerine

dağılmış muhteşem cam kavanozlardaki kremlere ve pudralara elini daldırıp çıkarmaya başladı.

"Ah, ne yaptığına karışmıyorum fakat tek bir isteğim var; bol bol altın kahve ruj."

"Tam da Rhiannon'un tercihi."

"Bu çok garip."

"İkinizin tek bir ruh olacağını söylemişti." Gergin bir ifadeyle bana baktı ve gözlerimiz çok kısa bir anlığına birleşti.

Artık şu lanet konuyu açıklığa kavuşturmalıydık. Kesinlikle. "Yalan söyledi."

"Anlamadım, Leydim?" Alanna elektrik şokuna uğramış gibi görünüyordu.

"Yalan söyledi dedim, Alanna. Ben o değilim. Ben Shannon Parker'ım. Broken Arrow, Oklahoma'da yaşayan, lisede çalışan bir İngilizce öğretmeniyim. Ve kendimi kesinlikle düzeltilmesi gereken Ergenlerin Dünyası'ndan bile daha garip bir durumun içinde buldum. Sana yardım edeceğim. Fakat kim olduğumu biliyorum ve ben o değilim." Gözlerimi ondan ayırmamıştım. "Anlaşıldı mı?"

"Evet, Leydim. Ama bu zor bir durum."

"Hadi ya!" Yeniden gülümsedi.

"Oldukça tuhaf bir konuşma tarzınız var."

"Senin de. İskoç aksanıyla Uzay Yolu'ndaki Deanna Troi'nin aksanı arasında bir yerlerde." Şimdi gerçekten kafası karışmış gibi görünüyordu. "Boşver. Önemli değil."

Yeniden gülümseyerek işine koyuldu. Gözlerim sıradışı odada gezindi. Rahatlamış ve ısınmıştım ama uykum yoktu (sanırım yarı ölü/koma deneyimim sekiz saatlik güzel bir uykunun yerine geçmişti). Gözlerim, düzgün, kaygan duvarların içlerine yerleştirilmiş sayısız muma takılıp duruyordu. Sanki gözlerim o tarafa bakmak *istiyor* gibiydi. Garip ama çok da kötü bir his değildi.

"Bu aplikler çok farklı. Bana şeyi hatırlatıyor... *ayy!* Bunlar kafatası mı?"

"Evet, tabii, Leydim." Çığlığıma şaşırmış görünüyordu. "Kafatasları, Epona'ya olan bağlılığınızın karmaşık bir bölümünü oluşturur." Bana bir öğretmen edasıyla baktı. "Siz kendi dünyanızda bile güçlü

ve mistik olan her şeyin Zihindeki Ateş'ten geldiğini anladınız, Öğrenme ve Bilgi'nin Kaynağı'ndan, değil mi?" Ben cevap vermeyince tıpkı Suzanna'nınkine benzer bir ses çıkardı. "Siz kendinizi her zaman zihnin gücüyle donattınız. Bu çok doğru bir yol."

"Ama bu kafatasları altına batırılmış!"

"Elbette, Leydim, Epona'nın Başrahibesi ve Kıymetlisi yalnızca en iyisine sahiptir." Sanki Hyatt yerine Days Inn Oteli seçmeye çalışmışım gibi konuşmuştu.

Neyse, sonunda hoşuma gitmeyen bir altın bulmuş oldum. Hayret verici.

"Pekâlâ, bana nişanlımla ilgili bir şeyler söyle. Adı ne?" Aşırı yorgun görünen yüzümle uğraşmaya ve kötüden, kötü olmayana dönüştürme girişimine devam ediyordu.

"Adı ClanFintan. Kendisi güçlü ve saygın Başşaman'dır." Hımm... Neyse ki Hamlet değildim çünkü burada tuhaf şeyler oluyordu.

"Peki, ee, ona âşık mıyım?"

"Hayır, Leydim." Yine gerginleşmişti. "Bu, babanız tarafından ayarlanmış bir evlilik."

"Hey, buranın leydisi olduğumu sanıyordum!"

"Öylesiniz, Leydim fakat bazen insanların iyiliği için bir kişinin arzuları feda edilebilir."

Kim oluyordu bu böyle, Spock mı?

"Pekâlâ, itiraf et. Buna dayanabilirim. Çok çirkin, değil mi?"

"Hayır, Leydim." Gerçekten doğruyu söylüyor gibi görünüyordu. İstediğinde iyi bir oyuncu olabiliyordu.

"O zaman nesi var?" Uçuklu muydu? Kel miydi? Küçük penisli miydi? Ya da daha kötüsü, cimri miydi?

"Bildiğim kadarıyla bir şeyi yok, Leydim."

Pekâlâ, konuşmayacaktı. Sanırım sorunun ne olduğunu kendim bulmalıydım.

"Hazırlıklarınız tamamlandı." Ben ayağa kalkarken kulaklarıma sallantılı lâl taşı küpeler ve koluma da altın, lâl taşı kaplı bir bilezik taktı. "Her zamanki gibi çok güzel oldunuz." Sesinde kendini beğenmiş bir ton mu vardı?

Ama haklıydı. Sadece birkaç saat önce cehennemde olduğunu düşünen bir kadın için harika görünüyordum. Yarı giyinik fakat güzel.

"Gösteri zamanı."

"Size ne göstermemi istersiniz, Leydim?"

"Boşver. Hadi şu işi halledelim. Bu arada günlerdir ya da çok uzun bir süredir hiçbir şey yemediğimi hatırladım."

"Beni takip edin, Leydim." Peşinden gittim. Bir suikastçı edasıyla fısıldamaya başladı: "Genellikle, önden tabii ki siz gidiyor olursunuz. Ama bugün biraz önünüzde yürüyeceğim." Onun arkasından kapıdan çıkarken nasıl olduğuma baktı. "Çok güzel, Leydim. İyileşiyorsunuz. Unutmayın, Leydi Rhiannon bir yere yetişmek istemediği sürece hiçbir zaman acele etmez. Yavaş yürüyün, süzüle süzüle, sanki görebildiğiniz her şeyi siz yönetiyormuşsunuz gibi."

"Öyle mi peki?" diye takıldım.

"Tabii ki."

Ah! Gerçekten öyle miydi? Beklediğim cevap bu değildi.

Görebildiğim her şeyi ben yönetiyordum. Tanımadığım, ama nişanlı olduğum biriyle buluşmak üzere aheste aheste yürürken etrafıma (aval aval) bakındım. Banyoya giden koridora benzeyen bir yerdeydik ama bu sefer geldiğimiz yolun tersine doğru gidiyorduk (sanırım). İlerlemeye devam ettik. Alanna dimdik yürüyordu. Aslına bakılırsa, sanki poposuna bir şey sıkışmış gibi yürüyordu, ben de onu taklit ettim. Koridorda köşeyi dönünce karşımıza bir dizi kocaman iki kanatlı kapı çıktı. Üzerlerine, Keltik daireler gibi iç içe geçmiş kıvrımlı şekiller oyulmuştu. Gözlerimi kırpıştırdım ve bazı dairelerin kafataslarına benzediğini gördüm (iğrenç). Fakat dikkatimi oymaların üzerinde çok fazla yoğunlaştıramadım çünkü kapıların her iki yanını iki tane tapılası, yarı giyinik adam süslüyordu.

Yaklaştığımı görünce berbat görünen kılıçlarını sert, kaslı (Tanrı onları korusun) göğüslerine bastırarak oldukça çekici bir hareketle hazırola geçtiler. Bir tanesi bana kapıyı açmak için öne doğru atıldı (işte bugün Amerika'da eksikliği duyulan şey *buydu*; erkekler artık bayanlara kapı açma ihtiyacı hissetmiyorlardı). Ne yazık ki, onlara açıkça hak ettikleri ilgiyi gösteremedim. Alanna devasa odaya girmem için beni dürtüyordu.

Yüksek tavanlar, oymalı sütunlar (O aptal kafataslarından yine gördüğüme yemin edebilirdim) ve enfes duvar resimleri. Resimlerde seksi periler ve ah, Tanrım... yarı giyinik bir halde harika, beyaz bir atın üzerinde *ben vardım* ve görünüşe bakılırsa çıplak kızlara yol gösteriyordum. (Buralarda hava hiç soğumuyor muydu?) Odanın tam ortasında, sıradan bir şekilde yükseltilmiş bir platformun üzerinde çok güzel, altın kaplamalı bir taht duruyordu. Birkaç yarı çıplak kız platformun basamaklarına uzanmıştı ama içeri girmemle, hepsi hemen minik çıplak ayaklarının üzerine sıçrayıp şirin, küçük başlarını eğdiler.

Bir çeşit Tahta En Seksi Çıkış Greko-Keltik Akademi Ödülü'ne aday gösterilmiş olmam gerekirdi. Tanrım, oturmak çok iyi gelmişti.

Ölüm sessizliği daha fazla uzamadan, hemen sağımda duran Alanna harekete geçerek, "Şaman ClanFintan'a Leydi Rhiannon'un onu görmeye hazır olduğunu bildirin," dedi. Kızlardan biri koşturarak başka bir devasa kapıdan dışarıya çıktı ve o an o kapıyı koruyan muhafızların da diğerleri gibi orantılı vücutları olup olmadığını merak ettim.

Bir an Alanna'yla göz göze geldim ve bana cesaret verircesine gülümsedi. Kapılar yeniden açılırken ona göz kırptım ve az önce dışarıya çıkan kız, üzerine kıyafet olarak giydiği şeffaf, küçücük şeyle yeniden içeriye girdi.

"Geliyor, Leydim." Platformun basamaklarına yürürken sanki kızarmış ve heyecanlanmış bir hali vardı (belki de ClanFintan o kadar da çirkin değildi). O kadar çıplaktı ki muhtemelen elinde olmadan gerilmişti.

Herkes sabırsızlıkla kemerli kapıya bakıyordu. Açık kapılardan gelen ve yaklaştıkça artan belirgin sesi fark etmiştim. Ses bana şeyi hatırlatmıştı... hımm... buldum! Atları! Nişanlım taht odama atla mı geliyordu? Pekâlâ, Epona'nın bir çeşit at tanrıçası olduğunu anlıyordum ama ClanFintan ve ben saray adabına uygun bir konuşma yapacaktık. Az sonra. Yani, büyükannemin de dediği gibi, bu pek de görgülü bir hareket olmazdı.

Toynak sesleri artmıştı. Birkaç kişi olmalıydılar. Görgüsüzler!

Evet. O da büyük olasılıkla bir Oklahoma köylüsünün yansımasıydı. Kesin. Şimdiden olacakları görebiliyordum; bana tatlım demek ve popoma şaplağı indirmek isteyecekti.

Muhafızlarım (evet vücutları kesinlikle orantılıydı) atlar kapıya yaklaştığında kılıç selamına durdular ve atlar oda...

İşte tam o anda nefesim kesildi. Tıpkı filmlerdeki gibiydi. Nefes alamadığımı hissediyordum ve boğazıma tıkanan yumru yüzünden evrensel boğulma işaretini yapmamak için kendimi zor tutuyordum.

İkisi yan yana, diğerleri arkada odaya girdiler. Çabucak saydım, on kişiydiler; aklımın hâlâ sayı sayabilecek kadar başımda olmasına şaşırmıştım.

"Kentaur'lar."[17] Çok fazla fısıldamaktan yorgun düşmüş olan sesim zar zor çıkmıştı fakat Alanna'nın yüz ifadesinden beni duyduğu anlaşılıyordu. Bu nedenle (bir rüzgâr çorabı gibi kendiliğinden açılıp duran) ağzımı kapadım ve sustum. *Hayır, Toto, artık kesinlikle Kansas'ta olmadığımızdan eminiz.*[18]

Öndeki iki Kentaur platforma doğru yürümeye devam ederken, diğer sekiz tanesi onların iki yanına dağıldılar. Basamaklara yaklaşınca bir tanesi biraz geride durdu ve diğeri biraz daha ilerleyerek koluyla yerleri süpürür gibi nazikçe eğildi.

"Sizi gördüğüme sevindim, Leydi Rhiannon." Sesi şaşırtıcı derecede derin ve bitter çikolata gibi yumuşaktı ve Alanna gibi onun da kulağa müzik gibi gelen bir aksanı vardı.

En azından eski kocam olmadığı açıktı.

Cevap vermeye yeltenmeme fırsat kalmadan Alanna sade ve düzgün bir reveransın ardından konuşmaya başladı.

"Lord ClanFintan, Leydi Rhiannon sesini geçici olarak kaybettiğini üzülerek bildirmemi istediler." Alanna'nın sözleri karşısında gözlerini kıstı fakat bir şey söylemedi. "Leydi Rhiannon benden sizi

17 Yunan mitolojisinde yarı insan, yarı at görünümünde yaratıklardır. (ç.n.)

18 1939 yapımı *Oz Büyücüsü* filminde, başkarakter Dorothy'nin köpeği Toto'ya söylediği cümledir. Sonradan kültürel bir metafora dönüşmüş ve 'Artık bilmediğimiz bir yerdeyiz' anlamında kullanılmaya başlanmıştır. (ç.n.)

selamlamamı ve evliliğinizi tamamlamaya hazır olduğunu söylememi rica etti."

"Sesinizi kaybetmek için ne kadar..." duraksadı "... *talihsiz* bir zaman, Leydim."

Sesinde iğneleme mi sezmiştim? Bana kesinlikle öyle gelmişti. Sanırım bu evlilik konusunda huzursuz olan tek kişi ben değildim.

"Evet, Lordum, Leydi Rhiannon da bu yüzden çok üzüldü." Alanna hiç vakit kaybetmemişti.

"Nasıl oldu bu?" Alanna'ya göz ucuyla bile bakmıyor, sanki kelimeler benim ağzımdan çıkıyormuş gibi gözlerini benden ayırmıyordu. Ben de onun gözlerinin içine bakmamın doğru olacağını düşündüm; eğer gözlerim başka yerlere kayacak olursa ağzımın yine açık kalacağından emindim.

"Ay Ayini sırasında hastalandı fakat leydimin Epona'ya olan bağlılığı, ayini yarıda bırakmasını engelledi. Ayin tamamlandıktan sonra birkaç günlüğüne istirahata çekildi ve daha bugün odasından çıkabildi. Sağlığı yerine geliyor fakat henüz sesi düzelmedi." Sesinden, yüzündeki güven verici gülümsemeyi hissedebiliyordum. "Endişelenmeyin, Lordum, bu geçici bir durum; dinlenir ve sağlığına kavuşmak için kendine zaman tanırsa hızla iyileşecektir."

"Durumunuzu anlıyorum, Leydi Rhiannon." Sesi anlamış gibi değil de daha çok öfkelenmiş gibi çıkıyordu. "Fakat inanıyorum ki," bir duraksama daha, "bu talihsiz rahatsızlık bugünkü işimizi geciktirmeyecek."

İş! Evlilik için kullanılabilecek en garip sözcük, geçici bile olsa. Ve Bay Ed'in[19] ses tonundan hiç hoşlanmamıştım. Rhiannon bu durumda ne yapardı bilemiyordum fakat Shannon Parker'ın ne yapacağını çok iyi biliyordum. Alanna cevap vermek için ağzını açarken izin vermesi için elimi koluna koydum. Gözlerim Bay Huysuz'unkilere kilitlenmişti. Yavaş ve kararlı bir şekilde çenemi kaldırdım (kibirli ve cadaloz bir tavırla) ve başımı iki yana salladım. Bir kez.

---

19 Walter R. Brooks'un kısa hikâyelerinde yer alan ve daha sonra aynı adlı komedi dizisiyle televizyonda hayata geçen konuşan at karakteridir. (ç.n.)

"Güzel. Buna sevindim. Babanız iyi dileklerini gönderdi ve kutlamaya katılamayacağı için üzgün olduğunu iletmemi istedi."

Ah, harika.

"Siz mi aşağıya gelirsiniz yoksa benim," bir kaba duraksama daha "*platformda* size katılmamı mı tercih edersiniz, Leydim?"

Çenemin gerilmeye başladığını hissediyordum fakat cevap vermeme fırsat kalmadan Alanna araya girdi. Kibarca elimi tutarak ayağa kalkmama yardım etti.

"Leydi Rhiannon kurallara uygun şekilde devam edecekler." Alanna'yla birlikte platformun basamaklarından indik. ClanFintan, bana biraz yer açmak için bir adım geriledi fakat yine de gerçekten fazla yakınımdaydı. Ve fazla uzundu. Başımın üzerindeki tüm boşluğu kaplıyordu. O an burnuma kokusu geldi; biraz atımsı fakat kötü değildi, tatlı çim ve sıcak erkek karışımı bir kokuydu.

Eğilerek sağ elimi avucuna aldı. Yerimden sıçrayınca, Alanna tiz sesimi, "Leydim devam etmek için hazırlar," diyerek bastırdı.

Ya, çok hazırdım...

Elimi tutan eli sert ve sıcaktı; neredeyse ateş gibiydi. Başımı eğip bakınca elinin benimkini sardığını fark ettim. İnsan bedeninin rengi gibi elleri de parlak bir ten rengiydi. Sesini duyar duymaz gözlerim birden onunkilerle birleşti.

"Ben, ClanFintan, seni, Rhiannon MacCallan'ı, bugün eşim olarak alıyorum. Seni, güneş düşecek olsa bile ateşten, denizler hiddetlenip köpürse bile sudan ve toprak kıyametle sarsılsa bile dünyadan koruyacağıma söz veriyorum. İsmini kendi ismim gibi şereflendireceğim."

Sesindeki o alaycı ifade kaybolmuştu. Sanki sözcükler aramızdaki vaadi tasvir eden harika resimler çizmiş gibi sesi derin ve hipnotize ediciydi.

Ve sonra Alanna yumuşak sesiyle benim yerime konuşmaya başladı. "Ben, Rhiannon MacCallan, Partholon'un Başrahibesi ve Epona'nın Kıymetlisi, bugün seni, ClanFintan'ı eşim olarak alıyorum. Hiçbir ateşin ve alevin bizi ayıramayacağına, hiçbir gölün ve denizin bizi boğamayacağına ve var olan hiçbir dağın aramıza giremeyeceğine söz veriyorum. İsmini kendi ismim gibi şereflendireceğim."

"Söylenenleri kabul ediyor musunuz, Leydi Rhiannon?"

Sorduğu soruyla elimi sıkmaya başlamış, tutuşu neredeyse acı verir bir dereceye gelmişti.

"Lordum, yemini tekrar edemez," dedi Alanna endişeli bir tavırla.

"Yemin etmesin o halde fakat kabul edip etmediğine dair tek bir kelime yeter." Elimi daha da sıktı. "Bu yemine sadık kalacağınızı kabul ediyor musunuz, Leydi Rhiannon?"

"*Eveetttt.*" Kasıtlı olarak, kısık sesle kelimeyi zar zor söylemeye çalıştım. Gözünü bile kırpmadı. Elimi pense gibi sıkıştıran elini gevşetti, elinin üzerinde avucumu yukarı bakacak şekilde çevirdi ve öylece tuttu.

"O halde anlaştık. Bir yıl boyunca birbirimize ait olacağız." Gözünü benden ayırmadan avucumu dudaklarına doğru yaklaştırdı. Başparmağımın altındaki dolgun, kaslı bölgeyi dişlerinin arasına aldı ve ısırdı. Isırık çok çabuk olmuştu ve dürüst olmam gerekirse, benim için kötü bir tecrübeden çok şaşırtıcı bir durumdu.

Elimi onunkinden çekerken, gözlerim yuvalarından fırlamış olmalıydı.

Lanet bir atla evlenmiştim. Ayrıca da ısırıyordu.

Pekâlâ, Oklahoma'dan geliyordum ve büyük atları severdim ve bir John Wayne hayranıydım ve bu nedenle de yapılı adamlardan da hoşlanırdım fakat bu, biraz gülünç olmaktan daha öte bir şeydi.

Ve... kahretsin, o ısırıyordu!

"Lordum, sizi Büyük Salon'a götürmeme izin verin lütfen; böylece siz ve savaşçılarınız evliliğiniz şerefine verilen ziyafete katılabilirsiniz." Alanna gülümsedi ve nazik bir şekilde taht odasından dışarıya doğru yolu gösterdi.

ClanFintan başını hafifçe bana doğru eğerek kolunu bana uzattı. Elimi hafifçe onunkinin üzerine koydum ve Alanna'yı takip ettik. Adamlarının (atlarının?) da sırayla arkamızdan gelmekte olduklarını duyabiliyordum.

"Bunun sizin için ne kadar tatsız bir durum olduğunu biliyorum fakat nihayet kendi arzularınızı bir kenara bırakıp işinizi yapmaya başladığınızı görmek beni mutlu etti."

Yüzüme bakmadan, kısık sesle konuşmuştu. Başımı kaldırınca yüzündeki anlaşılmaz maskeyi fark ettim.

Nasıl birine çatmıştım böyle?

"Önümüzdeki sene boyunca birbirimizi şereflendireceğimize söz verdiğimizden, nişanımız sırasında benimle görüşmeyi reddederek, hediyelerimi geri çevirerek ve anlaşmamızı tamamlamak için beni buraya kadar getirterek yapmış olduğunuz saygısızlığı bağışlayacağım." Sesi gergin geliyordu.

At ya da değil, beni sindirmesine izin vermeyecektim.

"Ve ben de şu an tanrıçamın tapınağında ve evlilik günümüzde beni eleştirerek gösterdiğiniz saygısızlığı bağışlayacağım." İşte!

Fısıldayan sesimi duyabilmek için başını eğmek zorunda kalmıştı.

Yüzündeki ifade şaşkınlığa dönüştü ve aniden durdu.

"Haklısınız, Leydi Rhiannon. Size saygısızlık edersem, yeminimize ve kendime itaatsizlik etmiş olurum. Kaba davranışımı bağışlayın." Koyu renk gözlerini üzerime dikmişti.

Kısık sesimle bir cevap vermeden önce boğazımı temizlemek durumunda kaldım. "Sizi bağışlıyorum."

Hâlâ öfkeli görünüyordu fakat bu sefer benden çok kendine öfkelenmiş gibiydi. En azından şimdilik cevabımdan tatmin olmuş gibi görünüyordu çünkü yeniden Alanna'yı takip etmek üzere yan yana yürümeye başlamıştık.

Alanna, başka bir kemerli kapının önüne gelmişti (evet, bu kapı da iki büyüleyici muhafız tarafından korunuyordu; Rhiannon'un kaslardan hoşlandığı kesindi) ve kapıdan geçerek büyük bir ziyafet salonuna girdik. Tanrım, bu gerçekten çok tuhaftı.

Pekâlâ. Bu kesinlikle bir rüya olmalıydı ama benim gibi biri için bile fazla tuhaf bir rüyaydı.

Salonda en az iki düzine büyük, geniş divan vardı. Eski tip divanlar gibi, her birinin bir tarafı yaslanma amacıyla yükseltilmişti. Yüksek kenarların hemen yanında, üst kısımları düzleştirilmiş, alçak, mermer sütunlar vardı. Her sütunun üzerinde altın bir kadeh duruyordu. Sayısız güzel, periye benzeyen genç kadın divandan divana koşuşturuyor, kadehleri iştah açıcı görünen kırmızı şarapla dolduruyorlardı. Ağzımın sulanmasına engel olmaya çalıştım.

Hadi şuna fazla tuhaf ve *müthiş* bir rüya diyelim.

Alanna bizi salonun ortasında baş başa duran iki tuhaf görünümlü divana doğru götürdü. İki divan için tek bir sütun vardı. Diğer divanlar, bizimkileri çevreleyen uzunca bir daire şeklinde yerleştirilmişti.

"Yemeğimizi yiyelim mi, Leydim?"

Sanırım başka seçeneğim yoktu. Ve birden açlıktan ölmek üzere olduğumu hissettim. O nedenle başımı sallayarak aldatıcı bir şekilde rahat görünen, yemek işkence aletine doğru yaklaştım. Hadi ama! Bu divan buram buram antik Roma kokuyordu. Lütfen! Tüm o Romalılar ve onların "Roma'yı yöneten, dünyayı yönetiyor sayılır" zırvaları, yatarak ye, çok ye, kusmaya git, falan filan... Doğru düzgün bir yemek masası bile yapamamışlardı. Ciddi olalım!

Neyse, en azından uzanmak, ince görünmemi sağlayacaktı...

Popom koltuğa dokunduğu anda, sanki ayakkabımın topuğuna tuvalet kâğıdı yapışmış bir halde tuvaletten çıkmışım gibi herkesin yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirmişti. Lütfen, Tanrım, Alanna neler olduğunu biliyor olsun. Nazikçe yerimden kalktım ve fısıldayabilmek için Alanna'yı kolundan tutarak kendime doğru çektim.

"Ne unuttum?"

Sanki söylemem gereken şeyi söylemişim gibi –ki bunun doğru olmadığını biliyordum– gülümseyerek reverans yaptı.

"Leydi Rhiannon sesindeki sorun için kendisini bağışlamanızı rica ediyor. Evlilik yemeğinin duasını edemeyeceği için çok üzgün fakat bunun nedeni sesini çok zorlamış olmasıdır." Gülümseyerek beni yeniden uzandırmak için (böyle bir kelime var mıydı?) harekete geçti.

"Duasını kulağınıza fısıldayamaz mı? Böylece siz de önceden yaptığınız gibi onun yerine konuşabilirsiniz."

Yeni eşimin sesinde belirgin bir meydan okuma vardı. Bay Ed iyiden iyiye baş belası olmaya başlamıştı. (Ayrıca da ısırıyordu.) Belki de karşısında bir çeşit kalın kafalı, zor anlayan bir başrahibe olduğunu sanıyordu.

Ama çok yanlış düşünüyordu. Yüzüme yayılmaya başlayan gülümsemeyi hissetmiştim.

Elimi yeniden Alanna'nın koluna koyarak kulağına fısıldadım: "Söylediklerimi tekrar et."

"Leydim!" Verdiği tepki, sesindeki paniğe yakın endişeyi hissettiriyordu. Karşısında bir lise öğretmeni olduğunun farkında değildi; biz hayatımızı günlük olarak patlak veren tuhaflıklarla uğraşarak kazanıyorduk (ya da saatlik, son günlerde kimin ceza alıp kimin almadığına göre değişiyordu) ve cehaletin kökünü kazımayı ve karmaşanın ortasında geleceği değiştirmeyi başarabiliyorduk. Bunlar bizim için önemsiz şeylerdi. Hızlı düşünüp çabuk karar vermek benim için bir kuraldı, hatta bunu eğlenceli bile buluyordum.

"Güven bana." Ona çabucak göz kırptım ve o da isteksiz bir şekilde de olsa başını salladı.

"Bana görevimi hatırlatmakta haklısınız, Lord ClanFintan. Bağışlayın, bu mutlu olay için şükredecek olan Leydim'in sözlerini tekrarlayacağım."

Gösteri zamanı... yine. Sayısız dönem boyunca verdiğim Avrupa Edebiyatı derslerinin bir gün bir işe yarayacağını biliyordum, yalnızca bir *tehlike* durumunda işime yarayacağını düşünmüştüm. Cömertçe eğilerek (ve göz dolduracak miktarda bir göğüs dekoltesi göstererek) Alanna'nın kulağına işe yaramaz bir dersten hatırladığım eski bir İrlanda duasını fısıldamaya başladım. Bunun tam da konumuza uygun bir dua olması gerekiyordu:

"Dilerim ki her zaman..."

"Dilerim ki her zaman." Seyircime gülümseyerek ve saygılı dolu sessizliklerinden büyük bir keyif alarak eski duayı fısıldarken Alanna'nın tatlı sesi benimkine yankı yapıyor gibiydi.

"Rüzgâra karşı duvarlarınız..."

"Rüzgâra karşı duvarlarınız..."

"Ve yağmura karşı çatınız..."

"Ve yağmura karşı çatınız..."

"Ve ateşin yanıbaşında çayınız..." (Bir an çayı seviyor olmalarını umarak endişelendim.)

"Ve ateşin yanıbaşında çayınız..." (Yüzlerde gülümsemeler belirmişti, sanırım çayı seviyorlardı.)

"Neşelenmeniz için kahkahanız..."

"Neşelenmeniz için kahkahanız..."

Ve şimdi öldürücü darbe geliyordu. Yeni ve geçici eşime doğru dönerek son satırı fısıldarken gözlerinin içine baktım ve sonra Alanna duanın kapanış cümlesini tekrarlarken gözlerinin şaşkınlıkla büyümesini seyrederek anın tadını çıkarttım.

"Yanıbaşınızda sevdikleriniz ve yüreğinizin arzuladığı her şey sizinle olsun!"

Alanna'nın beni tekrarlayan sözleri, Kentaur'ların "Sağlığınıza!" diye bağırışlarıyla son buldu. Ve o sırada ClanFintan'ın dudaklarını alaycı bir tavırla kıvırarak *şah mat* dediğine yemin edebilirdim.

Üniversitedeki profesörümün bir keresinde bilgece söylediği gibi: "Branşı İngilizce olan biriyle uğraşma. Zihinlerinde işe yaramaz sayısız şeyi tutabilirler. Arada sırada bazılarını söyleyiverirler ve neye uğradığını şaşırıverirsin."

Alanna'nın ışıldayan yüzü de kazandığım zaferin bir başka kanıtıydı ve şey... biraz iri görünen görevlilerin taşıdıkları tepsilerden yayılan kokular (sanırım seksi kızlar hem üzerlerindeki şeffaf giysileri hem de o kadar tepsiyi aynı anda taşıyamazlardı) aklımı başıma getirmeye başlamıştı. Başımın döndüğünü hissettim. En son ne zaman bir şeyler yediğimi düşündüm.

"Lütfen oturun, Leydim." Alanna en uygun zamanda araya girerek bir kez daha beni kurtardı.

Geçici eşimin arkadaş grubu da benimle birlikte oturduktan sonra uşak önümüze güzel tabaklar koymaya başladı. Fakat sözde tüm ilgimi vermem gereken kişi bana dönerek başıyla sade bir selam verdikten sonra bir köşeye çekilerek arkadaşı/yardımcısı/ya da her kimse onunla kafa kafaya vererek bir şeyler konuşmaya başladı. Şarabımı yudumlarken –başka bir mükemmel kırmızı, bu seferki *Cabernet*'den çok daha zengin aromalı, yumuşak bir *Merlot*'ydu– dikkatinin başka bir yerde olmasını fırsat bilerek o tarafa doğru kaçamak bir bakış attım.

"Onu Bir Kelimeyle Anlat" oyununu oynuyor olsaydım, o kelime güç olurdu. Çok büyük ve kaslıydı, çok kaslı ve ona yakışmadığını söyleyemezdim. Ben fırsat eşitliğini savunan biriydim. Sıska pısırıklara da şans vermeye *ve* kaslı, Schwarzenegger tarzı olanlara artı puan vermemeye çalışırdım. (Lütfen *çalışmak* dediğim dikkate alınsın.) Konuşmaya dalmış görünüyordu ve bu nedenle fırsatı değerlendirerek uzunca bir süre ona baktım. Evet, ağzımı, şarabı yudumlamaya yetecek kadar açmayı başarabildim.

Kalın telli, siyah saçlarının kendisine serseri görünümü veren bir dalgası vardı. Uzun saçlarını başının arkasında, bir çeşit deri kayışla bağlamıştı (saçına taktığı şey bile üzerimdeki iç çamaşırından büyüktü). Yüzü, kaba hatlı ve erkeksiydi; çıkık elmacık kemikleri, düzgün, şekilli bir burnu ve çenesinde derin bir çukur vardı (biraz Cary Grant'i andırıyordu, Tanrı onu korusun). Boynunun doğal bir kalınlığı vardı ve orantılı, geniş omuzlarıyla uyum içinde birleşiyordu ve –evet, kabul ediyorum– uygun miktarda dalgalı, siyah tüylerle kaplı kesinlikle harika bir göğsü vardı. Bronz teni, ona heykelleri andıran mükemmel bir görüntü veriyordu. Üzerinde önü açık, koyu renk, deriden bir yelek vardı ve açıkta bıraktığı düzgün, belirgin pektoralleri (okulda aldığım

seçmeli anatomi ve fizyoloji derslerinde çok başarılıydım) en sevdiğim klişe olan göğüs kaslarını fazlasıyla karşılıyordu. Ve pürüzsüz, iştah kabartan bir bel. Kısacası, karın kaslarının biraz altında, normal bir insanın kalçasının başladığı yerde sona eren insan bedeni oldukça yakışıklıydı ve onu hayatının baharında –on sekizinde– bir delikanlı gibi gösteriyordu, hayır, şaka yapıyorum, sanırım otuzlarındaydı. At yılında neye denk geliyorsa artık.

Bedeninin at olan kısmı kahverengiydi, olgunlaşmış palamut veya eski kitapların deri ciltlerinin rengine benziyor, siyah saçlarının bir yansıması gibi dizlerinden toynaklarına doğru koyulaşıyordu. Konuşmaya dalmıştı ve bir ara hafifçe kıpırdanınca, tüyleri duvardaki aplikten yansıyan ışıkla dalga dalga parıldadı. Huysuz olabilirdi belki ama tüylerini düzenli olarak taradığı kesindi. Daha önce de söylediğim gibi, çok büyüktü ve büyük olasılıkla omuz başından yukarıya yaklaşık on beş-on altı karış uzunluğundaydı. Safkan bir attan çok, hız için yaratılmış, kaslı bir Çeyrek Atı'na benziyordu.

Onu inceledikçe, bu at insan karışımı adamdan tiksinmediğimi veya korkmadığımı fark ettim. Ve bu kabullenişimin nedeni konusunda çok fazla kafa yormak zorunda kalmamıştım. Atları çok severek büyümüştüm ki bu da Oklahoma'da yaşayan bir kız için çok doğaldı ve üniversiteye gitmek için evden ayrılana kadar kendime ait bir atım vardı. Hatta babam daha yürümeyi öğrenmeden ata binmeyi öğrendiğimle ilgili şaka yapmaya bayılırdı. (Bu evlilik için iyi bir binici olma şartı var mıydı acaba? Olsa da benim için hiç sorun olmazdı.) Dürüst olmam gerekirse, eğer o kadar asık suratlı olmasaydı, onu gerçeklerle-tüm-bağlarım-kopmuşçasına, garip bir şekilde çekici bulduğumu söyleyebilirdim.

Konuşmaları bitmiş gibi görünüyordu. Arkadaşı onu selamlayarak kapıya doğru yürürken hafifçe duraksadı ve hızla başını eğerek bana selam verdi. ClanFintan hemen yanımdaki divana yerleşti. O kadar büyük bir adam/at/ya da her neyse artık, ona göre gerçekten çok zarif hareket ediyordu.

Resmî ve yapmacık bir sesle, "Sizi yalnız bıraktığım için lütfen bağışlayın. Yardımcımın benimle görüşmek istediği çok önemli konular vardı," dedi.

Sesi gerçekten de o büyük, at poposuna bir şey kaçmış gibiydi. "Sorun değil. Bu harika şarabıma eşlik ederseniz sevinirim," diye fısıldadım. Kısık sesimi unutarak ona büyük, ben-çok-iyi-bir-kızım gülümsemesiyle sırıttım.

"Teşekkür ederim."

Belki bir kadeh bir şey içerse rahatlar ve insan (ya da her neyse) gibi davranırdı.

Uşaklar uzaktaki kapıdan elleri yiyeceklerle dolu tabaklarla koşuştururken gördüğüm manzarayı kaçışan yengeçlere benzettim. Yemek kokuları her yanımı sarıyordu ve karnım birden öyle bir guruldadı ki ClanFintan'ın gülmemek için kendisini zor tuttuğuna yemin edebilirdim. Yalnızca "birazcık aç" olduğumla ilgili bir açıklama yapabilirdim fakat kısık sesimin midemden gelen kadınsı gürlemeyle pek uyumlu olmayacağını düşündüm.

Birkaç harikulade uşak, (onları yengece benzettiğim için üzgünüm) önce bana, sonra da ClanFintan'a içlerinde kremalı, nefis kokulu balık; yumuşak, bolca limon kabuğu ve biberle süslenmiş, ağız sulandıran tavuk (en azından tadı tavuğa benziyordu); sarımsak kokan, kabuklu bezelye, bütün mantar ve bebek soğanların güzel bir karışımından oluşan sebzelerle dolu servis tabaklarını sunmaya başladılar. Kibar ve zarif bir yiyici olarak her yemekten küçük küçük almaya çalışırken bir yandan da biraz daha şarap getirmelerini işaret ettim. Evet, şarabın dozunu belki çok azıcık kaçırdığımın farkındaydım ama bunun nedeni şarabın tedavi edici özelliği olmasıydı. Sonuçta kısa bir süre önce ölüydüm.

Yemek her şeye son noktayı koymuştu. Cehennemde olamazdım; yemek bunun için fazla harikaydı. Lokmalarımın arasında yanımda oturan yemek arkadaşıma kaçamak bakışlar atmayı başarmdım ve onun da gayet iştahla yediğini görmek ilgimi çekti; sadece tahıl ve sebze yemekle de kalmıyordu. Görünüşe göre Kentaur'lar etoburdu. (Kendime not: dikkatli ol, eti seviyor ve aynı zamanda ısırıyor.)

Bakışlarımı fark etmiş olacak, dudakları küçümseyen bir tavırla kıvrıldı ve, "İştahlı olmak, sağlığın geri gelmeye başladığını gösterir," dedi.

"Şey, teşekkürler, Dr. ClanFintan."

Fısıltıyla verdiğim cevap karşısında gözlerini öyle kocaman açtı ki tepkisini gören, burnumdan süt fışkırttığımı falan düşünebilirdi. Bakışı, sanki dişlerime kocaman bir yemek parçası sıkışmış ya da burnumda koskocaman bir sümük varmış gibi endişelenmeme sebep olmuştu.

"Gerçek bir doktor olmadığımı biliyorsunuz. Ben ruhani Başşaman'ım."

Fısıldayarak cevap vermeden önce ağzımdaki tavuğu yutmam gerekti. "Yalnızca şaka yapıyordum."

"Ah. Ben. Şey." Gözlerini kısıp bana baktı ve önüne dönüp yemeğine devam etmeden önce tıpkı bir at gibi burnundan soluduğuna yemin edebilirdim.

Rhiannon'un hiç espri anlayışı olmadığını düşünmeye başlamıştım.

"Leydim, Lordum ve onur konuklarımız. Musa'ların[20], evliliğinizi uygun bulmasının bir göstergesi olarak Dansın Musa'sı Terpsikhore, sizin için bir gösteri yapacak."

Alanna ellerini iki kez çırparak müziği başlatınca tüm Kentaur'ların kulakları havaya dikildi (mecazi anlamda). Salonun uzak köşesinde oturan üç kadını fark etmemiştim fakat arpın, flütün ve kalp atışına benzeyen davulun *ipeksi sesi büyüleyiciydi. Sonra, müzisyenlere* en yakın olan kemerli kapıdan içeriye bir dansçı süzüldü. Bir balerinin zarafetiyle, başı önünde, kollarını hoş bir şekilde kıvırmış bir halde, salonun ortasına –yani tam olarak benim divanımın önüne– yaklaştı. Görünüşe göre Başrahibe olmak, evdeki en iyi yerde oturmak anlamına geliyordu. Başı hâlâ eğik, önümde yerlere kadar eğilerek reverans yaptığında müzik durdu. Müzik yeniden başladığında, artan tempoyla birlikte başını yavaş yavaş kaldırdı. Tam ağzımdaki lokmayı yutarken yakalanmıştım ve şarabı burnumdan (zarif bir hareketle) püskürttüm. Neyse ki herkes beni değil onu izliyordu, bu nedenle de burnumu silerek kendime gelebilmek için vaktim olmuştu.

Vay canına! Dansçı kız, on yıldır birlikte öğretmenlik yaptığım arkadaşım Michelle'di! Ve işte Dansın Musası olarak karşımda duruyor, müthiş hareketler yapıyordu. Michelle ve ben, onun haya-

20 Yunan mitolojisindeki ilham perileri. (ç.n.)

tındaki üç tutkunun ikisi arasındaki tezatlığa gülmeye bayılırdık. Bir numaralı tutkusu danstı ve iki numaralı tutkusu bilimdi (ve sürüngenleri gerçekten çok severdi ve bu beni özellikle endişelendirirdi çünkü benim sınıfım onunkinin hemen yanındaydı ve yılda en az iki veya üç defa, bir tür yılan kafesinden kaçar ve "kaybolurdu"). Böylece ilk iki tutkusunu Kuzeydoğu Oklahoma Üniversitesi'nde dans bursuyla kimya okuyarak birleştirmişti. Bizim lisedeyse, bu iki tutkusunu onur öğrencilerine kimya öğreterek ve okul müzikallerinde koreografi yaparak birleştiriyordu.

Müziğin duygusal temposuyla ağır ağır hareket edişini izlerken, bir yudum daha şarap içtim ve bardağımı doldurmak için itaatkâr bir tavırla birden koşup gelen ufak uşağa minnet dolu bir ifadeyle gülümsedim. Kızın Michelle olduğuna hiç şüphe yoktu ya da eminim Alanna'nın da doğrulayacağı gibi Michelle'in yansımasıydı. Saçları aynı Michelle'inki gibi kalın telli, koyu renkliydi ve tıpkı Allana'nın durumu gibi, omzunda kestirdiği şık, modern saçları, beline kadar inen ve her hareketiyle parıldayıp hareket eden buklelere dönüşmüştü. Ve saçları minyon bedenini, üzerine giydiği tamamıyla şeffaf, parlak kumaş parçalarından çok daha faza örtüyordu. Dans ederken üzerindeki kumaş parçaları uçuşuyor, her hareket edişinde düzgün, küçük bedenini davetkâr bir biçimde teşhir ediyordu. Onun bedeni eskiden beri hep biçimli ve mükemmel olmuştu, sanki bir serçe kadar yemek yiyormuş gibiydi: her gün tüm ağırlığının on katı yiyen bir serçe. Her gün insanoğlunun bildiği tüm şişmanlatıcı içeriği ve karbonhidratıyla bir tam öğle yemeğini silip süpüren ve hiçbir şekilde hastalanmayan veya kilo almayan tanıdığım tek kişiydi. Kaltak.

Müziğin ritmi artıyordu ve Michelle/Terpsikhore divanların aralarında dolanırken, baştan çıkarıcı hareketleri de hızlanmıştı. Kentaur'ların harika vakit geçirdikleri kesindi; aval aval bakmakla meşgul olduklarından yemeği bile bırakmışlardı. O gerçekten harika bir dansçıydı. Dudak ısırtan bir dans sergiliyordu; zarafet ve seks bir araya gelerek nefis bir karışım oluşturmuştu. Bob Fosse'un Kuğu Gölü'nde yaptığı gibiydi. Seksi, küçük poposu ritmik bir şekilde hareket ediyor, salondaki erotik enerjiyi tüm kırıntılarına sonuna kadar

uyandırıyordu. Salondaki erkek seyircilerin her biriyle göz teması kuruyordu ve edepsiz kız az önce kendine dokundu!

Ve bu da akla üçüncü tutkusunu getiriyordu: erkekler. O, erkeklere tapardı. Uzun boylu, kısa boylu, tüylü, tüysüz, kaslı, sıska... vs. Bedenlerinin tek bir yeri büyük olduğu sürece (hayır, cüzdanlarından söz etmiyorum), her türlü adama bayılırdı. Evet, o gerçekten büyük, sert penisleri gördüğüm tüm kadınlardan daha fazla severdi. Bu onun için hakiki bir sanat eseriydi. Tam olarak bir fahişe değildi ama erkekler onun hobisiydi diyebiliriz ve şey, bununla fazlasıyla oyalanabilirdi.

Dansının sonuna geliyordu ve yeniden salonun ortasına doğru gelmeye başlamıştı. Seksi bir kadın olduğuna şüphe yoktu. Bay Ed'e bakınca onun da benimle aynı fikirde olduğunu görebiliyordum; tüm dikkatini Michelle'e vermişti. Müziğin ritmiyle poposunu (ve yarı giyinik başka taraflarını) yavaş yavaş ClanFintan'ın divanına doğru yaklaştırırken, gözleri de onunkilere kilitlenmişti.

Ona duygusal olarak bağlı olmadığım için, kızın ClanFintan'ın hormonları üzerinde yarattığı büyülü etkiyi rahatça seyredebiliyordum. Tarafsız bir bakış açısıyla bakınca, Salome'un Vaftizci Yahya'nın kafasını kesmesi için Herod'u nasıl etkilediğini fark edebildim.[21] Müziğin son akorduyla, önümüzde tatminkâr bir hareketle yere kapanınca tüm seyircilerden kulakları sağır eden sevinç nidaları yükseldi. Yavaşça doğrularak selam verdi. Gülümsüyor, onunla göz göze gelmeyi bekliyordum. Fakat görmesini istediğim yüzümdeki "aferin kızıma" bakışı, onunla nihayet göz göze geldiğimizde donup kaldı. Bakışındaki düşmanlık fazla göze batmamıştı çünkü yüz ifadesi çok geçmeden soğuk bir resmiyete dönüşmüştü. "Evliliğinizde mutluluklar dilerim, Epona'nın Kıymetlisi." Sesi, Michelle'inkinin garip bir yansıması gibiydi. Kulağa aynı geliyordu ama dansçının kelimeleri diğer dünyada Michelle'le paylaştığımız o tanıdık sıcaklıktan tamamen uzak, sert ve duygusuzdu. "Dilerim bu evlilik size hak ettiğiniz o mutluluğu getir-

21 *Salome*, İrlandalı yazar Oscar Wilde'ın yazdığı bir tiyatro oyunudur. Cecile Kralı Herodes, üvey kızı *Salome*, Vaftizci Yahya ve diğer karakterler arasında geçen olayların anlatıldığı bir tragedyadır. (ç.n.)

sin." Birlikte mutlu olmamı dilediği adamı bakışlarıyla okşadıktan sonra dönerek salondan dışarıya doğru süzüldü.

Beni ister dövün, ister bana kötü deyin ama sanırım az önce hakarete uğramıştım. Ve Rhiannon'un neyin peşinde olduğunu gittikçe daha çok merak ediyordum. Küçük bir kuş bana onun çok da iyi bir kız olmayabileceğini söylüyordu. ClanFintan'a bakınca hâlâ kızın ardından bakmakta olduğunu –ya da kızı kesmekte olduğunu mu demeliydim bilemiyorum– fark ettim.

"Güzel dans ediyor, değil mi?" Yüzündeki suçluluk duygusunu hissedince, anlayışlı bir ifadeyle gözlerinin içine bakarak gülümsedim.

"Evet, Leydim, Terpsikhore'un varlığını başarıyla yaşatıyor." Sesi boğuk çıkmaya başlamıştı. Neredeyse mırlıyordu. Buna Oklahoma'da *Yavaş oğlum, sakin ol!* derdik.

Fakat hâlâ tutkuyla parıldayan o gözlerden gözlerimi çekmek ve o mırıldayan, boğuk sesten rahatsız olmak yerine, etkilenmiştim. Fısıltılarımı duyabilmesi bahanesiyle eğilerek tamamen kişisel alanına girdim.

"Evliliğimizi kutlamak, desteğini göstermek için dans etti." Tanrım, bu adam çok sıcaktı. Ona dokunmuyordum bile ama bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Ve bu da bilmediğim bir nedenden, içimde bir kıkırdama isteğine yol açıyordu.

Yakınlığıma karşılık olarak bana doğru eğilince bu sefer gerçekten kıkırdamıştım. (Kendime ufak bir not: sarı ışık, şarap alarmı!) Ah ama sarı ışık yalnızca uyarı anlamına geliyordu.

"Evlilik dansının, kutlamadan çok daha öte bir anlamı vardır." Durdu; devam etmesi için cesaretlendirircesine kaşlarımı kaldırdım. "Bu dans bir tür *teşvik* amacı taşır." Son kelimeleri söylerken kadifemsi sesi alçalmış, bana uyum sağlamak için fısıltıya dönüşmüştü. "Fakat vücut bulmuş bir Tanrıça olarak bunu sizin de oldukça iyi bildiğinizden eminim."

Eyvah.

Gözlerimi onun heyecanlı bakışlarından ayırarak bedeninde gezdirirken onun da aynı şeyi yaptığını fark ettim.

Onun bir... at... olduğunu unutmuş muydum?

Bedenim başına buyruk bir hareketle gerilerek doğrulurken onun kişisel alanından tamamıyla çıktım. Bu ani hareketim birden başımın dönmesine, görüşümün bulanıklaşmasına ve kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Sarı Şarap Alarmı, Kırmızı olarak değiştirildi.

"Ah..." Bardağımı masaya bırakmaya çalışırken masayı tutturamayınca şarap her tarafa döküldü. Bardak tıngırdadı ve şangırdadı. Tüm dikkatler bir anda üzerime çevrildi.

"Leydim, iyi misiniz?" Neyse ki ayık, küçük Alanna imdadıma yetişmişti.

"Çok fazla içki..." İçimden, keşke farklı kişiliklere bürünüp durmasa diye geçirdim. Gözlerimi kırpıştırarak onu tek bir kişi olarak görmeyi başarabilmiştim. Alnımı ovalarken ClanFintan'a bakmak gibi bir tehlikeye girdim. Beni âdeta göz hapsinde tutuyordu.

"Kendinizi çok fazla yordunuz, Leydi Rhiannon." Takınmaya çalıştığı endişe ifadesi daha çok bir meydan okumaya benziyordu.

"Henüz iyileşmiş biri için çok yorucu bir gün geçirdiniz."

İşte *bu* ifade, hissettiklerimi anlatmak için çok zayıf kalmıştı.

"Sanırım yatma vakit geldi." Yoksa sırıtıyor muydu?

"Ahh!" Ağzımdan çıkan ses, çığlık ve nefes kesilmesi arası bir şeydi. Yatmaya gitmek mi? Yani onunla yatağa girmek anlamında mıydı? Yoksa başka bir manası mı vardı? Kafam nerelerdeydi? Birden, bu evliliğin tüm sonuçlarını gerçek anlamda düşünmemiş olduğumu fark ettim. Evet, bu işi tamamına erdirme konusunu Alanna'yla konuşmuştum –ve bana güvence vermişti– ama o sırada evleneceğim kişinin bir at olduğunu bilmiyordum! O sırada bir yabancıyla seks yapacağımdan endişeleniyordum, bir hayvanla değil! Mideme ağrılar girmişti. O harika yemeği tüm divanın üzerine çıkarmamayı umdum.

"Ee..." Ve nasıl olmuştu da bu seks konusunu hiç düşünmemiştim? O ahmak eski kocamla (ki onu aperatif koca olarak değerlendirmek isterim) evlendiğim gün aklımdaki *tek şey* onunla yatağa girmekti. Evlilik gecesinde neler olacağından habersiz, saf bir bakire olduğumdan değildi!

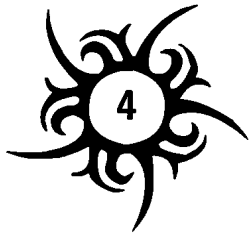
"Ah..." Sanırım ölmek ve dünya değiştirmek normal düşünce sürecini de berbat etmişti. Bir de üzerine içtiğim onca şarap vardı. İyileştirici ya da değil.

Artık bu konuyu düşünmeye başlasam iyi olacaktı.

Tamamına erdirme.

Bir atla.

Hem de ısıran bir at.

"Midem bulanıyor."

"Leydim, odanıza kadar size eşlik etmemi ister misiniz?" En azından Alanna'nın endişesi gerçekti. Nemli alnıma yapışmış saçlarımı düzelten elleri yumuşak ve soğuktu.

"Evet, lütfen." Ayakta durmak, denizin ortasındaymışım hissi vermeye başlamıştı. Sendeliyordum... yuvarlandım... ahh, midem kalktı... gözlerimi sımsıkı kapadım...

"Ay!" Popom o güzelim mermer zemine çarpmak üzereyken sağlam, güçlü bir sıcaklığa doğru yükseldiğimi hissettim.

"İzninizle, Leydi Rhiannon."

Vay canına, at beni kucaklamıştı! Gözlerimin birini aralayınca hemen yanıbaşımdaki yüzünü fark ettim. Fakat benimle ilgilenmiyordu; yüzünde bir çeşit teşekkür gülümsemesiyle, geldiğimiz yoldan bizi geri götürmek için harekete geçen Alanna'ya başıyla selam verdi. Alanna'nın kapıdan çıkan bedenine yukarıdan bakmak, bana ClanFintan'ın ne kadar kocaman olduğunu ve yerden ne kadar yüksekte olabileceğimi hatırlattı ve...

Belki de gözlerimi kapalı tutsam daha iyi olacaktı.

"Uyuduktan sonra kendinizi daha iyi hissedeceksiniz." Konuşurken göğsü titreşiyordu. Gözlerimi kapayınca bana büyük, sıcak bir vibratörü hatırlattı ve ağzıma gelen zevzek kıkırdamayı bastırmak zorunda kaldım.

"O kadar çok içtiğimi fark etmemiştim."

Boğazının derinliklerinden çıkardığı homurtuya benzer ses, göğsündeki vibratör etkisini artırmıştı.

"İçtiniz."

"Konuşurken titreşiyorsunuz."

"Ne?"

"Sorun değil. Vibratörleri severim." Sarhoş gibi konuştuğumu fark etmiştim fakat sorun değildi çünkü kendimi zaten öyle hissediyordum. Ve her nedense başım çok ağırlaşmıştı, sanki saçlarım başımı aşağıya çekiyordu. İçimi çektim ve başımın iyice ağırlaşarak ClanFintan/Bay Ed'in omzuna düştüğünü hissettim. Evet, artık kesinlikle Sarhoşlar Diyarında yerimi sağlama almış bulunuyordum.

"Güzel kokuyorsunuz." Evet, yüksek sesle düşündüğümü fark etmiştim. Ve evet, sabah kalktığımda ciddi bir baş ağrım olacağını da biliyordum. Fakat hayır, bununla ilgili olarak o anda elimden bir şey gelmezdi. Kıkırdadım.

"Çok fazla içtiniz."

"Hadi canım!"

Göğsünden bir hırıltı daha geldiğini duyunca bir kez daha kıkırdadım. Fakat sonra hırıltının kesilmediğini fark edince gözlerim bir anda açıldı.

Kahkahalarla gülüyordu. Bana gülüyordu fakat yine de gülüyordu. Ve bu, soğuk ve yakışıklı yüzünü birden tatlı ve yakışıklı bir yüze çeviren güzel bir gülüştü.

Tabii ki o sırada kıkırdamalarım hıçkırmaya başlamama ve bu da onun kahkahalara boğulmasına neden olmuştu.

Alanna, hayal meyal Rhiannon'a ait olduğunu hatırladığım kapının önünde durduğunda onun da bizi seyrederken gülmemek için kendisini zor tutuğunu görebiliyordum. Yarı isterik ve hıçkırıklı kıkırdamalarımın arasında ona baktığımı görünce yüzü parlak pembe bir renk aldı ve dönerek içeriye girmemiz için aceleyle kapıyı açtı. Evet, Rhiannon'un kesinlikle birazcık bile espri anlayışı yoktu.

"Vay be," hık! "Gerçekten de," hık! "büyük bir," hık! "yatağım varmış!" Beni kocaman yatağın üzerine bırakırken hâlâ yüzünde duran gülümsemesiyle beni dikkatle inceliyordu.

"Odama kadar," hık! " bıraktığınız için," hık! "teşekkür ederim." Kahkahalarımı tutamayarak yumuşak yastıkların üzerinde gülmek-

ten kıvranmaya başlamıştım. Odama kadar bıraktığı için teşekkür etmiştim; işte bu çok komikti!

"Son görüşmemizden daha farklısınız." Gülümsemesi hâlâ yüzündeydi fakat derin sesindeki düşünceli havayı sarhoş halimle bile hissedebilmiştim. Alanna'ya baktığımda yüzündeki tatlı pembe rengin birden çekilerek beyaza dönüştüğünü gördüm.

Ayılabilmek için kendimi zorladığımı hissettim. Hıçkırıklarım kesilmişti.

"Ben, ee, benim. Her zamanki sıradan halim."

"Sizinle ilgili hiçbir şey sıradan olamaz, Leydi Rhiannon." Sonra yüzündeki gülümseme silindi ve bir an üzüldüğümü hissettim. Ve sonra onun bir at olduğunu hatırladım ve bu da düğün gecemiz olmalıydı ve Alanna'nın korku dolu yüzünden anladığım kadarıyla burada bilmediğim çok fazla şey dönüyordu.

Gözlerimi kapadım ve fısıldayarak, "Her neyse..." diye geveleyip ve horlamayı andıran bir ses çıkardım. Sanki sözleşmişçesine Alanna araya girerek konuşmaya başladı.

"Lordum, herhalde odanızı göstermemi istersiniz." Sorusunun cevapsız kalması üzerine gözlerimi açmak istedim fakat gözlerinin üzerimde olduğunu hissettiğim için derin bir nefes aldım ve pek de nazik olmayan bir horlamayla bıraktım.

"Odanız bu odanın hemen yanında, Lordum." Alanna'nın sesi ısrarcıydı.

"Evet, odama gitmeye kesinlikle hazırım." Sesindeki eski soğuk resmiyet geri gelmişti. Kapıya doğru gerilemesi ani ve gürültülü oldu.

Hatta o kadar gürültülüydü ki neredeyse Alanna'nın o yumuşak sesini bastırmıştı.

"Leydim son zamanlarda çok şey yaşadı, Lordum." Sesindeki yumuşaklık Suzanna'nın tatlı sesine o kadar benziyordu ki birden evimi çok özlediğimi hissettim.

"Hepimiz aynı durumdayız." Ve kapı sert bir şekilde kapandı.

"Gittiler, Leydim."

Onun gitmesiyle birlikte, durmadan gülen sarhoş halim de kaybolmuştu. Ayılmak için alternatif, yansıma bir dünyada çevrilen ufak bir entrikadan iyisi yoktu.

Alanna odaya geri dönerek yatağın ayakucundaki komidinin üzerindeki içi su dolu çanağın önünde durdu. Hızlı hareketlerle elindeki küçük bezi sıkarken elleri titriyordu.

"Benim Rhiannon olmadığımı biliyor."

Islak bezle nemli alnımı silerken elleri hâlâ titriyordu.

"Hayır, Leydim, yalnızca beklediğinden daha farklı olduğunuzu biliyor."

"Bana Rhiannon'dan söz et." Birden durdu.

"O benim hanımım, Başrahibe, Epona'nın Enkarne Tanrıçası'dır."

"Bunların hepsini biliyorum. Bana nasıl biri olduğunu anlat."

"Güçlü biridir."

İçimi çektim.

"Alanna, onu kastetmiyorum. Kişiliğinden söz ediyorum. Benim gibi olmadığını söylüyorsun, o halde nasıl biriydi onu öğrenmek istiyorum."

Sessizlik.

"Beni yeterince tanımadın mı? Bana korkmadan gerçekleri anlatabileceğini anlamadın mı?"

"Bu biraz zor, Leydim."

"Pekâlâ, sana yardımcı olacağım. Bana ClanFintan'ın onu neden sevmediğini anlat."

"Onunla evlenmek istemediği için ondan olabildiğince uzak durmaya çalıştı. Yapamadığı zamanlarda ise ona soğuk davrandı."

Alanna gözlerini benden kaçırdı.

"O halde, bu evlilik anlaşmasını neden bozmadı?"

"Görev gereği. Epona'nın Tanrıçası her zaman Kentaur'ların başşamanıyla evlenir. Eğer Başrahibe olarak kalmak istiyorsa, ClanFintan'la en az bir yıl evli kalması gerekiyordu. Fakat Epona'nın Kıymetlisi ve Kentaur'ların Şaman'ı arasında yapılan çoğu evlilikler ömür boyu sürer."

Bunu söylerken rahatsız olduğu kesindi. Olmalıydı da!

"Ben buradan biri olmadığımı biliyorum fakat bir atla sevişmek istemediği için onu suçlayamam!" Alanna şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Yani, haydi ama! Bu beni de çok korkutuyor." Alanna araya girmeye çalıştıysa da elimi kaldırarak onu susturdum. Ayılmaya baş-

lamıştım ve çenem açılmıştı. "Ayrıca beni uyarmamış olman da hiç hoş değildi. Tamam, o yakışıklı ve rahat olduğu zaman da iyi birine benziyor belki ama ne düşünüyordunuz ki? Onunla nasıl, şey, yapmamı bekliyorsunuz ki? Sadece biçimsel olarak bile yeteri kadar çılgınca!"

"Leydim, durum düşündüğünüz gibi değil." Yanakları kesinlikle pespembe olmuştu. "O bir başşaman." Bunu sanki her şeyi düzeltebilecekmiş gibi söylemişti.

"Evet ve aynı zamanda kahrolası bir at!"

"Kahrolası nedir?"

"Sadece bir ifade şekli. Küfretmeyi bırakmaya çalışıyorum. Boş ver." İçimi çektim. "Yani sen şimdi ikimizin bu evliliği tamamına erdirmemiz gerekmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Tabii ki hayır."

"Hayır, gerekmiyor mu, yoksa hayır gerekiyor mu?" Baş ağrım yeniden başlamıştı.

"Evet, evliliği tamamına erdirmeniz gerekiyor."

"Bunun nasıl olacağını açıkla lütfen. Onun *belden aşağısı bir at değil mi*?" Tanrım, boğazım ağrıyordu.

"Şey, evet, Leydim. Mevcut şekli öyle." Artık yanakları kırmızılaşmıştı.

"Alanna, söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum! Başka ne gibi şekilleri var ki?"

"O bir başşaman, yani birçok farklı şekle girebilir. İnsan da bunlardan biri."

"Bu imkânsız." Böyle bir şey olabilir miydi?

"ClanFintan için değil."

Bu sanki suyun yokuş aşağı akması veya şarabın hıçkırığa neden olması kadar doğal bir şeymiş gibi sakin bir tavırla konuşuyordu.

"Yani, bir atla ilişkiye girmek zorunda değilim?"

"Hayır, Leydim."

"İşte bu rahatlatıcı."

"Evet, Leydim. Gelin, üzerinizi çıkarmanıza yardım edeyim." Ve hızla etrafımda dolanmaya, başımdaki tacı, mücevherlerimi çıkarmaya, makyajımı silmeye başladı.

"Bana hâlâ Rhiannon'u anlatmadın." Şimdi iç çekme sırası ona gelmişti.

"ClanFintan'ın bir insana dönüşebildiğini o da biliyor muydu?"

"Tabii ki biliyordu, Leydim."

"Dolanıp durmayı bırak! Ben iyiyim. Şuraya otur ve konuş benimle." İsteksizce gelip yanıma oturdu. Ciddi ve rahatsız görünüyordu.

"Hoşuna gitmeyen, ClanFintan değildi. Bir erkekle birleştirilme fikriydi."

"Neden?" Ah, harika. Yoksa bir lezbiyen miydim? Bir çeşit homofobik olduğumdan değil fakat eşcinsel olmak zaten yeteri kadar zor olan durumumu daha da karmaşıklaştırırdı.

"Leydi Rhiannon, ClanFintan'a tek bir erkeğe bağlı kalarak mutlu olamayacağını fazlasıyla belli etti." Mahcup ve üzgün görünüyordu. "Bir seneliğine bile olsa."

"Benden neden hoşlanmadığı belli oldu." Parçalar yerine oturuyordu.

"Evet, Leydim."

"Onun bu davranışını onaylamıyordun, değil mi?"

"Leydi Rhiannon'un davranışını onaylayıp onaylamamak bana düşmez." Sesi düz ve soğuktu.

"Neden, sen onun asistanı ya da ona benzer bir şeyi değil misin?"

"Asistan mı?"

"Evet, yönetici sekreteri ya da onun programından sorumlu biri gibi yani. Bilirsin işte, onun çalışanı."

"Leydim, ben onun hizmetçisiyim."

"Senin değerini bilememiş veya sana düzgün bir görev unvanı verememiş gibi görünüyor. Korkarım aldığın para da bir işe yaramıyordur. İşi bırakamadın mı?"

"Anlamıyorsunuz, Leydim. O benim sahibimdir. Ben onun malıyım."

Aman Tanrım.

"Sen onun kölesi misin?"

"Evet. Ve şimdi de sizin kölenizim, Leydim."

"Hayır! Benim bir kölem olamaz! Seni serbest bırakacağım. Bana kâğıtları ya da ne gerekiyorsa onu getir. Bu çok saçma."

"Bunu yapmamalısınız, Leydim." Yüzü yine bembeyaz olmuştu, sesi paniğe kapılmış gibi çıkıyordu. "Rhiannon'un kölesi olmak benim hayatım. Ben henüz bir çocukken, MacCallan'lar beni kızları için satın aldılar. Bizim dünyamız böyledir."

"Bu benim dünyam değil."

"Artık öyle, Leydim."

Yorgunluk her yanımı sarmıştı. Burada ne yapıyordum? Bütün bunlar nasıl gerçek olabilirdi?

"Uyuyun, Leydim. Sabah olduğunda her şey biraz daha belirginleşecek."

"Her şey hâlâ berbat ve garip olacak." Fakat uyku beni çekiştiriyordu. Şarap ve tüm olanların stresi mükemmel bir şekilde birleşerek ağrı kesici yerine geçmişti. Kapanmaya başlayan gözlerim ağırlaşmış, göz kapaklarımı açık tutma isteğim kaybolmuştu. Karanlık kollarını açmış bekleyen bir dinlence gibiydi.

Diana Gabaldon'ın İskoçya'sı ve Anne McCaffrey'nin Pern'ünden sonra, benim rüyalar ülkem ziyaret etmeyi en sevdiğim yerdi. Rüyalarım her zaman renkli (ve üç boyutlu, tabii ki) ve harika olurdu. Rüya Ülkem kadın kahramana âşık olan (yani bana, tabii ki), (lilanın harika bir tonu olan gökyüzüne sahip) dünyayı kurtaran ve güçlü (ve nazik) elleriyle işlenmemiş kömürden elmas yapabilen uçan kahramanlarla doluydu. En sevdiğim kahraman, her zaman ne kadar değerli olduğunu kanıtlamak için, Anne Taylor[22] kredi kartımın yüklü borcunu ödeme ayrıcalığını kendisine vermem için bana yalvarırdı. Pierce Brosnan'ın (o da uçabiliyor) bana kur yaptığı sahneler arasında, lila rengi gökyüzünde altın rengi pamuk şeker bulutların (yapışmayan cinsten) üzerinde tembel tembel dolaşıyor, şişman, tüylü, siyah-beyaz kedilerin karınlarını okşuyor, elli yıllık malt viskimi yudumluyor ve bir zamanlar karahindiba çiçeği olan kurumuş bitkinin kar tanelerine dönüşen küçük, beyaz tüylerini üflüyordum.

Yani, birkaç gündür yaşadığım stres ve dünya değişimi sonrası Rüyalar Ülkemin semalarında süzülmenin benim için ne anlam ifade

[22] Kadın giyim ürünleri satan Amerikan mağazalar zinciri. (ç.n.)

edebileceğini anlamışsınızdır. Yatağımda kıvrılmış, derin derin nefes alırken mutlulukla, yepyeni rüya ülkeme gitmeyi umarak kendi isteğimle derin bir uykuya daldım.

Ve uçmaya başladığım hissine kapılarak gözlerimi açtığımda, ruhumun uyuyan bedenimden ayrıldığını ve odamın çatısından gökyüzüne yükseldiğini ilk gördüğümde neden paniğe kapılmadığımı da anlamışsınızdır.

Ve evet, yukarıdan bakıldığında bile yatağım kocamandı.

Uçmak ya da havada süzülmek, Rüyalar Ülkeme gitmenin müthiş bir yan etkisiydi. Rüyalarımda genellikle ellerimi ileri doğru uzatarak koşar ve sonra yerden sıçrayarak uçmaya başlardım fakat ne fark ederdi ki, bu gerçekle ilgisi olmayan bir Rüyalar Ülkesiydi; yani her türlü başlangıç kabul edilebilirdi...

Her neyse, yattığım odanın tavanından yukarı süzüldüğüm ana gelelim. Yukarıya ve Epona'nın tapınağının sınırlarına doğru uçarken bir an garip bir şekilde başımın döndüğünü hissettim. Uçmak her zaman güzel bir duygu olmuştur, bu nedenle başımı döndüren ve midemi burkan bu his beni şaşırtmıştı fakat baş dönmem geçiyordu ve bu bir anlık garip duyguyu çok geçmeden unutacaktım. Gecenin serinliğinde uçarken rahatlamıştım, derin derin nefes alıyor ve yüksekten, dolunayın üzerinden geçen pofuduk bulutların güzelliğinin keyfini çıkarıyordum. Bunların her zaman rüyalarımda gördüğüm altın renkli pamuk şekerler olmadığını fark ettim ve bu biraz tuhaftı. Ve evet, bu geceki rüyamda gecenin havasını gerçekten koklayabildiğimi fark ettim. Genellikle rüyalarım net ve canlı olduğundan normalde farklı olan bu ufak tefek ayrıntıları merak ediyor fakat bu konuda fazla endişelenmiyordum. Sonuçta başka bir dünyadaydım. Rüya Ülkem de olanlardan etkilenmiş olabilirdi.

Aşağı baktığımda, rüyamın görkemli tapınağı çevreleyen yepyeni ve enfes birtakım binalar yarattığını görmek ilgimi çekti. Ahır olabileceğini düşündüğüm gösterişli bir yapının hemen dışındaki ağılda bir hareketlenme fark ettim. Ahır gerçekten de tapınağın hemen kenarında yer alıyordu; bu mantıklıydı çünkü burası at tanrıçasının tapınağıydı ve rüyamın atlara ayrıcalık tanıması doğaldı. Ayrıca atları gerçekten çok severdim; rüyalarımda birkaç kez uçan at Pegasus'a

bindiğimi/uçtuğumu görmüştüm. Aynı hareketlenmeyi yeniden gördüm ve rüyadaki bedenim ağıla doğru alçalarak taş duvarların üzerinde havada asılı kaldı. Hafif bir rüzgâr şişman bulutları ayın üzerinden kovaladı ve birden ağılın içi aydınlandı. Gülümsedim ve gördüğüm gümüş beyazı kısrağın kusursuzluğu karşısında şaşkınlık içinde kuş gibi cıvıldadım. Sesimi duyan kısrak, otlanmayı bırakarak o zarif başını kaldırdı ve hafifçe kişnedi.

"Merhaba, güzel kız." Kısrak sesimi duyunca yukarıya doğru baktı. Uçan bedenimden korkmak yerine beni tanımış gibi (sonuçta bu *benim* rüyamdı) hoplayıp zıplamaya başladığına çok sevinmiştim. Ellerimi ona uzattım ve o da yüzünü bana doğru kaldırdı.

Harika bir hayvandı. Bana, birkaç sene önce turları Tulsa'ya uğradığında gördüğüm Lipizzan Kraliyet atlarından birini hatırlatmıştı. Yaklaşık on beş karış boyunda, düzgün yapılı bir kısraktı. Uzaktan, tüm tüyleri pırıl pırıl parlayan gümüşî bir renkti ama bana yaklaştıkça aslında ağız kısmının koyu, siyah kadife renginde olduğunu ve gümüş rengi tüylerinin anlamlı gözlerinin etrafında ve diz içlerinde koyulaştığını fark ettim. Daha önce hiç onun gibi bir at görmemiştim ve rüyalarımda ortaya çıkan hayal gücümü düşünerek gülümsedim. O mutlu bir şekilde otlanmaya devam ederken, ben de ona son bir kez bakarak gecenin içine doğru yükseldim. Belki rüyam bitmeden önce geri dönebilirdim ve onunla birlikte gökyüzünde harika bir gezinti yapabilirdik.

Pofuduk bulutlar tamamen dağılmış gibiydi ve havada süzülen bedenimle hafifçe daire çizerek aşağıdaki manzarayı, metrelerce uzaklıktakileri bile görebiliyordum. Tapınağın karmaşık yapıları devasa, mermer bir duvarla çevrilmişti. Tapınağın dışında kalan bölge tatlı ve inişli çıkışlıydı; bana İtalya'daki Umbria bölgesini hatırlatmıştı. (Birkaç yıl önce on öğrencimi İtalya'ya "eğitici" bir geziye götürmüştüm. Bana eşlik etme konusunda iyi iş çıkarmışlardı.) Fazla yüksek olmayan tepeler asmalarla kaplıydı. Bu çok anlamlıydı çünkü rüyamda bir şekilde şarapla ilgili bir şeyler olması gerekiyordu. Umarım birazdan Pierce Brosnan'a benzeyen, uçan bir garson bana en sevdiğim *Merlot* şarabından getirirdi.

Fakat sanırım bu gece yeterince içmiştim çünkü Pierce Brosnan ortalıkta yoktu. Henüz.

Yeni Rüyalar Ülkemi keşfetmek eğlenceli bir fikre benziyordu, bu yüzden uçmaya ve etrafıma bakmaya devam ettim. Uzakta, muhtemelen tapınağın kuzeyinde (yine de bu konuda bana fazla güvenmeyin çünkü yön duygum çok zayıftır) uzanan büyük sıradağları görebiliyordum. Dağlara doğru süzülmeye başladığım sırada, rüzgâr bir kez daha yüzüme çarptı. Bu da yeni Rüyalar Ülkeme eklenmiş başka bir gariplikti çünkü rüzgârın kokusunu da hissedebiliyordum. Tenime yumuşak bir şekilde dokunan rüzgâr batıdan esiyordu ve başımı o tarafa doğru çevirdim. Derin bir nefes aldım ve... hımm... havadaki tuzun kokusunu tanıdım. Okyanus mu vardı? Dikkatimle birlikte havada uçan bedenimin yönü de değişmişti ve rüzgârın içine doğru süzüldüğümü hissettim. Gözlerimi kısarak bakınca ileride titreşen ışıkları ve sanırım suya ışığı yansıyan ayı seçebiliyordum. Rüyamın getirecekleri konusundaki beklentilerimi düşününce gülümseyerek o tarafa doğru gitmeye karar verdim ve rüyamdaki benliğimin bu istediğime ne kadar çabuk yanıt verdiğini görünce çok şaşırdım.

Altımdan hızla kayıp geçen kara, üzüm bağlarıyla kaplı tepelerin aralarına serpiştirilmiş, sakin, küçük köylerle doluydu. Parıldayan bir nehir, köyleri birbirine bağlıyordu ve her köy bölgesinde demirlenmiş birkaç küçük tekne olduğunu fark ettim. Tuzun kokusu belirginleşmişti ve uçuş yönümde hızla küçülen geniş bir su parçası olduğunu görebiliyordum. Kıyı bölgesi muhteşem görünüyordu; kayalık ve yemyeşil kıyılar bana İrlanda'daki Moher Kayalıkları'nı hatırlatmıştı. (Öğrencileri bir yaz da İrlanda'ya götürmüştüm. Bu gezinin adını Eğitici Bar Turu koymuştuk.) Kıyı, ay ışığında göz alabildiğine uzanıyordu ve siyah bir sıvıya benzeyen ufkun gökyüzüyle buluştuğu yerde daha önce gördüğüm sıradağların batı yakasını fark edebiliyordum.

Bedenim hâlâ hızla ilerliyordu ve çok etkileyici görünen bir tepenin kenarına kurulmuş, görkemli, büyük bir yapıya doğru uçtuğumu fark ettim. (Edinburgh Kalesi'ne benziyordu, evet, bir grup öğrenciyi de İskoçya'ya götürmüştüm. Onlara çok fazla sorun yaratmamıştım... ne derlerse desinler.) Yaklaştıkça yavaşladığımı hissederek artık daha net görebildiğim manzaraya iyice baktım.

Muhteşem, devasa, eski bir kaleydi ve doğrudan denizin ters tarafındaki giriş kapısına doğru uçuyordum. Avrupa'da gezdiğim çoğu kalenin aksine, bu çok iyi durumdaydı. Tepelerinde üzerinde şaha kalkmış, gümüş rengi bir atın bulunduğu bayraklar dalgalanan, koskocaman, dört kuleyle tamamlanmıştı. Hayret. Bayrakların üzerindeki at, tıpkı tapınaktaki o güzel ata benziyordu.

Kalenin arka tarafı berbat görünen bir tepenin kenarına bakıyordu; burada oturanlar bu harika manzaraya bayılıyor olmalıydılar. Tepesinde uçtuğum kalenin ön tarafı, sade bir köyün yer aldığı bir vadiye doğru giderek alçalan ağaçlarla kaplı bir düzlüğe bakıyordu. Köyden çıkan oldukça eskimiş bir yol, ağaçlıklı düzlükten geçerek kaleye kadar uzanıyor, kasaba ile kale arasında uyumlu bir ilişkinin varlığını kanıtlıyordu. Kalenin etrafı devasa büyüklükteki girişle birleşen surlarla çevrilmişti fakat bu giriş tehditkâr ve eski görünenlerin aksine açıktı, iyi aydınlatılmış ve davetkâr görünüyordu. Askerî amaçlarla kullanılan bir kalenin kapısı kapalı ve muhafızlarla korunuyor olurdu. Muhteşem ormanı oluşturan yaşlı ağaçlar, yaklaşmakta olan düşmanların gizlice içeriye sıvışmasını önlemek için kesilmiş olurdu. Rüyalarımın kalesinin, savaşla arasının pek de iyi olmadığı açıktı ve muhtemelen Pierce Brosnan (başka kim olacak?) tarafından korunuyordu! Büyük olasılıkla içeride tüm bedenime yenilebilen, pembe Hindistan cevizi yağı sürebilmek için uçuş turumun sona ermesini bekliyordu. Ve sonra da hepsini yavaş yavaş yalayacaktı. Harika... İşte bu nedenle bedenimin hâlâ kalenin üzerinde süzülüyor olması tuhaftı. Pekâlâ, artık yere inmek ve rüyamın daha "özel" kısımlarına geçmek için kesinlikle hazırdım.

Ümitli bir gülümseme. Hiçbir şey olmadı.

Hâlâ uçuyordum.

Pekâlâ, inmeye hazırım, şimdi!

Yine bir şey olmamıştı. Neler oluyordu? Rüyalar Ülkesi *benim* hayal ürünümdü. Bana her zaman itaat ederdi. Herkesin rüyalarını kontrol edemediğini ilk öğrendiğim zamanı hatırlıyordum. Üçüncü sınıftaydım ve bir pazartesi sabahı bir arkadaşımın oldukça solgun ve üzgün göründüğünü fark ettim. Ders arasında neyi olduğunu sordum ve bana hayret verici bir karşılık verdi, gece korkunç bir rüya

gördüğünü söyledi. Ona, "Rüyana yalnızca değişmesini söylemeliydin," dediğimde bana bir deliymişim (ya da korkunç biriymişim) gibi bakarak bunun imkânsız olduğunu söyledi. Rüyalar ne isterlerse onu yaparlardı. O zamana kadar herkesin, rüyalarını kontrol edemediğini hiç düşünmemiştim. Eğer rüyalarım rahatsızlık verici ya da korkutucu olmaya başlarsa yalnızca değişmelerini söylemem yetiyordu. Ve isteğime hemen uyuyorlardı. Otuz beş yıllık yaşamımda sözümü geçiremediğim tek bir rüyam bile olmamıştı. Kız arkadaşlarım bunun harika bir şey olduğunu, erkek arkadaşlarım ise bunu uydurduğumu söylerlerdi. Sonuç olarak rüyalarımı her zaman kontrol edebilirdim.

Bu geceye kadar.

Kalenin üzerinde dönüp dururken kafamın karışıklığı, hissettiğim gerginlikle birleşerek ikiye katlanmıştı. Bunu tam olarak "kötü" bir rüya olarak adlandıramazdım; daha çok rahatsız edici bir rüyaydı. Ve gerçekten bitmesini istiyordum...

Sonra birden her şey değişti. Her yanımı bir korku sardı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Araba kazamdan bile daha korkunçtu. Yılan fobimden bile daha berbattı. Bu, kötülüğün var olduğuna emin olduğunuzda hissettiğiniz saf korkuydu. Sübyancılara, tecavüzcülere veya teröristlere ilham veren, yaşayan bir kötülük.

Paniğe kapılmamaya çalışarak derin derin nefes almaya başladım ve kendime bunun yalnızca bir rüya olduğunu hatırlattım... yalnızca bir rüya... yalnızca bir rüya. Fakat içimdeki his aynen duruyordu. Bu korkumu açıklayabilecek bir işaret olup olmadığını görebilmek için aşağı bakarak kaleyi inceledim. Kale oldukça sakin ve masum görünüyordu. Açık duran ön kapının yanındaki duvarda bir odada koruma veya gece bekçisi olduğunu tahmin ettiğim iki adam görüyordum. Ahşap bir masanın başına oturmuş bir çeşit zar oyunu oynuyorlardı. O tarafta bir kötülük yoktu; belki kaytaran çalışanlar vardı fakat alenen kötü olan hiçbir şey yoktu. Kaledeki diğer birkaç odanın da ışıkları yanıyordu ve arada sırada pencerelerin önünden geçen gölgeler görüyordum. Ama hiçbirinin de suç işler, birine tecavüz eder ya da soygun yapar gibi bir hali yoktu. Kalenin okyanusa bakan tarafında, gözetleme kulesinde duran birini gördüm ama o da bebek

kesmiyor ya da yaşlı bir kadına tecavüz etmiyordu; yalnızca etrafa bakıyordu. Orada da kötü olan bir şey yoktu.

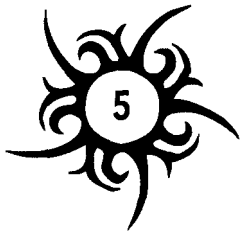
Fakat hâlâ buradaydı. Hissedebiliyordum. Neredeyse kokusunu alacak ya da elimi uzatsam dokunabilecektim. Bu sanki arabayla çok önceden ölmüş bir hayvanın üzerinden geçmek gibi bir şeydi. O pis koku, hayvanı kilometrelerce geride bırakmış da olsanız arabanın tekerleklerine ve boğazınıza yapışır kalırdı.

Aramaya devam ederken bedenim hafifçe döndü ve kendimi ormana bakarken...

İşte oradaydı. Buna hiç şüphe yoktu, kötülük ormandan geliyordu. Ormanın uzak dağlarla birleşen kuzey sınırlarından geliyordu. O kadar güçlüydü ki gözlerimi o tarafa odaklamakta güçlük çekiyordum; sanki üç boyutlu bir resme odaklanmaya çalışıyor ve içinde saklı resmi bir türlü göremiyormuşum gibi görüşüm durmadan değişiyordu.

Henüz tam olarak odaklanamayan gözlerim ağaçlara doğru kaydığında ne olduğunu görebildim. Gecenin gölgelediği ağaçların karanlığında bir kıpırtı vardı. Gözlerimi kırpıştırıp ağaçların tepelerine doğru baktım ve ormandaki hareketlenmeyi bir kez daha gördüm. Boş bir sayfadan aşağıya doğru akan mürekkep gibiydi; yağ gibi akarcasına ilerlemekte olan yoğun ve kalabalık gölgeler vardı. Tek bir amaçla birleşmiş ve tek vücut gibi hareket eden bir yoğunluk, ağaçlara doğru ilerliyordu. Süratli ve sessizlerdi.

Gittiği yönü fark ettiğimde nefesim kesildi. Ne tarafa yöneldiği açıktı: derin bir uykuda olan kaleye doğru ilerliyordu.

Yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Zar atan korumalara bağırmaya çalıştım fakat çıkmayan sesim, rüzgârla birlikte uçup gitmişti. Bedenim hâlâ alçalmıyordu ve karanlık gitgide yaklaşırken o anda kalede olma düşüncesi beni korkuttuğu için bir an kendimden utanarak şükrettim. Ve uyanamıyordum. Geriye doğru dönüp ormanın kuzey tarafındaki ağaçlara bir kez daha baktığımda, karanlığın ne kadar hızlı ilerlemiş olduğunu görünce dehşete düştüm. Karanlık yaklaştıkça onlardan yayılan kötülük de artmıştı. Nasıl oluyordu da kalede uyuyabiliyor, kâğıt oynayabiliyor veya hiçbir şey olmamış gibi durabiliyorlardı? Benim hissettiğim şeyi onlar nasıl hissetmiyorlardı?

Ve birden her şey rüya olmaktan çıktı. Şu an ve burada, yaklaşmakta olan korku benim gerçeğim olmuştu.

Havada süzülen bedenim sanki düşüncelerime karşılık verir gibi karanlık yoğunluğa doğru yaklaştı. Korkuyordum fakat aynı zamanda merak ediyor ve neler olduğunu öğrenmek istiyordum. Ön sıradakilerin ormanı geçtiğini gördüm. Biraz daha yaklaştım.

Önce, onların siyah giyinmiş ve pelerinlerini çırparak ilerleyen uzun boylu adamlar olduklarını düşünmüştüm. İnanılmayacak kadar uzun adımlarla koşuyor ve sonra atletizm karşılaşmasındaki uzun atlamacılar gibi sıçrıyor fakat onlar gibi iki ayaklarının üzerine inip düşmüyor, yere inerken koşmaya devam ediyor gibi görünüyorlardı. Bu tuhaf ilerleyiş şekilleri koşmaktan çok kayıyormuş gibi görünmelerine sebep oluyordu.

Sanki yaşayan varlıklar değil de aslında hayalet ya da ölümün gölgeleri gibiydiler.

Yaklaşırlarken uçuşan, uzun pelerinleri dikkatimi çekti. Onlar kayarcasına koşarken yarattıkları rüzgâra karşı hareket etmelerini izledim; ta ki dehşet içinde bu hareketin kontrollü olduğunu fark edene dek. Gittikçe çoğalıyorlardı ve pelerin sandığım şeylerin aslında rüzgârı hapsederek sıçrayarak koşmalarına ve kaymalarına olanak sağlayan kocaman, siyah kanatlar olduğunu anladım.

Havada süzülen bedenim tiksintiyle ürperdi. Yüzlerce olmalıydılar. Kocaman, yırtıcı, insansı yarasalara veya muazzam büyüklükteki, insansı böceklere benziyorlardı. Hatlarını tek tek seçebilmeye başlamıştım. Siyah olan yalnızca kanatlarıydı fakat çok büyük ve açık olduklarından, uzaktan bakınca siyah bir bulutu andırıyorlardı. Yakından bakıldığında, kanatlarının gizlediği bedenleri o kadar açık renkliydi ki neredeyse şeffaftı. Bellerine bağlanmış küçük kumaş parçaları dışında çıplak sayılırlardı ve sıska gövdeleri bir iskeleti andırıyordu. Saçları açık renkti ve sarı, gümüş ve beyaz arasında değişiyordu. Kolları ve bacakları anormal derecede uzundu; sanki bir insan ile örümceğin birleşmesinden oluşmuş gibi görünüyordu. Ama kesinlikle insana benziyorlardı. Bir insanın yüzüne sahiplerdi; zalim, kararlı bir insanın.

Ve birden aklıma kısa bir Bobby Burns şiiri geldi:

Birçok zehir gibi sayısız illet
Örmüş şekli şemalimizi;
Zehir zembereği de var, utanç içinde ve gaflet,
Pişman ederiz biz kendi kendimizi;
Bak bir insan, cennete dönük yüzünü
Süslemiş aşkın gülümsemesi;
Oysa, insanın insana ettiği zulüm yüzünden,
Yastadır daha nice binlercesi.

Bir terörist saldırırının öldürücü kuvveti gibi tam altımdaki kalenin savunmasız kapılarından içeriye dolarlarken gözlerimi onlardan ayıramıyordum ve işte içerideydiler. Sessiz ve öldürücü bir şekilde kalenin içine akmışlardı. Zar atan muhafızlar bir şey fark etmemiş-

lerdi. Açılan yeni kapılar veya kapanan pencereler yoktu. Sessizlik. Sessizlik. Sessizlik.

Fakat onları hissedebiliyordum. Beraberlerinde getirdikleri şeyi bir şekilde hissedebiliyordum. Altımdaki sayısız odada neler olduğunu göremiyordum fakat hastalıklı bir bedende sessizce yayılan kanser gibi kalenin içinde dolaşan korkuyu ve acıyı hissedebiliyordum.

Telaş içinde, onları uyarabilmenin bir yolunu aradım. Onlara bir şekilde yardım edebilirdim. Ve havada süzülen bedenim başka bir yöne doğru uçmaya başladı. Bedenim bu sefer beni hâlâ gözetleme tepesinde tek başına duran adama doğru götürüyordu. Yaklaştıkça, karanlıktaki şekli tanıdık bir silüete dönüşmeye başlamıştı.

Aman Tanrım. Ağzımdan çıkan tek bir kelimeyle nefesim tükenmişti.

"Baba!"

Sesimi duyunca döndü, muhtemelen beni aramak için etrafına bakınıyordu ve o sırada ay ışığında onu açıkça görebildim. Babamdı. Lanet olası yansıma saçmalığı, lanet olası alternatif dünya zırvaları bir kenara. Bu adam benim babamdı.

Ellili yaşlarının ortalarında olmasına rağmen o futbolcu bedeni hâlâ güçlüydü. Bir keresinde, kuzenlerimden biri bana küçükken babamın, tanıdığı en güçlü adam olduğunu sandığını söylemişti. Artık büyümüştü ve bundan emindi. Muhtemelen de haklıydı. Babamın koskocaman bir adam olduğundan değil, öyle değildi. Büyük olasılıkla yalnızca 1.80 boylarındaydı, küçük bir liseden mezun olmuştu ve ona Illinois Üniversitesi gibi büyük bir üniversitede futbol oynayamayacak kadar çelimsiz olduğu söylenmişti. Fakat bunu söyleyenler onun azmini hesaba katmamışlardı.

Bastırılamayacak kadar kuvvetli, tehlikeli, küçük bir buldog gibiydi. Başarılı bir üniversite futbol kariyerinden sonra, gücünü koçluk yaptığı oyunculara da geçirmiş, Oklahoma'daki en büyük lisede çalışmaya başlamış ve takımını yedi kez arka arkaya eyalet şampiyonasına taşımış bir koçtu. Ve yedisinde de kazanmışlardı.

Her zaman "babamın küçük kızı" olmuştum. Onun gücüne güvenerek büyümüştüm. Küçükken benim için öldüremeyeceği hiçbir ejderha, kovamayacağı hiçbir şeytan olmadığını sanırdım.

Ve tüm bunların aşağıdaki adamda olduğunu görüyordum.

"Baba!"

Ruhani sesimi duyar duymaz başını yukarı kaldırdı fakat kaşları şaşkınlıkla havaya kalkmıştı. Beni gerçekten ne kadar iyi duyabiliyordu?

"Rhiannon? Burada mısın, kızım?"

Büyük olasılıkla yalnızca ruhumun yansımasını duyabiliyordu. Tüm dikkatimi bir dua gibi tek bir kelimeye yoğunlaştırarak bağırdım.

"Tehlike!" Ağzımdan çıkan sözcük hıçkırıklarımın arasında yankılanmıştı.

"Evet, kızım, gecenin içinde tehlike seziyorum!"

Kaldırdığı kaşlarını birden indirerek kararlı ve uzun adımlarla bulunduğu tepeden inmeye başladı. Kale duvarının iç kısmı boyunca devam eden ahşap iskeleye atladı ve koşmaya başladı. Babam nöbetçi kulesine doğru koştururken havada süzülen bedenim onun tam arkasındaydı. Tıpkı babamınkine benzeyen fakat onunkinden daha tok bir ses ve İrlanda aksanıyla gürledi.

"Silahlanın ve kaleyi uyandırın! Epona beni yaklaşan tehlike konusunda uyardı! Acele edin gençler, içimden bir ses fazla zamanımız olmadığını söylüyor." Harekete geçmiş hali de babama fazlasıyla benzeyen adamı takip ederken muhafızların yüzündeki şaşkınlık ifadesini pencereden görebiliyordum. Silahlarını kuşanarak kalenin iç kısımlarına doğru koşuşturmaya başladılar, bu sırada diğerlerini uyandırdıklarını duyabiliyordum. Artık gece, bağıran adamlar ile şıngırdayan silahların sesleriyle dolmuştu.

Ve kalenin iç taraflarındaki odalardan gelen çığlıklarla.

Alelacele bağladıkları etekleriyle, yarı giyinik adamlar babamın önderliğinde barakalardan çıkarak kalenin kalbine doğru koşturdular. Fakat düşman zaten oradaydı. Yaratıkların kalenin içlerinden dışarıya doğru akarak muhafızlarla karşılaşmalarını çaresizlikle izledim. Önceden öldürdükleri kurbanların kanları beyaz tenlerini gölgelemişti. Onlar bir kâbusun içindeki yaratıklar değillerdi; onlar kâbusun ta kendisiydi. Ellerinde herhangi bir silah göremiyordum ama onlarla savaşmaya başlayan muhafızların kılıç ve kalkanları, insan görünümlü yaratıkların dişleri ve pençeleri karşısında bir işe yaramıyordu. Sayıları ve vahşilikleri, kale muhafızlarını bastırıyordu.

Çoğu yaratık, halen hayatta olan muhafızların boyunlarıyla ve sıcak iç organlarıyla beslenecek vakit bile bulabiliyor, diğerleri de katliama devam etmek için onların etrafından dolanıyorlardı. Parçalanan ve yırtılan etlerin sesi hiçbir şeye benzemiyordu ve seyrettikçe ruhumun sarsılmaya başladığını hissediyordum.

Babamı ortalarda göremiyordum, bu nedenle içerideki savaşa biraz daha yakın uçabilmek için uğraşıyordum. Fakat bedenim verdiğim emirlere uymuyordu. Zaten sonra buna gerek kalmadı çünkü babamı gördüm. İnsansı yaratıklar etrafını çevirmişlerdi. Kollarında ve göğsünde açtıkları yaralardan kanlar akıyor ama kılıcı hâlâ etrafında savruluyordu. Ayaklarının dibinde, kafası kopmuş iki tane yaratık yatıyordu, babamın gücünün kurbanları. Yaratıklar, babamın kılıcından uzak durmaya dikkat ederek etrafını sardılar.

"Hadi gelin, lanet olası korkaklar!"

Bana kadar ulaşan sesindeki meydan okumayı hissedebilmiştim. Daha önce aynı sesi yalnızca bir kez duymuştum. Futbol antrenmanındaydı. Babam en iyi defans oyuncusunu yedeğe almıştı çünkü onu bir dükkânda hırsızlık yaparken yakalamıştı. Ukala çocuk babama saha dışındaki hareketlerine karışamayacağını, yine de oynaması gerektiğini çünkü ellerindeki en iyi oyuncunun kendisi olduğunu söylüyordu. Babam çocuğu (ve egosunu) sahanın orta yerine götürdü ve tüm takımın gözleri önünde çocuğa şöyle dedi: "Eğer beni yere serebilirsen yarın akşamki oyunda oynayabilirsin." Çocuk babamdan neredeyse on beş santim uzun, en az otuz yaş genç ve yirmi kilo fazlaydı fakat babamı yere serememişti ve tabii ki o sezon başka hiçbir oyunda oynayamadı.

Aşağıdaki adamın sesinde aynı meydan okumanın yansımasını duymuştum. Duruşu, gücü aynıydı. Yine dimdikti ama bunun bir önemi olmayacağını biliyordum. Daha fazla yaratığın dikkatini çekmişti. Etrafını saran halka gitgide büyüdü ve şimdi en az yirmi insansı yaratık açık kanatları ve beklentiyle hırlayan kanlı ağızlarıyla babamın etrafını sarmıştı.

Orada duruşunu hiçbir zaman unutmayacaktım. Paniğe kapılmamıştı. Sakin ve kendinden emindi. Tek bir vücut gibi çemberi daraltmaya başladılar. Kılıcının parladığını gördüm ve birinciyi, ikin-

ciyi, üçüncüyü ve sayamadığım kadar fazlasını kestiğini duydum. Sonra köpek dişleriyle ona ulaşmayı başardılar. Kendi kanıyla yapış yapış olmuş yumruklarıyla dövüştü. Dizlerinin üzerine düşerken bile bağırmamıştı.

Ve pes etmemişti.

Artık daha fazlasına dayanamayacaktım. Ruhum sanki onun bedeniyle birlikte paramparça oluyordu ve gecenin karanlığına acı içinde haykırdım...

Ve aniden uyandım.

"Hayır! Baba, hayır!" Bedenim titriyordu ve yanaklarım gözyaşlarımdan ıslanmıştı.

Alanna ve ClanFintan aynı anda farklı kapılardan odaya daldılar.

"Leydim! Ah, Leydim, ne oldu?"

Alanna koşarak yanıma geldi. Onun aslında Suzanna olmadığını pek de önemsemeyerek kollarımı boynuna doladım ve ağlamaya başladım.

"Korkunçtu." Hıçkırıklarımın arasında güçlükle konuşabiliyordum. "Babamı öldürdüler. Seyretmekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

Alanna konuşmuyor, çıkardığı rahatlatıcı seslerle sırtımı okşuyordu.

"Tehlike mi var? Muhafızları çağırayım mı?" ClanFintan'ın sesi bir savaşçının sesine dönüşmüştü ve birden savaş sırasında cesur biri olacağını hissettim; tıpkı rüyamdaki kötülüğü hissettiğim gibi bu hissimin de doğru olduğunu biliyordum.

"Hayır." Hıçkırıklarım hafif iniltilere dönüşmeye başlamıştı ama gözyaşlarım hâlâ yanaklarımdan aşağıya süzülmeye devam ediyordu. "Rüyamda oldu, burada değil."

Alanna'nın aniden sessizleştiğini fark ettim. Gözlerime bakmak için bedenimi kendininkinden nazikçe uzaklaştırdı.

"Bize ne gördüğünüzü anlatmalısınız, Leydim." Sesi sakindi fakat sözlerinin içinde gizlenen korkuyu hissedebiliyordum.

"Bir rüyaydı."

Alanna'nın arkasında duran ClanFintan'ın huzursuz bir şekilde kıpırdadığını gördüm. Gözleri tam olarak anlayamadığım bir duyguyla düşünceli görünüyordu.

"Epona size ne gösterdi, Rhiannon?" Sesi o anda oldukça çekici gelmişti ve karmaşık duygularla gözlerimi sıkıca kapadım.

"O bir rüya değildi." Alanna yalnızca benim duyabileceğim şekilde kulağıma fısıldamıştı ve sözleri zaten yorgun düşmüş olan bedenimin bir kez daha ürpermesine neden oldu.

Aman Tanrım, neler olmuştu?

Omuzlarımı dikleştirmek ve hâlâ titreyen bedenimi sakinleştirmek için kendimi zorladım ve ClanFintan'ın ısrarcı bakışlarıyla yüzleşmek üzere başımı kaldırdım.

"Kendimi toparlamam için biraz zamana ihtiyacım var, lütfen. Sonra rüyamda gördüğüm her şeyi size anlatacağım."

Gözlerinde aniden beliren şefkat benim için, onun ne kadar sevecen olabileceğinin küçük bir işareti oldu. İnsanlarının ruhani lideri olmasına şaşırmamak gerekirdi.

"Tabii ki, Leydim. Hazır olduğunuzda hizmetçinizle beni çağırtın."

Sonuçlarını düşünmeden, "O benim hizmetçim değil. En iyi arkadaşım," dedim. Alanna'nın şok içinde hızla soluk almaya başladığını hissediyordum.

"Hatamı bağışlayın, Leydi Rhiannon. Arkadaşınızla beni çağırtın." Yüzündeki gülümsemesi içten görünüyordu ve beni beklenmedik bir şekilde rahatlattı.

Kapı yavaşça kapandıktan sonra titremelerim yeniden başladı.

"Leydim, Ben sizin arkadaşınız değilim. Arkadaşınız olamam." Alanna'nın sesi korkmuş gibi çıkıyordu.

"Hayır, Alanna. Sen Rhiannon'un arkadaşı değildin. Onun kölesi, hizmetçisiydin. Ben Rhiannon değilim." Gözlerimi sildim ve burnumu silmem için bana bir mendil uzatan Alanna'ya gözlerimde saklı sayısız teşekkürle gülümsedim. "Senin Suzanna olmadığının farkındayım ama sende onu görmekten kendimi alamıyorum, o benim en iyi arkadaşım. Umarım beni mazur görür ve belki zamanla aynı arkadaşlık duygularını sen de bana karşı hissetmeye başlarsın. Ve

Alanna, şu anda bir arkadaşa gerçekten çok ihtiyacım var." Yeniden ağlamaya başladım.

"Doğru söylüyorsunuz, Leydim, siz kesinlikle Rhiannon değilsiniz." Sempatiyle bakan gözleri yaşlarla dolunca, yüzüme düşen saçları geriye doğru iterek bana içten bir şekilde sarıldı. "Ayrıca, sesiniz de iyileşmiş gibi."

"Evet, öyle, değil mi?" Yüzümdeki gülümsemenin tuhaf ve sahte göründüğünü hissettim; sanki gülmeyi unutmuştum.

"Size boğazınızı rahatlatacak bir şeyler getireyim mi, böylece yeniden tekrarlamasını önlemiş oluruz?"

"Sıcak bir çaya ne dersin? Şimdilik şaraptan uzak durmaya çalışıyorum."

Alanna ellerini iki kez çırptı ve kapıda bize hizmet etmek üzere uykulu bir kız belirdi. (Ah, Tanrım, bu da kölelerimden biri miydi?) Üzüntü her fırsatta kendisini gösteriyordu ve gözyaşlarım yeniden akmaya başlayınca kendimden nefret ettim.

"Alanna, neler olduğunu anlamama yardımcı ol." Gözlerimi yeniden silerek, üzerime çöken bunalımı kontrol altına aldım.

"Gördüğüm şeyin gerçek olduğunu söyledin. Bu nasıl olabilir?"

"Sihirli Uyku'yu yaşadınız. Bu, sizi Başrahibe ve Epona'nın Kıymetlisi yapan yeteneklerden bir tanesidir. Henüz küçük bir çocukken bile uyuyan ruhunuzu bedeninizden ayırabiliyor, olayları izlemeye gönderebiliyor ve bazen insanlarla iletişim bile kurabiliyordunuz. Bunu eski dünyanızda yapamıyor muydunuz?"

"Hayır, tam olarak değil fakat rüyalarımı her zaman kontrol edebilmişimdir, ki bu da benim dünyamda herkesin yapabildiği bir şey değildir. Hayalî yerlere gidebilir, komik şeyler yaşayabilirdim." Ve artık o masumiyet gitmişti. Bir zamanlar saf bir mutluluğu ifade eden Rüyalar Ülkesi artık hiçbir zaman eskisi gibi olmayacaktı. Bu geceden sonra hiç. Yeniden ürperdim.

"Yeteneğiniz, Epona'nın olmadığı bir dünyada o şekilde ortaya çıkmış olabilir." Bu gece tanık olduklarımdan sonra, Alanna'nın sesindeki mutsuzluğu anlamakta zorlanıyordum.

"İyi ama neden bu gece? Ruhumu kesinlikle bir yere 'yollamadım'. Unutma, Alanna, ben Rhiannon değilim. Neden kendimi neler

olduğunu anlamakta bile güçlük çektiğim bir durumda buldum?" Gözlerim daha fazla yaşla doldu. "Çok korkunçtu. Neden böyle bir şeyi izlemek zorunda bırakıldım?"

"Epona bu gece size dokundu çünkü büyük olasılıkla olanlara tanıklık etmenizi istedi."

"Tanrıçamız bu kadar zalim midir?"

"Hayır, Leydim. Büyük kötülüklere yalnızca büyük iyiliklerle karşı konulabilir."

Peri kızı, üzerinde muhteşem bir çay takımı olan bir tepsiyle geri döndü. Teşekkür edercesine gülümsedim ve o da çekinerek karşılık verdi. Fakat çıkmak için arkasını döndüğünde, tepside yalnızca bir fincan olduğunu fark ettim. "Affedersiniz." Kız olduğu yerde donup kalmıştı. "Lütfen Alanna'ya da bir fincan getirin. O da bana eşlik edecek."

"T-t-tabii, Leydim."

"Teşekkür ederim." Şaşırmış görünüyordu fakat emrimi yerine getirmek üzere koşarak çıktı. Alanna ise artık tanıdık gelmeye başlayan *Ne yapıyorsun?* ifadesiyle beni inceliyordu. "Yine başlama. Bu kölelik saçmalığıyla uğraşamayacak kadar gerginim. Sana arkadaşımmışsın gibi davranmama alışmak zorunda kalacaksın. Ne derler bilirsin, tehlikenin canı cehenneme, tam yol ileri!"

"Efend..."

"Yalnızca başka bir deyiş." Çay, içime rahatlatıcı bir sıcaklıkla yayıldı ve titrememin hafiflemeye başladığını hissettim. "Aleyhimizde olan tüm engelleri bırakarak ileriye bakalım anlamına geliyor." Küçük bir peri kızına benzeyen hizmetçi, elinde yeni bir fincanla geri döndü ve fincanı Alanna'ya uzattı. Hâlâ şaşkın görünüyordu ama başını eğerek kapıdan çıkarken gülümsemelerime içtenlikle karşılık verdi. Alanna tuhaf bir tavırla kendi çayını doldurdu. "Pekâlâ, bana bu gece gördüklerimin rüya ya da bir çeşit görüntü olmadığını söylüyorsun. Ruhum ya da varlığım havada süzülürken aşağıda olan her şeyin gerçek olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet, Leydim," dedi mutsuz bir sesle.

"Yani," Birkaç derin nefes aldım, "o öldü mü?"

"Çok üzgünüm, Leydim."

Fincanı titreyen ellerimle narin tabağın üzerine koymaya çalışırken fincan şangırdadı. Aniden aklıma gelen bir düşünce nefesimin kesilmesine sebep oldu.

"Annem. Peki ya annem?" Göğsümün sıkıştığını hissettim. O da ölmüş olamazdı. "Onu görmedim ama onun da kalede, babamla birlikte olması gerekmiyor muydu?"

"Leydim, anneniz siz doğduktan kısa bir süre sonra öldü." Sesi yumuşaktı, fincanını tabağına bırakarak elime doğru uzandı.

"Ah..." Sesim düşüncelerimin arasında kaybodu. "Bu iyi işte."

Alanna'nın gözleri kocaman olmuştu. "Leydim?"

"Hayır, öldüğü için mutlu olduğumu söylemek istemedim." Alanna rahatlamış gibiydi. "Yalnızca o yaratıklar tarafından öldürülmemiş olduğuna sevindim. Benim dünyamda, annem ben daha küçükken babamla boşandılar." Alanna gerçekten şoka uğramış görünüyordu. "Aslında bu iyi oldu. İkisi de yeniden evlendiler ve şimdi çok mutlular."

"Öyle diyorsanız, Leydim." Sesi biraz şüpheli çıkıyordu.

"Sizde boşanma yok mudur?" Ah, lütfen.

"Vardır. Fakat boşanmak yüz kızartıcı bir şeydir."

"Gelenekleriniz ne olursa olsun annemin bu gece olanları yaşamamış olmasına sevindim." Her nedense annemin otuz beş yıl önce öldüğünü bilmek ve bu gece babam gibi öldürüldüğünü düşünmek zorunda kalmamak daha kolaydı. Derin bir nefes aldım.

Kendimi hâlâ güçsüz hissediyordum ve birden benim için büyük bir anlam ifade eden soruyu sordum. "Rhiannon babasıyla yakın mıydı?"

"Bence Rhiannon'un hayatta gerçekten sevebildiği tek erkek babasıydı. O bir daha hiç evlenmedi ve birçok liderin yaptığı gibi kızını kendisinden uzağa göndermeden onu tek başına büyüttü." Hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi. "MacCallan, Rhiannon'la gurur duyardı. Kızına çok düşkündü. Bana sorarsanız kızının, kimseye göstermediği bir yanını görebilmişti. Rhiannon onun yanındayken hep çok iyi biri olurdu."

Boğazımın sıkıştığını ve ısındığını hissettim. "O halde ikimizin ortak bir yanı var: babalarımıza duyduğumuz sevgi."

"Bu gece neler olduğunu ClanFintan'a anlatmalısınız. O size yardım edebilir. Ona güvenin, Leydim. O çok güçlü bir müttefik olabilir." Ellerimi sıkıca kavrayarak büyük bir ciddiyetle sözlerine

devam etti. "MacCallan dışında, Rhiannon kendisine zevk vermeyen hiçbir şeyi ya da kullanamadığı ve çıkar sağlayamadığı hiç kimseyi umursamadı." Yumuşak, kahverengi gözleri benimkileri aradı. "Ona benziyorsunuz. Sizde onun ateşi, neşesi ve tutkusu var fakat garip dünyanız ve büyürken orada yaptığınız farklı seçimlerden dolayı siz bambaşka bir kadın olmuşsunuz. Onun gibi olduğunuza inanmıyorum. Sizin şefkatli bir kalbiniz var. Lütfen, Leydim, ondan daha akıllıca davranın. Babanızın onunla birleşmenize onay verdiğini unutmayın. ClanFintan güçlü ve akıllı biridir ve bu korkunç durumun nasıl düzeltileceğini bilir."

"Çağırtın onu." Ellerini sıktım. Bana gülümseyerek yanağıma dokundu ve ellerini bir kez daha çırparak gelen kıza ClanFintan'ı görmek istediğimi söyledi. Birdenbire ne kadar dağılmış görünüyor olabileceğimi fark ettim ve çılgınca dağılmış saçlarımı biraz yatıştırabilmek için taramaya başladım. Alanna'nın becerikli elleri benimkileri durdurdu ve tuvalet masasından aldığı fırçayla saçlarımı hızla güzel bir balıksırtı örgü yaptı.

"Teşekkür ederim, arkadaşım."

Sıcak gülümsemesi yeteri kadar güzel bir cevap olmuştu.

ClanFintan odaya girerek kapıyı arkasından yavaşça kapattı. Hiç duraksamadan yatağımın kenarına kadar geldi ve elimi tutmak için uzandı.

"Çok üzgün olduğumu bilmenizi isterim. MacCallan harika bir lider ve dosttu." Elimi sıcacık ellerinin arasına almış sıkıyordu. "Ona beslediğiniz sevgiyi tüm Partholon biliyor." Elimi bırakmadan önce bir kez daha sıktı.

"T-t-teşekkür ederim." Sıcak elini çektiğinde elimin birden üşüdüğünü hissettim.

"Bana gördüklerinizi anlatmaya hazır mısınız?" Boğuk sesi endişeliydi.

"Evet." Omuzlarımı dikleştirdim. "Rüyam burada başladı. Tavandan yukarıya doğru süzülerek güzel kısrağı görmeye gittim." Alanna ve ClanFintan neden bahsettiğimi anlamış gibi birbirlerine bakarak gülümsediler; sanırım kısrak da gerçekti. "Sonra parıldayan ayın ve gecenin tadını çıkararak yükseldim."

"Evet, ay çok davetkâr olabiliyor." Sesi hüzünlü geliyordu.

"Evet, şey..." Bana bakan gözleri sıcak ve içtendi. Tanrım, güzel bir yüzle kafa karıştırmanın hiç sırası *değildi*. "Şey, denize doğru çekildiğimi hissettim. Ve dağın tepesinde kıyıya bakan bir kale vardı." Anladığını belli etmek için başını salladı. "Neredeyse en başından beri ters giden bir şeyler olduğunu biliyordum. Hayır, sadece ters giden değil. Yakınlarda kötülük olduğunu biliyordum. Bir şey görememiştim, sadece hissetmiştim." Devam etmem için cesaret verir gibi bir kez daha başını salladı. "Sezgilerimin kaynağını bulmaya çalışırken ormana baktım. Geldikleri yer orasıydı." Konuşmayı bırakarak ürperdim. Hâlâ yanımda duran Alanna bana güç vermek için elini omzuma koydu. "Korkunçlardı. Önce ormanın gerçekten canlı olduğunu, kâbuslarda gördüğümüz bir çeşit yaratık olduğunu düşündüm. Fakat sonra sorunun orman değil, ormandan geçen berbat şeyler olduğunu fark ettim. Ve sonra onları gerçekten gördüm. Kanatları vardı ve insana benziyorlardı."

"Fomorian'lar," ClanFintan kuşku dolu sesiyle tısladı.

Ona bir şey soramadan Alanna beni uyarırcasına eliyle omzumu sıktı. Başımı kaldırıp ona bakınca ClanFintan'ın o iğrenç şeylere verdiği ismi onaylarcasına başını salladığını gördüm.

"Neler olduğunu anladığımda onu uyarmak için bağırdım. Beni duydu. Ama artık çok geçti. Kaleyi istila ettiler. Tüm muhafızları ve insanları öldürdüler." Ellerimi yüzüme kapadım. "Babamı öldürmelerini seyrettim."

"Leydi Rhiannon." Sesi beni kendime getirmişti. "Kaç tane olduklarını söyleyebilir misiniz?"

"Çok fazlalardı. Gözü dönmüş bir böcek sürüsüne benziyorlardı. Herkesi yediler."

"Çok üzgünüm, Leydi Rhiannon fakat onları bana anlatmanızı istiyorum, ayrıntılı olarak." İçten gözlerinde anlayışlı ve özür diler gibi bir ifade vardı.

Konuşmaya başlamadan önce boğazımı *temizledim ve çayımdan* bir yudum daha aldım. "Kaledeki çoğu erkekten çok daha uzun boylu görünüyorlardı." Duraksadım ve kanatlı şeytanların kendilerini cesur muhafızların üzerine attıkları sahnenin gözümün önünden gitmesi

için gözlerimi kırpıştırdım. "Hepsinin, sırtlarından çıkan, kocaman, siyah kanatları vardı. Kanatlarını uçmak için değil, koşmalarına ve kayarcasına ilerlemelerine yardımcı olması için kullanıyorlardı. İnanılmaz derecede hızlı hareket ediyorlardı. Bir insanın koşamayacağı bir hızda. Kolları ve bacakları çok ince ve çok uzun görünüyordu; tenleri süt beyazdı, saçları uzun ve çoğunlukla açık renkti." Hatırlayınca yeniden duraksadım. "En berbat tarafları ise insana benziyor olmalarıydı. Kanatlarını çıkarıp normal kıyafetler giydirseniz, insan olduklarını düşünürdünüz." Titredim.

"Silahları var mıydı?" Sorusuyla düşüncelerimi dağıtmıştı. "Yalnızca dişler ve pençeler." Sonra da eklemek için kendimi zorladım. "Kale henüz düşmemişken muhafızları yemek için saldırılarına ara veriyorlardı, hem de insanlar henüz ölmeden önce." Kulağa düz ve boş gelen sesim, şahit olduğum vahşeti yansıtmaya yetmiyordu.

"Şimdiye kadar bunun gerçek olduğuna inanmıyordum." Yatağın ayak ucunda volta atıyor, parmaklarını saçlarının arasından geçiriyordu. "Fomorian'larla ilgili geçmişten gelen hikâyelerin çocukların uslu durması için anlatılanlar olduğunu sanıyordum."

"Anlamıyorum." Bu, büyük olasılıkla biliyor olmam gereken bir şeydi ya da Rhiannon'un bildiği bir şey fakat şu anda Bayan Sessiz'i oynamanın sırası değildi (sanki bunu başka bir zaman yapabilecekmişim gibi).

"O hikâyeleri siz de duymuşsunuzdur." Bu konudaki bilgisizliğimi fark edemeyecek kadar dalmıştı. "Partholon'lu anneler evden çok uzaklaşan çocuklarını kanatlı şeytanların onların üzerine atladıkları ve onları yedikleriyle ilgili hikâyelerle korkuturlardı."

"Ah, evet." Sakin görünmeye çalışıyordum. "Hikâyenin tümünü hatırlamıyorum. Nereden geliyorlardı?"

"Trier Dağları'nın diğer tarafından geliyorlardı. Efsanelerin hiçbirinin asıl nerede ortaya çıktıklarından söz ettiğini sanmıyorum."

"Onlara ne oldu?"

"Ozanlar, nesiller önce Partholon'un onlara karşı ayaklandıklarından söz ederler. Çok tehlikeli olmalarına karşın sayıları azdı. Yenildiler ve hayatta kalabilenleri de dağlara sürüldü. Efsaneye göre, Koruyucu Kale'nin geçidin ağzına kurulmasının ve bu isimle anıl-

masının nedeni de budur." Doğrudan bana baktı. "Fakat Epona'nın Kıymetlisi olarak bunları zaten bildiğini düşünüyordum."

"Epona kötülüklerle meşgul olmaz." Sözler ağzımdan kaçar kaçmaz, içgüdüsel olarak bunun doğru olduğunu hissetmiştim. Fakat içgüdülerim bir gerçeğe dayanmadığı için hislerime güvenemiyordum. Harika. Laf kıvırma zamanı. "Ayrıca, çocukları korkutmak için kullanılan efsanelerle neden vaktimi harcayayım ki?" Boşa kürek çekiğimi hissederek, yardımcı olması için Alanna'ya baktım. "Epona böyle saçmalıklarla ilgilenemeyecek kadar meşguldür." Konuşmanın içinde tamamen kaybolmuştum ve neden söz ettikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Fomorian'lar mı? Partholonlular'mı? Trier Dağları mı?

"Bu geceki korkunç olaya tanık olmanızı büyük olasılıkla bu nedenle istedi, Leydim. Böylece Partholon'daki tehlikeyi fark edeceksiniz." Alanna içten bir ses tonuyla konuşuyordu ve uzanarak elimi tuttu. "Epona sizi hazırlıklı olmadığınız bir tehlikeye karşı uyarmadan durabilir miydi hiç?" Sözlerinin ikimiz için de özel bir anlamı vardı; benim tüm bunlara hazırlıklı olmadığımı biliyordu. Hüzünlü bir şekilde gülümseyerek ClanFintan'a döndü. "İkinizi bir araya getirmesinin nedeni de büyük olasılıkla buydu. Epona, Kıymetlisi'nin bu soruna karşı hazırlıklı olmadığını ve Başşaman olarak sizin, bu efsaneler hakkında daha fazla bilgi sahibi olduğunuzu, bu nedenle de bu kötülükle savaşmak için daha hazırlıklı olacağınızı biliyordu."

"Tabii. Teşekkürler, Alanna." İmdadıma yetişmişti. Bir kez daha.

"Evet, bu mantıklı." Tanrı'ya şükür, ClanFintan'ın kafası fazla ayrıntılı düşünemeyecek kadar meşguldü. Ve sonuçta, at ya da değil, o bir erkekti. Yani, bilirsiniz, birkaç işi aynı anda yapmakta pek iyi değildirler.

"Ve bu da Epona'nın kötülüğün geldiğini haber vermek için beni uyardığı anlamına geliyor." Sanki kafamın içinde büyük bir ampul yanmış gibi birden oturuşumu dikleştirdim ve yüzümde kalan yaşları sildim. "Yalnızca babamın kalesine saldırmış olmak o lanet şeyleri tatmin etmeyecek." Bir Alanna'ya bir ClanFintana baktım. "Sanırım, Epona güvende olmadığımızı söylemeye çalışıyor." Ve kulağa ne kadar garip gelse de bunun doğru olduğunu biliyordum. Belki Rhiannon da

Oklahoma'da buna benzer şeyler yaşıyordu; önceden bilmediği şeyleri içgüdüsel olarak hissedebilmek gibi tuhaf bir yetenek.

"Evet, Leydi Rhiannon, bu bizi yaklaşmakta olan tehlikeye karşı uyaran bir kehanet." ClanFintan'ın tavırları aniden sertleşmiş ve profesyonelleşmişti. "İzninizle, burasıyla MacCallan Kalesi arasında yaşayan insanları boşaltırken Saray Muhafızları'na yardımcı olmaları için Fintan savaşçılarını çağırtacağım. Buraya gelebilirler. Bildiğiniz gibi, Epona bu bölgenin kolaylıkla korunabilmesini sağladı ve burada daha güvende olurlar. Herhalde acil durumlar için saklanmış erzakınız vardır?"

Alanna'nın başını sallayarak onaylaması rahat bir nefes almamı sağlamıştı.

"Güzel. MacCallan Kalesi atla buradan iki gün uzaklıkta." ClanFintan tamamen kendi düşüncelerine dalmış, yeniden odada dolanmaya başlamıştı. "Dua edelim de Fomorian'lar vakit kaybetmeden bir sonraki saldırılarına geçmek yerine zaferlerini kutlamak için biraz oyalansınlar. Bu bize güç takviyesi yapmamız, köylüleri toplayıp Partholon'u uyarmamız için zaman kazandırır."

"Bir saniye..."

"Bağışlayın, Leydi Rhiannon. Amacım işlerinizin idaresine el koymak değildi. Eşiniz olarak, yalnızca Epona'nın sizi uyardığı tehlikeye karşı hazırlık yapmanıza yardımcı olmak istiyorum."

Sesi samimiydi. Fakat o bir erkekti ve her erkek gibi onun da atladığı bir nokta vardı.

"Babam ne olacak?"

"Üzgünüm, Leydi Rhiannon fakat o öldü." Sesi yine samimiydi, ilgisi açıkça belli oluyordu ama hâlâ durumu anlamamıştı.

"Gördüklerimi hatırlıyorum." Sesim çatallanmaya başlayınca çayımdan çabucak bir yudum içtim. "Ama onun öldüğünü görmedim." ClanFintan ve Alanna endişeli bakışlarla birbirlerine baktılar. "Ya hâlâ yaşıyorsa? Acı çekiyorsa..." Çayımdan bir yudum daha içtim. Bir daha ağlamayacaktım.

"Rhiannon..." Derinden gelen sesi rahatlatıcıydı. "Kurtulmuş olamayacağını anlamanız gerek."

"Ben... ben anlıyorum. Büyük ihtimalle ölmüş olacağını biliyorum. Fakat, şey, onu ve o kadar insanı orada öylece bırakamam." Yalvarırcasına gözlerine baktım. "Ne kadar cesurca dövüştüklerini görmediniz."

"Tabii ki, Leydi Rhiannon. Onlar yürekli savaşçılardı." Kafası karışmış gibiydi. Tanrım, tam bir erkekti.

"Evet ve onları gömmeliyim." Anlatmaya çalıştığım şey basitti. Babam ve adamları kargalara yem olmayacaklardı.

Alanna'nın eli yine omzumu sıktı. "Leydim, MacCallan Kalesi'ne gidemezsiniz."

"Tabii ki giderim. Yalnızca iki gün uzaklıkta olduğunu daha şimdi söyledi ve—" o sırada duraksadım. Sadece ruhumun oraya gittiğini biliyordu. "Şey... oraya daha önce gittim." Saçmalamaya başlamıştım.

Alanna ve ClanFintan endişeli bir şekilde bakıştılar.

"Leydi Rhiannon, kendinizi böyle bir tehlikeye atamazsınız." Karşı çıkmama engel olmak için elini kaldırdı. "İnsanlar, onlara yol göstermeniz için size güveniyorlar. Siz Epona'nın Kıymetlisi'siniz. Özellikle böyle bir zamanda size bir zarar gelmemeli. Kötülerin dünyada kol gezmeye başladığı bir zamanda, insanlar kendilerine yol göstermesi ve istikrarı sağlaması için Epona'ya bel bağlayacaktır."

"Ve savaşçılar, Leydim, insan ya da Kentaur fark etmez, size güvenecektir." Alanna'nın endişeli sesi ClanFintan'ın sözünü kesti.

"Siz savaşçıların da Enkarne Tanrıçası'sınız. MacCallan'ın öldüğünü öğrendiklerinde zaten ağır bir darbe almış olacaklar. Epona'nın Kıymetlisi tehlikede olursa bu durum savaşçıların cesaretini ciddi şekilde kırar."

Harika. Marilyn Monroe bile olmamama rağmen birlik ruhundan ben sorumluydum. Nedense bu pek de âdil görünmüyordu. "Yaralanmanız veya kaçırılmanız durumunda insanlarınızın ne hale geleceklerini bir düşünün." ClanFintan elimi tuttu.

Elleri sıcaktı. Tutuşu ise sertti.

Tanrım, gerçekten de büyük bir adamdı/attı. Futbol sahasında olsa orayı kasıp kavururdu. Babam olsa onu gerçekten severdi. Bu düşünce neredeyse gülümsememe neden oluyordu.

"Sözlerine kulak verin, Leydim. Ya Fomorian'lar hâlâ MacCallan Kalesi'ndelerse? Babanız kendinizi tehlikeye atmanızı istemezdi, kendisi için bile olsa."

"Fakat onu orada öylece bırakamam." Düş kırıklığı beni etkisi altına almaya başlarken gözlerimin yeniden dolduğunu hissettim.

"Leydi Rhiannon..." ClanFintan'ın boğuk sesi zihnimde girdap gibi dönen düşüncelerin içine işlemişti. "MacCallan ne yapmanızı isterdi diye sorun kendinize."

Gözlerimi sımsıkı kapadım. Tabii ki babam bana bir zarar gelmesini istemezdi. Keşke her şey bu kadar basit olsaydı.

Zihnim bana ölmesini izlediğim adamın aslında babam olmadığını söyleyebilirdi. O, Oklahoma, Broken Arrow'daki lisede çalışan biyoloji öğretmeni, futbol koçu, at terbiyecisi, amatör ressam (karakalem hayvan resimleri çizmeyi severdi, şimdi biraz ironik görünse de), harika aşçı ve becerikli tamirci Richard Parker değildi. Benim babam işte oydu.

Hayır, yalnızca babam değildi. Dünyada en sevdiğim adamdı. Evet, benim dünyamda... ve mantıklı düşündüğümde eski dünyamın bu olmadığını biliyordum. Fakat kalbim başka bir şey söylüyordu. Kalbim her nedense bunun bir farkı olmadığını söylüyordu. Babama benziyordu. Onun gibi konuşuyordu. Ve bu garip dünyada gözlerimi açtığımdan beri işler ne kadar tuhaf ve berbat bir hale dönüştüyse de Rhiannon da o adamı seviyordu.

Belki bir kaltak olabilirdi. Kesinlikle bir sürtüktü. Çok iyi bir insan bile değildi. Fakat o da babasının kızıydı. Babasını çok sevmişti. Şu ana kadar evimi çok fazla düşünmemiştim. Biraz fazla meşguldüm. Fakat babama bir şey olsaydı, biliyordum, bir şekilde biliyordum ki onun yeni dünyası da ona ne kadar çılgınca gelirse gelsin, Rhiannon babamı terk etmezdi.

Ve ben de onun babasını terk etmezdim. Babasına bağlı bir kızın sorumluluğunu hissediyordum. Bundan kaçamazdım ve yapabilecek olsam bile bunu yapmak istemeyeceğime emindim.

Ama Alanna ve ClanFintan bunu anlayamazlardı. Gözlerimi açtım. Her şey kafamda netleşmişti nihayet.

"Söylediklerinizi mantıklı." Onlara en uysal ifademle gülümsedim.

Rahatlamışlardı.

Başım dönüyormuş gibi davrandım. "Ah, çok yorgunum. Daha sabah olmadı mı?"

Endişeli görünüyorlardı ve içimde bir anlık bir suçluluk duygusu hissettim. Önce Alanna cevap verdi fakat endişeli görünen ClanFintan elimi sıktı.

"Leydim, henüz gün doğmadı."

"Dinlenin, Rhiannon, ben köylüleri tapınağa getirmeleri için savaşçıları çağırtacağım." Diğer eliyle hafifçe yanağımı okşadı. Gerçekten çok tatlıydı; yani at olarak.

"Çok yorgunum." Lana Turner[23] rolü yaparak kendimi yastıkların üzerine attım ve boşta olan elimi alnıma götürdüm. Diğer elim hâlâ ClanFintan'ın avucundaydı. (Güzel bir histi ama!)

"Dinlenin, Leydim." Alanna yastıkları kabartıp düzenledi.

"Savaşçıları çağırtacağım." ClanFintan başını elimin üzerine doğru eğdi ve avucum yukarıya gelecek şekilde elimi çevirdi. Gözlerim birden kocaman olmuştu çünkü bir an beni yine ısıracağından korkmuştum. Fakat onun yerine gözlerime baktı, bakışlarını benden ayırmadan avucumun tam ortasından öptü. Yani gerçekten öptü. Tanrım, dudakları ne kadar sıcaktı!

Evet, çok güzel bir histi. Size söylüyorum, babam bu adamı kesin severdi. Babam beni meşgul eden bir adamı her zaman severdi.

Sonra elimi bırakarak hızla kapıya doğru ilerledi. Dışarıdakilere adamlarını uyandırmaları ve kendisini görmeye çağırmaları için bağırdığını duydum. Kapı kapanınca dudaklarının hâlâ avucumda kalan sıcaklığıyla baş başa kaldım.

Alanna endişeli görünüyor, bir çeşit sevimli, küçük, anaç tavuk gibi hâlâ yastıkları kabartıyordu.

"İyi misiniz, Leydim?"

"Evet, Alanna, teşekkür ederim. Sanırım bir süre dinlenmeye ihtiyacım var. Çok fazla şey oldu." Rahat yatağımın içine kıvrıldım. "Senin de biraz uyumaya ihtiyacın var. Ben iyiyim, git ve dinlen."

---

23 1921-1995 yılları arasında yaşamış, genellikle duygusal rollerde oynamış olan ABD'li oyuncu. (ç.n.)

Bana şüpheyle baktı. "Size biraz sıcak şarap getirmeyeyim mi ya da belki uyuyana kadar saçlarınızı tarayabilirim?"

Tanrım, nelerden hoşlandığımı ne kadar iyi biliyordu.

"Hayır, tatlım. Ama teşekkür ederim. Biraz uyumalıyım."

"O halde sizi yalnız bırakayım." Tanıdık bir ifadeyle alnıma düşen saçları arkaya doğru itti ve tam gözlerim kapanmak üzereyken dudaklarının alnıma dokunduğunu hissettim. Ve fısıldadı: "İyi geceler, Shannon."

Gitmek üzere arkasını döndüğü sırada, kendimi tutamayarak kafamın içinde belirip duran o soruyu sordum. "Alanna, Rhiannon buraya nasıl geri döneceğinden hiç bahsetti mi ya da beni nasıl geri yollayacağından?" Gözlerim hâlâ kapalıydı fakat durduğunu hissedebiliyordum ve bana bakmak için arkasına döndüğünü biliyordum.

"Geri dönmenin mümkün olmadığını söyledi. Yalnızca bir kere Kapı'dan geçerek hayatta kalınabilir." Sesi üzgün geliyordu. "Üzgünüm, Shannon. Biliyorum, bu sizin için zor olmalı."

"Üzülme, bu senin hatan değil." Bulunduğu yerden kalp atışlarımı duyup duyamadığını merak ettim. Eve bir daha hiç dönememek mi? Gözlerimi sımsıkı kapalı tutuyordum.

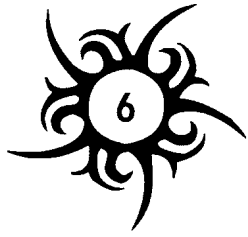
Birden Scarlett O'Hara'yı[24] anlamıştım. Bu konuyu bugün düşünemezdim. Yarın düşünecektim.

Alanna'nın ayak seslerinin uzaklaştığını duydum ve kapının hafifçe kapanma sesini duyunca gözlerimi açtım. Sonra yatağın içinde oturup çayın kalanını kafama diktim (kafein ruha iyi gelir). Gitmem gereken yerler ve... şey... gömmem gereken insanlar vardı. Ve bu "güvende ol ve uslu dur" saçmalığı Bayan Rhiannon için uygun olabilirdi ama ben daha farklı bir kızdım.

Ve babam sahipsiz kalmayacaktı.

---

24 Margaret Mitchell'in dünyaca ünlü romanı *Rüzgâr gibi Geçti*'nin baş kadın karakteridir. (ç.n.)

Kahretsin, keşke Mustang'im burada olsaydı. Rahatça hareket etme, modern kadının özgürlüğü anlamına geliyordu. Arabasına atlayıp başka bir şehre/eyalete/adama/işe gidebilen bir kadını kim baskı altında tutabilirdi ki?

Bulunduğum yerin kuzeybatısındaki kaleye nasıl gidebileceğimi düşündüm. Gecenin kör karanlığında ve vampir görünümlü canavarların kol gezdiği garip bir dünyada. Arabasız. Aslında, adil olmak gerekirse, burada kimsenin arabası yoktu.

Aklımda tekrar tekrar çaldığım tanıtım parçasıyla –"Ben Bir Kadınım"– olası bir sinir krizini savuşturmaya çalışıyordum. Pekâlâ, kararsızlık anında kıyafet dolabını düzenle. Öncelikle, üzerindeki kıyafetleri değiştir. Üzerimdeki transparan ipek parçalarıyla yola çıkmam imkânsızdı. Ve burada bile büyük olasılıkla geceleri serin oluyordu. Bu kıyafetle (ya da çıplak da diyebiliriz) çıkarsam kesin üşütürdüm. Ayrıca, eğer Mustang'im olmayacaksa –kafamın içindeki büyük ampulün bir kez daha yandığını hissediyordum– aklıma gelen en iyi şey, *gerçek* bir Mustang'di[25]. Alanna rüyamın gerçek olduğunu söylemişti. O zaman o muhteşem gümüş rengi kısrak da gerçekten bana ait olmalıydı. Umarım bir gece yolculuğuna itiraz etmezdi ve bu kıyafet kesinlikle at binmek için uygun değildi.

Geniş odamda etrafıma bir bakınca, dev gardıroplara benzeyen birkaç oymalı giysi dolabı fark ettim. Biraz karıştırınca birkaç kıyafet değil *bir dolu* giysi bulmuştum. Şaka yapmıyordum, kendimi Barbie gibi hissettim. Ama sade bir Barbie değil; baloya giden Barbie, tatile

25 (İng.) Yabani at. (ç.n.)

giden Barbie, kokteyle giden Barbie, bir dokorla/avukatla/kurumsal iletişim yöneticisiyle çıkan Barbie gibi hissediyordum ve bu liste uzayıp gidebilirdi. Rhiannon'un gerçekten çok fazla kıyafeti vardı ve buna kesinlikle karşı değildim.

Dikkatimin dağılmamasına (hipnotize olmamaya; babalarımıza olan sevgimizden başka bir ortak yanımız daha olduğunu görebiliyordum) çalışarak, açgözlü bir şekilde sayısız kıyafetin içine daldım ve sonunda Spor Giyim Gardırobu olabileceğini düşündüğüm dolabı buldum. Dolabın içi yumuşak, deri tozluklar ve bluzlarla dolup taşıyordu. Tüm pantolonlar tek bedendi, aynı sarıya kaçan krem rengiydi ve her birinin kendine özgü elişi süslemeleri vardı. Çoğunun kenarlarından aşağıya kadar oldukça Keltik görünen düğümler dikilmişti. Ve süslü derinin üzerinde o iğrenç kuru kafalardan gördüğüme yemin edebilirdim. Hepsinin bacakları dardı ve popo kısımlarının sağ tarafına kadar tuhaf örgü ipler uzanıyordu (Sanırım bu dünyada kimsenin fermuar diye bir şeyden haberi yoktu). Son zamanlarda bedenimin su tutmadığını umarak pantolonları şüpheyle süzdüm. Üzerinde en az iskelet deseni olanı seçtikten sonra giyinmeye başladım. Derinin yumuşaklığı ve esnekliği karşısında şaşkına döndüm. Sanki biri bacaklarıma bebek poposu bağlamış gibiydi. Sadece üzerime uymakla kalmamış, aynı zamanda tüm yumuşaklığıyla popomu ve baldırlarımı sarmıştı. Evet. Rhiannon şımarık bir kızın tekiydi.

Benim dünyamdaki kıyafetlerin fiyatlarını ve dolabımdakilerin azlığını görünce şaşıracaktı.

Üzerimdeki ipek bluzu çıkararak deri pantolonuma uygun bir şey seçtim. Bluzun da sırt kısmı aynı şekilde ipliydi (ve bağlamak çok vaktimi almıştı; giyinmeme yardım etmesi için Alanna'ya neden ihtiyacım olduğunu anlayabiliyordum). Tabii onu uyandırıp yüzlerce soruya cevap vermeye niyetim yoktu, bu nedenle kendi başıma uğraşıp durdum (ve tüm çabalarım sırasında çıldırmış gibi "Ben bir Kadınım"ı mırıldanıp durdum) ve sonunda ipleri bağlayabildim. Güzel görünmesinin dışında, bu kıyafetin aslında at binmek için olduğunu fark ettiğimde mutlu olmuştum. Kıyafetler bedenimle birlikte hareket ediyorlardı fakat aynı zamanda Victoria's Secret'ın gurur duyacağı desteği de sağlıyorlardı. (Ciddi olalım lütfen; otuz-beş yaşındaydım ve eskiden küçük olan "kızlarım" artık yaşlanmışlardı ve yerçekimi

çok kötü bir şeydi. Bilmem anlatabildim mi?) Bu nedenle bir spor sütyeninin Keltik karşılığını giyiyor olduğuma sevinmiştim. Bunların içindeyken ağaçlara tırmanabilir, ejderhalarla savaşabilirdim (tüm kalbimle bunun gerekli olmayacağını umuyordum).

Gardırobun alt kısmını talan ettikten sonra çok çok harika birkaç çift çizme buldum. Onlar da aynı krem rengi deriden yapılmış, esnek ve yumuşaktı. Topuk kısımları makosen gibi kalındı. Bir çiftini elime aldığımda ikisinin de topuklarının altına işlenmiş kalın, beş kenarlı yıldızı görünce çok sevindim.

Yürüdüğüm her yere yıldızlı ayak izleri bırakacaktım. Bunu Barbie bile yapmıyordu.

Pekâlâ, artık giyinmiştim ama...

Rüyamı hatırlayınca tapınağın yukarıdan görünüşünü hâlâ gözümün önüne getirebiliyordum. Eğer pek güvenilir olmayan yön duygum doğruysa, tapınak batıya bakıyor olmalıydı. Kuzeydeki sıradağlar doğuya ve batıya göz alabildiğine uzanıyorlardı. Batı kenarında denizle buluşuyorlardı. Kıyının ilerisinde de babamın kalesi vardı. Tapınağı arkadan dolanan ve oradan da batıya uzanan geniş bir nehir olduğunu çok net hatırlıyordum. Nehrin kuzeybatı kolu denizin orada bitiyordu (ya da başlıyordu, her neyse). Tek yapmam gereken tapınaktan denize kadar nehri takip etmek ve sonra da sağa dönmekti. Ve babamın kalesine varacaktım.

En azından teoride böyleydi.

Ahırın, tapınağın kuzey tarafında olduğunu ve kısrağı orada bulabileceğimi biliyordum.

Fakat tapınağın ahırların olduğu kuzey kısmını nasıl bulacaktım? Bir at pisliğine rastlayana kadar fark edilmeden ortalıkta dolaşamazdım. Rüyamda bu odanın tavanından çıkmıştım. Fakat kalenin neresinde olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

Harika.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Önceden hayran olduğum kapı süslemelerini hatırlayınca, birden en sevdiğim ilkelerimden biri aklıma gelmişti: Emin olamadığın zamanlarda, sana yardım etmesi için bir erkeği kandır.

Saçlarımı kontrol ettim –ilk defa hiç bozulmamıştı (Alanna'nın ustalığı sayesinde)– ve kalan çayımı bitirdim. Sonra kapıya doğru yaklaştım; Alanna ve ClanFintan'ın odalarının ters tarafındaki koridora çıktığından emin olduğum kapıya. Kapıyı hızla açtım ve "çocukları" korkuttum.

Evet, Tanrım, çok yakışıklılardı.

Dümdüz karınlar. Çıplak göğüsler. Güçlü çeneler. Minicik kıyafetler ve... (Rhiannon sürtüğünün karakterine uygun olarak göz ucuyla bakmaktan kendimi alamamıştım) kocaman aletler. Hayır, tamirci dükkânından bahsetmiyorum.

Hayranlık uyandırıcı bir selama durmak için göğüslerine vurdular. Olabildiğince kibirli bir tavır takınarak (ve saçmalamamaya çalışarak) uzun boylu olanın gözlerinin içine baktım.

"Atıma binmek istiyorum."

Gözünü kırptı.

"Şimdi."

Bir daha gözünü kırptı. Neden uzun boylu olanların her zaman daha zeki olduklarını düşünürdüm ki? (Kendime bir hatırlatma: uzun boylu erkekler daha zeki değildir, yalnızca daha çekicidirler.)

"Ahır... ee... hizmetkârlarıma haber verin, atımı eyerlesinler." İyi denemeydi, doğru yolda olduğumu hissediyordum. (Tanrım, Rhiannon'un eyer kullandığını umuyordum.) Derin bir nefes aldım ve kendimden emin, cadaloz bir tavır takınmaya çalıştım ama fakat bunu başarmak nedense birden daha da zorlaşmıştı.

"Hanımefendi, korumanızı uyandırmamı ister misiniz?" Bay Kaslı hâlâ şaşkın görünüyordu.

"Hayır!" Tiz sesimin cırladığını hissedince hemen kontrolü ele aldım. "Yalnız kalmak istiyorum. Hiçbir korumamı *uyandırmayın*. Yalnızca ahır hizmetkârlarına atımı eyerlemelerini söyleyin."

"Emredersiniz, Leydim."

Arkasını dönerek ahırlara giden çıkış olduğunu tahmin ettiğim yöne doğru ilerlemeye başladığında, ben de tam arkasındaydım. Bir kez başını çevirdiğini gördüm ve hemen arkasında durduğumu görünce yüzündeki korku dolu bakışı fark ettim ama Rhiannon'un çılgın bir sürtük gibi davranmasına alışkın olduğunu düşünüyordum, önüne

gelen herkesi ve kimbilir daha neleri becermesinin yanında bu büyük olasılıkla hiçbir şeydi.

Şirin muhafız beni evlilik törenimin ve ziyafetin yapıldığı salona giden koridorun ters tarafında kalan bir koridora çıkardı. Kısa bir yürüyüşten sonra, çift kanatlı, oymalı kapıların önüne geldik. Bay Kaslı, kapının önündeki muhafızlarla konuştuktan sonra kapıyı iterek açtılar ve ahır görevlilerini uyandırmak için aceleyle koşuşturdular. Ahıra girdiğimde küçük, Oklahoma'lı at âşığı kalbim küt küt atmaya başladı.

Burası, bir kraliçeye yakışır bir ahırdı. Ya da daha iyisiydi. Bölmeler, tapınağın ve onu çevreleyen duvarların yapıldığı süt rengi mermerden yapılmıştı. İki yanımda uzun bir koridor boyunca uzanıyorlardı. Büyük olasılıkla iki tarafta yirmi tane geniş bölme vardı ve koridorda yürürken her bölmenin önünde durarak içindeki güzel atla cilveleşmekten kendimi alamıyordum. Bunlar kraliyetin damızlık atlarıydı. Kısraklar, Arap atı görünüşlü zarif dorulardan, uzun bacaklı Safkan kula atlarına kadar değişiyordu. Koridorda ilerlerken yanından geçtiğim tüm kısrakların beni tanımalarından çok etkilenmiştim. Bölmelere kapatılmış olan atların her biri, beni görünce o yumuşak burnunu kaldırıyor ve bana doğru hafifçe kişniyor, kendisini okşamamı ve güzel sözler fısıldamamı bekliyordu.

"Merhaba, güzel kız."

"Merhaba, tatlım."

"Şuna bakın, ne kadar hoş bir bayan."

Kısraklar kişneyerek ilgi çekmeye çalışıyorlardı. Bu, atların etrafında büyümüş bir kızın alışkın olduğu bir sohbetti. Her kısrak, bölmesinin yarı açık kapısından başını uzatıyor, kendisini okşamamı bekliyordu. Rhiannon nasıl biri olursa olsun, atları sevdiği açıktı. Ve atları da kesinlikle ona karşı aynı duyguları besliyorlardı. Shannon ve Rhiannon'un ortak noktaları listesine eklenecek bir madde daha. (Bu listenin çok fazla uzamaması için elimden geleni yapacaktım.)

Bölme sırasının sonuna geldiğimde oda sola doğru kıvrıldı ve ahırın dışındaki özel bir ağıla yapışık devasa bir bölmeye açıldı. Bunun, rüyamda ziyaret ettiğim bölme olduğunu fark ettim. Geniş bölmenin içinde (kulağa ne kadar garip gelse de burası nedense bana

Rhiannon'un odasını hatırlatmıştı) üç güzel (fakat uykulu ve sersemlemiş görünen) peri benim için gümüş kısrağı hazırlıyorlardı. İçeri girdiğimde kızlar bir an duraksayıp bana selam verdiler ve sonra yeniden kısrağı taramaya koyuldular.

Muhteşem atı gördüğümde durdum ve mutlulukla içimi çektim. Gerçekten harikaydı; rüyamda gördüğümden bile daha güzeldi. Orada olduğumu fark edince bana bakmak için o güzel başını çevirdiğine çok sevinmiştim. Harika ve dolu dolu bir kişnemeyle verdiği selam karşısında mutluluktan kahkahamı tutamadım.

"Sana da merhaba güzelim!" Büyük bir hevesle ona yaklaşarak hizmetçilerden birinin kaşağısını aldım ve parlak tüylerinin yumuşak fırçanın altından kayışını zevkle izledim.

Atları taramayı eskiden beri çok severdim. Birçok at sahibine göre bir atı taramak ya da bölmesini temizlemek sıradan bir iştir. Hayvanlarına bakmak için yapmaları gereken bu işlerden pek hoşlanmazlar. Ancak ben hiç böyle düşünmemiştim. Küçüklüğümden beri ahırların kokusuna bayılırdım ve atımı ve bölmesini temizlemekten de zevk alırdım. Bu ona karşı beslediğim sevginin gerektirdiği bir işti. Bu, güneşin altında yatmak veya kuruyan gülleri temizlemek gibi ruhu ve zihni arındıran bir işti. Sizi hasta eden her neyse ona iyi gelecek bir işti.

Ben onun zaten mükemmel bir şekilde taranmış boynunu tararken, gümüş kısrak burnuyla yüzümü kokladı ve omzumu öptü.

"Sen çok tatlı ve güzel bir hanımefendisin." Onu kaşıdım ve kulağına mırıldandım; kokusunu içime çekmek, ılık nefesini ve kokusunu hissetmek kendimi yeniden küçük bir kız gibi hissetmeme neden olmuştu.

Hizmetçilerden birinin elinde zarif görünümlü bir dizginle (bu kısrağın dizgine hiç ihtiyacı olmadığını bilmelisiniz) kendisine yaklaştığını görünce uysal bir tavırla başını öne doğru uzattı. İki hizmetçinin gelip 1970'lerden kalma, kolanlı ve üzengili, koyun postu bir koltuk kılıfına benzeyen eyer örtüsünü kısrağın sırtına koymak için kaldırdıklarını görünce kenara çekildim.

Hizmetçi kolanı sıktıktan sonra geri çekildi. Sonra hepsi bana bakarak orada öylece durdular.

Yüksek üzengilere baktım. Ve uzun boylu kısrağa. Sonra da otuz beş yaşındaki bedenimi düşündüm.

Harika. Şimdi Bayan Atletik rolü yapmam gerekiyordu. Bir saniye, hayır, tek yapmam gereken Bayan Sürtük gibi davranmaktı. Ve bazıları bunun pek de rol sayılamayacağını düşünebilirlerdi.

"Pekâlâ, biri binmeme yardım etsin!" Lanet olsun, sesim iğrenç biriymişim gibi çıkmıştı. Gülümse. Hiç tereddüt etmeden öne doğru uzandım (gerçek bir John Wayne anının tadını çıkararak), kısrağı yelesinden yakaladım ve ayağımı kaldırdım (kızlardan birinin ayağımı tutarak beni yukarıya doğru ittireceğini umarak). Neyse ki biri düşündüğüm şeyi yaptı ve güçlükle atın üzerine çıkarak diğer ayağımı da üzengiden geçirdim ve omuzlarımı dikleştirdim.

Fakat şimdi de çıkışın ne tarafta olduğunu bilmiyordum.

"Kapıyı açın!" Bu sürtük rolüne kolay alışıyor gibi bir halim vardı.

Perilerden biri kısrağın bölmesinin uzak tarafında kalan kapıyı açmak için, başka bir tanesi de tapınağın dış duvarındaki görünmeyen çıkışı açmak için koşuşturdu. Dilim ile dişlerimin kenarına iki kez vurarak çıkardığım sesle (bunun bir atı harekete geçiren evrensel bir işaret olduğunu umarak) muhteşem kısrak hareket etti. Son açık kapıdan geçmeden hemen önce kısrağı durdurdum ve omzumun üzerinden hizmetkârlara seslendim.

"Teşekkür ederim. Artık yataklarınıza dönebilirsiniz. Erken kalkmanıza gerek yok, geri döndüğümde kısrakla kendim ilgileneceğim." Yumuşak eyer örtüsüne dayadığım bacaklarımı sıkarak öne doğru eğildim. Kısrak hızlı bir tempoyla yürümeye başladı.

Kaleden çıkmış, yola koyulmuştuk. Ay hâlâ gökyüzünde parıldıyordu bu nedenle görüş alanı oldukça açıktı. Etrafıma bakınarak nerede olduğumu anlamak ve teorik olarak hangi lanet yöne gitmem gerektiğine karar vermek için kısrağı yukarı doğru çektim. İlk fark ettiğim şey, tapınağın stratejik olarak dağlık bir tepeye kurulmuş olduğu ve etrafının yemyeşil olmasına rağmen ağaçların kesilmiş olduğuydu. Görkemli ve zengin görünüşlü mermer kolonları olan tapınak, büyük bir yuvarlak şeklindeydi ve ön tarafında suyla dolu bir süs havuzu fıskiyesi vardı (kocaman bir at, sahte okyanusun içinden yükselmişti

ve bedenindeki çeşitli deliklerden sıcak mineralli su püskürtüyordu; tıpkı Aşk Çeşmesi'ne benziyordu).

Yapıya asker gözüyle bakmaya çalıştığımda, ClanFintan'ın buranın savunma için inşa edildiğini söylerken ne demek istediğini anladım. Bunun en önemli işareti etrafına çevrilen devasa duvardı. Duvar kalın ve aşılması güç görünüyordu ve üst kısmında dişlere benzeyen tipik kenarlıklar, okçuları dizmek için harika bir yer olan mazgallı siperlerle tamamlanmıştı (ya da güneşlenenler için, savaş veya savaş dışı durumun gerekliliklerine göre). Duvarın yalnızca sağlam değil, şaşırtıcı bir şekilde güzel göründüğünü de fark ettim. Sanki koskocaman tek bir sağlam, krem rengi, kalın mermer tabakasından yapılmış gibiydi. Ay ışığında, başka bir dünyaya ait bir ışıldamayla parlıyordu. Eğer dış duvarı olmasa, tapınağın Roma'daki Pantheon'a benzeyeceğini fark ettim; tek fark tepesinde delik olmamasıydı.

Ayın suyun üzerindeki yansıması, dikkatimin tapınağın arkasına doğru kavis yapan nehre çekilmesine neden olmuştu; nehir tapınağa taşma tehlikesi oluşturacak kadar yakın değil fakat teknelerin yanaşabileceği kadar yakındı. Oldukça kullanışlı bir düzen kurulmuştu. Eğer o korkunç, et yiyen insansı yaratıklar olmasaydı, burası yaşamak için çok güzel bir yer olabilirdi.

Bu da bana, Vatikan'a gitmiş Japon bir turist gibi ağzım açık etrafa bakacağıma nehri denize kadar takip etmemin daha doğru olacağını hatırlattı. Güzel bir tapınağa bakıp durmaktan daha önemli işlerim vardı. Yanımda fotoğraf makinesi olmadığı da kesindi. Yani, hadi ama fotoğrafları nerede bastıracaktım ki?

Gecenin açık ve sessiz olduğuna sevinerek kısrağı nehre doğru yönelttim. Tapınağın içinde bir yerlerde ClanFintan'ın Kentaur'ları uyandırdığını ve insanları güvenli yerlerle taşımaya başlamaları için onlara talimatlar verdiğini biliyordum, bu nedenle ileri doğru eğilerek bacaklarımı sıktım ve kısrağı dörtnala koşması için zorladım. Bu açıklıkta yakalanmak ve insanların ortasında neyin peşinde olduğumla ilgili utandırıcı bir güç gösterisi yapmak zorunda kalmak bir işime yaramazdı. Ayrıca büyük olasılıkla kaybederdim. Rhiannon'un gücü etkileyiciydi fakat Epona'nın Kıymetlisi için güvenli sayılan durumlara ters düşersem, bu güç ne kadar yeterli olurdu bilemiyordum.

Dörtnala koşan kısrak bizi kısa süre içinde nehrin kenarına getirdi ve onu batıya doğru yönelttim. Nehir çok etkileyiciydi. Ne kadar derin olduğunu bilmiyordum ama oldukça genişti ve akıntı çok hızlıydı. Güzel kokuyordu; Mississippi gibi balıklı ya da çamurlu değil, Colorado Nehri gibi berrak ve kayalıklıydı. Kenarlarına ağaçlar sıralanmıştı ve kısrağın, kendisine küçük bir patika bulduğunu görünce rahatladım. Nehir kenarına paralel olarak uzanan bu patika büyük olasılıkla bir geyik yoluydu. Yerlerde patika olmadan yola devam edemeyeceği kadar fazla çalılık yoktu fakat bu patika yine de işleri hem hızlandırmış hem de kolaylaştırmıştı. Ayrıca tapınaktan gördüğüm tüm o yolu gitmek istemiyordum. O yol da gitmek istediğim yöne doğru gidiyordu fakat bana fazla kullanılmış gibi görünmüştü. Dört şeritli bir karayolu gibi değildi tabii fakat sabahın ilk ışıklarıyla Kentaur'lar ve insanlarla dolup taşacağı belliydi. Ve lütfen, Epona'nın Kıymetlisi'nin parlayan, gümüş atıyla ilerlediğini fark etmeyecekler miydi sanki?

Güzel kısrağımdan bahsetmişken, onu biraz yavaşlatmıştım. Durumu gayet iyi görünüyordu fakat önümüzde iki zorlu gün daha vardı ve hiçbir at iki gün boyunca dörtnala koşamazdı. Boynundaki ipeksi tüyleri okşadım ve o arada otlayarak yavaş bir tempoyla yürümeye başlayınca rahatlayarak doğruldum.

"Hey, tatlı kız, Rhiannon sana nasıl sesleniyordu?" Sesimi duyunca narin kulaklarını dikerek dikkat kesildi. "Sana hep Kısrak diye seslenemem, bu kaba bir ifade olur. Bu, birinin beni Kadın diye çağırmasına benziyor ya da son zamanlardaki tavrımı düşünecek olursak Sürtük de denebilir." Bana açıkça katıldığını belli edercesine başını salladı. Böyle bir dünyada, söylediklerimi anlıyor olması beni hiç şaşırtmazdı. "Belli ki herkes sana Epona diyor ama bu isim benim için fazla resmî." Eğilerek yelelerini okşadım. "Sana Epi dememe ne dersin? O kadar oturaklı bir isim olmayabilir belki ama benim dünyamda oturaklı sözcüğü, politikacıların takınmaya çalıştıkları tavırla eş anlamlıdır." Modern Amerikan politikasıyla ilgili sıkıcı bir konuşmayla ilgileneceğini sanmıyordum ama önümüzde iki uzun gün olması nedeniyle yine de konuşacak konum kalmama ihtimaline karşı hikâyemi sonrası için bir kenara kaldırdım.

Zarif homurtusu ve yana doğru sıçrayışı benim için yeterli bir cevaptı. "Epi olsun o halde."

Parmaklarımı yumuşak yelelerinde gezdirdikten sonra uzun bir yolculuk için yeniden yerime yerleştim. Epi'nin, sahibinden çok fazla ilgi bekleyen atlardan biri olmadığı en başından beri açıktı. Akıllıydı ve benim yönlendirmeme veya dil dökmeme gerek bırakmadan ilerleyebiliyordu. Böylece yerime yerleştim ve manzaranın tadını çıkarmaya koyuldum. Burası kesinlikle güzel bir yerdi. Ağaçların arasından manzaranın içine serpiştirilmiş evleri görebiliyordum. İyi bakılmış ve hayranlık uyandıran evlerin çatıları sazdan yapılmıştı. Fakat o sazların içinde yaşayan böcekleri düşününce bütün romantizm yok oldu.

Küçük evlerin aralarında hektarlarca uzanan üzüm bağları ve mahsullerle dolu tarlalar vardı. Sanırım tarlalardaki mısır ve fasulyeleri seçebiliyordum fakat ay ışığında pek de emin olamıyordum. Arada sırada dışarıya bırakılmış uykulu hayvanlar görüyordum; çoğunlukla inek ve koyunlar ve arada bir de atlar. Atları görünce Epi'nin sıradan bir kısrak gibi kişnemiyor olmasından hem etkilenmiş hem de mutlu olmuştum. Arada bir, ayın çiftlik evleri arasında çoğunlukla kuzeybatı yönüne doğru kıvrılan yolu aydınlattığını görebiliyordum fakat oldukça uzaktaydı ve ağaçların arasında oldukça iyi gizleniyordum.

Sonuç olarak güzel bir geceydi. Sanırım bazı insanlar (korkaklar) ıssız bir yolun ortasında tek başına olma fikrinden ürkerlerdi fakat ben hiçbir zaman karanlıktan ve yalnız olmaktan korkmamıştım. Doğru, gittiğim yer korkutucuydu ve oraya vardığımda (varabilirsem) ne halt edeceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu fakat o konuda Scarlett O'Hara'cılık oynuyordum, bu nedenle içinde bulunduğum durumu büyük bir kararlılıkla inkâr ederken, açık bir gecede güzel bir turun keyfini çıkarmak o kadar da zor değildi.

Hava yavaş yavaş ağarmaya başlamıştı. Aynı zamanda ağaçlar daha yoğun görünmeye ve yol da belirsizleşmeye başlamıştı. Epi bu konuda endişeleniyor gibi görünmüyordu, ben de kendi yolunu seçmesine izin verdim ve taşlı nehir kıyısına doğru çekilmeye başladık. Şu at-hisleri bazen işe yarayabiliyordu. Aynı zamanda, o ana kadar tüm sürtük ve "her şeyden sorumlu" tavrımla buralara kadar geldiğimi ve kahvaltı, öğle yemeği, su, tuvalet kâğıdı gibi konularda bir an olsun kafa yormadığımı fark ettim. Saat kimbilir kaçtı ama güneş ağaçların tepesinden görünmeye başladığında popom ve midem "bir süredir" yolda olduğumuzu söylüyordu.

Oklahoma'da, "bir süre" sözcüğünün anlamı beş saat ile beş gün arasında değişirdi. Zihnim, büyük olasılıkla beş saattir yolda olduğumu söylüyordu. Popom ve midem ise beş gün olduğuna emin olduklarını söylüyorlardı. Kabul edelim, popom ve midem zihnimden büyüklerdi o nedenle de haklılardı.

En azından nereden su bulabileceğimi biliyordum. Kolayca aşağıya inebilir, Epi'yi nehre kadar indirebilir ve (tıpkı John Wayne gibi) soğuk, ferahlatıcı sudan içebilirdim. Hatta belki bir süre yürür ve Epi'ye dinlenebilmesi için zaman tanırdım.

Söylemesi kolaydı tabii.

Siz hiç "bir süre" ata bindiniz mi? Küçük bir ağılda, yanınızda motivasyon saçan bir eğitmenle defalarca dönmekten bahsetmiyorum. Ve klinik olarak ölü sayılabilecek bir atın üzerinde bir saat oturup Gerçek Gezi Patikası'nda diğer on beş tane yürüyen ölünün sesleri eşliğinde gezmek için elli dolar harcamaktan da söz etmiyorum. Ki bu tür geziler tam otuz altı buçuk dakika sürerdi.

Birkaç saat boyunca, yaşayan bir ata binmekten söz ediyorum. Tırıs, eşkin, yürüyüş ve yeniden tırıs arasında değişen bir tempoyla. Otuz beş yaşında bir popoyla. Kahvaltı etmeden.

John Wayne'in gerçek hayatta da ata defalarca bindiğinden emin olmama rağmen filmlerde görüldüğü kadar kolay bir şey değildi. Onun poposu büyük olasılıkla demirdendi. Tanrı onu korusun.

Epi'nin üzerinden aşağıya kaydım ama ayaklarımı –veya bacaklarımı– bulmakta zorluk çekiyordum. Popom en son bıraktığım yerdeydi fakat biraz daha genişlemiş ve düzleşmiş gibiydi. Ne harika bir düşünce. Orada durup ellerime ve ayaklarıma yeniden kan gitmesi diye uğraştım; neyse ki kalçamla ilgili yetersizliğime tanık olan yalnızca Epi'ydi.

Sonunda (neredeyse "bir süre" sonra) aksayarak ilerleyebildiğimi hissettim ve gerçekten topallayarak ve küfrederek kıyıdan nehrin kenarına kadar yürüdüm.

"En azından çamurlu değil." Söylenerek önce Epi'nin içmesi için omzuna hafifçe vurdum. Yavaşça dikleşirken omurgamdan çıkan ahenkli sesleri dinledim. Epi dudaklarını suya sokarak gürültüyle birkaç yudum içti ve at dilinde "lezzetli" anlamına gelen bir ses çıkardı.

Nehrin yukarısına doğru topallayarak birkaç adım gittim, çömeldim (dizlerim çıtladı) ve ellerimi yıkamak için eğildim.

"Ah, bu su buz gibi!" Nehrin ılık, oda sıcaklığında olmasını bekliyordum çünkü hava çok sıcaktı ama suyun buz gibi olması bana uzaktaki dağlardan geldiğini söylüyordu. Hey, üniversite mezunuydum; gözümden bir şey kaçmazdı. Ellerimi birleştirerek soğuk, temiz suyu içmeye koyuldum.

Büyükannemin kuyu suyuna benziyordu. Doğrudan kuyudan gelen soğuk sudan başka hiçbir şey susuzluğu tam olarak bastıramazdı. Çocukken, büyükannemin kuyu suyunun Gençlik Çeşmesi olduğunu düşünürdüm. Deli gibi pompaladıktan sonra, boru ağzının önüne koşar ve avuç avuç temiz suyu kana kana içerdim. Çatırdayan dizlerim Gençlik Çeşmesi teorimi yalanlasa da suyun tadı susuzluğumu bastırıyordu, tıpkı ilkbahar yağmurları gibi ferahlatıcıydı. Ve birden açlığımın biraz azaldığını hissettim.

"Hadi bakalım, olgun kız. Biraz yürüyüp seni rahat bırakmama ne dersin?" Ben önüne düşen perçemi düzeltip geniş alnını okşarken o da bluzumu kokladı ve ıslak dudaklarıyla omzuma dokundu. Tanrım, atlar inanılmaz hayvanlardı. Onunla yalnız olmak bana, bir atım olmasını ne kadar özlediğimi hatırlatmıştı. Kokuları, güzellikleri, zeki sevecenlikleri kendilerine özgüydü ve yerleri bir köpekle veya bir sokak kedisiyle (kedilerin köpeklerden daha iyi olmalarına rağmen hayvanlar dünyasının kibirli cadalozlarıydı ve bu özelliklerini takdir etmeden duramıyordum) doldurulamazdı. Fakat atlara her zaman hayran olmuşumdur. Onlar gerçekten asil hayvanlardır. İz Peşinde filminde küçük kız kardeş'in kurtulabilmesi için Küçük Blacky'nin John Wayne'in (Rooster Cogburn) kendisini ölene kadar koşturmasına izin verdiği sahneyi hatırlar mısınız? Hıçkırıklara boğulmuştum. Başka (burnumu çektim) hangi hayvan (burnumu temizledim) bunu yapardı (gözlerimi sildim)?

ClanFintan'ın bu kadar tatlı olduğunu düşünmeme şaşmamalı; evcil bir hayvana ve bir erkeğe ihtiyacım vardı. Ve onunla bir taşla iki kuş vurduğum açıktı.

Tabii tapınağa döndüğümde oldukça öfkelenmiş olacaktı.

Ve benim bir sürtük olduğumu düşünüyordu.

Epi'nin boynuna bir kez daha hafifçe vurduktan sonra kıyıdan istemeye istemeye uzaklaştım, dizginleri omzumun üzerinden geçirerek eğri büğrü ve gittikçe yok olmaya başlayan patikaya geri döndüm. Epi her zamanki kibar haliyle beni takip ediyor, arada sırada ağzını çimlerle dolduruyor ve mutlu bir şekilde çiğniyordu.

Pamuk Prenses'teki Yedi Cüceler'in şarkısını ıslıkla çalmaya başladım. Epi bana doğru dönerek burnundan soluduğunda bunu ıslık çalma kabiliyetime yapılan bir iltifat olarak kabul ettim ve çalmayı bırakmadan gülümsedim. Evet, artık eğleniyorduk.

Ağaçlar sıklaşmıştı ve sık yaprakların arasından evleri nadiren görebiliyordum. Rüyamdaki bölgenin şeklini hatırlamaya çalıştım fakat ruhum o kadar süratli hareket etmişti ki nehirden, etrafındaki yeşil alandan ve nehrin kalenin kuzeydoğu taraflarından geçerek tapınağıma kadar uzanıyor olması gerçeğinden başka belirgin herhangi bir işaret saptayamamıştım. Kendimi Sherwood Ormanı'ndaki Hizmetçi Marion gibi hissettim. Ama Robin Hood'un beni kurtarmaya gelmeyeceğinden emindim (ve açıkçası hizmetçi de değildim).

Mızmızlanmaktan hiç hoşlanmazdım ama gerçekten çok acıkmıştım. Çok geçmeden ıslıklar ve kahkahalar sona ermiş ve Yenebilecek Her Türlü Lanet Meyve arayışı başlamıştı.

"Etrafımız tüm bu lanet doğayla çevrilmiş durumda." Homurdanmamı dinleyen Epi'nin kulakları dikildi. "Gören de burada yaban çilekleri olduğunu zanneder. Veya yabanmersini. Ya da dut. Oz Diyarı'nda bile elma ağaçları vardı." Epi ağzını yeniden çimle doldurdu. "O yediğin lezzetli mi?" Büyük olasılıkla benim midemi bozardı ve yanımda tuvalet kâğıdı bile yoktu. Kafamda canlanan görüntü, Epi'nin yemeğini denemeye kalkışmamam konusunda yeterli olmuştu.

Kamp yapmaktan gerçekten nefret ediyordum. Eskiden ailem onlarla kampa gitmem için beni zorlardı (boşanmadan önceydi tabii, sanırım bu da onların aileyle kaliteli zaman geçirme anlayışıydı fakat işe yaramadığı kesindi) ve kamp yapmaktan o zamanlar nefret etmeye başlamıştım. Doğayı sevmediğimden değildi. Bence doğa oldukça ilham verici ve güzeldi. Yürüyüş yapmayı severdim ve hatta kiminle birlikteysem o balık tutarken güneşlenmeyi ve kitap okumayı da kabul edebilirdim. Fakat doğanın keyfini gündüz vakti çıkarmaktan

yanaydım ve gece olduğunda rahat yatağı olan, suları akan ve dört yıldızlı restoranı olan bir yere gitmeyi tercih ederdim. Şartları zorlamaktan pek hoşlanmazdım.

"O halde burada ne işim var?" Epi dudaklarıyla balıksırtı örgüme dokununca ağzını ittim. "Dur, ağaçtan bir tarak oyarak bu örgüyü yeniden yapabilmem imkânsız." Ayaklarım ağrımaya başlamıştı. Rhiannon çizmeleri yumuşatmıştı ama bu çizmelerin çorapla giyilmesi gerekiyordu ve çıkmadan önce çorap çekmecesine bakmayı unutmuştum. Tıpkı mutfağı aramayı unuttuğum gibi.

"Epi, sanırım ayağımda Rhode Island büyüklüğünde bir kabarcık oluştu." Durdum ve başımı onun sıcak ve yumuşak boynuna yasladım. "Ve sanırım yeniden beni taşıman gerekiyor. Umarım senin için bir sakıncası yoktur." Burnuyla beni dürtmesini evet olarak kabul ederek sevmek için burnunu hafifçe sıktım. "Önce biraz daha su içelim. Bu sefer ben mi alayım yoksa sen mi ısmarlamak istersin?" Burnundan solur gibi bir ses çıkardı. "Margarita'mı buzlu ve çok tuzlu alırım." Bana bakışını, at dilinde Rhiannon'dan çok daha eğlenceli olduğum yönünde yorumladım.

Nehre doğru dönünce nehrin kenarından birkaç metre uzaklaştığımızı fark ettim bunun nedeni büyük olasılıkla kıyının çok fazla taşlı olması ve birden biraz dik görünmeye başlamasıydı. Dikkatli bir şekilde nehre doğru yürüdüm ve gevşek taşların üzerinde yalpalayarak nehrin kenarına indim. Aşağıya inmek için verdiğim o kadar zahmetten sonra suyun hâlâ berrak ve soğuk olduğunu görünce rahatlamıştım çünkü gün ilerledikçe hava da fark edilir şekilde ısınmaya başlamıştı. Ağaçların gölgesi altında olmak çok da rahatsız edici değildi fakat soğuk su gerçekten iyi gelmişti. Sıcaklık konusunu daha geniş bir açıdan düşünebilmek için, kendime Oklahoma'da nemliliğin normalin çok üzerine çıktığı sıradan bir yaz günüyle karşılaştırıldığında bunun hiçbir şey olduğunu hatırlattım. Oklahoma'daki o sıcaklık neredeyse Wonder Woman'ın sütyenini bile eritebilirdi.

Dünyalar arasındaki değişim, itibarımı zedelemişti ama hava gerçekten çok güzelleşmişti. Bu yüzden sanırım halime şükretmeliydim.

Epi'nin dürtmesiyle daldığım düşüncelerden uyandım. "Gitmeye hazır mısın, güzelim?" Bakışlarından evet dediği çıkarımını yaptım ve

onu binek taşı sayılabilecek büyük bir taşın yanına doğru yürüttüm. Kısrak başını eğerek bana tuhaf tuhaf baktı.

"Sanırım benim Rhiannon olmadığımı çoktan fark ettin. Herhalde o yardım almadan üzerine binebiliyordu." Epi bilgiç bakışlarını üzerimden çekmemişti ve ben de kendimi savunma ihtiyacı hissettim. "Alınma ama bu bence durmadan yukarı aşağı zıplamaya alışkın olduğu içindir." Epi boynunu kaldırarak o güzel, siyah gözlerini kırptı. "Yanlış anlama. Biraz zıplamaya karşı değilim fakat nicelik yerine niteliği tercih ederdim diye düşünüyorum." Kısrak başını yukarı kaldırdı ve tıpkı insan gibi bir ses çıkardı. Gerçekten, çıkardığı ses gülen bir at sesi gibiydi ve ben de kayanın üzerine basıp güçlükle onun üzerine binmeye çabalarken kıkırdamaya başladım. "Demek birbirimizi anlıyoruz?" Epi başını geriye doğru çevirerek üzenginin dışında tuhaf bir şekilde sallanan ayağımı dürttü. "Bunu evet olarak kabul ediyorum." Gülümseyerek ayağımı olması gereken yere koydum ve ağzımla inanılmaz ata "haydi gidelim" anlamında bir işaret verdim (sanki ihtiyacı varmış gibi).

Aşağı uzanarak hayranlıkla boynunu okşadım. Bu dünyada gerçekten müthiş olan şeyler vardı.

Epi'yle birlikte nehrin kıyısına doğru kıvrıldık ve bu açıdan bakıldığında ne kadar dik ve taşlı olduğunu görünce şaşırdım. Aşağıya inerken bu kadar kötü görünmüyordu. Bu muhtemelen ayakta olmak ve atın üzerinden bakmak arasındaki farktan kaynaklanıyordu. Öne doğru eğilerek Epi'yi yumuşak, yeşil patikamıza doğru yönelttim.

Birden taşlar hareket etmeye başladı, Epi'nin ayakları kaydı ve dengesini sağlamak için garip bir şekilde ileri doğru atıldı. Ben de sert bir şekilde ileri doğru fırladım ve aşağıya düşmemek için Epi'nin boynuna sıkıca sarılmak zorunda kaldım. Dengesini sağlamak için çabaladığını hissedebiliyordum. Sanki ayaklarını aşağıya çekip duran taşlı bir bataklığın içinde yüzmeye çalışıyor gibiydi. Taşlar ve toprak çevremizde kayarken sağlam bir şekilde yere basamıyordu. Tek yapabildiğim sımsıkı tutunmak ve zaten bozulmuş olan dengesini iyice kaybetmemesi için ağırlığımın herhangi bir tarafa özen göstermekti.

Birden Epi'nin ayakları taşlarla birlikte kaydı ve ikimiz birden yalpalayarak nehrin kıyısına, oradan da yere düştük. Midemin ka-

sılmasını yok sayarak Epi'nin üzerinden aşağıya doğru kaydım ve ellerimi kaslı bacaklarında gezdirmeye başladım. Hızlı hızlı soluk alıyor ve her yanı titriyordu. Başka bir at olsa saldırganlaşır ve paniklerdi ama Epi sessizce duruyordu ve telaşla bacaklarını kontrol etmemi bitirmemi bekliyordu.

"Aferin kızıma. İşte benim tatlı kızım." Onunla konuşmaya devam ediyor; onun olduğu kadar kendi sinirlerimi de yatıştırmaya çalışıyordum. "Çok cesurdun. Seninle gurur duyuyorum." Tüm bacaklarını inceledim. Kırık kemik yoktu. Yara bere yoktu. İyi görünüyordu.

Fakat atların arasında büyüdüğümden, bacaklarındaki aldatıcı kırılganlığı biliyordum. Bir at yarışında hepsi köşeyi dönerken, bir tanesinin ayağını ters bir açıyla bastığını ve bacağının hemen kırılıverdiğini gördüğünüzde bir daha unutamıyorsunuz. İlk kez bir atın bacağını kırdığını gördüğümde on yaşındaydım. Tam diziyle toynağı arasından kırılmıştı ve kemiği derisini yırtıp dışarı çıkmış olmasına rağmen o haliyle yarışı bitirmek için koşmaya devam etmişti.

Yalnızca bir ters adım yeterliydi.

Epi'nin alnını göğsüme bastırmasına izin verdim ve o güzel başını okşayarak karmakarışık olmuş yelelerini düzelttim. "Bir şeyin yok, bir şeyin yok. Çok iyi bir kızsın." Nefeslerimizi ve kalp atışlarımızı biraz olsun kontrol altına alana kadar ona anlamsız tatlı sözler mırıldanmaya devam ettim.

Sonunda başını kaldırarak burnunu yaşlarla ıslanmış yanağıma sürdü. Yüzümü silerek ona bir kez daha onu incelemek için geri çekildim.

"Sanırım bir şeyin yok." Ben onun etrafında daire çizerek yürürken o da başını eğdi ve bir öbek yemyeşil çimin üzerine üfledi. Gülümsedim.

"Aç olduğuna göre iyi olmalısın." Ağzını çimle doldurdu ve çiğnerken bana doğru bakarak içini çekti. "Bunu bir daha yapmayalım. Tamam mı?" Başını salladı. "Haydi bakalım, koca kız, şimdi hiçbir lanet yardım almadan üzerine çıkmam gerekiyor. Epi çiğnemeyi bı-

raktı ve yemin ederim burnuyla bir kız sesine fazlasıyla benzeyen "hıh" sesi çıkardı. "Sadece kıpırdama ve gülme."

Kıpırdamıyordu fakat ben sızlanarak üzerine binmeye çalışırken gülmediğine emin olamıyordum. İlerlemeye başladık, gayet iyi görünüyordu. Rahatlayarak içimi çektim ve hızlanması için ağzımla işaret verdim. Saçlarım, tabii ki, o sapasağlam örgüden tutamlar halinde çıkmaya başlamıştı ve kıvırcık, kırmızı perçemleri yerlerine sokuşturmaya çalışırken bir yandan da Bonanza'nın[26] şarkısını mırıldanıyordum.

"Pes ediyorum." Epi beni dinlemek için kulaklarını arkaya doğru kıvırdı. "Feci şekilde modası geçmiş olsa da, ciddi anlamda bir lastik tokaya ihtiyacım var." Saçlarımın neredeyse yarısı Medusa'nın çılgın, kırmızı saçlı kız kardeşi gibi başımın etrafında çılgınca kıvrılmıştı. Diğer yarısı ise hâlâ örgünün içindeydi. "Belki de yeni bir moda akımı başlatırım." Epi bir yorumda bulunmadı. Sanırım yalnızca kibar olmaya çalışıyordu.

Yeni bir parçaya geçme vakti gelmişti.

I Dream of Jeannie dizisinin müziğini mırıldanıyordum ve tam o sırada Epi yalpalayıp tuhaf bir şekilde yürümeye başladı. Sanki parmak ucunda –ya da toynak ucunda– yürümeye çalışıyor gibiydi. Epi'yi durdurdum ve hızlıca üzerinden indim.

"Neyin var, Epi?" Boynunu okşadığımda huzursuzca başını salladı. "Haydi bir bakalım." Atlarla ilgili sorun çözmenin birinci kuralı: Emin olamıyorsan toynakları kontrol et. Sol ön bacağını altından kavradım ve ağzımla işaret vererek, "Ver, kızım," dedim. O kadar harika ve uysal bir hayvandı ki toynağını kaldırdı. Normal görünüyordu. Parmaklarımla toynağının tabanına takılmış birkaç taş ve küçük bir toprak parçası temizledim. Başparmaklarımı dikkatli bir şekilde ayağının kurbağa kısmına sıkıca bastırdım.

Evet, atların kurbağaları vardır. Arayıp bulmaya çalışmayın, yalnızca bana güvenin. Bir gün bir atın toynağını kaldırmayı deneyin. V şekildeki yumuşak kısma bakın. İşte tam orası kurbağadır. Ve ismiyle ilgili dırdır etmeyin; büyük olasılıkla eski zamanlarda

---

26 1959-1973 yılları arasında televizyonda yayımlanan bir Amerikan dizisidir. (ç.n.)

bir kurbağa, at neslinin iyiliği için kendini feda etmiş olmalı. Biraz saygı gösterin.

Neyse, bu ayaktaki kurbağa gayet iyi görünüyordu. Epi'nin etrafından dolanırken her şey yolunda görünüyordu fakat sağ ön ayağına gelince işler değişti.

Ayağının altındaki kurbağaya bastırdığımda toynağını geri çekerek canı yanıyormuş gibi inledi. Onu rahatlatmak için boynunu okşadım ve ayağına yapışan toprak ve çimleri temizledim. Başparmağımı yumuşak V şeklinin üst kısmına doğru kaydırdım ve yeniden bastırdım. Bu kez daha güçlü bir sesle inlemişti ve parmaklarımın altında normal olmayan bir sıcaklık ve yumuşama hissetmiştim. Ayağını yavaşça yere indirdim.

"Yanlış anlamış olabilirim, veteriner değilim ama sanırım kurbağanı incitmişsin." Sesimin yumuşak çıkmasına ve bu fevkalade zeki atın olayların beklenmedik şekilde değişmesi sonucu hissettiğim endişeyi fark etmemesi için çabalıyordum. İçimi acıtan ayağına baktım. Ayağının üzerine fazla ağırlık vermemeye çalıştığı açıktı. "Galiba ayağın acıyor."

Burnuyla beni dürttü.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Çenesini okşadım, o da başını elime doğru eğdi. "O halde sanırım sana binmemeliyim. Küçük, güzel bir açıklık bulmaya ne dersin, belki nehrin yukarısında, kıyının çok dik olmadığı bir yerde biraz dinlenebiliriz?"

Acı içinde topallayan Epi'yi arkama alarak yavaş yavaş yürümeye başladım. Ben kendi kendime gevezelik ederken o da alnını kürek kemiklerimin arasındaki boşluğa dayamış dinlendirerek arkamdan geliyordu. Önümüzdeki yolu çılgınlar gibi tarayan ve oturmak için uygun bir yer arayan gözlerimi görmediğine seviniyordum. Yalnızca su içebilmesi için değil, aynı zamanda ayağıyla ilgilenebilmek için de onu nehrin yakınında bir yere götürmem gerektiğini biliyordum. Zihnimde, gençliğimde rafa kaldırdığım at bakımıyla ilgili kuralları kurcalıyordum. Bu bilgilerin kırmızı şaraba olan sevgimin öldürdüğü hücrelerin arasında olmamalarını umuyordum. Epi'nin az çok gösterdiği belirtilerden, incinen bölgeye buz konması gerektiğini hatırlıyor gibiydim. Onu nehrin içinde on dakika kadar tutabilirsem şişi biraz

olsun inebilir, ağrısı da hafifleyebilirdi. Sonra da o dinlenirken ben de ne halt edeceğimize karar verebilirdim.

Bir anlığına, ClanFintan'ın kurtarma ekibiyle çıkıp gelmesini diledim. Fakat gerçek, bu anın kısa sürmesine neden oldu. Kentaur'lar insanları toparlamakla ve yaratık sorunuyla uğraşıyorlardı; kaçak gelin, uğraşmaya değecek kadar büyük bir sorun değildi. Ayrıca hiçbir zaman tüm ümitlerini beyaz bir atın üzerinde, parlak zırhıyla beni kurtarmaya gelecek bir şövalyeye bağlamış bir kadın olmamıştım. Benim durumumda, tüm bu at/adam konusu, mecazlarımı farkında olmadan birbirine karıştırmama neden oluyordu. Ve bu da İngilizce öğretmenlerine özgü bir baş ağrısı çekmeme neden oluyordu.

Ama şans benden yanaydı; nehir aniden sağa doğru kıvrıldığında henüz çok fazla yürümemiştik. Burada daha az ağaç vardı, bu nedenle toprak fazla aşınmıştı ve çimenli alan hafif bir eğimle çağlayan nehre kadar gidiyordu. Bastığımız yere dikkat ederek Epi'yi nehre doğru indirmeye başladım.

Bir aksilik yaşamadan nehrin kenarına kadar yavaş yavaş inmiştik. Dengemi sağlamak için tek elimi Epi'ye dayadım, çizmelerimi çıkardım ve yumuşak deri pantolonumun paçalarını kıvırdım. Epi su içmeyi bitirmişti ve ıslak ağzıyla beni dürttü.

"İhtiyacımız olan tek şey pedikür, yaşlı bayan. Ama tam ihtiyacın olduğu zamanda bir güzellik uzmanını ara ki bulasın!" Epi'ye hafifçe vurarak buz gibi suyun içine doğru onu yönelttim. "Yapabileceğimiz ikinci en iyi şey ne biliyor musun? Ağrıyan ayaklarımızı ıslatmak." Ben kayganlaşmış taşların en büyüklerinin aralarından hızla akan nehre doğru yürürken, Epi de istekli ve dikkatli bir şekilde peşimden geliyordu.

Aman Tanrım, su gerçekten çok soğuktu.

"Hey, Epi, sen hiç acıklı İskoç şarkısı, *Loch Lomond*'u duymuş muydun?" Huysuz bir şekilde sağ ayağını kaldırınca ben de tüm ağırlığımı vererek sol tarafına yaslandım ve böylece ayağını yeniden soğuk suya sokmak zorunda kaldı. Tedirgin bir ifadeyle bana baktı fakat ayağını sudan çıkarmadı. "Yakışıklı Prens Charlie'nin isyanda esir düşen iki adamının hikâyesini anlatır. Bir tanesi idam edilmiş, diğeri

ise serbest bırakılmıştır. Söylentiye göre, bu şarkı ölüme mahkûm olan asker tarafından sevgilisine son bir aşk mektubu olarak yazılmıştır."

Epi hiçbir şey anlamamış gibi bakıyordu.

"Hiç duymadın, öyle mi?" Soğuk, soğuk, soğuk. "Aslında şanslısın- şarkı söyleyebildiğimden değil çünkü söyleyemediğimi zaten biliyorsun fakat tüm dizelerin tüm sözlerini ezbere biliyorum. Ve evet, sana da öğretmeyi çok isterim." İçini çekti ve sanırım gözlerini de devirdi. Hevesli bir şekilde ilk kıtayı okumaya başlarken ağrıyan ayaklarımın uyuşmaya başladığını fark ettim. Boğazımı temizleyerek en iyi İskoç aksanımla şarkının sözlerine başladım:

Senin harika kıyılarında ve senin harika yamaçlarında
Güneşin Loch Lomond üzerinde parladığı o yerde
Benim ve gerçek aşkımın, hiç gidemeyeceğimiz o yerde
Loch Lomond'un harika, harika kıyılarında...

En sevdiğim şarkılardan birini acınası bir şekilde söylemeye başladığım anda Epi'nin ilgisinin dağılmaya başladığını fark ettim.

"Pekâlâ, haydi nakaratı bir kez daha söyleyelim!"

... sen kısa yoldan gideceksin, ben ise uzun yoldan
Ve ben İskoçya'ya senden önce varacağım
Fakat ben ve gerçek aşkım bir daha buluşamayacağız
Loch Lomond'un harika, harika kıyılarında!

Aşırı duygulanmış bir şekilde iç çektim ve yalandan gözyaşlarımı silerken yalandan hıçkırdım.

"Çok güzel, değil mi?" Bana doğru üfledi ve huzursuzca kıpırdanırken ağzını suya daldırdı. "Trajik, bunaltıcı ve akortsuz bir sesle söylenen trajik ve bunaltıcı aşk şarkılarından pek hoşlanmadığını anladım. Tamam, tamam, sana gerçekten yetenekli olduğum bir konuda bir şeyler sunmama ne dersin?" Herhalde şarkı söyleme konusundaki yeteneğimi –ya da belki yeteneksizliğimi demeliyim– gördüğü için olacak, güvensiz bir ifadeyle yüzüme baktı.

"İkinci sınıflara öğrettiğim bir makalede geçen bir at betimlemesi hatırlıyorum." Kulaklarını bana doğru çevirmişti. "Yazar şöyle yazmıştı: 'Ördek, tüylerle kaplı, kısa ve geniş bir hayvandır. Aynı şekilde, at da karmaşayla kaplı, uzun ve yüksek bir hayvandır." Biraz kızgın bir ifadeyle gözlerini kırptı. "O sırada komik gelmişti. Sanırım o anda orada olman gerekiyordu." Yine kıpırdanmaya başlamıştı ve onu suyun içinde birkaç dakikadan fazla tutamayacağımı fark ettim. Kafamın içindekileri yoklayarak zihnimi donan ayaklarımdan uzaklaştırmaya çalışırken birden kafamda çok güzel bir fikir aydınlanıverdi.

"Hey! Neyin hoşuna gideceğini biliyorum." Bana pek de aldırış etmiyordu, bu yüzden ayağını suyun içinde tutması için sol tarafına doğru yaslanmak zorunda kalıyordum. Arka ayaklarını huzursuz bir şekilde oynatmaya başladı.

"Evet, bunun pek de eğlenceli olmadığını biliyorum. Yalnızca bir tane daha dinle ve sonra bu dondurucu şeyden çıkalım."

Zihnimi boşaltarak geçmiş anılarımı kurcalamaya başladım. İncil edebiyatı profesörüm değişik bir kadındı; kötü giyinen İngilizce öğretmenlerinin oluşturduğu grubun gerçek anlamda başarılı bir temsilcisiydi. Dönemin bir kısmında, bizden Tevrat'ın hayvanlarla ilgili olan bölümlerini ezberlememizi ve sunmamızı istemişti. Üniversitedeki üçüncü yılım çoook uzun zaman önceydi. Fakat o eski dizeleri tutuk bir şekilde ezberden okumaya başladığım anda sanki beynimdeki örümcek ağlarından kurtulup serbest kaldıklarına sevinmişçesine dudaklarımdan dökülmeye başladılar:

Sen mi ata güç verdin?

Ee... bir şey... bir şey... hımm... ah evet.

Onun horultusunun şiddeti korkunçtur.
Ovada ayağı ile toprağı kazar ve kuvveti ile sevinçten coşar;
Silahşorları karşılamaya çıkar.
Korkuya güler, hiçbir şeyden yılmaz,

Kılıç önünde geri adım atmaz.
Ok kılıfı, parıldayan mızrak ve pala
Üzerinde takırdar atın.
Coşku ve heyecanla uzaklıkları yutar,
Boru çalınca duramaz yerinde.
Boru çaldıkça, 'Hi!' diye kişner,
Savaş kokusunu, komutanların gürleyen sesini,
Savaş çığlıklarını uzaklardan duyar.

En azından bu sefer ilgisinin dağılmamasını sağlayabilmiştim.

"Eyüp Kitabı, Bölüm bilmem ne, Ayeti hatırlamıyorum."

Kulaklarını bana doğru dikerek başını hafifçe salladı ve at dünyasında bir çeşit beğeni anlamına geldiğini ümit ettiğim bir şekilde homurdandı. Ve daha da önemlisi, ayağını iyileştirici suyun içinden hiç çıkarmadan durmuştu.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim. Hayır, hayır, nazik olan sizsiniz." Ayakları donmuş birinin yapabileceği kadar kibar bir reverans yaptım. "Sanırım edebiyata ayırdığımız vakit bugünlük bu kadar yeter. Yarın aynı saatte, kendime ait bir başka çarpıtılmış dizelerle buluşmak üzere. Hadi yaşlı kız. Burası çok soğuk." Epi'yi kıyıya doğru ittim ve yavaşça yürüdük. Ayaklar donduğu zaman tuhaf bir uzuv haline dönüşüyor Kendimi biraz, kuru zeminde kendine sığınacak bir yer bulmak için sudan aksayarak çıkmaya çalışan Quasimodo[27] gibi hissediyordum.

Toprağın aşınmasından ötürü taşlı zemin, tepedeki ormanın eğrelti yeşili halısıyla karışmıştı. Aslında burası güzel bir dinlenme yeriydi. Epi'nin ulaşabileceği oldukça fazla yeşil alan vardı. Ve bu da harika bir fırsattı çünkü Epi'nin gerçekten dinlenmeye ihtiyacı vardı. Sırtındaki eyeri çıkarırken çaktırmadan hareketlerini izliyordum.

"Keşke kaşağım olsaydı. Gerçekten tüylü görünüyorsun." Doğaçlama bir hareketle yakınlardaki bir kütüğün kabuğunu soydum ve Epi'nin yorgun bedenine aşağı-yukarı sürerek onu bir güzel kaşıdım.

27 Victor Hugo tarafından 1831'de yazılan *Notre Dame'in Kamburu* romanında Çingene Esmeralda'ya âşık olan çirkin kambur. (ç.n.)

İçini çekerek gözlerini kapadı. "Tıpkı bir ayak masajı gibi, ha?" Poposuna hafifçe vurdum. "Neden bir süre otlanıp dinlenmiyorsun, sonra ayağına bir kez daha bakacağım." Sağ bacağındaki yükü hafifletmek için bacağını kırdı ve yemeğe koyuldu.

Benim de artık gerçekten Doğa'nın Çağrısı'na kulak vermem gerekiyordu. Ahhh.

"Epi, kısa bir yürüyüş yapacağım." Bana doğru kısa bir bakış attıktan sonra üç bacakla otlama faaliyetine döndü. "Hemen dönerim."

Nehrin kıyısından yukarıya zorlukla çıkarken uygun boyutta bir çalılık ve yumuşak yapraklı bir bitki bulabilmek için gözlerimi dört açmıştım. Kamp yapmaktan nefret ediyordum. Patikadan çıkıp zorlukla ilerleyerek sık yaprakların arasına girdim ve çıldırmış bir Bayan Whipple[28] gibi bitki yapraklarını denemeye, özellikleri ve dayanıklıkları açısından karşılaştırmaya başladım.

Ve ta ta! Büyük bir cennetin içine düşmüştüm. Üzümler! Büyük, siyah, olgun üzümler! Aceleyle tuvaletimi yaptıktan sonra (kendime bir hatırlatma: ellerini yıkamayı unutma) birkaç müthiş meyveyi sulanan ağzıma nazikçe tıkmaya başladım. Çok lezzetliydi.

Taşıyabileceğim kadar salkımı kopardıktan sonra aceleyle Epi'yi bıraktığım yere gittim.

"Hey, Epi! Ne bulduğuma bir bak." Etkilenmiş gibi görünmüyordu fakat en azından huzursuz değildi ve toprağı eşelemiyordu. Otlamaya devam etti. Üzüm salkımlarımı yerdeki eyer örtüsünün üzerine bıraktım ve çizmelerimi alıp ellerimi yıkamak için nehre gittim. Sonra da yorgun ve düzleşmiş popomu yere koyup sırtımı eyere yasladım ve doğanın sunduğu afrodizyakla bir ziyafet çekmeye koyuldum. (Michelle bir keresinde bana üzümlerin doğal afrodizyak olduğunu söylemişti. O söylediyse kesinlikle doğru olmalıydı.)

Üzümler çok lezzetliydi ve bunun nedeni yalnızca açlıktan ölmek üzere olmam değildi. Karnımı doyurmak güzeldi tabii. Ayrıca akşam yemeğimin yalnızca bir afrodizyaktan oluşuyor olmasının herhangi bir

---

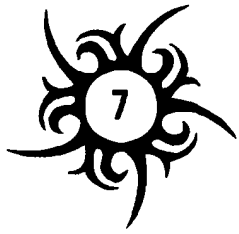
28 1964-1985 yılları arasında Amerika ve Kanada'da gösterimde olan bir tuvalet kâğıdı reklamında supermarket müdürünü canlandıran hayali karakterdir. (ç.n.)

olağandışı yan etkisini hissetmiyordum. En azından şimdilik. Fakat göz kapaklarımın çoooook ağırlaştığını fark ettim.

Yorgun ve ağrıyan popomu zorlukla yerden kaldırdım –Tanrım, baldırlarım sanki tüm Dallas Kovboy koruma hattını geçmişim gibi ağrıyordu– ve topallayarak uykulu kısrağın yanına gittim.

"Ayağına bir bakalım." Bedenini, ayağının altındaki yaralı kurbağaya bakabileceğim kadar kaldırdı. Kötüleşmiş gibi görünmüyordu ve ilk baktığımdaki kadar sıcak da değildi ve bu da iyiye işaret olmalıydı. Boynunu okşadım ve ona yorgun bir halde sarıldım. "John Wayne'in Rooster Cogburn rolünden alıntı yapacak olursak: 'Burada. Burada kamp kuracağız.' Bu alıntıyı, senin üzerinden yere atlayarak yapmam daha gerçekçi olurdu, kusura bakma." Espri yapma çabam karşısında gözünü bile kırpmadı. Sanırım bana alışmaya başlamıştı. "Haydi, biraz kestirelim. Okul saatini geçirirsem beni uyandır."

Temkinli bir şekilde eyerin yanına döndüm ve bedenimi yavaşça yere bıraktım. Taşlı bir kıyı ve bir eyer örtüsü nasıl bu kadar rahat olabiliyordu bilmiyordum fakat elimde olan her şeye minnettardım. Kamp yapmaya olan nefretimi bir kez daha gözden geçirecek kadar değil belki ama yine de şükrediyordum. Gözlerim kapanırken zihnimin çalar saatini "bir süre" sonrasına kurdum.

Uyandığımda hava kararmıştı. Sanki gözlerimin açılmasına güneşin batması sebep olmuştu. Günün sıcaklığının yerini temiz ve ıslak, nehir kokan, serin bir esinti almıştı. Gerindim, hafifçe kıpırdadım ve uzanarak popomun sol tarafının altından rahatsız edici bir taş çıkarıp huysuz bir şekilde içimi çektim. Tuvaletimi yapmam gerekiyordu. Ayağa kalkmak hiç de eğlenceli olmadı. Her tarafım tutulmuş, sersem gibi olmuştum ve uyku iki yaşında bir çocuk gibi rahatsız edici bir şekilde üzerime yapışmıştı.

Derme çatma yatağımdan fazla uzakta olmayan Epi atlara özgü bir şekilde ayakta uyuyordu; bu, her zaman sahip olmak istediğim bir özellikti. Bir keresinde, yurtdışına yaptığım uzun bir uçak seyahatinde ayağıma giren kramplar yüzünden bunu denemiştim. Kanadın yanındaki acil çıkışa dayanarak uykuya dalmayı denemiştim fakat pek de başarılı olamamıştım. Her rahatlamaya başlayışımda başım düşüyor, başarısız denememe tuz biber ekiyordu. Ayrıca ayakta uyumanın salya akıtmama neden olduğunu fark ettim. Epi ise kesinlikle rahat görünüyordu. Sağ ön ayağı hâlâ kıvrıktı ama huysuz görünmüyordu ve bu nedenle de durmadan saplantılı bir şekilde ayağını kontrol etmemin gerekli olmadığına karar verdim. Uyandığında yeniden suya girmesi için uğraşacaktım fakat şimdilik daha fazla şiir ve sıkıcı şarkılarla uğraşamayacak kadar yorgundum.

Yalnızca çişimi yapmak ve sonra da yeniden uyumak istiyordum.

Bir sonraki uyanışım ise ani ve tatsız oldu. Sağa sola saldırarak çalar saatimin düğmesini bulmaya çalışmıştım. Karanlığa rağmen uyuyakaldığımdan ve okula geciktiğimden emindim. Geç kaldığınızda kalbinizin hızla atmaya başladığı o duyguyu bilirsiniz. Sonra

bir uyumsuzluk sorunu baş gösterdi. Uyku sersemi olan beynim bile eski, meşe yatağımın içinde, yorganın altına kıvrılmış yatıyor olmadığımı anlamıştı. Doğrularak oturdum ve zifirî karanlığın içinde bir şeyler görebilmek için gözlerimi kırpıştırdım.

Ve taşlara çarpan suyun sesi beni birden kendime getirdi.

"Epi?" Ağzı, yanağıma dokununca hissettiğim rahatlama kalp atışlarımı biraz olsun yavaşlatmıştı. Karanlığın içinde, kısrağı bir ışık küresi olarak yavaş yavaş seçebilmeye başlamıştım. Sol tarafıma yakın bir yerde uzanmıştı. Yüzümü ve saçlarımı yoklarken, uykulu nefesinde tatlı bir çimen kokusu vardı.

"Biraz daha iyi hissediyor musun, tatlı kız?" Henüz ayağa kalkmak istemediğim için oturduğum yerde ona doğru yanaşarak elimi boynunda ve sırtında gezdirdim. Bacaklarını bedeninin altına aldığı için yaralı ayağına yetişemiyordum fakat aşırı sıcak veya acı çekiyormuş gibi bir hali yoktu.

"Acaba ay doğacak mı, merak ediyorum." Gecenin serinliğinin, hassas ve yorgun kaslarıma iyi gelmediğini fark ederek Epi'nin yumuşak bedenine yaslandım. "Tanrım, keşke sıcak bir banyo yapabilseydim."

Midem guruldadı.

"Sanırım hava ağarmadan bir şey yapamayacağız." Epi soruma hafif horultusuyla cevap verdi.

Zaten ne yapabileceğimizi zannediyordum ki? Epi'nin yarasının ne kadar ciddi olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yoktu fakat üzerine binemeyeceğim gayet açıktı. O halde ne yapacaktım? Berbat zaman ve mesafe duygumu kullandığımda, on belki de on iki saattir yolda olduğumuz sonucuna varıyordum. Ne kadar zamandır uyuduğumuzu bilmiyordum, belki sekiz saat olmuştur diye düşündüm. Yani, eğer şanslıysak yolu yarılamıştık. Ve açtık. Ve yorgunduk. Ve canımız yanıyordu.

Gözlerimi kapatarak rahatlamaya, açlığımı unutmaya ve kendimi sıcak tutmaya çalıştım.

En mantıklı çözüm Epi'yi tapınağa geri götürmekti. Yavaş bir dönüş olacaktı. Belki de o küçük evlerden biri Epona'ya ve Seçilmiş'ine yiyecek bir şeyler verirdi. Bu Enkarne Tanrıçalık iyi bir şey olmalıydı. Birkaç gün boyunca yalnızca üzüm yemek, sistemimde kesinlikle bir

bozukluk yaratırdı; gözümün önüne gelen manzaralar da pek iç açıcı değildi. Şimdiden görebiliyordum, şiddetli diyaresi olan, acınacak durumda bir seks düşkününe dönüşecektim. Ve tuvalet kâğıdı da yoktu.

O halde sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacaktık. Epi'nin ayağını yeniden suya sokmasını sağlamaya çalışacaktım ve sonra da geldiğimiz yoldan geri dönecektik. O zamana kadar Epi'yi örnek almalı ve biraz uyumalıydım; önümüzdeki birkaç gün uzun geçecekti. Kısrağa sokulabildiğim kadar sokularak onun sıcaklığıyla ısınmaya çalıştım. Biraz ısındığımı ve uykumun geldiğini hissettiğimde, Epi'nin büyük, gümüş renkli bir ata benzeyen bir ısıtıcı olduğunu hayal ettim...

İlk başta sesi fark etmemiştim. Neredeyse. Belli belirsiz bir hışırtıydı. Ağaç yapraklarının arasında esen harika esintinin sesine benzemiyordu. Taşlara vuran suyun sesine de benzemiyordu. Farklıydı.

Bir dal çatırdadı. Olduğum yerde donakaldım ve dikkat çekmemek için kıpırdamamaya çalıştım. Fakat kupkuru olmuş ağzımla yutkunmaya çalışırken kalp atışlarımın gecenin içine doğru, "Hey, buradalar!" diye bağırdığından emindim.

Bir dal daha çatırdadı. Bu sefer Epi'nin hareket ettiğini fark ettim. Başını kaldırıp ormana doğru çevirdiğini hissedebiliyordum.

Ve birden o şeyleri hatırladım. İnsansı yaratıkları. Hareketleriyle, ormanın nasıl canlı bir varlık gibi nefes almasını ve kıpırdamasını sağladıklarını. Bunu nasıl olup da unutmuştum?

Bu benim dünyam değildi. Burada aklımın alamayacağı güçler kol geziyordu. Ben Scarlett O'Hara'cılık oynamakla meşgulken, MacCallan Kalesi'ne gitme nedenimi tamamen unutmuştum. O insansı yaratıklar kalenin içindeki tüm insanları katletmişlerdi. Güçlü, cesur adamlar onları durdurmayı başaramamışlardı. Bense burada aklı bulutların üzerinde, ahmak, modern kadın kafamla ve "haydi kızım başarırsın!" gibi gülünç modern kadın tavrımla kırlarda geziniyordum.

Babamı gömmek iyi bir fikirdi. Öldüğünden emin olmak daha da iyi bir fikirdi. Fakat iyi kız olma çabasıyla bu kısrağı ve kendimi öldürtmek kesinlikle çok aptalca bir fikirdi. Ve bana bunu söyleyeceklerin en başında da babam gelirdi.

Çalılıklar bir kez daha çıtırdadı. Bize doğru gelen ağır bir şey vardı. Açık, gergin kanatları ve su gibi akarcasına attıkları adımlarıyla

o yaratıkları zihnimde görebiliyordum. Seslerin arasında geçen dakikalar, olacakların habercisi gibiydi. Sesler arasındaki duraklamalar kesinlikle arka arkaya atılan o büyük adımları andırıyordu. Tanrım, tam bir aptaldım. Yalnızca babamı gömemeyeceğim için değil, aynı zamanda CSI'daki o iğrenç cesetleri bile sıradan gösterebilecek çok trajik bir sona yaklaşıyor olabileceğim için.

Tüm bunları düşünmüş olmam gerekirdi.

Epi titreyerek ayağa kalktı. Ben de hemen yakınında duruyor, boynunu okşuyor ve ona sessiz olmasını fısıldıyordum. Zihnim bir plan yapmaya çabalıyordu. Böylesine donup kalmama neden olacak bir korkuya beni ne üniversite ne de yaşadığım herhangi bir tecrübe hazırlamıştı. Böylece Epi'yle birlikte, gölgelerin ormanın içinden çıkıp nehrin kıyısından üzerimize doğru gelmelerini beklerken, acil bir durumda hiç yapmamayı umduğum şeyi yaptım. Donup kaldım. On sekiz tekerlekli bir tırın kara yolda kendisini ezip geçmesini bekleyen bir ceylan gibi kaderimi şaşkınlık içinde izliyordum. Epi'nin cesaretiyle gurur duyuyordum. Seslerin geldiği yöne doğru dönüp kulaklarını dikmiş, burnundan ağır ağır nefes alıyordu. Korktuğuna dair hiçbir belirti yoktu. Atlar gerçekten çok cesur hayvanlardı. Ölüme yavaş yavaş yaklaşırken Epi yanımda olduğu için onur duyuyordum ve...

"Leydi Rhiannon?" Ses, boğuk ve tanıdıktı. Bir an şaşkınlığımdan cevap veremedim. O iğrenç yaratıkların sesleri ClanFintan'ın sesine mi benziyordu?

Epi gelenleri tanıyarak hafifçe kişnediğinde, ben de sersemliğimden sıyrıldım. En azından bir dakikalığına.

"ClanFintan?"

"Onu bulduk!" diye bağırdı omzunun üzerinden ve birden taşlı nehir kıyısı, atları andıran karanlık gölgelerle doldu. "Bir ateş yakın, bu gece burası cehennem kadar karanlık."

Çalı ve taşların hareket ettiğini, hatta belki de taşların birbirine çarptığını duyabiliyordum. Görüşüm yalnızca gece yüzünden değil, Epi ile benim tam önümüzde duran büyük at şekilli gölgeden dolayı kapanmıştı. Ve gölge konuştu. Öfkelenmişe benziyordu.

"Yaralı mısınız, Rhiannon?"

"Hayır, ben iyiyim. Sorun Epi, toynağını yaraladı."

"Epi mi?"

"Ah, şey, Epona'nın kısrağından bahsediyorum." En azından demek istediğim şeyin bu olduğunu umuyordum.

Nehrin birkaç metre aşağısında bir ateş yandı ve Kentaur'lar alevleri beslerken yeniden etrafı görebildim. ClanFintan ellerini beline koymuş (şey, insan olan kısmının beline), yüzünü asmış, tam önümüzde duruyordu.

"Hangi toynağı?" Sesi canlı ve ciddi geliyordu.

"Sağ ön." Epi'nin boynunun altına doğru yaklaşarak çömeldim ve ellerimi bacaklarından aşağıya kaydırdım. "Şiş ya da sıcak gibi görünmüyor, sanırım yalnızca kurbağasını yaraladı." (Göz ucuyla ClanFintan'a baktım, anlamış gibi görünüyordu. Eh, tabii ki anlamalıydı da. Ne de olsa onun da bir tarafı attı.) "Bir bakın." Epi uysal bir tavırla ayağını kaldırdı ve o da bakmak için eğildi. Güçlü elleriyle, benim ufak ellerimin saatler önce dokunduğu noktayı yokladı. Yaralı noktaya dokunduğunda Epi hafifçe homurdandı ve ClanFintan hemen bastırmayı bırakarak Epi'nin boynunu okşamaya ve onu yatıştırmak için yumuşak, ahenkli ses tonuyla İskoç dilini andıran anlayamadığım bir şeyler söylemeye başladı. Epi rahatlayarak içini çekti ve ayağını yere indirdi.

"Kötü bir yara." Sesinde suçlama vardı. "Nasıl oldu bu?"

Doğruldum ve Epi'ye bir adım yaklaştım. Bana hissettirdiği suçluluk duygusundan hiç hoşlanmamıştım.

"Nehrin aşağı tarafında kıyıdan yukarı çıkmaya çalışırken oldu. Ayağıyla sivri bir taşın üzerine sertçe basmış olmalı."

"Bacağını kırabilirdi."

"Biliyorum! Kendimi yeterince kötü hissediyorum zaten. Sizin de beni suçlamanıza gerek yok." Ağlamak üzere olduğumu hissettim. Epi ağzıyla beni dürtünce başımı onun boynuna doğru çevirdim.

"İyileşecek." Sesi yumuşamıştı.

"Biliyorum!" Biliyordum.

"Ateşin başına doğru gelin. Üşümüşsünüz."

Dirseğimden tuttu ve yumuşak bir ses tonuyla Epi'ye bir şeyler söyledi. Epi ve ben, suçlu çocuklar gibi ClanFintan'ın peşine takılarak ateşin başına doğru yürüdük. Beni rahat sayılabilecek bir kayaya

doğru yönlendirirken (en azından yeni yakılmış ateşin sıcaklığıyla ısınmıştı) adamlarına/atlarına/ya da her neyse emirler yağdırmaya başladı. Ve nereden çıktığını anlayamadan omuzlarıma bir battaniye örtüldüğünü hissettim. Birkaç Kentaur, Epi'yi ovalamakla meşguldü ve Epi de sesini çıkarmadan öylece duruyor, görünüşe göre kendisine gösterilen ilginin tadını çıkarıyordu. Başka bir Kentaur, ilkinden birkaç metre uzaklıkta bir ateş daha yakıyordu ve içleri –sakin ol kalbim– yiyecekle dolu olan heybeleri boşaltmaya başladığını görünce heyecanlandım. ClanFintan elime gevşek, çuval gibi bir şey tutuşturdu ve ben elimdeki şeye aval aval bakınca yardımcı olmak için kapağını açtı.

"İçin, Leydim. Gücünüzü geri kazanmanıza yardımcı olacak." Ses tonundaki bir şey, içeceğim şeyin aslında aklımı başıma getirme konusunda yardımcı olacağını kastediyor gibiydi ama onunla neredeyse aynı fikirdeydim ve bu nedenle de tartışmak istemedim.

Şarap yoğun, kırmızı ve enfesti.

Epi'nin olduğu yere doğru bakınca Kentaur'lardan birinin, ağzına bir yemlik taktığını ve Epi'nin halinden memnun bir biçimde karnını doyurduğunu görünce çok sevindim. Harika bir kızartma kokusu ağzımı sulandırmıştı ve şarabımdan bir yudum daha alırken midem öyle bir guruldadı ki, herhalde daha fazla utanamazdım.

"Yanımızda erzak getirmek aklınıza gelmedi mi?" ClanFintan şaşkınlıkla bana baktı. Bu konuda bana güvenin; İngilizce öğretmenleri karşılarında duran şaşkın ifadeyi görünce hemen tanırlar.

"Hayır. Ben, şey, ee, hayır, gelmedi." Artık hissettiğim kadar salak göründüğüme emindim.

"Hımm." Arkasını dönerek uzaklaştı ve birden diğer ateşi yakmakla çok meşgulmüş gibi bir havaya girdi.

Kendimi sefil bir aptal ve beceriksiz gibi hissederek battaniyemin altında büzülürken şarap tulumumu da sıkı sıkı tutuyordum (şarabımın ne derisinin içinde olduğunu düşünmemeye çalışarak... İğrenç).

Kısa bir süre sonra elinde büyük, yuvarlak bir parça ekmekle geri döndü. Ekmeğin arasında ise harika kokan bir et parçası ve bir dilim, kokulu, sarı peynir vardı. Hayatımda hiç bu kadar lezzetli kokan bir şey görmemiştim.

"Alın. Acıkmış olmalısınız."

"Teşekkürler." Yemeği elinden kaparken parmaklarını yerinde bırakmaya özen gösterdim.

Hevesli bir şekilde yemeğimi yerken, ClanFintan'ın ateşin karşı tarafına geçerek yerleşmesini izledim. Diğer Kentaur'ların –on tane saymıştım– diğer kamp ateşinin etrafında toplandıklarını fark ettim ve fısıldayan nehrin sesine, rahatlatıcı bir şekilde eşlik eden tatlı bir sohbete dalmışlardı.

"Neden gittiniz?" Sesi, dikkatimi yeniden başında oturduğum ateşe çevirmemi sağlamıştı.

Ağzımdaki peyniri yuttum ve hemen bir yudum şarap içtim. "Babamla ilgilenmem gerekiyordu."

"O halde neden benden size eşlik etmemi istemediniz?"

"Ben... şey, ben..."

"En başından beri birleşmemizi istemediğinizi anlıyorum." Yeniden konuşmaya çalıştığım sırada elini kaldırarak beni susturdu. "Ve bana karşı herhangi bir şey hissetmediğinizi de biliyorum fakat sizi koruyacağıma ve size saygı göstereceğime, sizi her şeyin üzerinde onurlandıracağıma yemin ettim." Gözlerini benimkilerden ayırarak nehre doğru baktı. "Benden kaçmanız, hak etmediğim, onur kırıcı bir hareketti."

Eyvah, bunu hiç düşünmemiştim. Erkekler ve egoları. Tanrım!

"Sizden kaçmıyordum."

"O halde yaptığınız şey tam olarak neydi?" Hâlâ yüzüme bakmıyordu.

"Yapmam gereken şeyi yapıyordum. Beni oraya götürmeyeceğinizi düşündüm." Gözlerini birden bana çevirdi. Çok şaşırmış görünüyordu.

"Siz Epona'nın Kıymetlisi ve benim eşimsiniz. Tabii ki size eşlik ederdim."

"İyi ama gitmemi istememiştiniz. Alanna da istememişti," diye ekledim her ihtimale karşı.

"Rhiannon, sizin böylesine zor ve tehlikeli bir yolculuğa çıkmanızı tabii ki istemiyorduk fakat siz Epona'nın Baş Rahibesi'siniz. Şimdiye kadar istediğiniz herhangi bir şey reddedildi mi?" Sesi şaşırmış gibi geliyordu ve o an nasıl bir gaf yaptığımı anladım.

Başımı önüme eğdim ve battaniyemden sarkan bir ipliği kopardım. "Mantıklı düşünemiyordum. Yalnızca babamla ilgilenebilmek istiyordum." Başımı yeniden kaldırdığımda, dudaklarının kenarlarındaki çizgilerin biraz yumuşamış olduğunu fark ettim. "Özür dilerim. Size gelmeliydim."

Şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. Görünüşe göre Büyük Rhiannon sık sık özür dilemiyordu.

"Bağışlandınız. Sizi bulduğumuza ve iyi olduğunuza sevindim."

Gözlerim, hemen sağımda halinden memnun karnını doyuran Epi'ye takıldı. "O gerçekten iyileşecek mi?"

"Evet, Leydim. Dinlenmeye ihtiyacı var ve yakında dilediğiniz her türlü kaçma planınızda sizi taşıyacak hale gelecek.

"Ama ben kaçm..." Gülümsüyordu. Ah, demek bu da onun espri anlayışıydı. O halde ona bir şey daha söyleyecektim. "Aslında bir şey planlamamıştım. En azından çok iyi planlayamamışım."

"Kesinlikle." Kibirli bir hali vardı. Fakat tatlı bir kibir.

"Sorun çıkardığım için üzgünüm."

"Unuttum bile." Ateşin saçtığı ışıkta gözleri parlıyordu ve her kıpırdayışında o müthiş, küçücük deri yeleğinin önü her açıldığında dans eden alevler göğsünün üzerinde nefis bir manzara yaratıyordu.

Kahretsin, yiyecekten başka şeylere de aç olmalıydım. Belki de Rhiannon'un huyları bana geçiyordu. ClanFintan'ın ateşin karşı tarafında beni incelemediğini varsayarak sandviöimi yemeye devam ettim. Hayır, karşıma çıkan ilk adamın (ya da atın) üzerine atlayarak onunla yatağa girmek istemediğimden emindim. Özellikle düşündüğüm adam (ya da at) *ClanFintan'dı.* Ya da belki hepsi o lanet üzümler yüzündendi.

Zor durumdaysan konuyu değiştir.

"İnsanlar tapınağa taşınmaya başladı mı?" Ah, harika, ClanFintan beni gözleriyle okşamayı bırakarak yeniden Bay Ciddi oluvermişti.

"Evet. Sizin muhafızlarınızdan bazılarını ve kendi Kentaur'larımı neler olduğunu anlatmaları ve insanları Epona'nın tapınağında toplamaları için gönderdim."

"Yaratıklardan bir haber var mı?"

"Hayır. Tüm klanların liderlerine uyarıda bulunmak amacıyla posta güvercinleri gönderildi ve Klanlar'dan cevap yollamaları, Fomorian'ları görenler varsa haber vermeleri istendi. Hepsinden cevap geldi," duraksadı, "MacCallan Kalesi ve Koruyucu Kale hariç."

"Sizce hâlâ MacCallan Kalesi'ndeler mi?"

"Bilmiyorum, Leydim."

Yarısı yenmiş sandvicime baktım. "Yaratıkların hâlâ orada olabileceklerini bile bile beni yine de oraya götürmek istiyor musunuz?"

"Bir sene boyunca sizi istediğiniz her yere götüreceğim. Tek yapmanız gereken istemek." Gözlerini gözlerime kilitlemişti.

"Görev icabı." Ben de gözlerimi ayırmadan ona bakarken beni bir görev gibi görmesinden daha fazlasını istediğimi fark ettim.

"Size yemin ettim." Sesi büyüleyiciydi.

"O halde soruyorum. Beni babamı gömmeye götürür müsün?" Sesim, hissetmeye başladığım duygulardan kısılmış gibi neredeyse bir fısıltıyı andırıyordu.

"Evet, Leydi Rhiannon. Sizi götürecek ve koruyacağım."

"Peki yanımda olacak mısın?" diye ekledim kendimi tutamayarak.

"Bana ne kadar yakın olmak isterseniz o kadar yakınınızda olacağım."

Ah, Tanrım, ne kadar anlam yüklü bir cevaptı! Ondan, insan şekline dönüşmesini istememin uygun olup olmayacağını düşündüm. Bu, doğum kontrolü için bahane bulmak gibi mi olurdu? Ya da prezervatif?

Yıkanırken birbirine vuran kapların sesleri beni yatak odası düşüncelerimden çıkardı ve yanaklarımın kızardığını hissedince utandım, ta ki ClanFintan'ın bakışları yanaklarımdaki kırmızılığa takılana kadar. Sonra yüzünde beliren hafif gülümseme komik bir şekilde yüzümün kızarmasına memnun olmama neden oldu. Tanrım, kendimi ahmak bir ergen gibi hissediyordum (aslında bu örnek saçma oldu çünkü ergenlerin hepsi ahmaktır).

"Yorgun olmalısınız."

Şey, eğer yorgunluktan sayılırsa, yatakla ilgili şeyler düşünüyordum. Düşüncelerimi okuyormuş gibi gülümsedi. Yeniden kızardığıma emindim.

"Ben Kentaur'lara planımız hakkında bilgi verirken siz de dinlenin." Diğer kamp ateşine doğru yürümeye başlamıştı ki sesimi duyunca geri döndü.

"Ee, planımız nedir?" Tanrım, ateşin ışığında çok iyi görünüyordu.

"Sizi MacCallan Kalesi'ne götüreceğiz." Bu kısmı kolaydı.

"Peki ya Epi, şey, Epona?" Adının söylendiğini duyunca kulaklarını bulunduğum tarafa çevirdi ve ben de ona birkaç öpücük yolladım.

"İki Kentaur'u onunla kalmaları ve dönüşümüzü beklemeleri için görevlendireceğim. Geri döndüğümüzde yola çıkmaya hazır olacak ama büyük olasılıkla sizi taşıyamaz."

"O halde kaleye ve eve nasıl gideceğim? Yanınızda fazladan bir at getirdiniz mi?" Yani, arkadaşları dışında demek istemiştim.

"Hayır." Gülümsemesi iyice belirginleşti.

"Yürüyecek miyim?" Bu sonsuza kadar sürebilirdi.

"Hayır." Artık ağzı kulaklarındaydı.

"Nasıl o halde?" Tanrım, aklında ne vardı?

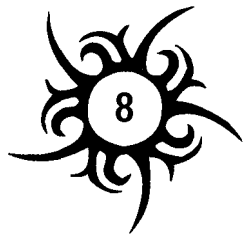
"Bana bineceksiniz." Alaycı bir selam vererek arkasını döndü (iyi bir binek atı gibi) ve diğer ateşe doğru yürüdü.

İlk defa söyleyecek hiçbir söz bulamamıştım; tamamıyla dilim tutulmuştu.

Ona binmek mi? Şey, ısırdığını zaten biliyordum.

Beni sırtından atmayacağını umdum.

Dük bu durumla nasıl başa çıkardı acaba?

Şarap, yemek ve sıcak, bir mucize gibi gelmiş ve ClanFintan, Epi'nin yumuşak eyer battaniyesini yastık yerine yere sererek beni taşın üzerinden indirdiğinde teşekkür edecek gücü bile bulamadan derin, rüyasız bir uykuya dalmıştım.

Kızaran etin mis gibi kokusu, kan çanağı olmuş gözlerimi bir anda açmama neden olduğunda sanki yeni uykuya dalmış gibiydim. Gerindim ve o anda bunu yaptığıma pişman oldum. Vücudumdaki kasların hepsi ayrı ayrı nasıl ağrıyor olabilirdi ki? Sanırım saçlarım bile acı veriyordu.

"Ahh." Ayağa kalkmam oldukça gürültülü oldu. Yaşlı ve yorgun bedenimi doğrultmaya çalışırken yukarıya doğru bakmak gibi bir hata yaptım ve on bir çift Kentaur ve bir çift de Epi gözünün bana baktığını fark ettim. On iki çiftin on birinin eğleniyor gibi bir hali vardı. Epi'nin gözlerinde ise her zamanki hayranlık ifadesini görebildiğime sevinmiştim.

"Ne?!"

"Bir şey yok, Leydim..." En azından biraz utanmış gibi görünecek kadar düşünceliydiler.

"Lanet erkekler." Homurdanarak Epi'nin sırtını sıvazladım ve nehrin kenarına doğru yürümeye başladım. Bir diş fırçam olmasını çok isterdim. Eğilmek kesinlikle hiç eğlenceli olmamıştı fakat yüzümü yıkayıp ağzımı çalkaladıktan (ve parmağımı bir diş fırçası niyetine kullanmıştım, iğrenç) sonra kendimi daha iyi hissetmiştim. Şimdi de, zaten mükemmel olan bir sabahın üzerine, tuvaletimi yapmam gerekiyordu. Bir kez daha.

Emin adımlarla nehrin aşağı tarafına doğru yürümeye başladım (fakat baldırlarınız şekerci dükkânındaki Richard Simmons gibi bağırırken emin adımlarla ya da başka herhangi bir şekilde yürüyebilmek zordu, güzel Tanrım, bu çılgınlığa bir son ver). Aniden durdum. Arkamı dönüp baktığımda on iki çift gözün bana baktığını gördüm. Görünüşe bakılırsa Kentaur'lardan biri, kesinlikle gruptaki en yakışıklı ve şans eseri benim eşim olan, arkamdan gelmeye hazırlanıyordu. Ah, hayır. Tuvalet kâğıdı olmaması zaten yeterince kötüydü. Bay Ed ne kadar tatlı olursa olsun, o tüylü poposunu olduğu yerde tutmalıydı.

"Şey yapmaya gidiyorum, bilirsiniz..." Ve başımla ormanın kenarını işaret ettim.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin." ClanFintan ve diğerleri oldukça başarısız bir şekilde gülümsemelerini saklamaya çalışıyorlardı.

"Ölürüm daha iyi," diye homurdandım çalılıklara doğru topallayarak yürürken. Bir taraftan da çeşitli yerlerimdeki böcek ısırıklarını kaşımakla meşguldüm.

Kamp yapmaktan ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydim?

Egzersizin ağrıyan kasları gevşetmesi gerekirdi ve kamp alanına geri dönmek üzere bacaklarımın ve popomun biraz rahatlamasını bekledim. Ama tabii ki kaslarımın, rahatlama kuralından haberi yoktu. Onlar, "*Delirdin mi sen? Bizim otuz beş yaşında olduğumuzu bilmiyor musun? Bir yere otur ve bizi keklerle besle!*" gibilerinden bağırıp duruyorlardı.

Uzun bir gün olacaktı.

Kentaur'lar, yanı başında uyuduğum ateşi söndürmüşlerdi ve ben diğer ateşin başındaki gruba yaklaştığımda, kayarak bana yer açtılar. İçlerinden biri (beyaz yelesi ve kuyruğu olan altın rengi harika bir attı) bana bir etli sandviç daha uzattı.

"Teşekkürler," dedim gülümseyerek ve o da başıyla tatlı bir selam verdi. Bu çocuklar aşırı tatlılardı.

ClanFintan da bize katıldı ve Kentaur'lar ona benim yanımda bir yer açtılar.

ClanFintan nazik bir şekilde, "Bu sabah nasılsınız, Leydim?" diye sordu.

"Popom çok ağrıyor."

Altın renkli olanın sandvici az kalsın boğazında kalıyordu ve diğer birkaç Kentaur'un da ani bir öksürük krizine tutulduğunu fark ettim. Onlara gülümsedim. Rahatlamış görünüyorlardı ve beni bambaşka gözlerle inceleddiklerini görebiliyordum. Rhiannon'un nasıl bir sürtük olduğunu hep unutuyordum.

ClanFintan'ın gözleri bana bakarken parlıyordu.

"Bu konuda yapabileceğim bir şey var mı?"

Güzel ve sert bir masaj iyi gelirdi fakat o kadar kişinin önünde bunu dile getirememiştim.

"Sanmıyorum." Az sonra ağrıyan popomla oturmak zorunda kalacağım geniş arka kısmına doğru baktım. "Tabii şekil değiştirerek yatağıma dönüşebilirseniz ve arkadaşlarınız bizi MacCallan Kalesi'ne kadar taşıyabilirse o başka." Meraklı gözlerle esprime dâhil ettiğim diğer Kentaur'lara baktım.

Onlar da kahkahalarla gülerek ClanFintan'ın sırtına vurdular ve "Bu konuda seni alt etti," dediler. ClanFintan da onların bu iyi niyetli sataşmalarını iyi karşılamıştı. Onların kahkahalarına ben de katıldım ve kendimi onlardan biri gibi hissettim. Rhiannon'un bir cadaloz olarak neler kaçırdığını anlamaya başlamıştım.

"Bağışlayın, Leydim, içinde yaşam belirtisi olmayan bir şeye dönüşmem mümkün değil," dedi.

"Bağışlandınız, Lordum," diye ona takıldım. "Yalnızca bana karşı nazik olun yeter."

"Her zaman." Elini uzatarak yüzüme düşen başıboş bir bukleyi düzeltti. Arkasında duran Kentaur'ların imalı bir şekilde gülümsediklerini görebiliyordum.

Rhiannon'un tamir edilemeyecek bir zarar vermediğini gördüğüme sevinmiştim. Benden gerçekten hoşlanmalarını istiyordum. Pekâlâ, dürüst olacağım. Başşamanlarının bana karşı hoşlanmaktan daha fazlasını hissetmesini istiyordum. Ama bunlar iyi insanlardı/atlardı/her neyse ve onların dostluğunu kazanmak istiyordum.

"Yemeğe yolda devam edebilir misiniz? Artık yola çıkmamız gerekiyor."

"Evet." Duraksadım.

"Ters bir şey mi var?"

Omzunun üzerinden kısrağıma baktım. "Yalnızca Epi için endişeleniyorum."

"Biz yokken o rahat rahat dinlenecek."

"Güvende olacak mı?" Zihnimde o insansı yaratıklar belirivermişti.

"Hepimiz onun veya sizin için hayatımızı vermeye hazırız." Kesinlikle ciddi görünüyordu. Benim veya kısrağım için kimsenin ölmesini istemezdim ama bu açıklama tüylerimin diken diken olmasına ve bir "tehlike anında askerlerini yöneten John Wayne" anı yaşamama neden olmuştu.

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. İkinci kez. Öğrencilerim olsa, bu kadar kısa zamanda iki kez dilimin tutulmuş olmasına çok şaşırırlardı (tabii onlar *dil tutulmasının* ne demek olduğunu bilmezlerdi fakat siz ne demek istediğimi anladınız).

"Belki de ona veda etmek ve kısa süre sonra döneceğinizi söylemek istersiniz." Çok düşünceliydi.

Ağzımda gevelediğim teşekkürden sonra elimde sandvicimle ağrıyan popomu, halinden memnun bir şekilde karnını doyuran Epi'nin yanına doğru sürükledim. Kulaklarını dikerek beni bir tür hoş geldin kişnemesiyle karşıladı.

"Merhaba, güzel kız." Ben çenesini okşayarak çeşitli sevgi sesleri çıkarırken o da burnuyla beni dürttü. Alnımı onun boynuna dayadım ve yumuşak bir sesle konuşmaya başladım. Beni duyabilmesi için kulaklarını geriye doğru yatırması gerekti.

"Birkaç günlüğüne gitmem gerekiyor. ClanFintan beni kaleye götürecek." Başını arkaya doğru çevirerek gözlerime baktı. "Endişelenme, ClanFintan birkaç Kentaur'u seninle ilgilenmeleri için burada bırakıyor. Bana bir şey olmasına da izin vermez." Bu konuda bir sorunu yokmuş gibi görünüyordu. Sesimi biraz daha alçaltarak devam ettim: "Ona binme konusunda bazı endişelerim olduğunu söylemeliyim. Yani, söylesene, o tüm gün bacaklarımın arasındayken hormonlarımı nasıl kontrol altına alabilirim ki?"

Kontrol etme o halde, anlamına geldiğini düşündüğüm derin bir iç çekti. "Çok yardımcı oldun." Yumuşak burnuna çabucak bir öpücük kondurdum. "Ben yokken uslu dur." Dudaklarını hafifçe saçlarıma dokundurduktan sonra otlanmaya devam etti.

Kendimi, dört yaşındaki çocuğunu az önce anaokuluna göndermiş bir anne gibi hissediyordum.

"Leydi Rhiannon?" ClanFintan'ın sabırsızlanmış gibiydi.

"Geliyorum." Hazır olsam da olmasam da. Ve büyük olasılıkla değildim.

Ben uyurken Kentaur'lar çalışmışlardı. Bizimle gelecek olan sekiz Kentaur eşyaları yüklenmişti ve yola çıkmaya hazır görünüyordu. Belli ki bir önceki gece her birinin, sırtlarında taşıdıkları birkaç parça eyer çantası ile göğüslerine ve insan sırtlarına bağlanmış, iki ağızlı büyük kılıçlara benzeyen tehlikeli görünümlü silahları olduğunu göremeyeceğim kadar karanlık bir geceydi. Ne kadar şaşırtıcı. Her neyse, eyer çantaları, yiyeceklerin ve battaniyenin nereden çıktığını açıklıyordu. Başka ne ciciler saklıyor olabileceklerini düşündüm. ClanFintan diğerlerinden biraz uzakta duruyordu ve eyer örtüsünü arkasına sermek için dönmüştü. Kahvaltımı bir lokmada mideme indirdim.

Deyim yerindeyse, güçlüklere göğüs germe zamanı gelmişti.

Yaklaştığımı duyunca kolanı takmayı bitirerek üzengiyi aşağıya doğru bıraktı.

"Hazır mısınız?"

"Tabii ki." Orada öylece durup bakakaldım. Epi'den daha büyüktü ve Epi'nin üzerine binerken bile yardım almam gerekmişti.

"Binmek için yardıma ihtiyacınız var mı?" Eğleniyor gibi bir hali vardı. Diğer Kentaur'lara baktım ama birden hepsinin de etraftaki hayvan ve bitkileri inceleyecekleri tutmuştu.

"Evet." Tereddüt ettim ve dişimde büyük bir parça yemek olmadığını umarak gülümsedim. "Bu seferlik."

O da sırıtarak sol koluyla bana doğru uzandı ve beni sol dirseğimden sıkıca kavradı.

"Üç deyince... Bir... iki... üç!"

Ve işte yukarıdaydım. Aslında neredeyse diğer taraftan aşağıya düşecektim. Tahmin ettiğimden çok daha güçlüydü ya da belki ben onun düşündüğünden hafiftim çünkü diğer taraftan düşmemek için omuzlarına yapışmak zorunda kalmıştım.

"Oof," dedim nazikçe.

"Ah, üzgünüm." Sesi, üzgünden başka her şeye benziyordu.

"Hey, endişelenme. Her ata binmek, Epi'ye binmek kadar kolay olmayabilir."

"O kadar emin olmayın." Onun da sesinde kendisine has bir muziplik olduğunu duymak hoşuma gitti.

Ayaklarımı üzengilere sokmakla meşgul olup onu duymamış gibi davrandım. Sanırım göğsünün bir kahkahayla sarsıldığını hissettim.

"Pekâlâ, ilerlemeye başlamanız için işaret vermem ya da sizi dürtmem falan gerekiyor mu?"

"Yalnızca bana tutunun yeter, gerisini ben hallederim."

Epi'ye son bir kez el salladım ve ClanFintan hareket etti. Diğer Kentaur'lar da arkamızdan hareket ettiler. Nehrin kenarından yukarıya doğru ani bir manevra, ellerimin aniden aslında var olmayan eyer başına doğru gitmesine neden olmuştu. Ve bu da akla ilk olarak Kocama Binme İkilemi'ni getiriyordu.

"Ee, tam olarak neye sıkıca tutunmam gerekiyor?"

Omzunun üzerinden bakarak gülümsedi. Bu durum onu oldukça eğlendiriyordu.

"Ellerinizi omuzlarıma koyun ya da belime tutunun. Nasıl rahat ediyorsanız onu yapın."

Kalın atkuyruğuna (kelime oyunu yapmak istememiştim) asıldım. "Burası nasıl?"

Bize en yakın olan Kentaur'ların bastırmaya çalıştıkları kahkahalarını duydum.

"Bunu yapmamanızı tercih ederim."

"Sorun değil." Bir sıfır.

Nehrin kenarından uzaklaşınca hızlandı. Ellerimi omuzlarına koydum; kaslarını ellerimle (ve açık söylemem gerekirse bacaklarımla) hissetmek hoşuma gitmişti. Yürüyüş şekli düzgündü ve üzerinde oturmamı kolaylaştırıyordu ve ormanın içinde ilerlerken rahatladığımı ve hızımızın tadını çıkardığımı fark ettim.

Öne doğru eğilerek kulağına yaklaştım.

"Bu hızla ne kadar devam edebilirsin?" Bu biraz motosiklet kullanan biriyle konuşmaya benziyordu, tabii motor sesi olmadan.

"Uzun bir süre."

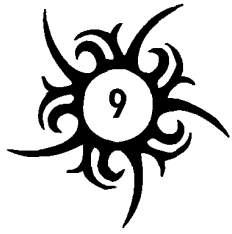
Sırtının göğüs uçlarıma dokunması hoşuma gitmişti ve yeniden kulağına eğildim. (Hadi ama o benim kocamdı!)

"Bu hız, bir saat dolmadan Epi'yi perişan ederdi." Nefesim kulağını gıdıklarken çıplak kollarının ürperdiğini görmek hoşuma gitti. Ya da belki göğüs uçlarım sırtını gıdıkladığı içindi. Tanrım, çok duyarlı olduğu kesindi.

"Kentaur'lar atlardan," etkiyi artırması için duraksadı, "ya da insanlardan daha güçlüdür." Sesi boğuklaşmıştı ve birden sırtımdan aşağı elektrik akımı gibi inen bir sıcaklık duydum ve kendimi erotik bir aşk romanının içine hapsolmuş gibi hissettim. Bir şikâyetim yoktu tabii.

"Bunu duyduğuma sevindim." Nefesimi kulağına vererek konuşuyordum ve kaslı omuzlarını sıktım.

Ve şundan kesinlikle emindim: Rhiannon bir aptaldı.

Benim kullandığım küçük patikada kalmamıştık. Bunun yerine, ClanFintan bizi nehrin uzağına doğru götürmüş ve ağaçların arasından daha belirgin olan yola çıkarmıştı (bu benim kullanmaktan kaçındığım yolun ta kendisiydi). Kısa bir süre sonra bir yol ayrımına geldik ve nehirden uzak olan kuzeybatı yönünü seçtik. Zihnimde rüyamdaki gezintimi canlandırınca bu yolun nehrin etrafında dolanmaktan daha kısa olduğuna karar verdim. Kentaur'lar inanılmaz derecede hızlanmışlardı. ClanFintan ve arkadaşları kaleye giden yolda hızla ilerlerken hiç yorulmamış gibi bir halleri vardı. Görünüşe bakılırsa beni aramak onları oldukça yavaşlatmıştı.

Yoldaki trafik oldukça hareketliydi fakat herkes bizim geldiğimiz yöne doğru gidiyordu. Yolda kadınların çoğunlukla üstü açık yük vagonlarında, erkeklerin de ya yürüdükleri ya da at üzerinde oldukları, yanlarında da genellikle bir grup çiftlik hayvanının eşlik ettiği kalabalık aileler vardı. İnsanların, zengin ve bakımlı olduklarını fark etmiştim; kafamda hayal ettiğim köylülere pek benzemiyorlardı. Bakımsız, çürük dişli ve cansız bitli saçları yoktu. Dürüst olmak gerekirse, alışılmamış şekilde çekici insanlardı, neredeyse atları kadar iyi görünüyorlardı. Buradaki insanlar atlardan gerçekten anlıyor olmalıydılar. Tüm gün boyunca tek bir ufak binek atına rastlamamıştım.

Fakat tüm bu harika atların içinde benim Epi'min en iyisi olduğu gerçeği karşısında böbürlenmekten kendimi alamıyordum. Aslına bakılırsa, ClanFintan da öyleydi ama o gerçek anlamda at kategorisine girmiyordu bu nedenle onunla böbürlenmem haksızlık olurdu.

Bölge halkından kimseyle karşılaşmadan önce beni tanıyıp tanımayacaklarını merak etmiştim. Cevabımı almam uzun sürmedi.

Yanlarından geçtiğimiz ilk aile, Kentaur'ları kibarca selamlamaya başlamış fakat beni fark ettiklerinde hemen durmuşlardı. Nazik selamlaşmaları aniden coşkuya dönüşmüştü.

"Bu Epona!" Beni ilk fark eden, birkaç sevimli çocuk ve erzak çantalarıyla dolu olan yük arabasını kullanan anne olmuştu. Onun bağırışlarına çocukları da katılmış ve neşe içinde el sallamaya başlamışlardı.

"Epona!"

"Mutluluklar, Leydi Rhiannon!"

"Yolunuz açık olsun!"

Gülümseyerek el sallarken, meydan turundaki Miss Amerika'ymışım gibi aptalca bir hisse kapıldım. Ama bana hiçbir zaman utangaç veya çekingen olduğumu söyleyen olmamıştı, bu nedenle bu duyguya alışabileceğimi hemen fark ettim. Hepsi de çok iyilerdi! Sanırım Rhiannon'un halkı onun nasıl bir sürtük olduğunu bilmiyorlardı. Bu benim için iyi bir şeydi. Neredeyse tüm sabah her şey böyle devam etti. Kentaur'lar büyük bir hızla giderken, tapınağa doğru giden insanlar da yavaş yavaş ilerliyorlardı.

Pek fazla konuşmuyorduk. Bu hızın, ClanFintan'ın böbürlendiği gibi uzun süre devam edebileceği konusunda ikna olmamıştım fakat onun canını sıkmak da istememiştim. Zamanımı, etrafımdaki manzaranın tadını çıkararak, hayranlıkla bana bakan halkıma el sallayarak ve rahatça oturup dengemi koruyabilmek için uğraşarak geçiriyordum.

Etraf çok güzeldi; yemyeşil ve belli ki verimliydi. Kırsal bölgeler, uzayıp giden üzüm bağları, aralarına serpiştirilmiş ekinler ve küçük evlerle doluydu. Yaban çiçekleri, çimleri yer yer turuncu, mor ve sarıya boyayarak süslüyorlardı. Yeşil alanı sulayan birkaç berrak dereden geçmek zorunda kalmıştık. Geceyarısı yukarıdan baktığımda, burası bana İtalya'nın Umbria bölgesini hatırlatmıştı. Yakındansa –tepelerin daha alçak olması dışında– daha çok İngiltere'nin Göller Bölgesi'ni hatırlatıyordu. Ve oradan daha sıcaktı. Yağmur da yağmamıştı. Ve şey... hiç İngiliz yoktu. Ama sonuç olarak burası herkesin sahip olmaktan gurur duyacağı bir yerdi.

Yolumuzu kesen başka bir derenin yanındaki nefis çalılıkların (ve yumuşak yapraklı bitkilerin) gizlendiği yeri gözüme kestirdiğimde öğle saatleriydi.

"Burada kısa bir mola verebilir miyiz lütfen?" Kendime, onun bedenine yaklaşmak için bulduğum her türlü bahaneden zevk aldığımı neredeyse hiç utanmadan itiraf etmiştim.

"Mola vermek tam olarak nasıl oluyor?" ClanFintan'ın kolları ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı ama nefes alıp verişi normal görünüyordu. Durumu kesinlikle çok iyiydi. (Kendime not: Harika.)

"Enerji toplamak ve gerekli şeyleri yapabilmek için durmak demek oluyor." Evlilik ilerledikçe tuvalete gitmek gibi konulardan bahsetmek kolaylaşıyordu. Uzun süredir evli olmadığımız gerçeği, yakınlarda pis, umumi bir tuvalet bile olmadığı gerçeğiyle birleşince durum gittikçe tuhaflaşıyordu. Yine kızarmama şaşmamak gerekirdi. "Ayrıca susadım."

"Ah, tabii ya. Bunu daha önce düşünmeliydim." Dereye yaklaştıkça hızı azaldı. Omzunun üzerinden Kentaur'lara seslendi. "Kısa bir," bana bakıp gülümsedi, "*mola* vereceğiz."

Neyse ki Kentaur'lar fazla şaşırmış görünmüyorlardı.

ClanFintan belinden yukarısını kıvırarak arkasına döndü ve kolunu belime dolayarak beni eyerin üzerinden kaldırdı. Ayaklarım yere değer değmez beni taşıyamayarak kıvrıldı ve ben de utanarak hemen onun güçlü koluna tutundum. Sorunun ne olduğunu hemen anladı ve birden kendimi onun güvenli kolları arasında, onunla yüz yüze bakarken buldum. Ayaklarım yere zar zor değiyordu.

"Özür dilerim. Sanırım ayaklarım uyuşmuş." Bu zayıflığımla alay edip etmeyeceğini görebilmek için yüzüne baktım.

"Özür dilemene gerek yok. Sen şikâyet etmeyince ben de olabildiğince hızlandım." Yakışıklı yüzünde yalnızca endişe vardı. "İhtiyaçların konusunda daha düşünceli olmalıydım. Şuradaki devrilen ağaca otur da ayaklarına yeniden kan gitmesine yardım edeyim."

Beni kaldırarak yere devrilmiş olan ağacın kırık gövdesine oturttu. Ayaklarım yere değmiyor, havada sallanıyordu ve dengemi sağlayabilmek için kuru dallara tutundum. Oturduğum yerde neredeyse onun beliyle aynı seviyedeydim ve bu da çizmelerimi kolayca çıkara-

bilmesini sağlamıştı. Sonra da sağ ayağımdan başlayarak ayağımın tabanından baldırıma ve sonra yeniden aşağıya, parmaklarıma kadar her yerimi ovmaya başladı.

Kendimi bir anda Marilyn Monroe gibi hissetmeye başlamıştım ve gözlerim kapanmaya başlarken hafifçe inledim.

"Çok mu sert?" Duraksayarak bana doğru baktı.

"Şişşt, konuşma. Bacağım ellerinde çok derin ve anlamlı dakikalar geçiriyor. Aralarına girmeyelim."

Genzinden gelen bir sesle kıkırdadı.

"Ayağını hissetmeye başladın mı?"

"Birçok şey hissediyorum. Tam olarak hangisini öğrenmek istiyorsun?"

Yalnızca gülümsemekle yetindi ve diğer ayağıma geçti.

"Mmm. Bu işte oldukça iyisiniz." Bir erkeğin köpek yavrusuna benzediği konusunda her zaman gizli şüphelerim olmuştu; iyi bir şey yaptığında övgüye ve ödüllendirilmeye ihtiyaç duyarlardı. "Teşekkür ederim."

Övme kısmını geçtikten sonra zihnim mutlulukla ödül kısmına kafa yormaya başlamıştı ki birden baldırıma sertçe vurdu ve bu da beni aniden erotik düşlerimden uyandırdı.

"Sanırım artık yürüyebilirsin." Beni ağacın üzerinden kaldırıp yanına indirdi. Haklıydı; ayaklarım düzelmişti. Fakat bir anlığına da olsa düzelmemiş gibi davranmayı düşünmedim değil.

"Haklıymışsın. Peki o çizmeleri giymeden önce derede ayaklarımı ıslatacak kadar vaktimiz var mı?"

"Yalnızca kısa bir süre, Rhiannon. Bugün güneş batmadan önce MacCallan Kalesi'ni görüş alanımıza alacağımızdan emin olmak istiyorum."

"O kadar kısa sürede varabilecek miyiz?" Kalede karşılaşabileceklerimizi düşününce mideme bir ağrı saplandı.

"Burada kalabilir ve kaledeki işlerle benim ilgilenmeme izin verebilirsin." Sesi yumuşaktı.

"Teşekkür ederim ama hayır. O benim babam. Bu benim sorumluluğum ve ona ne olduğunu kendi gözlerimle görmeliyim."

"Anlıyorum. Senin yanında olacağım." Yavaşça ve neredeyse isteksizce uzanarak elimi tuttu.

Birden, benden hoşlanmak istemiyor olabileceğini fark ettim. Ona göre her an ona karşı herhangi bir ilgisi olmayan –geçici ya da değil– bu evliliği hiç istememiş olan o sürtüğe dönüşebilirdim. Buna rağmen bana gösterdiği nezaket, içindeki derin dürüstlüğün bir göstergesiydi. Bana yardım elini uzatması onun için çok zor bir şey olmalıydı.

Bu nedenle ona en iyi "aferin oğlum!" ifademle gülümseyerek elini sıktım.

"Benimle olacağın için seviniyorum. Fakat şu anda biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var... şey için, bilirsin işte."

Gülümsedi ve elimi bırakmadan önce hafifçe sıktı. Sonra da diğer Kentaur'lara katılmak için dereye doğru yürüdü. "Bana ihtiyacın olursa buralarda olacağım."

"Ölürüm daha iyi..." diye mırıldanarak çıplak ayaklarımla dikenlere basmamaya özen göstererek yavaş yavaş en yakın çalılığa doğru yürümeye başladım. En azından o büyük parça peynir beni tıkamıştı, ki bu da benim için büyük bir mutluluktu.

Nehrin yanındaki Kentaur'ların yanına döndüğümde çömeldim; temiz, buz gibi sudan içtim, yüzümü yıkadım ve dağınık buklelerimi düzeltebilmek için ıslak parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Popomu nehrin kenarındaki kuru bir yere koydum ve su, ayaklarımın etrafından akıp giderken ben de saçlarıma bir şekil verebilmek için uğraşmaya başladım.

"İzin verin, Leydim." Arkama baktığımda, ClanFintan'ın bir elinde bir deri parçası, diğer elinde de geniş dişli bir tarakla diz çökmüş olduğunu gördüm. Elindeki derinin kendi kalın yelesini (şey, buna başka ne isim verilebilir ki?) toplamak için kullandığı kayışa benzediğini fark ettim. Cevap vermeme fırsat kalmadan, Alanna'nın örgüsünden kalan ne varsa açtı ve elindeki tarakla dağınık, kızıl düğümlerimi açmaya koyuldu. Hayatımdan memnun bir şekilde içimi çekerek gözlerimi kapadım. Çok kısa bir süre içinde saçlarımı düzgünce arkamda topladı. "Artık sana mani olamazlar."

Teşekküre benzer bir şeyler mırıldandım.

"O çizmeleri yeniden giymeye kalkışmadan önce ayaklarını kurulasan iyi olur. Birazdan yeniden yola çıkmamız gerek." Sesi özür diler gibiydi ve ayağa kalkmadan önce ellerini bir anlığına omuzlarıma koydu.

"Tamam. Hazırlanacağım." Dereden uzaklaşarak ayaklarımı yolu çevreleyen uzun çimlere kuruladım.

Kentaur'lardan çekici, altın renkli olanı yanıma yaklaştı ve yüzünde utangaç bir gülümsemeyle bana kurutulmuş et gibi görünen ve kokan bir şey uzattı.

"Teşekkür ederim." Otobur olmadığı için duyduğum minnet yüzümden yansıyordu.

"Rica ederim, Leydim." Tatlı bir şekilde kızardı ve gitmeye hazırlanan arkadaşlarının yanına doğru yürüdü.

Kalan et parçasını ağzıma tıkarak çizmelerimi giydim ve sonra topallayarak ClanFintan'ın beklediği yere doğru gittim. O da bir yandan etini yerken bir yandan da kolanı takıyor ve eyeri popom için hazır etmeye çalışıyordu.

"Pekâlâ, ben hazırım." Ona doğru uzandım ve kollarımız kenetlendi. *'Binici'* kelimesini kodlamaktan çok daha kısa bir süre içinde ClanFintan'ın üzerine çıkıp yerime yerleştim.

"Gereğini yapın." Parmağımı ileriye uzatarak en iyi Picard[29] pozumu takındım. Kendi yaptığım espriye kendim güldüm. ClanFintan burnundan garip bir ses çıkartarak başını iki yana salladıktan sonra hızlanarak dörtnala koşmaya başladı. Sanırım esprilerim, aktarırken anlamını yitiyor.

Günün geri kalanı aşağı yukarı aynı şeylerle geçmişti. Bacaklarımın artık bedenime ait olmadığını hissedene ve/veya tuvaletim gelene kadar yolumuza devam ediyorduk. Sonra ClanFintan'a molaya ihtiyacım olduğunu ima ediyordum. Aslında yaklaşık on dakika olmasına rağmen on saniye gibi gelen bir süre duruyorduk. Ayaklarımın işlevlerini geri kazanabilmesi için kısa bir ayak masajından sonra hiç bitmeyen kuru etlerimizi yerken yeniden yola koyuluyorduk.

---

29 Jean Luc Picard, *Uzay Yolu* adlı TV dizisinde kaptan rolündeki kahramandır. "Gereğini yapın," emir verirken kullandığı meşhur sözüdür. (ç.n.)

İnce bir tabaka terin dışında Kentaur'ların yorulduklarına dair hiçbir işaret yoktu. Kendi yorgunluğum, kendimi bir hanım evladı gibi hissetmeme neden oluyordu ve sızlanma isteğime karşı koymak için büyük bir çaba harcıyordum. Ama sızlanmanın Rhiannon'a özgü bir şey olacağını düşündüm ve bu, ağzımı kapalı tutmama yardımcı oldu.

Uzun bir süredir yolda kimseye rastlamadığımızı fark ettiğimde, aynı zamanda güneşin ufukta batmak üzere olduğunu görmüştüm. Soğumaya başlayan havadan derin bir nefes çektim ve havadaki bariz tuz ve su kokusunu aldım. Sağ tarafımızdaki üzüm bağlarının, yerini ormana bırakmaya başladığını görebiliyordum ve doğu kanadından kaleye yaklaştığımızı fark ettim.

"Neredeyse geldik." İçimdeki hislerle karşılaştırıldığında, sesim oldukça sakin çıkmıştı.

"Evet." Hızını azaltmıştı. "Yaratıkların ormanın kuzeydoğu tarafından geldiklerini mi söylemiştin?"

"Evet." Zihnimde orman sahnesi canlanırken sesim bir fısıltı gibi çıkmıştı.

"O halde etrafından dolanarak içeriye güneybatı yönünden gireceğiz. Eğer hâlâ kaledelerse batmakta olan güneşin ışığı belki bizi gizleyebilir."

Bana biraz saçma gibi gelse de İngilizce öğretmenleri genellikle harika savaş taktikleriyle tanınmadıkları için yorumlarımı kendime saklamaya karar verdim.

ClanFintan, Kentaur'lara bir işaret verdi ve onlar da yoldan çıkarak bizi batan güneşin yönüne doğru takip etmeye başladılar. Kaslarının kasıldığını ve hareket ettiğini hissedebiliyordum ve güneyde uzanan ağaçların önündeki yol boyunca tırmanırken yavaş yavaş yükselmeye başlayan bölgenin artık gözle görülür bir şekilde dikleştiğini fark ettim. Havadaki tuz kokusu oldukça yoğundu ve kayalıklı kıyıya vuran denizin sesini duyabiliyordum. Yerdeki çam iğneleri, dörtnala koşan Kentaur'ların ayaklarının altında çıtırdıyordu. Sessiz meşe ve akçaağaçlar yerlerini çamlara bırakmıştı ve yılbaşı ağaçlarının tuzlu rüzgâra karışan kokusunu hissedince şaşırdım. Adını tam olarak koyamadığım bir koku daha vardı. Belli belirsiz, tuhaf ve kötü bir kokuydu. Ağaçların, yerini taşlara bıraktığını ve taşların

da okyanusa doğru ani bir iniş yaptığını görünce birden durduk. Rüyamda gördüğüm manzarada hiç abartmadığım tek şey buydu, bana hâlâ İrlanda'nın heybetli Moher Dağları'nı hatırlatıyordu. Kıyı tam önümüzde göz alabildiğine uzanıyordu ve kuzeyde, derin uçurumun tehlikeli bir şekilde yakınına kurulan kale taştan bir koruyucu gibiydi.

Güneş, kalenin batı cephesini aydınlatıyor, gri taşlarının bir gümüş gibi parlamasına neden oluyordu. Nefesim kesilmişti ve içimde ani bir duygu yoğunluğu hissettim. Eğer bu dünyada doğmuş olsaydım, bu kale benim büyüdüğüm yer olacaktı. Gözlerimi hızla kırpıştırarak kendi kendime gözlerimin yaşlarla dolmasının nedeninin şiddetli esen rüzgâr olduğunu söyledim.

"Lordum, kale duvarının dibine doğru bakın." Altın renkli at kalenin batı cephesini işaret ederken sesi sertti. Gözlerimi kısarak parmağıyla işaret ettiği yöne doğru baktım. Kalenin dışında, yerlere dağılmış yığınlar vardı. Sanki tarla işçilerinin yığdığı ürün çuvalları ya da saman balyaları veya...

"Aman Tanrım! Cesetler." Sesim titriyordu ve adını koyamadığım o kokunun ne olduğunu anlamıştım.

"Dougal, herhangi bir hareket var mı, kontrol et." Altın renkli Kentaur başını sallayarak ağaçların arasında kayboldu.

"Connor, sen de onunla git." Kızıl olan da çamların içine doğru giderek gözden kayboldu.

Sonra ClanFintan omzunun üzerinden bana seslendi.

"Rhiannon, o gece yaratıkları görmeden önce kötülüğü hissettiğinizi söylemiştin. Şu an da öyle bir şey hissediyor musun?"

Kalbimin gümbürtüsünü dindirmeye çalışarak kaleye doğru baktım.

"Hayır, o gecekine benzer hiçbir şey hissetmiyorum."

"Emin misin?"

Gözlerimi kapadım, dikkatimi toplayarak kendimi o geceyi, ormandan hissedilir derecede yayılan ve zehirli bir sis gibi kaleye sızan kötülüğü hatırlamaya zorladım.

"Eminim. Çok belirgin bir histi ve şu an burada yok." Ellerim hâlâ onun omuzlarındaydı ve uzanarak tek elimi tutup sıktı.

"Güzel." Ardından bize katılan Dougal ve Connor'a döndü. "Dinliyorum."

"Leş kargaları dışında bir hareket yok. Ve yangın olduğuna dair herhangi bir işaret veya koku tespit etmedik." Dougal'ın sesi ciddi ve sakindi.

"Leydi Rhiannon yaratıkların varlığına dair bir şey sezmedi. Sanırım kaleye girebiliriz." Sonra yeniden bana döndü. "Leydim, kaleye girmek zorunda değilsiniz. Burada beklerseniz, babanızdan haber getiririm. Bedeniyle şerefine layık olacak şekilde ilgileneceğim konusunda bana güvenebilirsiniz."

"Size güveniyorum, sorun o değil. Ben sadece... bunu kendim yapmak zorundayım." Ağzım inanılmayacak derecede kurumuştu. "Onu kendi gözlerimle görene kadar benim için bir gerçeklik ifade etmeyecek."

Hafifçe başını sallarken içini çektiğini duydum. "O halde gidelim. Hepimiz. Kentaur'lar yanımızdan ayrılmayın. Tetikte olun."

ClanFintan iki yanında dörder Kentaur'la kaleye doğru harekete geçti. Omuzlarına sıkıca tutundum ve zihnimden defalarca şu sözleri geçirdim: *Bunu yapabilirsin bunu yapabilirsin bunu yapabilirsin.*

Kaleye yaklaştıkça rüzgârın getirdiği o berbat koku giderek artıyordu. Önce, buzdolabını açtığınızda bir şeyin bozulmaya başladığını fark ettiren o belli belirsiz mayhoş kokuyu andırıyordu. Fakat sonra o belirsizlik değişti. Koku havada asılı kalmış, her yanımızı kaplamıştı. Öğürdüm ve birden midemdekilerin kupkuru olmuş ağzıma dolduğunu hissettim.

"Ağzından nefes almaya çalış. Faydası olur." ClanFintan'ın sesi içten geliyordu. Ölümün kokusuyla ilgili nasıl bu kadar çok şey bildiğini merak ettim. "Rüyanda babanı en son nerede görmüştün?"

"Barakalara giden merdivenlerin hemen yanındaydı."

Durdu ve bizimle beraber yanımızdaki korumaları da durdu. "Rhiannon, bırak da, cesetlere ben bakayım. Babanı bulunca sana haber veririm. Sen sadece sıkı tutun. Gerekirse gözlerini kapa."

"Ben iyiyim. Haydi, şu işi halledelim." Cesur görünmeye çalışıyordum ama zayıf sesim titriyordu.

Yeniden hareket ettik. Çok geçmeden ilk ceset yığınına geldik. Biz yaklaşırken siyah kuşlar kanat çırparak uçuştular. Sivri gagalarının arasında ne tuttuklarını görmemek için başka tarafa baktım.

Bedenler üst üste duruyordu. Birkaç tanesi bir yerde, başka bir grup da başka bir yerdeydi. Tüm korkunçluğun içinde, yalnız olmamaları az da olsa rahatlatıcıydı. Onlara bakmamaya çalışıyordum fakat gözlerim, beynimin verdiği emirlere karşı geliyordu ya da belki de kalbimi dinliyorlardı. Kalbim bu cesur adamlar için acıyordu ve belki başımı çevirmek yerine onlara bakar, yaptıkları fedakârlığı anlarsam, ruhları onlara duyduğum saygıyı ve minneti anlar, rahatlardı.

Yanımızda yürüyen Kentaur'lara baktım. Yüzlerinde, taklit etmeye çalıştığım ifadesiz maskeler vardı. Aralarında hayatta kalan olup olmadığından emin olmak için her bedeni özenle, tek tek kontrol ediyorlardı. Ağır ağır güney duvarının etrafından dolanarak kalenin ön tarafındaki giriş kapısına doğru gittik. Büyük demir kapılar açıktı; giriş kapısı sessiz bedenler ve karınlarını doyuran kuşlarla doluydu.

"Barakalara." ClanFintan'ın duygusuz sesi ölü duvarlarda korkunç bir şekilde yankılanırken kapıdan içeri girdik, sonra da kocaman bir avluya çıkan daha küçük, kemerli bir girişten geçtik.

İçerisi Dali'nin kâbus resimlerini andırıyordu. Siyah, kurumuş kan göllerinin ortasındaki erkek bedenleri garip açılarla kıvrılıp bükülmüş bir halde kımıldamadan yatıyordu. Fakat bu katliama rağmen, avlu boyunca dizilmiş kalın, zarif sütunlarda ve bir müzik sesini andırarak akan havuzun ağırlaşmış ve kızarmış suyunda gizli güzelliğin arada bir görünüp kaybolduğu hissine kapılıyordum. Havuzdaki bir şey dikkatimi çekti ve üzerinde güzel bir resim olan vazodan havuza su boşaltan mermer kız heykelinin benim gençliğim olduğunu fark ettiğimde hayretler içinde kaldım. Ve o vazo. O lanet vazo. Şimdi üzerindeki tanıdık sahne kırmızıya boyanmış suyla pembeleşmişti. Başrahibe, arkası bana dönük bir şekilde oturuyordu. Altın kırmızı saçları ve kendisine yalvaranların saygı gösterisini kabul ederken öne doğru uzattığı kolu görünüyordu. Eğer biraz daha yakından bakarsam, elindeki izi göreceğimi biliyordum. Bakmak için başımı eğdiğimde birden kararan izin ta kendisini...

"Rhiannon!" ClanFintan birden dönerek düşmek üzere olan bedenimi yakaladı.

"Bunu yapabilirim, bunu yapabilirim, bunu yapabilirim." Tüm vücudum titriyordu.

"Seni buradan uzaklaştırayım mı?"

"Hayır! Şu anda vazgeçemem. Bana bir saniye izin verin." Dengemi sağlayarak kendimi dik durmaya zorladım. ClanFintan ayakta durabileceğime tam olarak güvenemese de isteksiz bir şekilde kolumu bıraktı. "Hadi, gidip onu bulalım."

Göğsünden gelen hırıltıyla verdiği sessiz cevaptan sonra hareket ederek sola döndü. Diğer Kentaur'lar da özenle bedenleri kontrol ederek ağır ağır arkamızdan geliyorlardı. Sütunların arasından yürüyerek kapılar ve yerlere kadar pencerelerin dizili olduğu geniş, serin bir hole çıktık. Kentaur'ların toynakları taş zeminde tıkırdıyordu. Kalbimin gümbürtüsü arasında duyabildiğim tek ses onların ayak sesleri ve kuşlardı. ClanFintan kendinden emin bir şekilde holde yürümeye başladı. İçinde ahşap masalar ve cesetler olan bir odanın önünden geçti, yeniden sola döndü ve daha küçük bir avluya açılan bir kapıdan girdi. Bu avlunun birkaç girişi vardı ve bir tanesi kalenin çatısı ve korkuluklu duvarlarına bağlı büyük, alçak bir odaya çıkan dik, taş merdivenlere açılıyordu. Bunlar, o korkunç gecede birçok askerin içinden çıktığı barakalardı.

Geceyarısı ziyaretimde fark etmemiş olsam da, önümüzdeki merdivenlerin ve avlunun üzerine dağılmış olan yarı giyinik bedenler, nerede olduğumuzu açıklıyordu. Ve uzak köşede, merdivenlerin hemen yanında tek başına yatan biri vardı. Bu adam, arkasını koruyan arkadaşlarıyla birlikte ölmemişti. Kendi kanından bir havuzun ortasında yatıyordu. Etrafındaki alan boştu.

"İşte orada." Tek başına yatan bedeni işaret ederken elimin titrememesi beni şaşırttı.

ClanFintan onaylarcasına başını salladı ve parmağımla işaret ettiğim yere doğru yürümeye başladı.

O, babamdı. Gövdesi yere doğru kıvrılmış halde, sırtüstü yatıyordu. Sol eli bedeninin altındaydı; sağ eli ise parçalanmıştı ve bileğinin kemiği bedenine asılı kalan derisinin içinden dışarıya çıkmıştı. Altında ve etrafında biriken kanı, eteğinin simsiyah olmasına ve sertleşmesine neden olmuştu. Yırtılmış eteği, sırtındaki ve göğsündeki oyukları gizleyemiyordu. İç organlarının yenmiş olduğunu görebiliyordum. Gözlerimi açık yaralarından ayırarak yüzüne baktım.

Yere dönük duruyordu. Kapalı gözleri ölümün gölgesiyle çökmüş, elmacık kemikleri belirginleşmişti. Kaskatı görünen cildi ölümün soluk gri rengini almıştı fakat dudakları sarkmamış, acı çekmemiş gibiydi. Aksine sanki zor bir işi bitirmiş ve hak ettiği rahat uykuya dalmış gibi solgun yüzünde huzur ve sakinlik vardı.

"Neden burada tek başına öldü?" ClanFintan'ın sesi, içimdeki hüznü yansıtıyordu.

"Yalnız değildi. Adamları onun etrafında savaşıyorlardı, onlar öldükten sonra bile o savaşmaya devam etti." Onun yaratıklara meydan okurkenki kahramanlığını hatırladım. "O şeylerin çoğunu öldürdü; o nedenle burada, bomboş bir kan gölünün içinde yatıyor, onların kanlarının. Ölülerini alıp götürmüş olmalılar."

"Artık seni buradan götürebilir miyim?"

"Evet." Ve birden ne yapılması gerektiğini bildiğimi fark ettim. "Yakın onları." ClanFintan omzunun üzerinden bana doğru baktı. "Odunları avluya yığın ve hepsini yakın. Burayı ateşle temizleyin." Babamın yansıması olan adamın kalıntılarına bakarken yüzümde beliren hüzünlü gülümsemeyle fısıldadım: "Onlara özgürlüklerini verin."

"İstediğin gibi yapılacak, Rhiannon."

ClanFintan başını eğerek babamın hareketsiz bedenini selamladı ve sonra dönerek hızla kalenin ön tarafına doğru gitti. Onu gözden kaybolana kadar izledim. ClanFintan'ın isteğimin gerçekleşmesi için Kentaur'lara verdiği emirleri zorlukla duyabiliyordum. Etrafımdaki bedenlere son kez baktım, her kahramanlığı tek tek hatırlamak istercesine her ölüyü zihnime kazıyordum...

Sonra birden aklıma gelen düşünceyle nefesim kesildi. ClanFintan yeniden düşmek üzere olduğumu sanarak hemen arkasına doğru döndü. Kolunu yakaladım ve gözlerinin içine baktım.

"Kadınlar! Kadınların bedenleri nerede?" Bağırdığımı sanmıştım, oysaki sesim bir fısıltıdan öteye geçmemişti.

ClanFintan öylece kalakaldı.

"Dougal!" Yüzü solgunlaşmış ve gözleri çökmüş olan altın renkli Kentaur çabucak yanımızda belirdi.

"Hiç kadın cesedi buldunuz mu?"

Dougal şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı ve sonra birden anlamış gibi gözlerini kocaman açtı.

"Hayır. Hiç kadın ya da küçük kız bedenine rastlamadım. Yalnızca erkekler ve erkek çocuklar gördüm."

"Diğerlerini çağır. Onları arayın. Ben Leydi Rhiannon'u buradan götürüyorum. Çamlardan ilk ayrıldığımız noktada beni bul ve neler olduğunu anlat."

Dougal arkasını dönerek diğer Kentaur'ları çağırmaya başladı.

"Bana sıkıca tutunun."

Öne doğru eğilerek kollarımı onun bedenine sardım. Başımı omzunun arka tarafına dayadım ve onun sıcak, güzel kokusunun ölümün tiksindirici kokusunu bastırması için derin derin nefes almaya başladım. Gözlerimi kapatarak kaslarının bir kasılıp bir gevşemesini hissettim. Rüzgâr arkamızda ıslık çalarken her adımın bizi ölümden uzaklaştırdığını biliyordum. Ormana yaklaştığımızda yavaşça durdu. Kollarını, göğsüne sarılmış olan kollarımın üzerine koydu. İkimiz de konuşmuyorduk.

Sonunda, kendimde kollarımı gevşetebilme gücünü bulduğumda o da kollarını çekti. Arkasına doğru uzanarak beni nazikçe kaldırdı. Bu sefer ayaklarım yere değince beni bırakmadı ve bu tam da ihtiyacım olan şeydi çünkü kendimde onun teselli eden kolları arasından çıkacak gücü bulamıyordum. Başım, onun göğsünün alt kısmının hizasına geliyordu ve yanağımı ona bastırarak sıcaklığının içime sızmasını bekledim. Titrediğimi, dişlerimin birbirine çarptığını fark ettim ve birden bir daha içimin gerçekten ısınıp ısınamayacağını merak ettim.

"Çok cesurdun. MacCallan görse seninle gurur duyardı." Sesi göğsünde gürlüyordu.

"Çok korktum. Neredeyse bayılıyordum."

"Ama bayılmadın."

"Bayılmadım ama olanlar yetmezmiş gibi bir de üzerinden düşüyordum." Bedenim bu düşünceyle ürperdi.

"Seni yakalardım."

"Teşekkür ederim." Beline doladığım kollarımı sıktım ve onun da başını yavaş yavaş öne doğru eğdiğini, dudaklarıyla bir anlığına başıma dokunduğunu hissettim.

Başımı kaldırdım ve koyu gözlerinin içine baktım. Bir yıl boyunca birlikte olmaya söz verdiğim bu at adamla ne yapacağımı bilmiyordum. İlgimi çektiği açıktı. Sonuçta daha önce tanıdığım kimseye benzemiyordu. Kabul edelim, Oklahoma'da Kentaur'lar yoktu; en azından Tulsa'da yoktu (eyaletin öbür ucunda neler olduğunu bilemeyiz). Ona dokunduğum zamanlar daha iyi hissettiğimi kendime itiraf etmek zorunda kaldım. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Sonuçlarını veya gerekçemin ne olduğunu durup bir düşünmeden elimi uzatarak yumuşak yeleğine bastırdım. Sonra parmaklarımı yeleğin açık kenarına geçirerek bir kez çektim. Aptal değildi ve daha fazla cesaretlendirilmeye ihtiyacı olmadığı açıktı. Dudakları benimkilerle buluşunca şaşırdım; sıradan bir erkeğin dudaklarından çok daha sıcaktı. Ve kahretsin, adam gerçekten büyüktü. Kolları beni sardı ve etrafımdaki her şeyin onun öpücüğüyle eriyip gittiğini hissettim. Bir anlığına onun kolları, dudakları ve dilimle buluşan ağzının sıcaklığından başka her şeyi unutmuştum.

Sonra bize doğru hızla yaklaşan Kentaur'un ayak sesleri bizi daldığımız rüyadan uyandırdı. ClanFintan beni bıraktı –bunu isteksizce yaptığını düşünmek istiyordum– ve Dougal'ın vereceği haberleri dinlemek için ona doğru döndük.

"Hiç kadın bedeni bulamadık, Lordum." Genç Kentaur bir gecede yaşlanmış gibi görünüyordu. "Fakat ormanın kuzeyine doğru giden izler bulduk. Yaratıkların ayak izlerinin arasında küçük izler de vardı; hafif, yuvarlak uçlu sandaletlere benzeyen izler..." Sesi gitgide kısıldı.

"Kadınlar ve kız çocukları," dedi ClanFintan.

"Evet, Lordum. İzleri saklamaya çalışmamışlar. Sanki yaptıklarının ve nerede olduklarının bilinmesini istiyorlarmış gibi."

"Artık saklanmıyorlar." O kadar emin konuşuyordu ki başımı kaldırıp şaşkın bir ifadeyle yüzüne baktım.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Bana baktı ve özür dileyen bir ifadeyle gülümsedi. "Sonra anlatırım."

Kesinlikle anlatacaktı.

Dougal'a dönerek devam etti: "Ben gidip kaledeki işi bitirirken burada Leydi Rhiannon'un yanında kal." Karşı çıkmak için ağzımı

açtım ama dudaklarıma dokunduğu parmağıyla beni susturdu. "Eğer burada beklersen daha hızlı hareket edebiliriz. Hava karardığında burada olmak istemiyorum."

Bu konuda onunla aynı fikirdeydim.

Dougal'a, "Gözünü ondan ayırma," diye emretti ve elime küçük bir öpücük kondurarak arkasını dönüp kaleye doğru gitti. O an onun yerinde olmak istemezdim.

"Leydim..." Dougal'ın genç sesi utangaç ve çekingendi. "Size biraz şarap vermemi ister misiniz?" Sırtına bağladığı şarap tulumunu çıkarıp bana uzattı.

"Evet, teşekkür ederim." Birkaç yudum içtim ve kaleye doğru baktım. Kentaur'ların, cesetleri içeriye doğru taşıdıklarını görebiliyordum. Ziyafetlerini yarıda böldükleri kargalar şimdi huysuz bir şekilde kalenin tepesinde dönüp duruyorlardı. Rüzgâr, durmak bilmeyen gaklamaları aşağıya kadar taşıyordu. Kargalar her zaman tüylerimin diken diken olmasına neden olurdu; artık nedenini biliyordum. Bir yudum daha içtim ve şarabın, ölümün boğazıma yapışan tadını alıp götürmesini bekledim. Gözlerimi korkunç manzaradan çekebilmek ve dikkatimi köpüren denize verebilmek için kendimi zorladım. Uçurumun kenarından sarp kayaların çıkıntıları görünüyordu ve birden içimde tuzlu rüzgârın kıyafetlerime sinen ölüm kokusunu yıkaması için tepeye tırmanma isteği uyanmıştı.

Birkaç adım atmıştım ki arkamda Dougal'ın ayak seslerini duydum. Omzumun üzerinden ona seslendim.

"Kayaların üzerinde biraz oturacağım."

Niyetimin kötü olduğunu düşündüğünü yüzünden anlamıştım.

"Kendimi aşağıya atmayacağıma söz veriyorum." Hâlâ inanmış gibi görünmüyordu. "Beni görebileceğin bir yerde duracağım."

Kayalar uzaktan göründükleri kadar sarp değillerdi, ellerim ve ayaklarımla tutunacağım bir yer bulmakta zorlanmıştım. İri bir taşın üzerine oturdum. Denizi karşıma almıştım. Saçlarımdaki deri kayışı çıkardım ve gözlerimi kapadım. Denizden esen rüzgâr saçlarımı havalandırıyordu. Üzerime yapışan kokuyu uzaklaştırmak istercesine ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Bir kez daha derin bir nefes

aldım ve Tanrı'ya ya da Epona'ya ya da her kim bu dünyayı üzümlerle doldurduysa ona içten bir duayla minnetlerimi sundum.

Gözlerimi yavaşça açtım ve ısrarla esen rüzgâra karşı gözlerimi kıstım. Dik inişin dibindeki kıyı, korkunç ve tehlikeli görünüyordu. Azgın dalgalar sarp kayalıklara vuruyordu. Kumsal yoktu. Gökyüzünde alçalmış olan güneş, öpüştüğü suyu mora ve pembeye boyuyordu. Günbatımının beklenmedik güzelliği karşısında nefesimin kesildiğini hissettim.

Yeniden gözlerimi kapayarak dikkatimi hayatta güzel olan, korkunç olmayan, içinde akıl sır ermez kötülükleri barındırmayan şeylere vermeye çalıştım. Okyanusun üzerindeki günbatımı... uzun boylu erkekler... kırmızı şarap gibi şeylere... Birden, kapattığım gözlerimin önünde sanki bir ekranda beliren video görüntüsü gibi bir görüntü belirdi. Bu, babamı en son ziyaret ettiğim zamanın görüntüsüydü. Babamın hep ön terasta, dışarıda bıraktığı ve bu yüzden sürekli paslı olan, eski, ferforje sandalyelerin üzerinde oturuyorduk. Ayaklarımızı, aslında yolun ortasından çekemeyeceğimiz kadar büyük olduğu için tabure görevi gören, eski bir Oklahoma kumtaşının üzerine uzatmıştık. Okulun son haftasından önceki pazar akşamıydı ve mayıs olduğu için hava oldukça sıcaktı. Biranın buz gibi ve tadının da ilkbahar yağmurları gibi olduğunu hatırlıyordum. Ilık rüzgâr, etrafımızı babamın iki yıl önce tüm verandanın çevresine diktiği kelebek çalılarının tatlı kokusuyla sarıyordu. Babama neden benim ektiklerimin onunkiler kadar güzel olmadığını sorduğumu anımsadım. Bana kısa ve öz bir açıklama yaparak kendiminkilerin üzerine yeteri kadar at pisliği koymadığımı söylemişti.

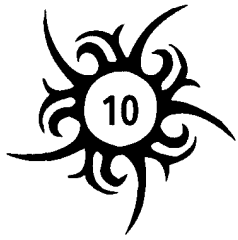
O zaman da beni çok güldüren bu açıklama hâlâ gülmeme neden oluyordu. Yani kalbimin bir yanı onun hâlâ hayatta olduğunu söylüyordu.

Başka bir dünyada hâlâ hayattaydı.

Yanaklarımda bir soğukluk hissettim ve yüzümün gözyaşlarımdan ıslandığını fark ettim. Gözlerimi açıp kaleye baktım.

Okyanusu bir süre önce güzel renklere boyayan günbatımı şimdi iyice koyulaşmış akşamın gelişini haber veriyordu. Turuncu ve kırmızı renkler kalenin duvarlarının üst kısımlarını o tanıdık kan rengine

boyuyor, alt tarafları ise gölgede bırakıyordu. Gözlerim dolu dolu baktığım kale, hâlâ ölümün kırmızı tonlarını üzerinde taşıyan, çömelmiş bir canavarı andırıyordu. Mecaz sanatının tüm kurallarını ve değişmeli anlatımın gücünü biliyordum fakat bu görüntü bir kâğıdın üzerine aktarılmamıştı ve ben de elimde en sevdiğim kitap ve bir bardak şarapla bir köşeye kıvrılmış, bir yazarın hayal dünyasına dalıp gitmemiştim. Kendime gelmeye çalışarak gözlerimi sildim. Bu dünya benim gerçeğimdi fakat gözümün önündeki hain manzara yeni hayatımın bu olduğu anlamına gelmemeliydi. Sırtımı kaleye dönerek akşam havasını içime çektim ve dikkatimi denize ve günbatımına yoğunlaştırdım.

Aşağıya inip, gergin bir şekilde beni bekleyen Kentaur'a doğru yürümeye başladığımda güneş batmak üzereydi. Yaklaştığımı gören Kentaur rahatlamış gibi görünüyordu.

"Sakın bir daha aptalca bir şey yaparım diye endişelenme. Ben kolay kolay pes etmem."

"Tabii ki, Leydim." Kendinden biraz utanmış gibi görünüyordu. Gerçekten de çok tatlı bir genç adamdı/attı ya da her neyse.

"Ama yine de ilgilendiğin için teşekkürler." Ona gülümsediğimde kızardı. Kaleye baktım. Batmakta olan güneş gökyüzünde bir pırıltı bırakmıştı ve görebilmek gittikçe zorlaşmıştı ama sanırım tüm cesetler kale duvarları içine taşınmıştı.

"Sence ne zaman dönerler?" ClanFintan haklıydı; hava kararmadıktan sonra burada olmak istemiyordum.

"Yakında, Leydim. Birazdan işleri biter." O da kaleye doğru bakıyordu. "Cesetlerin çoğu, avluya yakın ve ön kapının dışındaydı."

Konuşmasını bitirdiğinde gri gökyüzüne yükselen belli belirsiz bir karaltı gördüm. "Duman mı bu?"

"Evet, Leydim. Bakın, geliyorlar." Hemen kale duvarlarının dışında, ellerinde taşıdıkları meşalelerin aydınlattığı Kentaur'ları görebiliyordum. Onları izlerken meşaleleri kalenin içine doğru attılar, tutuşan kalenin sarı ve turuncu renkleri bedenlerine yansıyordu. Yedisinin birden kaleden yavaş yavaş uzaklaştıklarını, ölüleri selamlamak üzere uyum içinde başlarını eğdiklerini gördüm. Sonra da tekvücut gibi döndüler ve dörtnala koşarak bize doğru geldiler.

ClanFintan yaklaştıkça kalbimin komik bir şekilde teklediğini hissettim. Yüzü, diğer Kentaur'larınki gibi sert ve ciddiydi fakat gözleri beni aradı ve aramızdaki mesafeyi kapatırken üzerimdeki bakışlarının sıcaklığını hissettim.

"Rhiannon, artık buradan gidelim." Elini yakalamam için bana uzattı ve beni yukarı, sırtına doğru çekerken Kentaur'lar da neredeyse hiç duraksamadılar ve çam ormanına doğru yola koyulduk. Başımı çevirerek kaleye baktım. Dalga dumanlar yükseliyordu ve alevler çoktan duvarları yalamaya başlamıştı.

"Son geçtiğimiz derenin yanındaki ambarda sabahlayacağız." Sesini duyunca başımı çevirdim ve hızlandığı için omuzlarına sıkıca tutundum. Ana yoldan çıkıp ormandaki kestirme yola sapmadan hemen önce ambara benzeyen bir şey gördüğümü hayal meyal hatırlıyordum.

Şikâyet etmekten nefret ediyordum ama sormadan duramadım. "Kalenin hemen güneyindeki kasabada kalacak bir ev ya da ona benzer bir şey bulamaz mıyız?" Gerçek bir yatak ve banyo kulağa harika geliyordu.

"Rhiannon, tapınağa gitmeleri için boşaltılan ilk kasaba Loth Tor'du."

"Eminim geceyi geçirmek için evlerini ödünç almamıza bir şey demezler." Yoksa mızmızlanıyor muydum?

"Tabii ki bir şey demezler." Sanki saçmalamışım gibi omzunun üzerinden bana baktı. "Seni misafir etmekten onur duyarlar fakat kaleyi ateşe vermemiz dikkat çekecek." Duraksadı, devam etmeden önce kelimelerini dikkatle seçmeye çalışır gibiydi. "Eğer yaratıklar dönecek olursa, saldıracakları ilk yer kasaba olacaktır."

"Ah, bunu hiç düşünmemiştim. Neyse, eminim ambar da işimizi görecektir."

"Bence orada oldukça rahat edeceksin, Leydim."

Tabii ki ambarı "oldukça rahat" bir yer olarak nitelendirecekti. Sonuçta o yarı attı. Başımı kaşıyarak özlemle tapınaktaki büyük kaynak suyu havuzunu düşündüm. Herhangi bir parazit olasılığını düşünmek bile istemiyordum ama yine de zihnimi kurcalayarak at bitiyle ilgili herhangi bir olay hatırlayıp hatırlamadığımı düşündüm.

Ağaçların arasından çıkıp ormanın içlerine doğru köpürerek ve çağlayarak akan, ambar benzeri bir yapıdan çok da uzakta olmayan derince bir derenin içinden geçtiğimizde hava henüz tam olarak kararmamıştı. ClanFintan beni nazikçe yere bıraktı ve Dougal ambarın kapısını açtı. Kapının aralığından içeri baktığımda, yerde yeni kesilmiş ot gibi kokan yığınlar gördüm; çok güzel kokuyordu. Ama (tıpkı fare ve sıçanlar gibi) yılanların da bu kokuyu çok sevdiklerini Oklahoma'da edindiğim tecrübelerimden biliyordum ve bu nedenle Connor büyük bir ateş yakana kadar sakin bir şekilde oyalandım. Diğer Kentaur'ların kamp kurmalarını izlerken bu gece çok sessiz olduklarını fark ettim. Ve bir şey daha...

"ClanFintan!" Çantaları boşaltmakla uğraşan ClanFintan hemen dönerek yakışıklı yüzünde endişeli bir ifadeyle bana doğru yaklaştı. "İki Kentaur'un eksik." Bunu ona ben söylemek istemezdim fakat bilmesi gerekiyordu. Yaratıklar bizi takip ediyor ve tek tek avlıyor olabilirler miydi?

Yüzündeki endişeli ifade birden yumuşadı ve gülümsemeye dönüştü. "Akşam yemeğimizi avlamaya gittiler. Birazdan dönerler."

Diğer Kentaur'lar da onunla birlikte gülümsediklerinde, kendimi bir ahmak gibi hissetmeme yol açan utancım az da olsa hafifledi. En azından hâlâ gülebiliyorlardı.

"Ee, şey, bunu biliyordum zaten." Serin gece havasını içime çektim ve burnuma berbat bir kokunun geldiğini hissettim. Havayı bir kez daha kokladım.

Koku benden geliyordu –burnumu ClanFintan'ın olduğu yere doğru uzatıp yeniden kokladım– ondan da geliyordu. "Iyy!" Ter, ölüm ve yağ (kaleyi ateşe verirken kullandıkları gaz yağı olmalıydı) kokusunun iğrenç bir birleşimiydi ve kabul edelim, ağır bir at kokusu da vardı.

"Berbat kokuyorum!"

ClanFintan şoke olmuş bir halde bana döndü ve diğer meşgul atların da kahkahalarını bastırmaya çalıştıklarını duydum.

"Sanırım akıntının aşağı tarafında sular ufak bir havuz oluşturuyor. Eğer soğuğa dayanabilirsen, biraz ferahlayabilirsin."

"Ferahlamak mı, benim gerçek bir banyoya ihtiyacım var." Kasıtlı olarak uzanarak onun durduğu yeri kokladım. "Hem yalnızca benim

değil." Bu sefer Dougal yüksek sesle bir kahkaha attı. "Yalnızca onu kastetmemiştim," dedim, yüzü kızarmaya başlayan genç Kentaur'a imalı bir şekilde. Bu sefer de ClanFintan gülmeye başladı. Ve o anda kararımı verdim.

"Fazladan bir battaniye alıp gel o halde." Emin adımlarla yanından geçerek dereye doğru yürümeye başladım. Arkamdan geldiğini duyamayınca durup döndüm. "Bu karanlıkta oraya tek başıma gidip yıkanmamı beklemiyorsun, değil mi?"

Hâlâ şaşkın ve çaresiz bir halde, orada öylece duruyordu. Tam bir erkek gibi.

"Beni koruyacağına yemin etmedin mi?" Bu cümle onu harekete geçirmeye yetmişti. Konuşmamıza kulak kabartan Kentaur'lardan birinin elindeki battaniyeyi kaparak arkamdan gelmeye başladı. Birden Rhiannon'un cadılığını kullanmaya karar vererek arkamdaki Kentaur'lara seslendim. "Banyodan sonra beni bekleyen sıcak bir yemek olsa çok iyi olurdu." Sonra da onlara göz kırparak sırıttım. "İçimden bir ses ihtiyacım olacağını söylüyor." Emin adımlarla dereye doğru yürürken arkamdaki Kentaur'ların geceye karışan kahkahalarını duymak hoşuma gitmişti.

"Nerede bu havuz?" Her zamanki gibi nereye gittiğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"Derenin biraz aşağısında. Tam orada ufak bir kunduz seti gördüm." Derenin büyük bir bölümünü kaplayan ufak bir çalı çırpı yığınını işaret etti.

Ve haklıydı. Setin diğer tarafında güzel bir havuz oluşturan yuvarlak, çanak gibi bir bölge vardı. Suyun kenarına kadar yürüyüp durduk. Karanlık bastırmaya başlamıştı ve Kentaur'ların yaktığı kamp ateşleri, ambarın etrafında tüyler ürperten ışık oyunları yapıyordu. Işık tam olarak bizim olduğumuz tarafa kadar ulaşamasa da, sudan yansıyarak karanlığı biraz olsun yumuşatmaya yetiyordu. Havuzu net olarak görebiliyordum. Yaklaşık olarak bel hizasında görünüyordu; derenin kollarının ortasındaki bir açıklıktan gelen suyla azar azar besleniyordu. Fazla su ise ufacık bir şelaleyle akıp gidiyordu.

"Eyvah." Çabucak boğazımı temizledim. ClanFintan'ın bana baktığını hissediyordum. "Bu su kesin çok soğuktur."

"Evet, aynen öyle." Oldukça eğlendiği sesinden anlaşılıyordu.

"Kendine o kadar güvenme, sen de kötü kokuyorsun. Senin üzerine binmek zorundayım, bu nedenle sen de yıkanacaksın."

"Ah."

Ve yeniden sessizliğe büründük. Tanrım, bu çok gülünçtü. Bu adam/at/her neyse, sonuç olarak benim kocamdı. Ve ben üzerime düşen çıplak yüzme payını da yerine getirmemiş değildim. Ona doğru bakınca onun gözlerinin de benim üzerimde olduğunu gördüm. Yine. Derin bir nefes aldım ve kendime hiçbir zaman utangaç olmadığımı hatırlattım (zihnim bana aynı zamanda bir atla daha önce hiç birlikte olmadığımı da hatırlatıyordu). Bir kez daha derin nefes aldım, dengemi sağlayabilmek için uzanarak omuzlarına tutundum ve çizmelerimi çıkarmaya başladım.

"Haydi şu işi bitirelim. Suyun ısınmaya başlamayacağından eminim." Saçlarımı açarak deri kayışı ona verdim ve sonra pantolonumun iplerini çözdüm, üzerimden çıkardım ve külotumu çıkarıp çıkarmama konusunda kararsızlık yaşarken pantolonumu büyük, düz bir taşın üzerine serdim. Sonunda kararımı vererek (ıslanmanın, külotumla suya girmekten daha başka yolları da vardı) küçücük, üçgen kumaş parçasını üzerimden çıkardım. ClanFintan'a bakmadan arkama uzanarak bluzumun arka tarafında düğümlenmiş olan ipleri çözmeye koyuldum ve bu sırada ClanFintan'ın arkamda kıpırdadığını fark ettim.

"Bana bırak." Sesindeki, duymak için can atmaya başladığım o derin, kadifemsi ve duygusal ton geri gelmişti. Parmakları benimkilerin yerini aldığında, yumuşak derinin üzerinden o benzersiz sıcaklığını hissedebiliyordum. Çok geçmeden ipler çözüldü ve bluzumu çıkarabildim.

Suyun içine doğru ilerlerken bir an popomun arkadan nasıl göründüğü konusunda endişe duydum (ve tüm kalbimle sallanmadığını umdum) fakat ayaklarım suya değdiği anda popomla ilgili düşüncelerim zihnimden uçup gitmiş, bunun yerine...

"Aman Tanrım! Buz gibi!"

Arkamda homurtuya benzeyen bir gülme sesi duydum.

Düşünmek için kendime fırsat vermeden (çünkü korkup vazgeçebilirdim) havuzun içine doğru yürümeye başladım. Suyun dibi

taşlıydı fakat taşların genellikle küçük, pürüzsüz çakıllar olması mutlu ediciydi. Zaten donan ayaklarıma bir de sivri taşların batması fikri hiç hoş olmazdı. Kendime vazgeçmek için fırsat tanımadan (ve ne kadar berbat koktuğumu aklımdan çıkarmadan) derin bir nefes aldım ve omuzlarıma kadar suya battım.

"Ah, brrr!" Aslında suya girince o kadar da soğuk olmadığını anlamıştım. Özellikle de su çıplak bedenimi gizlediği için hiç de fena sayılmazdı. Biraz popomdan destek alarak, biraz da çömelerek fakat suyun altında kalmaya özen göstererek döndüm ve Kentaur'a baktım.

Yüzü gölgede kalıyordu ama bana gülümserken parlayan beyaz dişlerini görebiliyordum.

"Keşke sabunum olsaydı. Saçlarımın iyice temizlenmeye ihtiyacı var."

Suyun kenarına doğru yürüdü ve ayaklarının dibinde bir şey aradığını gördüm. Birinin suyun kenarına bir kalıp sabun düşürmüş olabileceğini falan mı düşünüyordu? Birden bir ayağını kaldırdı ve yerde duran siyah, yassı bir taşa birkaç kere vurdu.

Bana olan arzusunun onu sonunda çıldırttığını düşünmeye başlamıştım.

"Bu iş görür mü?" Kuma benzeyen taş parçaları ve sabun köpükleriyle dolan yeri işaret etti.

Donup kalmıştım. Bildiğim kadarıyla Oklahoma'da sabun olarak kullanılan taşlar yoktu. Şaşkına dönmüştüm. Bir kez daha.

"Parfümlü veya işlenmiş olmadığının farkındayım ama kum sabunu doğal haldeyken bile oldukça işe yarar."

Ne kadar da salaktım!

"Şey, tabii. Ama şey, eğer ayağa kalkarsam donacağım. Bana biraz getirebilir misin?" Nedense ben suyun içindeyken onun yanıma gelmesi, benim çırılçıplak bir halde çıkıp ona doğru bir geçit töreni yapmamdan iyiydi. Sanırım.

Sabunlu kumları almak için eğildi.

"Hey, yeleğini çıkarsan iyi edersin." Ona baktım ve kendimi tutamayarak alaycı bir şekilde gülümsedim. "Islanacaksın."

Daha önce hiçbir erkeğin üzerindeki gömleği veya yeleği bu kadar hızlı çıkardığını görmemiştim. Bu hareket karşısında *istekli* kelimesi

çok yetersiz kalırdı. Elleri kum ve sabun köpüğüyle dolu bir şekilde bana doğru gelirken arada bir suyun taşmasına ve dökülmesine neden oluyordu. Yanıma geldiğinde elindeki kumdan sabunu bana doğru uzattı ve ben de halimden memnun bir tavırla bir avuç aldım (bu arada avucunun sıcaklığıyla sabun ısınmıştı) ve kollarımı, koltuk altlarımı ve diğer başka yerlerimi sabunlamaya koyuldum. Başka yerlerime ulaşabilmek için suyun içinde biraz doğrulmak zorunda kalmıştım. Ona arkamı dönmeye özen gösteriyordum çünkü orada öylece durmuş, göğsünü sabunlarken beni izliyordu. Soyunduğu için göğsü şimdi çıplak –oldukça kaslı– ve çok genişti. Suyun soğuk olması aslında bir bakıma iyiydi çünkü birden sıcakladığımı hissetmeye başlamıştım. Düşünebiliyor musunuz?

Gözlerimi göğsünden alabilmek için tüm bedenimi suya batırdım ve saçlarım iyice ıslanana kadar başımı hafifçe salladım. Tekrar suyun yüzüne çıktığımda (sevimsizce tükürükler saçmamaya çalışarak) yakışıklı sabunluğumdan biraz daha sabun almak için uzandım. Hırsla saçlarımı ovalamaya başladığım kumun verdiği his çok hoştu ve köpüklerle birlikte omuzlarımdan aşağıya akan değişik, tatlı kokuyu da çok beğenmiştim. Bir çeşit fındıkla karışmış vanilya ya da bal gibi kokuyordu.

"Ben yapabilirim." Elleri benimkilerin yerini alarak sıcak, güçlü parmaklarıyla sabunu saçlarıma iyice yedirdi. "Eğer suyun altında kalırsan üşümezsin." Yeniden suyun içinde diz çöktüm ve onun da arkamda çömeldiğini hissetim. Elleriyle saçlarımı ovalıyor, çekiyor, sabun köpüklerinin gözlerime akmamasına özen gösteriyordu. Bedeni benimkinden yalnızca biraz uzaktaydı. Sıcaklığının suyla birlikte yayıldığını hissedebiliyordum.

"Bu harika." Dostça bir iltifat olarak söylemeyi amaçladığım şey ağzımdan bir inilti şeklinde çıkmıştı. Elleri başımdan boynuma doğru kaydı; kaygan, sıcak parmaklarıyla omuzlarıma indi ve sonra yeniden boynumdan başıma doğru çıktı. Sırtımın sıcak göğsüne dayandığını hissedene kadar arkaya doğru yaslandım. Elleri omuzlarımda durdu. Ellerimi onunkilerin üzerine koydum ve sonra da gergin kaslarının tadını çıkararak sabunlu kollarından yukarıya doğru kayırdım.

"Durma," diye fısıldadım. Ellerini öne doğru kaydırdı; suyun altından iki eliyle göğüslerimi kavrayarak hafifçe sıkarken beni sıkıca kendine doğru çektiğinde kalp atışlarının hızlandığını hissettim.

Bu sefer ağzımdan çıkan iniltinin dostça olup olmamasına dikkat etmemiştim bile. Suyun soğuğu, onun sıcağı ve sabunun kayganlığı birbirine karışmıştı. İçimdeki her şeyin eridiğini hissediyordum. Kollarının arasında yüzümü ona döndüm, yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar suyun içinde hafifçe doğruldum. Ellerini belime koydu ve ben de saçlarımdaki fazla sabunu sıyırıp sabunlu saçlarımı tepede topladım. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan (ki bu çok zordu çünkü gözlerimi o muhteşem göğsüne dikip bakmak istiyordum) onu sabunlamaya başladım.

"Ben yapabilirim," diye mırıldandım.

Onun sözleriyle konuşunca gülümsedi. Göğsünü sabunladıktan sonra ellerim omuzlarına doğru kaydı ve oradan da o muhteşem kaslı kollarına doğru indi. Sonra fazla sabunları avucuma aldım ve kollarının altına uzanarak sırtına doğru ovmaya başladım. Göğüs uçlarım baştan çıkarıcı bir şekilde göğsünü okşuyor, ellerimin ritmiyle hareket ediyorlardı.

Sanırım soluk alıp verişleri hızlanmıştı fakat emin olamıyordum çünkü kalbim göğsümün içinde öyle bir gürültüyle atıyordu ki diğer tüm sesleri boğuyordu; eğilerek dudaklarını benimkilere bastırırken çıkardığı boğuk inilti dışında. Elleri, belimden aşağı inerek kalçalarımı kavradı ve kollarımla omuzlarını sararak kendimi onun bedenine bastırdığımda göğüslerim onun göğsü altında ezildi.

Tabii ki köpük içindeki saçlarım topuzdan kurtulup ikimizin arasındaki o daracık boşluğa düşmek için özellikle o anı seçmiş gibiydi.

Birbirimizden ayrıldık. Tükürüyor, gözlerimize ve ağzımıza dolan sabunları silmeye çabalıyorduk.

"Belki de durulansam iyi olacak." Seksi ve boğuk çıkmasını amaçladığım sesim, ağzımdan çıkarak onun göğsüne doğru ilerleyen büyük baloncukla berbat olmuştu. "Ah, özür dilerim."

"Ighh." Avuçlarına doldurduğu suyla gözüne giren sabun ve kumları temizlemekle meşguldü.

Suyun içine daldım ve sabun köpüklerini ve saçlarımı biraz olsun kontrol altına alana kadar durulandım. Suyun yüzüne çıkarak yeniden çömeldim ve onun gözüne dolan sabunu temizlemeye çalışmasını seyrettim.

İri gövdesiyle çömelmiş ve bedeninin at kısmı yarıya kadar suyun içinde olan o güçlü adam/at, yüzüne su çarpıp duruyor fakat aslında köpüklerin gittikçe çoğalmasına neden oluyordu. Zorla banyoya sokulduğu için öfkelenmişe benziyordu. Kendimi tutamayarak kıkırdadım.

Gözlerinde kalan sabunu çıkarmaya çabalarken yan gözle bana baktı.

Bir kez daha kıkırdadım.

"O kadar komik olan..." Cümlesini tamamlayamadan dudaklarının arasından komik bir baloncuk çıktı; sanki ağzında büyük bir sakız vardı.

Dayanamıyordum. Ciddi, sabunlu yüzünden çıkarak patlayan baloncuğu görünce kıkırdamalarım kahkahalara dönüştü.

Önce bana öylece baktı ama sonra kahkahalarımın arasında domuza benzer bir ses çıkarınca o da bana katıldı. Boğulmamak için kollarına tutunmak zorunda kalmıştım. Birden ürperince, içimin o kadar ısınmasına rağmen bedenimin aslında donduğunu düşündüm.

"Üşüyor gibi görünüyorsun." Elini uzatarak yüzüme düşen ıslak saçımı kulağımın arkasına itti.

"Üşüyorum. Kurulansam iyi olacak."

"Evet."

İkimiz de kıpırdamıyorduk. Sanki ayaklarımızla beraber (yani benim ayaklarım onun toynakları) beyinlerimiz de donmuş gibi gülümseyerek birbirimize bakıyorduk. Ayaktaydım ve su ancak kaburgalarımın alt kısmına geliyordu. Gözlerinin ıslak bedenimde dolaşmasından hoşlanmıştım; ona doğru bir adım attım. Uzaktan yansıyan ateşin ışığının, vücut kıvrımlarımı hafif hafif aydınlatarak dolgun bedenimi gözler önüne serdiğini bildiğimden karnımı içime çektim. Koyu renk gözleri, gördüğü şeyden hoşlandığını söylüyordu ve bedenleri için aç kalarak durmadan kusan o kadınlardan biri olmadığım için içimden bir kez daha şükrettim.

Öne doğru uzanarak onu hafifçe öptüm ve kulağına fısıldadım: "Durulansan iyi olur, sabun kurursa kaşınmaya başlarsın." Sonra da dönerek kıyafetlerimizi ve battaniyeyi bıraktığımız yere doğru yürümeye başladım. İri at-adamın arkamda kendisini durulamaya çalışırken suları sıçratarak homurdandığını duyabiliyordum.

Battaniyeye sarındım ve bir ucuyla hızlı hızlı kurulanmaya başladım. Artık çok üşüyordum, ellerim öyle şiddetli titriyordu ki neredeyse battaniyeyi düşürüyordum. ClanFintan gürültülü bir şekilde sudan çıkarak yanıma geldi.

"E-e-eğer s-s-ilkinip beni ı-ı-slatırsan k-k-k-uyruğunu ç-çekerim."

Gülerek donan ellerimin arasından battaniyeyi çekti. Sızlanmama fırsat kalmadan kendimi ClanFintan'ın beni durmaksızın kurulamaya başlayan ellerinin arasında bulmuştum. Sert battaniye, kollarıma ve bacaklarıma yeniden kan gitmesine neden olurken nefesimi tuttum.

"Kendine çok iyi bakıyorsun." Sesi çok resmî geliyordu. Battaniyenin yarısını başıma sardı ve yanımda diz çöküp önümü ve arkamı aynı anda kuruluyordu. Kendimi cilalanan bir gümüş gibi hissediyordum.

"Şikâyet etme, hiç çekici olmuyor." Sesimi duyurabilmem için battaniyenin arkasından bağırmak zorunda kalmıştım. Birden battaniyeyi çekti, omuzlarına astı ve kıyafetlerimi bana uzattı.

"Şikâyet etmiyordum." Sesi sertti fakat gözleri haylaz bir ifadeyle parlıyordu.

"Peki öyleyse." Nemli saçlarımı havaya kaldırarak ona sırtımı döndüm. Sıcak parmakları deri bluzumun iplerini büyük bir ustalıkla bağladı. Çizmelerimi giydikten sonra omuzlarında asılı battaniyeyi aldım.

"Sıra bende." O yeleğini giyerken ben de ıslak tüylerini kuruluyordum. Gerçekten de çok iriydi. Yani, ciddi anlamda büyük bir adam/at/ ya da onun gibi bir şeydi. Kurulamam bittiğinde artık o kadar üşümüyordum. Battaniyeyi katlayarak yeniden omzuna astıktan sonra elini tuttum.

Havayı kokladım.

"Güzel kokuyor muyuz?" dedi sırıtarak.

"Evet." Burnumu kıvırdım. "Ve sanırım bir şey pişiyor. Lezzetli bir şey."

Burun delikleri açılmıştı. "Sülün." Bir adım attı. Onunla kampa doğru yürümek yerine tuttuğum elini çekerek onu durdurdum. Soran gözlerle bana baktı. "Aç olduğunu sanıyordum."

"Açım, ama... sana bir şey sormak istiyorum." Sol elimle onun sağ elini tutuyordum ve diğer elimle gergin bir şekilde dudağımla oynadım.

"Ne sormak istiyorsun?" Sesi hem samimi hem de meraklıydı.

"Şey, şu şekil değiştirme konusunda." Gözlerine odaklanmaya çalışıyor fakat lanet kuşlar ve arılarla ilgili sorular soran küçük bir çocuk gibi uzaklara bakıyordum.

"Bana istediğin her şeyi sorabilirsin."

"Gerçekten yapabiliyor musun?" Sesim bir fısıltı olarak çıkmıştı ve beni duyabilmek için eğilmesi gerekmişti.

"Tabii ki yapabiliyorum." Göğsüne bakmama rağmen sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum.

"Bu gece?"

Bir an duraksadı. Sonra eliyle çenemi kavradı ve yumuşak bir şekilde kaldırarak gözlerime baktı. "Bunu her şeyden çok isterdim. Fakat bu gece şekil değiştiremem."

"Neden?"

Başparmağıyla dudaklarımı okşadı. "Şekil değiştirmek çok fazla enerji gerektirir. Yalnızca sınırlı bir zaman için şekil değiştirebilirim ve eski halime geri döndüğümde gücüm zayıflamış olur." Yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. "Bunu yapmayı ne kadar çok istesem de yarın güçsüz ve zayıf olmamı göze alamayız."

"Ah, Anlıyorum." Hayal kırıklığım yüzümden anlaşılıyordu. Sıcak eliyle boynumu okşadı.

Ürperdim ama bu sefer soğuktan değildi.

"Özür dilerim." Elimi kaldırdı ve evlendiğimiz gün yaptığı gibi avucumu çevirdi ve etli kısmını yerini dişlerinin arasına aldı.

Dişlerinden çıkan elektrik akımının doğrudan kasıklarıma geldiğine yemin edebilirdim.

"Dikkatli ol," diye mırıldandım. "Ben de seni ısırabilirim."

"Ben de onu bekliyorum." Isırığı öpücüğe dönüştüğünde, sıcak nefesini avucumun içinde hissetmek harika bir duyguydu.

Kampa doğru el ele yürüdük. Temizlenmiştim ama kesinlikle eskisinden daha çok üşüyordum, en azından bedenimin bazı yerleri daha çok üşüyordu. Başımı kaldırıp güçlü hatlarına baktım. Hızını bana göre azaltması hoşuma gitmişti. Bazı yerlerim de fazla ısınmıştı. Sorun ettiğimden değildi tabii.

Biz yokken diğerleri boş durmamışlardı. Ambar girişinden birkaç metre uzaklıkta iki ateş yakmışlardı ve ikisinin de üzerinde cızırdayan ve suları damlayarak pişen tavuk benzeri bir şeyler vardı. Biraz daha ekmek ve peynir çıkmıştı. Ağzım sulanıyordu ve Dougal bana bir şarap tulumu ile büyük bir parça ekmek uzattığında yüzümde büyük bir gülümsemeyle teşekkür ettim. Tatlı atlar rahatça oturabilmem için ateşin yanına bir ağaç kütüğü çektiler. Oturdum ve ateşin başında kurumaya başlayan dağınık saçlarımı düzeltmeye çalıştım, bir yandan da ekmeğimi yiyor ve şarabımı yudumluyordum.

"Bunu dene." ClanFintan daha önce saçlarımı taramak için kullandığı tarağı uzattı.

"Teşekkür ederim." Tarağı elinden alırken parmaklarımla kasıtlı olarak onunkilere dokundum. Kendimi tutamıyordum; ona dokunmak çok güzel bir histi. Muhtemelen at/insan karışımı olmasındandı. İçimde onu okşama isteği uyandırıyordu. Hem de aşırı derecede.

Erkekler yemeği pişirip bir yandan da sohbet ederlerken ben de dağılmış saçlarımı taramaya çalışıyordum. ClanFintan iki ateşin arasında durmuş, erkeksi işlerini yaparken (kılıcının zaten tertemiz olan bıçağını silmek ve bir taraflarını kaşımak gibi... Hayır, şaka yapıyorum, aslında kaşındığını görmemiştim) sürekli bana baktığını hissediyordum. Sık sık göz göze geliyorduk. O bakışı bilirsiniz: ilk âşık olduğunuzda sizi okşayarak baktığını hissetmeniz gibi. Güzel bir his olmasına rağmen biraz da endişe uyandırıcıydı. Odaklanma gücümü (olduğu kadarını) zayıflatıyordu ve matematik problemi çözmek zorunda kalmayacağıma seviniyordum. Yani her zamankinden daha fazla seviniyordum.

Kentaur'lar pişen kuşları bölmeye başladıklarında fazla zaman geçmemiş gibiydi. O kadar sıcaklardı ki derileri açılmış, cızırdıyordu ve yemeye çalıştığım bacağı olduğu kadar kendi parmaklarımı da

üflemek zorunda kalıyordum. Ama çok lezzetliydi ve ikinci parça teklif edildiğinde hiç düşünmeden kabul ettim.

Yemekten sonra ateşin etrafına toplanarak hazmetmeye ve sohbet etmeye koyulduk. ClanFintan yanımdaydı. Dougal ve Connor da bizim ateşin başındaydı. Diğer üç Kentaur ikinci ateşin etrafına toplanmışlardı. Dougal, endişelenmeme fırsat vermeden (utangaç bir gülümsemeyle) "eksik" olan iki Kentaur'un gözetleme nöbetinde olduklarını açıkladı.

Bu konuyu bu geceden önce düşünmüş olsaydım, yarı insan yarı at bir yaratığın yemekten sonra sohbet etmek için oturmalarını tuhaf karşılardım. Fakat sanırım buna tam olarak "oturmak" denemezdi. Bedenlerinin at olan belden aşağı kısmında bacaklarını altlarına alarak uzandıklarında üst bedenleri oturuyormuş gibi görünüyordu. Kulağa garip geliyordu fakat Kentaur'ların yaptıkları her şeyde başka bir dünyaya ait bir zarafet olduğunu anlamaya başlıyordum. Ki bu da mantıklıydı, sonuçta burası başka bir dünyaydı.

Her neyse, gevşiyorduk ve ısınmaya ve kurumaya hatta biraz da uykumun geldiğini hissetmeye başlamıştım. Dougal, en sevdiğim Enya parçalarından birine benzeyen bir melodi mırıldanmaya başladı fakat tam olarak ne olduğunu çözemedim. Kelt müziğini andırıyor gibiydi. Birden mırıldanmayı bıraktı ve beklenti dolu bir ifadeyle bana gülümsedi.

"Ozanımız burada olsaydı keşke diye düşünüyordum ama sonra burada ondan daha iyi birinin olduğunu hatırladım." Sesini yükseltmişti ve tüm Kentaur'lar ona doğru döndüler. "Epona'nın Kıymetlisi bizimle olduğu için çok şanslıyız! Partholon'daki en iyi hikâye anlatan kişi odur!"

Yüzümün renginin attığını fark ettiğim sırada tüm atlar sırıttı ve bağırarak, "Anlat! Anlat!" gibi bir şey söylediler. Beni kurtarması için ClanFintan'a baktığımda yüzünde gururlu bir ifadeyle, bağıranların başını çektiğini gördüm.

Bunun sıradışı bir durum olduğunu biliyordum ama ne diyeceğimi bilmiyordum.

Bağrışmalar yavaş yavaş azaldığında Dougal sanki ona tatlı yiyemeyeceğini söylemişim gibi bana bakıyordu.

"Bağışlayın, Leydim. Bugün olanlardan sonra herhalde hikâye anlatacak bir ruh halinde değilsinizdir." O büyük, kahverengi gözlerindeki acıma ifadesiyle bana bakıyordu. Kocaman bir köpek yavrusu gibiydi.

Tanrım.

"Hayır, benim, şey, yalnızca birkaç dakikaya ihtiyacım var, şey için," duraksadım ve vakit kazanmaya çalıştım, "hangi hikâyeyi anlatacağımı düşünmek için."

Ah, Tanrım. Hangi hikâye, hangi hikâye, hangi hikâye? *Şapkadaki Kedi*'yi neredeyse baştan sonra ezbere biliyordum fakat bunun nedense duruma uygun bir hikâye olmadığını düşünüyordum.

Küçük öğretmen beynim "Ezberlenen İşe Yaramaz Şeyler" adlı dosyayı incelemeye koyulmuştu. Ve işte! İkinci sınıf İngilizce dersi imdadıma yetişmişti!

Dougal'a gülümsedim ve âdeta zevkten kıvrandığını gördüm. Eğer bir köpek kuyruğu olsaydı, büyük olasılıkla çılgınlar gibi sallıyor olurdu... ve muhtemelen altını ıslatmış da olurdu. Gerçekten de çok şekerdi.

Yıllardır *şiirsel baladın* güzelliğini on altı yaş grubunun beynine sokmaya çalışıyordum. Ve bunun boşa harcanan bir emek olduğundan neredeyse emindim. Fakat kitleleri aydınlatma konusundaki çabalarımın bir yan etkisi olmuştu; *The Highwayman*'i[30] ve *Shallot Leydisi*'ni[31] düz, tersten, uykumda ve başımın üzerinde ezbere okuyabilirdim (bunu sınıfta denememiştim, henüz). İkisini de severdim ama *The Highwayman*'i daha çok severdim, özellikle de Loreena McKennitt tarafından bestelenmiş halini. Alfred Noyes harika bir balad yazmıştı fakat Loreena bunu İrlanda sihriyle süslemişti. Oldukça trajik, oldukça Keltik'ti. Ve ezberden okuması orijinal halinden daha kolaydı.

Zihnim kıtalar arasında gezinerek tuhaf kelimelerin yerine daha uygun olanları ararken saçlarıma (boşa bir çabayla) ve kıyafetime (yine boşa... neyse siz anladınız) çekidüzen vererek zaman kazan-

30 Alfred Noyes'in yazdığı bir anlatı şiiridir. Daha sonra bestelenerek Loreena McKennitt'ın albümünde yer almıştır. (ç.n.)

31 İngiliz şair Alfred Lord Tennyson'a ait bir şiirdir. (ç.n.)

maya çalışıyordum. *Tüfek yerine kılıç, tetik yerine bıçak ağzı, tüfeğin patlaması yerine bir çığlıkla geceyi yırtmak gibi* değişiklikler yapmaya çalışıyordum. Buraya geldiğimden beri hiç silah görmemiştim ve eğer bu dünyada silah olsaydı Kentaur'ların birer tane edinmiş olacağı kesindi.

Ayağa kalktım ve omuzlarımı geriye doğru atarak "bana kulak verin, ben bir öğretmenim ve ilgi odağı olmaya bayılırım" görüntüsü vermeye çalıştım. Dikkatli bir sınıf gibi görünüyordu. Boğazımı temizleyerek başladım:

Rüzgâr sarsılan ağaçlar arasında bir karanlık seliydi.
Ay, fırtınalı denizler üzerinde sarsılan bir hayalet gemiydi.
Yol, mor kırların üzerinden geçen ay ışığından bir kurdeleydi.
Ve eşkıya atını sürerek geldi,
Atını sürerek, atını sürerek,
Eşkıya atını sürerek geldi eski han kapısına.

Pekâlâ, şarkı söyleyemediğimin farkındaydım ama aynı zamanda kendi dünyamda çok iyi bir hikâye anlatıcısı olduğumu da biliyordum. Öğrencilerim, onlara ezberden veya kitaptan okumamdan çok hoşlanırlardı. Tüm sesleri çıkarırdım. Onlara göre, bu "harikaydı." Yani, belki Loreena McKennitt gibi etki bırakacak kadar güzel ve geniş bir perdeye sahip bir sesim yoktu ama zaten onun gibi olmaya da çalışmıyordum. Baladı şarkı şeklinde söylemiyordum fakat büyük bir tutku ve uygun ifadelerle ezberimden okuyordum.

İkinci kıtada ilgilerini çekmeyi başardım.

Alnında bir Fransız şapkası, çenesinde dantel bıyıkları vardı
Üzerinde şarap rengi kadife bir palto,
Bacağında bedenini sıkıca saran kahverengi geyik derisi pantolonu vardı
Çizmeleri kalçasına kadar uzanıyordu.
Ve atının üzerinde taşlarla süslü bir mücevher gibi parıldıyordu.
Kılıcının kabzası parıldıyordu
Tabancasının sapı parıldıyordu taşlarla süslenmiş gökyüzünün altında.

The Highwayman'in trajik ve güzel hikâyesini anlatırken seyircilerime oynuyor, kamp ateşlerinin etrafında yürüyordum. Bess (hancının kızı), "uzun siyah saçlarını siyah kırmızı bir aşk düğümüyle" örerken seyircilerimin aldıkları zevk, yüzlerindeki gülümsemeden belli oluyordu. Eşkıya'nın Bess'in saçlarındaki dalgaları nasıl öptüğünü ve "cehennem yolunu kapatsa bile" ay doğduğunda ona geri döneceğine söz verdiğini anlatırken ClanFintan'a doğru yaklaştım.

Sonra sırtımı dikleştirdim ve başımı kaldırdım. Kırmızılılar Bess'in ağzını kapatıp sevgilisine tuzak kurmak için onu bir yatağa bağladıklarında Bess'e dönüştüm. Cesur Bess kendi göğsüne bir kılıç saplayarak (bu kısmı silah atışının yerine kullanmıştım ve artık ölü bir İngiliz olarak, Noyes'in bu uyarlamamı olgunlukla karşılayacağını düşünüyordum.) Eşkıyasını uyarmak ve yakalanmasını önlemek için çığlık attığında gözlerimin yaşlarla dolmasını sağladım.

Eşkıya sevdiği kızın kendisini uyarmak için öldüğünü öğrendiğinde Kentaur'ların gözleri kocaman olmuştu.

Gerisin geriye atını dehledi delirmiş gibi, gökyüzüne doğru bir küfür savurdu
Ardında beyaz bir toz bulutu bırakarak ve kılıcını havada sallayarak.
Siyah-kırmızıydı mahmuzları altın ay ışığının altında, şarap rengiydi kadife ceketi
Onu anayolda vurduklarında, bir köpek gibi anayolda vurulduğunda,
Ve kendi kanında yatıyordu, boğazında dantelden bir bağla
İki ateşin arasındaki gölgede durarak ve gecenin gölgesinde sihir yapan bir sihirbaz gibi kelimelerin ritmiyle ellerimi sallayarak son kıtaya geçtim.

Sessiz bir kış gecesinde, derler ki rüzgâr ağaçların arasındayken
Ay fırtınalı denizler üzerinde sarsılan bir hayalet gemiyken
Yol mor kırların üzerinden geçen ay ışığından bir kurdeleyken
Bir eşkıya atını sürerek gelir,
Atını sürerek. atını sürerek,
Bir eşkıya atını sürerek gelir, hanın eski kapısına.

Ellerimi önümde kenetledim ve sanki lanet Eşkıya'nın hayaletinin arkamızdan geldiğinden eminmişim gibi omzumun üzerinden uzaklara bakarak hikâyemi bitirdim. Bir an kimseden ses çıkmadı fakat sonra (Tanrı'ya şükür) kocaman bir alkış patladı. Hepsi bir ağızdan kötü Kırmızılılar hakkında konuşuyor ve kendilerine nereden bir Bess bulabilecekleri hakkında fikir yürütüyorlardı.

Tebrikleri kabul ederek ClanFintan'ın yanına gidip yerime oturdum.

"Hikâyeni beğendim." ClanFintan bana şarap tulumunu uzattı ve ben de halimden memnun bir şekilde içmeye başladım.

"Teşekkürler. En sevdiğim hikâyelerden biridir."

"Daha önce hiç duymamıştım." Sesi farklı geliyordu, sanki ilgili değil düşünceli bir hali vardı.

"Ah, şey, buna şaşırmadım. Bu hikâyeyi ben uydurdum." Elim arkamda, parmaklarımı üst üste bindirdim. Aslında çalıntı yapmak istememiştim ve içimden ölü Bay Noyes'ten özür diledim.

"Kırmızılılar kim?"

"Kötü adamlar. Bu kötülüğü anlatmak için kullanılan bir kıyafet benzetmesi." İkna olmuşa benzemiyordu o nedenle hemen öğretmen kimliğime büründüm. "Kırmızı, kanı simgeliyor. Kanın olumsuz bir çağrışımı vardır. Bu nedenle kırmızı kıyafetin kötü kişi veya kişilere sembolik bir çağrışımı vardır. Güneşin kızıl gökyüzüne doğmasının felaketin habercisi olması gibi. Ya da kırmızı bakışın olumsuz veya kötü bir bakış olması gibi."

"Kral George kimdi?"

En azından doğru dilbilgisi kullanıyordu.

"Uydurma birisi." Parmaklarım kendiliğinden üst üste binmişti.

"Ve eşkıya da..." Cümlesini tamamlamam için duraksadı.

"Dağlara kadar kurdele gibi uzanan yolu kullanan bir hırsız." Gözlerine bakmaya çalıştım fakat palavralarıma inandırma konusunda çok da başarılı sayılmazdım. Abartma konusunda iyiydim, evet ama iyi bir yalancı değildim.

"Hıh."

Bunun Kentaur dilinde, "Saçmalıyorsun," olduğunu düşünsem de dillerini anlamıyormuş gibi yaptım.

"Tanrım, çok uzun bir gündü." Esneyerek gerindim. "Sanırım yatsam iyi olacak."

Bir an hiç tepki vermedi ve bana tuhaf tuhaf baktı. Sanki bulmacanın parçalarını yerine koymaya çalışır gibi bir hali vardı. Ve birden Alanna'nın, benim aslında kendim olmadığımı kimseye açık etmemem konusunda ne kadar ciddi olduğunu hatırladım. Bu ne kadar karışık bir durum olsa da.

Bu konuda çok gergin ve takıntılı (hatta Suzanna'dan bile fazla) görünüyordu ama gerginliği gerçekti. Ve kabul etmek gerek, bu dünyada olanlar hakkında benden çok daha fazla şey biliyordu. Paranoyak olmasının haklı nedenleri olabileceğini kabul etmek zorundaydım. Fakat bana ClanFintan'a güvenebileceğimi söylemişti. En azından Alanna'yı bu konuda sorgulayana kadar nereden geldiğim konusunda ağzımı sıkı tutmalıydım.

Oldukça meraklı, yakışıklı ve okşanası kocama en masum tavrımla gözlerimi kırpıştırmak için elimden geleni yaptım. Arkamızdaki ambarın girişine doğru baktım. "Hey, samandan bir yatak yapmadan önce lütfen girip içeride sürünen veya tırmanan bir şeyler olup olmadığına bakar mısın?"

Düşünceli bakışı gülümsemeye dönüştü. "Tabii ki." Büyük olasılıkla bizi biraz yalnız bırakmak istediği için diğer ateşin başına doğru gitmiş olan Dougal'ı buldu. "Dougal, Leydi Rhiannon'un iki tane battaniyeye ihtiyacı var."

Dougal söz dinleyen bir çocuk gibi hemen ayağa kalktı.

"Gel." Ayağa kalktı ve bana yardım etmek için elini uzattı. "Hiçbir şeyin sana sürünmesine veya tırmanmasına izin vermem. "

Elini tuttum ve birlikte karanlık ambara girdik. Fazla büyük değildi ve içerisi saman balyalarıyla doluydu. Küme şeklinde sicimlerle birbirlerine bağlanmış ve üst üste konmuşlardı. ClanFintan yığınları etrafa savurmak ve bazılarını çözmekle meşguldü. Dougal gelip de eline birkaç battaniye tutuşturduğunda ambarın ön cephesinin yanına yaptığı küçük yatağı henüz tamamlamıştı. Battaniyelerden birini yatağa serdi ve eliyle işaret ederek beni çağırdı.

"Burada sana zarar verebilecek hiçbir şey yok."

"Teşekkürler. Sürünen ve sıçrayan şeylerden hoşlanmam." Yatağın orta yerine oturup çizmelerimi çıkarmaya başlamıştım ki önümde diz çökerek bu işi o üstlendi.

Bu huyunu çok seviyordum.

Ambar loş ve samimi bir yerdi ve yeni kesilmiş çim kokuyordu.

"Sen ve diğerleri nerede yatacaksınız?"

"Sırayla nöbet tutacağız. Nöbetlerimiz arasında ateşlerin başında dinleneceğiz."

"Burada uyuyacak olan tek kişi ben miyim?"

"Evet." Başını kaldırdı ve dişlerinin parıldadığını gördüm.

"O halde pantolonumu çıkarsam uygunsuz olmaz, değil mi?" Pantolonla uyumaktan nefret ederdim.

"Hayır, bunun sorun olacağını sanmıyorum." O kadife sesi geri gelmişti.

Pantolonumu çıkardım, muntazam bir şekilde katladım ve eğilerek (en iyi Marilyn Monroe pozumu vererek) bir saman yığınının üzerine bıraktım. Gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum ve bu hoşuma gidiyordu. Üzeri battaniyeyle örtülü samandan yatağımın içine kıvrıldım ve ona gülümsedim.

Diğer battaniyeyi de üzerime örttü.

"İyi geceler. Rahat uyu, Rhiannon." Çıkmak için arkasını dönmedi.

"Nöbet sıran ne zaman?" Ne var yani sonuçta o benim kocamdı.

"Ay doğduktan sonra."

"O halde ben uyuyana kadar yanımda kalır mısın?"

"İstiyorsan kalırım tabii."

"İstiyorum."

Doğruldum; yana doğru kayarak onun kocaman bedenine yer açtım. Yatağa girdi ve oturdu. Sanki arkamda oturuyormuş gibiydi, bedeninin insan olan yarısı uzundu ama tuhaf bir görüntü sergilemiyordu. Ona yerleşebilmesi için biraz zaman tanıdıktan sonra arkama yaslandım. Bedenimin üst kısmını onun göğsüne yaslamıştım ve o da kollarıyla beni sarmıştı. Kollarının arasından çıkmadan yüzünü görebileceğim şekilde pozisyon değiştirdim.

Saçlarım her zamanki gibi darmadağın olmuştu. Ateşin başında kuruduğundan Medusa'nın saçları gibi kıvır kıvır olmuştu. Saçlarımın bir bölümünü okşayarak yüzümden çekti.

"Affedersin. Çoğu zaman önüme geliyor. Kısa kestirmeliyim." Ağzıma giren tutamı üfleyerek gözümün önünden çektim.

Şaşkın bir ifadeyle yüzüme baktı. "Kadınlar saçlarını kesmezler."

Tüh. "Kestirebilsek hayatımız kolaylaşırdı." Kahretsin. Acaba saçlarımın Rhiannon'unkilerden kısa olduğunu fark etmiş miydi? Hemen, "Alanna geçen gün uçlarından alırken biraz fazla almasını söylemeliydim," diye ekledim.

"Kısa saç kullanımı kolay olabilir ama çekici değildir." Tipik bir erkek gibi konuşmuştu. Uzun saça bayılırlardı. Dürüst olmam gerekirse, saçlarımı zaten hiç kısa kestirmezdim.

"Demek istediğimi anladın."

"Evet." Boşta olan eliyle saçımı okşarken düğümlere dolandı. Saçlarıma takılı olan elini kaldırıp eğildi ve yüzüne bastırdı. Bu hareketi beni göğsü ve kolu arasında sıkıştırdığı için belli belirsiz inlemesini, duymaktan çok hissetmiştim.

Başını saçlarımdan kaldırıp gözlerime baktı. Yüzlerimiz çok yakındı.

"Saçlarımı beğeniyorsun yani?" Ben fısıldarken gözleri dudaklarımda gezindi.

"Seninle ilgili beğendiğim birçok şey olduğunu düşünmeye başladım."

Hafifçe gülümsedim. "Buna şaşırmış gibisin."

Yeniden gözlerime baktı. "Evet."

"Şaşırma. Gördüğün kişi gerçekten benim." ClanFintan'ın konuyu Alanna'nın onaylamayacağı bir yere getirmesine fırsat vermeden uzanıp dudaklarını kendime doğru çektim.

Ona dokunmanın bende yarattığı hislere bir gün alışabilecek miydim acaba? Sıcak bir sıvı gibiydi ve dudaklarımı keşfederken zihnim bedenimde keşfetmesini istediğim diğer yerlere doğru kaydı. Sırtımdan aşağıya tüm bedenimin ürperdiğini hissedince dudaklarıma bastırdığı dudakları arasında inledim.

Sonra geri çekildi. Çok değil ama sıcaklığının eksikliğini soğuk bir rüzgâr gibi hissetmiştim.

"Neden durdun?" Sesimdeki artu belli oluyordu.

"Artık uyumalısın." İç geçirerek parmağıyla burnuma dokundu. "Ve ben de bu gece şekil değiştiremeyeceğimi unutmadan önce durmalıyım."

Burnuma dokunduğu parmağı aşağı kayarak dudaklarımda gezinmeye başladı. Bu da tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

"Ah, evet." Parmağını dişlerimin arasına aldım ve hafifçe ısırdım. Ani nefesini duyduğumda mutlu olduğumu hissettim. Parmağını öperek bıraktım. "Büyük talihsizlik."

"Talihsizlik nedir?"

"Talihsizlik, bu gece şekil değiştiremeyecek olman."

"Talihsizlik kötü bir şey."

"Çok kötü." Ergen sevgililer gibi birbirimize gülümsedik.

Kıvrılarak sıcak bedenine sokuldum.

"Uyumaya çalış," diye fısıldadı saçlarımın arasından.

"Şu anda yapmayı tercih ettiğim başka şeyler var."

"Rahatla ve uykuyu düşün." Sesi gergin geliyordu, bu da göğsüne yasladığım yüzümde bir gülümsemenin belirmesine neden oldu.

Bir eliyle sırtımdaki gergin kasları ovmaya başladı. Aldığım zevkle içimi çektim.

"Bu gerçekten harika."

Sessiz olmam için göğsünden belli belirsiz bir hırıltı yükseldi. Eli sırtımdaki kasları ovduktan sonra aşağıya, acı içindeki çıplak kalçalarıma doğru indi.

"Ahh, çok ağrıyor."

"Biliyorum. Kıpırdama"

Sesi büyükannem gibi çıkmıştı.

Ama onu dinleyip sustum. Yorgunluğum ve onun sıcak elleriyle yaptığı masaj, ağrı kesici kremden çok daha etkiliydi. Gerginliğin kaslarımdan sökülüp alındığını hissediyordum. Uyku aniden gelerek beni bir rahatlık dalgasıyla içine aldı.

İlk başta rüyalarım birbirinden kopuk parçalar halindeydi; Maskeli Süvari ve atı Gümüş'le sıcak bir küvetteydim. Bu çok tuhaftı çünkü

daha önce Maskeli Süvari'yi hiç rüyamda görmemiştim (maskeli bir adamı rüyamda göreceksem bu genellikle Batman olurdu; onun iyi/kötü çocuk durumları beni gerçekten baştan çıkarıyordu) fakat bu garip duruma ek olarak rüyamdaki benliğimin durmadan Gümüş'e yanaşıyor ve Maskeli Süvari'ye bir yürüyüşe çıkması için ısrar ediyor olması bu rüyayı gerçekten de çok tuhaf bir hale getiriyordu. Benim için bile.

Her neyse, bu rüya uzun sürmedi. Gümüş, Bay Ed gibi konuşamadığı için çabucak sıkılmıştım. Sıcak küvet fiyaskosundan sonra rüyam yavaş yavaş sona erdi ve kendimi büyük bir Saks Fifth Avenue mağazasının orta yerinde, avucumda bir tomar parayla ve bana yardım etmek için ağızları sulanan birkaç satış elemanının arasında bulmuştum. Kırmızı renkli kaşmir kazak setinin yanına doğru gidiyordum (üzerindeki fiyat 529 dolardı ve indirimdeydi) ki birden bedenimin çekildiğini hissettim.

Ah, harika. Ambarın tavanından yukarıya doğru çekiliyordum.

Dışarıdaki iki kamp ateşinin ve uyuklayan Kentaur'ların üzerinde uçuyordum. Ay doğmuş ve yıldızlarla dolu gökyüzünde parıldıyordu. Bu sefer bedenim yukarı yükselerek kuzeydoğu yönüne doğru harekete geçtiğinde, hissedeceğim baş dönmesine kendimi hazırlamıştım.

Sol tarafıma baktığımda alevler içinde olan kaleden yansıyan ışığı gördüm. Gözlerimi kapadım ve bedenimin kontrolü kimin veya neyin elindeyse beni kaleye götürmemesi için yalvardım. İçimi aniden bir güven ve rahatlık duygusu kapladı. Biraz rahatlayarak gözlerimi açtım.

Kaleye doğru gitmediğim kesindi. Bunun yerine uzaktaki dağlara doğru süzülüyordum. Epi'yi kontrol etmek ve belki tapınağa gidip orada neler olduğunu görebilmek için bedenimi doğuya doğru yönlendirmeye çalıştım ama önceden olduğu gibi bu tür rüyalar üzerinde herhangi bir kontrolüm yoktu.

Kendi kendime bu sefer farklı olduğunu söyledim. Geçen sefer, gördüğüm şeylerin rüya değil de gerçek olduğunu anlayamamıştım. Bu kez her şeyin farkındaydım.

Havada süzülen bedenim karanlık yerleşim bölgelerinin üzerinden geçiyordu. Boşaltma emrine uymayan insanlar olup olmadığını görebilmek için aşağı baktım fakat herhangi bir yaşam belirtisi olup

olmadığını anlamak için pek vaktim olmamıştı çünkü ormanın kenarına ulaştığımda hızlandım ve altımdaki ağaçlar bir karaltı gibi görünmeye başladı. Bedenim sanki bir sapandan fırlatılmış taş gibi ileri doğru atıldı.

Sarp dağ geçidinin hemen girişine ilişmiş olan binaya gelmeden önce yavaşlayarak durdum. Kale neredeyse babamınki kadar büyüktü fakat gözlerim karanlığa alıştıkça buranın MacCallan Kalesi'ne pek de benzemediğini fark ettim. MacCallan Kalesi zarif ve güzeldi fakat burası yalın ve kaba bir yapıydı.

Sonra birden o his geri geldi. Eğer ayakta duruyor olsaydım iki büklüm olurdum. MacCallan'ın yok olduğu gece hissettiğim duygunun aynısıydı. Önümde duran kaleden, petekten damlayan bal gibi yoğun ve tiksindirici bir kötülük yayılıyordu. O korkunç gecenin anıları, ses olarak değil ama his olarak altımdaki duvarlardan yansıyordu. Kaleye yoğunlaşabilmek ve tarafsız bir gözle bakabilmek için gözlerimi kırpıştırdım ama MacCallan'ın karanlık gölgesi beni rahat bırakmıyor, ölüm algılarımı değiştiriyordu. O insanların hayaletlerini ruhumdan söküp atamıyordum.

Kale sanki dağlar oyularak yapılmış gibiydi. Kalın duvarları ve parmaklıklı kapılarıyla düzgün bir kare şekli oluşturuyordu. Duvarlar işlenmemiş gri taşlardan yapılmıştı ve birçok fırtına görmüş eğri büğrü bir ağaç gibi yaşlı görünüyordu. Kaleyi incelerken Edgar Allan Poe'nun pek bilinmeyen hikâyelerinden biri olan *Ligeia*'nın geçtiği yer aklıma gelmişti. Hikâyedeki ana olay, kalın, eski duvarları olan bir manastırda geçiyordu. O duvarların içinde, Poe'nun kahramanı ikinci karısının, ilk karısının ruhu tarafından öldürülmesini ve sonra da canlanarak öldürdüğü kadını yemesini izlerken hikâyeyi anlatan kişi delirmenin eşiğine geliyordu. Nedense bu karşılaştırma burası için uygun görünüyordu.

Havada süzülen bedenim harekete geçerek beni binanın tam üzerine sürükledi. Kaledekiler uyumuyorlardı. Büyük, kare şeklindeki avluda yanan birçok ateş görüyordum. Rüyadaki bedenim havanın sıcaklığını hissedemese de buranın soğuk olduğunu anlamıştım çünkü ateşle ilgilenenlerin üzerinde kalın battaniyeler ve başlarını da örten pelerinler vardı. Bir an ürpererek daha önce de yaptığım gibi kanat-

ları battaniye ve pelerin sanmaktan korktum. Fakat içlerinden birisi ateşe bir odun atarken üzerindeki battaniyeyi çıkarıp attı ve onun kesinlikle bir insan olduğunu anladım. Bir kadındı. Bedenim başına buyruk bir şekilde kaleye biraz daha yaklaştı. Avludaki herkes kadındı ama robotlar gibi mekanik bir şekilde hareket ediyor, birbirleriyle konuşmuyorlardı.

"MacCallan kadınları."

Yüksek sesle konuşmuştum ve aşağıdakilerden birinin başını kaldırarak bana doğru baktığını gördüm. Gençti; muhtemelen on üç veya on dört yaşlarındaydı. Elmacık kemikleri çıkıktı ve güzelliği gelecek vadediyordu fakat yüzünde henüz gençliğin vermiş olduğu tatlı bir saflık vardı. Kocaman gözleri ve kalın kirpikleri vardı; diğer kadınların tamamen içine daldığı hissizliğin kalıntılarını üzerinden atmaya çalışırken kırpıştırdığı kirpikleri kelebek kanatlarını andırıyordu. Gerçekliği olmayan bir şeyi görmeye çalışarak bulunduğum yöne baktı. Ateşin ışığıyla elmaslar gibi parıldayan bukleleri vardı.

O güzeller güzeli kıza bakarken içimi bir hüzün kapladığını hissettim. Çok kötü bir şeyler oluyordu. Bunu, geçen seferki sihir uykumda hissettiğim korkudan çok daha güçlü bir şekilde hissediyordum. Henüz ne olduğunu anlamamıştım ama ruhumun tanık olduğu şeyin kaçırılmış kölelerden veya kötü davranılan cariyelerden çok daha fazlası olduğunu biliyordum.

Sonra korkunç bir çığlık geceyi yırttı ve yukarıda ne olduğunu görebilmek ve hissedebilmek için uğraşan kız, diğer kadınlarla birlikte bir köşeye sindi. Gözleri yeniden donuklaşmış ve boş bakmaya başlamıştı. Kadınlar, bir çobanın oyuna getirerek kurda verdiği koyunlar gibi birbirlerine sokuldular. Gergin bir şekilde kıyafetlerini çekiştiriyor, pelerinlerini titreyen bedenlerine iyice sarmaya çabalıyorlardı. Tüm dikkatleri tek bir yönde toplanmıştı. Kapalı bir kapıya doğru bakıyorlardı. Kapı, ana salona ya da odaya açılıyor olmalıydı çünkü oldukça büyüktü.

Çığlık bir kez daha duyuldu. Birkaç kadın kapıya doğru ilerlemeye koyuldu ama diğer grup gergin bir şekilde onları geri çağırdı.

Çığlık sesi yeniden yankılandı. Acı içinde olduğu çıkardığı insanlık dışı sesten anlaşılıyordu. Dayanamıyordum. Tüm benliğimle neler olduğunu ve bu acıyı nasıl durduracağımı öğrenmek istedim...

Sanki dileğim kabul edilmiş gibi bedenim ileri atılarak elektrik süpürgesine çekilen bir fare gibi büyük kapıdan içeriye doğru çekildi. Kocaman bir odanın tavanında süzülüyordum. İlk bakışta bu oda bana biraz Epona'nın tapınağındaki yemek salonunu hatırlattı. Odanın her köşesinde içlerinde birkaç kişinin ayakta durabileceği kadar büyük şömineler yanıyordu. İnce mumlar yakılmıştı. Fakat bunların hiçbiri odadaki kasveti yok edememişti. Odanın duvarlarının önüne eski piknik masalarına benzeyen hantal masalar dizilmişti ve titreyen ışıkta tüm bu sıralarda oturan insanlar olduğunu görebiliyordum. Çoğu, başlarını kollarına dayamış uyuyor gibi görünüyordu. Hiçbiri konuşmuyordu.

Ve bir sonraki çığlığı takip eden soluk soluğa bir inilti dikkatimi odanın ortasına çekti. Bir grup insan odanın ortasında duran tek bir piknik masasının etrafına toplanmıştı. Bedenim o tarafa doğru süzüldü ve onlara yaklaştıkça dalga dalga yayılan kötülüğün ve çaresizlik olarak ifade edebileceğim bir duygunun içinde boğulmaya başladığımı hissediyordum. Tıpkı MacCallan Kalesi'ndeki saldırı sırasında olduğu gibi hislerim neredeyse elle tutulacak kadar gerçekti. Bakmak istemiyordum, o masanın üzerinde ne olduğunu görmek istemiyordum ama gözlerim kapanmayı reddediyorlardı.

Masanın etrafında oturan herkesin, dikkatlerini aynı yere vermelerinin dışında ortak bir özellikleri daha vardı. Hepsinin kanatları vardı. Bedenleri hiç kıpırdamıyor olsa da kanatları hışırdıyor, hareket ediyordu. Derin bir nefes aldım ve bedenim masanın tam üzerine doğru süzülürken göreceğim manzaraya kendimi hazırlamaya çalıştım.

Çığlığın nereden geldiğini bulmuştum. Bu bir kadındı, çıplaktı fakat kaç yaşında olduğunu söylemek imkânsızdı. Kendi kanıyla kıpkırmızı olan masanın üzerinde yatıyordu. Kolları başının üzerinde bağlanmıştı. Bacakları ayrık, dizleri bükülmüştü. Ayakları bedenine doğru çekilmiş ve bağlanmıştı. Sanki bir çeşit Smear testi için hazırlanmış gibi görünüyordu. Şişmiş karnı, içinde gizlediği yeni hayatla

şekilsizleşmişti ve bir kez daha çığlık attı. Boyun kasları geriliyor, bedeni kıvranıyordu.

Seyreden yaratıklar ona dokunmuyor, yardım etmek veya onu rahatlatmak için hiçbir şey yapmıyorlardı. Öylece durmuş, sessizce seyrediyorlardı. Gerginliklerinin tek göstergesi hareket eden kanatlarıydı.

Sonra doğum yapan kadının çığlıkları ölüme mahkûm olmasının verdiği korkuyla yeniden başladı. Onu seyrederken, cinsel organı dışarıya doğru çıkıntı yaptı, açıldı... açıldı... İnsan bedeninin bu kadar genişleyebileceğini hiç bilmezdim. Birden cinsel organı, bekleyen seyircisinin titreyen kanatları üzerine yağan bir kan yağmuruyla patladı. Kadının titreyen bedenindeki delikten taze kana bulanmış kalın, buruşuk derili, silindir şeklinde bir şey çıktı. Tam altımda gerçekleşen olaylar karşısında zihnim şaşkınlık ve dehşet içinde isyan ediyor fakat tıpkı bedenimin uzaklaşmamakta direndiği gibi gözlerim de kapanmamakta ısrar ediyordu. Kadının mahvolan bedenindeki oyuktan çıkmak üzere olan şey titriyordu. O iğrenç et yığınının ortasında parıldayan bir şey vardı. İstemeden de olsa gözlerim parlayan şeye takıldı; tıpkı yeni kullanılmış bir bıçağın sivri ucundan yansıyan ışık gibi ıslak ıslak parlıyordu.

Bedenim, yaratıkların başlarıyla aramda yalnızca bir metre kadar bir mesafe kalıncaya kadar alçaldı.

Zaman yavaşlamış gibiydi. Altımdaki yaratıklar, sanki görünmez bir el, duraklama düğmesine dokunmuş gibi donup kalmışlardı. Yaklaştıkça, kadının bedeninden çıkmaya çalışan şekilsiz et parçasını daha net görmeye başladım ve yeni doğmuş bir yaratığa baktığımı fark ettim. Buruşuk deri sandığım şey aslında altındaki gelişmemiş bedeni saklayan, olgunlaşmamış bir çift kanattı; tıpkı tırtılı kaplayan bir koza gibiydi. Titrek mum ışığı, birbirine bağlı kanatların en üst noktasındaki iki çıkıntıyı aydınlatıyordu. Pençeleri andırıyor, üzerlerine bulaşan amniyotik sıvı ve kandan parlıyorlardı.

"Aman Tanrım!"

Çığlığım, donmuş manzarayı yeniden canlandırdı. Bir baş hızla yukarı kalktı ve yaratığın gözleri, masanın üzerindeki bölgeyi taramaya başladı.

"Onu kuluçka mağarasına götürün!" Sesi sert ve hırıltılıydı. Sözleri, sanki boğazından çıkabilmek için savaş veriyordu.

Kanatlı bir kadın aceleyle odanın ortasına kadar geldi, ellerini açık yaradan içeriye soktu ve kozasına sarılı fetüsü dikkatli bir şekilde çıkardı. Daha fazla bakmama vakit kalmadan kadının büyük kanatları öne doğru kıvrılarak yeni doğan şeyi tamamen sardı. Hızla odadan çıkarken, iğrenç manzarayı izleyen diğer yaratıkların neredeyse yarısı da peşinden gitti. Onların aceleyle çıkışını izlerken gözlerim duvar diplerindeki masalara takıldı. O tarafta oturanlar, bebeği alan kadın ve diğerleri kapıya doğru yürürken oturdukları yere korkuyla sinmişlerdi; oturanların her birinin hamileliklerinin farklı dönemlerindeki insanlar olduğunu fark ettiğimde yeniden dehşete düştüm, nefesim kesildi.

Altımdaki masadan gelen tıslama sesi dikkatimi çekti.

Az önce konuşan yaratık hâlâ yukarıya bakıyordu, hayalet bedenimin ürperdiğini hissettim. Hiç kıpırdamadan durmaya çalıştım.

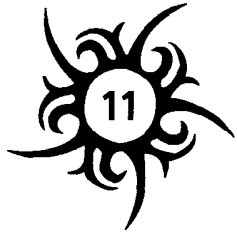
"Nuada, ne oluyor?" diye sordu yaratıklardan biri çekinerek.

"Bilmiyorum." Hırıltılı sesi tükürür gibi cevap vermişti. "Burada bir şey olduğunu hissediyorum. Bu hissi MacCallan Kalesi'nde o yalnız savaşçıyla dövüşürken de yaşamıştım." Öfkeli bakışları etrafımda gezinirken kanatları saldırgan bir havayla titreşti. "Neredeyse görebileceğim bir şey..."

Ani bir sıçrayışla masanın üzerine çıktı. Ayakları masanın üzerindeki ölü kadının iki yanında duruyordu. Artık tam altımdaydı.

"Belki de ona dokunabilirim." Uzun kolunu kaldırdı ve pençeli parmakları bana doğru uzandı.

Göğsümden yukarıya bir çığ gibi büyüyerek yükselen çığlığı hissedebiliyordum ve...

"Aaahh!" Çığlığım âdeta patlayan bir mayının gücüyle ağzımdan fırlamıştı. Yıpranmış algılarım bana etraftaki kan ve korku kokusunun yerini bahar ve at kokusunun aldığını fısıldadığı halde karanlıkta paniğe kapılmıştım. Fakat zihnim uyuşmuştu ve bedenimi hapseden şeylerden kurtulabilmek için vahşi bir şekilde savaşıyor, tekme atıyor, ısırıyordum.

"Rhiannon! Dur, güvendesin!" ClanFintan'ın sesi kokumun ördüğü duvarı delip geçmişti. Yeniden ambara döndüğümü fark ettim ve karşı koymayı bıraktım ama adrenalin hâlâ bedenimde dolaşıyordu. Kontrol edilmez bir şekilde titriyordum.

"Ah, Tanrım. Korkunçtu." Kollarıyla beni sıkıca sardı.

"Büyülü Uyku muydu?"

Göğsüne dayadığım başımı onaylarcasına salladım.

"Yine yaratıkları mı gördün?"

"ClanFintan, kadınları buldum." Kolları gevşedi ve gözlerine bakmak için geri çekildim. "Dağ geçidindeki kaledeler."

"Koruyucu Kale," dedi.

"Evet, orası olmalı."

"Oraya hiç gittin mi?"

"Hayır, tabii ki gitmedim." Rhiannon'un daha önce oraya gidip gitmediğini düşünmeden cevap vermiştim. "Fakat dar bir geçidin ağzına kurulmuş, çok büyük ve kare şeklinde bir yerdi."

"Evet, Koruyucu Kale."

"Oradalar. Kadınlar ellerinde ve ah, Tanrım, onlarla çiftleşiyor olmalılar." Susup titreyen ellerimi yüzüme kapadım.

Tek bir hareketle ClanFintan ayağa kalktı ve battaniyemle birlikte beni kucakladı. Dışarıdaki kamp ateşlerinin rahatlatıcı ışığına doğru yürüdü ve beni nazikçe yerdeki ağaç kütüğünün üzerine bıraktı.

"Bana şarap tulumunu at," diye emretti. Şaşkın ve uykulu görünen Dougal ona şarap tulumunu attı ve endişeli gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "İç." Tulumu dudaklarıma doğru yaklaştırdı ve kırmızı şaraptan birkaç yudum içtim.

"Teşekkür ederim." Ağzımı sildim ve titrememi kontrol altına almaya çalıştım.

"Şimdi anlat." Sesi güçlü ve güven vericiydi. Yanıma çömeldi ve elimi avucunun içine alarak hafifçe sıktı. Diğer Kentaur'lar da dikkat kesilmiş dinliyorlardı. Onların varlığı beni güçlendiriyordu; onların yanında güvendeydim.

Derin bir nefes aldım. "Kadınlar oradaydı. İlk önce onların zombi gibi hareket ettiklerini ya da bir çeşit şokta olduklarını fark ettim. Sonra çığlık sesini duydum Ve sesin kaynağını takip ederek büyük bir odaya gittim. Hamile bir kadın masanın üzerine bağlanmıştı. Doğum yapıyordu. Etrafını yaratıklar sarmıştı. Ben seyrederken bir... bir... şey, yeni doğan yaratık pençeleriyle kadını parçalayarak çıktı. Onlardan biriydi." Sesim kısık çıkıyordu. ClanFintan'ın sıcak elini sıktım. "Odada başka hamile kadınlar da vardı. Birçok kadın. Ruhları çoktan çıkıp gitmiş gibi orada öylece oturduklarını gördüm. O sırada yaratıklardan biri varlığımı hissetti ve beni yakalamaya çalıştı. Sonra bir çığlık attım ve burada uyandım." Nefes nefese kalmıştım. Şarap tulumunu yeniden ağzıma götürdüm.

"Senin varlığını mı hissetti?" Soru ClanFintan'ın ağzından bir kurşun gibi fırlamıştı.

"Evet, neredeyse beni görebileceğini söyledi. Babamın öldürüldüğü geceden bahsetti. O gece de beni hissettiğini söyledi."

ClanFintan aniden ayağa kalktı ve ateşin önünde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı.

"Epona'nın korumasını da kırıp geçebileceklerini hiç düşünmemiştim."

"'Da' mı? Bu ne demek oluyor?"

Dikkatle dinleyen Kentaur'lara döndü. Sonra yavaşça dönerek bana baktı. Yüzünde tıpkı onunla ilk tanıştığım günkü gibi sert ve mesafeli bir ifade vardı. Sırtımdan aşağı, kötü bir şeyler olacağına dair bir his yayılmaya başladı ve MacCallan Kalesi'nin dışında söylediği sözleri hatırladım: "*Artık saklanmıyorlar.*" Sanki onlar hakkında anlattığından daha fazla şey biliyor gibiydi.

"ClanFintan, neler oluyor?"

"Kentaur'lar bir süredir Fomorian tehdidinin Partholon üzerinde dolaştığını biliyorlar."

"Biliyor muydunuz? Ama..."

Dougal bir adım öne çıktı. Sesinde o tanıdık endişe vardı. "Leydim, bazılarımız biliyor ve inanıyorduk. Diğerleri ise işaretlere inanmadılar."

Gözlerimi Dougal'dan ayırarak ClanFintan'a döndüm.

"Hangi işaretler? Neden bahsediyorsunuz?" Sesim öfkeliydi.

ClanFintan öfkeli sorumu sakin, mesafeli bir tavırla yanıtladı. "Bir süre önce, biz evlenmeden, Fintan'ların lideri seçildiğimi biliyorsun. Yine bildiğin gibi, benden önce Fintan'ların başında babam vardı." Neden bahsettiğini biliyor gibi başımı salladım. Devam etti: "Neredeyse bir yıl önce babam garip davranışlar sergilemeye başlamıştı. Önceleri davranışlarında yalnızca ufak değişiklikler vardı. Mesela olmadık zamanlarda uyanmaya ve uyumaya başlamıştı. Alışkanlıklarında yalnızca ailesinin ve yakın dostlarının fark edebileceği ufak tefek değişiklikler vardı. Sonra uyku sorunu belirginleşmeye başladı. Sanki sürekli meşgul veya düşüncelere dalmış gibi alışılmadık derecede sessizleşti. Sorunları yavaş yavaş belirginleşti. Zaman ilerledikçe iyiden iyiye içine kapandı. Sanki her ağacın arkasında bir tür kötülüğün gizlendiği, kendi yarattığı karanlık bir dünyada yaşıyor gibiydi. Eski dostlarından bile şüphelenir hale gelmişti." ClanFintan duraksadı; babasının kötüleştiği düşüncesi belli ki ona acı veriyordu fakat kendisini kontrol altına alarak devam etti. "Fintan'ların, şamanlarını olduğu gibi liderlerini de kan bağına göre değil, ortak karar ve ruhani hislerle seçtiklerini biliyorsundur. Bir Kentaur'un uzun süre liderlik yaptıktan sonra kalan yıllarını onurlu bir danışman olarak geçirmek için geri çekilmesinde ve yerini kendisinden daha genç ve yetenekli birine bırakmasında utanç verici hiçbir şey yoktur. Fakat

eğer bir Kentaur'un liderlikten alınma nedeni..." ClanFintan'ın gözlerinde üzüntü vardı ve cümlesini tamamlayamadı. "Bundan daha onur kırıcı bir şey yoktur."

Yüzü yeniden sertleşmiş, mesafeli ifadesi geri gelmişti. "Kentaur'lar liderlerine olan inançlarını kaybediyorlardı ve o da bunu biliyordu ama kafasını meşgul eden şeyi kontrol etme yetisini kaybetmiş gibi görünüyordu. Durum kabul edilemez bir seviyeye gelmişti. Kimsenin ona karşı gelmemesinin tek nedeni, yıllar boyunca kazandığı büyük sevgi ve saygıydı. Sonra eski kimliğinden kalanların gücüyle tüm ailelerin liderlerini bir araya getiren bir Savaşçı Konseyi topladı. Eski itibarından kalan son kırıntıları kullanarak onlarla konuştu. Kendisini takip eden ve onu kendi kötülüklerinin içine çeken rüyalarından ve hayallerinden bahsetti. Kan ve ölümle dolu olan korkunç görüntülerden. Koruyucu Kale'de toplandıklarını, sonra hepimizi kendi karanlıklarının içine çekerek Partholon ve Kentaur Bölgesi'ne ulaştıklarını anlattı." O acı dolu konsey toplantısındaki anıları onu uzaklara götürmüş, sesi gitgide duyulmaz hale gelmişti.

"ClanFintan." Ona liderlikten alınan babası için çektiği acıyı paylaştığımı belirten, yumuşak bir ses tonuyla seslendim.

Yüzü bir an yumuşadı ve sonra omuzlarını kaldırarak hikâyesini bitirdi. "Sonra olanlar ortada. Konseydekilerin yarısı onun delirdiğini düşünerek liderlikten çekilmesini istedi. Diğer yarısı ise ona inanarak bu kötülüğün kaynağının bulunması için harekete geçilmesini istedi. Oylar tam olarak yarı yarıya bölünmüştü. Ortak bir karara varıncaya kadar bir çıkmazın içinde dönüp durdular." Dolgun dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Beni babamın yerine lider olarak görevlendirdiler. Hepsi tek bir konuda karara varmışlardı; yalnızca başşaman olan bir lider gerçeği açığa çıkartabilirdi."

Hikâyesini burada bitirdi fakat içimden bir ses bilmem gereken başka şeyler olduğunu söylüyordu.

"Pekâlâ, bütün bunlarla uğraşırken neden benimle evlenme konusunda o kadar ısrar ettin?"

"Konsey beni babamın yerine atadığında, babam benimle özel bir görüşme yaptı. Söylediklerini anlamak güçtü ama bu kötülükle savaşabilmem için Epona'nın yardımını almak zorunda olduğum ko-

nusunda ısrar etti. Başşaman'ın, Epona'nın Seçilmişi'yle evlenmesi geleneğini sürdürerek Epona'nın Kıymetlisi'yle ittifak kurmalıydım." ClanFintan gözlerini benden hiç ayırmıyordu. "Sen bu geleneği bozduğunu açıkça ifade etmiş olsan da. Babam, senin babana gitmemi ve her şeyi anlatmamı istedi. Eğer bunu yaparsam, MacCallan seninle evlenmem için izin verecek, benimle evlenmek istemesen de babana olan sevgin ve saygın sayesinde evlenmeyi kabul edecektin. Onların dost olduklarını tabii ki sen de biliyordun. Babam senin babana çok saygı duyardı. Ona istediğini yapacağımı söyledim ve ağzından tek bir kelime çıktı: Fomorian'lar. O kelime dudaklarının arasından çıktıktan sonra sanki biri onun sesini kesmişti. Ertesi sabah ölü bulundu."

"Üzgünüm, ClanFintan. Baban harika bir Kentaur'du." Onu hiç tanımamış olsam da bunun doğru olduğundan emindim.

"Teşekkür ederim." Yüzü bir anlığına yumuşadı. "Artık ikimiz de babasızız."

"Yani benimle bu yüzden evlendin." Acısı beni üzmüştü fakat sözlerinin, içimde yarattığı boşluk hissine engel olamıyordum. Bunun çok saçma olduğunu biliyordum ama kendimi aldatılmış hissediyordum. "Neler olduğunu bana neden anlatmadın?"

İfadesi yeniden sertleşti. "Evliliğimizi konuşmak için ilk kez bir araya geldiğimiz günü hatırlarsan, bu soruya kendin de cevap verebilirsin. Nedenlerimi açıklamam için bana hiç fırsat vermedin. Teklifimi reddettin, beni aşağıladın ve gittin."

Bunu yapanın ben olmadığımı haykırmak istiyordum fakat tüm o yansıma hikâyesini şu an ona anlatmak istemedim. Özellikle de tüm bu asık suratlı, üzgün Kentaur'ların önünde. Mantığım bana öfkelenmek veya incinmek gibi bir hakkım olmadığını söylüyordu. Rhiannon, ClanFintan'a çok kötü davranmıştı. Bana/ona güvenmemekte haklıydı. Fakat kalbim başka şey söylüyordu. İncinmişti.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Yalnızca kavga etmiş ve nasıl barışacaklarını bilmeyen iki çocuk gibi birbirimize bakıyorduk.

Öğrendiklerimden ötürü kendimi yorgun düşmüş ve rahatsız hissediyordum. Sadece uyumak istiyordum, yani gerçekten uyumaktan söz ediyorum. İçimden Epona'ya beni bu gece o rüyalardan birine daha göndermemesi için yalvardım.

"Biraz uyusam iyi olacak."

Belimde sarılı battaniyemle ayağa kalktım. Kentaur'lara bakmadım ama ben giderken resmî bir şekilde beni selamladıklarını duydum ve ambara girerken, "İyi geceler, Leydim" diyen tatlı sesleri hafif bir rüzgâr gibi kulağıma geldi. Samandan yatağımın içine kıvrıldım ve daha birkaç saat önce ne kadar rahat (ve mutlu) olduğumu kafamdan çıkarmaya çalıştım. Gözlerimi kapadım.

Benimle bir tür görev gereği evlendiğini zaten biliyordum. Peki bunu onun ağzından duymak neden beni bu kadar üzmüştü? Kendime onun zaten benimle evlenmediğini hatırlattım. Rhiannon'la, Epona'nın Enkarne Tanrıçası ve Kıymetlisi'yle evlenmişti. Bense sadece Shannon Parker'dım. Broken Arrow, Oklahoma'da yaşayan düşük maaşlı İngilizce öğretmeni. Buraya ve ona ait değildim.

"Rhiannon?"

Geldiğini duymamıştım, sesini duyunca sıçradım. Gözlerim birden açıldı.

"Seni korkutmak istemedim." Sesi endişeliydi. Büyük olasılıkla ona olan görevimi tamamlamadan önce kalp krizinden ölmeme neden olmaktan korkmuştu. Ve bunu onunla henüz yatmadığım için söylemiyordum. Gizli Epona güçleri açısından söylüyordum. İçimi çektim.

Hiçbir şey söylemedim. Yalnızca ona baktım ve omuz silktim.

"Bitirmemi beklemeden gittin."

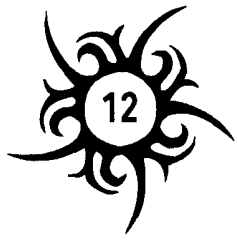
Bir kez daha içimi çektim. "Söylenecek başka ne var ki?"

"Evlenmeden önce seninle ilgili düşüncelerimin değiştiğini bilmeni istedim. Nedenini anlayamıyorum ama artık farklısın." Uzaktaki kamp ateşi gözlerine yansırken bakışları yumuşaktı. "Bu korkunç olayın tek bir iyi sonucu var. O da seninle evlenmeme neden olması. İyi geceler, Leydim. Bana ihtiyacın olursa, yakında olacağım."

Cevap vermeme fırsat bırakmadan arkasını dönüp dışarı çıktı. Sözlerinin hissettirdiği mutluluğu fazla düşünmemeye çalıştım. Onun yerine söylediklerinin beni uzun süre uyutmayacağını düşündüm fakat gözlerimi kapattıktan sadece birkaç dakika sonra mutlu bir şekilde Düşler Ülkeme girmiştim. Neyse ki bu sefer gecenin geri kalanını, bir öğleden sonra kocaman bir Godiva çikolata fabrikasını gezerek

geçirdim. Superman ve Pierce ayaklarıma kimin masaj yapacağı konusunda birbirlerini yiyor...

Neyse, siz anladınız. (Bu sefer Superman kazandı ve ona süper denmesinin sebebinin yalnızca uçabilme kabiliyeti olmadığını paylaşmak isterim.)

Beni uyandıran, kızaran balığın davetkâr kokusu olmuştu. Esnedim ve gerinerek uykulu gözlerimi ovuşturdum. Pantolonumu ayaklarımdan geçirdim, üzerimdeki battaniyelerden kurtuldum, çizmelerimi koluma aldım ve nefis kokunun kaynağını bulmak için uykulu bir halde dışarı çıktım. "Günaydın, Leydim." ClanFintan'ın keyfi yerinde görünüyordu.

"Günaydın," diye mırıldandım, yüzündeki utangaç gülümsemeyle bana bakan Dougal'a elimdeki buruşuk battaniyeyi uzatırken ve en yakındaki ateşin yanına doğru zombi gibi ilerledim. Sabahları seven biri değildim. Aslına bakılırsa sabahları neşeli olan insanlarla ilgili şüphelerim vardı. Saat 9:00'dan önce neşeli olmak oldukça yorucuydu. Bir insanın gün boyunca neşeli olabileceği kısıtlı bir zaman dilimi vardı. Sabahları neşeli olan insanlar bu haklarını erken kullanır ve akşama doğru huysuzlaşırlardı.

Etrafta kızaran bir balık görmüyordum. Ama yine de pişen bir şeyler olduğunun kokusunu alabiliyordum. Kontrolden çıkmış saçlarımı yatıştırmaya çalışırken bir yandan da saçlarıma giren samanları ayıklıyordum. Kaşlarımı kaldırarak ClanFintan'a baktım. "Kahvaltı kokusu mu alıyorum?"

"Evet, balık sarma." Hâlâ yanan ateşin kömürleri arasına gizlenmiş olan büyük yaprak sarmaları işaret etti.

Pekâlâ, bu her şeyi açıklıyordu.

ClanFintan'ın sabahları keyifli bir insan/at/her neyse olduğu açıktı.

İçimi çektim. Çizmelerimi ayağıma geçirerek dereye doğru yürüdüm. Arkama bakmadan, "Hayır, yardıma ihtiyacım yok," diye seslendim.

Yüzümü yıkamak, soğuk suyla ağzımı çalkalamak, parmağımla çılgınlar gibi dişlerimi ovalamak (Tanrım, naneli diş ipimi kesinlikle çok özleyeceğim kimin aklına gelirdi ki?) gibi sabah ihtiyaçlarımı giderdikten sonra kendimi az da olsa canlanmış ve uyanmış hissetmeye başladım.

Atlar mutlu bir şekilde yaprakların içine sarılmış balıkları yemekle meşgullerdi. Yaprakları tabak olarak kullanıyor ve gevrek balıkları kılçıklarından ayırarak yiyorlardı. ClanFintan'ın oturduğu yerin yanındaki ağaç kütüğümün üzerine çöktüm ve Connor bana benim için hazırlanan yaprak tabağını uzattı. Harikaydı. Balığın kafası ayrılmıştı (Tanrı'ya şükür; yemeğimin bana bakmasından hoşlanmazdım) ve içi sarımsakla doldurulmuştu.

"Bu gerçekten harika."

"Teşekkürler, Leydim," dedi Dougal ve Connor aynı anda.

"Diğerleri avlanmaya falan mı gittiler?"

"Hayır. Onları son gördüğün rüya konusunda savaşçıları uyarmaları için gönderdim. Ben seni taşıdığım için onlar benden daha hızlı hareket edebiliyorlar." Gülümsedi ve onu yavaşlatıyor olmama öfkelenmediğini anladım. "Epona'yla kalanları uyaracaklar ve sonra onlarla senin tapınağında buluşacağız."

"O yaratıkların durdurulması gerekiyor." Rüyamdan söz edilince iyiden iyiye uyanmıştım ve neredeyse ağzımdaki balıkla boğulacaktım.

"Güçlerimizi birleştirince onları durdurabileceğiz." Sesi, içimdeki inancı yansıtıyordu.

Kahvaltımızı hiç konuşmadan bitirdik. Üç tanesi ateşin kömürlerini gömerek ve uslu, küçük izciler gibi çantalarını yüklenerek kampı çabucak ortadan kaldırdılar. ClanFintan eyerini taktı ve üzerine çıkabilmem için elini uzattı. Elini kasıtlı olarak kolumda biraz fazlaca tuttuğu için fazla mutlu olmamaya çalıştım.

"Sıkı tutun. Bugün hızlı gideceğiz."

Büyük bir hızla koşmaya başladığında, ellerimi geniş omuzlarının üzerine yerleştirdim. Sarsmadan koşabildiği için mutluydum. Kocama koşuşunun dişlerimi takırdattığını söylemek utanç verici olurdu.

Güneydoğuyu kesen yola çıktığımızda Kentaur'lar belirgin bir şekilde hızlanmışlardı. Bu sefer bizi selamlayan varlıklı aileler yoktu.

Yol bomboştu.Bu da gündüz vakti ürkütücü bir *Alacakaranlık Kuşağı* hissine kapılmama neden oluyordu. Ya da belki *Tek Adam*[32] aurası demek daha doğru olurdu. Sanki her şey tersine dönmüştü. Sanki korkutucu hissi yansıtmak için hava bulutlu ve kasvetli bir hal almıştı. Gökyüzü gri ve bulutluydu ve bulanık sis, iki yanımdaki olukları dolduruyor, yol boyunca yama gibi orada burada yoğunlaşıyordu.

Bugün Kentaur'lar daha sıkı çalışıyorlardı; ClanFintan'ın nefesi derin ve sakin olsa da göğsünde beliren terler parıldıyordu. Dayanıklılığı beni şaşkına çeviriyordu ve zihnim cinsel bir çağrışım olmaksızın (yani neredeyse) bu ilginç gerçek üzerinde düşünüp duruyordu. Sessizce oturup tutunmaya ve sıkıntı yaratmamaya çalışıyordum. İhtiyaç molalarımı minimumda tutuyor, eyerin üzerinde kuru et kemirip duruyordum.

Saatler ilerledikçe hafif bir yağmur başlamış ve sis de daha yoğun ve inatçı bir hal almıştı. Sanki dünya küçülmüş, etrafımızdaki birkaç metreden ibaret kalmıştı; hiç durmadan aynı yere doğru gittiğimiz ve hiçbir yere varamadığımız hissi veriyordu. Zaman, anlamını yitirmişti. Hayalimde, bu değiştirilmiş boyutta dünyanın durduğunu bu dakika içine sonsuza dek hapsolduğumu, hiç durmadan ilerleyerek hiçbir yere varamadığımı canlandırdım. Yana doğru kaydığımı hissedince ClanFintan'ın fark etmemiş olmasını umarak hemen bedenimi dikleştirdim.

Hareket etmem en azından uyuşan yerlerime kan gitmesini sağlamıştı.

"Kollarını bana sar ve başını yasla. Düşmene izin vermem." Omzunun üzerinden benimle konuşurken sesi hiç yorulmuş gibi değildi. Aerobik dersinde ortalığı yıkabilirdi. Ama onu aerobik taytıyla düşünemiyordum.

Gülmemi bastırmaya çalışırken yorgunluktan saçmalamaya başladığımı fark ettim ve bu da kendimi kötü hissetmeme neden olmuştu çünkü sonuçta tüm işi o yapıyordu.

"Haydi. Dinlenmeye çalış. Dün gece rahat uyuyamamışsındır." Sesi boğuk ve hipnotize ediciydi. Sırtına doğru iyice yaklaştım, kolla-

32 ABD yapımı fantastik bilim kurgu filmdir. Özgün adı *The Omega Man*'dir. (ç.n.)

rımı bedenine sardım, göğsünün ortasına denk gelecek şekilde kürek kemiklerinin arasındaki güçlü boşluğa başımı yasladım. Belki ona yeterince yakın olursam, zihnime girmek için çabalayan tuhaf düşünceleri uzaklaştırmayı başarabilirdim. İçimi çekerek gözlerimi kapadım ve ona dokunuyor olmanın verdiği hissin ve o güzel kokusunun tadını çıkararak derin derin nefes almaya başladım. Yanağıma değen deri yeleği yumuşacıktı. Sıcaklığı, yağmurlu günün soğuk nemini yakıp geçiyordu ve sonra bir ninni görevi gören hareketleri yavaş yavaş hafif rüyalı bir uykuya dalmama neden oldu. Bu tıpkı tren sesinin yolcularını hipnotize etmesine benziyordu.

Bir süre sonra gözlerimi açtığımda hava tamamen kararmıştı. Kentaur'lar hâlâ ilerliyorlardı. ClanFintan'ın sakin nefes sesinin derinleştiğini fark ettim. Kıpırdanarak ona iyice sokulurken, kolumu güven verircesine hafifçe sıktı.

"Dinlen."

Bu tek kelime sanki bir uyuşturucu etkisi yapmış, o tuhaf hafif rüyalı uykuma dönmeme neden olmuştu.

Bir süre sonra dörtnala koşan ClanFintan'ın önce biraz yavaşladığını ve sonra da yürümeye başladığını hissettiğim için tamamen uyanmıştım. Doğrularak yüzümü ovuşturdum. Hâlâ nemli ve serindi fakat karanlık dağılmaya, hava aydınlanmaya başlamıştı. En son ve en sevdiğim yazma dersindeki İrlandalı-Amerikalı arkadaşım Teresa buna "günün ağarması" derdi.

Şu ana kadar bunun ne demek olduğunu hiç anlamamıştım.

"Neredeyiz?" Gözlerimi kırpıştırarak büyülenmiş gibi puslu şafağa doğru baktım ve dağılmış saçlarımı yatıştırabilmek için örmeye başladım. ClanFintan'ın örgüsünün de gevşediğini fark ettiğim için daha düzgün bir örgü yapabilmek için uzanıp saçlarını açmaya başladım.

"Tapınağına gelmemize az kaldı." Sözlerinin sıklaşan nefes sesiyle sık sık bölünmesi beni endişelendirmişti. Yanımızda koşan Dougal ve Connor'ın bile nefes nefese kaldıklarını duyabiliyordum.

Ellerim ClanFintan'ın saçlarında, duraksadım. Sabahın güzelliğini unutmuştum; Dougal'a ve sonra Connor'a baktım. "Siz iyi misiniz, çocuklar? Biraz durup dinlenelim mi?" Sonra ClanFintan'ın yüzünü görebilmek için saçlarını hafifçe çekerek, "Biraz yürümemi ister misin?"

diye sordum. Üçünden de ata benzeyen garip sesler çıktığını duydum. Dougal ve Connor liderlerine hafifçe yaklaşarak endişeli olduğunu düşündüğüm bir ifadeyle baktıla, ta ki ağızlarını açana kadar.

"Evet, Dougal, ClanFintan yorulmuşa benziyor." Connor, Dougal'a bir bakış attı ve nefeslerini kontrol altına almaya çalışırken seslerindeki tınının belirginleştiğini fark ettim. Ayrıca yorgunluklarının yüzlerindeki şapşal sırıtmaya bir etkisi olmadığını da fark etmiştim.

"Sana katılıyorum, Connor." Başını iki yana sallayarak birbirlerine bakışmalarını izleyen ClanFintan'a üzgün bir ifadeyle bakarak ekladılar.

"Lordum, eğer Leydinizin ağırlığı sizi yorduysa, sizi biraz rahatlatmak için yükünüzü üstlenmeye hazırım." Dougal bir beyefendi gibi kibar bir tavırla konuşuyordu fakat yüzünde ukala bir gülümseme vardı.

Kaşlarımı çatarak konuşmak için ağzımı açtım.

"Ve Lordum, Dougal böylesine hafif ve keyifli bir ağırlığı taşımaktan yorgun düştüğünde, onun yükünü hafifletmeyi çok isterim." Kolunu öne doğru gösterişli bir biçimde uzatarak bana selam verdi ve yana doğru bir adım sekti.

Ona da kaşlarımı çattım.

"Pekâlâ! Ben sandım ki..." İkisi de cümlemin yarısında kahkahalara boğuldular. Gözümü dikip onlara uzun uzun baktım. Lanet, şapşal atlar.

"Bana yetişebilmek istiyorsanız nefeslerinizi boşa harcamayın." ClanFintan'ın eğleniyor gibi bir hali vardı. "Utanmaz sıpalar." Yeniden hızlanarak dörtnala koşmaya başladı ve kahkahalara boğulan Kentaur'lar kendisine yetişebilmek için bir mücadeleye giriştiler. Göğsünün titreştiğini hissedebiliyordum; güldüğünü anlamam bir saniyemi aldı.

Kalın örgüsünü çekerek deri kayışı ucuna bağladım. Omzunun üzerinden bana bakarak gülümsedi. "Rhiannon, ne kadar da tuhaf şeyler söylüyorsun."

"Nazik olmaya çalışıyordum," diye homurdandım. "Seni yormak istemedim."

Elini arkaya doğru uzatarak baldırımı sıktığında bacağımdan yukarıya doğru ürperdiğimi hissettim.

"İşte o biraz zor."

"O kadar emin olma. Yaşlanıp şişmanlayabilirim. Eğer popom şimdikinin iki katı olsaydı ve üzerine çıkmam için hem Dougal hem de Connor'ın beni kaldırması gerekseydi, beni taşıma konusunda ne düşünürdün?"

"Rhiannon," sesinden güldüğü anlaşılıyordu, "kendine hiçbir zaman o kadar şişmanlamayacağın kadar iyi bakıyorsun."

Kentaur homurtusunu taklit ederek burnumdan o tuhaf sesi çıkarttım. Sanırım sonunda beni biraz da olsa tanımıştı. Dougal ve Connor bize yetişmişlerdi ve onlara ters ters bakmaya çalışsam da yüzlerindeki sapşal gülümsemeyi görünce ben de onlara gülümsedim.

"Saygısız yaramazlar," diye mırıldandım ClanFintan'ın omzuna doğru. Beni duymuş (ve bana katılıyor) olmalıydı çünkü kahkahasının yarattığı gürleme ikimizi de sarsmıştı.

Rahatlamaya ve yeniden uyuklamaya çalıştım fakat sisle beraber yorgunluğum da dağılmıştı. Zihnim kendini kapatmayı reddediyordu. Yarasaya benzeyen vampirimsi yaratıklar düşüncelerimi istila ediyorlardı. Nasıl durdurulacaklardı? Durumun zorluğu ve tehlikesi zihnimi durmadan meşgul ediyordu. Birden bu konuda neden bu kadar endişelendiğimi düşündüm. Bu lanet dünya benim değildi. Neden enerjimi, ağrıyan popomu eve atmakla harcamıyordum ki?

"Sıkı tutun, Leydim. Patika burada dikleşiyor." ClanFintan'ın kolları göğsünde gevşekçe duran kollarımı sardı.

Kollarının sıcaklığı ve kuvveti içimi eritmiş, içimde Shannon Parker'a hiç de tanıdık olmayan korunma ve değer verilme hislerini uyandırmıştı.

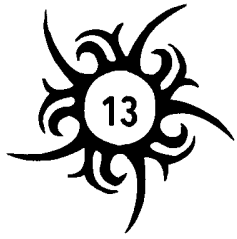
Lanet olsun, işte nedeni buydu. Bu kahrolası adam/at/ya da her ne haltsa. Ve Alanna. Ve Dougal. Ve Connor. Ve zamansız ölen babam/onun babası.

Bu berbat yer bana evim gibi gelmeye başlamıştı. Gözlerimi kapayarak başımı kocamın omzuna yasladım ve bir parçamın bu dünyaya çoktan bağlanmış olduğunu fark ettim.

Lanet olası Rhiannon, onun her şeye burnunu sokma huyu ve çevirdiği dolaplar. Kahretsin, neden iyi bir avukatla evlenip bir kenar mahallede 2-3 tane uyumsuz çocuk yetiştirmiyor ve adı bir İtalyan adına benzeyen, yakışıklı, hayallerimi süsleyecek fakat gerçek anlamda sadakatsizlik yapmayacağım bir deli doktoruna bir servet harcamıyordum ki?

Bunun yerine, çekici at adamlarla, uygarlığı tehdit eden yaratıklarla, popo ve eyerden dolayı moraran bacak ağrılarıyla dolu olan bu tuhaf, yansıma dünyadaydım. Muhtemelen koltuk altlarım deodorantsızlıktan kokuyordu ve tuvalet kâğıdı hasreti çekiyordum.

Öğrencilerimin de diyeceği gibi: *Çok feci bir durum.*

Sonraki birkaç saatte Kentaur'lar yalnızca su içmek için durdular. İçimdeki enerji patlaması kaybolmuştu ve kendimi ayakta tutabilmek için çaba harcıyordum. Neyse ki batmakta olan güneşin hemen sağımızdaki nehre yansıdığını görebiliyordum. Tapınağa yaklaşmış olmalıydık. ClanFintan kolunu kaldırarak yolun kenarındaki bir şeye selam verdi.

"O neydi?" Konuşurken sesim çatlamıştı.

"Başka bir nöbetçi." Sesi duygusuz çıkmıştı.

"Ah, başkaları da mı vardı?"

"Evet, elbette, son birkaç saattir nöbete yollananlarla düzenli olarak karşılaşıyoruz."

"İyi fikir."

Burnundan homurdanır gibi bir ses çıkarınca ben de ağzımı kapadım. Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, Epona bir çeşit savaş tanrıçası olarak Keltlerin olduğu kadar Roma ordusunun da tanrıçasıydı. Rhiannon'un savaş konusunda herhangi bir eğitimi olup olmadığını merak ediyordum.

Bu bilgi lise sınıfımda ona yardımcı olabilirdi. Belki.

Yol dikleşince ClanFintan'ın kollarındaki güçlü kasların belirginleştiğini hissettim ve sola doğru keskin bir dönüş yaptık. İşte tapınak görünmüştü. ClanFintan aniden durdu ve o, Dougal ve Connor biraz soluklanabilmek için yürümeye ara verdiler. Gözlerim, önümde duran tapınağı ve çevresini, susamış bir atın su içişi gibi içiyordu. Tapınağı, yoldan gün ışığında görünce ne kadar harika bir yapı olduğunu fark ettim.

Epi'yle birlikte kaçtığımızda da fark ettiğim gibi, tapınak hafif bir eğimin tepesine kurulmuştu. MacCallan Kalesi'nden farklı olarak, tapınağın etrafındaki futbol sahası genişliğindeki alan hiçbir düşmanın saklanmasına fırsat vermeyecek şekilde ağaçlardan arındırılmıştı. Tapınağı çevreleyen güzel, mermer duvar krem rengiydi ve gün ışığında oldukça etkileyici görünüyordu. Nehir, tapınağın güneydoğu tarafını sarıyordu ve temizlenmiş alanın hemen yanındaki alan, üzerindeki kara meyveleri olgunlaşmış olan üzüm bağlarıyla kaplıydı. Üzüm bağlarının arasına serpiştirilmiş, Anne Hathaway'in *Stratford-Upon-Avon*'daki saz çatılı kır evini andıran birkaç güzel kulübe vardı. Çoğunun da yanlarında ağılları olan temiz görünümlü ahırları vardı. Fakat görünürde hayvan yoktu. Hepsi de üst-orta sınıf çiftçilere aitmiş gibi görünüyordu.

Fakat şu anda önümde duran manzara ile o gece tapınaktan kaçarken gördüğüm manzara arasında tek büyük fark; her yerde insanlar ve Kentaur'ların olmasıydı. Birçok insan tapınak duvarları etrafında kamp yapıyordu. Kurdukları çadırlar hafif hafif esen rüzgârla sallanıyordu. Hepsi de yoğun bir şekilde günlük yaşamlarının gerekliliklerini yapıyorlar; hayvanları ve çocuklarıyla ilgileniyor, konuşuyor, yemek pişiriyorlardı. Sanki kazayla hareketli bir ortaçağ panayırının ortasına düşmüş gibiydim.

Sonra yakınlardan bir yerlerden birinin tekrar tekrar bağırmaya başladığını duydum. Tüm başlar bize çevrilmişti ve insanlar ve Kentaur'lar bize el sallamaya başladığında bağrışlar çığlıklara dönüşmüştü.

"İlerleyelim mi?" ClanFintan iki arkadaşına baktı ve sonra üçü de bana doğru döndüler.

Benim iznimi beklediklerini anlamam biraz zaman almıştı.

"Ah! Evet, gidelim."

ClanFintan sadece birkaç dakika önce soluklanabilmek için durmuş oldukları gerçeğine tamamen zıt bir şekilde, neşeli denebilecek bir yürüyüşle ilerlemeye başladı. Gülümsedim.

Erkekler kesinlikle çok şeker olabiliyorlardı. Popoları ata benziyor olsa da kesinlikle erkek gibilerdi.

Dağınık saçlarımı toplamaya çalıştım fakat sonra rüzgârdan dağılmış gibi görünmeleri için bıraktım (sanki başka şansım varmış gibi). Bizi selamlamak için akın eden kalabalığa yaklaşırken, kendime kararlı bir tavırla ilgi odağı olmaya alışkın olduğumu (ve hatta bundan hoşlandığımı) hatırlattım. Yani moral konuşmaları sırasında yarı erişkin insanların önünde çok komik şeyler yaptığımı kabul ediyordum. Onun yanında Enkarne Tanrıça rolünün utanç verecek hiçbir tarafı olmamalıydı. Böylece ergenlerin önünde ne yapıyorsam onu yaptım; omuzlarımı dikleştirdim, başımı kaldırdım ve sanki mükemmelmişim gibi (ya da deliymişim gibi; çocuklar hangisini tercih ettikleri konusunda hiç açık olmazlardı) etrafımdaki kalabalığa gülümsedim.

"Epona!"

"Epona'nın Kıymetlisi'ni alkışlayın!"

"Evine hoş geldin, Tanrıça!"

"Epona'nın Kıymetlisi, bizi kutsa!"

El sallamayı bile becermiştim. Neyse ki PBS kanalındaki Kraliyet Ailesi özel gösterimlerini çok defalar seyretmiştim.

Tapınağın sınırlarına girdiğimizde, o gece ne olduğunu tam olarak anlayamadığım bir şey fark ettim. Tapınak, kaynak sularının üzerine veya yakınlarına inşa edilmiş olmalıydı. Gün ışığında, daha önce yapay bir çeşme olduğunu düşündüğüm yosun ve kayalıkların aralarından fışkıran köpüklü, buharlı suyu görebiliyordum. Doğal kayalardan şaha kalkmış bir atı oluşturan hayal gücü ve işçilik karşısında şaşkına dönmüştüm. Sanki çeşme tepenin kenarından fışkırıyor gibi görünüyordu. Alanna'nın beni götürdüğü o harika banyoyu (zevkle) hatırladım ve tapınağın mimarları ya da yaratıcılarının kaynak suyunun değerini bildiklerini anladım. Yaptıkları şey çok zekiceydi ve onlara yardımcı olacak ne televizyonları, ne Japon malı teçhizatları ne de internetleri vardı.

Alanna'dan bahsetmişken... Tanrım, onu gördüğüme sevinmiştim. Üzerinde krem rengi tiril tiril bir kıyafetle, ellerini çekingen bir tavırla önünde birleştirmiş, giriş kapısının gölgesinde duruyordu. Aşağıya inmek için hissettiğim sabırsızlığı bir şekilde açık etmiş olmalıydım (ve bacaklarımdan daha başka neleri açık etmiş olabileceğimi merak ediyordum) çünkü ClanFintan arkasına doğru uzanarak inmem için

bana yardım etti. Alanna'ya doğru hızla ilerlerken hayranlıkla dolu kalabalığa başımla selam vererek gülümsedim. ClanFintan ve diğer Kentaur'ların, hayran kalabalığının girişi kapatmalarını engellemek için onlara doğru döndüklerini fark ettim. Kalabalığa, benim iyi olduğumu, yalnızca biraz yorgun olduğumu ve yarın onları kutsamak için geri döneceğimi ve bunun gibi şeyleri anlatıyordu.

Suzanna'nın aksine onun sessiz sakin biri olduğunu unutarak kollarımı Alanna'nın boynuna sardım ve ona sıkıca sarıldım. "Seni gördüğüme çok sevindim!"

"İyi olduğunuza sevindim, Leydim." Sesi fazlasıyla itaatkâr geliyordu ve bedenindeki gerginliği hissedebiliyordum.

Alanna'yı bıraktım ve o da başıyla selam vererek bana girişe kadar eşlik etti. Önümüzde bulunan harika bahçeli avluya girmek yerine (ki orası da hayran hayran bekleyen insanlarla doluydu), aniden sağa doğru döndü ve ufak, sade bir kapıyı açtı. İçeride çok iyi hatırladığım iki, yarı giyinik nöbetçi bekliyordu.

Alanna'nın peşinden gitmeden önce arkama döndüm ve ClanFintan'a baktım.

Gülümsedi. "Dinlen ve biraz tazelen. Yokluğumuzda neler olduğunu anlatmaları için savaşçılarımla görüşeceğim ve sonra yanına geleceğim," muhtemelen daha etkili olması için bir an duraksadı, "odana." Sesi boğuklaşmıştı. Sanırım kızarıyordum. "Eğer istersen, Leydim." Artık kızardığımdan emindim.

Göz göze geldiğimizde nefes almakta zorlandığımı hissettim. Ne kadar yorgun olduğumu bir anda unutmuştum. Ne kadar dağılmış ve pis kokuyor olduğumu unutmuştum. Tek düşünebildiğim onun sıcak, ıslak göğsü ve beni öptüğünde hissettiklerimdi.

"Leydim?" Alanna'nın sesi büyüyü bozdu.

"Ah, geliyorum," dedim ve ClanFintan'a göz kırptım. "Evet, tabii ki isterim." Seksi gülümsemesi beni delip geçmişti ve ben de ona gülümsedim. Sonra da herkesin içinde kocamı ısırmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce aceleyle Alanna'nın peşinden gittim.

Nöbetçi, gizli kapıyı kapattı ve ben de hayal meyal hatırladığım koridorda Alanna'yı takip etmeye başladım.

"Hemen şu köşeyi dönünce, Leydim."

Köşeyi döndük ve iki yakışıklı nöbetçinin başında beklediği odama açılan kapıya şöyle bir baktım. Onlar beni selamlarken ben de onlara gülümsedim ve nöbetçiler ağır kapıyı arkamdan kapatmadan önce en iyi Mae West sesimle, "Teşekkürler çocuklar," dedim.

"Aman Tanrım! Sana her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyorum!" Heyecanla Alanna'yı takip ettim ve o da dolabımın içini didik didik arayarak ince, kısa birçok kıyafet çıkardı.

"Evet, Leydim."

"Şey, berbattı..." bir nefes aldım, "... ve harikaydı." Ona gülümsedim ve bana karşılık vermediğini fark edince bir an huzurumun kaçtığını hissettim. "Her neyse, babamı/onun babasını buldum, of, çok kötüydü. O kadar insan ölmüştü. Daha önce hiç öyle bir şey göremediğimi yaktık. Babamın isteğinin de bu olmasını umuyorum."

"Eminim, babanızın ruhu bunu anlayacaktır, Leydim." Gözlerime bakmak için duraksadığında, bir an için sesindeki o tanıdık şefkat geri gelmişti.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, Leydim." O kısacık an bozulmuştu ve Alanna yeniden dolabın içindekileri karıştırmaya koyuldu.

"Banyo yapabilmem için bana temiz kıyafetler mi çıkarıyorsun?" Sesim de tıpkı hislerim kadar istekli çıkmıştı.

"Evet, Leydim. Lütfen banyoya kadar beni takip edin." Arkasını dönerek kapıya doğru gitti.

Banyo! Ve tuvalet kâğıdı! Bu hissin tadını çıkarmayı dört gözle beklediğimi itiraf etmekten utanmıyordum. Aceleyle Alanna'nın arkasından gittim.

Banyoya girmek sanki ufak bir cennete girmek gibiydi. Hatırladığım kadar güzeldi; mum ışığında her taraf altın rengi ve buhar içindeydi (mumlukların kuru kafalardan olduğu gerçeğini gözardı etmiştim). İçeri girdiğimde birkaç yarı çıplak kız hemen ayağa kalkarak reverans yaptılar ve "Hoş geldiniz," diye mırıldandılar.

"Teşekkürler. Evde olmak çok güzel." Bunu gerçekten inanarak söylemiştim. Yüzlerindeki gülümseme çekingen ama içtendi. İçlerinden, zarif güzelliğiyle en sevdiğim öğrencilerimden biri olan Staci'yi anımsatan uzun boylu olanına gözüm takıldı. "Lütfen mutfaktakilere

akşam yemeğini ClanFintan'la birlikte odamda yiyeceğimi söyle. Ve onlara çoook aç olduğumu da ilet," derken eski dünyamın bir yansıması olan bu kıza karşı hissettiğim yakınlık sesime de yansımıştı.

"Tabii, Leydim!" Peri-Staci aceleyle odadan çıktı.

"Sizler de lütfen bize izin verir misiniz? Alanna'yla yalnız kalmak istiyorum." Zarif hareketlerle reverans yaparak odadan çıktılar.

"Rahatlayabilmek harika olacak!" Alanna'nın banyom için gerekli hazırlıkları yapmasını izledim. "Ee, sen işini yaparken, şey ben de..." Başımla tuvaletlerin olduğu bölümü işaret ettim.

"Tabii, Leydim."

Tatmin edici olarak ifade edebileceğim bir deneyimden sonra Alanna'nın yanına dönerek kirli kıyafetlerimi çıkarmaya başladım.

"Iyy. Bu kıyafetler kesinlikle iğrenç." Buharlar içindeki havuzun kenarına oturdum ve parçalanmış çizmelerimi çıkardım. "Hey, burada ormandaki kum sabunu gibi kokan bir banyo yağı var mı?" Alanna soru soran gözlerle bana baktı. "Bilirsin, badem, vanilya ve sabun gibi kokan işte?"

"Evet, Leydim, biliyorum." Dönerek büyük aynanın yanına özenle dizilmiş olan şişelere dikkatle baktı, bazılarını kokladı ve tekrar yerine koydu ve sonunda isteğime uygun bir tane buldu. Şişeyi havuzun yanına getirdi ve sıcak suyun içine döktü. Hafif koku buharla etrafa yayıldı.

"İşte bu." Halimden memnun bir halde havayı kokladım, pantolonumu ve pislik içindeki iç çamaşırımı çıkardım. Mutluluk içinde içimi çekerek mis gibi kokan suyun içine girdim. "Ahh... işte bu tarifi mümkün olmayan bir duygu."

"Evet, Leydim."

Nedense Alanna'nın tavrı temiz ve sıcak suyun içinden içime işlemişti. Gözlerimi açtım ve buharın içinde duran Alanna'ya baktım. Fırçaları ve makyaj malzemelerini düzeltmekle meşguldü.

"Alanna."

Hiç duraksamadan bir yabancının sakin sesiyle yanıt verdi. "Evet, Leydim."

"Şu şeylerle uğraşmayı bırak da yanıma gel ve benimle konuş." Söylediklerimin ağzımdan bir emir gibi çıkmasını istememiştim fakat sertçe arkasına döndü ve havuzun kenarına doğru geldi.

"Ne söylememi istiyorsunuz, Leydim?"

"Neden bana bir yabancıymışım gibi davrandığını bilmek istiyorum! Ya da daha kötüsü Rhiannon'muşum gibi!" İçimdeki düş kırıklığı sesimin huysuz bir şekilde çıkmasını sağlamıştı.

"Bildiğiniz gibi, ben sizin hizmetçinizim, Leydim. Ben sadece evinizdeki konumuma uygun bir şekilde davranıyorum." Gözleri yere bakıyordu.

"Saçmalık."

Başını kaldırıp bana baktı ve sonra tekrar gözlerini yere çevirdi. Yüzüne baktım. Yüzü solgun ve gergin görünüyordu. Nesi vardı bunun?

"Ben gitmeden önce bu köle saçmalığını konuştuğumuzu sanıyordum."

"Nasıl isterseniz, Leydim."

"Bırak şu 'nasıl isterseniz' ve 'evet, Leydim' saçmalıklarını! Seni kölem olarak göremeyeceğimi daha kaç kez açıklamam gerekiyor? Sen benim arkadaşımsın."

Nihayet başını kaldırarak gözlerime baktı. Gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu görebiliyordum.

"Suzanna sizin arkadaşınız, ben değilim."

"Fakat sen Suzanna'ya çok benziyorsun ve arkadaşım olmanı çok istiyorum."

Derin bir nefes aldı. "Suzanna'nıza söylemeden gecenin bir yarısı tehlike ve korkunun kalbine kaçar mıydınız? Ya da onun yardımını veya dualarını istemeden?"

Evet. Şimdi anlamıştım.

"Hayır, bunu yapmazdım," dedim fısıltıyla.

"İşte, gördünüz mü, Leydim, sözleriniz ne derse desin, hareketleriniz bizim gerçekten dost olmadığımızı gösteriyor."

"Ah, Alanna çok haklısın." Her şeyi böylesine berbat ettiğime inanamıyordum.

"Hanımefendi ve köle olarak kalsak daha iyi olacak. " Sesi yumuşak geliyordu.

"Hayır! Öyle demek istemedim." Doğru sözcükleri ararken boğazımı temizledim. "Bana gıcık olmakta çok haklı olduğunu söylemek istemiştim."

"Gıcık..." Kafası karışmış görünüyordu.

"Off, durmadan unutuyorum. Gıcık olmak, kızmak demektir. Bana kızmakta çok haklısın. Yaptığım şey çok aptalcaydı."

"Leydim! Size nasıl kız..."

Araya girdim: "Tabii ki kızabilirsin. Kızdın da. Ve bunun için nedenlerin de var." Başını iki yana sallamaya başladı fakat ben, ona fırsat vermeden konuşmaya devam ettim. "Haklısın, Suz'a söylerdim. Sana da söylemeliydim. Lütfen beni affet ve arkadaşın olabilmem için bana bir şans daha ver."

Bana, sanki yüzümde bir göz daha çıkmış gibi bakıyordu ama gözleri artık yaşlarla dolu değildi.

"Ben... Ben..." Kendi içinde bir savaş verir gibiydi.

"Duygularını incittiğim ve güvenini sarstığım için özür dilerim."

"Sizi affediyorum." Sözcükler ağzından dökülürken yüzündeki ifade değişmiş ve dudakları çekingen bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Güzel! Gelecek sefere çılgınca bir şey yapacak olduğumda sana söylerim. Sonra da birlikte endişeleniriz."

"Bunu çok isterim."

"Ben de." İçimi çektim ve aramızdaki anlaşmazlığı yoluna sokmanın mutluluğuyla rahatlayarak kendimi yeniden suyun içine bıraktım. "Bana vücudumu yıkayabileceğim bir şey verir misin?"

"Tabii ki, Ley..."

Sözünü kesmek zorundaydım. "Alanna, şu 'leydim" lafına katlanamıyorum. Bana başka türlü seslenemez misin?"

Elinde yeni bir şık şişe ve kalın krem rengi bir süngerle havuzun yanına geri dönmüştü. (Gerçek bir süngerden söz ediyorum. Lüks spalarda kullandıkları türden.) Şişeyi, havuz boyunca uzanan kenarlığın üzerine bıraktı, çömeldi, kolumu tuttu ve beni yıkamaya başladı.

"Alınma arkadaşım ama orada oturup benimle konuşmanı tercih ederim. Ve kendi kendime yıkanmama izin vermeni."

Yüzünde hafif bir hoşnutsuzluk ifadesi belirmişti fakat kolumu bırakarak süngeri bana verdi. "Eğer istediğiniz buysa, Leydim."

"Çok sevinirim." İnsanın arkadaşı tarafından yıkanması çok garipti. "Ee..." Sıcak kaynak suyunun cildime saten gibi dokunuşunun

tadını çıkararak kendimi sabunlamaya koyuldum. "Bana 'Leydim' dışında nasıl hitap edebilirsin?"

"Sanırım size Rhiannon diye hitap edebilirim." Sesi, ikna olmuş gibi değildi.

"Rhiannon." Bu hoşuma gitmemişti.

"Bunu beğenmedim."

"Kraliçe gibi anlamına geliyor."

"Ona şüphe yok," diye mırıldandım ayaklarımın altındaki kiri temizlemeye çalışırken. "Keşke bana Shannon diyebilsen ama sanırım bu pek de iyi bir fikir olmaz."

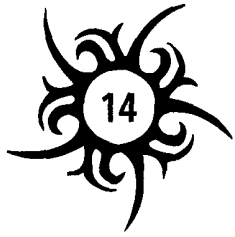
"Hayır." Endişeli görünüyordu.

"Buldum! Arkadaşlarım bana genellikle Shannon diye seslenmezler. İsmimi kısaltarak bana Sha derler. Rhiannon'u kısaltarak Rhe veya Rhea yapmaya ne dersin?" Tanrım, ayaklarım iğrenç bir haldeydi.

"Rhea?" Emin değil gibiydi.

"Evet. Bunu sevdim."

"Şey, o halde denerim."

"Alanna, bana şu pisliği saçlarımdan temizleyecek bir şey bulabilir misin?"

"Tabii ki," diyerek duraksadı, zorlandığı belli oluyordu. Ve "Rhea," diye ekledi. Şişelere baktı ve uzunca, altın renkli şişeyi aldı. "Bu, saç için; bal ve bademlerden yapılmış. Rhiannon'un en sevdiği; sizin de seveceğinizi düşündüm."

"Haklısın, severim. Zevklerimizin bu kadar benzemesi çok garip, değil mi?"

Alanna'nın ağzından birden bir bayandan beklenmeyecek bir homurtu çıktı. "Bence *garip* kelimesi bu durumu anlatmak için yetersiz kalır."

"Bekle, şu iğrenç saçlarımı ıslatmak için suya dalacağım. Sonra eğer sabunlamam için yardımcı olursan çok sevinirim."

"Size memnuniyetle yardımcı olurum, Rhea." Bu sefer takma adımın ağzından çıkması daha kolay olmuştu.

Burnumu kapatarak suyun içine daldım ve suyun, birbirine girmiş buklelerimi iyice ıslatması için başımı salladım. Tekrar suyun yüzeyine çıktığımda ağzımdaki suyu tükürerek yüzüme yapışmış saçlarımı çektim. Alanna'ya arkamı dönerek havuzun kenarındaki çıkıntıya oturdum. Şişenin kapağını açtı ve yoğun sabunumsu karışımı saçlarıma boşalttı. Ve sonra ikimiz de kirli saçlarımı temizlemeye giriştik. Kendimi gerçekten temizlenmiş hissedene kadar sabunlama ve durulama döngüsünü üç defa tekrarlamamız gerekmişti.

Havuz gerçekten ilginçti. Kirli, sabunlu su bir taraftan çıkarken diğer taraftan temiz, sıcak suyun gelmesini sağlayan bir çeşit sistem

vardı. Ayrıca koskocamandı. Orta kısmı o kadar derindi ki ayakta dursam, rahatlatıcı su çenemin altına kadar gelirdi.

Sonunda temizlenmiştim ve suyun köpürdüğü yere sırtımı vererek ağrıyan kaslarımı rahatlatmaya çalıştım. Alanna yanımda nehir kenarında oturan bir çocuk gibi ayaklarını suya sokmuştu.

"MacCallan Kalesi'nde olanlara tüm dehşetiyle tanık olduğunuz için üzgünüm," dedi Alanna hüzünlü bir şekilde.

"Gitmek zorundaydım. Gitmeyi istemiyordum fakat buna mecburdum."

"Evet. ClanFintan'ın peşinizden geldiğine sevindim."

"O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum." Birden aklıma gelen düşünceyle tedirgin oldum. "Epi! Onun sağ salim eve gelip gelmediğini bile sormadım."

Alanna'nın kaşları merak dolu bir ifadeyle kalktı ama sonra normale döndü. "Seçilmiş... Yani Rhiannon'un kısrağı. Evet, ClanFintan'ın Kentaur'ları onu eve getirdiler. Halinden memnun, ahırda dinleniyor."

"Ayağı iyileşecek mi?"

"Onu son gördüğümde ayağıyla ilgili bir sorunu yok gibiydi." Gülümsedi. "İkiniz dost oldunuz sanırım, öyle mi?"

"O harika bir kısrak." Uçarı, küçük bir kız gibi konuştuğumun farkındaydım. "Atları her zaman sevmişimdir."

"İçinde bulunduğunuz yeni şartlar göz önünde bulundurulduğunda bunun güzel bir tesadüf olduğunu söyleyebiliriz."

"Kesinlikle."

Yansımalar, at tanrıçaları, Kentaur'larla seks konusunda derin düşüncelere dalarak ikimiz de sustuk.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

Alanna bana göz kırptı. Masum bir tavırla, "Kimden, Leydim?" diye sordu.

"Yine 'Leydim' saçmalığına başlama." Ona su sıçrattım ve kıkırdadı. "Kim olduğunu biliyorsun. Bay Uzun Boylu, Kara, Attan."

"Yani onunla evlendiğiniz için üzgün değilsiniz, öyle mi?" Gözleri parlıyordu.

"Ona dokunmadan duramıyorum." Sanırım hâlâ yüzüm kızarabiliyordu ama bunun nedeni suyun sıcak olması da olabilirdi.

"Şimdi tıpkı Rhiannon'a benzediniz." Alanna çabucak elleriyle ağzını kapadı ve kahkahasını bastırmaya çalıştı.

"Sen de şimdi tıpkı Suzanna'ya benzedin." Birlik'e gülmeye başladık. "Ah, Tanrım, bu bana-benimle odamda buluşacağını ve bana," duraksayıp göz kırptım, "rapor vereceğini hatırlattı. Lütfen üzerime giyecek harika bir şey bulmam için bana yardım et."

Alanna hemen ayağa kalktı ve eline aldığı kalın havluya çabucak sarındım. Tuvalet masasına geçtim ve birlikte saçlarımı kurulamaya başladık."

"Ve tabii şu korkunç insansı yaratıklarla ilgili sorunumuz var." İkimizin elleri de bir an hareketsiz kaldı ve aynada göz göze geldik. "Ah, Alanna, o rüya gibi şeyi bir kez daha yaşadım. Yaratıklar, kadınları Koruyucu Kale'ye götürmüşler. Onlarla birlikte oluyorlar." Ona doğru dönerek ellerini tuttum. "Bir kadının bedenini parçalayarak doğan bir yaratık gördüm." Görüntü aklıma gelince ürperdim. Alanna'nın gözleri kocaman oldu ve ellerimi sıkıca tuttu. "Bana Kentaur'ların o şeyleri öldürebilecek kadar güçlü olduklarını söyle. Bu dünya hakkında çok az şey biliyorum. Benim bir ordum ya da onun gibi bir şeyim var mı? Yoksa Rhiannon'un korumaları yalnızca yatakta mı işe yarıyorlar?"

"Kentaur'lar çok kuvvetli savaşçılardır." Sesi kendinden emin geliyordu. "Rhiannon korumalarını savaşabilme kabiliyetlerine göre seçerdi ve... yeterliliklerine ve diğer yeteneklerine göre diyebiliriz."

Ellerini hafifçe sıkarak yeniden aynaya döndüm. "En azından akıllı bir sürtükmüş."

Alanna gülümseyerek cevap verdi.

"Akıldan söz etmişken..." Aynadan, nemli saçlarımı taramaya başlayan Alanna'yı seyrediyordum. "Bu dünyadaki yolları bilmediğim için kendimi bir aptal gibi hissediyorum. Rhiannon'un bana gösterebileceğin harita gibi bir şeyi yok mu? Koruyucu Kale'nin Koruyucu Kale olduğunu bile bilmiyordum. ClanFintan, benim aklı havada bir olmak olduğumu düşünmüş olmalı."

"Evet, odanızda Partholon haritası var." Boğazını temizledi ve aynadaki yansımama bakarak utangaç bir ifadeyle gülümsedi. "Dışarıdaki insanlar için bir kutsama töreni yapmanız gerektiğinin farkındasınız, değil mi?"

"Unutmuştum." Harika, sanki başka derdim yokmuş gibi bir de bu çıkmıştı. "Sen benim yerime yapamaz mısın?"

Alanna şaşkına dönmüştü. "Hayır! Rhiannon değilsiniz belki ama hâlâ Epona'nın Kıymetlisi ve bizim başrahibemizsiniz."

Lafa girmek için ağzımı açtım.

"Leydim, size Büyülü Uyku gibi bir yetenek bahşedildi. Bu bile Epona'nın sizi sevdiğinin bir kanıtıdır."

Yeniden ağzımı açtım.

"Ve kısrak da sizi seviyor ve kabul ediyor."

Ağzımı kapadım.

"Siz Epona'nın Kıymetlisi ve insanların ruhani liderisiniz." Konuşurken yüzündeki ifade yumuşamıştı. "Muhtemelen eski dünyanızdaki öğrencileriniz gibi burada da insanlar size güveniyorlar. Onları hayal kırıklığına uğrattığınızı düşünemem." Zihnimi yokladım. Belki Kelt inanışlarına uygun sade bir şey yapabilirdim. Yeats en sevdiklerimden biriydi; o veya Shakespeare'den (veya alıntı yapabileceğim herhangi birinden) kendimi kurtaracak bir şeyler 'alıntı' yapabilirdim (ve kendimi ya da mesleğimi utandırmaktan kurtulabilirdim; sayıca az, gururlu, beş parasız öğretmenleri). Zihnimde yarım yamalak hatırladığım şiirleri ve yine tam anımsayamadığım monologları taradım.

"Başınızı kaldırın, Rhea. Göz makyajınızı bitirmeme izin verin."

Göz kırparak Alanna'nın dediğini yaptım ve ben zihnimde prova yapmakla meşgulken, onun da beni Batı'nın Kötü Cadısı'ndan Kül Kedisi'ne (balodaki haline, geceyarısından *önce*) dönüştürmeye başladığına şaşırmıştım. Gözlerime büyük bir ustalıkla ışıltı verdikten sonra, bana bronz rengi bir dudak parlatıcısı uzattı ve seçebilmem için ipekli iki tane şeffaf kumaşı yan yana tuttu.

"Bir tercihiniz var mı?"

"Evet," yutkundum. "Bazı şeyleri onun hayal gücüne bırakmayı tercih ederim."

Kıkırdadı. "Çok tuhaf şeyler söylüyorsunuz!"

"Sanırım altın dikişli, yeşil olanı beğendim." Diğeri beyazdı ve gümüş rengi, parlak boncukları vardı ve onu bedenime ne kadar dolasa da yine de içimi göstereceğinden emindim. Bir kız bu tür bir kıyafetin içinde nasıl rahat olabilirdi ki?

"Yeşil, gözlerinize uyuyor." Küçücük ipekli bir kumaşı bana doğru uzattı. Tecrübelerime dayanarak bunun mendili andıran bir iç çamaşırı olduğunu söyleyebilirdim. Yine tecrübelerime dayanarak bunun beni zorlu hava şartlarında pek korumayacağını da söyleyebilirdim. Fakat bu gece korunmam gereken tek şey ClanFintan'dı, bu nedenle... bacaklarımı çabucak içinden geçirdim ve Alanna ipekli kumaşı bedenime sarmaya başladığında kollarımı iki yana açtım.

"Üzerindeki altın şekiller çok hoş. Nedir?" Ters duran pırıltılı şekillerin ne olduğunu anlayabilmek için başımı çevirerek kumaşı inceledim.

Alanna bir broşun ucunu ağzında tutuyordu ve sıktığı dudaklarının arasından sorumu cevapladı, "Kuru kafalar, tabii ki."

"Tabii ya." Tahmin etmeliydim.

İpekli kumaşı sağ omzumun üzerinden iğneledi ve sonra bana krem rengi deriden bir çift sandalet uzattı. Sandaletlerin ipleri baldırlarımın yarısına kadar geliyordu. Ayrıca topuklu olmalarına sevinmiştim. Düz olanlar o kadar seksi olmuyorlardı.

Alanna etrafımda geziniyor üzerimdeki kumaşı çekip kıvırarak üzerimde katlar yapıyordu. Bana şöyle bir baktı, çıkardığı işten memnun olmuş gibi başını salladı ve tuvalet masasına dönerek incelikle oyulmuş kutuların kapaklarını açtı. Karıştırdığı kutunun içindekilerin parıldadığını görünce omzunun arkasından başımı uzatarak kutuya daha dikkatli baktım.

Kutular mücevherlerle doluydu. Ağzımın kuruduğunu hissettim. "Aman Tanrım, bunların hepsi benim mi?"

"Artık sizin." Sesi memnun geliyordu.

"Biri ganimetlerine dokunacak olsa Rhiannon onu pişman ederdi sanırım, değil mi?"

Alanna'nın ani kahkahası burnundan çıkardığı bir sesle sona erdi. "Öyle de denebilir."

"Güzel. O halde şu kutuları biraz karıştırıp beni süsleyelim."

"Evet, haydi bakalım."

Daha önce de belirttiğim gibi Rhiannon'la zevklerimiz çok benziyordu. Bu, (iç çamaşırı konusunda olmasa da) mücevher konusunda da geçerliydi. Önümdeki kutuların içi altınlarla doluydu. Pırıl pırıl sarmal

kolyeler, parıltılı elmas kesim zincirler, zarif, fiyonk şekilli broşlar ve küpeler... Altınların aralarında değerli ve yarı değerli taşlar cömertçe parlıyordu. Pırıltılı, mavi yakut küpe setlerinden, eski, damla şekilli, kehribar kaplı kolyelere kadar hiçbir şey dikkatimden kaçmamıştı. Ve pırlantalar. Bir sürü pırlanta. Sanki biri gelip Tiffany'nin tüm koleksiyonlarını kutulara boşaltmış gibiydi.

Kendimi kaybedip takmamaya ve televizyondaki bir evangelizm programı için değil, kocam için hazırlandığımı unutmamaya çalıştım.

En sonunda mütevazı ve Marilyn Monroe tarzını karıştırmaya karar verdim. Oldukça ağır bir şekilde (neredeyse çıplak olan) göğüslerimin arasına yerleşen uzun, kalın, elmas kesim bir kolye; sıradışı, zarif, damla şekilli, altından inci küpeler ve (bu da Marilyn kısmıydı) sol bileğim için minik altın halkaların birleştirdiği büyük, yuvarlak pırlantalardan yapılmış bir bilezik seçtim. Bileğimi uzattım ve sağa sola çevirerek pırlantaların oluşturduğu ışık cümbüşünü büyük bir zevkle seyrettim. Gerçekten çok güzellerdi. Las Vegas'ta yaşayan havalı arkadaşım Pammy'nin bile bunlar karşısında ağzı sulanırdı.

"Bunu unutmayın." Alanna, bana daha önce taktığım güzel tacı uzattı.

Harika görünüyordu ama duraksadım. "Bunun çok fazla olmayacağından emin misin?"

"Rhiannon bunu her zaman takardı. Bu taç sizin asaletinizin ve konumunuzun simgesidir, yalnızca bir Tanrıça'nın Kıymetlisi olan Başrahibe tarafından takılabilir."

İçimden gelen sesi dinlemeye karar verdim. "O halde sanırım onu burada bırakmayı seçeceğim. Bu gece ClanFintan'ın Kıymetlisi olmak istiyorum." Yüzümdeki gecikmiş endişe ifadesiyle Alanna'ya baktım. "Yine de tanrıçamı kızdırmak istemem. Sence Epona bunu önemser mi?"

Alanna bana çabucak sarıldı ve o an Suzanna'ya öylesine benzedi ki nefesimin kesildiğini hissettim. "Epona eşinizi onurlandırmanızı ve mutlu olmanızı isterdi."

"Güzel. Hadi öyleyse, odama gidelim." Alanna'nın önünden kapıya doğru yürüdüm. "Önden ben gideceğim; yolları öğrenmeye başlamam

gerekiyor. Eğer karıştırırsam hemen bir cadı gibi davranmaya başlayacağım, böylece kimse sıradışı bir şey olduğunu anlamaz."

Biz banyodan çıkarken tapılası kapı süsleri hemen hazır ola geçtiler. Uzun boylu olanın yanağını sıkmaktan kendimi alamamıştım (yüzündeki yanağından bahsediyorum).

"Aferin."

Nöbetçinin gözleri parlamış ve seksi dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Rhiannon'un onu büyük olasılıkla iyi tanıyordu. Yani yatakta da. Kızarmaya başladığımı hissedince aceleyle koridorda yürümeye başladım. "Şişşt!" Yavaşlayarak Alanna'nın bana yetişmesi için işaret ettim. "Yanımdan yürü. Arkamdan gelirsen seninle konuşamam." Yalnızca onun duyabileceği şekilde fısıldadım. "Rhiannon, ee, o nöbetçiyle iş mi pişiriyordu?"

"İş pişirmek mi?" diye fısıldadı.

İçimi çektim.

"Bilirsin işte." Kaşlarımı imalı bir şekilde oynatarak göz kırptım. "*İş pişirmek.*"

"Ah!" Kızardı. "Öyle de denebilir. O tüm nöbetçileriyle iş pişirirdi."

"Yüz tane nöbetçisi olduğunu söylememiş miydin?" Fısıldamayı unutmuştum.

"Evet."

"Tanrım, oldukça meşgul olmalı." Hayrete düşmüştüm.

"Adamlarına çok bağlıydı."

Kesinlikle öyle görünüyordu.

"Ve hâlâ tanrıça işlerine vakti oluyordu, öyle mi?"

"O çok yetenekliydi."

Odamın kapısına gelmiştik ve hazır ola geçerek benim için kapıyı açan iki nöbetçiden gözlerimi alamıyordum. Bu sanki bir araba kazasının ardından hasara bakmak gibiydi. Gözlerimi kaçırmak istediysem de odaya girdikten sonra bile hâlâ bakmaya devam ediyordum...

Ve güzel Staci'yle çarpıştım.

"Ah, Leydim! Sakarlığımı bağışlayın!" Başını eğip selam verirken titriyordu. Ayaklarıma kapanmaya hazırlanıyor gibi bir hali vardı.

Omzunu hafifçe sıkarak sorun olmadığını söylemek için elimi ona doğru uzattım ama sanki dayak yemeği bekler gibi yere kapanarak elleriyle yüzünü kapadı.

"Sana vurmayacağım!" dedim bir anda.

Tüm bedeni titriyor, parmaklarının arasından bana bakıyordu. Yardım etmesini beklercesine Alanna'ya baktım ve o da dudaklarını hareket ettirerek sessizce, "Tarah," dedi.

"Tarah, lütfen, benim hatamdı. Önüme bakmıyordum ve sana çarptım." Yaşlarla dolu olan gözlerini kırpıştırdı ve ellerini yavaşça yüzünden çekti.

Yüzü ve sesi Staci'ye öylesine benziyordu ki hayrete düşmüştüm: parlak, uzun, siyah saçları; büyük, duru, kahverengi gözleri ve bir süpermodelin uğruna ölebileceği (ya da en azından öyle bir bedene sahip olmak için bulimia hastalığına yakalanabileceği) bir kemik yapısı vardı.

Ona gülümsedim ve sanki karşımda öfkeli bir at varmışçasına ellerimi hiç kıpırdatmadan durdum. O da çekingen bir ifadeyle bana gülümsedi.

"L-Leydim. O-odanızı yemek için hazırladım." Gözyaşlarını sildi. "Beğenip beğenmeyeceğinizi görmek için sizi bekledim." Staci'nin arkasına doğru bakınca iki kişi için hazırlanmış harika bir masa gördüm. Masanın yanındaki divanlar öyle bir konumdaydı ki, orada oturanların başları birbirine yakın olmak durumundaydı. "Her şey harika görünüyor. ClanFintan geldikten kısa bir süre sonra yemeği getirmelerini söylersin."

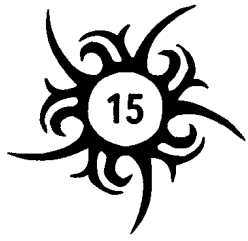
Zarif bir selam verdi ve kapıya doğru geri geri gitmeye başladı.

"Ve Tarah." Tam çıkacakken durakladı. "Sanırım geçmişte bazı kötü davranışlarım oldu." Ben devam ederken gözlerini kocaman açmıştı. "Bunun için özür dilerim. Bundan sonra her şey daha farklı olacak."

"Peki, Leydim!" Yüzündeki ışık Rhiannon'a olan öfkemin artmasına neden oldu.

"Teşekkürler, Tarah."

Kapıdan çıkarken yüzünde beliren gülümseme âdeta etrafını aydınlatmıştı.

Yeniden yalnız kaldığımızda Alanna'ya döndüm.

"Rhiannon kendini hiç kontrol edemez miydi?"

"O Epona'nın Seçilmişi'dir. Kendini kontrol etmesi gerekmez."

"Bu saçmalık. Bu, Caligula, VIII. Henry ve daha başka yöneticilerin kendilerini komik durumlara düşürmelerine neden olan bir düşünce şekli."

"Onlar kim?"

"Rhiannon gibi sürtükler."

"Ah."

"Eğer Rhiannon bu kadar kötü biriyse, insanların kendisine sadık kalmalarını nasıl sağlıyordu?"

Alanna bana bilmiş bir bakış attı.

"*Kadınları* kastediyorum. Erkeklerini nasıl memnun ettiği ortada." Ellerimi belime koymuş, öfke içinde ayağımla ritmik hareketlerle yere vuruyordum. (Tam bir öğretmene benziyordum, içimde aniden bir ergeni azarlama isteği doğmuştu. Fakat ihtiyacınız olduğunda ortalıkta bir tane bile bulmak imkânsızdır.)

"Rhiannon çok güçlü bir kadındı." Gözlerime tam olarak bakmıyordu.

Aklıma bir şey gelmişti. "Alanna, Rhiannon'un ikimizi de yakmadan bir yangının içinden nasıl geçtiğini ve benimle yer değiştirdiğini bana hiç anlatmadın." Tabii bunu söylerken Rhiannon'un da kurtulduğunu varsayıyordum.

"Tam olarak emin değilim. Bana her şeyi açıklamazdı." Sesinde kararsızlık vardı.

"Ama iyi bir tahminin vardır?"

Derin bir iç çekti ve başını kaldırıp bana baktı. "Birkaç deneme ritüeli yaptı." Hatırladıklarından dolayı ürperdi. "Denemeleri başarılı olmamıştı. Yer değiştirmeye çalıştığı insanlar... geldiklerinde... zarar görmüşlerdi. Yaşamadılar."

Devam etmesi için başımı salladım.

"Sonra bu dünyadan sizinkine bir insanla beraber kendi gücünün bir kısmını taşıyan cansız bir şey yollamaya karar verdi."

"Testi!"

"Evet, cenaze törenlerinde kullanılan bir testi yolladı. Epona'nın geçmiş nesillerdeki Seçilmişleri'nin mezarlarına şarap dökmek için kullanılanlardan." Durakladı ve yutkundu. "Bu denemesi daha başarılı oldu."

"Daha başarılı mı?" Bu cümleden pek hoşlanmamıştım.

"Hizmetkâr yaşadı. Bir süre için."

"Ah."

"Evet. Rhiannon yeniden oruç tutmaya ve meditasyon yapmaya başladı. Ve sonra bir cevap buldu." Alanna divanlardan birine oturdu. Bu sefer ben ona bir bardak şarap doldurdum, kendime de aldım ve yanına oturdum. "Çok sevdiği bir hizmetkârı vardı, Bres adında bir şamandı." Adamın adını söylerken rengi attı, gözlerini gergin bir ifadeyle açtı. "ClanFintan gibi biri değildi, isimlerini söylememem gereken karanlık tanrılara tapardı."

"Eh, söyleme o halde!" Bu konuşma iyice gerilmeme neden olmuştu.

Alanna bana katılırcasına başını salladı ve devam etti. "Sizin bu dünyaya geldiğiniz gün, karanlık bir ayin yaptılar. Korkunç bir fırtına koptu."

"Kaza yaptığım o öğleden sonra aniden bir fırtına çıkmıştı."

"O ve Bres, Ufasach Bataklığı'nın kenarındaki gölün yakınlarında terk edilmiş bir bölgeye gittiler. Benim, yanında olmamı özellikle istemişti, bu yüzden ben de onlarla gittim ama rüzgâr ve yağmur nedeniyle neler olduğunu anlamam oldukça zordu."

Mustang'im ve ben Alanna'nın tarif ettiği şeyi çok iyi biliyorduk.

"Yakmak için, terk edilmiş bir kulübe seçmişlerdi. Fırtınaya rağmen oldukça hızlı yanmıştı. Bres, şiddetiyle kulaklarımı acıtan

büyülü sözler söyleyerek kulübenin içine doğru yürüdü. Ve kayboldu. Sonra kulübeden Bres'e benzeyen ama aslında o olmayan başka bir adam şaşkınlıktan kendini kaybetmiş bir halde dışarı çıktı." Alanna sustu ve bir süre içkisini yudumladı.

Onu tek başına içme utancından kurtarmak için ben de içkimden bir yudum aldım.

"O kulübeden çıktığı sırada Rhiannon adamın arkasından yaklaşarak boğazını kesti. Sonra kanını bir kadehe doldurup içti. Günün geri kalanını adamın bedeni başında büyüler yaparak geçirdi. Akşam karanlığı çökerken Rhiannon kıyafetlerini çıkarttı, başını yukarı kaldırdı ve ellerini iki yanına açarak hâlâ yanmakta olan kulübeyi kucaklar gibi içeri girdi."

Ateş topuna dönen vazonun üzerindeki tuhaf yansımamı hatırlayınca ürperdim.

"Sonra kulübe patlayıp yok oldu. Ve kalıntıların arasında sizi baygın bir halde buldum."

"Acaba benim dünyama gitmeyi başardı mı?" İkizim ya da kopyam olabilecek birinin kötülüğünü istemenin iyi bir şey olmadığını biliyordum. Fakat bunu çok istiyordum.

"Başarılı oldu." Alanna'nın sesi duygusuzlaşmıştı.

"Nereden biliyorsun?"

"O her zaman başarılı olur. Tam olarak istediği şeyi elde etmeden içi rahat etmez."

"Devlet okulu onun için büyük bir hayal kırıklığı olmuştur. Önündeki ilk veli toplantısında onu görmeyi çok isterdim." Kadrolu olması bile onu kurtaramazdı. "En azından artık ondan ve Bres denen o adamdan kurtulduk."

"Evet." İkimiz de gülümsedik.

"Hey, Bres uzun boylu, sıska nefesi iğrenç kokan, bembeyaz tenli bir adam mıydı?"

"Evet!" Meraklı gözlerle bana baktı. "Onu gördünüz mü?"

"Fırtınadan hemen önce tanışmıştık. Ciddi anlamda tüyler ürpertici biriydi."

İkimiz de aynı anda ürperdik.

"Beni senin bulmuş olmana sevindim." Elini hafifçe sıktım.

"Ben de." O da benim elimi sıktı ve dostluğumuzun yarattığı sıcaklık, rengi geçici olarak uçmuş dünyamıza tüm renkleri geri getirdi.

"ClanFintan buraya gelip bilmediğim konularda zihnimle oynamaya başlamadan önce bana şu haritayı göstermeye ne dersin?" Ve bedenimle oynamadan önce (tüm içtenliğimle bunu umut ediyordum)...

Ayağa kalktı, boşalan bardaklarımızı doldurdu ve odanın en uzak köşesindeki kapıya doğru yürüdü. Kapı, çok zevkli bir şekilde döşenmiş, ikili kanepeler, okuma masası, bir divanla (bu dünyada bunun çok popüler bir şey olduğu açıktı) tamamlanmış bir oturma odasına açılmıştı. İçeride, ayrıntılı bir şekilde oyulmuş mermer raflı bir şömine ve duvarlar boyunca dizilmiş sıra sıra...

"Kitaplar!" diye bağırdım ve hızla odaya girince Alanna'nın poposunun üzerine düşmesine neden oldum. "Bunun bir dolap kapısı olduğunu sanıyordum." Deri kitapların sırtlarında saygıyla parmaklarımı gezdirdim. "Tanrım, kitaplara bayılırım."

"Rhiannon da öyle. Yazarları her zaman meşguldü." Alanna duvarlardan birine doğru yürüdü ve ahşap, seyyar merdivenin üst basamağına tırmandı. En üst rafa uzandı ve rulo yapılmış bir harita çıkardı.

"Bu Partholon."

"Vay canına!" Bu sözlerim bile yetersiz kalıyordu.

Harita açılınca neredeyse yere değiyordu. Bir tepegöz perdesini andırıyordu; ipeğe benzeyen ama ondan biraz daha kalın olan bir materyalden dokunmuştu. Harikaydı, güzelliği karşısında bir adım yaklaşmıştım ve içimde o yumuşaklığına dokunma isteği uyanmıştı. Haritaya biraz daha yaklaşarak ellerimi hafifçe yüzeyinde gezdirdim.

"Ah!" Sanki haritadan parmaklarıma bir elektrik akımı geçmiş gibiydi ve ellerimi hızla üzerinden çektim. "Beni çarptı!"

Alanna sevinmiş görünüyordu. "Bu da sizin kanıtınızın sonuncusuydu. Partholon'un gizli haritası ve Epona'nın Kıymetlisi arasındaki kıvılcım yalnızca Tanrıça'nın Başrahibesi ona dokunduğunda oluşur."

Parmaklarımı ovalayarak haritadan biraz uzaklaştım.

"Beni uyarabilirdin."

"O zaman dokunur muydunuz?"

"Büyük olasılıkla hayır."

"İşte bu nedenle sizi uyarmadım."

"Çokbilmiş." Alanna'ya gülümseyerek güvenli bir mesafeden haritayı incelemeye koyuldum.

Epona'nın Tapınağı haritaya altın iplerle, süslü bir şekilde dokunmuştu ve Patholon'un güneydoğusunda, Geal Nehri olarak adlandırılan, doğu-batı arasında akan, geniş nehrin kuzeyinde kalıyordu. Nehir, Trier Dağları'nın kuzeybatısından çift kollu olarak başlıyordu. Batıda kalan kolu Calman Nehri olarak geçiyor ve o da iki kola ayrılarak denizle birleşiyordu. B'an Denizi'ndeki kuzey kolu Clare Nehri olarak adlandırılmıştı. Calman'ın batı kıyılarında, iki nehrin birleştiği yerde, Musa Tapınağı olarak adlandırılmış yapıyı görmek ilgimi çekmişti. Gözlerim, B'an Denizi'nin sınır boyunca uzandığı ve içerilere kadar çarpıcı bir biçimde sokulmuş yeşil tepelerin olduğu batı kısmına doğru kaydı. MacCallan Kalesi çıplak bir şekilde kenara yakın bir yerde bulunuyordu. Hüzünlü bir şekilde içimi çektim ve MacCallan Kalesi'nin kuzeyine, kocaman karlı dağların arasındaki bir yarığa kurulmuş olan Koruyucu Kale'ye baktım. Koruyucu Kale'nin aşağısına baktığımda, onunla Epona'nın Tapınağı arasında kalan bölgede Selkie Gölü olarak adlandırılmış büyük, masmavi bir göl (ve Ufasach Bataklığı'nın gölün doğu kenarını çevrelemiş olduğunu fark ettim) olduğunu görünce çok şaşırdım. Gölün kuzeyinde, Koruyucu Kale'nin güneydoğusunda, Laragon Kalesi adında başka bir kale daha vardı. Bir gölün veya başka bir kalenin üzerinden geçtiğimi hatırlamıyordum. Laragon ve Koruyucu Kalesi'nin arasındaki bölgeyi incelerken içimin ürperdiğini hissettim.

Ani bir sesle dikkatim dağıldı.

"Büyük olasılıkla hizmetçilerinizden biri ClanFintan'dan haber getirmiştir." Yüzüm birden kızarmaya başlarken Alanna bilmiş bir ifadeyle gülümsedi. "Ona ClanFintan'ı biraz sonra çağırabileceğini söyleyeceğim."

Bakışlarımı yeniden haritaya çevirdim ve geri kalan kısımlara çabucak göz gezdirmeye çalıştım. Haritada işaretlenmiş en az üç kale daha görebiliyordum fakat hiçbiri Koruyucu Kale'ye Laragon veya MacCallan Kaleleri kadar yakın değildi. Alanna yüzünde bir gülümseme ve arkasında Staci'yle geri döndüğünde, Partholon dı-

şında kalan bölgenin geniş bir kısmını kaplayan yeşil alanın Kentaur Bölgesi olduğunu fark edecek kadar zamanım olmuştu.

"Leydim, ClanFintan size odanızda eşlik edip edemeyeceğini öğrenmek istiyor." Tatlı bir reverans yaptı.

"Teşekkürler, Sta ee... Tarah. Lütfen onu içeri alın ve yemeğimizi de getirin."

"Tabii, Leydim!" Kesinlikle mutlu görünüyordu.

Alanna ve ben büyük odaya geri döndük (içinde büyük yatağımın olduğu odaya).

"Biraz gerginim." Huzursuz görünmemeye çalışıyordum.

"Sadece kendiniz olun." Alanna'nın gözlerinde içten bir ifade vardı ve saçlarımdan çıkan bir bukleyi düzeltti. "Biliyorsunuz ki o zaten sizi sevmeye meyilli."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Hayır, bilmiyordum."

"Siz Epona'nın Kıymetlisi'siniz. Tanrıça bir Kentaur'u sizin eşiniz olması için başşaman yaptı."

Kapı sert bir şekilde çalındı ve ben kararsızlık içindeyken Alanna cevap verdi: "Girin!"

ClanFintan odaya girdiğinde midem heyecandan birkaç kez kasıldı. Banyo yaptığı belli oluyordu. Tüyleri sıcak akçaağaç şurubu gibi parıldıyordu ve kalın telli, uzun saçları arkaya doğru taranmış ve bronzlaşmış omuzlarının üzerini kara bir perde gibi örtmüştü. Siyah bir deri yelek giymişti ve üzerine altın renkle işlenmiş runik harfleri, hareket ettiğinde dalgalanan kasları kadar büyülü bir şekilde dalga dalga parlıyordu.

Bu da kapı arkasından kapandığından beri hiç kıpırdamamış olduğunu fark etmeme neden oldu. Orada öylece durmuş, gözleriyle bana dokunuyordu.

"Hoş geldiniz, Lordum." Alanna'nın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Teşekkür ederim, Alanna." Büyü bozulmuş, hareket ederek aramızdaki mesafeyi kapatmıştı. "Sessizliğimi bağışlayın, leydimin güzelliği beni kendimden geçirdi." Uzanarak sağ elimi ellerinin arasına aldı, avucumu yavaşça dudaklarına doğru kaldırdı. Gözlerimiz bir kez daha kilitlendi ve nefesimin hızlandığını hissettim.

Tanrım, çok büyüktü. Ve kaslı.

Ve sıcak (kelimenin tüm anlamlarıyla).

"İyi akşamlar, ClanFintan. Sizi yeniden görmek güzel." Sözcükler ağzımdan dökülürken onu özlediğimi fark ettim.

"Sizi görmek de çok güzel, Leydim. Avucuma dokunan nefesi sıcaktı ve dudakları bileğimin hemen yukarısında durdu.

Bir an beni yeniden ısıracağını sandım (umursadığımdan değil tabii). Ama ısırmadı ve elimi bıraktığı sırada çektim.

"Eğer başka bir şey yoksa, Leydim, size iyi geceler dilemek ve..."

"Hayır!" Alanna kapıya doğru hızla ilerlerken durdu. ClanFintan ani çıkışımla şaşkına dönmüş bir halde bana baktı. "Şey, yani yemeğimiz gelene kadar kal lütfen. Konuşmamız gereken konular var." İkisi de bana bakıyordu. Onların şaşkın bakışları arasında divanlardan birine doğru yürüyerek şarabımı tazeledim. "Vereceğiniz raporu Alanna'nın da duymasını isterim. Onun, ee, konularla ilgili sezgileri iyidir." Hâlâ bana bakıyorlardı ve durumu anlaması için ClanFintan'a baktım. "O benim arkadaşım ve düşüncelerine değer veriyorum."

"Tabii ki, Rhiannon." Bu, durumu anlaması için yeterli olmuş gibiydi. "O halde kalabilir." Diğer divana yerleşti. Alanna ona bir bardak şarap doldurmak için yüksek masanın etrafından dolanırken ona attığım bakışla "rahatla ve yardım et" mesajı vermeye çalıştım.

"Şarap, Lordum?" Hizmetçi rolüne kolaylıkla geçivermişti.

"Evet." Şarabını yudumlarken bir yandan da beni izlediğini hissedebiliyordum.

Alanna'ya bakarak içimi çektim. "Alanna, kendine de bir şarap al ve sonra da yanıma otur."

Bana tuhaf bir ifadeyle bakarak başını onaylarcasına salladı ve dediğimi yaptı. Sanırım bazen ona bağırıp üzerine atılmayacağımı kendisine hatırlatması biraz zamanını alıyordu. Yine de bazen öğrencilerin de bana aynı ifadeyle baktıklarına şahit olurdum, yani kimbilir... Dikkatimi yeniden Kentaur'a çevirdim. "Birlikler savaşa hazırlanıyorlar mı?" Sorumun, neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrim olmadığını belli etmemesini umuyordum.

"Evet. Kentaur Bölgesi'ne haber gönderdim, Kentaur'lar toplanıyorlar. Birkaç gün içinde buraya varırlar. Korumanız her zamanki

gibi sizi ve Epona'nın Tapınağı'nın korumaya hazır. Senin adına bir savaş konseyi çağrısında bulundum, önümüzdeki yedinci günün sonunda tüm klanların liderleri burada olacaklar. Onları Epona'nın size verdiği sırla ilgili bilgilendirebilirsin," ciddi bir ifadeyle gülümsedi, "ve Fomorian sorunuyla baş etmek için güçlerimizi birleştirip bir plan yapacağız."

"ClanFintan, o savaş konseyini senin yönetmeni istiyorum." Sözümü kesmek için ağzını açtı ama ben çabucak devam ettim: "Güvenliğimizle sizin alakadar olduğunuzu bilmek kendimi daha emniyette hissetmeme neden olacaktır."

"Fakat Leydim, kurallara göre konseyi sizin yönetmeniz gerekir." Harika.

"Evet ama eşim olarak senden benim yerime bu liderliği üstlenmeni istiyorum." İçimden dua ederek istediğim şeyin büyük bir savaş konseyi hatası olmadığını ümit ettim. Alanna'ya bakınca onda herhangi bir gariplik görmediğime sevindim. Henüz.

"Eğer istediğin buysa, tabii ki senin adına elimden gelenin en iyisini yaparım." Sesinde tereddüt vardı fakat onun yeteneklerine kendiminkilerden daha çok güveniyordum. Sonuçta savaşa giriyorduk, savaş hakkında makale yazmanın belagat kuramlarını çalışmıyorduk. (Ne sıkıcı.)

"Teşekkür ederim. Ve endişelendiğim bir konu daha var." Alanna'ya baktım. "Haritayı incelerken Laragon Kalesi'nin Koruyucu Kale'ye ne kadar yakın olduğunu fark ettim. Laragon'a gelişmeler hakkında bilgi verildi mi?"

"Evet, oraya ilk günden posta güvercinleri gönderildi ve Kentaur'lar savunmalarını hazırlamaları için onlara yardım etmekle görevlendirildiler."

"O halde yaratıkların Koruyucu Kale'de kalmayacaklarını düşünüyorsunuz, öyle mi? Sizce yeniden saldırıya mı geçecekler?" Düşüncesi bile tüylerimi ürpertmişti.

"Onlar hakkında çok fazla şey bilmiyorum fakat elde ettikleriyle yetinmeyeceklerini düşünüyorum." Sözlerinde, şahit olduğum korkunç olayların etkisi olduğu fark ediliyordu.

"Bu... şeyler hakkında elle tutulur bir şeyler bilen birisi var mıdır?" Hissettiğim gerginlik sesimden anlaşılıyordu.

"Fomorian'lar." Alanna kelimeyi hatırlamama yardım etti.

"Evet, Fomorian'lar." Gözlerimi Alanna'dan ClanFintan'a çevirdim.

"Onlar hakkında efsanelerden öğrendiğiniz bazı şeyler olduğunu söylememiş miydiniz?"

"Çok fazla bilgi yok. Yalnızca eski zamanlarda yenildiklerini ve dağlara sürüldüklerini biliyorum. Bir de karanlık güçlerle ilgilendiklerini ve yaşayan varlıkların kanıyla beslendiklerini."

Bir iyi haber daha.

"Lanet olası vampirler!"

"Vampir mi?" dedi Alanna ve ClanFintan aynı anda.

İçimi çektim. Sanırım hiç Bram Stoker okumamışlardı.

"Vampirler, yaşayan varlıkların kanıyla beslenen ve genellikle oldukça iğrenç yaratıklardır." İkisi de boş boş bakıyordu. "Gün ışığında ortalarda olmayı sevmezler. Yalnızca belli yollarla öldürülebilirler falan..."

ClanFintan'ın boş bakışları aniden değişti. "Belki Fomorian'ların da şu vampirler gibi zayıf noktaları vardır."

"Kulağa hoş geliyor; böyle bir zayıflıkları olup olmadığını nereden bileceğiz?" Üçümüz birbirimize baktık. Sonra kafamın içindeki ampul birden yandı. Bir öğretmene ihtiyacımız olduğu açıktı!

"Bir tarihçimiz yok mu?" Alanna'ya döndüm. "Bilirsin işte, eski fikir ve hikâyeleri bilen birisi."

"Evet, tabii ki, Leydim." Nedense birden yüzü pembeleşmişti. Kulakları bile kızarmıştı.

Nesi olduğunu merak ettim.

"Güzel! Lütfen onunla bağlantıya geçip araştırma yapmak için ihtiyacı olan şeyleri öğrenir misin? Onu yarın sabahki kutsama töreninden *önce* bana getirir misin?"

"Tamam, Leydim." Gözlerini benden kaçırdı ve gergin bir şekilde elindeki şarap kadehine yapıştı. (Kendime not: Alanna ve şu öğretmen arasındaki sorunu araştır.)

"Güzel. Ayarlamaları yaptığımıza sevindim."

Kapı tıklandı. Bu sefer cevap vermeyi akıl edebilmiştim.

"Girin!"

Staci/Tarah, güzel yüzünde kocaman bir gülümsemeyle içeri girdi.

"Leydim, yemeğinizi getirtmemi ister misiniz?"

Gençliğinin verdiği kıpır kıpır haline bakarak gülümsedim. "Evet, iyi olur."

Kenara çekilip emir verircesine ellerini çırptı ve hizmetkârlar odaya akın etmeye başladılar. Ellerinde mis gibi kokan yemeklerle dolup taşan tepsiler taşıyorlardı.

Staci/Tarah'ya gülümsedim. "İyi iş çıkarmışsın!"

"Aç olduğunuzu söylemiştiniz, Leydim!" Kendisini takdir etmemden o kadar heyecanlanmıştı ki, bir an bir şey olacağını sandım.

"Evet, acıktım." ClanFintan'la göz göze geldik ve birbirimize gizlice gülümsedik.

Evet, kesinlikle açtık...

Hizmetkârlar tabaklarımızı doldurmaya başladıklarında Alanna fırsattan yararlanıp ayağa kalktı ve reverans yaptı.

"Konuştuğumuz sorunla ilgileneceğim, Leydim." Sonra ClanFintan'a da reverans yaptı. "Mutlu bir akşam dilerim, Lordum."

"Teşekkür ederim, Alanna." Sesi samimiydi.

"Evet, teşekkürler..." Odadaki tüm gözlerin bana dönmesi için duraksadım ve sonra da herkesin anlayabilmesi için açık ve anlaşılabilir bir sesle, "Arkadaşım, her zamanki gibi sadakatin için tüm sevgim ve takdirim seninledir," dedim.

Herkesin, benden beklenmeyecek bir tepki verdiğimi düşünmüş olmasına rağmen, Alanna övgüye değer bir tavırla ne kızarmış ne de şaşırmıştı. Yalnızca minnettar bir ifadeyle bana baktı ve başı dik, zarif bir tavırla odadan çıktı. Bir an ortalığa bir ölüm sessizliği çökmüştü fakat sonra şaşkın ve sessiz hizmetkârlar da onun arkasından çıktılar. (Fakat Staci/Tarah'nın dışarı çıkarken Saks Fifth Avenue mağazalarındaki Barbie'ler gibi sırıttığı gözümden kaçmamıştı.)

Rhiannon inanılmaz derecede kötü bir sürtüktü.

Kapı kapandı.

Açlıktan ölüyordum (her anlamda).

Yalnız kaldığımızda kendimi inanılmaz derecede gergin hissetmeye başladım. Tabağımdaki yiyecekle fazla ilgi göstermeye başladım.

"Tanrım, harika görünüyor." Tavuğa benzeyen bir şeye hevesli bir şekilde çatalımı batırıp ağzıma attım.

"Evet... harika." Sesindeki o boğukluk geri gelmişti. En arkadaki dişimden ayak parmaklarıma kadar (aradaki her nokta dâhil olmak üzere) ürperdiğimi hissettim.

Gözlerini bana dikmişti. Dirseğini divanın kenarına yaslamıştı. Diğer eliyle de şarap bardağını tutuyordu. Önündeki yemeğe bile ilgi göstermiyordu.

Aceleyle yutkundum. "Aç değil misin?"

Yüzüne ağır ağır yayılan gülümsemesi gözlerimin o muhteşem, dolgun dudaklarına kaymasına neden oldu.

"Hayır. Buraya gelmeden önce yedim."

"Yedin mi!" Ağzımdan çıkan tükürüklerin içinde neyse ki yemek artıkları yoktu. "Bana neden söylemedin? Ben de daha erken yerdim."

"Seni yemek yerken izlemeyi seviyorum." Sesi derin ve büyüleyiciydi. "Büyük bir aşkla yiyorsun."

İşte bu doğruydu.

Hâlâ biraz rahatsız hissediyordum. "İyi ama ben yalnız yemek istemiyorum."

Şaşırmış görünüyordu. "Yalnız yemiyorsun ki. Ben buradayım."

"Tabii," diye mırıldandım ağzımdaki tavuk tadındaki şeyle.

Güldü. "Çok garip bir konuşma tarzın var. Böyle bir özelliğin olduğunu bilmiyordum."

"Ee, her gün yeni bir şey öğreniyorsun."

"Bu doğru." Yüzünde aydınlanmış bir ifade vardı. Sanırım bu dünyada klişeler daha çok tutuluyordu.

Ağzımdaki lokmayı çiğnerken onu inceliyordum. "Uzun bir yolculuk yapmış, sırtında birini taşımış ve son birkaç gündür uyumamış biri gibi görünmüyorsun." Tam tersine, güçlü ve dinlenmiş hatta daha açık olmak gerekirse harika görünüyordu.

"Taşımaktan zevk aldığım bir yüktün." Boğuk sesi anlamlı bir şekilde derinleşmişti. "Ayrıca ben normal bir erkekten daha dayanıklıyım."

Kuyruk tarafından büyük bir parça ıstakoz aldım. Üzerinden yağlar damlayan parçayı nazikçe içime çektim.

ClanFintan'ın nefesinin kesildiğini duyabiliyordum.

Dudaklarımda kalan suyu yavaşça yaladım. "Bundan daha önce de söz etmiştin."

"Evet, etmiştim." Sesindeki gerginliği hissetmek beni mutlu etmişti.

"Beni takip ettiğin için sana teşekkür etmedim. Sen olmasaydın ne yapardım bilemiyorum. Teşekkür ederim."

Gülümserken gözlerinin kenarlarındaki ince çizgiler belirginleşti. "Hiç önemli değil. Bir dahaki sefere bir yolculuğa çıkmak istediğinde lütfen sana en başından eşlik etmeme izin ver."

Başka bir parça yağlı ıstakozu emmeden önce, "Evimi sensiz terk etmeyi düşünemem bile," diye mırıldandım. Üst dudağımdan damlamak üzere olan yağı yaladım ve ıslak, beyaz eti ısırıp kasten yavaş yavaş çiğnedim. Ağzımdaki lokmayı yuttum ve dudaklarımı yaladım (bir kez daha). "Sana Bay American Express adını takacağım."

Büyülenmiş ve biraz da kafası karışmış gibi görünüyordu.

"American Express mi? O kim?"

Istakoz bittiği için üzeri şekerle kaplı bir çilek aldım ve nazikçe dişlerimin arasında tuttum. Ucunu yavaşça ısırırken beni seyretmesini izledim.

"Tam olarak istediğim her şeyi almama izin veren bir şey." Orta parmağıma bulaşan çileğin suyunu emdim. "Mmm, bu harika."

"Evet, bence de." Tanrım, sanırım çileği kastetmiyordu.

Şaraplarımızı yudumladık. Ağırbaşlı görünmeye çalışıyordum. (*Çalışıyordum* dedim.) Ve birbirimizi inceliyorduk. Şarabın zihnimde fokurdamaya başladığını hissedebiliyordum, utangaçlığımı yenmeğe başlamama neden olduğu açıktı. Pekâlâ, kabul ediyorum, hiçbir zaman utangaçlık gibi bir sorunum olmamıştı. Fakat bu at/adam olayı başlarda biraz gözümü korkutmuştu.

Ama işte bu kadardı! Artık benim için at/adam olmaktan çıkmıştı. Dudaklarımın, baştan çıkarıcı olduğunu umduğum bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim. Birden, Güzel'in Çirkin'e âşık olduğunda neler hissetmiş olabileceğini anlamıştım. O benim kocamdı ve onu istiyordum. Tek yapmam gereken uzanıp ona dokunmaktı.

Şarap bardağımı masaya koydum ve öne doğru eğildim. Sağ kolu hâlâ divanın kıvrımında duruyordu. Aramızdaki küçük boşluğu yavaş

yavaş kapatarak parmaklarımı kolundaki kasın şişkin kısmından aşağıya ve sonra da avucunda gezdirdim. Sıcak parmakları elimin üzerine kapandı. Sıradan bir erkeğin yapacağı gibi beni kendine çekmedi. Bunun yerine bileğimi okşayarak bekleyip, ona kendi isteğimle gitmek isteyip istemediğime ve bunun zamanına karar vermem için beni bekledi.

Ki bu oldukça kolay bir karardı.

Ayağa kalktım ve oturduğu divanın diğer ucuna doğru gittim. Bana dönmek için pozisyon değiştirdi. Daha önce de bahsetmiş olabileceğim gibi, çok iri bir adamdı. Ben ayaktayken ve o da koltuğa dayanmışken bile başlarımız aynı hizada değildi ama en azından bu şekilde benden çok uzun olmuyordu. Ona doğru biraz yaklaştım ve anında, yaydığı anlaşılması güç sıcaklığın içine daldığımı fark ettim. Bilinçsiz bir hareketle kollarımı kaldırarak ellerimi omuzlarına koydum. Sonra dikkatli bir şekilde ellerimi birbirine yaklaştırarak önce yumuşak yeleğinin, sonra da yeleğinin açık önünden göğüslerindeki tüylerin verdiği hoş hissin tadını çıkardım. Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Keskin bakışlarla beni izliyordu.

"Sana dokunmayı seviyorum," diye fısıldadım.

"Buna sevindim."

O ses... daha önce bundan daha baştan çıkartıcı bir ses duyduğumu hiç sanmıyordum. Sanki sözleriyle beni okşuyor gibiydi. Zaten hassaslaşmış olan bedenimin her yerinden alevler çıkmasına neden oluyordu.

Ellerim yeleğinin içine doğru kayarak geniş göğsünün üzerinde gezindi ve sonra da kaslı karnının hatlarına ulaşana dek aşağıya indi. Ellerimin altında ürperen bedeninin tadını çıkarıyordum.

Ellerim, insan bedeninin ata dönüştüğü yere kadar indi. Ve durdu.

Daha ileri gitmeyi reddediyorlardı; bilinmeyenin yarattığı bir korku beni beklenmedik bir şekilde engelliyordu. Gözlerine baktım.

"İnanman gereken bir şey var." Aramızda donmuş olan sessizliğe karşı konuşurken, sesinde kontrol etmeye çalıştığı bir duygu yoğunluğu vardı.

"Sana kesinlikle zarar vermem. Benden hiçbir zaman korkmamalısın."

"Tüm bunlar benim için çok yabancı." Başımı önüme eğdim. Bu dünyanın bana ne kadar yabancı olduğunu keşke bilebilseydi.

Eliyle çenemi tutarak yukarı kaldırdı ve yeniden göz göze geldik. "Kendini rahatsız hissetmene neden olacak hiçbir şey yapmayacağıma söz veriyorum."

"Beni istiyor musun?" Sesim titremişti ve bunun nedeninin beklediğim 'evet' cevabından mı yoksa 'hayır'dan mı kaynaklandığını merak ettim.

"Ne kadar istediğimi anlatamam." Sesindeki erotik yumuşaklık kaybolmuş, yerine hüzünlü bir teslimiyet gelmişti. Elini çenemden aşağı indirdi ve tenime dokunmadan omzumun, kolumun ve sonra da hâlâ belinde duran elimin üzerinden bir çizgi çizer gibi geçirdi. Sonra içini çekerek elini indirdi. Tenime dokunmadan okşadığı bedenim baştan aşağı ürpermişti.

Cevabındaki sessiz boyun eğiş, içimdeki korkunun son zerreciklerini de alıp götürmüştü. Kendimi bir uçurumun tepesinden atlamaya hazırlanan bir dağcı gibi hissediyordum.

Nefesimi tutarak, "Yeleğini çıkarır mısın?" diye sordum.

Yüzündeki ciddi ifade gülümsemeye dönüştü. Tek kaşını kaldırdı ve gözlerini benden ayırmadan yeleğini çıkarıp yere bıraktı (tıpkı sıradan bir erkek gibi).

Bronzlaşmış kasları ve biçimli hatlarıyla harika görünüyordu. Ellerimi yeniden göğsüne doğru götürerek parmaklarımı göğüs uçlarında gezdirdim. Ani ve kısacık bir kahkaha atarak ellerimi yakaladı.

"Gıdıklanıyor musun?"

"Yalnızca oradan." Bu, ikimize de komik geldi ve güldük. Biraz rahatladığımızı hissettim ve bir anlık bir duraksamadan sonra göğsünde parmaklarımla yaptığım gezintiye devam ederek kaslı karnına ve aşağıya doğru indim. Parmaklarım kalın postuna dokununca yüzüne baktım. Yüzünde davetkâr ve samimi bir ifade, seksi dudaklarında cesaret veren bir gülümseme vardı. Biçimli ve kuvvetli beli, at bedeniyle zarif bir şekilde birleşiyordu. Daha fazla tereddüt etmeden elimi tüylerinin üzerinde gezdirmeye başladım.

"Çok güzelsin." Ona biraz daha yaklaştım ve kollarımı boynuna doladım. Aklımdakilerin devamını kulağına fısıldadım. "Her yerin."

İnleyerek kollarını belime sardı ve beni çıplak göğsüne doğru çekti. Dudaklarımız birleştiğinde o tanıdık tadının ve sıcaklığının içine dalıp gittiğimi hissettim.

Uzun ve samimi öpüşmelerin ciddi bir destekçisiydim. Bir erkeğin dilini ağzımda hissetmeyi ve karşılığında onun ağzını ve dudaklarını keşfetmeyi inanılmaz derecede erotik bulurdum. Yalnızca düşüncesi bile her yanımın ürpermesine neden olurdu. Bu yüzden de ağırdan alıyordum. ClanFintan da bunu sorun ediyor gibi görünmüyordu.

Bedeninin sıcaklığı inanılmaz derecede baştan çıkarıcıydı. Dudaklarını hafifçe ısırarak dilini ağzıma doğru çektiğimde nefes alıp verişinin derinleştiğini, kaslarının bedeninde dolaşan ellerimin altında kabararak titrediğini ve içindeki arzuyu dizginlediğini hissedebiliyordum. Ona dokunmaya alışmam için bana zaman tanırken belimde duran ellerini hiç kımıldatmıyordu. Durumu bilmeyen biri suskunluğunun, esas amacını tehlikeye atacağını düşünebilirdi (her Amerikalı kadın gibi esas amacı derken kastettiğim, benimle yatabilmek). Ama aslında bu tür bir baştan çıkarma –belki buna Elleri Kullanmama Tekniği de denebilir– ciddi anlamda işe yarıyordu. Bir kanıt göstermem gerekirse, çok geçmeden bedenimi onun göğsüne sürtmeye başlamıştım ve sonunda da kendimi onun belimde duran elini tutup göğsümün üzerine koyarken bulmuştum.

Daha önce de söylediğim gibi, bu adam eğitim için bir turneye çıkabilir ve saçları dökük, boşanmış, orta yaşlı erkeklere Elleri Kullanmama Tekniği'ni öğreterek bir servet kazanabilirdi.

Elinin sıcaklığı ve avucunun sertliği göğüs uçlarımın sertleşmesine neden olmuştu ve bu da elbisemin incecik kumaşının altından çok belli oluyordu. Bir süre göğüs ucumla oynadıktan sonra ağzıyla boynumun kenarından aşağı doğru bir yol çizdi, boynumdaki kemiğin oyuğunda biraz oyalandı. Sonra yavaşça göğsümü öpmeye başladı ve dudaklarıyla göğüs ucunu buldu. Kıyafetimin hâlâ üzerimde olması onu durdurmamıştı ve dilini göğsümün ucunda gezdirmeye başladı. İnce, ipekli kumaşın üzerinden hissettiğim ağzının sıcaklığı ve ıslaklığı, nefesimin dudaklarımdan bir inilti olarak çıkmasına neden oldu. Sonra dudaklarını araladı, göğüs ucunu ve onu örten kumaşı ağzına alarak emmeye ve hafifçe ısırmaya başladı.

"Ah, harika." Arkaya dayanarak göğüslerimi öne doğru uzattım. Tüm bedenimin kolları arasında eridiğini hissediyordum.

"Mmm." Başını kaldırarak dudaklarını benimkilere bastırdı. Kollarıyla bedenimi sıkıca sararak beni sertçe kendisine doğru çekti. Bedenim karşı koymuyordu. Büyük an gelmişti.

Tam başımı dönmeye başladığında dudaklarını çekti fakat beni sıkıca saran kollarını gevşetmemişti. Göz göze geldik. Kızardığımı ve dudaklarımın tatlı tatlı sızlayarak ıslandığını hissedebiliyordum.

"Korkun geçti mi?"

Hiç tereddüt etmeden cevap verdim. "Evet."

Bir adım geri çekildim. Merak dolu bir ifadeyle bana bakıyordu fakat kollarının arasından çıkmama izin vermişti. Gözlerimi ondan ayırmadan elbisemi tutan broşu çıkardım. Omzumu hafifçe oynattım ve ince kumaş aşağıya kayarak göğüslerimi açıkta bıraktı. Belimde kalan kumaşın ucundan hafifçe çektim ve ipekli kumaş ayaklarımın üzerine düştüğünde üzerimde yalnızca bir tanga, ayağımda sandaletlerim ve yüzümde bir gülümsemeyle karşısında duruyordum.

Karnımı içime çektim (ihtiyacım olduğundan değil fakat bilirsiniz işte) ve yüzündeki yırtıcı ifadenin tadını çıkararak beni izlemesini seyrettim.

Sonra uzandı ve beni sertçe kendisine doğru çekti.

Aniden ayağa kalkarak beni de kaldırdı. Kolunu kalçamın altından geçirdi ve büyük yatağıma doğru emin adımlarla yürümeye başladı. (*Rüzgâr Gibi Geçti*'yi andıran bir hava yaratmıştı.)

Yatağa ulaştığımızda bedenimi kendisininkinin üzerinden kaydırarak beni yatağa oturttu. Sandaletlerimin iplerini yavaşça çözerken ayaklarımın kavislerini tek tek öptü. Ayakkabılarımı çıkardıktan sonra belimden tutarak beni yatağın üzerinde ayağa kaldırdı. Yatağın kenarında duruyordum ve dengemi sağlayabilmek için ellerimi omuzlarına koymuştum. Ellerini bedenimden aşağıya kaydırarak tangamın üst kısmını tuttu ve yavaşça indirdi. Ayaklarıma inen iç çamaşırımın içinden çıktım ve beni yeniden kucağına alarak yavaşça öptü. Sonra eğilerek beni yatağa yatırdı, ellerini zoraki bir şekilde üzerimden çekerek yataktan birkaç adım uzaklaştı.

"Uzun sürmeyecek fakat Değişim tamamlanana kadar benimle konuşmamanı istemek zorundayım."

Merak içinde başımla onayladım.

Gözlerini kapattı ve başını eğdi. Sanki kendi kendine hızlı ve dikkatli bir şekilde bir şeyler söylüyormuş gibi dudakları kıpırdamaya başladı. Önce ağzından çıkanları duyamadım fakat birkaç dakika içinde sesi yükseldi ve zaten hızlı olan tekrarlarının temposu arttı. Gözlerini sımsıkı kapalı tutarak başını yavaşça yukarı kaldırmaya başladı, aynı anda kollarını da bedeninden uzaklaştırıyordu, böylece başı ve kolları uyum içinde hareket ediyordu.

Sesinin tonu ve söylediklerinin hızı artmaya devam ediyordu. Kelimeleri anlamıyordum ama kulağa gizemli ve eski sözcüklermiş gibi geliyordu ve bazılarını defalarca tekrarlıyordu. Başını ve kollarını kaldırmaya devam etti ve sonunda kolları tam üzerinde, yüzü de tavana dönük bir şekilde durdu. Bağırmamasına rağmen ağzından çıkan sözcüklerin yoğunluğu inanılmazdı ve ensemdeki ve kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Sonra tüm bedeni parıldamaya başladı. Başta sanki kendisi parlıyor gibiydi fakat sonra parıltının hareket ettiğini fark ettim. Ve sonra hareket edenin parıltı değil, teni olduğunu gördüm. Teninde bir hareketlenme vardı ve kasları sanki eriyormuş gibi görünüyordu. Gözlerimi yüzüne diktim. Acı çekiyor gibi bir ifadesi vardı. Durması için bağırmak istedim fakat sessiz olmamla ilgili uyarısı, kelimeleri boğazımda düğümlüyordu.

Sonra her şey aniden oluverdi. Bedeni, sanki *Uzay Yolu*'ndaki ışınlama odasının insanları Enterprise uzay gemisine yollarken yaptığı gibi bir ışık yağmuruyla patladı. Işık öylesine yoğunlaşmıştı ki gözlerimi kısmak ve ellerimle gözlerimi korumak zorunda kaldım. Odanın duvarlarında acı bir çığlık yankılandı.

Sonra ışık kayboldu. Oda biraz önceki haline göre karanlık olmuştu ve gözlerimin alışması biraz vakit aldı. Görüşüm yeniden netleşirken odada bir gölge belirdiğini fark ettim. Bu bir insan gölgesiydi. ClanFintan'ın az önce durduğu yerde diz çökmüştü. Başı öne eğikti ve o tanıdık, kalın, siyah saçları yüzünü gizliyordu. Bir eli yerde

diğeri ise havadaydı. Hızlı hızlı nefes alıyordu, sanki bir maratonda koşmuş gibi bedeninin üzeri nemlenmişti.

Başını kaldırdı ve sallayarak saçlarını yüzünden çekti. Göz göze geldik. Çektiği acının yüzündeki kalıntıları onun daha yaşlı ve ilginç bir şekilde kırılgan görünmesine neden oluyordu. Sonra bana gülümsedi.

Sesi çatlamış gibi çıkıyordu. "Sanırım seni," boğazını temizledi, "ışık konusunda uyarmam gerekirdi."

"Işık mı!" Beni uyarması gereken tek şeyin bu olduğunu mu düşünüyordu! Yatağın kenarına doğru kaydım fakat orada durdum çünkü ona fazla yaklaşmaktan ve canını acıtmaktan korkuyordum. "İyi misin?"

Derin bir nefes alarak ayağa kalktı. Bana doğru attığı ilk adımında bacakları titremişti fakat bana yaklaştıkça bacaklarındaki titremenin geçtiğini ve önümde durduğunda, yine eski gücüne ve kontrolüne kavuştuğunu fark ettim.

"Bir şeyim yok." Yeniden gülümsedi ve parmağıyla hafifçe burnumun ucuna dokundu. "Şekil değiştirmek zordur."

"Evet, onu anladım!" Çekinerek göğsüne dokundum. Güven verici derecede sıcak ve güçlüydü. "Fazla acı çekiyor gibi görünüyordun."

Elimi tuttu. "Her güzel şeyin bir bedeli vardır."

Yeni bedenine bakarken söylediklerini düşünüyordum. İnanılmaz uzun boylu bir adama dönüşmüştü; büyük olasılıkla benim 170 cm boyumdan 30 cm daha uzundu. Teni aynı parlak bakır rengiydi fakat şimdi tüm bedeni aynı renkti. Bacakları uzun ve kaslıydı. Ve çıplaktı. Gözlerim göğsünden beline ve oradan da aşağıya kaydı. Çırılçıplaktı.

Her yönüyle bir insana benziyordu ve burada olmaktan oldukça mutlu olduğu açıktı (iyileşme süresi kesinlikle çok kısaydı). Bir söylentiye göre, bir adamın penisinin boyu parmaklarının boyundan anlaşılabilirmiş. Buna göre ellerinin fazla büyük olması gerektiğini söyleyebilirim.

Boğazını temizledi. Gözlerimi Manzara'dan zorlukla ayırdım ve yüzüne baktım.

"Bir insan olarak sınavı geçebildim mi?" Sesinin yine o derin ve seksi tonuna dönmesine sevinmiştim.

"Kesinlikle." Aslına bakılırsa, *Off, evet, tatlım!* diye bağırmak istiyordum. Ama o Oklahoma'lı olmadığı için bu pek de uygun olmazdı. Bunun yerine, onu ne kadar beğendiğimi göstermek için ayağa kalktım, kollarımı boynuna doladım, bedenimi onunkine bastırdım ve ona kocaman bir merhaba dedim.

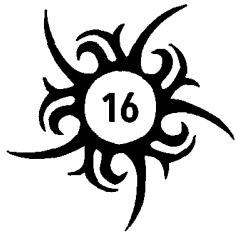
Beni kucağına alıp yatağa oturdu. Elini göğsümün üzerine kapatarak başını, şimdi çıplak olan göğsümün ucuna doğru eğdi. Çok geçmeden başını kaldırdı ve gözlerime baktı. Sesi boğuktu.

"Yapmamı istediğin bir şey varsa söyle. Daha önce bir erkek insan olarak hiç sevişmedim."

Ona, kollarımı boynuna dolayarak ve bedenini kendime doğru çekerek cevap verdim. Dudaklarıma dokunan dudaklarına fısıldadım: "Ben de daha önce bir erkek insan olarak sevişmedim fakat içimden bir ses bunu başarabileceğimizi söylüyor."

Kıkırdaması, dudaklarımı onunkilere bastırmamla son buldu ve elini tutup bacaklarımın arasındaki ıslaklığa doğru götürdüm.

Ah, bir konuda yanılmışım, başarmaktan fazlasını yaptık.

Başarmaktan da öteye gittiğimiz üçüncü turun sonunda, "Şekil değiştirmenin seni zayıf düşürdüğünü sanıyordum," dedim nefes nefese. Başımı göğsüne yaslayarak ona iyice sokuldum. Cevap vermeden önce yatıştırılamayan buklelerimi üfleyerek ağzından çıkardı.

"Etkilerini eski halime döndükten sonra hissediyorum. Ve başka bir şekilde bir geceden fazla kalamam." Birden ciddi bir ifadeyle çenemi kaldırarak yüzüme baktı. "İnsan olarak kalamayacağımı anlıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki anlıyorum." Yanağına dokunduğumda hiç sakalının olmaması beni şaşırtmıştı ve birden, birlikte olduğumuz süre boyunca Kentaur'lardan hiçbirinin tıraş olmadığını ya da sakallarının uzamadığını fark ettim. "Sen insan değilsin, bir Kentaur'sun. Bunu biliyorum."

Birbirimize baktık. Paylaştığımız yakınlığın uçup gitmesinden korkuyordum. Gerçekte nasıl bir şey olduğunu tam olarak anlayamamıştım; tüm bu şekil değiştirme olayı fazla bilim kurgu kokuyor ve alıştığım dünyaya oldukça yabancı geliyordu. Fakat ClanFintan bana yabancı gelmiyordu.

"Sen benim eşimsin, insan da olsan, Kentaur da." Hafifçe gülümsedim. "Ya da, hımm, kendini nasıl bir varlığa dönüştürsen de." Sadece önceden beni uyarmasını umuyordum.

Yakışıklı yüzüne rahatlamış gibi bir ifade yerleşmişti ve alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Evet, ben senin eşinim."

"Öyle olduğun için mutluyum." Mutlulukla içimi çektim ve ona iyice sokuldum.

"Ben de öyle."

Bacağımı onunkinin üzerine kıvırdım ve o da elini kalçama koydu. Sıcak eliyle dizimin arkasındaki hassas bölgeden başlayarak yukarıya, kalçama ve sonra yeniden aşağıya doğru okşamaya başladı. Gözlerim kapanmıştı; yapmakta olduğu masaj ilaç gibi gelmişti. Birlikte geçirdiğimiz gecenin hiçbir anını boşa harcamak istemiyor, uyanık kalmak için savaşıyordum.

"Şişşt," diye fısıldadı saçlarıma doğru. "Dinlen, ben yanında olacağım."

Başımı salladım ve kendimi bırakarak rahat, derin ve mutlu bir uykuya daldım.

Yanağımda hissettiğim sıcak öpücükle uyandım. Doğmak üzere olan güneşin hafif ve belirgin ışığı kapalı göz kapaklarımdan içeri süzülüyordu. Yanağımda hissettiğim ikinci öpücük nerede olduğumu, gerindiğimde bedenimde hissettiğim ağrı ise kiminle olduğumu hatırlamama yetmişti. Gülümsedim, esnedim ve gözlerimi yavaşça açtım.

İlk önce ışığın kaynağını fark ettim ve ışığın, odanın duvar olmayan tarafından geldiğini görünce şaşırdım. Gözlerimi kıstım ve kocaman, eğimli pencerelerin güzel, güllerle dolu bahçeye baktığını gördüm. Büyük olasılıkla doğuya bakıyordu çünkü leylak renkli şafağın ışıkları çiçeklerin üzerinden tırmanarak odama dolmaya başlamıştı.

Sonra yatağın kenarında duran dağ hareket etti ve beni bir kez daha öptü. Uykulu bir halde elimi uzattım ve ön bacağındaki ipeksi tüylere dokundum. Parmaklarımı hafifçe tüylerinin üzerinde gezdirirken arada bir muziplik yaparak tüylerini çekiyordum.

"Günaydın." Sesim uykuluydu. "Işık beni şaşırttı. Şu büyük perdelerin arkasında duvar olduğunu sanıyordum, arkasında pencere ve bir bahçe sakladıklarını bilmiyordum."

"Ne? Rhiannon kendi yatak odanı nasıl bilmezsin?" Sorusu beni tamamen uyandırmıştı.

Uykulu olanın yalnızca sesim olmadığını fark ettim. Harika, her şeyi mahvetmiştim. Aniden doğrularak oturdum ve zaman kazanmak için gözlerimi ovuşturdum. Parmaklarımın arasından ClanFintan'ın beni dikkatle incelediğini görebiliyordum.

"Ah, Tanrım, şey, çok tuhaf bir rüya görüyordum. Odam değişmişti ve... o kadar gerçekçiydi ki gerçek olduğunu sandım..." Sesim kısıldı.

Beni biraz daha sorgulamak için ağzını açtı. Konuyu değiştirmenin en iyi taktik olacağını düşünerek yatağın üzerinde ayağa kalktım, kendimi onun kollarına attım. İçgüdüsel bir hareketle beni yakalamıştı ve ben de burnumla boynuna sürünmeye ve boynunu hafifçe ısırmaya başladım.

"Artık uyandım." Göğsünün kıkırdamasıyla titreştiğini hissedince rahatladım.

Alanna'yla kesinlikle konuşmak ve ClanFintan'a gerçekte kim olduğumu neden açıklamamam gerektiğini öğrenmek zorundaydım.

Kapı gürültülü bir şekilde iki kere vuruldu. ClanFintan beni yatağa bıraktı ve ben de çarşafı çıplak bedenime sararak, "Gir!" diye seslendim.

Alanna odaya girdi. Bilmiş bir ifadeyle bize gülümseyip, "Lordum, Leydim, umarım güzel bir gece geçirmişsinizdir," dedi. ClanFintan burnundan garip bir ses çıkardı (sanırım bu güzel bir gece geçirdiğimiz anlamına geliyordu) ve ben de tıpkı bir bakire gibi (ki kesinlikle değildim) kızarmaya başladığımı hissettim.

Yüzündeki kocaman gülümsemeyle devam etti. "Rhea, kutsama töreninden önce banyoya girip tazelenmek istersin diye düşündüm."

Başımı onaylarcasına sallarken yanaklarımdan ateşler çıkıyordu.

Alanna'nın gözleri yüzündeki haylaz ifadeyle parlıyordu. ClanFintan'a döndü. "Belki Lordum da bize katılmak isterler. Eminim ben ve diğer hizmetçiler de sizi güzelce yıkayıp tımar edebiliriz." Kahkahasını zar zor bastırmaya çalıştığı için duraksadı. "Birkaç hizmetçi bu göreve seve seve gönüllü olabileceklerini belirttiler bile."

ClanFintan'ın gözleri parlamış, yüzünde kurt gibi bir gülümseme belirmişti. Hızla ayağa kalktım, üzerime sardığım çarşafa takılıp düşmemek için dikkat ederek o dümdüz karnına iyi bir yumruk indirdim.

Kahkahasının bir homurtuyla kesilmesinden mutluydum. Kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekip sıkıca bastırdı (sanırım bir daha vuramamam içindi ama bu, ayağına basmama engel olamazdı).

Bana bakmadan cevap verdi: "Sanırım ben askerlerin banyosunu kullanacağım. Kutsama töreninden önce gece nöbetçileriyle görüşmem

gerekiyor. Fakat bu misafirperver teklifiniz için teşekkür ederim." Omzumu sıktı.

"Hıh," diye karşılık verdim.

Ondan uzaklaşarak Alanna'ya ve kapıya doğru yürüdüm. "Gidelim, banyo yapmam gerek." İçimde ikisinin de bana güldüğüne dair belirgin bir his vardı. Pencerelerin yanından geçerken gözüm kendi yansımama takıldı. Buruşuk bir çarşafa sarınmış, darmadağınık saçlarımla mağrur bir çıkış yapmaya hazırlanırken başım dikti.

Göğsümde başlayan kıkırdamam daha Alanna'nın yanına ulaşmadan ağzımdan çıkıvermişti. Kolunu omzuma koydu ve birlikte gülmeye başladık. ClanFintan da arkamdan geliyordu, ona gülümsemek için döndüm.

"Gerçekten onu yıkamaya gönüllü oldular mı?"

"Aslına bakılırsa, böyle bir ayrıcalık için kavga bile ettiler."

Karşımızda ellerini beline koymuş duran Kentaur'u inceliyormuş gibi kafa kafaya verdik. Yüzündeki ifadeden bizim delirdiğimize emin olduğu anlaşılıyordu.

"Hımm, o oldukça yakışıklı bir Kentaur. Siz de benimle aynı fikirde misiniz, Leydim?" dedi Alanna.

"Şimdi sen söyleyince düşündüm de... çok hoş, geniş omuzları var ve ayrıca... şey... dayanıklılığı konusunda da kefil olabilirim," dedim.

Söz konusu kişi üzerime atılınca bir çığlık attım ve ayaklarımı yerden keserek beni kollarına aldı. Alanna yolundan çekilerek ona kapıyı açtı. Kucağında benimle kapıdan çıkarken, "Demek omuzları geniş," gibi bir şeyler homurdanıyordu fakat Alanna'nın kahkahası yüzünden ne dediğini tam olarak duyamadım. ClanFintan'ın omzunun üzerinden Alanna'ya doğru baktım ve pek de başarılı olmayan bir şekilde kahkahalarını bastırmaya çalışarak arkamızdan aceleyle koşturduğunu gördüm. Kollarımı ClanFintan'ın boynuna dolayarak tutundum. Çarşafı üzerimde tutma konusunda ona güvenebileceğimden emindim.

Çok geçmeden banyonun kapısına gelmiştik. Kapıdaki iki nöbetçi de hazır ola geçtiler. ClanFintan ikisinin de gözlerinin içine baktıktan sonra başını eğerek beni yavaş ve oldukça samimi bir tavırla öperken

nöbetçilere bir mesaj vermeye çalıştığını fark ettim. O sırada Alanna bize yetişip kapıyı açmıştı.

ClanFintan beni yere indirdi ve istemeyerek de olsa birbirimizi bıraktık.

"Kutsama töreninde bana eşlik edeceksin, değil mi?" Ondan ayrılıyor olma düşüncesiyle sesimin hüzünlü çıktığını fark ettim.

Kahretsin, kendimi kötü kaptırmıştım.

"Yanında olacağım," nöbetçilerime şöyle bir baktı, "ait olduğum yerde." Beni aceleyle bir kez daha öptü. Gitmeden önce kapıdaki iki askerime dönerek, "Leydimi hayatınız pahasına koruyun. Leydime dokunan olursa onu öldürürüm."

Vay canına, sanırım Rhiannon'un adamlarına olan bağlılığıyla ilgili dolaşan o çirkin dedikoduları o da duymuştu.

Nöbetçiler onu selamladılar. Tatmin olmuş gibi görünerek yanağımı okşadı. Sonra da kibar bir tavırla döndü ve kendinden memnun bir havayla ayaklarını yere vurarak koridorda ilerleyerek gözden kayboldu.

Alanna'nın peşinden o muhteşem banyoya girdim.

Alanna kullanacağı fırça ve şişeleri toparlarken, ben de diğer işlerimi hallettim ve üzerimdeki çarşafı atıp fazla kullanılmış olan bedenimi dikkatli bir şekilde rahatlatıcı kaynak suyunun içine bıraktım.

Alanna havuzun kenarında yanıma oturup bana süngeri ve o çok sevdiğim sabunu verdi.

Dün geceden kalma hasarı biraz olsun düzeltmek için hemen işe koyuldum. Bacağımdaki küçük ısırık izlerini görünce kendi kendime gülümsedim.

"Dün gece iyi geçmiş gibi görünüyor."

"Tatlım, dün gece *muhteşemdi*." İki yakın arkadaş gibi birbirimize gülümsedik.

"O halde, Değişim sırasında oradaydın?" Sesinden merak içinde olduğu anlaşılıyordu.

"Gördüğüm en inanılmaz şeydi." Hayret dolu bir ifadeyle göz kırptım. "Yani sen daha önce şekil değiştiren birini hiç görmedin mi?"

"Ah, hayır!" Bir an şaşkınlıkla bana baktı, sonra gülümsedi ve minik buklelerimden birini hafifçe çekti. "Bazen böyle şeyleri bilmediğini unutuyorum. Çok az sayıda şekil değiştirici vardır ve Değişim, onlar

için kutsaldır. Yalnızca diğer başşamanların ve sizin durumunuzda başşaman eşlerinin şahit olabileceği bir şeydir. Değişim'den sonra, bir şaman değiştiği şekildeyken insanlara bir tören veya hizmet sunabilir fakat hiçbir zaman insanların önünde Değişemez."

Şöyle bir düşündüm. "Şekil değiştirmenin onlara acı verdiğini biliyor muydun?"

"Hayır!"

"Değişim'i yaşarken insanların onları görmelerini istememelerinin nedeni bu olmalı." ClanFintan'ın şekil değiştirirken yüzünde beliren bakış aklıma geldi. "Bunun ne kadar acı verici bir şey olduğunu insanların bilmesini istemiyorlar."

Alanna sabunlu elimi ellerinin arasına aldı. "Onun için bu kadar zor muydu?"

Başımla onayladım. "Ama bana her güzel şeyin bir bedeli olduğunu söyledi."

"Sence geçirdiğiniz gece, bu geçici acıya değdi mi?" Sesi anlayışlıydı. Mutlu bir tavırla elini sıktım.

"Değmiş gibi davrandığı kesindi."

"O halde ben olsam ona inanır ve bunun mutluluğumu gölgelemesine izin vermezdim."

Bu konuda konuşana kadar, beni ne kadar rahatsız ettiğini fark etmemiştim.

"Sanırım o ne yaptığını biliyor."

"Öyle görünüyor."

O güzel kokulu sabunla vücudumu köpürtürken özlemle içimi çektim. "Alanna, o gerçekten harikaydı."

"Ve kendini sana adadı."

Durulanmak için havuzun derinleştiği yere doğru ilerlerken bir taraftan da Alanna'nın az önce söylediği şeyi düşünüyordum. Kendini bana adamıştı... ama gerçek beni sevebilecek kadar adamış mıydı acaba?

"Alanna," dedim birden, "ya bana bağlı değilse? Ya bağlı olduğu kişi yalnızca Rhiannon ise ve benim kim olduğumu öğrenince benimle ilgili fikrini değiştirirse?"

Alanna samimi bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Onun sevdiği sensin."

Alt dudağımı ısırdım.

"Belki de ona söylemelisin."

"Ne?" diye bağırdım. "Ama kimliğimi bir sır olarak saklamam gerektiğini söylemiştin."

"Bu, ClanFintan sana âşık olmadan önceydi."

"Bilemiyorum, Alanna. Aramızda olanlar henüz çok yeni."

"Ona gerçeği söylemekten korkuyorsun," dedi Alanna.

"Onunla henüz yakaladığım bu duyguyu kaybetmekten korkuyorum."

"Bence Başşaman'ı hafife alıyorsun ama zamanın bunu değiştireceğine inanıyorum. Bir adam bir kadına gerçek anlamda bağlıysa, onun sırlarını da tutar."

Sesinde hüzünlü bir tını olduğunu düşündüğüm için onu biraz daha sorgulamak istedim ama birden neşeli bir sesle, "Rhea, artık havuzdan çıkmalısın. Güneş doğudan, nehirden yansıyacak kadar yükseldikten hemen sonra insanları kutsaman gerekiyor," dedi.

İstemeyerek de olsa sıcak suyun içinden çıktım ve Alanna'nın uzattığı kalın havluya sarındım.

"Ne kadar zamanım var?"

"Ancak tören kıyafetini giyebilecek kadar, o da acele edersek." Kendinden emin bir tavırla beni tuvalet masasına götürdü.

"O kadar sıkıştıysak neden bize yardım etmeleri için şu peri kızlarına benzeyen hizmetçilerden birkaçını çağırmıyorsun?" Aynadaki dağılmış görüntüm, hızlı bir rötuş için iki kişiden fazlasına ihtiyacımız olduğunu söylüyordu.

Alanna çılgın buklelerime bir çeşit saç yağı sürmekle meşguldü. Çok güzel kokuyordu fakat iflah olmaz kızıl saçlarımda bir işe yarayacağından pek emin değildim.

"Dün gece odandan çıktıktan sonra, Tarah bana gelerek hizmetçilerinden birkaçının kendilerini hasta hissettiklerini söyledi." Aynadaki görüntüme alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bence onlar, o kadar ailenin ihtiyaçlarını karşılamaktan yorgun düşmüşlerdir. Hiz-

metçilerine küçük çocuklara göz kulak olma görevi verdim. Bence onları tembellikleri için azarlamalısın."

"Kesinlikle olmaz, çocuk bakmaktan her zaman nefret etmişimdir. Bırak uyusunlar."

"Bugün törende sizinle olacaklar. Belki çocuk bakma işinden bir sabah uzaklaşma, onları kendine getirir ve birden iyileşirler."

Gülümsedim fakat içimde başlayan gerginlik kıpırtılarını kesinlikle hissedebiliyordum.

"Ne halt edeceğim?" Alanna saçlarımı çekiştirirken ben de yüzümü pudralamaya başladım.

"Nehir kıyısının yanında..."

"Geal Nehri, değil mi?"

"Evet, 'parlak' anlamına gelir. Nehrin Musa Tapınağı'nın orada birleşen batı kolunun adı..." Duraksadı.

"Cal-gibi bir şey miydi?"

"Calman; 'güvercin' anlamına gelir. İkisi birleşerek Parlak Güvercinler Nehri'ni oluşturur. Birleştiklerinde nasıl göründüklerini görsen neden bu isimle anıldıklarını anlardın. Akıntılar, bir arada uçuşan ışıl ışıl güvercinlere benzer."

"Harika, devam et. Böldüğüm için üzgünüm."

"Epona'ya bineceksin." Birden yüzümde mutlu bir gülümseme belirdi. "Nehrin yanındaki kutsal Tor'a, yani tepeye gideceksin. Orada, atının üzerinden inmeden güneşin nehri kutsadığı gibi sen de insanları kutsayacaksın."

"Özellikle söylemem gereken bir şey var mı? Yerine getirmem gereken bir çeşit ritüel falan?" Alanna'nın bana söyleyeceklerimi vermesini umuyordum.

"Hayır, Rhiannon kutsama dualarını her zaman kendisi yazardı." Endişeli görünüyordu. "Evlendiğin gün çok başarılıydın, bir dua daha hatırlamakta sorun yaşamazsın diye tahmin etmiştim."

"Hayır!" Hayret dolu bakışlarla bana baktı. "Yani, evet, başka bir dua daha bulabilirim." Rahatlamış gibi gülümsedi.

En azından birimizin, ne yaptığını biliyor olması iyi bir şeydi. Ve kendimi kastetmiyordum.

"Tatlım, bu törenin ne kadar sürmesi gerekiyor?"

"Ah, uzun değil, sabah duası Epona'nın Seçilmişi'nin her iki haftada bir güne başlamadan önce insanlara Epona'nın onlara karşı duyduğu sevginin bir hatırlatması olarak verdiği bir hizmettir. Ritüel dansını ve kurban ritüelini dolunayın ilk gecesi yapman gerekiyor."

Ah, Tanrım. Dört gözle bekliyor olacağım.

"Pekâlâ, bu sabah Fomorian sorunuyla ilgili bir şeyler söylemem gerekiyor mu? Bugün insanlarla konuşacak olmamın bir nedeninin de bu olduğunu sanıyorum."

"Rhea, bence tetikte olduğumuzun söylenmesi gerekiyor ve onların kötülüklerine karşı özellikle Epona'nın bizi korumasını istemelisin fakat şey..." Oldukça rahatsız görünerek cümlesini yarıda bıraktı.

"Ne? Alanna, yalnızca önerini istemiyorum, buna gerçekten de *ihtiyacım var*. Lütfen arkadaşım olarak bana doğruyu söyle. Her zaman." Orada çırılçıplak ve makyajımın yalnızca bir kısmı tamamlanmış bir şekilde öylece oturuyordum. Demek istediğim, daha ne kadar dürüst olabilirdim ki?

Yüz ifadesinden bir karara vardığı anlaşılıyordu ve aynadan benimle göz göze geldi. "Savaşın hiçbir yönünü insanlarla konuşman gerektiğini sanmıyorum. Fırsatı kullan ve ClanFintan'ı savaşçıların lideri olarak görevlendirdiğini açıkla. O, savaş ve askerler konusunda bilgilidir." Biraz ürkek bir tavırla bana baktı. "Yanılıyor olabilirim ama askerleri savaşta yönetme konusunda eğitildiğini düşünmüyorum."

Bunu nereden anlamıştı acaba?

"Ayrıca erkekler konusunda Rhiannon kadar... *tecrübeli* olduğunu da pek sanmıyorum."

Payıma düşen sayıda erkeği etkilediğimi söyleyebilirdim ama yüz tane asker yalnızca açgözlü birinin işi olabilirdi.

"Ah, hayır. Ve öneri için teşekkürler. Sana katılıyorum." Rahatlamış görünüyordu. "Of, ayrıca alınırım diye kendini sıkmana gerek yok."

Kafası karışmış görünüyordu.

"Yani, gururumu incitmekten korkman gerekmiyor. Sana güvenmiyorum; yalnızca bana karşı hep dürüst ol."

"İşte bunu yapabilirim."

"Güzel."

"Ayrıca bir de... 'Of' ne demek merak ediyorum."

"Küfretmemek için kullandığım bir söz."

"Hımm. Pek de işe yarıyor gibi görünmüyor," dedi sakin bir tavırla.

"Hadi canım," dedim dudaklarımdaki ruju düzeltirken.

"Sanırım şu tören kıyafetlerini giymeye hazırım."

"Ben kıyafetini getirirken sen de bunu tak." Bana tacı uzattı. Güzelliği karşısında bir kez daha büyülendim.

"Umarım bu şeyle uyan küpe vardır."

"Evet," dedi omzunun üzerinden, odadaki sayısız dolaptan uzakta kalan bir tanesini açarken. "Sana en yakın olan kutunun içine bak. Orada tacına uyan küpeler ve bir de bilezik olacak."

Geri döndüğünde hayatımdan oldukça memnun bir şekilde mücevherleri karıştırıyordum.

"Al." Bana başka bir ipekli tanga uzattı. Bu seferki sıvı altından yapılmış gibi görünüyordu. Artık Rhiannon'un iç çamaşırı izlerine karşı fobisi olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Şimdi ayağa kalk ve ellerini iki yana aç. Bunu sarmak biraz karışık."

Yüzümü ona dönerek söylediğini yaptım. Dikkatli bir şekilde bedenime sarmaya başladığı altın şelalesini andıran ince kumaş ilgimi çekmişti. Kıpırdamadan durdum ve Alanna kumaşı sardı, sardı, sar...

"Hey! Bu şeyin üst kısmı nerede?"

İşini bitirmişti. Herhangi bir iğne kullanmamıştı ve kumaşın üzerimden düşmeden nasıl durduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Etek kısmı uzundu fakat birkaç tane yırtmacı vardı (Rhiannon'un kıyafetlerinde olması beklenenden bile daha fazla). Epi'nin üzerine bindiğimde bacaklarımı hoş bir şekilde açıkta bırakarak döküleceğini düşünüyordum. Bununla ilgili bir sorunum yoktu. Beni endişelendiren, kıyafetin üst kısmıydı. Kumaşın parçaları zarif bir şekilde birbirinin üzerinden geçerek bedenimi sarıyordu fakat göğüslerim tamamen *açıkta* kalıyordu.

"Rhea." Alanna yüzümdeki dehşet ifadesini fark ettiğinde bir kahkaha patlatmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Bu kıyafetin 'üst kısmı' yok. Bu Epona'nın Kıymetlisi'nin sabah duaları için giyindiği tören kıyafetidir."

"Bunun bir *elbise* olduğunu sanıyordum!" Başımı eğerek çırılçıplak kalan otuz beş yaşındaki göğüslerime baktım.

"Ah, tabii ki. Pelerinini unutmayalım." Aceleyle dolaba gitti. Ve üzerine parlak, sıra sıra dizilmiş kristal boncukların karmaşık ve zarif bir şekil oluşturduğu başka bir sıvı altınla geri döndü.

"Dur tahmin edeyim; kuru kafalar."

"Evet!" Pelerini düzgün bir şekilde boynumdan geçirdikten sonra iğnelerken ne kadar çabuk öğrendiğimi gördüğü için mutlu gibi görünüyordu. Pelerin sanki bulutsuz bir Oklahoma gecesinde parlayan yıldızlar gibi omuzlarımdan aşağıya dökülüyordu. Fakat göğüslerimin hiçbir tarafını kapatmıyordu.

"Çok güzel görünüyorsun, her zamanki gibi."

"Orada dur bakalım! Sen şimdi bana tüm o insanların, Tanrı'nın ya da, ee, Tanrıça'nın ve *herkesin* önüne göğüslerimi hoplatarak çıkmam gerektiğini mi söylüyorsun?" (ClanFintan'ı saymıyordum bile! Gerçi o göğüslerimi zaten görmüştü. Ama yine de...) Kollarımı bağladım. Serin sabah rüzgârını ve tüm o bakışlarını düşünmeye başlamıştım bile.

Alanna verdiğim tepkiye şaşırmış görünüyordu. "Eski dünyanda tören kıyafetleri giyen rahibeleriniz yok muydu yani?"

Zihnimde birden Presbiteryan rahibim Ted Foote canlandı. Arkadaş canlısı bir insandı ve onu severdim (hatta yetişkinlerin pazar sınıfında ders vermeme bile izin vermişti, ki bu da ne kadar cesur olduğunu gösteriyordu) fakat pazar toplantılarında göğüslerini açarak dolaştığını düşünemiyordum. Paskalya Pazarı'nda bile.

"Evet ama onlar soyunmuyorlardı." Barbarlığımız karşısında yüzünde bir dehşet ifadesi oluşmuştu.

"Rhea, bir rahibenin çıplaklığı tanrıçasıyla olan ilişkisindeki dürüstlüğünü ve samimiyetini sembolize eder. Eğer bedenini örtersen, insanlar Epona'nın seni terk ettiğini ya da daha kötüsü Tanrıçana saygısızlık ettiğini düşünürler."

"Rhiannon bana çok da dürüstmüş gibi gelmedi," diye homurdandım, kollarımı iki yanımda tutmak için çaba harcayarak.

"Dürüsttü. Şımarık ve rahatına düşkün biri olduğunu hiçbir zaman gizlemedi."

"Ama..." İstemeye istemeye kollarımı yeniden indirdim.

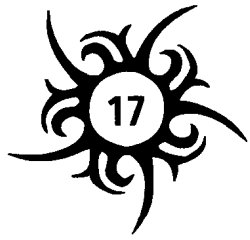
"İnsanlar onu, Epona'nın Seçilmişi olduğu için seviyorlardı. Tıpkı senin gibi."

"Pekâlâ. Göğüslerimin herkesin bakması için rüzgârla dans ettiği gerçeğini görmezden gelmeye çalışacağım." Birden aklıma gelen düşünceyle irkildim. "Fakat öğretmenle konuşurken bu kıyafetin üzerimde olmasını istemiyorum. Ona haber yollayıp bizimle törenden sonra odada buluşmasını söyler misin, ben üzerimi değiştirdikten *sonra*?"

"Tamam." Alanna başını onaylarcasına salladı ve yüzü parlak pembe bir renge büründü.

"Hey, sizin aranızda bir sorun mu..."

Alanna sözümü kesti. "Hayır! Hiçbir sorun yok!" Boğazını temizledikten sonra beni aceleyle kapıya doğru çekiştirdi. "Rhea, geç kalamayız."

"Ah, lanet olası." İngiliz küfürleri kullanmak, saygınlığımı belli bir seviyede tutmama yardımcı olabilirdi. En azından teoride. Omuzlarımı kaldırdım ama bu sefer de göğüslerim normalden daha dikkat çekici bir şekilde dışarı doğru çıkmıştı.

Bir kez daha söylüyorum, ben küçük göğüslü olarak tarif edilebilecek biri değildim. Ve bundan her zaman memnun olmuşumdur. Dürüst olmam gerekirse, göğüsleri dümdüz olan kız arkadaşlarım bikini üstlerini dolduramadıkları için ağlayıp sızlanırken ve göğüs büyütme operasyonu için plastik cerraha koşuştururlarken ben göğüslerimle her zaman gurur duymuşumdur. Alanna'nın peşinden banyonun sağladığı mahremiyetten çıkarken, yetişkin yaşamımda ilk kez kendimi Göğüs Perisi (kendisi Diş Perisi'nin daha popüler olan kuzenidir) tarafından bu denli kutsanmamış olmayı dilerken buldum.

Odadan çıktığımızda Alanna önüne geçmem için kenara çekildi. Bana cesaret verici bir şekilde gülümsedi. Kapıda duran nöbetçilere bakamıyordum bile fakat gözlerini üzerimde hissediyordum. Ya da daha açık olmam gerekirse, *gözlerini çıplak göğüslerime dikmiş olduklarını hissediyordum*!

Dönüp boş koridorda aceleyle yürümeye başladım.

"Leydim?"

Ve Alanna'nın sesiyle durdum. Hâlâ banyonun kapısında duruyordu. Döndüm ve ona cadaloz Rhiannon'a benzediğinden emin olduğum bir bakış attım.

"Evet," diye tısladım sıktığım dişlerimin arasından.

"Leydim, hiç zamanımız kalmadı. Eğer odanızdan istediğiniz bir şey varsa hizmetçilerden birini yollayıp sizin için getirtebilirim." Başıyla gizlice yöneldiğim yolun ters tarafını işaret etti.

Pekâlâ, demek yanlış yöne doğru gidiyordum.

"Hatırlattığın için teşekkür ederim." Kararlı adımlarla geri döndüm ve benimle yürümek zorunda kalması için yanından geçerken elini yakaladım.

"Hangi lanet yöne doğru gitmemiz gerektiğini bana göstermelisin," diye fısıldadım.

"Törene katılan herkes, Rhiannon'u Epona'nın ahırlarının önünde bekler," diye fısıldadı. "Atının üzerinde Tor'a doğru giderken ve hizmetçilerinin Seçilmiş'in önünde yerlere çiçekler serpiştirirken oluşan görüntüden çok hoşlanırdı."

Koridorda yürürken bir köşeyi döndük ve koridor birden genişledi. Oymalarla süslenmiş iki tane çift kanatlı kapı, dün gördüğüm güzel avluya açılıyordu. Kapılardan geçerken Alanna fısıldamaya devam etti.

"Bu yolu avluyu geçene kadar dümdüz devam et. Oradaki kapıları görüyor musun?" Başımla onayladım. "Oradan geçeceğiz, sağa döneceğiz ve birkaç açık kapıdan daha geçeceğiz. Sonra ahırları ve sana eşlik edecek olan diğerlerini göreceksin."

Yeniden başımı salladım.

Alanna elimden çekiştirdi. "Rhea, yavaşla. Buranın senin olduğunu unutma. Sen Epona'nın Kıymetlisi, Partholon'un Başrahibesi'sin ve bu töreni daha önce defalarca yaptın."

Anlattığı yolu takip ettim ve henüz kendimi hazırlayamamışken ana tapınak binasından sabahın ilk ışıklarına çıkıvermiştik. Ayaklarım durmuştu ve Alanna'nın kendimi toparlayabilmem için bana izin vererek beni ileri doğru itmemesine sevinmiştim.

Tapınağın arka kapısı, bizi ahırların arka tarafına çıkarmıştı. Ağıl birkaç metre ilerideydi. Ağılın önünde ise üzerlerinde muhteşem, transparan, beyaz elbiseler olan (üzeri olmayan tek kıyafet benimkiydi) yarım düzine kadar hizmetçi bekliyordu. Ellerinde, içinde gül yaprakları olduğunu düşündüğüm sepetler vardı. Epi ve ClanFintan ise tam ortalarında duruyorlardı.

Sanki varlığımı hissetmiş gibi Epi kulaklarını benim durduğum tarafa doğru eğdi ve hafifçe kişneyerek bana hoş geldin dedi.

"Epona'nın Kıymetlisi..." Alanna elimi bırakmadan önce son bir kez hafifçe sıktı. "Bunu yapabilirsin. Sana güveniyorlar."

Derin bir nefes aldım, çenemi kaldırdım ve mağrur bir şekilde kapıdan çıktım. Eğer bunu yapacaksam doğru yapacaktım. Beni bekleyen topluluğa yaklaşırken gözlerimi Epi'den ayırmamaya çalışıyordum fakat göğüslerimin neşe içinde hopladığından ne kadar eminsem, ClanFintan'ın yakıcı bakışlarını üzerimde hissettiğimden de o kadar emindim. Sanırım göğüslerim sonunda serbest kaldıkları için mutlu olmuşlardı.

Peri kızları her zamanki zarif reveranslarını yaptılar ve Epi'nin az önceki belli belirsiz sesi, beni gördüğünde neşeli bir kişnemeye dönüşmüştü. Kadifemsi burnuyla yanağıma dokundu. "Nasılsın bakalım, tatlı kız? Seni merak ettim ve çok özledim."

Burnuyla bana sokulması benim için rahatlatıcı bir cevap olmuştu.

"Beni de özleyip merak ettin mi?" ClanFintan'ın boğuk sesi, sırtımdan aşağı ve yukarı, bedenimin her yanının ürpermesine neden olan sıcak bir dokunuş gibiydi.

Sırtımı Epi'nin sıcak bedenine yaslayarak ClanFintan'a döndüm.

"Seni de özledim." Muzip bir gülümsemeyle yüzüne baktım. "Ama fiziksel açıdan hiçbir sorunun olmadığından kesinlikle eminim, bu nedenle endişelenmemi gerektirecek bir durum yoktu. Yoksa dün gece bir şekilde ayağını mı incittin?"

Hizmetçiler sevimli bir şekilde kıkırdadıklarında, "hizmetçi" unvanlarının öylesine mi olduğunu merak ettim.

ClanFintan'ın bakışlarındaki çapkın ifade bana aniden bir korsanı anımsattı ve sonra elimi tutarak dudaklarına götürdü. Önce avucumu ve sonra bileğimi öptü ve dudakları, nabzımın deliler gibi attığı noktada durakladı.

"Hayır..." Elimi bırakmadan bana bir adım yaklaştı. "Dün gece hiçbir yerimizi, yani *yerimi* incitmedim."

İnsanı okşayan bir sesi vardı ve bir an için göğüslerimin çıplak olduğunu bile unutmuştum. Ama Alanna'nın sesi beni gerçek dünyaya geri döndürdü. Yani bu dünyaya gerçek denebilirse tabii.

"Leydim, tören için hazır mısınız?"

"Evet." Epi'ye bakınca kolanının bu açık, güneşli sabah havasında ne kadar güzel parladığını fark ettim. Yularını ve eyer örtüsünü oymalı altın bir çivi başı tutuyordu (yine lanet kuru kafalar). Üzengileri bile parıldıyordu ve üzerinden bana göz kırpan değerli taşları görünce hiç şaşırmamıştım bile.

"Rhiannon, izin ver."

ClanFintan kollarını belime dolayarak beni tek bir hareketle Epi'nin üzerine bindirdi. Bacağımın tekini diğer yanına geçirdim ve iki hizmetçi ayaklarımı üzengilere yerleştirmek için öne atıldılar. Etek konusunda haklıydım. Yırtmaçların yerleri o kadar iyiydi ki kumaş, Epi'nin üzerine çok hoş bir şekilde dökülüyor ve bacaklarımın büyük bir kısmını açıkta bırakıyordu. Hımm, belki böylece çıplak göğüslerim o kadar dikkat çekmezdi.

Periler aceleyle ilerleyerek Epi'nin önünde ikili bir sıra oluşturdular. Alanna, Epi'nin sağında, ClanFintan ise solunda durdu. Alanna'ya baktım ve bana başını sallayarak işaret verdi.

"Gidelim," diyerek Epi'ye işaret verdim ve o da ne yaptığını biliyormuş gibi hemen harekete geçti. Kızlar önümüzden balerin gibi zarif hareketlerle hoplaya zıplaya gidiyorlardı. Her birkaç adımda, bir tanesi sepetinden bir avuç gül yaprağı alıyor ve Epi'nin önüne serpiştiriyordu. Ayrıca arada bir içlerinden birinin parmak ucunda neşe içinde döndüğünü de fark etmiştim. (Sanırım göğüsleri açıkta olmadığı için seviniyorlardı, yanılıyor da olabilirdim tabii.)

Yavaş yavaş tapınaktan uzaklaşmaya başladık, kuzeydoğuya ilerliyorduk. İlerideki duvar tüm ihtişamıyla belirmeye başlamıştı. Arka çıkış, ön kapılardan daha ufaktı, bu yüzden ahırların çıkış kapısı gibi arkamızdan kapandığında tapınak duvarından ayırt edilemez bir şekilde kaybolmuştu. Önümüzde yumuşak hatlı bir tepe vardı ve Epi tepeye tırmanırken karşılama çığlıklarının başladığını duydum. Tepeden inmeye başladık ve ellerimin ne kadar titrediğinin görülmemesi için Epi'nin dizginlerine sıkı sıkı tutundum.

Önümüz, insan ve Kentaur deryasıyla dolmuştu. Kalabalığın arkasındaki, geniş Geal Nehri'ni görebiliyordum ve gözlerimle akıntıyı aşağıya doğru takip ettiğimde havada süzülürken fark etiğim

bölümünü görebildim; daha da genişlemiş ve birkaç kayığın yanaştığı bir çeşit liman oluşturmuştu.

İnsanların önüne geldiğimizde kalabalık yarıldı ve ben sanki göğüsleri meydanda bir Musa'ymışım gibi herkes, hoplayıp zıplayarak yerlere çiçekler serpiştiren hizmetçilere yol açtı. Aralarından geçerken insanlar bizi öylesine sıcak karşılıyorlardı ki mideme giren kramplarn kesildiğini hissettim. Bir grup Kentaur'la birlikte duran Dougal ve Connor'ı gördüm. Onların bağırışlarıyla yüzüme mutlu bir gülümseme yayıldı. Ellerimin titremesi durdu. Muhteşem bir seyirci kitlesiydi. Onlara gülümseyerek el salladım (kraliçe gibi fakat Kraliçe'den daha dost canlısı görünmek istiyordum, o her zaman çok sert ve fazla İngiliz görünürdü). Yoncalarla kaplı bir tepeye doğru gidiyorduk. Tepenin etrafı yüksek, antik görünümlü ve sis rengi taşlarla çevriliydi. Kızlarım birbirlerinden ayrıldı ve her biri bir taşın yanında durdu. Epi ise hiç durmadan taşın arasından geçerek tepenin en yüksek ucuna doğru tırmanmaya başladı. ClanFintan ve Alanna'nın bizi takip ettiklerini görünce rahatlamıştım.

Epi en tepeye ulaştığında nehir arkamızda kalacak şekilde döndü. İnsanlar önümüzdeydi ve çok geçmeden saygılı bir biçimde sessizleştiler. Aşağıya, Alanna'ya doğru baktım. Omzunun üzerinden nehre doğru baktı. Ben de aynısını yaptım. Su harika görünüyordu. Güneş, uzak taraftaki kıyıda bulunan ağaçların üzerinden yükseldi ve ışınlarıyla suya dokundu. Sanki mücevherler erimiş, pırıl pırıl parlayan bir nehre dönüşmüşlerdi. Gözlerimi manzaradan güçlükle ayırarak Alanna'nın beklentiyle bakan yüzünü gördüm.

Başını salladı. Dudaklarıyla zar zor anlayabildiğim bir şekilde, "Zamanı geldi," diye işaret etti.

Boğazımı temizleyerek kalabalığa döndüm ve içimden gizlice Epona'ya yalvardım: *Eğer ben gerçekten senin Seçilmişinsem, lütfen bu insanlara söylemem için bana doğru sözcükleri ver.*

En iyi öğretmen sesimi kullanarak beklenen kelimeyle konuşmama başladım. "Günaydın!"

Kalabalığın içine dalga dalga yayılan kahkahaları ve sonra da hevesli bir şekilde verilen karşılığı duydum. "Günaydın, Epona'nın Kıymetlisi!"

Buraya kadar iyi gitmiştim.

"Bugün iki nedenden dolayı buradayım." Sessizlikleri beni korkutmuştu; bir an için öğrencilerimin burada olup gerçek anlamda dikkat kesilmenin nasıl göründüğünü görmelerini istedim. "İlk olarak bizi tehdit etmekte olan kötülükle ilgili konuşmak, ikinci olarak da Epona'dan davamızda bizden yardımlarını esirgememesini dilemek için sizlerleyim." Kararlı bir ifadeyle kalabalığa bakarken birkaç kişi ve Kentaur'la da göz göze geldim. "Bildiğiniz gibi, MacCallan Kalesi ve babam Fomorian'lar tarafından katledildi."

Burada duraksadım ve üzüntülerini gösterebilmeleri için onlara biraz zaman tanıdım. Yeniden sessizlik sağlandığında devam ettim.

"Epona, bana onların Koruyucu Kale'yi de istila ettiklerini gösterdi." Bu sefer sözlerimin karşılığı dehşet dolu bir sessizlik olmuştu. Yüzlerine baktım ve kadınlarla ilgili bildiklerimi anlatmaya içimin el vermeyeceğini fark ettim. Kentaur'ların her şeyi tüm çirkinliğiyle bildiğinden emindim fakat bu bilginin ne kadar yayıldığından emin değildim. İçimden bir ses burada o konulara girmemem gerektiğini söylüyordu. Bunun için sonradan vakit olacaktı, istilanın ilk şoku atlatıldıktan sonra.

Dönerek ClanFintan'a işaret verdim. Epi'ye bir adım yaklaştı.

"Eşim, ClanFintan'ı savaşçıların lideri olarak tayin ettim." Kentaur'lardan gelen mutluluk nidalarına insanlar da katıldı. Alanna'ya aceleyle kibirli bir, "Gördün mü, erkekleri kendine baktırmanın birden fazla yolu var" bakışı attım (çok fazla olmasa da yine de var).

Bağrışmalar sonra erdiğinde devam ettim. "ClanFintan, tüm klan ve toplulukların liderlerine haber gönderdi." Tüm kalbimle işe yaramasını umduğum ani bir karar verdim. "Onlarla görüştükten sonra, tüm aile reisleriyle de toplanacak." Doğru şeyleri söylediğimi ve doğru terimleri kullandığımı ümit ediyordum. "Onları, savaş planlarımızla ilgili bilgilendirecek ve böylece hepiniz savaşa hazırlanabileceksiniz." Başlarını onaylarcasına sallayanları görünce rahatlayarak içimi çektim. "Fakat yapmamız gereken ilk şey, düşmanla ilgili geçmişe ait tüm bilgileri öğrenmektir. İçinizden herhangi birinin bu konuyla ilgili bildikleri varsa ve bu bilgilerin yalnızca çocukları korkutmak için anlatılan peri masallarında geçtiğini düşünüyor bile olsa, tapınağa

gelip Alanna'yla görüşsün. Alanna o kişiyi tarihçimize götürecek ve böylece bu bilgi değerlendirilmiş olacaktır. Kendimizi eğiteceğiz ve silahlanacağız çünkü korkunç düşünceler, insanın karşısında duran korkunç şeylerden daha beterdir." Bu harika söz için, içimden Shakespeare'e teşekkür ettim.

"Unutmayın, iyiliğin tek bir düşmanı vardır: kötülük. Fakat kötülüğün her zaman iki düşmanı vardır: iyilik ve kendisi." İşte bu oldukça etkili olmuştu ve birkaç kişi sözlerime katılarak bağrıştıklarında bu sözleri nerede duyduğumu hatırlıyor olmayı diledim.

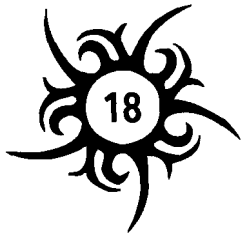
"Şimdi, Epona'nın bizi koruması için onun yardımını dileyelim." Kalabalık sessizleşti. Ellerimi ne halt edeceğim konusunu düşünürken birden tüm bunların başlamasına neden olan o vazonun üzerindeki resim aklıma geldi. Bilinçsiz bir şekilde, bedenimin bilinmeyen bir sanatçının fırça darbelerinin çok anlamlı bir şekilde yakaladığı, Rhiannon'un o duruşunu taklit etmeye başladığını fark ettim. Bedenim, belimden kıvrılarak parıldayan nehre bakacak şekilde döndü. Kolum da avcum yukarı bakacak şekilde kalktı. Gözlerimi kapadım ve Yeats'in dualarıma verilmiş bir cevap gibi zihnimde dönüp duran şiirindeki dizelere yoğunlaştım. Şairin o güzel şiirinin bir kıtasını okumaya başladığımda kelimeler kendiliğinden aklıma gelivermişti.

Ağarmaya başladığında gün
Sayarım sevaplarımı, günahlarımı bir bir,
Senin hatırına uyanığım büsbütün
Hiç çıkarmadan aklımdan ezeli vaadimizi
Ah o kartal bakışlar hâlâ yüzündedir,
Yüreğimin kökünden kopmuş olsam da,
Öyle yüce bir tatlılık akar ki,
Bedenim titrer tepeden tırnağa tir tir.

Yeats'in, şiiriyle biraz oynamış olmamı sorun etmeyeceğini ve bu değiştirilmiş sınıf öğrencilerinin de söylediklerimi 'anlayacaklarını' umarak durdum. "Tıpkı bir annenin çocuklarını koruduğu gibi Epona'nın inayeti her an bizimle olsun. Ve kötülüğün hiçbir zaman

gerçek anlamda galip gelemeyeceğini bilmemiz için bize yardımcı olsun."

Gözlerimi açtım ve kolumu indirdim. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle kalabalığa dönerek sözlerimi bitirdim: "Çok yaşayın ve bolluk içinde olun!"

İnsanların dağılmaya başladıklarını görünce rahatlayarak iç geçirdim. Epi geldiği yoldan geri dönmeye başlamadan önce, onay almak için Alanna'ya baktım. Yüzü parıldıyordu ve bana göz kırpmasaydı mahvolmuştum. Omuzlarımdaki son ağırlık da kalkmıştı. Epi tepeden aşağıya inmeye başladığında etrafımın yoğun bir sevgi ve kabullenmeyle sarıldığını hissettim.

"Rhiannon!" ClanFintan'ın keskin sesi beni şaşırttı. Epi'yi durdurdum ve omzumun üzerinden ona doğru baktım. Arkamdaydı, hâlâ Tor'u zirvesindeydi. Ama bana bakmıyordu, tapınak bölgesinin kuzey kısmına doğru bakıyordu. Gözlerini kısmış, bir şey görmeye çalışıyordu ve durmadan burnundan nefes alarak yutkunuyor, sanki rüzgârın tadını almaya çalışıyordu. Sonra birden elini ileriye uzattı ve parmağını takip ederek işaret ettiği ağaçlara doğru baktım.

"O nedir?" Epi de altımda huzursuzlanarak kıpırdanmaya başladı. Onu yeniden tepeye, ClanFintan'ın yanına doğru çıkarmak için pek fazla çaba harcamam gerekmemişti.

"Kuzeyden gelen rüzgârda karanlığın tadını alıyorum." Sesinin tonu ürpermeme neden oldu. "Bu tadı daha önce de almıştım." Tüm dikkati ağaçların üzerindeydi.

"MacCallan Kalesi'nde mi?" Sesim titriyordu.

Başıyla onayladı.

Kalabalığın içinde bir hareketlenme olduğunu gördüm. Birden etrafımız Kentaur'larla çevrildi. Benim askerlerim de onlara katılmak için tapınaktan dışarıya akın ediyorlardı.

ClanFintan emirler yağdırmaya başladı. Yanımıza ilk ulaşan askerlerle konuştu. "Ormanda bu tarafa yaklaşan bir şey var. Rhiannon'u

güvenli bir yere götürün, sonra da kadın ve çocukları tapınak sınırlarının içine alın."

İçimden bir çığlık yükseldi *ClanFintan'ın yanından ayrılma.*

İçimdeki sesi hiç sorgulamadan konuşmaya başladım.

"Ben ClanFintan'la kalıyorum. Kadın ve çocukları güvenli bir yere götürün." Askerlerim beni selamlayarak aceleyle yanımızdan ayrıldılar. Ona konuşma fırsatı vermeden ClanFintan'a bakarak tekrar ettim: "Seninle kalıyorum."

"Ve ben de Rhiannon'la kalıyorum." ClanFintan'ın diğer yanından Alanna'nın cesur sesini duydum.

ClanFintan içini çekti ama ikimize de karşı gelmedi. Dikkatini yeniden ağaçlara çevirdi.

Hafif ve görünüşte zararsız olan rüzgâr yüzümüzü okşuyordu. Dougal da Tor'a gelip bize katıldı ve artık Epi ile ben kokusunu aldıkları şeyin ne olduğunu anlamaya çalışarak boşa çabalayan iki Kentaur'un arasında güvendeydik.

"Kentaur kokusu da alıyorum." Dougal'ın sesi sertti. ClanFintan yalnızca başını ani bir hareketle sallayarak cevap verdi.

"İşte orada!" Connor'ın bağırışıyla bakışlarımız, ağaç hattının ortasından nehre yakın bir bölgeye çevrildi. Ağaçların arasından yalpalayarak çıkan bir Kentaur hızla fakat tökezleyerek bize doğru geliyordu.

"Ian!" Dougal'ın çığlığı göğsünden koparak çıktığında ClanFintan'ın yüzünde bir şeyler anladığına dair bir ifade olduğunu fark ettim.

"Dougal, Connor, bizimle gelin. Diğerleri, Ian ve ağaçların arasında konumlanın. Eğer takip edildiyse, Ian'ı ve kendimizi güvenli bir yere atana kadar onları oyalamalısınız." Alanna'yı kucaklayarak sırtına bindirdi. "Sıkı tutun, hızlı gideceğiz." Alanna başını salladı, sonra bana döndü. "Yanımdan ayrılma."

"Ayrılmam." Epi'nin dizginlerinden ve yelesinden sıkıca tutundum. Bir sporcu sütyeni olmasını dileyemeyecek kadar korkmuştum.

Tepeden aşağı büyük bir hızla indik. Epi'nin ne kadar iyi gittiğini görünce onunla gururlanmıştım ama nereye gidiyor olabileceğimizi düşününce hissettiğim bu gurur korkuya dönüştü.

Yaklaşmakta olan Kentaur'a ilk ulaşan Dougal oldu. Kentaur tökezleyip yere yığılırken Dougal tam zamanında durdu ve Kentaur'u yakaladı.

ClanFintan, Connor, Epi ve ben onların yanına ulaştığımızda Alanna'nın şaşkınlık içinde soluğunun kesildiğini duydum. Dougal diz çökmüş, Kentaur'un kanlar içindeki bedenini tutuyordu.

"Ian! Tanrım!" ClanFintan'ın sesi acı doluydu ve o da Kentaur'un diğer yanına diz çöktü.

Alanna onun sırtından indi ve korkunç manzaraya bakarak olduğu yerde donakaldı.

"Takip edildin mi?" diye sordu ClanFintan ve Ian başını iki yana salladı.

"Hayır... takip... edilmedim!"

"Nefes al, Ian, sonra da bize neler olduğunu anlat."

Dougal rahatlaması için fısıldarken, Ian da nefes alabilmek için çabaladı. Kentaur'un her tarafı kan ve terin berbat bir karışımına bulanmıştı. Şiddetle sarsılıyordu. İlk başta bedeninde herhangi bir yara görememiştim ve o kadar kanın nereden geldiğini merak etmiştim. Sonra ayağa kalkmak isterken kıpırdandı ve bedeninin at kısmında göğsünün bir ucundan diğerine uzanan korkunç bir kesik olduğunu fark ettim. Kıpırdandıkça, zaten kana bulanmış olan bedeninin taze kanla bir kez daha yıkandığını gördüm.

"Hayır." ClanFintan ve Dougal ayağa kalkmasını engellediler. "Kalkmaya çalışma."

Epi'nin üzerinden indim, pelerinimi omuzlarımdan çekip çıkardım. Atlar ve insanlar hakkında yeteri kadar bilgi sahibiydim ve kanamanın basınçla durdurulacağını biliyordum. ClanFintan'a baktım, başıyla beni onayladı, sonra da Kentaur'un yanında diz çökerek katladığım pelerini korkunç yarasına bastırdım.

"Connor, git ve bir doktor getir!" diye bağırdım. Hızla dönerek tapınağa doğru koşmaya başladı.

Yerde yatan Kentaur'un arkasında gördüğüm hareketlilik dikkatimi çekti ve o tarafa bakınca bir dizi savaşçının bizim ve ağaçların arasında bir hat oluşturduklarını gördüm. Onların orada durduklarını ve genç Kentaur'a bunu yapanla yüzleşmeye hazır olduklarını görmek,

böylesine bir karmaşanın ortasında içimin bir an olsun rahatlamasını sağlamıştı.

Yeniden yaralı Kentaur'a döndüm. Yakından bakıldığında, yaraları ilk halinden daha kötü görünüyordu. Kan ve ter her yanını öylesine kaplamıştı ki sanki bedeninin insan kısmı ve tüyleri kara, kirli bir renge bürünmüştü. Bedeni yara ve kesiklerle doluydu. Omzunun üzerinden bedeninin diğer taraflarına baktım. Grotesk bir yorgan gibi gümüşi-sarı tüyleri, açık yaralarından çıkan kıpkırmızı et parçaları ve sızan kanla karışmış vücut sıvıları arasına serpiştirilmiş yamalar gibi görünüyordu. Kaslarının her kasılışıyla berbat kesiklerinden kan sızıyordu.

Konuşmaya başladığında, gözlerim kan ve kirden grileşmiş korkunç yüzüne doğru kaydı.

"Laragon'u... kaybettik." Kelimelerinin arasında derin nefesler alıyor, sesi titriyordu. "İnsanlar... öldü." Son kelimesini fısıldamıştı.

"Kadınlar da mı?" diye sordu ClanFintan.

Ian acı içinde başını iki yana salladı. "Hayır, kadınları... öldürmediler."

"Peki ya diğer Kentaur'lar?" ClanFintan'ın sorusu aralarındaki boşlukta asılı kalmıştı.

"Öldüler." Bu sözcük, herkesin farkına vardığı korkuların korkunç sessizliğinde Kentaur'un dudaklarından çıkmıştı. Ian'ın bedeni şiddetli bir şekilde sarsılmaya başladı ve gözleri kapandı.

"Ian! Bizimle kal!" Dougal'ın sesi ona âdeta yalvarır gibiydi. Ian kendini zorlayarak gözlerini yeniden açtı.

"Sayıları ne kadardı?"

"Çok-çok fazla." Birden konuşabilmesi için yeterli derece hafifleyen solukları yeniden arttı. "Durduramadım..." Kontrol edilmez bir şekilde titriyordu ve nefes alabilmek için çabalarken sustu.

Pelerinimin içine işleyen kanının sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Dougal! Neredesin?" Ian'ın gözleri açılmıştı fakat sanki göremiyor gibi sağa sola hareket ediyordu.

"Buradayım! Buradayım, kardeşim." Dougal kan içindeki bedeni kendine yaklaştırdı ve titremesini durdurabilmek için korumacı bir tavırla kollarıyla Ian'ı sardı. "Her şey yolunda. Artık güvendesin."

ClanFintan beni ölmekte olan Kentaur'un yanından uzaklaştırdı ve kendi yanına doğru çekerek sıkıca bedenine bastırdı. Çaresizce Ian'ın dudaklarının kenarından kırmızı köpüklerin akışını seyrettim. ClanFintan, alçak ve hafif bir tonla bir ilahi söylemeye başladı. Dougal'ın, ilahinin sesini duyunca ClanFintan'a öfkeli bir ifadeyle baktığını gördüm. ClanFintan susmamış, başını hüzünlü bir şekilde sallayarak Dougal'ın zaten farkında olduğu gerçeği kabullenmesini ima etmişti.

"ClanFintan." Kocamın adını söylerken, Ian'ın sesi inanılmaz derecede net çıkmıştı.

"Evet." ClanFintan duasının arasında cevap verdi. "Buradayım. Seni evine götüreceğim."

ClanFintan yüzünü gökyüzüne çevirip sesini yükseltti ve Kentaur'un acısını azaltan, onu sakinleştiren bir büyüye benzeyen kelimeleri tekrarlayıp dururken Ian'ın bedeni biraz rahatlamış gibiydi.

Dougal'ın gözlerini kapayıp başını kardeşine yaslayışını izledim. Gözyaşlarının, yüzünden akarak Ian'ın kanıyla karıştığını görebiliyordum.

"Seni seviyorum, kardeşim. Epona'nın mis gibi kokan kırlarında yeniden buluşacağız." Rüzgâr, Dougal'ın fısıldayan sesinden çıkan kelimeleri havaya bir çığlık gibi yaymıştı.

Ian'ın bedeni bir kez daha kasıldı ve sonra genç adam hafifçe içini çekerek hareketsiz kaldı.

ClanFintan tekrarladığı melodiye devam etti. Başını eğip gözlerini kapayarak tüm dikkatini topladı. Sesi gitgide yumuşadı ve sonunda Ian'ınki gibi kesildi. Sonra ayağa kalktı, beni de nazikçe kaldırdı ve kardeşine sıkı sıkı sarılıp ağlayan Dougal'a yaklaştı.

"Dougal..." Hissettiği acıdan ClanFintan'ın sesi boğuklaşmıştı. "Bitti. O gitti."

Dougal gözlerini açtı ve yavaşça başını kaldırarak Şaman'ına baktı. "O daha çok gençti. Bu olmamalıydı." Sesi, yıkılmış yaşlı bir adamın sesini andırıyordu.

"Doğru." ClanFintan'ın sesi Dougal'ın acısıyla gölgelenmişti.

Gözlerinin kenarından dökülen yaşları gördüm. Dougal'ın daha dün nasıl da genç ve tatlı biri olduğunu ve ona her gülümseyişimde

çekingen bir tavırla kızardığını düşündüm. ClanFintan'ın yanına gittim, kana bulanmış pelerinimi silkeledim ve Ian'ı göğsündeki o korkunç yaranın üzerine yavaşça serdim. Göz ucuyla fark ettiğim hareketliliğe bakmak için gözlerimi Kentaur'un harap olmuş bedeninden ayırdım. Alanna da yanımıza gelmişti. O da pelerinini omuzlarından çekip çıkardı ve saygı dolu bir tavırla Kentaur'un üzerine serdi. Yüzü gözyaşlarından ıslanmıştı.

Dougal'ın yanağına hafifçe dokundum.

"O çok cesur biriydi. Tıpkı ağabeyi gibi. Keşke onu tanımış olsaydım."

Dougal tek elini kardeşinin üzerinden çekerek elimi tuttu. "Epona'dan onu kutsamasını isteyebilir misiniz, Leydim?"

"Tabii ki."

Dougal'ın elini bırakmadan diğer elimle kocamın elini tuttum. Birleşen avuçlarımız arasında Ian'ın yapış yapış olmuş, sıcak kanını hissettim. Alanna, Dougal'ın diğer yanına geçince Dougal da istemeye istemeye kardeşinin bedeninin başından ayrılarak Alanna'nın elini tuttu. Başımı eğip gözlerimi ölü Kentaur'a çevirdim.

"Epona, zamansız aramızdan ayrılan bu genç Kentaur'u kutsamanı diliyorum. Yumuşak ellerinle ona dokun ve bir daha hiç acı çekmemesi için ona yardım et." Dougal'ın solgun, gergin yüzüne baktım ve içimden gelen bir sesle ekledim: "Ve bu dünyanın, ölümlülerin diyarı olduğunu fakat gideceğimiz diğer dünyanın ruhlarımızın yeniden birleşeceği ve bir daha hiç ayrılmayacağı yaşayanların diyarı olduğunu hatırlamamıza yardımcı ol." Dougal elimi bırakmadan önce minnetle sıktı. Gözlerini kardeşinin bedeninden ayırmadan yavaşça ayağa kalktı. Hızla yaklaşan toynak sesleri, Connor'ın geldiğini haber veriyordu. Sırtında bir adam taşıyordu ve adam, Connor henüz durmadan üzerinden atlayıverdi. Yerdeki Kentaur'a hızla yaklaştı. Omzunda kocaman, deri bir spor çantasına benzeyen bir çanta taşıyordu. Ian'ın yanında diz çöktü ve çantasını karıştırmaya başladı.

Kentaur'un boynuna dokundu ve göğsünün üzerindeki pelerini kenara çekti. Bize bakmadan önce derince bir iç çektiğini duydum.

Doktor, Dougal'a seslendi. "Kaybınız için çok üzgünüm. Cesedi alıp temizlenmesini, vaftiz edilmesini ve yakılmak üzere hazırlanmasını sağlayacağım."

"Tamam," diyebildi Dougal yalnızca. "Tamam." Sonra ClanFintan'a baktı. "Anne ve babamız..." Devam edemedi.

"Bunun için henüz vakit var, evlat," dedi ClanFintan. "Connor, Dougal'ı tapınağa geri götür. Ian'la ben ilgileneceğim."

Connor, Dougal'a yaklaştı ve onu nazik bir şekilde tapınağa doğru yönlendirdi. Gözden kaybolana kadar Dougal hiç önüne dönmedi; gözlerini, ardında bıraktığı kardeşinin bedeninin üzerinden ayıramadı.

Tüm olanları anlayabiliyordum fakat gözlerimi doktordan alamıyordum. Bu adamı tanıyordum, ya da belki bu adamın yansımasını çok iyi tanıyordum desem daha doğru olacaktı.

ClanFintan bir işaret verdi ve kulak tırmalayan bir ıslık çaldı. Ormandan gelebilecek tehlikeye karşı bizi korumaya hazırlanan savaşçılar bulundukları pozisyondan çıkarak bize yaklaştılar.

"Kentaur'lar Ian'ın bedenini çalışma bölgesine götürecekler. Bu genci temizleyip ailesinin huzuruna çıkabilecek şekilde hazırlatabilirseniz size borcumu ödeyemem." ClanFintan'ın sesi sanki dakikalar içinde yaşlanmış gibi çıkıyordu.

"Borç ne demek." Göz göze geldiklerinde, aralarında karşılıklı bir saygıyla birbirlerine baktıklarını gördüm.

"Teşekkür ederim," dedim doktora. "Size güvenebileceğimizi biliyorum." Az önce döktüğüm gözyaşlarım nedeniyle boğuklaşan sesim adamın yansımasına karşı duyduğum içtenlikle doluydu. "Dougal en azından bu konuda rahatlamayı hak ediyor."

"Her şey istediğiniz gibi olacak." Bana cevap verirken yüzünde aniden beliren buz gibi ifade beni şaşkına çevirmişti.

ClanFintan, Kentaur'lara şifacıyı götürmeleri ve Ian'ın bedenini de alarak onunla gitmeleri konusunda emir verdi. Kentaur'lar, Ian'ın cansız bedenini kaldırdılar ve tapınağa giden hüzünlü yolculukları için harekete geçtiler.

Fakat onları izlemek yerine gözlerim bir anda Alanna'ya dönmüştü. Şifacıya bakıyordu ve adamın uzaklaşmadan önce dönerek Alanna'ya kaçamak bir bakış attığını görmüştüm.

"Rhiannon, tapınağa gidelim," dedi ClanFintan.

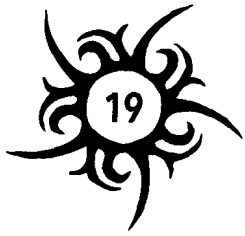
"Tamam..." Sesim birden titremeye başlamıştı.

Boğazımı temizledim ve yumuşak bir sesle Epi'yi çağırdım. Epi, sözümü dinleyerek hemen yanıma geldi.

Korkunç olayı sessizce izleyen uysal kısrağa tatlı tatlı gülümsedim Yanıma geldiğinde, sanki rahatlamak istercesine burnuyla beni dürttü.

"Geçti, tatlı kızım," diye mırıldandım. Gözyaşlarının yanaklarında bıraktığı nemli izleri görebiliyordum ve bu, onun diğer atlardan farklı olduğunu gösteren başka bir kanıttı.

ClanFintan'ın güçlü elleri belimden kavrayarak beni Epi'nin sırtına çıkardı. Sonra da dönerek Alanna'yı kendi sırtına aldı. Hep birlikte yavaş yavaş tapınağa gittik.

ClanFintan, bizi her zamanki hizmetçi topluluğunun değil, oldukça iyi silahlanmış bir grup savaşçının karşıladığı ahırlara yönlendirdi. Önce beni Epi'nin sırtından indirdi, sonra da nazikçe Alanna'yı indirdi.

"Kentaur ve insan, tüm başsavaşçıları tapınağın kabul salonunda toplayın," diye emretti askerlerimden birine.

Asker emre uymak için harekete geçmeden önce bana baktı. "ClanFintan'ı savaşçıların lideri olarak atadım. Ne bekliyorsun? Onun emirlerine de benimkiler gibi uyacaksın." Sesimin etkileyici olmasına dikkat etmiştim.

Asker beni selamladı ve sonra ClanFintan'a döndü. "Emredersiniz, Lordum," diyerek hızla uzaklaştı.

Epi'yi son kez okşadım ve nazikçe burnundan öptüm. Aslında hiç gerek olmadığını bildiğim halde, "Ona iyi bakın," dedim onu götürmek için bekleyen askere.

"Tabii, Leydim."

Alanna yanıma geldi. "Rhea, yıkanmalısın." Belli belirsiz bir hareketle kan içinde kalmış kıyafetlerimi ve tenimi işaret etti.

Kendime bir baktım ve ellerimin, göğüslerimin ve bedenimin çok ufak bir kısmını örten ipekli kıyafetimin kan içinde olduğunu görünce şaşırdım. Çok fazla kan vardı... Birden midem kalktı, sanki çok fazla Benadryl[33] içmişim gibi zihnim bulanmaya başladı. Kuvvetli bir baş dönmesiyle sendeledim.

"Rhiannon?" ClanFintan'ın sesi endişeliydi.

---

33 Bir tür alerji ilacı. (ç.n.)

Bulanık zihnimi temizleyebilmek için gözlerimi kırpıştırmaya çalışarak cevap verdim.

"Çok korkunçtu. Zavallı Kentaur..."

"Kötülük yalnızca iyiliğin gölgesidir." Kollarını bedenime sardı ve titreyen bedenimi kucaklayarak göğsüne yasladı. Vücudunun sıcaklığı beni sararken gücünün bana geçtiğini hissettim. "Biz iyilikle ışıkta yürürüz, kötülük ise karanlığın içine sinerek saklanır." Sözlerine devam ederken bedenimi saran kollarını sıktı. "Fakat saklanmaya devam etmesine izin vermeyeceğiz. Onu karanlık yuvasında yakıp kül edeceğiz."

Bedeninin sıcaklığı ve gücünün muhteşem karışımı ile inancının gücü birleşerek panikleyen zihnimdeki sisin içine işlemişti. Alanna'ya döndüm.

"Klan ve toplulukların liderleriyle buluşmadan önce öğretmenle görüşerek bu yaratıklar hakkında ne bilindiğini öğrenmemiz gerekiyor." ClanFintan'ın sessiz desteğini hissedebiliyordum. "Öğretmen kadına bizimle odamın yanındaki kütüphanede buluşması için haber yolla. Adı neydi, bu arada?"

"*Adamın* adı Carolan," dedi.

Yanakları yeniden pembeleşmişti ve ona soru soran gözlerle baktığımda derin bir nefes alarak devam etti.

"O aslında bir öğretmen değil, bir tarihçi." Huzursuz bir şekilde duraksadı. "Ve bir şifacı."

Birden her şey yerine oturmuştu.

"O, Connor'ın Ian için getirdiği adam, öyle değil mi?"

"Evet, Rhea." Kesinlikle çok utanmış görünüyordu.

"İlgili bir şifacıya benziyor." ClanFintan, Alanna'yla aramızdaki sessiz iletişimden bihaberdi. Fakat o bir erkekti, o nedenle bu durum beni fazla şaşırtmamıştı.

Yeniden ClanFintan'a döndüm ve çabucak bir öpücük vermek için kolundan çektim.

"Alanna ve ben temizlenmeye gidiyoruz. Sen de Şifacı'yı getir ve benim odamda buluşalım."

"Uzun sürmez." Ayrılırken yanağıma hafifçe dokundu.

Yalnız kalır kalmaz Alanna'ya döndüm. "Konuşmamız gerek, arkadaşım."

Başını sallayarak beni takip etti. Yolumu tek başıma bulmaya başladığım için rahatlamıştım. Avluya açıldığını bildiğim kapıdan geçtim. Bu sefer avlu gevezelik eden kadın ve çocuklarla doluydu ve savaşçıların sesiyle çınlıyordu. Benim girmemle içeriye duygu yüklü bir sessizlik çöktü. Gözlerindeki korku dolu ifadeleri gördüğümde nasıl görünüyor olabileceğimi anlamıştım.

Birden aynı korku ifadesini, bir bahar günü öğrencilerden birinin kampüse iki adet dolu, yarı-otomatik silahla girerken yakalandığında gördüğümü hatırlamıştım. Saklanmanın ve yalan söylemenin işleri daha kötüye götüreceğini tecrübelerimden biliyordum; doğruları anlatmak ve gerçeğin sonuçlarıyla başa çıkmak daha doğru olacaktı. Bu nedenle ellerime ve bedenime bulaşmış olan kanı saklamaya çalışmadım. Omuzlarımı dik tuttum ve "endişelenmeyin her şey kontrolüm altında" bakışıyla, korkulu gözlerin karşısına dikildim.

Boş laflar, her başarılı öğretmenin cephaneliğindeki en önemli silahtır. "Genç bir Kentaur öldürüldü." Herkesin nefesi kesilmişti. "Şu an tehlikede değiliz fakat düşmana karşı hazırlıklı olmalıyız." Sınıfımda uyguladığım taktiğin aynısını uygulamaya karar verdim. Ne yapacağını bilemediğinde, kalabalığa bir uğraş bul; bu onların hem işbirliği yapmalarını hem de işe yaramalarını sağlar. "Yardımınıza ihtiyacım var. Gruplara ayrılmanızı istiyorum. Bazılarınız yaralılarla ilgilenmek için bir yer hazırlasın; çarşaflardan sargı bezleri hazırlamak gibi şeyler." Bazılarının başlarını salladığını görünce cesaretlendiğimi hissettim. "Hizmetçilerimin yardıma ihtiyacı olacak. İyi yemek pişirenler lütfen bir grup oluşturarak mutfağa haber verin. Savaşçıların iyi beslenmeleri gerekecek."

"Leydim! Kız kardeşlerim ve ben ok yaparak tüccar Kentaur'larla takas ettik," dedi kalabalığın içinden bir ses.

"Kim konuştu?" diye bağırdım.

Kadınlar kenara çekildi; uzun boylu, narin bir sarışın kalabalığın içinden bir adım öne çıktı. Kızın, okulumuzdaki en iyi bilgisayar öğretmenine ne kadar benzediğini görünce rahatlayarak gülümsedim. İşte plan yapmaktan anlayan bir kadın çıkmıştı.

"İsmin?"

"Maraid, Leydim." Tatlı bir reverans yaptı.

Yanımdan hiç ayrılmayan nöbetçilerimden birine döndüm. "Dougal ve Connor'ı çağırın. Onları bu avluya getirin. Kadınlara, savaşçılara yardım etmek için yapmaları gerekenlerle ilgili bilgi versinler." Maraid'i işaret ettim. "Maraid isimli bu kadın, kadın gruplarını düzenlemekle sorumlu olacak."

Nöbetçi beni selamlayarak hızla uzaklaştı.

"Kentaur'lar size neye ihtiyaçları olduğunu söyleyecekler." Öğretmen sesim, umutla bekleyen kadınların ihtiyacı olan şeydi. "Onlara yardım ederek hepimize yardım etmiş olacaksınız; bunun için size minnettarım." Sonra da, "Epona hepinizi korusun," diye ekledim ve Alanna'yı da peşime takarak aceleyle oradan ayrıldım.

Özel koridoruma çıkan kapıdan hızla geçtikten sonra rahatlayarak iç geçirdim ve Alanna'ya, "Sence iyi yaptım mı?" diye fısıldadım.

Başını salladı ve acele adımlarla banyonun kapısına geldiğimizde başını benimkine doğru eğerek, "Bu onları meşgul edecektir. Ve eğer yapacak işleri olursa korkmaya vakit bulamazlar," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Nöbetçi geçmemiz için kapıyı açtı. Banyoya girdik ve Alanna'nın yardım etmesine fırsat bırakmadan üzerimdeki kanlı kıyafetleri çıkarmaya başladım.

"Dougal'ı da çağırtmanın iyi bir fikir olduğundan emin misin?" Alanna bana bir süngер ve bir şişe sabun uzattı. Havuzun kenarına oturdum ve üzerime bulaşan kanı temizlemeye başladım.

"Onu meşgul etmenin iyi olacağını düşündüm." Kalan kanı temizlemek için suyun içine daldım. Alanna, havuzun yanına bir havlu bırakmıştı ve suyun içinden çıkarak yumuşak havluya sarındım.

Alanna büyük gardıroplardan birini karıştırmakla meşguldü.

"Lütfen transparan olmayan *ve* üst kısmı olan bir şeyler bulabilir misin?"

"Sanırım bu uygun olacaktır."

Elinde çok hoş, krem rengi bir kumaş tutuyordu. Uysal bir tavırla kollarımı kaldırdım ve Alanna büyülü elleriyle kumaşı bedenime

dolamaya başladı. Yumuşak kumaşın şeffaf olmadığını görünce sevinmiştim. Kumaşı düzeltti ve başka bir gösterişli iğneyle işini bitirdi.

Bu kıyafet yalnızca uzun bacaklarımın makul bir kısmını açıkta bırakıyordu, ki buna alışıktım ve dürüst olmam gerekirse hoşuma bile gidiyordu.

"Bunu beğendim." Birbirimize gülümsedik. Yeniden tuvalet masasına dönerek mücevher dolu kutuları karıştırmaya başladım. "Kıyafetlerimizi aksesuarlarla süsleyebilme yeteneğimiz bizi toplumun alt kesiminden üstün tutan şeydir," dedim ders anlatır gibi bir ses tonuyla. Damla şekilli, elmas işlemeli bir çift küpeye uzanırken, "Yani erkeklerden," diye ekledim. Kendini beğenmiş kız arkadaş bakışıyla birbirimize baktık.

"Şimdi bana Carolan'dan bahset."

Yüzündeki kendini beğenmiş kız arkadaş ifadesi bir anda kaybolup yerini parlak kırmızı bir renge bıraktı.

"Of, kızarıp durmayı bırak," dedim. Ve tabii ki bu, yüzündeki kırmızılığın daha da belirginleşmesine neden oldu. Elinden tuttum ve makyaj masasının önündeki koltuğa doğru çektim. "Otur ve konuş benimle."

İçini çekip gözlerime baktı. Ve bir kez daha içini çekti.

"Sana yardımcı olmamı ister misin?" Başını onaylarcasına salladı. "Ona âşıksın."

Gözleri büyüdü. Tıpkı Bambi gibi bakıyordu.

"Nasıl?.." Onu susturmak için elimi kaldırdım.

"Olağanüstü sezgisel kavrama yeteneğimden –ya da Tanrıça'nın Kıymetlisi olmam nedeniyle de olabilir– fakat gerçek şu ki bunda anlaşılmayacak bir şey yok." Gülümsedim ve muzip bir ifadeyle omzumla onu dürttüm. "O, Suzanna'nın kocası Gene'in yansıması." Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırırken devam ettim. "Uzun süredir evliler ve Suzanna'ya hâlâ ilk günkü gibi tapıyor. Bu gerçekten oldukça sinir bir durum."

Alanna kedi mırıltısı gibi bir ses çıkarıyordu, bu yüzden bitip tükenmek bilmeyen kaynağımdan bir kadeh şarap doldurarak ona uzattım. Ben devam ederken o da şarabını kana kana içmeye koyuldu.

"Aslında insanların kendilerini yansıtma tarzları çok garip... ya da nasıl anlatsam..." Kendime de bir kadeh şarap doldurdum ve devam etmeden önce bir anlığına durup alternatif boyutun yol açtığı dil bilgisi sorununu nasıl çözebileceğimi düşündüm. "Benim eski dünyamda, Gene bir avukat ve tarihçidir. Suz ve ben ona Doktor-Doktor deriz." Kıkırdadım. "Suz da kendine Bayan Doktor-Doktor der ve kocasının zekâsının bol kaslı, yakışıklı bir Neandertal erkeklere pabuçlarını ters giydirebileceğini söylerdi." Suz'un bu sözlerinin istisnasız olarak her seferinde zihnimde canlandırdığı Gene'in Speedo'lu gülünç görüntüsünü uzaklaştırmaya çalıştım.

"Neandertal nedir?" Alanna'nın sesi sanki şaşkınlığının yol açabileceği bir cinnetin eşiğindeymiş gibi geliyordu.

Kaşlarımı çattım. "Endişelenme. Bu yalnızca, Suz'un da kocası için deli olduğu anlamına geliyor." Bu açıklama ona biraz yardımcı olmuş gibi görünüyordu. "Siz ikiniz bu dünyada evli değil misiniz yani?"

"Hayır!" Sanki elektrik şokuna uğramış gibi sıçramıştı.

"Neden?"

Gözleri dolmaya başladı.

Ah, harika.

"Bana seni sevmediğini söyleme. Dışarıda sana nasıl baktığını gördüm."

"Beni seviyor." Sesi yumuşaktı.

Sonra Gene'in çok genç yaştayken, Suzanna'yla tanışmadan önce bir kez evlenmiş olduğunu hatırladım.

"Başkasıyla mı evli?" En iyi arkadaşların birbirlerine verdikleri desteği sağlamaya hazır bir şekilde elini tuttum.

"Hayır! O benden başka kimseyi sevmiyor."

"O zaman sorun nedir?"

"Sensin." Sesi fısıltıya dönüşmüştü.

"Ben mi!" Ters ters baktım. "O lanet Rhiannon'dan söz ediyorsun sanırım, *benden* değil."

"Üzgünüm. Haklısın. Sen değil, Rhiannon."

"Hâlâ anlamıyorum."

"Birbirimize bir şeyler hissettiğimizi anladığı an, Rhiannon evlenmemi yasakladı. Âşık olmamı da. Sonsuza dek. Benim yalnızca

kendisine ait olduğumu ve başkasının olamayacağımı söyledi." Üzüntülü bir şekilde omuz silkti. "Ancak benimle işi bittiğinde Carolan'la evlenebileceğimi söyledi. O zamana kadar beni beklemesi gerektiğini söyledi."

Bir an dilim tutulmuştu.

"İşte bu nedenle o da bekledi," diye bitirdi cümlesini, üzgün bir tavırla.

"Bencil sürtük." Onları ayırmanın ne kadar saçma olduğunu düşünerek başımı salladım. "O kadar lanet adamla birlikte olup senin bir kişiyle bile olmana izin vermedi demek!"

"Yoo, ondan başka herhangi biriyle olmama karşı çıkmıyordu. Fakat Carolan'a izin vermiyordu."

"Ama sen de Carolan'dan başkasını istemedin."

Başını salladı. İkimiz de şarabımızı içtik. Aklıma bir şey daha gelmişti.

"Alanna, hiç çocuğun var mı?"

"Hayır, tabii ki yok. Ben hiç evlenmedim."

Hiçbir şey söyleyemeden ona öylece baktım. Başka bir dünyada, onun ve sevdiği adamın mutlu bir evlilikleri ve üç güzel kız çocukları olduğunu nasıl söyleyebilirdim ki? Yapamadım. Rhiannon'un kararlarının yine vicdanımı rahatsız ettiğini hissediyordum.

"Benden nefret ediyor olmalı." Alanna beni onaylamak için hafifçe başını sallayana kadar sesli düşündüğümü fark etmemiştim.

Birden ayağa kalktım. "Pekâlâ, bu durumu düzeltebilirim. Evlen onunla. Bugün."

Alanna ayağa fırladı. "A... ama tören için zamanımız yok."

İkinizin evlenebilmesi için ne gerekiyor?"

"Bir rahip veya rahibenin bizi birbirimize bağlayacak yemini etmesi gerek."

"Ben bir rahibeyim, öyle değil mi?"

Anlamaya başlamış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Evet."

"Öyleyse yemin törenini ben yapabilirim," dedim durumu özetleyerek.

"Evet," diye tekrarladı rengi solmuş bir şekilde. "Fakat savaşa hazırlandığımız bir an, bunun için uygun bir zaman olmayabilir."

"Kulağa evlenmek için mükemmel bir zaman gibi geliyor." Ona uzun süre baktım. "Savaşın sonuna kadar beklemek istemezsin öyle değil mi?"

"Hayır." Gözlerinde beliren korkuyu görebiliyordum.

"Haydi öyleyse." Onu kapıya doğru çekiştirdim. "Vampir kılıklı yaratıkların yarattığı pisliği temizledikten sonra yeminlerinizi edebilirsiniz." Hiçbir şey söylemiyor, yalnızca rüyadaymış gibi başını sallıyordu. "Sizin için büyük bir parti vereceğim, her şey harika olacak." Vaizlik yapmanın, en az nedimelik kadar eğlenceli olacağına çabucak karar vermiştim.

Banyodan çıktık ve yönümü bulabilmek için yalnızca bir anlığına duraksadım. Ne yaptığımı bilen bir tavırla uzun adımlar atarak odama doğru yürürken kendi kendime "İşte Gelin Geliyor" parçasını mırıldanıyor ve Alanna'nın yüzündeki sersemlemiş ama mutlu ifadenin tadını çıkarıyordum. İyi Adam olmak Kötü Adam olmaktan çok daha eğlenceliydi (John Wayne bunu gayet iyi biliyordu).

Staci'ye benzeyen hizmetçi, kahvaltı masamın düzenini denetleme işini bitirmek üzereydi. Ballı, sıcak kahvaltılık gevreğin kokusunu alınca midem guruldamaya başlamıştı. Ona takdir eden bir ifadeyle gülümseyerek adının Tarah olduğunu kendime hatırlattım. Ona karşılık vermeme uyuşuk bir ifadeyle şaşırdı ve sonra da biraz dengesiz hareketlerle yürüyerek odadan çıktı.

"Sence kızlar biraz fazla mı içiyor?" diye sordum Alanna'ya, hizmetçiler çıktıktan sonra.

"Efendim?"

"Boş ver." O şaşkın ifade parıldayan yüzüne yapışıp kalmış gibiydi ve söylediğim hiçbir şeyi duyduğunu sanmıyordum. Bazen şarap kızlara dokunurdu (tamamıyla kaza eseri). Bunu dile getirmiş olmam bile çok büyük ayıptı.

"Hadi, gel de yığılıp kalmadan önce bir şeyler ye."

Kelimenin tam anlamıyla kahvaltıya dalmıştık (yani ben dalmıştım, Alanna ise isteksizce yulaf ezmesiyle oynuyordu) ki kapı iki kez sertçe vuruldu.

"Girin!" Ağzım tatlı ezmeyle dolu olduğu halde bağırdım (tadı yulaf ezmesine benziyordu ama –bir anlam ifade edecekse– biraz daha yabaniydi).

Nöbetçilerim kapıyı açtılar ve içeriye ClanFintan, arkasından da Carolan girdi. Müstakbel kocasını görünce Alanna'nın nasıl kızardığını izlemek istediysem de bu durumu biraz Uzay Yolu dizisine benzetmekten kendimi alamamıştım. ClanFintan'ın varlığı, kendimi uzayda bir solucan deliğine çekilen uzay mekiği gibi hissetmeme neden olmuştu. Ne demek istediğimi anlamayan siz uygar insanlar için şöyle bir açıklama yapabilirim: Beni bir elektrik süpürgesi gibi içine çekmişti.

"Selam!" Sesim lanet olası genç bir kız gibi çıkmıştı.

Elimi tuttu ve samimi olduğu kadar artık tanıdık gelmeye başlayan hareketiyle avcumu dudaklarına götürdü.

"Merhaba." Sesi beni sarmış, baştan ayağa ürpermeme neden olmuştu. Elimi öptükten sonra parmaklarımı onunkilere kenetledim ve o da başparmağıyla bileğimi hafifçe okşamaya başladı.

"Dougal nasıl?"

Yüzünde bir acı ifadesi belirdi. "Gerçeği tam olarak idrak edebilmiş değil." Üzüntülü bir şekilde başını salladı. "O ve Ian çok nadir ayrılırlardı. Bu acıya katlanmak onun için zor olacak." Sonra elimi sıkarak devam etti: "Ona birtakım işler verdiğini duydum. Bu akıllıca bir hareket, böylece düşünecek zamanı kalmaz."

"Dougal ve Connor'a emirler vermeme kızmadığına sevindim." Gözlerinin içine bakarak gülümsedim ve o an etrafımdaki her şey eriyip gitti. Gerçekten denemeden karar vermeyin derim.

Alanna boğazını temizler gibi bir ses çıkarınca bir kitap kahramanı olmadığımı hatırladım (içimi çektim). ClanFintan'ın iri gövdesine bakınca, Carolan'ın kapının önünde dikkatle beni inceleyerek sessizce beklediğini gördüm. Normal şartlarda iyi anlaşabileceğim bir adamın bana şüpheyle bakması beni rahatsız ediyordu ve bu nedenle ona karşı da Alanna'ya kullandığım taktiği kullanmaya karar verdim. Sadece kendim gibi davranacak ve onun benden etkilenmesini bekleyecektim, deyim yerindeyse.

"Carolan, içeri gel." Kaşlarını çattığını görünce samimi bir şekilde gülümsedim. "Engin bilgilerine ihtiyacımız var."

Alanna yüzü bana dönük bir şekilde divanlardan birinde oturuyordu, ben de diğerindeydim. ClanFintan masaya (ve bana) yakın bir yerde durdu. Carolan da bize katılmak için yavaşça içeri doğru yürüdü ve ona Alanna'nın oturduğu divanı işaret ettim.

"Otursana. Aç mısın?"

Masanın yanında durdu. Alanna'ya bakmıyordu. "Ayakta durmayı tercih ederim, Leydi Rhiannon," dedi resmî bir sesle. "Ve hayır, biraz önce yedim."

Omuz silktim. "Sen bilirsin ama daha uzun süre burada kalabiliriz. Bu nedenle istediğin zaman oturabilir ve kendine bir şarap alabilirsin. Zaten üzüm benim için kahvaltının vazgeçilmez bir parçasıdır."

Sanki patlamaya hazır bir bomba olduğumu düşünür gibi beni inceliyordu.

ClanFintan buklelerimden birini çekti. "Sen yalnızca şarap seversin," dedi yarısı boşalmış kadehime gözünü dikerek.

"Şarabın tedavi edici özelliği vardır," diye takıldım muzip bir şekilde eline vurarak. Sonra Carolan'a bir kez daha gülümsedim ve işbirlikçi bir tarzda, "Haklı değil miyim, Bay Şifacı?" diye sordum.

"Şarap için hayatın özü derler," dedi hafif bir sesle.

"Gördün mü!" dedim ClanFintan'a ve o da yalnızca burnundan bir ses çıkartmakla yetindi. Alanna'ya dönerek, "O halde senin resmî evlilik törenini yaparken oldukça fazla şarabımız olduğundan emin olmalıyız," diye belirttim.

Eğer mümkün olsaydı, sözlerim Alanna'nın yüzünün daha parlak bir kırmızıya dönüşmesine neden olurdu. Fakat söylediklerim Carolan üzerinde tam tersi bir etki yaratmışa benziyordu. Yüzü, beyaz ve gri arasında berbat bir renge dönüşmüştü ve bir an bir rahibeden çok bir cenaze levazımatçısına ihtiyacı olacağını sandım. Sonra sıktığı dişlerinin arasından konuşmaya başladı. Sesinden açıkça anlaşılan tiksinme duygusu karşısında, ClanFintan'ın yanımda huzursuzca kıpırdandığını hissettim. "Leydi Rhiannon, birçok konuda kırıcı olabileceğinizi biliyordum fakat bu..." Sesi yükselmeye ve bedeni, bastırmaya çalıştığı

hiddetle titremeye başlayınca ClanFintan elimi bıraktı ve korumacı bir tavırla hafifçe ileri doğru hareket etti.

"Leydimle konuşurken sözlerine dikkat et, Şifacı." Sesi ölümü andırıyordu.

"Eğer onun gerçek yüzünü görseydiniz, onu savunmazdınız!" Carolan benim olduğum tarafa doğru yönelerek yere tükürdü.

ClanFintan öylesine bir süratle fırlamıştı ki bedenini yalnızca bir karaltı olarak görebilmiştim. Alanna ve ben de ClanFintan'ı görünce ayağa fırladık. Onu durdurmak için bir şey söylememe fırsat kalmadan Carolan'ı dizlerinin üzerine çökmeye zorladı.

"Özür dile," diye kükredi.

"Hayır!" diye bağırdım ClanFintan'ın Carolan'ı tutan çelik gibi güçlü kollarını gevşetmeye çalışarak. "Özür dilemesi gereken benim. Durumu daha iyi açıklamam gerekirdi, böyle olacağını düşünemedim." ClanFintan'ın kafası karışmış gibiydi ama Carolan'ı bırakarak ayağa kalkmasına izin verdi.

Hemen yanımdaki Alanna'nın elini tuttum ve bana bir kez daha bağırmasına veya başka bir şey yapmasına fırsat vermeden Carolan'ın da elini tutarak Alanna'nınkinin üzerine koydum.

"Onun evleneceği kişi *sensin*, hem de bugün. Bu kadar zaman birbirinizden ayrı olmamanız gerekirdi." Carolan'ın arkasında, hâlâ öfkesini tam olarak yenememiş olan kocama özür diler bir ifadeyle baktım. "Sanırım az önce konuyu pek iyi açıklayamadım fakat bu kadar öfkelenmesini beklemiyordum."

Dikkatimi yeniden az sonra evli bir çift olacak Alanna ve Carolan'a çevirdim. Carolan'ın gözleri kocaman olmuştu (ağzı da açıktı fakat bundan söz etmenin biraz kaba olabileceğini düşündüm). Başımı aşağı yukarı sallayarak ona "evet, gerçekten" ifadesiyle baktım. Sanki korkunç bir şeye dönüşmesinden korkuyormuş gibi Alanna'ya baktı (böyle bir dünyada bu hiç belli olmazdı) ve Alanna'nın belli belirsiz gülümsemesini fark ettiğinde yutkunduğunu duydum.

Carolan bir kez daha az önceki gibi çıldırmadan önce (ve kocam daha sonra ihtiyacı olabilecek bir yerini kırmadan önce; boynu gibi), iki elimi de onların ellerinin üzerine koydum ve Longfellow'dan uyarladığım evlilik yeminine başladım. "Hayatımızda aşkla ilk ta-

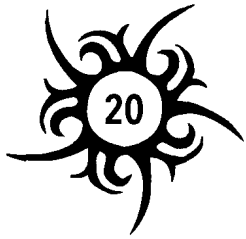
nıştığımız an kadar kutsal başka bir şey yoktur, o ipeksi kanatlarını ilk çırptığı an kadar, kısa bir süre içinde ruhumuzun içine işleyecek olan o rüzgârın ilk sesi ve dokunuşu kadar."

Ellerini bırakmadan önce hafifçe sıktım.

"Artık sizi birleştirdiğimi ilan edebilirim fakat sizin aslında çok daha önce birleşmiş olduğunuzu biliyorum. Bu nedenle, bunu yalnızca resmî bir hale getirdiğimi söyleyebiliriz." Carolan'ın şaşkına dönmüş yüzüne bakarak devam ettim: "Onu hep mutlu et." Sonra geri çekilip gülümsedim. "Gelini öpebilirsin!" Ne güzel bir söz.

Fakat Carolan, Alanna'yı öpmek yerine elini indirdi ve delici bakışlarını üzerime dikti.

"Kimsin sen?"

Cevap vermek için ağzımı açtığım sırada Carolan beni susturdu. "Hayır! Lafı dolandırarak gerçeği saklamaya çalışma. Rhiannon'u tanıyorum. Uzun yıllar ondan nefret ederek yaşadım. Onun gerçekte şımarık ve bencil biri olduğunu biliyorum."

Carolan şaşkınlıktan nefesi kesilen Alanna'ya döndü. Yüzündeki ifade yumuşadı.

"Bunun doğru olduğunu sen de biliyorsun, aşkım." Yavaşça Alanna'nın yanağını okşadı. "Senin sadakatine ve fedakârlığına, kendi kıskançlığı ve kiniyle karşılık verdi."

Yeniden bana döndü. Yüzündeki şüphe dolu bakış gitmişti, şimdi bakışlarında merak ve memnuniyet vardı.

"Bir kez daha soruyorum, kimsin sen? Bu nasıl olabilir?" Beni bir doktor gözüyle inceliyordu. "Fiziksel olarak inanılmayacak derecede ona benziyorsun."

Şey, Gene'in benim için fazla zeki olduğunu her zaman biliyordum. Bana bir adım yaklaştı ve bu sefer ClanFintan'ın onu durdurmak için harekete geçmediğini fark ettim. Aslına bakılırsa tamamen hareketsiz duruyordu. Tıpkı Carolan gibi, beni dikkatle inceliyordu. Ama pek de memnun olmuşa benzemiyordu. "Saçların onunkinden kısa olabilir." Kısa süren, ani bir kahkaha attı.

"Ve konuşma tarzın oldukça garip. Ama aranızdaki benzerlik aşikâr."

"Carolan, yanılıyorsun!" Alanna daha fazla konuşmasına fırsat vermeyerek araya girdi.

Alanna'yı susturan da ben olmuştum.

"Bırak bitirsin, Alanna," dedim kararlı bir ses tonuyla.

Carolan yeniden gözlerime baktı. "Sen Rhiannon değilsin. Belki Epona'nın Seçilmişi olabilirsin ama Rhiannon değilsin. Gözlerine baktığımda, o eski düşmanımı göremiyorum. Senin içinde onunki gibi bir kötülük yok."

Alanna'nın endişeli yüzüne bakarak içimi çektim. "Buna daha fazla devam edemeyeceğim," dedim. ClanFintan'a döndüm. "Artık sana yalan söylemek istemiyorum."

Hiç kıpırdamıyor, konuşmuyordu. İlk tanıştığımız gün yüzünde olan o soğuk maske geri gelmişti.

Fakat söylediğim şeyi artık geri alamazdım. Doğrusunu söylemek gerekirse bunu yapmak da istemiyordum. Ben, bendim ve artık başka bir sürtüğün yerini almak istemiyordum.

"Ben Rhiannon değilim." Carolan'ın tatmin olmuş bir tavırla homurdandığını duydum ama ona bakmadım. Gözlerimi kocamdan ayırmıyordum. "Benim adım Shannon Parker. Bunu açıklamak biraz zor. *Benim* için de başıma gelen şeyi anlamak zor. Ben farklı bir dünyadan geldim; çoğu insanın buradakilerle aynı olduğu veya birbirlerine bir yansıma ya da gölge kadar benzedikleri bir dünyadan geldim fakat geldiğim dünya buradan çok farklıydı." ClanFintan'ın bir şey söylemesini umut ederek duraksadım. Konuşmadı fakat devam etmemi ister gibi başını salladı. "Rhiannon bir şekilde benim yaşadığım dünyayı keşfetti ve benimle yer değiştirmenin bir yolunu buldu. Tüm bunlar, üzerinde Rhiannon'un resmi olan bir testiyle gerçekleşti. Testiyi gördüğüm andan itibaren her şey değişti." Doğru kelimeleri aradım. "Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Her şey korkunç bir kaza gibiydi. Aslında en başta öldüğümü sanmıştım." Beni anlaması için gözlerimle ona yalvarıyordum. "Evlendiğimiz günü hatırlıyor musun? Sesimi kaybettiğim için neredeyse hiç konuşamamıştım hani?"

Yine başını salladı.

"İşte onun nedeni... Bunu nasıl adlandıracağımı bilemiyorum... dünyamın *değişmesiydi*."

Alanna birkaç adım atarak yanımda durdu. "O Rhiannon değil ve bu bizim için daha iyi."

"Bir yalan üzerine kurulmuş bir şey nasıl daha iyi olabilir?" ClanFintan'ın sesi duygusuz ve donuktu.

"Fakat bu onun yalanı değildi! Benim söylediğim bir yalandı." Ben Alanna'yı susturmaya çalışınca aceleyle devam etti. "O Rhiannon'un yerine geçmeyi hiç istemedi ama yine de geçti çünkü ben insanların ona ihtiyacı olduğunu söyledim." Bana bakınca gözlerimi ClanFintan'ın soğuk bakışlarından ayırmak zorunda kalmıştım. "ClanFintan'a doğruyu söylemeni istedim ama korkuyordum. İlk önce kendim için korktum. Rhiannon'un ortadan kaybolması yüzünden suçlanırsam sonucunda olabileceklerden korktum. Fakat sonra seni tanıdıkça, insanların senin bir sahtekâr olduğunu düşünmelerinden, sana sırt çevirmelerinden korktum." ClanFintan'a bakarak devam etti: "Sonra, gerçek kimliğin ortaya çıkarsa, sana yakın olanların seni incitebileceğinden korktum. Ama o zamandan beri Tanrıçamızın bize yardım ettiğini ve durumun böyle daha iyi olduğunu anladım." Kentaur'la konuşurken ellerimi tuttu. "Kandırıldığınız için kızgınsanız eğer, bana kızın. Ve bunu yapmadan önce size bahşedilen ödüle biraz daha yakından bakın. Eğer gerçekten Rhiannon'la evlenmiş olsaydınız hayatınızın nasıl olabileceğini bir düşünün."

Carolan'ın anlamlı kahkahası beni şaşırttı. Kolunu uzatarak yeni karısına sarıldı. Sonra o da Kentaur'a döndü.

"Yalnızca *onun* hayatı mı? Rhiannon'un kindarlığı hepimizin hayatını etkiledi. Kendini buradan defettiği için ona her zaman minnettar kalacağım."

Bana gülümsedi ve elimi dudaklarına götürdü. "Hoş geldiniz, Leydim, Epona'nın Kıymetlisi. Dünyamız, bize fazlasıyla ihsan ettiğiniz güzellikleri size bağışlasın."

Ona gülümseyerek gergin bir ifadeyle ClanFintan'a döndüm. Konuşmaya başladığında sesi düşünceli fakat duygusuzdu.

"Farklı olduğunu biliyordum. Konuşma tarzın tuhaftı ama önceleri kendime bunun seni çok iyi tanımadığımdan ve Epona'nın Kıymetlisi olduğun için farklı olabileceğinden kaynaklandığını söylüyordum." Carolan'a baktı. "Ama sen haklısın. Rhiannon'un içindeki kötü niyetin onda olmadığını ben de bir süre önce fark ettim."

Carolan onaylarcasına başını salladı. ClanFintan'ın bakışları bir kez daha üzerime kilitlenmişti.

"Bir şey söylemedim çünkü bir gün bana sırrını açıklayabilecek kadar güveneceğini umuyordum." Sesindeki duygu nihayet geri gelmişti ve sözlerinde gizlenen hüzün beni üzmüştü.

"Sana güveniyorum! Yalnızca bunun için doğru zamanı bir türlü yakalayamadım. Ve sonra da söyleyemedim çünkü bana sevgini kaybetme riskini almak istemedim." Sesim fısıltıya dönüşmüştü.

Evet, lanet olsun. Onu seviyordum. Her şey o kadar romantikti ki o an içimdekileri kusmak istedim.

Fakat aleti bir atınki kadar büyük bir şekil değiştiriciyle bir gece geçirin ve bakın bakalım siz nasıl hissedeceksiniz.

Tüm bunların yanı sıra, o tıpkı John Wayne ve James Bond gibi iyilerden biriydi. Ve iyi adamlar beni eskiden beri çok etkilerdi.

Böylece gözlerimden akmak üzere olan yaşları tutmaya çalışarak orada öylece durdum. ClanFintan derin bir iç çekti ve ben hıçkırarak ağlamaya başlamadan önce aramızdaki boşluğu kapattı. Yanağıma dokundu ve sıcak eliyle çenemi tuttu.

"Sana olan sevgimi hiçbir zaman kaybetmeyeceksin." Eğildi, beni yavaşça öptü ve sonra da yüzümdeki şaşkın ifadeye güldü. "Sabrımı belki fakat sevgimi asla."

Kollarımı boynuna sarmak ve sıcak bedenine sokulmak istiyordum fakat Alanna ve Carolan'ın aramızdaki bu gösteriyi neşe içinde izleyen bakışlarını hissedebiliyordum. O nedenle ClanFintan'ı kendime doğru çektim, kısa bir öpücük verdim ve "*Sana bayılıyorum,*" diye fısıldadım.

Tam o sırada karnım, tüm dünyanın duyabileceği bir gürültüyle guruldadı ve ClanFintan bir kahkaha atarak beni masaya doğru götürdü. Önce divanın kenarına yaslandı ve sonra beni karşısında oturacağım şekilde, masanın yemeğe en yakın tarafına oturttu. Divanların en az iki kişilik olması güzel bir şeydi (Rhiannon'un bu divanları başka ne şekillerde kullanmış olabileceğini düşünerek zamanımı harcamamıştım). ClanFintan kolunu belime dolayarak beni kendisine doğru çekti.

"Haydi, oturun," dedim halimden memnun bir tavırla.

Bu sefer Carolan hiç duraksamadı. Alanna'ya divana oturması için yol verdi ve sonra da onun yanına oturdu. Carolan'ın, Alanna

sanki her an kaybolacakmış gibi bir elini devamlı onun üzerinde tuttuğunu fark ettim.

"Bahse girerim aslında yemek yemeden gelmiştin, değil mi?" diye sordum Carolan'a lezzetli, tatlı ruloyu ısırırken.

Yüzünü buruşturdu. "Aslına bakılırsa, bu sabah bir şey yiyemedim çünkü ikiz bebeklerin doğumuna yardım ediyordum. Haklısınız, orucumu henüz bozmadım."

"Ye öyleyse! Her zaman bolca yemeğimiz var." Omzumun üzerinden ClanFintan'a baktım ve onu kızdırmak için, "Bir atı beslemeye yetecek kadar çok yemek yapıyorlar!" diye takıldım.

Carolan, ağzındaki yulaf ezmesiyle neredeyse boğulacaktı ve artık esprilerime alışmaya başlayan Alanna ise büyük bir gayretle onun sırtına vurmak zorunda kalmıştı.

ClanFintan bir şey söylemedi ama konuklarımızın meşgul olduğu bir sırada omzumu ısırdı.

"Ah!" Küçük bir çığlık atmıştım. Fakat ikisi de soran gözlerle bana bakınca ClanFintan'ın yüzü yine ifadesiz bir hal almıştı.

Şaşırmamalıydım. Onun ısırdığını zaten biliyordum.

"Size tam olarak nasıl seslenmeliyiz?" Carolan beni incelerken düşünceli bir şekilde ağzındaki lokmasını çiğniyordu.

"Evet." ClanFintan da yüzüme bakabilmek için başını eğdi. "Kendi dünyanda sana..." duraksadı ve düşünmeye başladı, "Shannon Parker dendiğini söyledin." İsmimi çok hoş ve egzotik bir sesle söylemişti. O an tehlikeyi göze alıp bana hep gerçek adımla seslenebilmesini diledim.

Sonra uyandım. Mecazi anlamda.

"Adım Shannon ama beni farklı bir isimle çağırmanızın pek de akıllıca bir hareket olacağını sanmıyorum. Tabii..." Sormamın iyi olacağını düşündüm. "Sizce insanlara benim gerçek kimliğimi açıklamalı mıyız?"

"Hayır!" dedi Alanna, Carolan ve ClanFintan aynı anda. Bir anlık bir sessizlik oldu (sanırım bu sessizlik insanlara gerçeği söylemenin yaratacağı korkunç durumu düşünürlerken olmuştu) ve sonra Carolan boğazını temizledi. Umutlu gözlerle ona baktık.

"Hımm, insanlara gerçeği söylemek için bir sebep olduğunu sanmıyorum. Özellikle de böylesine belirsiz bir zamanda." Duraksadı ve

meraklı gözlerle Alanna'ya baktı. "Peki, onun Epona'nın Seçilmişi olduğundan emin misin?"

"Evet, o Epona'nın Kıymetlisi," dedi Alanna onaylarmış gibi hevesli bir şekilde başını sallayarak.

Carolan rahatlamış görünüyordu. "O halde şu an insanlara," doğru kelimeleri aradı, "bu beklenmedik değişikliği açıklayarak tapınaktaki yapıyı ve insanların inanışlarını altüst etmeye gerek yok.

ClanFintan ve Alanna bir karara varabilmek için aralarında mırıldanıyorlardı. "Pekâlâ, tamam," dedim. "Ama Rhiannon, benim karşı olduğum birçok şey yapmış."

"Güzel!" ClanFintan'ın haykırışı hepimizi güldürdü.

Yanağından hafifçe öptüm.

"Rhea, insanlar seni seviyor." Kentaur'uma doğru bakarak gülümsedi. "Ve savaşçılarınız sizden korktuğu için Rhiannon'un *alışkanlıklarıyla* ilgili rahatça konuşamıyorlar." Yeniden bana döndü. "Kendin ol. Bu, Rhiannon'un yanlışlarını düzeltecektir."

Kulağa hoş geliyordu.

"Peki sana nasıl hitap edeceğiz?" diye sordu ClanFintan.

"Alanna'nın bana bulduğu ismi seviyorum. Rhea. Rhiannon değil –içinde benden belirgin bir şeyler var– fakat sorun çıkaracak kadar da farklı bir isim değil."

Onaylarcasına başlarını salladılar ve bir süre halimizden memnun bir şekilde yemeğimizi yedik. "Her şeyin bu kadar kolay çözülememesi ne kadar kötü," dedim durumu özetleyerek.

Bu söylediğime de katıldılar.

Ne yazık ki her şeyi bu durumda bırakamazdım. Yani eğer bu dünyada yaşayacaksam, o vampirimsi yaratıklardan kurtulmamız gerekiyordu.

"Pekâlâ, Carolan..." Sesimi duyunca gözlerini istemeden de olsa karısından ayırmak zorunda kaldı. "Fomorian'larla ilgili bildiklerini anlat bize."

"Onlar kötülüğün vücut bulmuş halidir."

"Hadi ya?" Lütfen ama bunu zaten biliyordum.

Sözünü bölmeme aldırmadan ders veren bir tarih öğretmeni edasıyla konuşmasına devam etti.

"Uzakdoğu'dan gelen bir türdür."

ClanFintan'ın şaşırdığını hissedince, beni çarpan haritada tüm doğu bölgesinin Kentaur toprakları olarak gösterildiğini hatırladım.

"Evet bu, Kentaur'lar o çayırlık bölgeye yerleşmeden önceydi." Carolan, kocamın şaşkınlığını anlayarak devam etti: "Efsaneler çok açık değil. Önceleri Parholon'un insanları ve Fomorian'lar arasında çok az bir iletişim vardı. Fakat sonra uzun süren bir kuraklık baş göstermiş ve Fomorian'ların yaşadıkları çayırlarda büyük bir yangın çıkmıştı. Yangın kontrol altına alınamadı. Fomorian'lar yanma tehlikesiyle karşı karşıya kalınca yardım istemek için eski insanlarımıza geldiler. Geal Nehri'ni geçmeleri gerekiyordu ve bunu Partholon'un yardımı olmadan yapmaları imkânsızdı."

"Hı?" Şaşkın bir ifadeyle Carolan'a baktım.

"Efsaneye göre, Fomorian'ların toprağa temas etmeleri gerekiyor. Hayatta kalabilmeleri için bu çok önemli, bu nedenle de nehirden geçemiyorlardı."

"Dur bir saniye, onların kanatları var. Eğer toprağa temas etmeleri gerekiyorsa, nasıl uçabiliyorlar?"

"Çok güzel bir noktaya değindiniz." Gülümsedi. "Gerçekten *uçtuklarına* dair hiçbir kanıt yok. Onlara daha çok..." boğazını temizledi ve doğru kelimeleri ararken gözlerini kıstı, "kayan şeytanlar deniyor. Uçan şeytanlar değil. Sanırım kanatlarının, uçan sincabın kanatları gibi bir işlevi var. Gerçek bir kuş kanadı gibi değil, yalnızca rüzgârı kullanabilmeleri için bir araç görevi görüyor."

O korkunç, hızlı ve uzun adımlarını hatırlayınca ona hak verdim.

Carolan devam etti: "Partholon'un insanları bir araya gelerek Fomorian'ları yanarak ölüme terk etmenin veya yangın kendi kendine sönse bile onları açlıktan öldürmenin çok iğrenç bir şey olacağına karar verdiler. Böylece, Geal Nehri'nin üzerine çok büyük bir köprü yapıldı. Bu köprü, üzerine toprak dökülmüş tahtalardan yapılmıştı. Hatta buraya fazla uzak olmayan bir mesafede olan bu köprünün kalıntıları hâlâ durur." Hepimiz öylece durmuş Carolan'a bakıyorduk. Carolan şarabından bir yudum alarak konuşmasına devam etti. "Fomorian'lar köprüden geçtiler ve iki nesil boyunca bizimle barış içinde yaşadılar."

ClanFintan, "Ben Fomorian'ların yalnızca çocukları korkutmak için anlatılan hikâyelerden ibaret olduklarını sanıyordum," diyerek Carolan'ın konuşmasını böldü. "Partholon insanlarının onların buraya gelmesi için yardım ettikleri neden bilinmiyor?"

"Fomorian'lara ait yazılı kayıtlar yok denecek kadar azdır. Bu hikâyelerin varlığını bile yalnızca yazmanlar bilebilir ve çoğu kayıt o kadar eskidir ki anlamını çözmek oldukça zordur. Bu nedenle çok az sayıda yazman parçalanmış kitapları inceleme zahmetine girer."

ClanFintan'ın bakışlarından yazmanların bekâr –ya da kız (veya inek tipler) ya da öyle bir şey– olmaları gerektiğini anlıyordum.

Carolan sanki zihnimi okunuş gibi kıkırdadı. "Tabii yazman eğitimi olan biri aynı zamanda tarihçiyse, bol vakti ve merakı varsa işler değişir."

Alanna onun elini sıktı ve birbirlerine bakarak tatlı tatlı gülümsediler.

"Yani gördüğünüz gibi, ozanların bize anlatabileceği tüm efsaneler savaştan sonra ortaya çıkmıştır," diye devam etti.

Üçümüz de şaşırmıştık. Bu sefer hiçbir fikri olmayan tek kişi ben değildim ve bu da içimi rahatlatmıştı.

"Evet, sözlü efsaneler sadece Fomorian'lar Geal Nehri'ni geçtikten sonra olanları anlatır."

Eski dünyamda bu işlerin nasıl olduğunu düşündüm ve her şeyin oldukça mantıklı olduğuna karar verdim. Bir düşünün, insanlar okuma yazma bilmese (ya da avukat tutarak bir haber programına katılabilirlerse) hayatın çok daha kolay olacağını düşebilen politikacılar var.

"Peki, ağızdan ağza geçen efsaneler bize ne anlatıyor?" diye sordum.

"Fomorian'lar güçten düştüler ve sayıları çok azdı fakat gerçek yüzleri kısa bir süre sonra ortaya çıkacaktı. Onların karanlık güçlerle uğraşan, genellikle korkunç ve çirkin, şeytani bir ırk olduğu yazılmıştır." Elini kaldırarak parmaklarıyla bir şeyler saydı. "İnsan kanı içmekten hoşlanıyorlardı. Gün ışığında dışarı çıkmak onları fiziksel açıdan rahatsız ediyordu. Akan suyun içinden geçemiyorlardı. Kendilerini doğanın ve Epona'nın tüm kanunlarının ötesinde tutarlardı." Yüzünü buruşturdu.

Fidel Castro'ya çok benzediklerini düşündüm fakat bu benzetmemi açıklamak ciddi anlamda uzun bir zaman gerektirdiği için sessiz kalmayı tercih ettim.

"Efsanelere göre bir savaş çıktı. Fomorian'lar sayıca azdı. Yenildiler, Trier Dağları'ndaki geçide püskürtüldüler ve kuzeye, uzaklara sürüldüler. Geçidi gözetlemek amacıyla Koruyucu Kale inşa edildi. Nesiller boyunca geçidi kapattı."

"Artık kapalı değil," dedim.

"Kuzey bölgelerin onları yok etmesi gerekirdi," diye cevap verdi Carolan. "Orası oldukça soğuk ve ıssızdır. Güneş parlar fakat ısıtmaz. Çocukların kâbuslarında yok olup gitmeleri gerekirdi."

"Ama *geri döndüler*," dedim *Kötü Ruh* filmine atıfta bulunarak. O filmi seyretmediklerini tahmin etmek zor değildi ama ne demek istediğimi anlamışlardı.

"Nasıl öldürülebilirler?" ClanFintan'nın sesi aramızdaki boşluğu yarıp geçmişti.

"Ne yazık ki oldukça dayanıklıdırlar. Onları yakın. Başlarını kesin. Bu, onları öldürür." Özür diler gibi ifadeyle Kentaur'a baktı. "Efsaneye göre onları öldürmek çok zor."

"Efsane, insanlarla çiftleşmeleriyle ilgili bir şeyler söylüyor mu?" Bu konuyu sormam gerektiğini düşünmüştüm.

"Hayır!" Carolan şaşkına dönmüştü. "Sayıları çok fazla olmasa da kendi türlerinin dişileri vardı."

"Dişileri hâlâ var," dedim zavallı kadının rahminden fetüsü çıkartan kanatlı şeyleri hatırlayarak. "Fakat görünüşe göre onlardan bebek yapmıyorlar. İnsanlardan bebek yapıyor ve o fetüsler annelerinin rahmini parçalayarak dışarıya çıkıyorlar."

Carolan'ın rengi attı.

"Kadınlarımıza olan bu." ClanFintan'ın cümlesi ölüm çanlarını andırıyordu.

"O halde çoğalıyorlar," dedi Carolan alçak bir ses tonuyla. Bu iyiye işaret değildi.

"Evet," diye cevap verdi ClanFintan. "Ian, ölmeden önce sayılarının çok fazla olduğunu söyledi."

"Onları durdurmak zorundasınız." Alanna çığlık atmanın eşiğinde gibiydi.

Carolan kolunu Alanna'ya öyle tanıdık bir tavırla doladı ki, bir an neredeyse daireme geri döndüğüme ve Gene ile Suz'un kahvaltıya gelmiş olduklarına inanacaktım. İki dünyanın bu şekilde karışması çok ürkütücü bir duyguydu ve rahatsız edici bir şekilde başımı döndürüyordu. Gözlerimi başka tarafa çevirmek zorunda kalınca... bakışlarım kocamın arka tarafına takıldı, kesinlikle yarı at olan tarafına. Bu da nerede olduğumu açık ve net bir şekilde bana hatırlattı. Bu dünyada, alışkın olduğum şeyler yoktu. Araba yoktu. Uçak yoktu. Vahşetin yalnızca başka insanlara olan bir gerçeklik olduğunu hissettiren televizyon yoktu (Tanrı'ya şükür).

Bir an içinde bulunduğum durumun gerçekliğiyle boğulduğumu hissettim. Ne halt ettiğim hakkında bir fikrim yoktu ve insanların ne yaptığını bilen birine ihtiyaç duydukları bir zamanda kendimi yetkili bir konumda buluvermiştim. Gözlerimi kapadım ve alnımı ovaladım. Bu, gerginlikten başımın ağrıyacağının bir işaretiydi.

Kocamın güçlü kolları beni sararak kendi sıcaklığına doğru çekti. Yalnız olmadığımı hatırlayınca gerginliğimin azalmaya başladığını hissettim. Gözlerimi açıp ona gülümsedim.

"Daha önce yenilmişlerdi," dedi konuya son noktayı koyarcasına. "Yine yenilecekler."

"Bu sefer Partholon'un güçleri kudretli Kentaur'larınkiyle birleşti," diye hatırlattı Carolan.

ClanFintan, Carolan'ın övgüsü karşısında başını eğdi ve bana çapkın bir bakış attı. "Evet, bir Kentaur ve bir insanın birlikte başaramayacakları çok az şey var."

Alanna kıkırdadı ve ben de sanırım biraz kızardım. Ama ne demek istediğini anlamıştım. Fomorian'larla baş etmek için birlikte çalışmamız gerekiyordu. Ya burada oturup endişelenerek diğer insanların (ve yarı hayvan olanların) benim yerime düşünmelerine izin verecektim ya da harekete geçecektim. Her zaman sorunlarla yüzleşilmesi gerektiğinin koyu bir savunucusu olmuştum. Tecrübelerimden öğrendiğim kadarıyla hiçe sayıldığında kendiliğinden yok olan çok az sorun vardı (bu, ergenlerin anlamakta güçlük çektiği bir konuydu).

Açıkçası, bir şeyler yapıp yanlış yapmayı, oturup karalar bağlamaya (ki çekici bir tarafı olmazdı sanırım) tercih ederdim.

"Çok kısa bir süre önce Laragon Kalesi'ne saldırdılar," dedim. "Partholon haritasına bir kez baktım ama eğer yanılmıyorsam Laragon Kalesi yakınlarında yalnızca büyük bir göl ve..." Gölün diğer tarafında ne olduğunu hatırlayınca cümlemi yarıda kestim.

"Musa Tapınağı!" Alanna'nın sesi, içimdeki korkuyu yansıtıyordu.

"Aman Tanrım, onlar yalnızca bir grup kadın değiller mi?" diye sordum Alanna'ya.

Bana cevap veren Carolan oldu. "Evet. Dokuz Enkarne Tanrıça vardır. Her biri kendine özgü bir özelliği temsil eder." Ses tonu düşünceliydi ve devam ederken endişeli görünüyordu. "Ayrıca her birinin birçok hizmetçisi ve öğrencisi vardır. Musa Tapınağı, Partholon'un en güzel ve yetenekli kadınlarının dans, şiir, müzik, bilim ve bunun gibi sanat dallarında eğitim aldığı yerdir. Eğitimlerini başarıyla tamamlayan kadınlar zarafetleri ve güzellikleriyle olduğu kadar zekâ ve eğitimleriyle de saygı toplarlar." Ardından, "Rhiannon, Musa'lar tarafından eğitilmişti," diye ekledi.

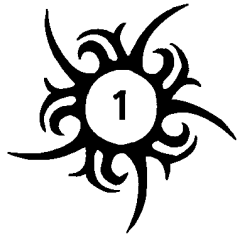
"Peki onların da benim askerlerim gibi korumaları yok mu?" Durum hiç iyi görünmüyordu.

"Hayır. Epona savaş tanrıçasıdır. Askerlerin O'nun Seçilmiş'ini korumaları oldukça mantıklıdır. Musa'lar savaşçı değillerdir; onlar sanat, güzellik ve bilimin öğretmenleridirler. Onların askerlere ihtiyacı yoktur."

"Artık var." Midem bulanmaya başlamıştı. Zihnimde, evlendiğim günden bir görüntü belirdi ve onunla birlikte arkadaşım Michelle'in yansıması olan kadın canlandı. Dansın İlham Perisi olarak harika biriydi, güzel ve çekiciydi. Yaratıkların onun gibi enfes kadınlarla dolu bir tapınağa yapabileceklerini düşünmek istemiyordum.

"Gelin." Ayağa kalktım. "İçeriye girip şu haritaya bir bakalım." Kütüphaneye açılan kapıyı işaret ettim. "Daha fazla kadın almalarını önlemenin bir yolunu bulmalıyız."

ÜÇÜNCÜ KISIM

Alanna haritayı açtı ve ben de dokunmadan görebileceğim bir mesafede durdum. Gözlerimizle, Koruyucu Kale'den Laragon Kalesi'ne giden yolu takip ettik. Laragon, Trier Dağları'nın güneyinde konumlanmış koskocaman bir yapıydı. Selkie Gölü'nün kuzeyde kalan ucu, Laragon ve Musa Tapınağı arasındaki bölgeyi ikiye ayırıyordu. Musa Tapınağı, geniş Calman Nehri'nin batı kıyısında bulunuyordu. Gözlerimle Calman Nehri'ni Geal Nehri'yle birleştikten sonra güneye doğru takip ettiğimde *Epona'nın Tapınağı* olarak işaretlenmiş gösterişli yapıya ulaştım. Tıpkı Selki Gölü gibi, Ufasach Bataklığı da, Musa Tapınağı ve Epona arasındaki bölgenin büyük bir kısmını kaplıyordu.

"Fomorianlar'ın hâlâ Laragon Kalesi'nde olduğunu varsayabilir miyiz?" diye sordu Carolan.

"Eğer MacCallan Kalesi'ni yok ettikten sonra uyguladıkları planın aynısını yapıyorlarsa, Laragon'u terk etmiş ve Koruyucu Kale'ye geri dönmüşlerdir." ClanFintan sözlerine devam etmeden önce haritaya bir adım yaklaştı ve sessizce inceledi. "Ama bunu yapmalarının nedeni büyük olasılıkla MacCallan Kalesi'nin uzakta olmasından kaynaklanıyordu. Orayı karargâh olarak kullanmak, saldırı planlarına uygun olmamıştır. Laragon'a gitmiştim. Oldukça iyi bir yerdedir ve bu tapınak kadar kolay savunulamasa da bir saldırı başlatmak için ikincil bir bölge olarak kullanılabilir."

Bu bizim açımızdan iyi bir şey değildi.

ClanFintan, tek başına B'an Denizi'ne bakan MacCallan Kalesi'nin bulunduğu, haritanın batı tarafına doğru yaklaştı. "MacCallan Kalesi'ni etkisiz hale getirerek kuzeybatıdan gelebilecek tek tehdidi de ortadan kaldırmış oldular ve bu, Koruyucu Kale'ye geri de dönseler, Laragon'da

da kalsalar onlar için çok uygun bir ortam yaratmış oldu." Omuzlarını silkti. "Yani, Laragon'da kalmamış olsalar bile, önce MacCallan Kalesi'ni yok etmek yine de harika bir stratejiydi."

Brifing verir gibi konuşmasından anladığım kadarıyla, duygularını bu konuya karıştırmamaya ve olaya tarafsız bir gözle bakmaya çalışıyordu.

Haritaya dokunmadan biraz yaklaştım. "Bu harita doğru mu?"

"Evet, binaların ve doğal sınır işaretlerinin yerleri. Ama tabii ki haritada her şey gerçekte olduğundan çok daha yakın görünür ve tapınaklar ölçeğe uygun değildir." Carolan gülümsedi. "Bu harika bir haritadır fakat konu binalara gelince haritayı yapan kişi sanatsal çalışmış."

Bence harita çok güzel yapılmıştı ve binaları süslemenin nasıl bir fark yarattığını göremiyordum. Fakat sonra Gene'in ayrıntılar konusunda ne kadar titiz olduğunu hatırladım. Sanırım sınırdaki obsesif-kompulsif, eğilimler insanların yansımalarında da görülüyordu.

Bu da *kendi* yansımamı ve eğilimlerimi düşünmeme neden oldu. (Kendime not: daha az alaycı olma konusunu bir düşün. Daha sonra.)

Dikkatimi yeniden haritaya verdim. Geal Nehri, Epona'nın Tapınağı'nın etrafından döndükten sonra batıya doğru gidiyor ve neredeyse Mississippi'yle boy ölçüşebilecek kadar genişliyordu. Nehrin güneyi ormanlık alandı ve sonradan yerini geniş Kentaur Bölgesi'ne bırakan ormanın ortasında *Woulff Kalesi* olarak işaretlenmiş bir yapı gördüm.

Nehri batıya doğru takip ettiğimde, *Blue Tors* olarak işaretlenmiş küçük bir alan ve sonra da haritanın güneybatı ucuna yerleştirilmiş *McNamara* adlı kocaman bir kale gördüm. MacCallan Kalesi gibi burası da kıyıya yakındı fakat bu kalenin Geal Nehri'nin yeniden bölündüğü ve Clare adını aldığı kolunun denize dökülmesine yakın olan bölgenin tam ortasında bulunma gibi bir avantajı vardı. Yani birçok teknik nedenden ötürü, McNamara Kalesi'nin dört bir yanı sularla kaplıydı.

"Sanırım şu kale Fomorian'ların pek ilgisini çekmez," dedim sularla çevrili kaleyi işaret ederek. "Şu taraftaki de aynı şekilde." Woulff Kalesi'ni işaret ettim.

"Woulff Kalesi'nin orman adamları çok güçlü okçulardır," dedi Carolan düşünceli bir sesle. ClanFintan onay veren bir tavırla başını salladı.

"Peki ya diğer kale?" diye sordum.

ClanFintan burnundan garip bir ses çıkardı. "Yaşlı McNamara, neredeyse lideri olduğu vahşi bölgeler kadar huysuzdur."

Carolan da aynı fikirdeymiş gibi bakıyordu. "O başına buyruk biridir."

"Fakat harika viskileri vardır." ClanFintan'ın sesi takdir eder gibiydi.

"Yani yalnızca kendine yararı var," diye ekledim.

Alanna şaşırmış görünüyordu. "Rhiannon viskinin tadına tahammül edemezdi. Viskinin sıradan insanların içtiği bir içki olduğunu söylerdi."

"Malt viskiye bayılırım." İşte bu! Zevklerimin her seferinde Rhiannon'la aynı olmadığına hepimiz memnunduk. Böylece içimin biraz rahatladığını hissettim.

"O halde Fomorian'ların bu iki kaleyi hedef almalarından endişe duymamıza gerek yok, öyle mi?"

Başlarını salladılar.

"Peki, bize savaşçı yollarlar mı?"

Carolan ve ClanFintan birbirlerine baktılar.

"Yardım konusunda belki Woulff'a güvenebiliriz," dedi ClanFintan. Carolan da aynı fikirde gibi görünüyordu.

"Ya McNamara?" diye sordum.

ClanFintan omuz silkti. "Eğer yaşlı lidere bunun karşılığını verirsek, belki."

"Ona hayat kurtaracağını söylesek?" Canımın sıkıldığı sesimden belli oluyordu.

"Ona haber gönderebiliriz." ClanFintan'ın sesi yardım isteğimizin ne şekilde karşılık bulacağından emin değil gibiydi.

Birden aklıma bir şey geldi. "Hey, haber gönderirken Fomorian'ların insan kadınları çaldığını ve Batı Kıyısı kızlarının tadına çoktan baktıklarını söylemeyi unutma. Ve onlardan hoşlandıklarını da. Hem de çok."

"Bu onu kızdırır." ClanFintan gülümsedi.

"Güzel," dedim. "Onların suya karşı olan nefretleriyle ilgili küçük ayrıntıdan bahsetme yeter. Ayrıca, kadın kaçırma, tecavüz ve hamile bırakma konusunu Woulff'a da söylemekten bir zarar gelmez."

Dördümüz de anlaşmaya varmış olmanın mutluluğuyla birbirimize gülümsedik. Dikkatimizi yeniden haritaya vermeden önce odamın dış kapısı iki kez sertçe vuruldu.

"Ben ilgilenirim," dedi Alanna. Odadan çıkmadan önce Carolan'ı dudaklarından hafifçe öptü. Carolan aç gözleriyle onu takip etti.

Onları seyrederken bir an kendimi röntgenci gibi hissederek yeniden haritaya döndüm.

"Bu savaş konusuyla ilgili neredeyse hiçbir şey bilmediğimi fark ettim fakat bana öyle geliyor ki ilerisi için bu konuda biraz çalışmamız gerekiyor."

"Koruyucu Kale, kuşatmaya uzun bir süre dayanabilir. Saldırılara karşı tek başına yeterli olabileceği şekilde inşa edildi." ClanFintan konuşurken haritayı inceliyordu.

"Kaleye en başta nasıl girebildiklerini merak ediyorum," diye mırıldandım kendi kendime. "Pekâlâ, bu haritaya göre Laragon Kalesi, Selkie Gölü'nün kuzey ucuna çok yakın. Öyle değil mi?"

"Evet," diye cevap verdi Carolan.

"Dağlar kaleye ne kadar uzaklıkta? Yakın gibi görünüyorlar." Kafamda bir fikir oluşmaya başladığını hissetmiştim.

"Çok yakın. Dağların güney kısmı kale sınırları içinde bitiyor." Carolan'ın sesi düşünceliydi. "Yeşil yoncalar ve yaban çiçekleriyle dolu bir vadide yer alan çok güzel bir kaledir. Boyalarımızı ve parfümlerimizi Laragon'dan alırız. Dağların etekleri, çiçekler ve meyvelerle dolu tarlalara uzanır."

Tasvir ettiği o harika manzaranın şu anda nasıl görünüyor olabileceği düşüncesinin dikkatimi dağıtmamasına çalıştım.

"Fakat Laragon'a yalnızca doğudan ya da batıdan ulaşılabilir. Tabii Göl'den ulaşamazsanız."

"Evet." ClanFintan'ın sesi kafamda yarım yamalak oluşmuş düşüncenin özünü algılamış gibiydi. Haritaya yaklaştı ve elini üzerinde gezdirirken konuşmaya başladı.

"Fomorian'ların büyük çoğunluğunun Laragon'da olduğundan emin olabilirsek onları buradan kuşatabiliriz." Eliyle Epona'nın Tapınağı'ndan yukarıya doğru bir çizgi çizerek Musa Tapınağı'nı geçti ve Laragon'un doğusuna ulaştı. "Ve buradan." Eliyle bu kez Göl'ün sol kenarından Laragon'a batıdan ulaşan bir yol çizdi. "Ve son olarak buradan." ClanFintan parmaklarını Göl'ün güney kıyısından doğrudan Epona'nın Tapınağı'nın kuzeyine ve oradan da yukarıya, büyük gölün tam ortasından Laragon'un güneyine doğru götürdü. "Birleşmiş gücümüzle onları Laragon'da kolayca kuşatıp kıstırabiliriz. Kaçacak hiçbir yerleri kalmaz. Kale çok uygun bir yere sağlam bir şekilde inşa edilmiş fakat uzun süren bir kuşatmaya veya birleşmiş gücümüze fazla dayanamazlar; Koruyucu Kale kadar değil."

"Bu işe yarar." Carolan düşünceli bir şekilde çenesini ovaladı. "Ama bu ancak Fomorian'ların büyük bir çoğunluğu Laragon'daysa işe yarar. Eğer bir kısmı Koruyucu Kale'de kalırsa, biz iki kanattan saldırabilir, savaşçılarımızı ikiye bölerek bizi yok edebilirler."

"O halde bu planımızın işe yaraması için çoğunun Laragon'da olduğundan emin olmamız gerekiyor." Sesli düşünmüştüm. Birden kafamın içinde yarım yamalak oluşan düşünce sanki bilinçaltıma bir... şey... tanrıça tarafından fısıldanmış gibi netleşti. İsteksiz bir şekilde aklıma geleni söyledim.

"Ben... ee..." Kuruyan boğazımı temizledim. "Sanırım ben onların Laragon'la ilgilenmelerini sağlayabilirim."

ClanFintan ve Carolan sanki ne yaptığımı biliyormuşum gibi bana saygı dolu bir ifadeyle bakıyorlardı.

"Görünüşe bakılırsa saldırılarının esas sebebi kadınları toplamak." Duraksadım ve beni doğrulamalarını bekledim. Başlarını salladılar. "Sizce Musa Tapınağı'nın güzel kadınlarla dolu olduğunu biliyorlar mıdır?"

"Büyük olasılıkla hayır," diye cevap verdi Carolan. "Periler tapınak ve okulu bu yüzyılda bir araya getirip kurdular. Eski zamanlarda, dokuz Enkarne Tanrıça Partholon'u dolaşarak büyük kalelerdeki genç kadınları eğitiyorlardı."

Carolan'ın bugünden modern bir zamanmış gibi bahsediyor olması garipti. Aslında uygarlığın bulaşık makinelerine ve bilgisayarlara bağlı

olması gerekmiyordu. Sonuçta şarapları, tuvalet kâğıtları ve mücevherleri vardı. Bu benim için yeterince moderndi. "Sizce Fomorian'lar, Laragon'un doğusunda harika, doğurgan, genç kadınlarla dolu bir tapınak olduğunu duysalar ne yaparlardı?"

"O tapınağa saldırırlardı." Carolan'nın sesi kendinden emindi.

"Peki, tapınağın bir Kentaur'lar ordusu tarafından korunuyor olduğunu düşünselerdi ne yaparlardı?" Cesur kocama gülümsedim.

"*Tapınağa saldırmak için güçlerini bir araya getirerek gelirlerdi.*" Cevap verirken ClanFintan'ın gözleri büyümüştü.

"Ve savaşçılarının daha uzak olan Koruyucu Kale yerine Laragon'u karargâh olarak kullanacaklarını varsaymak oldukça mantıklı olurdu." Carolan'nın sesindeki takdir samimiydi. "Bu harika bir plan, peki bu düşünceyi Fomorian'lara nasıl duyuracağız?"

İşte beni rahatsız eden de işin bu kısmıydı ama bir kez daha bilinçaltımdan gelen hafif bir dürtü hissettim. Bu Tanrıça'nın Kıymetlisi olayı beni alkole başlatabilirdi. Ne kadar yazık.

"Sanırım bunu ben halledebilirim," dedim yavaşça. Kentaur ve Carolan bana sanki Noel Baba'ymışım gibi baktılar.

"Nasıl?" dediler neredeyse aynı anda.

"Bu... şu rüyalar sırasında olan bir şey." Yeniden iç geçirdim. "İlk kez o korkunç gecede babamı gördüğümde, yani Rhiannon'un babasını gördüğümde olmuştu. Yaratıkların kaleye saldırdıklarını biliyordum ve onu uyarmak zorundaydım. Babası beni duydu, yani öyle sayılır. Her neyse, ne söylediğimi biliyordu ve sanki beni görebiliyormuş ya da hissedebiliyormuş gibi baktı. Koruyucu Kale'ye gittiğim gece yine oldu, iki kere." Aklıma gelen görüntü yüzünden hissettiğim korku sesime yansımış olmalıydı çünkü *ClanFintan ona yaslanabilmem* için yanıma yaklaştı. Bedenime kolunu sardığında kendimi daha iyi hissetmiştim; çok iyi olmasa da daha iyi ve devam edebilecek kadar. "Genç bir kız beni hissetti. Ve bir de şu... şey. Liderleri." İsmini hatırlamak için zihnimi kurcaladım ve anımsamam kolay oldu, sanki birisi zihnimin içine fısıldamış gibi. "Nuada. O beni hissetmekten de öteye gitti. Orada olduğumu biliyordu. MacCallan Kalesi'nde de aynı şeyi hissettiğini söyledi. Deneseydim onunla konuşabileceğimi biliyordum. Ve beni duyacağını da biliyordum ya da en azından ona ne

söylemeye çalıştığımı anlardı." Tüm bedenim ürperdi ve ClanFintan'ın sıcak bedenine biraz daha yaslandım. "İşte planımızdan bu şekilde haberleri olacak. Onlara ben söyleyeceğim."

"Tehlikeye atılmanı istemiyorum." ClanFintan'ın boğuk sesi başımın üzerinde âdeta gürlemişti.

"Epona'nın savaş tanrıçası olduğunu söylememiş miydiniz?" diye sordum Carolan'a bakarak.

"Evet öyle." Carolan gözlerime baktı. "Epona kendisine ait olanların korunduğunu garantiye alır." Daha fazlasını söylemek istiyor gibi baktı ama araya girdim.

"Ben de buna güveniyorum." Sesim, hissettiğimden çok daha sakin çıktı. Bilinçaltımdan gelen dürtü hissi geri dönmüştü ve aklıma gelenleri söyledim. "Fakat acele etmeliyiz. Birleşmiş güçler ne zaman hazır olabilir ve Laragon'a ulaşmaları ne kadar sürer?"

ClanFintan cevap vermeden önce haritayı inceledi.

"Güçlerin büyük çoğunluğu beş gün içinde toparlanabilir. Hiç durmadan gidilirse de iki gün içinde Laragon'a saldıracak bir konumda oluruz."

"Yedi gün." Bir hafta gözüme hiç bu kadar kısa görünmemişti... ya da bu kadar uzun. "O halde bu geceden başlamalıyım," diye mırıldandım kocamdan çok kendi kendime.

"Bu gece başlamak mı? Ne demek istiyorsun?" ClanFintan'ın sesi endişeli geliyordu.

Carolan beni açıklama zahmetinden kurtardı. "Yoksa, ee, lideri..."

"Nuada," diye hatırlattım.

"Nuada," dedi teşekkür eden bir tavırla başını sallayarak ve ClanFintan'a yaptığı açıklamaya devam etti, "ona yalnızca bir kez görünerek ikna edemez. Aklının çelinmesi, bunu bir takıntı haline getirebilmesi ve kendisini onu takip etmeye mecbur hissedebilmesi için Rhea'nın ona bir kereden fazla görünmesi gerek."

"Yoksa Epona seninle de mi konuşuyor?" Carolan'a gülümsedim.

"Öyle görünüyor," diye cevap verdi.

"Yine de bundan hiç hoşlanmadım." Kocamın sesi mutsuz geliyordu.

"Epona onun ruhunu koruyacak. Sen de bedenini koruyacaksın." Carolan uzandı ve cesaret veren bir tavırla elini Kentaur'un omzuna koydu.

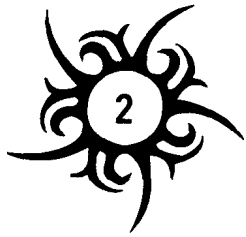
"Ayrıca ben de bunu yapmaya çok bayılmıyorum," dedim. "Fakat bu dünyada telefon ya da gece haberlerinde her şeyi yumurtlayacak bir medya yok, bu nedenle bu işi eski usul halletmek zorundayım. Kendi kendime."

Kendi iyilikleri için, diğer dünyadan gelen kelime hazinem konusunda yorum yapmadılar.

"Her dakika senin yanında olacağım." ClanFintan bana sıkıca sarıldı.

"Ben de öyle," dedi Carolan.

"Ben de." Alanna geri gelmişti. "Peki telefon ve gece haberleri nedir?"

Bir kahkaha atarak Alanna'ya yüzümü kıvırdım. "Telefonlar ve gece haberleri çok etkili, şeytani güçlerdir. Burada olmadıkları için sevinmelisin."

"Öyle yapacağım." Öyle bir ciddiyetle cevap vermişti ki yeniden gülmeye başladım.

Carolan onun elini tutarak avcuna yavaşça bir öpücük kondurdu. "Ne diyecektin, aşkım?"

Alanna'nın alnı endişeli bir ifadeyle kırıştı ve bir Carolan'a, bir bana bakarak cevap verdi.

"Tapınakta bir hastalık baş göstermiş." Yavaş konuşuyordu. "Birkaç hizmetçin geçen hafta eğitimden döndükleri zaman kendilerini pek iyi hissetmediklerinden şikâyet etmişlerdi." Alanna özür dileyen bir ifadeyle bana baktı. "Konuyu fazla ciddiye almamıştım. Hizmetçiler genellikle Rhiannon'dan uzak durmak için bahaneler uydururlardı." Anlayışla karşıladığımı göstermek için başımı salladım ve Alanna devam etti: "Ve sonrasında da çok meşguldüm; önceleri yeni Rhiannon'la..." birbirimize gülümsedik, "ve sonra da tapınağa akın eden insanlarla ilgilendim, bu yüzden de hizmetçilerin yakınmalarını ciddiye almadım ve onları Tanrıça'ya biraz daha özenli hizmet etmeleri için azarladım."

"Kızların rol yaptıklarından bahsettiğini hatırlıyorum ve ben de sana çocuk bakmaya biraz ara vermeleri gerektiğini söylemiştim," diye araya girdim.

"Evet, görünüşe göre ikimiz de yanılmışız." Alnındaki çizgiler daha da belirginleşmişti. Kocasına döndü. "Hizmetçilerin çoğu, birkaç

çocuk ve yaşlı, oldukça hasta. Sana ihtiyaçları var." Sonra yeniden bana döndü. "Ve senin de dualarına."

"Tabii ki, aşkım." Carolan onu yanağından öptü ve başparmağıyla endişeli alnını hafifçe okşadı. Alanna'nın onun dokunuşuyla rahatladığını görebiliyordum.

"Ben de gelip lanet sorunun ne olduğuna baksam iyi olur." Alanna şaşırmış gibi görünmesine rağmen yaptığım açıklamadan memnundu.

"Savaşçılarla yapılacak toplantıya katılıp planını açıklamak istemiyor musun?" diye sordu ClanFintan. Bana bakışına bayılmıştım; çok ciddiydi, sanki gerçekten de bir oda dolusu, kokan, yaşlı savaşçıyla hiç anlamadığım bir konuda konuşmak isteyebileceğimi düşünüyor gibiydi. Aslına bakılırsa, böyle bir şey yapacağıma neredeyse matematik problemi çözmeyi tercih edebilirdim. Neredeyse.

"Hayır, tatlım." Üzgün görünmeye çalışıyordum. "Sen gidip onlara açıkla. Ben burada kalıp hizmetçilerin durumuna baksam iyi olacak."

"Eğer bunu yapman gerektiğini düşünüyorsan, eminim savaşçılar anlayışla karşılayacaklardır."

Bazen bana Worf'u hatırlatıyordu (Beni anlamayan uygar insanlar için, *Uzay Yolu: Yeni Nesil* filmindeki Klingonlu'dan söz ediyorum).

"Hizmetçilerinle işini bitirince lütfen bize katıl. Savaşçıların morallerini düzeltirsin."

İşte *bunu* sevmiştim. Tıpkı Marilyn Monroe gibi.

"Tamam." Kolundan hafifçe çektim ve onu öpebilmem için eğildi. "Bol şanslar, koca adam," diye mırıldandım. Kafası karışmış görünmesine rağmen öpücüğüme karşılık verdi, Carolan ve Alanna'ya başıyla selam verdi ve o tatlı poposuyla odadan çıktı.

En iyi alaycı taklit yeteneğimle *Ateşli Eyerler* filminde Lilly VonSchtupp rolünü oynayan Madeline Kahn'ı canlandırarak hayallere dalmış bir tavırla içimi çektim ve "Ne kadar iyi bir adam," dedim.

Carolan beni duymamış gibi davrandı. Alanna ise odadan çıkarlarken omzunun üzerinden bana baktı ve gözlerini devirip, "Geliyor musun?" diye sordu.

Sanırım kendimi yeni malzemelerle zenginleştirmem gerekiyordu.

Aceleyle peşlerinden gittim fakat onlardan önce çıkmam ve *cadaloz tanrıça iş başında* rolünü oynamam için beni kapıda bekliyorlardı.

Çok sorun ettiğimden değildi. Kapının hemen dışında bizi bekleyen bir asker vardı. Elinde tuttuğu koskocaman, eski, deri çantayı Carolan'a verdi. Carolan teşekkür etti ve asker de başıyla selam verip döndü ve kapı süsü pozisyonuna geri döndü.

"İlaç çantanı getirttim," dedi Alanna.

"Her zamanki gibi neye ihtiyacım olacağını düşünmüşsün." Sersemlemiş gibi Alanna'nın gözlerine baktı.

Iyy. Yeni evliler.

Doğru yön olduğunu umduğum koridordan yürümeye başladığımda, bana yetişmeleri için onlara, "Pişşt," diye seslendim.

"Hey," diye fısıldadım. "Hangi cehenneme gidiyoruz?"

"Hizmetçilerinin yatakhanesine." Alanna hiç de yardımı dokunmayan bir cevap verdi.

Ona dönerek *hiçbir fikrim yok* bakışıyla bakınca nihayet benim ben olduğumu hatırladı.

"Ah, sanki avluya geri dönüyormuşsun gibi dümdüz yürü. Kapıya gelmeden sola dön ve yürümeye devam et. Koridor seni yatakhaneye çıkartacak." Duraksadı. "Kokuyu aldığında yaklaştın demektir."

Alanna'nın sözleri üzerine Carolan şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve biraz hızlandık.

Alanna'nın tarifine göre ilerliyordum. Avlunun merkezine açıldığını hatırladığım kapıya gelince sola döndüm. Bir yanda avluya bakan, büyük pencereler, diğer yanda renkli duvar resimleriyle süslenmiş uzun, mermer bir koridor boyunca yürüdük. Duvardaki resimlerin çoğunda, çiçeklerle kaplı kırlarda neşe içinde gülüp oynayan hizmetçiler ve tüm olanları Epi'nin üzerinden (göğüsleri açık bir şekilde, tabii ki ben, Epi değil) koruyucu bir tavırla izleyen ben (ya da Rhiannon) vardım. Koridor boyunca aceleyle yürürken eğimli pencerelerden dışarıya baktım ve dışarıda yoğun bir şekilde çalışan kadınları görünce mutlu oldum. Maraid tam ortalarındaydı, bir gruptan diğerine gidiyordu (organizatörler cennetinde olduğuna şüphe yoktu). Koridorda karşımıza çıkan bir eğimi takip ettik...

Ve koku birden yüzüme çarptı. İlk başta neredeyse hoş denebilecek, yanmış şeker gibi bir kokuydu. Fakat sonra değişti ve öğürmeme neden olan iltihap gibi ağır ve yoğun bir hal aldı. Elimi ağzıma kapa-

yarak, durup Alanna'ya baktım. Bize en yakındaki, başında nöbetçi olmayan kapıyı işaret ederek başını salladı.

"Önce ben gireceğim," dedi Carolan yanımızdan geçip kapıya doğru yürürken. "Siz burada beklerseniz çok daha iyi olabilir."

"Hayır." Elimi ağzımdan çekerek sesimin sert çıkmasını sağlamıştım. "Ben de seninle geliyorum. Onlar benim kızlarım."

"Ben zaten daha önce girdim, içeride benim için sürpriz olacak bir şey yok." Alanna'nın sesi üzgün çıkıyordu.

Carolan başını salladı ve kapıyı açtı.

Bizi karşılayan manzara garip bir korku filmi sahnesini andırıyordu. Eğer koku olmasaydı, ilk özgün kâbusumu gördüğümü düşünebilirdim. Oda koskocamandı ve bir zamanlar harika bir yer olduğu belliydi. Tavanı yüksekti ve gösterişli, krem rengi kartonpiyerleri vardı. Duvarlar ve ona uygun, tavandan yere kadar uzanan pencerelerin üzerinden akan, mermer zemine pırıltılı bir havuz gibi dökülen perdeler ferahlık ve harmoni duygularını uyandıran uçuk şeftali rengiydi fakat içerideki her şeye hastalıklı, soluk bir ışık yayıyor gibi görünüyordu. Kirli yatak ve çarşaflar tüm odayı kaplamıştı ve her birinin üzerinde biri yatıyordu. Diğer kadınlar, geniş ağızlı su bardakları ve ıslak giysilerle yatak yığınları arasında koşuşturuyor, hastaların yanında duraklayarak onlara su içiriyor veya ateşten yanan yüzlerini silmelerine yardım ediyorlardı.

Odaya girdiğimde öğürmemek için kendimi zor tuttum fakat elimle ağzımı kapatmadan da edemedim. Kusmuk, diğer bedensel atıklar ve ilk başta ne olduğunu anlayamadığım bir koku daha, hepsi birbirine karışmıştı. Fakat sonra o tuhaf kokuyu daha önce nerede aldığımı hatırladım; MacCallan Kalesi'nde. Bu, ölümün kokusuydu.

Carolan aceleyle içeri girerken Alanna ve ben kapının önünde kaldık. Bize en yakın yatağın yanına gitti ve ateşli genç kızın alnına dokunmak için eğildi. Kızın üzerinde kalın, üst üste duran battaniyeler vardı fakat titreyerek kendinden geçtiğini görebiliyordum. Carolan'ın onu muayene etmesini izledim. Battaniyeleri açtı, bir elini kızın boynuna koydu ve diğer eliyle de nabzını ölçmeye başladı. Yüzündeki

sakin ifadeyle kıza hafifçe bir şeyler mırıldandı ve ayaklarının dibinde duran çantasını açtı.

Çantasından eski bir stetoskoba benzeyen bir şey çıkarıp kızın göğsünü dinlemeye başladı. Carolan bir yataktan diğerine geçip hastaları muayene ederken ve ayaktakilerden su, temiz çarşaf ve soğuk kompres isterken orada öylece durduğum için kendimi çaresiz ve işe yaramaz hissediyordum.

Bones'un[34] sözlerini uyarlayarak, "Lanet olsun, Jim, ben bir öğretmenim, mucizeler yaratan biri değil!" diye bağırmak istiyordum. Fakat beni kimsenin anlamayacağını biliyordum. Yan gözle Alanna'ya baktım ve ona artık *Uzay Yolu* hikâyelerini anlatmak zorunda olduğuma karar verdim. Hiçbir işe yaramasa da, bu artık birinin ince esprilerimi takdir edebileceği anlamına geliyordu.

"Leydim?" Hırıltılı bir ses dikkatimi çekti. Bana kimin seslendiğini anlayabilmek için etrafıma bakındım ve odanın ortalarına doğru bir yerde birinin eliyle bana doğru belli belirsiz bir işaret ettiğini gördüm ve başını yorgun bir hareketle doğrultmaya çalışınca uzun, siyah saçlarını fark ettim.

"O, Tarah mı?"

Alanna üzgün bir şekilde başını onaylarcasına salladı.

Pekâlâ, bu kadarı yetmişti. Çok sevdiğim eski bir öğrencime benzeyen bir hizmetçimin bana ihtiyacı varken orada öylece duramazdım. Ağzımdan derin bir nefes aldım ve kızın yattığı yere doğru yürüdüm.

Yanına gidince elini ellerimin arasına aldım. Eli kurumuş ve çatlamıştı, kemiklerinin kırılgan hafifliği karşısında hayrete düştüm.

"Üzgünüm, Leydim." Gülümsemeye çalıştı fakat yüzünü acı çekiyor gibi buruşturdu. "Bu kadar iş varken hastalanmamalıydım."

"Şişt," diyerek onu susturdum. "Bunun için endişelenme. Yalnızca dinlen ve iyileş." Gözlerini kapayarak başını salladı.

Elimi bırakmak istemediği için yanına oturdum ve yüzünü incelemeye başladım. Çok solgundu ve dudakları kurumuş gibi görünüyordu fakat en rahatsız edici olan şeyse yüzü ve boynu, iltihaplı gibi görünen kırmızı döküntülerle doluydu.

---

34 *Uzay Yolu* serisinde doktor rolündeki karakter. (ç.n.)

"Suçiçeği mi?" diye mırıldandım kendi kendime yüksek sesle.

"Evet, sanırım öyle." Carolan'ın sesini duyunca sıçradım. "Bu hastalıkla ilgili bir şeyler biliyor musun?"

"Sanırım. Küçükken geçirmiştim," diye cevap verdim, Tarah'nın süzülmüş yüzünden gözlerimi ayırmadan. "Fakat ben bu kadar ağır geçirmemiştim." Suçiçeğinden ölen insanların hikâyelerini hatırladım fakat bunların hep kocakarı hikâyeleri olduğunu düşünmüştüm. Çocukken suçiçeğine yakalanmıştım ve birkaç gün okula gidemediğimi ve kaşındığımı hatırlıyordum fakat buna hiç benzemiyordu. Bu insanların durumu çok ağırdı.

"Ben de..." Tarah'nın zayıf sesi kısıldı ve ne dediğini duyabilmek için eğilmek zorunda kaldım, "çocukken geçirmiştim."

"Küçükken geçirdiğini söylüyor." Şaşkınlıkla Carolan'a baktım. "Bu çok garip. Benim," neredeyse *dünyam* diyecektim ama son anda fark ederek bir öksürükle kelimeleri değiştiriverdim, "ee... *tecrübelerime* göre, bu hastalık yalnızca bir kez geçirilebilir. Hastalığı geçiren birine bir daha bulaşmaz."

Carolan bana katıldığını gösteren bir hareketle başını salladı ve kapıya doğru onunla gitmemi işaret etti. Tarah'nın kurumuş elini bırakmadan önce hafifçe sıktım ve çok yakında geri döneceğimi fısıldadım.

Üçümüz kapının girişine yakın bir yerde toplandık ve Carolan alçak sesle, panik içinde konuşmaya başladı.

"Yalnızca birkaç hastayı genel olarak muayene edebildim fakat bu süre içinde gördüklerim bile beni çok endişelendirdi. Kanımca herkes aynı hastalığa yakalanmış fakat bu hastalığın birbirinden farklı üç evresi var." Muayene ettiği ilk kızı işaret etti. "Başlangıç evresi görünüşe göre yüksek ateş, baş ağrısı ve kusmayla seyrediyor." Sonra Tarah'yı işaret ederek devam etti: "Birkaç gün sonra ateş düşüyor ve döküntüler başlıyor. Döküntüler yüzde başlayarak vücuda, ellere ve ayaklara yayılıyor gibi görünüyor." Başıyla çocukların yattığı yatakları işaret etti. "Döküntüler, içi iltihap dolu kabarcıklara dönüşüyor. Ateş yeniden çıkıyor ve bilinç kaybına neden oluyor. Bu evre tehlikeli ve ölümcül. Bu çocuklar su kaybediyorlar. Bazılarının ciğerleri su topluyor. Bazılarının nefes yolları tıkanıyor. Bu hastalık, çocukken

rahatsız edici bir kaşıntıyla geçirdiğimiz ve yalnızca çok küçük, yaşlı ve zayıf kişiler için ölümcül olan o hastalık değil. Bu kadınların ve çocukların çoğu genç ve güçlüydü ama durumları çok ağır."

"Çiçek hastalığı." Bu isim aklıma bir anda zihnimin kuytu köşelerinden çıkıp gelmişti. Oklahoma'da büyüdüğüm için bu hastalığa yakalanarak yok olan Kızılderili kabilelerinin trajik hikâyelerini çok duymuştum. Neredeyse bilinçsiz bir hareketle elimi sol kolumdaki aşı izine götürdüm. Hissettiğim ani korku mideme kramplar girmesine neden olmuştu.

"Nedir bu çiçek hastalığı?" diye sordu Carolan.

"Bu konuda çok fazla bilgim yok. Benim dünyamda ya da en azından dünyamın uygar bölgelerinde bu hastalık tamamen yok edildi. Ama hatırladığım kadarıyla bu hastalık ona benzer bir şey olabilir." Ona üzgün bir ifadeyle baktım.

"Söyleyebileceğin herhangi bir şey işime yarayabilir."

Keşke üniversitede aldığım seçmeli biyoloji dersimin üzerinden on küsur yıl geçmemiş olsaydı diye düşünerek zihnimi yokladım.

"Normal şartlarda, yani eğer bir nesil belli aralıklarla bu hastalığa maruz kalırsa, yalnızca çok küçük olanlar, yaşlılar ve zaten hasta olanlar ölür. Fakat diyelim ki bir ülke ve orada yaşayan insanlar daha önce bu hastalığa hiç maruz kalmadılar. Bu onları mahveder, her yüz kişiden doksan beşi yüksek ihtimalle ölür. Veba gibi bir şeydir." Hatırladıklarım daha çok endişelenmeme neden olmuştu. "Bu hastalık daha önce Partholon'da hiç görüldü mü?"

Carolan çenesini ovalayarak düşündü. "Sanırım Ufasach Bataklığı'nın yakınlarında yaşayan insanlar arasında belirli aralıklarla ortaya çıkan ve halk arasında gelişigüzel yayılan, buna benzer bir hastalıkla ilgili kayıtlar var. Fakat orada yaşayan tuhaf ve ağzı sıkı insanlar dışarıdan yardım istemezlerdi, bu yüzden de bu konudaki kaynaklar sayılıdır."

Bu, aklıma bir fikir getirmişti. "Alanna, hizmetçilerin eğitimden döndüklerinde hasta olduklarından şikâyet ettiklerini söylemiştin, değil mi?"

"Evet," diyerek beni doğruladı.

"Neredeydi bu eğitim?"

"Musa Tapınağı'nda."

"Orası bataklığa yakın değil mi?" Haritayı gözümün önüne getirmeye çalıştım.

"Evet," diye cevap verdi Carolan. "Bataklık, tapınağın güney sınırını oluşturuyor."

"Bunu biraz araştırırsak eminim hastalığın oradan çıktığını anlarız. Bu, Musa'lar'ın da bu hastalıkla uğraştıkları anlamına gelir." Çiçek hastalığıyla ilgili bildiğim her şeyi hatırlamak için (yarım yamalak aklımda kalan edebiyat eserleri ve şiirlerle dolu olan) zihnimi kurcalamaya çalıştım.

"Aman Tanrım." Çiçek hastalığının en belirgin özelliği birden aklıma gelince, hayal kırıklığı içinde alnıma vurdum. "Bu hastalık *çok* bulaşıcıdır. Vücut sıvıları ve temasla bulaşır. Mesela hasta olan birinin yattığı ve terlediği yatakta ya da herhangi bir yerde yatılırsa bulaşır. Ya da onların içtiği bardaktan içildiğinde. Hasta olan birine bakan bir kişi de hastalığı kapma tehlikesiyle karşı karşıyadır." Bir an acaba bakterilerin ne demek olduğunu biliyorlar mıdır diye düşündüm. Fakat Carolan'ın temiz su ve sabun isteyerek hastalar arasında ellerini yıkadığı aklıma gelince biraz olsun rahatladım.

"O halde senin ve Alanna'nın hastalardan uzak durmanız gerek."

"Haklısın." Alanna'ya baktım. "Hasta odasından uzak durmak zorundasın... zaten fazlasıyla maruz kaldın."

"Sen de," dedi Alanna.

"Hayır, bana bulaşmaz." Kıyafetimin yumuşak kumaşını sıyırarak geçmeye yüz tutmuş aşı izimi gösterdim. "Çocukken aşı olmuştum."

Carolan'ın yüz ifadesi tamamıyla bir soru işaretiydi. Ona, okul hemşiresinin yıllık grip aşısının yanında çiçek aşısı da olmak isteyip istemediğimizi sorduğunda bunu kabul ettiğimi (ne kadar doğru bir karar verdiğimi şimdi daha iyi anlıyordum) anlatmak yerine, ani bir kararla hikâyemin kısa bir versiyonunu göstermeyi düşündüm ve içimi çekerek elimdeki hayalî bir iğneyi koluma batırıyormuş gibi yaptım. "Aşı vücudumun bu hastalığa karşı antikor denen bir şey üretmesini sağlıyor. Eğer hastalığa maruz kalırsam vücudum savaşı kazanıyor."

"Bu bir mucizeye benziyor." Carolan'ın sesindeki hayranlık hissediliyordu.

"Evet, keşke bir doktor olsaydım. Böylece bunun nasıl olduğunu açıklayabilirdim." Çaresiz bir şekilde omuzlarımı silktim. "Şansınıza bir doktor yerine İngilizce öğretmeni düştüğü için üzgünüm."

"Ben öğretmenden memnunum," dedi Alanna tatlı bir ifadeyle.

Ona gülümseyerek teşekkür ettikten sonra Carolan'a döndüm. "Pekâlâ, ne yapmamız gerekiyor?"

"İlk yapmamız gereken hastaları karantinaya almak."

"Ve kullandıkları her şeyi," diye ekledim. "Ve ailelerini."

"Tamam." Başını sallayarak onayladı.

"Sanırım yardımcılarımın hastalarla olan irtibatını sınırlamak ve belki de hastalığa maruz kalmış olan aile üyelerinden birkaç sağlıklı gönüllü bulmak akıllıca olur. Ondan sonra da bu hastalığa dair bilgi bulmak için kayıtlarıma bakmalıyım." Üzgün bir ifadeyle dönerek hastalarla çoktan dolmuş olan odaya bir kez daha baktı. "Yapabileceğimiz tek şey onları rahatlatmak ve onlara elimizden geldiği kadar sıvı vermek."

"Suyu içirmeden önce kaynatın." İyi bir fikirdi. Şaraba ihtiyaçları olmadığı kesindi ve suyun ne kadar temiz olduğunu bilebilmeme imkân yoktu, henüz hastalanmamıştım ama ben suyu çoğu zaman saf bir şekilde tüketmiyordum (şarap formunda alıyordum). "Ayrıca kirli çarşafların tapınaktaki diğer çarşaflardan ayrı tutulmasını sağlamalısınız ve bu çarşafların kaynar suda alkalin değeri yüksek sabunla yıkanması gerekiyor."

"Kaynar su, hastalığın bulaşmasını engeller." Carolan'ın sesi memnun geliyordu.

Nasıl ifade ettiği benim için önemli değildi; benimle aynı fikirde olduğuna sevinmiştim.

"Evet, çoğu bakteri gibi."

Carolan kaşlarını kaldırarak bana baktı ama ne karşı çıktı ne de açıklama istedi.

"Bu salgının çıktığı yerle ilgili endişelerim var. Savaşçılarımızın, Fomorianlar'ı kıstırmak üzereyken hastalanmaları hiç iyi olmaz. Eğer bu hastalık Musa Tapınağı'nda başladıysa savaşçıların o bölgeden uzak durmaları gerekir."

"İşte o konuda haklısın ama –eğer yanlış bir şey söylüyorsam beni düzelt– daha önce çiçek hastalığına yakalanan bir at olayıyla hiç karşılaşmadım. Ya sen?" Zihnim, tekerleğin içinde koşan bir hamster gibi kıpır kıpırdı.

"Hayır..." Carolan yine çenesini ovalıyordu. "Atlarda bu hastalığın görüldüğünü hiç hatırlamıyorum."

"Ya Kentaur'larda?" diye sordum.

"Eşin bu konuyu benden iyi bilir fakat Kentaur'lara bulaşan böyle bir hastalığın olduğunu sanmıyorum."

"Güzel." Üzerimden bir yük kalktığını hissettim. "O halde Laragon'a doğrudan saldırmak için Musa Tapınağı'na yalnızca Kentaur'ları yollamalıyız."

"Bu mantıklı olur ama yine de bu salgını kontrol altında tuttuğumuzdan emin olmalıyız."

"Pekâlâ, haydi işe başlayalım." Gönüllü olduğum şeyi biraz daha düşünseydim, çığlıklar atarak odadan kaçardım. Düşünmeden hareket etmenin daha yararlı olduğu bir andı.

"Aşkım," diye hafifçe seslendi Carolan, Alanna'ya, "bize burada yardımcı olamazsın. Kendini tehlikeye atmana izin veremem."

"Ama sen de tehlikedesin." Alanna ona yaklaşınca Carolan kollarıyla onu sardı.

"Ben mecburum." Alanna'yı alnından öptü. "Mecbur olduğumu biliyorsun. Fakat senin için endişelenirken yapmam gerekenleri yapamam. Yardımcılarımı buraya yollayıp, sonra da mutfağa gidip kaynar suyun hazırlanması ve bitki çayının yapımıyla ilgilenerek bana yardım edebilirsin."

"Ayrıca kadınların, işlerini yaptığından emin olmak için sana ihtiyacım var," diye ekledim. "Maraid'in güvenilir olduğundan eminim ama sonuçta o, sen değil. Ve hastaların ailelerini bir araya toplayıp hastalanmaya başlayan olup olmadığı konusunda gözünü açık tutmalısın."

Alanna'nın karşı koymayı bırakarak içini çektiğini duydum. Bunu yapacağını biliyordum; sorumluluk duygusu ve dürüstlüğü hiçbir zaman bencilce ve çocukça davranmasına izin vermezdi. Burada Carolan'la kalmak için ısrar etmek, onun yapacağı bir şey değildi.

Alanna ve Suzanna, diğer insanların ihtiyaçlarını kendilerininkinden üstün tutan kadınlardı.

İlk kez onlar gibi olmayı diledim. Yeni eşini dudaklarından öptü ve birbirlerine aşk sözcükleri fısıldadıklarını duydum. Sonra bana dönüp sımsıkı sarıldı.

"Benim için ona gözkulak ol." Bana kocamı hatırlatan bir hareketle gevşeyen buklelerimden birini çekti. "Ve kendine dikkat et."

"Hiç şüphen olmasın. Ah, bu arada ClanFintan'ı bulup ona olanları anlatır mısın? Ayrıca savaşçılarla işi bittiğinde buraya gelmesini söyle."

Alanna başını sallayarak, "Akşam görüşürüz. İkinizi de seviyorum," dedi. Sanki kalbi bacaklarına durma emri vermeden onları hareket etmeye zorlamak zorunda kalmış gibi hızla uzaklaştı.

İkimiz de bir şey söylemeden gidişini izledik. Onun sessiz asaleti kalplerimize dokunmuştu.

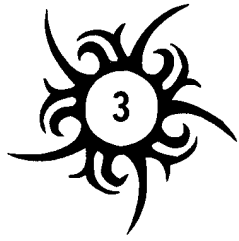
"Pekâlâ..." İkimiz de ağlamaya başlamak gibi saçma bir şey yapmadan ellerimi birbirine vurarak konuyu değiştirdim. "Bana şu lanet saçlarımı toplamam için bir şey ver ve sonra ne istersen yapacağım. Yalnızca ne yapmamız gerektiğini söyle yeter."

"Öncelikle hastaları, durumu hafif ve ağır olanlara göre düzenleyelim. Sonra da şu çarşaf ve yatakları temizletiriz. Bu arada hastalara bol bol sıvı vermeli ve onları rahat ettirmeliyiz." Temiz bir kumaş yığınına benzeyen şeyleri işaret etti. "Şurada da kontrol edemediğin saçların için kullanabileceğin bir şeyler var."

"Evet! Evet!" Arkasından selam vererek uydurma bir saç bandı kaptım ve odanın içine doğru onu takip ettim. "Hey, şu pencereleri biraz aralasam olur mu? Dışarısı çok güzel ve burası da bir o kadar iğrenç."

Carolan başıyla onayladı ve büyük pencereleri açmak için aceleyle harekete geçtim. Dışarıda, ılık rüzgâr henüz açmış hanımeli çiçeklerinin kokusunu etrafa yayıyordu. Dışarıdan gelen tatlı koku içerideki kusmuk ve hastalık kokusuyla karışınca öğürmemek için kendimi zor tuttum.

Daha şimdiden bugünün uzun bir gün olacağını söyleyebilirdim.

Üniversitedeyken, Illinois Üniversitesi kampüsünün yanındaki büyük Katolik hastanesinde bölüm sekreteri olarak çalışmıştım. Kurallara göre bölüm sekreterleri fazla kirli iş yapmazlardı. Onlar yalnızca isimlerinin gerektirdiği gibi hemşirelik bölümünde sekreterlik yaparlardı. Ben genellikle genel cerrahi katında çalışırdım. Bir süre doğum ünitesinde çalışmıştım (çok zevkliydi). Yarı zamanlı çalışarak üniversiteye devam edebilmemi sağlayan işimden başlıca iki şey öğrenmiştim. Birincisi, sekreter olmaktan hiç hoşlanmadığımdı. İnsanlar çok kibirliydi ve iyi bir sekreterin her şeyi bilmesine rağmen –ya da en azından önemli olan her şeyi– sekreterlerin hiçbir şey bilmediklerini düşünürlerdi. İkincisi ise kesinlikle hiçbir zaman hemşire olmak istemediğimdi. Yanlış anlaşılmasın. Hemşireleri severdim. Onlara saygı duyardım. Fakat onların yerinde olmak istemezdim. Kan, dışkı, kusmuk, balgam, insanların özel yerlerine bakmak (ki genellikle çekici olmaktan çok uzaktı) ve her yanın hastalık ve iğrençliklerle doluyken insanların vücutlarındaki muhtelif deliklere bir şeyler sokuşturup durmak... hayır, hiç bana göre değildi.

Son birkaç dakikadır Oliver Twist'ten fırlamış gibi duran bir sürgünün içine çılgınlar gibi kusmaya başlayan altı numaralı kadını başından desteklerken, düşüncelerim üniversite tecrübemin bana öğretmiş olduğu şeylere doğru bir gezintiye çıkmıştı. Iyy.

Üniversiteden mezun olduktan sonraki on yıl boyunca birçok şey hakkındaki düşüncelerimi ve zevklerimi değiştirmiştim fakat fikrimin sabit kaldığı tek konu buydu.

Hemşirelik bana göre değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktı. Biraz zaman geçti. Kadın kusmayı bırakınca yüzünü sildim ve yüzün-

deki terin ve hastalığın içinde aslında onun genç ve hatta bir ergen olduğunu fark edince şaşırdım. "Daha iyi misin?" diye sordum nazikçe.

"Evet, Leydim." Sesi cılızdı fakat dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Dokunuşunuz çok hoş ve elleriniz soğuk."

Yeniden yatmasına yardım ettim ve nemli alnına yapışan saçlarını arkaya doğru ittim.

"Benim için dua eder misiniz, Leydim?" Cılız sesiyle sorduğu soru, aynı şeyi buradaki herhangi biri sorduğunda olduğu gibi beni kalbimden vurmuştu.

Gün boyunca sayısını unuttuğum kadar çok kez yaptığım gibi başımı eğdim, gözlerimi kapadım ve dua ettim: "Epona, bu kızı koru ve rahatlat."

Sonra gözlerimi açıp kıza gülümsedim. "Seni kontrol etmek için sonra yine geleceğim," diye zilyonuncu defa söz verdim.

Ayaklarımı sürüyerek Carolan'ın yardımcılarının temiz ve sıcak suyla doldurdukları testilerden birine doğru yürüdüm. Ellerimi uzattım ve yardımcılardan birisi elimi yıkamam için su dökerken diğeri de çatlamış avuçlarıma başka bir şişeden sabun döktü. Ellerimi yıkarken, ne yaptığını bilen bir tavırla bir yataktan diğerine giden Carolan'a gözüm takıldı. Hareketleri sağlam ve kendinden emindi. Sanki hiç yorulmuyordu.

Ellerimi yıkadıktan sonra gerinmek ve başımı sağa sola çevirerek sıkışan kaslarımı rahatlatmak için biraz oyalandım. Tanrım, omuzlarım beni öldürüyordu. Zayıf bir sesin adımı söylediğini duyunca şartlanmış bir şekilde, "Hemen geliyorum," diye cevap verdim. Fakat bedenimi hareket ettirmekte zorlanıyordum. Midem guruldamaya başlamıştı ve Carolan'ın yardımcılarının bize peynir, ekmek ve soğuk etten oluşan öğlen yemeğini getirmelerinin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini merak ettim. Peynirler kalp şeklinde kesilmişti ve Carolan'la birlikte Alanna'nın bu hediyesine yüksek sesle gülmüştük.

Şimdi düşündüğümde nasıl gülebildiğime şaşırıyordum. Yorgunluktan ölüyordum ve bu yalnızca bedensel yorgunluk değildi. Tükenmiştim. Burada ağır derecede hasta olan bu insanları rahatlatmaya çalışıyordum. Ben, Oklahoma'lı İngilizce öğretmeni. Ve bana inanıyorlardı. Benden onlar için dua etmemi bile istiyorlardı.

Onlara hikâye anlatıyordum, evet. Şiir okuyordum, evet. Hatta Coleridge'in anlaşılmaz, tuhaf yazılarındaki sembolik anlamları bile açıklıyordum.

Fakat tanrıçalık veya rahibelik yapmak mı? Hayır.

İşe yaramaz ve sıradışı bir duygu seli içinde ağlamak üzere olduğumu hissettim. "Tanrıça." Odanın uzak köşesinden zayıf bir ses yükseldi.

"Leydim," Durumu orta şiddette olanları bir araya getirdiğimiz gruptan Tarah'nın seslendiğini duydum.

"Leydi Rhiannon." Durumu ağır olanların arasından bir ses daha, bir çocuğun sesi yükseldi.

Doğruldum, gelişigüzel yaptığım atkuyruğumdan çıkan perçemleri düzeltmeye uğraşarak kendimi hem zihinsel hem de fiziksel olarak toparlamaya çalıştım. Berbat bir durumdu. Cebirsel denklemlerle dolu bir sayfayı tamamlamak için benden yardım dilenen hasta ergenlerle dolu bir sınıfta olmak gibiydi. Ve ben lanet cebirden hiç anlamıyordum.

Bana seslenenlerin en ağır olanına doğru yavaşça ilerlerken durumun tam olarak az önce benzettiğim gibi olduğunu fark ettim. Tüm bu insanlar benim öğrencilerim gibiydi. Kendime acımayı bırakıp yapılması gerekeni yapmak zorundaydım.

Hemşire olmayı sevmiyor olabilirdim?

Ama sonuçta bu korkunç hastalık bana bulaşmayacaktı. Bu insanlar benimdi. Onlardan sorumluydum. *Anne ve babalarının yerinde olmak* sözü artık soyut bir kavram olmaktan çıkmıştı. Dünyaların ötesine geçmişti. Ve bu kavramı beynime kazımalı, sızlanmayı bırakarak işimi yapmalıydım. (Aslında iyi yanlarından biri işin karşılığıydı. Bu dünyada Enkarne Tanrıça'yken Oklahoma'da öğretmen olarak aldığımdan fazlasını alıyordum. Kim almazdı ki? Buna bir çeşit terfi olarak bakabilirdim. Ayrıca bu, yönetimde bir pozisyona "terfi" etmiş olmak kadar kötü değildi.)

"Ne oldu, tatlım?" Yakınlardaki bir sehpanın üzerinde duran su bardağını alarak çocuğa içmesi için yardım ettim. Dudakları çatlamıştı. İltihap dolu korkunç kabarcıklar yüzünü, boynunu ve kollarını kaplamıştı. İçmeye çalışmak için ağzını açtığında dilinin her tarafına yayılmış kırmızı yaraları gördüm.

Verdiğim su bir işe yaramıyor, çenesinden akıyordu. Çarşafının ucuyla çenesini sildim.

"Epona'ya binmek çok mu güzel?" O çocuk sesi, sanki yirmi yıldır sigara içiyormuş gibi çatallı çıkıyordu.

"Evet, tatlım." Yardımcılardan birinin bana verdiği nemli kumaşla dikkatli bir şekilde yüzünü kuruladım. "O kadar yumuşak yürüyor ki sanki rüzgâra binmiş gibi hissediyorsun."

"Seninle konuştuğu doğru mu?" Ateşten çakmak çakmak olmuş gözleriyle yüzüme baktı. Bakışlarında, bir at âşığının hevesini görebiliyordum.

"Sanırım doğru. O çok akıllı bir at, biliyorsun." Hasta kız güçsüz bir şekilde başını salladı.

"Senin adın ne, canım?"

"Kristianna," diye fısıldadı.

"Seninle bir anlaşma yapalım, Kristianna." Gözlerini benden hiç ayırmıyordu. "Sen iyileş ve ben de seni onunla konuşmaya götüreyim. Belki seni gezmeye götürmek istediğini bile söyleyebilir."

Bu teklifi yaptığıma neredeyse pişman olmuştum çünkü anında yataktan kalkmak için doğrulmaya çalıştı.

"Hey! Anlaşmamıza göre dinlenmen ve iyileşmeye çalışman gerekiyor."

Çocuk içini çekerek yeniden kirli çarşafın içine gömüldü. "Tanrıça," dedi dalgın bir şekilde, "sence gerçekten benimle konuşmak ister mi?"

İçimden gelen sesin fısıldadıklarını yüksek sesle tekrarladım. "Epona her zaman sesini duymak isteyen küçük çocukları bekler."

"Ben onun sesini duymak istiyorum..." Uyku veya bilinç kaybı, kızı esir alırken sesi gitgide duyulmaz olmuştu.

Elimdeki bezi bırakarak üzgün bir şekilde kızın şişmiş yüzüne baktım. "Umarım duyarsın, tatlım," diye fısıldadım.

Adımı söylediğini duymadan arkamdan gelen sıcaklığının beni sardığını hissetmiştim.

"Rhea?"

Arkama döner dönmez neredeyse ClanFintan'ın kaslı göğsüne çarpıyordum. "Ah, selam." Nasıl göründüğümün kesinlikle farkındaydım. Medusa'nın lanet kızıl saçlı üvey kardeşi gibiydim. Her zamanki gibi.

"Savaşçılar toplantısında gözlerimiz seni aradı." Sesi, ağrıyan bedenime yavaş yavaş dökülen şeker pekmezi gibiydi.

"Üzgünüm," dedim saçlarımı yeniden toplamak için çılgınlar gibi uğraşırken. Fakat başımı eğdiğimde elbisemin ön tarafını kaplayan kusmuk lekelerini fark edince pes ettim.

"Umarım onlara neden gelemediğimi açıklamışsındır."

"Evet, anlayışla karşıladılar ve insanlara karşı olan sorumluluk duyguna saygı duydular." Konuşurken kolumdan tuttu ve beni kapıya doğru yavaş yavaş itmeye başladı. Kapıyı açarken Carolan'ın ona başıyla selam verdiğini gördüm. Dışarı çıktığımızda, batmakta olan güneşin eğimli pencerelerden koridora miskin miskin süzüldüğünü şaşkınlıkla fark ettim.

Birden kendimi Kentaur'un güçlü kollarında buldum.

"Of..." Nafile bir çabayla geri çekilmeye çalıştım. "Çok kirliyim."

"Kıpırdama." Boğuk, hipnotik sesi beni sardı. "Seni özledim."

İşte bu, hareketsiz kalmama yetmişti. Beni özlemişti. Yüzümde şapşal bir ifadeyle gülümsediğimden emindim.

"Ayrıca senin için endişelendim." Yüzüme bakabilmek için beni kendisinden hafifçe uzaklaşırdı. "Alanna'nın bana anlatmaya çalıştığı şu sihir nedir? Çiçek hastalığına kaşı gerçekten bir tılsımın mı var?"

"Evet." Yüzündeki endişeli ifadeye bayılıyordum. "Bu aslında bir sihir değil, tıp."

"Güzel." Bana sıkıca sarıldı ve dudaklarının başımın üzerine dokunduğunu hissettim. "Sana bir zarar gelmesine izin veremezdim."

"Ben de bana bir zarar gelmesine izin vermezdim," dedim şaka yapmaya çalışarak.

Beni biraz daha sıktı. "Bu, şaka yapılacak bir konu değil."

"Üzgünüm," diye mırıldandım ve sıkıca sardığı kollarını biraz gevşetti. "Sadece olayların böylesine beklenmedik bir şekilde gelişmesinden pek hoşlanmıyorum. Seni şaşırtmak istemem fakat benden pek hemşire olmaz."

"Bu beni şaşırtmaz. Kötü kokan şeyleri sevmiyorsun ve hasta olanlar kötü kokar."

"Ah, işte bu çok doğru." Acı bir ifadeyle güldüm. "Her neyse, Alanna sana bu hastalığın büyük olasılıkla Musa Tapınağı'nda da olduğunu düşündüğümüzü de söyledi mi?"

"Evet," diye içini çekti. "Bu da planlarımızı biraz zorlaştırıyor."

"O bölgeye insan askerleri yollarsak, onlar da bu tehlikeye açık olacaklar diye düşünüyorum. Ordu için pek faydalı olamazlar." Sıcak kollarından destek alarak arkaya doğru yaslandım. "Daha önce böyle bir hastalığa yakalanan bir Kentaur duydun mu?"

"Hayır." Sesi kendinden emin geliyordu. "Kentaur ırkı bu hastalığa karşı duyarlı değildir."

"Ben de öyle ummuştum."

"Bu da Musa'lar'ın yanına yalnızca Kentaur'ları yollayacağımız anlamına geliyor. Zaten bir grup Kentaur'u tapınağa yolladım bile. Onlara planlarımızdan bahsedecek ve bize tapınaktaki kadınların sağlığıyla ilgili bilgi getirecekler."

"Büyük olasılıkla orası karmakarışıktır. Kulağa ne kadar korkunç gelse de tapınağı ve çevre bölgeleri karantinaya almalıyız. Onlara erzak yollayabiliriz fakat insanların hastalığı Partholon'un geri kalanına yaymalarına izin veremeyiz."

"Aynı fikirdeyim. Karantina konusunu zaten duyurdum." Ciddi bir ifadeyle beni süzdü. "Fakat görünüşe göre seninle de ilgilenmem gerekiyor."

"Hı?"

"Önümüzde koca bir gece olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?" Soru soran gözlerle bana baktı.

En seksi Marilyn Monroe sesimle mırıldandım: "Aklından neler geçiyor?"

"Fomorian'ların Lideri'yle iletişime geçmek."

İşte bu cümle kafamdaki pornografik düşünceleri bir anda yerle bir etti. Ve evet, o olayı nedense tümüyle unutmuştum.

"Ah, evet ya."

"Keşke başka bir yolu olsaydı. Fakat hâlâ bu karanlık lidere bulaşman konusunda pek rahat değilim."

Başparmaklarıyla, dirseklerimin iç kısmına yavaş yavaş daireler çiziyordu. Ben de korkunç bir büyülü rüya saçmalığına bulaşmayı

istemiyordum. Uzun uzun banyo yapmak, zengin bir akşam yemeği yemek ve onu kendisinden geçene kadar becermek istiyordum. Fakat ısrarcı bir ses içimden yapacak bir işim olduğunu fısıldıyordu.

İçimde bir tanrıça varken ve suçluluk duygusu düğmeme basmışken bunu göz ardı etmek çok zordu.

"Ben de bunu yapmaya bayılmıyorum ama yapmak zorundayım." İçimi çekerek ona sokuldum. "Benimle kalacağını söylemiştin, değil mi?"

"Tabii ki, bedenini her zaman koruyacağım."

Aklıma bedenime yapmasını istediğim pek çok şey geliyordu ve korumak, listenin en sonundaydı.

"Güzel. Pekâlâ, içeri girip işimi bitireyim. Sonra akşam yemeğimi yiyeceğim ve belki bu rüya konusunun işe yaraması için ne yapmam gerektiği konusunda bana yardımcı olursun."

"Tanrıça sana yol gösterecektir." Çenemi tutup başımı kaldırdı. "Sana sadece kısa bir süre veriyorum. Sonra eğer buradan çıkmadıysan, gelip seni bu hastalıklı odadan dışarıya ben çıkartacağım. Belki hastalığı kapmıyorsun ama yine de sağlığına dikkat etmelisin."

"Ve kocamla da ilgilenmeliyim sanırım, değil mi?" Sesimin cilveli çıkması için uğraşmıştım ama muhtemelen üzerimdeki kusmuk lekeleri seksi bir ortam yaratmam için pek uygun değildi.

"Evet." Zaten dağılmış olan saçlarımı karıştırarak beni kendine doğru çevirdi. Nazik bir hareketle beni hasta odasının kapısına doğru itti. "Unutma, eğer işini çabuk bitirmezsen, seni almaya geleceğim."

"Sert olman çok hoşuma gidiyor," dedim odaya girerken omzumun üzerinden.

Çiçek hastalığı cehennemine geri dönmek, ciddi bir şekilde gerçeklere dönmemi sağladı. Gördüğüm ilk şey, Carolan'ın durumu ağır olanların arasındaki bir çocuğun yüzüne örttüğü çarşaf olmuştu. Hızla yanına gittim.

"Bu ilkiydi." Yalnızca benim duyabilmem için alçak sesle konuşuyordu. "Fakat son olmayacak."

"ClanFintan, Kentaur'ların çiçek hastalığına yakalanmadığını söylüyor."

"En azından bu iyi haber. Bu sabahtan beri on iki yeni vaka rapor edildiğini biliyor musun?"

Hayır, bilmiyordum. Gözümün önündekilerle ilgilenmekle meşguldüm. Hasta odasının kalabalıklaştığını fark etmiştim ama bunu kötü hemşireliğime bağlamıştım.

"Ve yedi ağır vakanın beşi büyük ihtimalle sabaha çıkamayacak."

"Ya o zavallı kız?" Belli belirsiz bir şekilde küçük at âşığını işaret ettim.

Üzgün bir ifadeyle başını salladı. "Onun durumu artık Epona'nın ellerinde."

"Kahretsin."

Carolan ölen çocuğun bedenini almaları için birkaç yardımcısına işaret verdi.

"Bedeni hâlâ hastalık taşıyor," dedim.

Şaşırmış gibi bana baktı fakat duraksamadan cevap verdi: "Onu kliniğimin yanındaki odaya götürün. Bedenini Epona'ya yollamak için tapınak toprakları dışına odun yığınları hazırlamalıyız."

Ona katıldığımı açıkça belli etmek için başımı belirgin bir şekilde salladım. "Epona, kurbanların hepsinin tapınaktan uzakta, tek bir yerde yakılmasını istiyor. Onların ruhlarını alacak fakat yaşayanlara hastalık bulaştırmalarını istemiyor."

Küçük kızı dışarıya taşımalarını izledik.

Carolan birkaç yetenekli yardımcısından biriyle konuştu. "Kızın ailesine, öldüğünü haber verin."

"Hayır." Bu sefer beni harekete geçirmesi için içimden gelen sese ihtiyacım olmamıştı. "Bu benim görevim." Doğrudan kadınla konuşuyordum. "Onları buraya getir. Onlarla ben konuşacağım."

"Nasıl isterseniz, Leydim." Reverans yaparak hızla dışarıya çıktı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Rhiannon bunu yapmazdı."

"Ben Rhiannon değilim." Söylediklerinden ötürü hissettiğim hayal kırıklığı aşikârdı.

"Doğru, değilsin. Yaptığım karşılaştırma için bağışla." Carolan'ın yorgun sesi içtendi.

"Bağışlandın." Birbirimize gülümsedik. "Hey, hazır senin unutkanlığından söz açılmışken, bu gecenin düğün gecen olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Yüzünü kaplayan tüm o ter ve kirin altında kızardığına yemin edebilirdim. "Sanırım aklımdan çıkmış."

"İşte bu, başını belaya sokabilir."

Çaresizce etrafına bakındı. "Onları nasıl bırakabilirim ki?

"Harika yardımcıların var. Onlara güven. Uyumak ya da onun gibi şeyler için biraz ara vermelisin." Yorgun olmama rağmen onu cesaretlendirmek için gülümsemeyi başarabildim. "Temizlen ve ona git. Hayat, bir dakikasını bile boşa harcayamayacağın kadar beklenmedik şeylerle dolu."

"Ama..." diye kekeledi.

"Sekiz saat dinlen. Kafanı toplayamayacağın kadar yorgun olursan hastalarına da bir faydan dokunmaz. Ben bir süre daha kalıp her şeyin yolunda gittiğinden emin olacağım."

"Rhea, çok iyi bir kalbin var fakat hasta bakmak için yeterli tecrüben yok."

"Bana mı anlatıyorsun! Merak etme, sadece yardımcılarının yanında durup tanrıça gibi görünmeye çalışacağım."

"İşte *bu konuda* tecrübelisin."

Sanırım herkes beni tanımaya başlamıştı. Carolan'a surat yaparken o da yardımcılarını çağırarak onlara emirler vermeye başlamıştı. Bazılarının dinlenmesi bazılarının da gece hastaların başında durmaları için onlara nöbet saatleri verdiğini duyabiliyordum.

"Leydi, Rhiannon?" Kapının eşiğinden belli belirsiz bir ses bana sesleniyordu.

Bu, ölen kızın ailesini çağırması için yolladığımız yardımcı kadındı. Onun arkasında, koridorda bekleyen iki kişinin gölgelerini görebiliyordum. Omuzlarımı dikleştirerek onlara doğru yürüdüm.

Öğretmenliğimin ilk yılında o öğrencilerden birinin öğretmeni olma ayrıcalığına sahip olmuştum. Bilirsiniz, öğretmenini tamamlayan cinsten bir öğrenci. Sarah zeki, komik ve umut vadeden bir öğrenciydi. Ayrıca hiçbirimizin bilmediği kadar çok sorunu vardı. On yedinci doğum gününden kısa bir süre önce intihar etti. Cenazesinde konuşmak için kürsüye çıkarken tıpkı şu anki gibi iki şeyden emin olduğumu hissetmiştim: Korkunç bir trajedi olmuştu ve söylemeyi düşündüğüm hiçbir şey bunu değiştirmeyecekti.

"Leydim." Kadının sesi çekingendi. "Çocuğun ailesi."

Çifti karşılamak için döndüm. Herhangi bir öğrencimin ailesi olabilirlerdi. El ele tutuşmuşlardı ve yüzlerinde, ne söyleyeceğimi bilen fakat bunu hiçbir şekilde duymak istemeyen bakışlar vardı.

"Çok üzgünüm fakat kızınız bu akşam vefat etti." Devam edebilirdim ama annesi ağlamaya başlamıştı. Tek başına ayakta durmakta zorlanıyormuş gibi kocasına sıkı sıkı yapışmıştı. Birden doğruldu ve hıçkırıklarının arasında, "Onu görebilir miyiz?" diye sordu.

Ah, Tanrım. Berbat bir durumdu, küçük kızlarını göremeyeceklerdi bile.

"Bedeni hâlâ hastalık taşıyor. Epona'nın emriyle hemen yakılması gerekiyor." Yüzlerindeki çaresiz bakışlar kararımı değiştirerek devam etmeme neden olmuştu. "Ona dokunamazsınız fakat veda edebilirsiniz."

Yardımcı kadına, aileyi kızın yanına götürmesini işaret ettim. Gitmeden önce baba uzanarak elimi tuttu.

"Tanrıça..." sesi titriyordu, "o öldüğünde yanında mıydınız?"

Hiç duraksamadan cevap verdim. "Evet," diye yalan söyledim. "Epona ve ben yanındaydık.

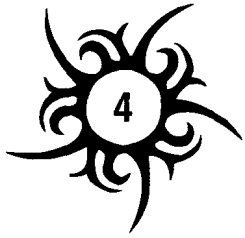
"Teşekkür ederim. Bu iyiliğiniz için Tanrı sizi kutsasın." Sanki bedenleri taşlaşmış gibi yardımcıyı ağır adımlarla takip ettiler.

Sonra taşlaşanın bedenleri değil yalnızca kalpleri olduğunu fark ettim.

"Rhea, artık çık." ClanFintan karanlığın içinden çıkıvermişti. Hemen karşımda, az önce çocuğun ailesinin durduğu yerde belirdi. Ellerini yüzüme doğru uzattı ve sıcacık parmaklarıyla gözlerimden akan yaşları sildi.

"Buraya gel," diye tekrarladı.

Sessizce başımı salladım ve beni ölümün kokusundan uzaklaştırmasına izin verdim.

Meşalelerin aydınlattığı koridorda yürürken, "Kötü kokuyorum," diye mırıldandım burnumu çekerek.

"Biliyorum, bu yüzden seni banyoya götürüyorum."

Uyuşmuş bir şekilde başımı sallarken temiz olmanın ne kadar güzel bir his olacağını düşünüyordum. Hiçbir şey olmasa, düşüncesi bile moral yükseltiyordu. Moralimi.

Konuşmadan yürüyorduk. Avluda yanan kamp ateşlerini fark ettim, ateşlerin üzerinde yemek pişiren kadınların karaltılarını seçebiliyordum. Yemeğin kokusu tavandan yere kadar uzanan pencerelerden süzülerek içeri girdiğinde midem karşılık vererek guruldadı.

ClanFintan kıkırdadı. "Akşam yemeğin odanda seni bekliyor."

"Teşekkürler."

"Önemli değil."

"Gitgide bana benzemeye başladın."

"Daha kötüsü de olabilirdi." Derinlerden gelen kahkahası göğsünde gürledi ve karşılığında içimdeki sıkıntının yavaş yavaş dağılmaya başladığını hissettim. Bu adamdan iyi vibratör olurdu. Pahalıya patlasa da harika bir vibratör olurdu.

Billy Jo Bob kuzenini seviyor, diyebileceğiniz bir sürede artık en sevdiğim yerlerden biri olmaya başlayan odanın kapısından giriyorduk. Kapıdaki nöbetçilerin kocamın korumacı bakışlarından çekinmediklerini fark ettim.

"Alanna nerede?" Üzerinden buharlar çıkan suya özlemle baktım.

"Onun da ilgiye ihtiyacı olan bir kocası var." Şaşkınlığım karşısında gülümsedi. "Bu gece sana ben hizmet edeceğim." Yorgun beynimin

zekice bir cevap aramasına fırsat vermeden kirli elbisemin arkasından tuttu ve ani bir hareketle elbiseyi düzgün bir şekilde ikiye ayırdı.

"Ah!" En azından beni uyarabilirdi.

"Elbiseyi saklamak istemiyordun, değil mi?" Sesi neredeyse masum geliyordu. Neredeyse.

"Tabii ki hayır. Ah, sonra o iğrenç şeyin yakıldığından emin ol. Kızların hiçbirinin ona dokunmasını istemiyorum. Koluna uzandım ve dengemi sağlayarak küçücük bir tanganın daha içinden çıktım. Ayaklarımı sallayarak sandaletlerimi fırlattım ve yine popomun sallanmadığını umarak sıcak su havuzuna doğru koştum ve inleyerek omuzlarıma kadar suya battım.

"Rhea?" diye seslendi ClanFintan.

Cevap vermeden önce elimle havuzun kenarını yoklayarak her zaman oturduğum çıkıntıyı buldum. Popomu yerleştirdim ve basit bir cevapla, "Hımm?" dedim.

"Bana bir dakika ver." Konuşurken yeleğini çıkartıyordu. "Ve bir kez daha hatırlatıyorum, lütfen konuşma."

"Ne?"

"Şişt."

Dikkatini topladı ve bir gece önceden hatırladığım kelimeleri tekrar etmeye başladı. İçimdeki arzuyla ürperdiğim sırada, Değişim'in onda neden olduğu acıyı hatırlayarak içimin korkuyla kaplandığını hissettim. Pırıltılar, teninin hareketi ve değişimi başladığında yine durması için bağırmak istedim. Gözlerimi kapamayı hatırladığımda çok geç olmuştu, göz kapaklarıma çarpan ışık keskin ve deliciydi.

Sonra karanlık oldu.

Gözlerimi kırpıştırarak, ClanFintan'ın yere çömelmiş, geçici insan bedenine odaklanmaya çalıştım.

Gözlerinde biriken terleri silerek sıklaşan nefesini kontrol altına almaya çalıştı.

"Artık," durup derin bir nefes aldı, "konuşabilirsin."

"Bu olayın canını yakmasından nefret ediyorum."

Ayağa kalktığında hâlâ biraz titriyordu. "Eğer şekil değiştiremezsem karı koca olarak birlikte olamayız."

"Biliyorum, o durumdan da hiç hoşlanmazdım."

Havuza doğru yürürken ayakları her adımda biraz daha sağlam basıyordu. Suya inen taş basamakları kullanarak yanıma geldi.

"*Senin de* kötü koktuğunu fark etmemiştim." Gergin olduğum belli oluyordu.

"Bu gece sana hizmet edeceğimi söylemiştim." Havuzun kenarından bir süngер ve bir sabun şişesi aldı. "Arkanı dön."

Kollarımı az önce oturduğum kenara dayayarak hayatımdan memnun bir şekilde dediğini yaptım. Saçlarımı sırtımdan çekti ve tüm vücudumun arkasını sabunlamaya başladı.

"Mmm," diyerek içimi çektim. Kısa bir süre sonra süngeri kenara bıraktı ve güçlü, sıcak elleriyle sırtımı sabunlamaya başladı. Omuzlarıma ve boynuma gelince sabunlamaya ara vererek gergin kaslarımı rahatlatıyordu. Vücudumun yavaş yavaş eridiğini hissediyordum.

Arka tarafımla ilgilendikten sonra (*her tarafını* kastediyorum) beni kaldırarak nispeten diğerlerinden yüksek olan kenara kaldırdı. Böylece gövdemin büyük bir kısmı suyun dışında kalmıştı ve o da bacaklarıma kolayca ulaşabilir bir konuma gelmişti. Sonra süngeri sabunladı ve ön tarafımı köpürtmeye başladı. Dokunuşunun sıcak fakat cinsellik içermediğini fark ettim. Nazik ve rahatlatıcıydı. Yarı kapalı gözlerle onu izlerken uyanık kalabilmek için savaşıyordum.

"Yalnızca arkana yaslan ve rahatla." Sesi sıcacıktı. "Bugün çok şey yaşadın. Seninle ilişkiye girmek için değişmedim; bu gece ihtiyacın olan şey o değil." Sözleriyle beni kesinlikle rahatlatmıştı. Onu seviyordum ama haklıydı; ilgilenilmeye ihtiyacım vardı, baştan çıkarılmaya değil. Ayak parmaklarımdan başlayarak önce bir ayağımı ve sonra diğerini sudan çıkartırken gözlerimi kapadım. Bir eliyle köpüklü süngeri tutuyordu, diğer eliyle ise ağrıyan kaslarımı ovalayıp, masaj yapıyordu. Bacaklarımı bitirdikten sonra yavaş yavaş gövdeme geldi. Süngeri kullanarak kollarımı ve omuzlarımı nazik hareketlerle ovalıyordu. Sanki süngerin her hareketiyle kaslarım biraz daha rahatlıyor ve geçirdiğim günün korkunçluğu biraz daha çekilir bir hale geliyordu.

"Seni yine hareket ettireceğim," diye uyardı.

"Tamam," diye içimi çektim gözlerimi açmadan.

Belimden kavradı ve beni havuzun içindeki daha alçak bir çıkıntıya oturttu.

"Arkaya doğru yat ve saçlarını ıslat, seni omuzlarından tutuyorum." Dediğini yaptım ve saçlarımdaki berbat kusmuk ve hastalık kokusunu duruladım. Saçlarımı ıslattıktan sonra arkama geçerek çıkıntıya oturdu ve çılgın buklelerimi şampuanla temizlemeye başladı. Tek yapabildiğim ona yaslanarak güçlü dokunuşlarının tadını çıkarmaktı.

"Şimdi durula." Ben arkaya, suyun içine doğru yatarak saçlarımı durulamak için başımı sağa sola sallarken o yine omuzlarımdan tuttu.

"Biraz yat ve bedeninin, iyileştirici suyun sıcaklığını emmesine izin ver. Seni bırakmayacağım."

Gözlerim kapalı, zihnim bomboş, sıcak suyun üzerinde öylece yattım. Hem ruhsal hem de fiziksel olarak yaralı olduğumu hissediyordum. ClanFintan alçak sesle bir şeyler tekrarlamaya başladı. Kelimeleri anlayamıyordum fakat boğuk sesi çok güzel ve büyüleyiciydi.

"Ne söylüyorsun?" diye fısıldadım.

"Diyorum ki rahatla, sevgilim. Senin kaygıların benimdir ve seni hiç bırakmayacağım."

Su ve ClanFintan'ın sevgisiyle uyuşmuş olan bedenim, beni havuzdan çıkardığında neredeyse hiç kımıldamıyordu. Muhteşem bir el becerisi ve kas gücü marifetiyle beni kalın bir havluya sardı ve makyaj masamın karşısındaki sandalyeye oturttu.

"Düşmeden durabilecek misin?" diye sordu.

Gözlerimi hafifçe aralayarak elleri dizlerimde, karşımda çömeldiğini gördüm.

"Hemen döneceğim." Dizlerimi hafifçe sıktı ve ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" Uyanmaya başlamıştım.

"Şişt."

Onu eski haline döndürecek sözcükleri tekrarlamaya başlamasını sessizce seyrettim. Eski haline dönüşmesi daha kısa zaman almış gibiydi. Işık daha erken başlamıştı ve yüzümü havluyla kapatmama neden olacak kadar yoğundu.

Toynaklarının tanıdık sesini duyunca bakabileceğimi (ve konuşabileceğimi) biliyordum.

"Uyanık mısın?"

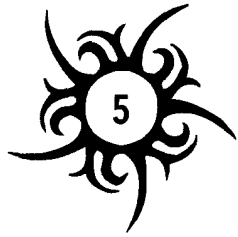
"Bu ışıkta uyumak biraz zor oluyor. Yeniden Kentaur'a dönüşmek de acı veriyor mu?" diye sordum, ClanFintan beni yeniden kollarına alıp kaldırırken.

"Endişelenmeyi bırak." Başımı omzu ile boynu arasındaki boşluğa yerleştirdi ve havluyla tüm vücudumu örttü. "Ben iyiyim."

Ona iyice sokularak boynundan öptüm. "Maratona katılamayacağından eminim."

"Katılabilirim," diye kıkırdadı, beni yeniden koridora çıkarıp odama doğru yürümeye başladığında. "Yalnızca fazla hızlı koşmazdım."

Midem guruldayınca ikimiz birden kahkahalara boğulduk.

Odam bir sürü mumla hafifçe aydınlatılmıştı (evet, çoğu kuru kafa şeklindeydi ama bunu görmezden gelmeyi öğreniyordum) ve masanın üzeri birbirinden lezzetli görünen yemeklerle doluydu. Her zamanki gibi açlıktan ölüyordum.

ClanFintan divanlardan birine yaslanıp beni de önüne oturttu. Üzerimden masaya uzandı ve mutasyona uğramış gibi görünen bir hindinin altın rengindeki bacağını eline aldı.

"Ye," dedi hindiyi ısırarak. "Açlıktan ölmek üzere olduğunu biliyorum."

Bedenime sarılı havluyu sıkıştırarak yemeye koyuldum. Çeşit çeşit et, sebze ve makarna vardı. Ve şefin ustalığı karşısında bir yemek âşığının hissedeceği beğeni ve takdir duygusunu bir kez daha hissettim. (Kendime bir hatırlatma: şefin maaşına zam ya da ona benzer bir şey yap.)

Şarap her zamanki gibi koyu, hoş bir kırmızıydı. Rhiannon'un kötü huyları vardı ama yemek ve şaraptan anladığı kesindi.

"Yemeğe olan aşkın bana dişi bir Kentaur'u hatırlatıyor." ClanFintan'ın kahkahası sırtımda gürlemişti.

"Yani bana bir at gibi yediğimi mi söylemeye çalışıyorsun?" diye takıldım.

"Kentaur bir at *değildir*." Kibirli görünmesine rağmen yine de tatlı olduğunu düşünüyordum. "Tabii yine de atların birtakım özelliklerinden hoşlanırız," dedi yemeğinin arasında.

"Benim dünyamda yalnızca atlar vardır," dedim yemeğimi yerken.

"Ne?" Sanki bebeklerin lahanadan çıktığını ya da aynı derecede saçma başka bir şey söylemişim gibi yüzünde şoke olmuş bir ifade belirdi.

"Evet," dedim pisi balığına benzeyen muhteşem balığı çiğnerken. "Eski dünyamda, Kentaur'ların adı yalnızca uydurma peri masallarında ve efsanelerde geçer."

"Bu nasıl olabilir?" Sesi gerçekten bozulmuş gibi geliyordu.

"Bilmiyorum. Bu kesinlikle onların kaybı."

"Hıh," dedi ağzındaki lokmayı çiğnerken. Sonra birden aklına gelen bir düşünceyle devam etti. "Yalnızca efsanelerde adı geçen bir yaratıkla evlenmiş olmak senin için büyük bir şok olmuştur."

"Bir de bana sor." Gülümsedim ve şarabımdan bir yudum daha içtim. Birden her şeyi anlamış gibi başını salladı. "Başta o kadar korkmana şaşmamalı." Tanıdık bir hareketle yüzüme düşen saçlarımı arkaya doğru itti. "Senin dünyanda şekil değiştiriciler de yok." Bu bir soru değildi.

"Yavaş yavaş alışıyorsun." Ona samimi bir şekilde sokuldum.

"Çok cesur davrandın. Keşke her şeyi daha önce biliyor olsaydım."

"Hiç fena değildik. Sana güvenebileceğimi bana hissettirdin."

"Buna memnun oldum." Yüzündeki endişeli ifade silinmeye başlamıştı. "Ama eğer bilseydim..." Duraksadı.

"Ne? Biraz daha mı beklerdin?" Dalga geçer gibi yüzümü astım. "Buna izin verir miydim, pek emin değilim"

"Tabii ki bunu istemezdim." Eğilerek boynumdan öptü.

"Bilmeni istediğim bir şey var çünkü artık kim olduğumu biliyorsun." Gözlerine bakabilmek için hafifçe döndüm. "Rhiannon'un aksine ben sadık biriyimdir. Ben hiçbir zaman..." Dünyalar arasında bir bağ kurabilmek için doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. "Çok fazla erkekle beraber olma eğiliminde değildim." Bakışlarından beni anladığı belli oluyordu. "Bu konuda bana güvenebilirsin."

"Bu konuda sana zaten güveniyorum." İnsanı kendinden geçiren bir sesi vardı ve sıcaklığının içinde kaybolabileceğimi hissettim. "Ama yine de bunu senden duyduğuma sevindim. Seni hiçbir zaman paylaşamam."

Nöbetçilerle bakışmalarını hatırlayarak sırıttım. "Buna gerek kalmayacak." Yüzüne kendini beğenmiş ve mutlu bir ifade yerleşmişti.

"Hey! Bildiğin gibi bu karşılıklı. Sen de istediğin her şeyi yapamazsın," diye ekleme ihtiyacı hissettim.

Şaşkına dönmüş gibiydi. "Tabii ki yapamam. Ben sana her zaman sadık kalacağım."

"Güzel." Tehditkâr bir tavırla kaşımı kaldırdım. "Bir bayan Kentaur'u kovalayıp dövmek zorunda kalmak hiç hoşuma gitmez. Sanırım Epi bana yardımcı olabilir fakat bence bu oldukça stres yaratır." Büyük olasılıkla pek de çekici olmaz.

Kahkahası tepemde gürlemişti. Samimi bir sessizlik içinde yemeğimize devam ettik. Çok uyumlu biri olduğunu ve oldukça iyi bir espri anlayışı olduğunu düşünüyordum. Kesinlikle kısa boylu bir adam değildi. Aslına bakılırsa, teknik olarak bir adam olmaması çok da önemli değildi.

Nihayet karnım doyduğu için kendime bir kadeh daha şarap doldurdum. Rahat bir şekilde ClanFintan'a sokulmadan önce gürültülü bir esnemeyle sessizliği bozdum.

"Gel." Kibarca divandan kalktı. "Yorgunluktan ölüyorsun."

"Hayır, gerçekten yorgun değilim." Beni yatağa doğru çekmeye başladığında yerimden kalkmamaya ve ayak sürümeye çalıştım. Fakat bir at tarafından bir yere doğru çekilirken onu durdurmayı bir deneyin isterseniz. Bu tam olarak adil bir halat çekme oyunu değildi.

Yatağın yanına geldiğimizde orada öylece durup baktık. Daha önce de belirtmiş olabileceğim gibi gerçekten de büyük bir yataktı. Yatağa ve sonra tekrar ClanFintan'a bakınca yatak ne kadar büyük olursa olsun, Kentaur kocam için benim yanımda yatmanın inanılmaz derecede sıkıntılı olacağını fark ettim.

Yatağın kenarına doğru yürüdüm ve şilteyi görebilmek için muhteşem, altın işlemeli yorganı ve çarşafı kaldırdım. Bu, devasa, kalın ve birçok deri kayışın üzerinde duran bir şilteydi. Üzerimdeki havluyu biraz sağlamlaştırdım ve şiltenin üzerindekileri kaldırmaya başladım. Çarşafları çektikten sonra şiltenin bir kenarından tuttum ve çekiştirmeye başladım.

"Ee, bana yardım etmeyecek misin?" diye sordum şilteyi yatağın üzerinden indirmeye çalışırken omzumun üzerinden bakarak.

"Tabii." Amacımı anlamadığından, sesi biraz düşünceli geliyordu fakat hatırı sayılır gücüyle bana yardıma gelince kısa süre içinde şilteyi yere indirebilmiştik. Çarşafları ve yorganı yeniden şiltenin üzerine serdim ve eserimi incelemek için doğruldum. "Koskoca bir *marshmallow*'a benziyor." Bu da kötü bir şey değildi tabii.

"İki sorum var," dedi.

Marshmallow yatağın içine girerken dikkat kesilerek ona baktım.

"İlk olarak, bunu neden yaptın?"

"Yarı at olan bedeninle bu yatakta pek de rahat edebileceğini sanmıyorum." Ona dikkatlice bakarak ekledim: "Zaten deneseydin bu lanet şeyi kırardın. Benimle uyumanı istiyorum, bu yüzden de yerde birlikte daha rahat ederiz diye düşündüm."

"Ah." Anlamış gibi görünüyordu. Dikkatli bir şekilde *marshmallow*'un üzerine çıkarak yanıma geldi.

"İkinci sorun neydi?" diye sordum, at bacaklarını toplayarak yanımda uzanırken.

"Marshmallow nedir?"

Sorusunun cevabını verirken ona iyice sokuldum. "Bir çeşit tatlı. Pofuduk, beyaz ve çok şekerli bir şeydir. Ateşin üzerinde güzel kızarır."

Beni kendisine doğru çekti. Tüy kıvamlı yatağımızın içine gömüldük. Gülümseyerek başımın yan tarafını öptü. "Kesinlikle çok kabarık."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Son kelimem ağzımdan koca bir esnemeyle çıkmıştı.

"Rahatla, uyuman gerek."

Tam rahatlamaya başladığımı hissediyordum ki uyurken beni bekleyen görevi hatırlayınca birden ürpererek gözlerimi açtım.

"Bunu yapmak istediğimi sanmıyorum. Korkuyorum."

"Ben burada, bedeninin yanındayım, Epona da orada, ruhunla birlikte olacak." ClanFintan'ın eli bacağımın iç kısmına doğru uzandı ve parmakları dizimin arkasındaki hassas bölgeden sırtıma doğru çıktı ve bunu defalarca tekrarladı.

Bedenimin rahatladığını ve göz kapaklarımın düşmeye başladığını hissediyordum.

"Beni bırakma..." diye fısıldadım ve uyku beni esir almaya başladığında ClanFintan'ın kollarıyla beni daha sıkı sardığını hissettim.

Lüks bir spadaydım ve... omzumun üzerinden arkama dönerek baktım... Batman ("kötü çocuk" rüyalarımdan biri olmalıydı) bana masaj yapıyordu. Masaj masası, bana İngiltere'nin Göller Bölgesi'ni hatırlatan kırsal bir bölgeye bakan terastaydı. Fakat kabarık tüylü İngiliz koyunları yerine şişman, siyah-beyaz kediler çimlerle kaplı kırlarda otlanıyorlardı.

Batman eğildi ve tam kulağıma dünyadaki en güzel popoya sahip olduğumu söyleyecekti ki...

Bedenim tavandan yukarıya çekildi ve kendimi Epona'nın Tapınağı'nın o tanıdıklaşan manzarasına yukarıdan bakarken buldum. Hava açıktı fakat ay henüz doğmamış olduğundan, yıldızlar paha biçilmez mücevherler gibi parıldıyordu. Yukarıdan bakıldığında tapınağın ve bahçesinin ne kadar kalabalıklaştığını görmek mümkündü. Her yerde çadırlar ve kamp ateşleri vardı. Saat geç olmasına rağmen hâlâ ayakta olan ve bitmemiş işleriyle uğraşan insanlar ve Kentaur'lar olduğunu görebiliyordum.

Bedenim, nehre doğru esen hafif rüzgârla süzülüyordu. Nehir de hareketliydi. Mavnalar sıraya dizilmiş, fenerleri yakılmıştı ve insanların sesi suyun üzerinden süzülerek etrafa yayılıyordu. Aşağıda olanları izlerken bedenim yavaşça kuzeye doğru döndü ve hızlanmaya başladı. Böylesine hızlı ilerlemenin verdiği his, daha önceki iki rüyamda ruhumun Düşler Ülkesi'nin konforundan çekip çıkarıldığı zamanki gibiydi. Sanki öfkeli bir devin ağzından üflediği bir rüzgâra dönüşmüştüm. Bu his diğer rüyalarımdaki kadar kötüydü, özellikle de artık nereye doğru gittiğimi bildiğim için.

Nehir tarafından ayrılarak batıya saptım. Aşağı baktığımda koskocaman bir alana yayılmış ve hızla akan, karanlık suyu fark ettim; bunun Selkie Gölü olduğu açıktı. Normalden çok daha hızlı bir şekilde gölün kuzey kıyısına vardım. Suyun kenarından biraz uzakta, taştan bir yapı olduğunu fark ettim. Sessizce ve karanlıkta öylece duruyordu. Gözlerimi başka tarafa çevirerek içimden Epona'ya beni oraya götürmemesi için yalvardım. Yaratıkların Laragon Kalesi'nden

geriye ne bıraktıklarını görmek istemiyordum. Belki korkak davranıyordum fakat bedenim yavaşlamadığı ya da hayalet kaleye doğru dönmediği için rahat bir nefes almıştım.

Kısa bir süre sonra ileride ışıkların olduğunu fark ettim. Kara, taş yapının üzerinde süzülmeye başladığımda Koruyucu Kale'yi tanımıştım ve bedenim yavaşlamaya ve alçalmaya başladı.

"Lütfen burada çok fazla kalmama izin verme," diye fısıldadım.

Cesur ol, Kıymetlim. Kelimeler zihnimden öyle bir hızla geçmişti ki onları kendi kafamdan uydurup uydurmadığımdan emin olamadım. Derin bir nefes aldım ve kendimi çok korkunç bir manzaraya hazırlamaya çalıştım.

Alçaldığımda kendimi daha önceki rüyamda geldiğim avlunun tam ortasında bulmuştum. Görünüşe göre burası hâlâ bir kadınlar kampı olarak kullanılıyordu çünkü yanmakta olan ateşlerin solgun titreşimlerini yansıtan eski püskü çadırlar görüyordum. Battaniyeye sarılmış insanlar ateşlerin etrafında toplanmışlardı. Biraz daha yaklaştım ve kadınların sayısının belirgin bir şekilde arttığını fark ettim. Avluyu sıradışı bir sessizlik sarmıştı. Normalde bu kadar kadın bir araya geldiğinde saat geç bile olsa gruplar halinde sohbet ediyor ve dedikodu yapıyor olurlardı. Bu topluluk öylesine sessizdi ki ateşlerin çıtırtısını duyabiliyordum. Bu sefer hiçbiri orada olduğumu fark etmiş gibi görünmüyordu ve ben de onların üzerinde duraksamadım. Bunun yerine kendimi kalenin batı kanadına doğru giderken buldum. Bedenim kalenin çok sayıda meşaleyle aydınlatılmış düz, korkuluklu çatısına gelince durdu.

Zihnimin içinde *Kendini hazırla, Kıymetlim* sözcüklerinin fısıldandığını duydum. Sonra birden altımdaki çatıdan aşağıya doğru düşer gibi alçaldığımı hissettim.

Büyük bir yatak odasının tavanından içeriye çekildim. Oda yanan meşale ve mumlarla doluydu. İçerisinde birkaç kişinin ayakta durabileceği büyüklükte iki şömine yanıyordu. Oldukça iyi aydınlatılmış odanın yoğun ışığında ilk göze çarpan şey tam altımda duran, büyük yataktı.

Önce odanın boş olduğunu sanmıştım. Fakat sonra bir hışırtı gözlerimi yatağın tam ortasına çevirmeme neden oldu. Yatağın üzerindeki

şey kıpırdayarak kanatlarını geriye doğru çektiğinde, battaniyelerle örtülmüş ve boş sandığım yatağın üzerinde aslında yarasa kanadı şeklindeki bir yatak örtüsünü andıran kanatlarını açmış duran bir yaratık olduğunu aniden içime dolan ürpertiyle anladım. Iyy. Kontrol edemediğim bedenim alçaldı.

Yaratığın kanatları yine kıpırdadığında aslında kendi bedeninden fazlasını gizlediğini gördüm, kanatları bir insan kızın çıplak bedenini örtüyordu. Kız o kadar solgun ve o kadar sessizdi ki ölmüş olabileceğini düşündüm. Sonra yaratık eliyle kızın çıplak cinsel organını kavradığında, kızın istemsizce sıçradığını gördüm.

"Çok tatlı," diye tısladı.

Elleri kızın bacaklarının iç kısmında dolaşmaya ve parmakları dairesel hareketlerle kayarak oradaki ıslaklıkla oynamaya başladı. Kızın bacakları kasıldı ve titreşen mum ışığı, oradaki ıslaklığı aydınlattığında bacağının iç kısımlarına bulaşan yoğun ve kıpkırmızı kanı gördüm.

"Ah!" Gördüğüm şeyin dehşetiyle nefesim kesilmişti.

Yaratık başını anında kaldırarak bulunduğum yere doğru baktı ve gözlerini kısarak yatağın üzerindeki bölgeyi taradı.

Yüzünü görür görmez onu tanıdım; bu, Nuada'ydı. "Çık dışarı," diye bağırdı. Pençeli ayağıyla kızı yatağın kenarına doğru itti. Kız odadan çıkar çıkmaz Nuada dikkatle yukarıya bakarak yatağın başucunda çömeldi.

"Burada olduğunu biliyorum." Hırıltılı sesinde korkudan eser yoktu. "Varlığını daha önce de hissetmiştim."

Yatağının ayakucunun tam üzerinde süzülen bedenim biraz daha alçaldı. Kendini beğenmiş yaratığı inceledim. Yüzü sanki açık renk bir granitten oyulmuş gibi sertti ve keskin çizgileri vardı. Bedeni sıskaydı ve başından omuzlarına inen gümüş rengi tüyleri dışında tüysüzdü. Bir yarasayı andıran kocaman kanatları çıplaklığını örtmek istercesine hareket ediyor fakat kasıklarına ve artık aşağıya sarkmış olan cinsel organına bulaşan kan lekelerini saklamak için herhangi bir çaba sarfetmiyordu.

Dehşete kapılacağımı düşünmüştüm fakat içimde beliren duyguların korku yerine öfke ve tiksinti olması beni şaşırttı.

"Midemi bulandırıyorsun," dedim tükürür gibi. Sözlerime gözlerini kısarak karşılık verdi.

"Demek bir *dişisin.*" Son sözcüğü sanki bir küfür gibi üzerine basa basa ve uzatarak söylemişti. "Zayıf ve korkak değilsen kendini göster."

Onun gibi erkekleri daha önce de görmüştüm. Bu tipler, kadın ve çocuklara acı çektirmekten zevk alan "erkeklerdendi". İçim öfkeyle dolarken havada süzülen bedenimde bir değişiklik hissettim. Başımı eğerek kendime baktığımda bedenimin birden yarı görünür bir hale dönüştüğünü fark ettim.

Çıplaktım ve davetkâr bir şekilde yatağın üzerinde süzülüyordum, sanki gerçeğe dönüşmek üzere olan bir rüya gibiydim.

Üzerime diktiği gözlerini kocaman açtı ve dudaklarını yaladı.

"*Gördüğün şey hoşuna gitti mi, Nuada?*" Ruhani sesim gerçek olamayacak kadar güzel bir tınıyla yankılandı.

"Yanıma gel de sana neyin hoşuma gittiğini göstereyim," dedi zalimce gülerek.

"*Belki gelirim...*" Kelimelerin dudaklarımdan dökülmesine izin veriyordum. "*Ya da belki sen bana gelmelisin.*" Tek elimi uzattım ve bir kobrayı kızdıran yılan oynatıcısı gibi onu çağırdım. Diğer elim yukarı kalkarak boynuma ve oradan da uzun, ağır hareketlerle aşağıya ve son olarak da bacaklarımın arasına kaydı. Parmaklarım onun az önce tecavüz ettiği kıza yaptığı hareketin aynısını taklit etti.

Beni seyreden gözlerindeki tiksindirici açlık ifadesi midemi kaldırıyordu. Üzerime atılmaya hazırlandığı sırada kanatlarının ve bir insanınkine çok benzeyen penisinin hareketlenmeye ve büyümeye başladığını fark ettim.

Zihnimin içinden geçen, *Gül ona Kıymetlim* sözcüklerini duyunca söyleneni yaptım ve ruhani, alaycı kahkaham aydınlık odanın duvarlarında yankılandı. Üzerime atladığı anda bedenim hareket etti ve tavandan yukarıya çekilerek odadan çıktı. Yaratığın aldatıcı, huzurlu sessizliği yırtan, öfkeli çığlığıyla bedenim gecenin içine dalmıştı.

Ve gözlerim aniden açıldı. "Güvendesin."

Nerede olduğumu hatırlamaya çalışırken korkunç bir panik anı yaşadım. Sonra hislerim bedenime hızla yeniden geldi ve bana sarılan kolların ClanFintan'ınkiler olduğunu hatırladım. Yüzünü daha net

görebilmek için gözlerimi ovuşturdum. Gülümsedi ama kaşları endişe dolu bir ifadeyle yukarı kalkmıştı.

"Bedenine geri döndün." Sesi neredeyse benimki kadar mutlu geliyordu.

"Evet," boğazım kurumuştu, "bir şeyler içmem gerek." Doğrulabilmem için kollarını gevşetti ve masanın üzerinden şarap bardağımı aldım. Bardağımı doldururken ellerim öyle çok titriyordu ki beyaz, mermer masaya kırmızı şarap damlalarını sıçratarak her yeri leke yaptım. Gözlerimin kırmızı lekelere doğru çekildiğini hissettim. Lekeler kan damlalarına dönüştü, Nuada'nın insanlık dışı beyazlığının üzerindeki kırmızı kan lekelerine. Gözlerimi ayıramıyordum; kızın kanının, yaratığın bedenine nasıl da bulaştığı gözümün önünden gitmiyordu.

"Rhea?" ClanFintan'ın sesi büyüyü bozduğunda, ürpererek içimi çektim ve aceleyle yatağa geri döndüm. Yeniden onun yanında rahat bir pozisyon alarak gerilmiş sinirlerimi biraz olsun rahatlatabilmek için içkimi yudumladım.

"Anlat," dedi şirin bir tavırla.

"Epona beni doğrudan ona götürdü. Gittiğimde genç bir kıza tecavüz ediyordu."

"Senin varlığını hissetti mi?"

"Daha da fazlası. Beni duyabiliyordu ve beni görebilmesi için Epona ruhani bedenime bir şey yaptı. Yani kısmen görebilmesi için."

ClanFintan ne dediğimi anlıyor gibi başını salladı. "Epona mesajını Fomorian'lara iletmek için güçlerini kullanıyor."

"Bütün bu olanlar sırasında beni korumayı unutmayacağını umuyorum." Kulağa biraz mızmız geldiğimi biliyordum fakat tüm bu rüya-sihir-tanrıça-yaratık işleri oldukça sinir bozucuydu.

"Sen onun kıymetlisisin. O seni her zaman koruyacaktır."

Ağzımı açıp bundan emin olmayı çok istediğime dair kötü niyetli bir yorumda bulunmak üzereydim ki zihnimin içinde duyduğum *Kendini hazırla, kıymetlim,* uyarısını hatırlayınca sustum.

Şarabımdan bir yudum daha aldım. "Ona Musa'lar'dan bahsettin mi?"

"Bu gidişimde o konuya gelemedim. Tam üzerime atlayacakken Epona beni çekip çıkardı." Nuada'nın beni yakalayamayınca attığı çaresiz çığlığı hatırladım ve biraz daha şarap içtim.

"Üzerine mi atıldı? Onu kılıcımla şişlemek beni çok mutlu edecek. Çok yakında." Sesi sert ve öfkeliydi.

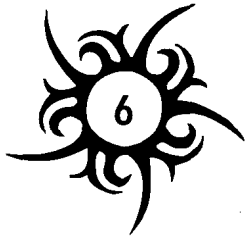
"Genelde fazla vahşet yanlısı değilimdir ama bu sefer bir istisna yapacağım. O şeyin gerçekten şişlenmesi gerekiyor." Bir yudum daha şarap içtim ve bardağın boşaldığını görünce biraz şaşırdım. Esnedim. "Sanırım Epona'nın benimle işi bu gecelik bitti. Çok yorgunum."

ClanFintan boş kadehi elimden aldı ve uzun kollarını kullanarak yatağımızın yanına, yere bıraktı. "Sanırım Tanrıça gecenin geri kalan bölümünde uyumana izin verecek." Beni kendine doğru çekti.

"Güzel." Yastığa vurarak biraz kabarttım ve rahat bir şekilde top gibi kıvrıldım. Kocamın eli sırtıma dokundu ve omurgamı yukarı aşağı ovalamaya başladığında halimden memnun bir şekilde içimi çektim.

"Uyu, aşkım," diye fısıldadı. "Sana bir zarar gelmesine izin vermem."

Yüzümde koca bir gülümsemeyle uykuya daldığımdan emindim. Nuada ve yaptığı korkunç şeyler ClanFintan'ın yumuşak dokunuşlarıyla zihnimden geçici olarak silinmişti.

"Rhea?" Derinden gelen bir ses, rüyamda bana bahşedilmiş olan Tiffany's mağazasından sınırsız alışveriş çılgınlığı fırsatını yarıda kesmişti.

"Buradayım, pırlanta taçlar bölümünde," diye mırıldandım uykulu bir sesle gözlerimi açmadan.

"Neden yerdesin?" Ses yakınlaşmıştı ve (ne yazık ki) bunun Alanna'nın sesi olduğunu anlayabilecek kadar kendime gelmiştim.

Yavaşça gözlerimi açarak gerindim ve kocamın yanımda olmadığını fark ettim.

"Bir atı yatağa almayı hiç denedin mi?"

Elini dudaklarına kapatarak kahkahasını bastırmaya çalışırken başını iki yana sallıyordu.

"Hayal etmesi bile güç, değil mi?" Çıplak olduğumu fark edince, "Bana giymek için bir şeyler atar mısın? Küçük kızlar tuvaletini ziyaret etmeye gerçekten de çok ihtiyacım var," dedim.

Sabahlığımı verirken –büyük olasılıkla "küçük bir kız" olmadığım aşikâr olduğu için– yüzünde soru soran bir ifade belirmişti fakat ne demek istediğimi anladı ve ben sabahlığımı çekiştirerek kapıya doğru sendelerken arkamdan geldi.

Odamı banyoya bağlayan koridor endişeli yüzlerle kenara çekilen, başlarını eğerek veya reverans yaparak bana günaydın diyen muhafızlar ve kadınlarla doluydu. Uykulu bir şekilde başımı sallayarak onlara karşılık verirken çıkmadan önce saçlarımı taramak veya yüzümü yıkamak için birkaç dakika oyalanmadığıma pişman olmuştum.

Bir süre sonra biraz yalnız kalabileceğim banyonun kapısından girerken oradan hiç ayrılmayan muhafızların kapıyı arkamızdan sıkıca kapatacaklarını bildiğimden mutluydum.

"Tanrım," diye bağırdım banyonun tuvaletlerinin olduğu bölümden. "Neden bu kadar kalabalık?"

"Sürekli yeni insanlar geliyor, Epona'nın tapınağı kadar büyük bir yerin bile sonunda kalabalıklaşması kaçınılmazdı."

Alanna'nın yanına gittim, sabahlığı başımın üzerinden çıkarttım ve kısa bir sabah banyosu için taş basamaklardan sıcak havuza indim.

"Yani bana burada çok fazla kişinin olduğunu mu söylüyorsun?"

"İnsanlar ve Kentaur'lar," dedi sözcüklerin üzerine basarak. "Rhiannon'un yıllık toplantımız için sakladığı Büyük Çadırları kurmaları için erkeklere ve yedek stoklarımızdan erzak almaları için aşçılara emir verdim. Umarım bu seni kızdırmamıştır."

"Kızmak mı?" diye sordum Alanna bana havluyu uzatırken. "Tabii ki kızmadım, sana göre en iyi olan neyse onu yap. Neyin açılıp neyin kapanması gerektiğini sen benden daha iyi biliyorsun."

Üzerime başka bir kısa kumaşı dolarken sevinmiş görünüyordu. Bu seferki kumaş bana deniz köpüğünü hatırlatan parlak bir su yeşiliydi. Neyse ki göğüslerimi tamamen kapatıyordu. Tuvalet masasına oturdum ve ben makyajımı yaparken Alanna da saçlarımı tarayıp sıkı bir Fransız topuzu yapmaya koyuldu. Göz göze gelince aynadan ona yaramaz bir ifadeyle gülümsedim.

"Dün gece iyi *dinlenebildin mi*, arkadaşım?"

Tıpkı tahmin ettiğim gibi yanakları pespembe oldu. Bir kahkaha atarak kasıtlı bir şekilde, kötü bir Londra aksanıyla Juliet'in dadısından bir alıntı yaptım. "*Ne o, arsız kan yürüyüverdi yanaklarına, bir haber duymaya görsünler, hemen kızarırlar.*"

Bu, iyice kızarmasına neden oldu. Bir kez daha güldüm ve utandığında bile gözlerindeki ışığı görebildiğime sevindim.

"Harika bir geceydi." Sesi böylesine basit sözcükleri bile âdeta bir mucizeye dönüştürüyordu.

"Senin adına çok sevindim, Alanna." Bir süre sessizce durduk. İkimizin de kendi kocalarımızı düşündüğümüze şüphe yoktu. Zih-

nimden geçen şeyler yüzünden kendi yanaklarıma da ateş bastığını kabul etmeliydim.

"Rhea, Epona dün gece seni Koruyucu Kale'ye götürdü mü?"

"Evet. Beni Nuada'ya götürdü." Bir kez daha aynadan göz göze geldik ve ciddi bakışlarımız nasıl bir kötülükle karşı karşıya olduğumuzu anladığımızı gösteriyordu. "Onu kızdırdım ve Epona beni oradan çıkardı. Bu gece oraya tekrar gitmeyi hiç istemiyorum."

"Epona seni korur." Sesi ClanFintan'ınki kadar kendinden emin geliyordu.

"Herkes böyle söylüyor. Bazen onun sesini duyduğumu kabul etmeliyim ama ülkeyi fiziksel ve ruhsal olarak çırılçıplak dolaşmaya alışabileceğimi sanmıyorum."

"Epona'nın Büyülü Rüya'da kendisini ziyaret ettiği gecelerde Rhiannon bile huzursuz oluyordu." Alanna kıpırdamıyordu ve endişeli bir ifadeyle kaşlarını çattığını gördüm.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Rhiannon'un Kapı'yı kullanarak senin dünyana geçmeden önceki gece ne kadar endişeli olduğunu hatırladım. O gece çok az uyumuştu. Sanki Epona'nın ona göstereceklerinden kaçar gibi bir hali vardı."

"Eminim o sürtük bu Fomorian denen yaratıkların geldiğini biliyordu." Bu çok mantıklıydı. "Epona, halkının uyarılmasını isterdi." Konuşurken o his geri gelmişti; zihnime ve ruhuma cesaret veren o ses. "Epona büyük olasılıkla ona olacakları gösterdi fakat o bencil bir sürtük olduğu için kalıp halkıyla birlikte savaşmak yerine kaçmayı tercih etti." Bana bu kadar benzeyen birinin beni bu kadar kızdırıyor olmasından nefret ediyordum.

Alanna arkamda hem konuşuyor hem de saçlarımı tarayıp toka takıyordu. "Belki de Epona halkımızı Fomorian'lara karşı yöneten kişinin sen olmasını istediği için gitmesine izin vermiştir.

Bunun *çok saçma* olduğunu söylemek üzereydim ama henüz söyleyeceklerini bitirmemişti.

"Epona, Rhiannon'un gerçek yüzünü biliyor olmalı ve tabii seninkini de. Epona seni seçti. Onun Kıymetlisi sensin, Rhiannon değil."

Alanna çok güzel, altın bir bantla saçlarımı yapmayı bitirdi ve ben de çenemi kapalı tuttum. Bu çok ürkütücü bir düşünceydi...

yani bir tanrıçanın gerçekten beni seçmiş olabileceği fikri. Büyük bir içtenlikle Epona'nın ne yaptığını biliyor olmasını umuyordum.

Sessizce oturdum ve Alanna uzanarak tuvalet masasının üzerindeki tacı aldı. Taç sanki benim için yapılmış gibi alnımın üzerine kolayca oturdu.

"Bence bunu daha sık takmalısın."

Elimi uzattım, parmaklarımla çekingen bir şekilde altın taca dokundum. Sanki sıcak gibiydi.

Kendimi, "Belki de," derken buldum. İçimin kıpır kıpır olduğunu hissettim. Tacın aynadaki yansımasından gözlerimi ayırarak ona uyacak bir çift küpe bulabilmek için en yakındaki mücevher kutusuna yöneldim.

Ve konuyu değiştirdim. "Carolan'ın hastaları nasıl?"

Alanna sorumu cevaplayamadan kapının iki kere vurulduğunu duyduk.

"Girin!" Verdiğim emirle kapı açıldı ve içeriye içleri yemeklerle dolu tepsiler taşıyan hizmetkârlar girdi.

"Mmm!" Büyük bir mutlulukla hizmetkârlara gülümsedim. "Açlıktan ölüyorum."

"Günaydın, Leydim." Adamlardan biri gergin bir şekilde başını eğerek selam verdi (Birinci sınıf İngilizce dersimden kalan –hem de iki kez– o sivilceli çocuğa benzediğine yemin edebilirdim). "Lord Clan-Fintan siz uyanır uyanmaz kahvaltınızı getirmemiz için emir verdi."

"Gerçekten mi?" Şapşal bir âşık gibi gülümsedim. "Ne tatlı, değil mi?" Özellikle birine bakarak konuşmamıştım.

"Öyle diyorsanız, Leydim." Adam selam vererek odadan çıkarken yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Alanna'nın kahkahası tüm odada yankılanmıştı. "Onları çılgına çeviriyorsun."

Neredeyse burnumdan yulaf ezmelerini fışkırtmama neden oluyordu. "Alanna, tatlım, ona çıldırtıyorsun denir, çılgına çeviriyorsun değil."

"Ah." O küçük, şirin omuzlarını silkerek yanıma oturdu. Ve kibarca yemeğe, kahvaltıya.

"Carolan'ın hastaları demiştim?" diye tekrar ettim ağzımdaki harika tarçınlı çöreğin üzerine ballı, koyu yeşil çayı yudumlarken.

Sanırım hizmetkârlar kahvaltıda içki içmemem için uğraşıyorlardı. (Kendime not: lanet hizmetkârlara şarap getirmelerini söyle... neyse boş ver. Belki de çay daha iyi gelir. En azından kahvaltıda. Of.)

"Bilmiyorum." Kaşlarını endişeyle kaldırdı. "Onunla beraber hasta odasına gitmeme izin vermiyor. Fakat dün gece birkaç ailenin daha hastalandığı haberini aldık."

"Bu çok kötü." Yapmak zorunda olduğumu bildiğim şeyden korkuyordum. "Kahvaltımız biter bitmez gidip onlar için ne yapabileceğime bir bakayım." Ve bu düşünceyle iştahımın biraz kaçtığını hissettim.

"ClanFintan önce ona uğramamı istedi."

"Nerede o?"

"Ben seni uyandırmaya gelmeden önce, Connor ve Dougal'la birlikte iç avluda bayanları ziyaret ediyordu."

"Dougal nasıl görünüyordu?"

"Meşgul." Memnun bir ifadeyle birbirimize baktık.

"Pekâlâ," çayın kalanını tepeme diktim, "gitsem iyi olacak. Sanırım bu duruma iyi tarafından bakmam gerek. En azından bu sabah göğüslerimi açmam gerekmiyor." Alanna'ya yan yan baktım. "Değil mi?"

"İki hafta boyunca gerekmiyor," dedi bir kahkaha atarak.

"Harika. O günü dört gözle bekleyeceğim." Kahkahaları tüm odayı sarmıştı.

"Bugün için ne planların var?" diye sordum çayımı bitirirken.

"Hizmetçilerin neler yaptıklarına bir bakacağım, aşçıları kontrol edeceğim, gelecek olan aile ve askerler için yer ayarlayacağım, senin ve Carolan'ın hasta odası için gereken malzemeleri sağladığınızdan emin olacağım."

"Yani yapacak hiçbir şeyin olmadığı bir gün daha, ha?"

"Evet, Leydim," diye içini çekti sanki hiç derdi yokmuş da manikür mü pedikür mü yaptıracağına karar veremiyormuş gibi.

"Evet, evet." Kapıya doğru tüm asaletimle yürüdüm. "Boş oturan kadınlar olmak kesinlikle çok yorucu." Küçük kızlar gibi kıkırdarken çıktığımız kalabalık koridorda kahkahalarımız öksürüklere dönüştü.

"Rhea, mutfağa gidip aşçıların yorgunluktan yığılıp kalmadıklarından emin olmalıyım." Sonra sesini yalnız benim duyabileceğim şekilde alçalttı. "Avluya giden yolu biliyor musun?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Güzel. Ah, lütfen Carolan'ı gördüğünde sevgilerimi ilet."

"Tamam, iletirim." Gülümsedim. Sonra omuzlarımı dikleştirerek Enkarne Tanrıça ses tonumla, "Tüm yardımların için teşekkürler, Alanna. Sen zirkonyalar arasında bir pırlantasın."

Alanna'nın yüzündeki boş bakışlar bana selam vermek için duraksayan diğer insanların yüzünde de oluşmuştu.

Eyvah.

"Dediğim gibi, sen gözle görülebilen herhangi bir topluluğun içinde bir pırlantasın." Ne kadar saçmaladığımın farkındaydım.

Yüzündeki gülümsemeyi itaatkâr bir, "Teşekkür ederim, Leydim," ifadesiyle başarıyla saklayabilmişti.

Halkın önünde biraz daha anlamsız sözler söylemeden önce çenemi kapattım ve koridorda emin adımlarla yürümeye başladım.

Avluya giden yolu hatırlıyordum ve yapılı iki çift muhafız selam vererek kapıyı açtılar. Bir an avludaki hareketlenmeyi incelemek için duraksadım.

Avlu, o harika bahçeden etkili bir çalışma alanına çevrilmişti. Kadınlar farklı bölgelerde toplanmışlardı, görünüşe göre ok yapmaktan, çarşafları parçalara ayırmaya ve büyük küplerde su kaynatmaya kadar her işi yapıyorlardı. Herkes bir işle meşguldü. İnsan kadınlarla yan yana çalışan bir de, *aman Tanrım*, dişi Kentaur'lar vardı.

Dişi Kentaur'ları ilk kez görüyordum ve merakımdan geri çekilerek kapı eşiğinin gölgesine gizlendim. Fark ettiğim ilk şey daha ufak olduklarıydı. Hayır. Lafımı geri alıyorum; fark ettiğim ilk şey inanılmaz derecede mükemmel yaratıklar olduklarıydı. Bedenlerini güzel bir Arap atının hareketleri ve bir başbalerin karışımı bir zarafet ve akıcılıkla taşıyorlardı. Avlunun çeşitli bölgelerine yayılmış en az bir düzine dişi Kentaur vardı; tüyleri ve renkleri altın ile koyu benekleri olan griye kadar değişiyordu. Her birinin üzerinde ClanFintan ve diğerlerininkilere biraz benzeyen, üzeri karmaşık şekillerle süslenmiş deri yelekler vardı fakat dişilerin yelekleri parlak renklerdeydi ve mücevherli taşlarla süslenmişti.

Birkaç tanesi, insan kadınların ok yaptıkları yerde toplanmışlardı ve gözlerim doğal olarak at-kadınların toplandığı bölgeye doğru çevrildi.

Topluluğun tam ortasında da kocam duruyordu.

Aniden gölgelerin ardına saklanmayı bırakıp, Enkarne-Tanrıça-Epona'nın-Seçilmişi-ve-Kıymetlisi olarak kendimi gösterme vaktimin geldiğine karar verdim. Olabildiğince dik durarak (ki bu yalnızca dişi Kentaur'ların omuzlarına gelmemi sağlayabilirdi), avluya girdim.

"Günaydın, Tanrıça!"

"Epona!"

"Tanrı sizi korusun, Epona'nın Kıymetlisi!"

Kadınların, dişi Kentaur'ların inanılmaz güzelliklerini hazmetmemi biraz da olsa kolaylaştıran ilgileri karşısında sevinçle gülümsedim ve selamlamalara karşılık vererek yavaş yavaş (sevgi dolu karşılamaları herkesin iyice görebilmesi için) kocama doğru yürüdüm.

ClanFintan'ın küçük topluluğuna girdiğimde, bana yaklaşıp baktı. Gözleri ona özgü, samimi bir hayranlıkla parlıyordu. Elimi kaldırarak dudaklarına götürdü ve önce avucumu, sonra da bileğimi öptü.

"Günaydın, Rhea." Boğuk sesi ürpermeme neden olmuştu. Beni ürperten belki de dudaklarıydı. Ya da belki...

Her neyse, anladınız. Beni ürpertmişti. Bunu sorun etmiyordum tabii ki.

"Günaydın, aşkım."

Sözlerime karşılık olarak bana biraz daha yaklaştı ve dudaklarımdan hafifçe öptü.

"Bu sabah seni özledim," diye fısıldadım.

"Ve ben de *marshmallow*'umuzdan çıkmak istemedim."

Aksanlı telaffuzu karşısında gülümsedim. "Bana kahvaltı gönderdiğin için teşekkür ederim."

Neden bahsettiğimi anlayarak başını eğdi ve "Senin her zaman aç olduğunu biliyorum," dedi.

"Şey, evet öyleyimdir." Kelimelere ikinci bir anlam yükleyebilmek için elimden geleni yapmıştım. Gülümsemesi iyice belirginleşti.

Birinin hafifçe boğazını temizlediğini duyunca nerede olduğumuzu hatırlayarak gözlerimizi birbirimizden ayırdık ve avludaki herkesin, yüzlerinde bilmiş gülümsemelerle, mutlu bir şekilde bizi izlediğini fark ettik. Yüzümün ısınmaya başladığını hissediyordum.

Dişi Kentaur'lardan biri boğazını temizleyince (yeniden), gözlerimi ona doğru çevirdim. Isınmaya başlayan yüzüme birden ateş bastı.

Bu kadın belki de (insan ya da başka bir şey) o ana kadar gördüğüm en muhteşem yaratıktı. Saçları ve belden aşağısındaki tüyleri aynı renkte, parlak platin sarıydı. Saçları ipekten bir şelale gibi omuzlarından sırtına dökülüyordu. (Çılgın ve vahşi bukleleri yoktu) Şaşılacak tondaki deniz mavisi gözlerini çevreleyen elmacık kemikleri inanılmaz derecede çıkıktı. Dudakları dolgundu ve uçuk renkli bir dudak parlatıcısıyla belirginleştirilmişti (onu nereden bulmuştu acaba?). Üzerinde parlak kırmızı renkte (benim gibi kızıl saçlı birini turuncu saçlı gösterecek bir tonda), kristal boncuklarla süslenmiş ve sabah ışığında pırıl pırıl parlayan deri bir yelek vardı. Dolgun, dimdik göğüsleri tam olarak açık olmasa da tamamen kapalı da sayılmazdı.

ClanFintan hâlâ elimi tutuyordu ve beni ona doğru çekti.

"Rhiannon, yakın bir arkadaşım olan Victoria Dhianna'yla tanışmanı istiyorum. Kendisi Kentaur'lar'ın Baş Kadın Avcısı'dır."

Nazik bir hareketle reverans ile başını eğme arasında bir selam verdi. "Leydi Rhiannon." Sesi de tıpkı saçları kadar ipeksi ve mükemmeldi. "ClanFintan'la evlenmeyi başaran kadınla tanışabildim sonunda."

Hafifçe başımı eğdim ve sesime harika bir şaşkınlık tonu vererek, "Evlenmeyi *başaran mı*? Öyle bir azimle peşime düşmüştü ki başka bir şansım yoktu," dedim ve gülümseyerek ekedim: "Fakat sonunda beni ikna ettiğine memnunum."

ClanFintan'ın burnundan esprili bir tavırla çıkardığı sesi duymuş olmama rağmen gözlerimi Bayan Mavi Göz'den ayırmadım. Yüzünde beliren gülümsemeyle gözlerinin kenarının kırıştığını (göz kenarı kırışıklıkları!) görünce sevinmiştim.

"Bravo, Leydi Rhiannon," diyerek bir kahkaha attı.

"Bana Rhea diyebilirsiniz." Ben de ona gülümsedim. Görünüşe göre onda kız arkadaş potansiyeli vardı.

"Rhea..." ClanFintan dikkatimi yeniden kendi üzerine çekmişti. "Gidip askerlerle ilgilenmem gerek. Dün gece ve bu sabah aramıza çok sayıda asker katıldı. Organize olduklarından ve liderlerinin planımızdan haberdar olduğundan emin olmalıyım." Elimi yeniden o

sıcak dudaklarına götürdü. Bu kez elimi öptükten sonra avucumun dolgun kısmından küçük bir ısırık almıştı. "Bu akşamki yemeği dört gözle bekliyor olacağım."

Gitmeden önceki bakışına bakılırsa kastettiği yalnızca akşam yemeği değildi. Mutlu bir şekilde içimi çekerek gözden kaybolmasını izledim.

"Görünüşe bakılırsa evliliğiniz hakkında duyduklarım doğru değil." Victoria yanıma gelmişti ve yumuşak sesiyle konuşuyordu.

Başımı kaldırarak ona baktım. "Duyduğunuz şey nedir?"

"ClanFintan'la yalnızca görev icabı evlenmiş olduğunuz ve bu nedenle de bunun kalıcı bir evlilik değil geçici bir anlaşma olduğunu duydum."

Ne diyeceğimi bilemediğim için doğruyu söyledim. "Başta iş olarak başlayan bu ilişki sonradan değişti. Tıpkı anlaşmalı bir evliliğin sonradan kalıcı bir beraberliğe dönüşmesi gibi."

"İkiniz için de sevindim." Gerçekten de sevinmiş gibiydi; kıskançlık radarlarım nefret uyandıran gizli hisler yakalamamıştı.

"Ben de."

"Sizi diğerleriyle de tanıştırayım." Dönüp diğer dişi Kentaur'ları çağırdı.

Beşi dışında diğerleri konuşmamız sırasında başka yerlere dağılmışlardı. Kalan beş tanesi ise, zaten ilgi çekici bir kadınlar topluluğunun arasındaki en göz alıcı ve ilgi çekici dişilerdi (at olmaları bir şey değiştirmezdi).

"Kaitlynn, Cynthia, Elaine, Alexandra ve Cathleen." Victoria isimlerini söylerken, tüm Kentauresler (dişi Kentaurlar'a böyle mi deniyordu acaba?) tek tek reverans ve baş eğme karışımı bir hareketle beni selamladılar.

"Bunlar benim Avcılarım." Gururlu sözlerini beş güzellik de üzerine almıştı.

"Epona'nın Tapınağı'na hoş geldiniz," dedim, heykel gibi duran dişi atların yanında kendimi cüce gibi hissetmemeye çalışarak. "Her ne kadar başka şartlar altında tanışmış olmayı istesem de sizi burada görmekten mutluyum." Victoria'nın yüzünde de benimki kadar ciddi bir ifade vardı. "Avcılar olarak biz ok ve yayların yapımını ve aynı

zamanda topluluklarımızın avlanmaları için ön hazırlıkları denetleriz. Fomorian istilasını öğrenince, bu konudaki bilgilerimizin işe yarayabileceğini düşündük."

"Haklısınız. Her türlü yardıma ihtiyacımız var."

Victoria, önemlerini anlamış olmam karşısında memnun görünüyordu ve diğer Avcılar'a dönerek, "Kadınlara ok ve yay oymalarını kolaylaştıracak teknikler öğretmeye devam edin. Ben de aşçılara, eğer taze av etine ihtiyaçları olursa onlara yardım edeceğimize hazır olduğumuzu söyleyeceğim."

Avcılar yeniden diğer kadınların yanına çalışmaya gittiler ve Victoria ve ben kendimizi meşgul insanlar topluluğunun ortasında sessizce birbirimize bakarken bulmuştuk. Ondan gözlerimi alabilmem hiç de kolay değildi; sadece nefes kesici değil aynı zamanda şaşırtıcıydı da. ClanFintan ve "diğer çocuklara" alışmıştım. Çok tuhaf bir durum olsa da artık onların tuhaf ya da sıradışı olduklarını düşünmüyordum. Onlar sadece erkekti işte. Fakat bu dişi Kentaur'lar tamamen farklıydı. Bana Michelle Pfeiffer ya da Sophia Loren'in yanındaymışım gibi hissettiren güzelliğinin ilgimi çekmesi bir yana, aynı zamanda aklımda ona sormak istediğim milyonlarca soru da vardı. Mesela, Avcı'nın ne demek olduğu, kendisinin nasıl bir Avcı olduğu ve Kentaur topluluğuna nasıl katıldıkları gibi sorular.

Ve evet, bu konuyu açmamam gerektiğini biliyordum ama Kentaur seksi gibi şeylerin nasıl olduğunu bilmek için yanıp tutuşuyordum. Meraktan ölmek üzereydim.

Fakat tüm bunlar yerine Rhiannon'a yakışabilecek daha düzgün bir soruda karar kıldım.

"Avcılar'ın Kentaur topluluğunda nasıl bir yeri olduğuyla ilgili pek bilgim yok fakat sizi ve..." Yalnızca bir İngilizce öğretmeninin vurgulayabileceği bir isim seçebilmek için bir an duraksadım. "Meslektaşlarınızı daha yakından tanımak isterim."

"İsmimizden de anlaşılacağı gibi, her birimiz kendi topluluğumuz veya klanımızın Avcısıyız. İhtiyaç duyulan eti avlarız, iz sürmek, tatar yayı ve uzun yay yapmak konusunda ustayızdır. Bazen insan klanlarına bile katılırız fakat bunu zaten biliyorsunuz."

Zaten biliyormuş gibi başımı salladım ve çabucak sordum: "O halde Kentaur erkekleri avlanmıyor mu?"

"Yalnızca dişi Kentaur'lar için avlanırlar."

"Erkekler her yerde erkek," dedim. Başını salladı ve bilmiş ifadelerle birbirimize baktık.

"Biz savaşçı değiliz koruyucu tanrıçamızın Diana olmasına rağmen savaşmayı erkeklere bırakırız. Fakat bakire de değilizdir." Gülümsedi. "Ve Epona'ya saygı duyar, her dolunayın ilk gününde ona şükranlarımızı sunarız."

Zihnimde duyduğum fısıltıyı yüksek sesle söyledim: "Epona da Avcılar'ı takdir eder."

"Tanrıça'ya bu iyiliği için teşekkür edin lütfen." Yüzünde mutlu ve içten bir ifade vardı. "ClanFintan'la birlikte Glen Iorsa'ya gitmeyi mi planlıyorsunuz, bilmiyorum ama önümüzdeki baharda açılacak yeni doğum evi, Glen Shurrig için Tanrıçanızın duasını almayı çok isterim."

Glen Iorsa'nın ClanFintan'ın geldiği yer olduğunu yalnızca tahmin etmekle kalmıştım ve bir an berbat bir güven eksikliği yaşadım. Yani o benim kocamdı ve onun nereli olduğunu bile bilmiyordum.

Perişan bir sinir hastasına dönüşmek üzereyken zihnimdeki ses fısıldadı; *O, seni sevmek için dünyaya geldi.* Aynı anda içime dolan şaşkınlık ve mutlulukla Epona'ya içimden sessizce teşekkür ettim. Epona bana gerçekleri hatırlatmıştı. Beni seviyordu ve nereli olduğunun bir önemi yoktu.

Avcıya cevap ver, diye fısıldadı kafamdaki ses ve ben de kendimi toparlayarak, "Fomorian'ların icabına baktıktan sonra istediğiniz şeyi yerine getirmekten mutluluk duyarım," dedim.

"Tamam..." Victoria sesini alçaltarak devam etti. "İnsan kadınları esir aldıkları ve onlarla çiftleştikleri doğru mu?"

"Buna pek çiftleşme denemez." İçimdeki nefret sesime yansıyordu. "Hamile bırakmak için onlara tecavüz ediyorlar. Yalnızca bir kadının doğum yapmasına şahit oldum ama bu bana yetti. Karnındaki melez yaratık dışarı çıkarken kadını öldürdü."

"Diana yardımcıları olsun," dedi. "Diana, Epona ve hepimiz onlara yardım etmek zorundayız."

"Leydi Rhiannon!" Avlunun diğer ucundan bana seslenen kadın konuşmamızı bölmüştü.

"Evet, bu taraftayım." Elimi salladım ve kadın aceleyle bana doğru yürümeye başladı. Kadın yaklaştıkça, bunun Carolan'ın yardımcılarından biri olduğunu fark ettim.

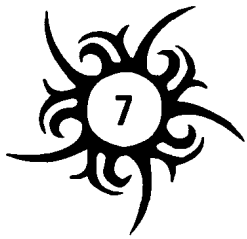
"Leydim," dedi eğilerek. "Carolan beni sizi bulmam için gönderdi. Carolan sizi hasta odasına çağırıyor. Sizinle konuşması gerekiyor." Yorgun ve bitkin görünüyordu.

"Hemen gidiyorum." Victoria'ya veda etmek için döndüm. "Umarım yeniden sohbet edecek zamanımız olur. Sizinle ve diğer Avcılarınızla tanışmak bir zevkti. Yardımlarınız için teşekkür ederiz."

"Çok iyi niyetlisiniz, Leydi Rhea." Başını eğerek esnek vücuduyla o kendine özgü selamını verdi. "Tanrıçamızın bizlere öğrettiği gibi, kadınlar birbirine destek olur."

"Ben de aynı fikirdeyim, sevgili arkadaşım," diye seslendim, hasta odasına gitmek üzere harekete geçerek. Gözlerinin büyüdüğünü ve sonra da yüzüne yayılan gülümsemeyle göz kenarlarındaki kırışıklıklarının geri döndüğünü fark ettim.

Evet, ondan kesinlikle sıkı bir arkadaş olurdu.

Carolan'ın yardımcısının arkasından avlu boyunca yürürken güzel Kentaur'u düşünüyordum. Bu dünyada teknoloji yoktu. Bilgisayar, araba, televizyon ve bunlara benzer şeyler yoktu fakat burası çeşitliliği bol, eski kültürlerle dolu bir yerdi. Nedenini bilmesem de burada kendimi evimdeymişim gibi hissediyordum ki bu çok garipti çünkü ben sıradan, yaşlı, beyaz bir kızdan başka bir şey değildim (pekâlâ, belki yaşlı ve çok da sıradan değildim). Bayan Orta Amerika Okul Öğretmeni ve kayıtlı bir seçmendim. Ve şimdi kendimi bir Tanrıça'nın Kıymetlisi, bir Kentaur'un karısı (kesinlikle beyaz bir çocuk *değildi*), vampirimsi yaratıklarla (ki onlar New York'ta bile Amerikalı sayılmazlardı) savaşan ve yarı at Avcılarla arkadaşlık yapan biri olarak bulmuştum.

Annem bana hayatta beklenmedik şeylerin olabileceğinden söz ederken aklında böyle şeylerin olduğunu sanmıyordum (eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, annem para biriktirmek veya Ann Taylor'dan kıyafet alışverişi yapmak arasındaki farktan bahsediyordu). Keşke lanet kıyafeti alsaydım diye düşündüm.

Avludan çıktık ve kemerli bir yolda yürüdük. Sonra da sola dönerek bir koridora çıktık. Buranın bir gün önce hastaların yattığı odaya gitmek için geçtiğim koridor olduğunu hatırladım. Aceleyle bir köşe daha döndükten sonra burnuma çarpan kokudan odaya yaklaştığımızı anlamıştım. Kapıda bu sefer hiç tanımadığım genç bir Kentaur bekliyordu. Başıyla bana selam verdi ve kapıyı açtı.

Durum dünden daha kötüydü. Hastaların sayısı neredeyse ikiye katlanmıştı. Durumu hafif olanlardan ağır olanlara göre yaptığımız gruplama artık ayırt edilemiyordu. Yataklar birbirlerine çok yakındı ve

boş olan yerler doğrudan yere serilmiş çarşaflarla yapılan yataklarla dolmuştu. Odanın farklı köşelerinden, bastırılmaya çalışılan uğultular ve cılız iniltiler yükseliyordu fakat genel olarak odaya sıradışı bir sessizlik hâkimdi, sanki birisi tuhaf bir susturma düğmesine basmıştı.

Beni getiren kişiyi de sayarsak toplam dört yardımcı görebiliyordum ve Carolan'ı bulana kadar odayı bir süre aramam gerekmişti. Carolan uzak bir köşede bir yatağın üzerine eğilmişti. Yavaşça doğruldu ve küçük hastanın yüzünü örtmek için ayakucundaki kirli çarşafa uzandı. Yaşlı bir adam gibi yavaş yavaş döndü ve beni gördü. Önce ölüyü dışarı çıkarması için bir yardımcısına işaret etti. Sonra da geçici el yıkama alanını başıyla işaret ederek kendisiyle orada buluşmamı ima etti.

Acınacak durumdaki hastaların verdiği selamlara aceleyle iyi dileklerde bulunarak ona doğru yürüdüm.

"Durum iyi görünmüyor," diye fısıldadım, Carolan ellerini yıkarken. "Sayıları çok fazla!"

"Ve her dakika biraz daha çoğalıyorlar. Gece iki kişiyi daha kaybettik. Bu sabah ise üç çocuk ve bir yaşlı kadın hayatını kaybetti." Odaya şöyle bir baktıktan sonra yeniden bana döndü ve sesini biraz daha alçaltarak, "Tahminimce bugünü çıkaramayacak beş kişi daha var. Ölen her kişinin yerine, hastalığın farklı evrelerinde olan üç kişi daha getiriyorlar." Eliyle alnını sildi. "Daha büyük bir karantina bölgesine ihtiyacım var."

"Neye ihtiyacın varsa senindir."

"Buraya yakın sayılabilecek büyük bir balo salonu var. Rhiannon, kılık değiştirerek kendisini gizleyebileceği büyük maskeli balolara ev sahipliği yapmaya bayılırdı."

"Oldukça tuhaf biriymiş."

Beni onaylayarak başını salladı ve devam etti. "Orayı durumu daha hafif olan hastalar ve belirtileri yeni göstermeye başlayanlar için kullanabiliriz. O zaman bu odayı yalnızca ağır durumdakiler için kullanabilirim."

"Bana iyi bir fikir gibi geldi. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bu odadaki hastaların yarısından biraz fazlasının taşınması gerekiyor fakat onları hastalığa henüz yakalanmamış insanların ta-

şımasını istemiyorum. Düşündüm de, belki birkaç Kentaur'u bize yardım etmeleri için ikna edebilirsin."

Bir anda zihnimde Victoria ve işini fazlasıyla iyi bilen Avcıları canlanmıştı. "Sanırım bu işi yapabilecek o Kentaur'ları tanıyorum. Sen hastaları hazırla, ben de denizcileri devreye sokacağım."

"Denizci mi?"

"Yani işimizi kolaylaştıracak kişileri getireceğim demek istedim." Rahatlamış görünüyordu. "Teşekkür ederim, Rhea."

"Sorun değil." Yanından ayrılmadan önce ona muzip bir ifadeyle gülümseyerek, "Ah, bu sabah eşini gördüm. Sana sevgilerini yollamamı istedi. Umarım bu seni öpmem gerektiği anlamına falan gelmiyordur."

Gözleri parlamıştı ve cevap verirken biraz daha kendine gelmiş gibiydi. "Düşünmüş olman yeterli, öpücüğe gerek yok."

"Ondan gelmediği sürece." Sırıttım.

"Evet." O da bana sırıttı. "Kesinlikle."

"Gidip askerleri getireyim." Çıkmak için kapıya doğru yürürken ve taşınma işiyle ilgili emirler verirken yüzünde hâlâ bir gülümseme olduğunu görebiliyordum.

Yeniden avluya doğru giderken, erken konuşup konuşmadığımı düşünecek zamanım olmuştu. Ok ve yay yapan kadınları denetlemek başka, kötü kokulu hasta insanları taşımak başka bir şeydi. Fakat ayaklarım hâlâ hareket halindeydi ve başka bir seçenek göremiyordum, tabii ClanFintan'a koşarak ondan yardım almak istemiyorsam.

Onu çok seviyordum ama Carolan *benim* yardımımı istemişti. Ve ona bunu verebilmek istiyordum. Ayrıca yeni dünyamda özgürce hareket edebilmek de istiyordum. Hiçbir zaman başkalarının arkasından gitmemiştim ve görünüşe göre Rhiannon da böyle biri değildi. Artık başarısızlık veya işleri berbat etme olasılığıma karşı bir trapez ağı görevi gören gergin vatandaşlarım olmadan, otoritemi/Rhiannon'un otoritesini kullanma zamanım gelmişti. Bu biraz, mutlu bir evliliğin varken kendi paranın olmasını istemeye benziyordu. Bazıları modern kadının özgür olma ihtiyacının yıkıcı bir şey olduğunu düşünürdü. Bence bunun en basit tanımı sarmaşık bitki olmamaktı. Ben saldırgan bir erkek düşmanı falan değildim. Yalnızca bir beynim vardı ve kendi kendime nefes alabiliyordum. Of.

Avlu hâlâ oldukça hareketliydi ama Avcıları görebilmek oldukça kolaydı, kalabalığın arasındaki en uzun boylu ve harika yaratıklardı. Victoria'nın ciddi bir ifadeyle Mariad'la konuştuğunu görebiliyordum, bu nedenle onunla konuşmak için görüşmelerinin bitmesini bekledim. Beni görünce gülümseyerek yanıma geldi.

"Leydi Rhea." Rüzgârdan yüzüne gelen parlak sarı saçlarını arkaya attı. "Sizi bu kadar kısa süre içinde yeniden gördüğüme sevindim."

"Neden geri döndüğümü duyduğunuzda bu kadar mutlu olmayabilirsiniz."

Bana merakla baktı.

"Çiçek hastalığı salgınıyla uğraştığımızı duymuş muydunuz?"

"Evet, ClanFintan askerlere bilgi veriyordu ve ben de Avcıların başı olarak o toplantıya katıldım." Yüzünde samimi bir ifade vardı. "Çok korkunç bir hastalık olmalı. Halkınızın hastalandığını duyduğuma çok üzüldüm fakat ClanFintan bana Epona'nın sizi bu hastalığa karşı bir tılsımla koruduğunu söyledi."

"Evet, şey, hastalık bana bulaşmıyor." Gerçeği bir bilseydi... "Ama halkıma bulaşabiliyor." Başını salladı ve devam ettim: "Hastaları karantinaya almamıza rağmen her gün daha fazla insan hastalanmaya devam ediyor. Şifacımız Carolan, balo salonunu açmamızı ve hastalar için orayı da kullanmamızı istedi. Böylece hizmetçilerimin odasında yalnızca durumu çok ağır olan hastalar kalacak."

"Mantıklı görünüyor."

"Sorun şu ki, durumu ağır olmayan hastaları balo salonuna taşımamız gerekiyor ve Carolan'ın yalnızca birkaç tane yardımcısı var. Kentaur'lara çiçek hastalığı bulaşmıyor. Bunun berbat bir iş olduğunu biliyorum ama onlar benim insanlarım ve kendimi sorumlu hissediyorum ve..."

"İstediğiniz nedir?" Victoria'nın sesi ciddiydi. Yüzlerce kat yükseklikteki lüks şirketlerden birinde harika bir kurumsal iletişim sorumlusu olabilirdi (Asansöre sığabilseydi).

"İnsanları taşımak için sana ve Avcılarına ihtiyacım var. Eğer diğer işler için fazladan yardım alabilirsek eminim Carolan buna çok memnun olur. Oldukça bitkin görünüyor ve onu son gördüğümde yalnızca dört yardımcısı kalmıştı. Diğer yardımcıları ya yorgun ya

da daha yüksek ihtimalle hastalanmışlardır." Gözlerinin içine bakıp, "Bize yardım eder misiniz? Böyle bir iş için gelmediğinizi biliyorum ama size ihtiyacım var," dedim.

Bir süre sessizce yüzüme baktıktan sonra, "Şaşkınlığım için kusura bakmayın, Leydi Rhea. Gerçekten beklediğimden çok daha farklısınız," dedi.

Ben o aptal, bencil, kötü kalpli Rhiannon değilim, diye bağırmamak için kendimi zor tutarak sözünü bitirmesini bekledim.

"Evet, Avcılar size yardım edecekler." Parlak mavi gözleri benim endişeli, yeşil gözlerimi delip geçiyordu.

"Ve sizi artık tanıdığım için Epona'ya ihtiyacımız olduğunda bu iyiliğimizi karşılıksız bırakmayacağınıza inanıyorum."

Minnetle başımı salladım. "Elbette. Kadınlar olarak biz birbirimize destek olmalıyız."

"Olacağız da." Bize en yakın olan dişi Kentaur'u çağırdı. "Elaine, Avcılar'ı bir araya topla. İnsanların, hastalarıyla ilgilenmek için bize ihtiyaçları var."

Güzeller güzeli doru Kentaur, Victoria'ya bakarak başını salladı.

"Ve bir de Sila'yı çağır, bir şifacıya ihtiyacımız var. Bizimle..."

"Hizmetçilerin yatakhanesinde buluşalım," diyerek yardımcı oldum.

"Tamam, efendim." Elaine diğer Avcıları bir araya toplamak için yanımızdan ayrıldı.

"Bana hasta odasının yolunu gösterin ve ne yapılması gerektiğini söyleyin. Avcılarım sizin hizmetinizdedir."

"Bu taraftan," diye işaret ederek, çevik yürüyüşünün topuklarım ezmesine neden olmaması için hızla ilerlemeye başladım. Koridorda yürürken ellerini arkaya uzatarak uzun saçlarını usta hareketlerle örmeye başladı. Onu seyrettiğimi fark etti.

"Eğer hastalarla ilgileneceksem, saçlarımı gözümün önünden çeksem iyi olur."

"Ah, evet, bilmez miyim." Dışarı fırlayan buklemi işaret ettim. Artık hasta odasından gelen kokunun sınırlarına girmiştik ve Victoria'nın duraklayarak kuşku içinde havayı koklamaya başlamasına hiç şaşırmamıştım.

Yüzüne bakarken tanıdık bir ifade gördüğümü düşünüyordum. "Ben de hastalara hemşirelik etmekten hoşlanmıyorum," dedim.

Yüzündeki ifade birden değişti ve sanki limon yalamış gibi yüzünü buruştururken göz kenarlarındaki kırışıklıklar yeniden belirdi. "Pek de zevk alınacak bir iş değil."

"Kötü kokuyor," dedim.

"Evet," dedi. "Yaban domuzu avlamayı tercih ederim."

"Sanırım şimdiye kadar birkaç domuz tarafından avlandım ve hiç de eğlenceli olmamasına karşın yine de lanet hemşirelikten daha zevkliydi."

"*Lanet* hemşirelik mi?" diye sordu.

"Küfretmeyi bırakmaya çalışıyorum."

Başını sallamadan önce gözlerini devirdi. "Benim de uygunsuz kelimeler kullanma eğilimim var."

"Senin mi? Çok şaşırdım!" Barbie Kentaur'dan hiç beklemezdim!

Odanın kapısına gelmiştik ve kapıdaki genç Kentaur'un yüzündeki boş ifade, Victoria'yı görünce değişerek hayranlık ifadesine dönüşmüştü. Duruşunu değiştirerek dikleşti ve Victoria'yı selamlamak için yerlere kadar eğildi (yan gözle bakarak beni de gönülsüz bir şekilde selamına dâhil etti).

"Yeniden karşılaşmak ne kadar güzel hanımefendi!" dedi büyük bir hevesle.

Avcının yüzünde herhangi bir tanıma ifadesi belirmediği için Kentaur konuşmasına devam etti.

"Dün akşam yemeğimizi aynı kamp ateşinin başında birlikte yemiştik."

Nefes nefese kalmıştı ve bir an için eğer biraz rahatlayamazsa patlayabileceğini düşünerek endişelendim. Sonra Victoria'nın yüzündeki ifade kibar, hafif bir gülümsemeye dönüştü. "Ah, evet." Eklemeden önce duraksadı ve bir an düşündü. "Willie. Ateşin başındaki yerini bana veren centilmen Kentaur'un ismini nasıl unutabilirim ki?" Dostça bir tavırla Kentaur'un koluna dokunduğunda Kentaur'un heyecandan eriyip gideceğini sandım. "Willie," dedi, "bana bir iyilik daha yapıp Avcılarım geldiğinde onları içeri alabilir misin?"

"Ne isterseniz, hanımefendi!" Hanımefendi sözcüğünü söylerken sanki zavallıcık henüz ergenliğini tamamlayamamış gibi sesi sevimli bir şekilde çatladı.

Kentaur'un önünden geçerek hasta odasına girerken, "Teşekkür ederim," dedi Victoria boğuk sesiyle. "Bu iyiliğini unutmayacağım."

Kapı (gönülsüzce) arkamızdan kapandı ve Victoria'yla gülümseyerek birbirimize baktık. Gözlerini devirdi.

"O bir Kentaur muydu yoksa köpek yavrusu mu?" diye sordum.

"İkisi de," dedi bir kahkaha atarak. "Saf adamlar çok sevimli oluyorlar."

"Rhea!" Carolan'ın sesindeki belirgin gerginlik bizi kendimize getirmişti. Odanın diğer tarafından hızla yanımıza geldi. "Askerleri getirmişsin."

Victoria'nın soru soran gözlerle baktığını görünce, "Sonra anlatırım," dedim. Carolan'a dönerek aceleyle ikisini tanıştırdım.

"Victoria, Kentaur'ların Başavcısı, şifacımız Carolan'la tanışmanı isterim." Başlarını sallayarak birbirlerini selamladılar.

"Hizmetinizdeyiz, Carolan. Avcılarım ve şifacımız birazdan burada olurlar. Size nasıl yardım edebiliriz?" Victoria'nın canlı sesi her şeyi halledebileceğini söylüyordu ve Carolan mutlu bir şekilde yapılmasını istediği şeyleri açıklamaya başladı. Birden "Ben Kadınım" şarkısını bağırarak söylemek istedim fakat onun yerine şarkının sözlerini duruma uydurmak için zihnimde sessizce değiştirmeye başladım ("Ben Kentaur'um, kişnediğimi duyabiliyor musunuz?" Yok, uyaklı olmadı).

"Leydi Rhiannon?" Cılız bir ses, beceriksizce yazmaya çalıştığım şarkıyı böldü. Etrafıma bakınca küçük bir elin benim olduğum tarafa doğru hafifçe kalkmış olduğunu gördüm. İç geçirmemi bastırdım ve yatağa doğru yürüdüm.

"Merhaba, Kristianna." Bu, küçük at âşığıydı. Berbat görünüyordu fakat hâlâ hayattaydı. Dün yüzünde, boynunda ve kollarında bezelye tanesi boyunda, su toplamış yaralar vardı ve şimdi bu yaralar iltihaplanmıştı. Yüzü kızarmış, dudakları çatlamıştı.

"K-k-Kentaur'lar..." diye fısıldamayı zorlukla başarabilmiş ve anormal derecede parlayan gözlerini Carolan ve Victoria'nın etrafını saran yarım düzine dişi Kentaur'un olduğu kapıya doğru çevirmişti.

"Evet, Kentaur'lar. Çok güzeller, değil mi?" Yanımızdan geçen bir yardımcıyla göz göze geldim ve bana soğuk, ıslak bir bez uzattı. Kızın alnında biriken terin bir kısmını silmeye çalıştım. Kızın yaralarına her dokunuşumda belli etmemeye çalışsam da irkiliyordum; yardım etmekten çok canını yakıyor olmaktan korkuyordum. Fakat kız gözlerini Avcılardan ayırmıyor ve sanki beni ve ne yaptığımı farkında değilmiş gibi görünüyordu.

"Ç-ç-ç-çok güzel." Ne dediğini duyabilmek için eğilmem gerekmişti.

"Tatlım, biraz dinlen. Boğazını biraz yumuşatmak için çay getirebilir miyim bir bakacağım."

Gözlerini yeniden bana çevirdi; dikkatini bana odakladı ve acı çeker bir ifadeyle başını salladı.

"Acıyor."

"Biliyorum. Gözlerini kapa ve dinlen."

Kapıdaki topluluğun yanına gittiğimde, o küçük kızın kendini biraz daha iyi hissedebilmesi için bir şeyler yapmayı çok istiyordum.

"Acılarını dindirmek için onlara verebileceğin bir şey yok mu?" diye sordum Carolan'a.

"Onlara söğüt kabuğu ve papatya karışımı veriyordum fakat buna en çok ihtiyacı olanlar içmeleri gereken miktarı yutamadıkları için bir işe yaramadı," dedi hüzünlü bir ifadeyle.

Daha önce görmediğim, minyon, demir kırı renginde bir Kentaur bir adım öne çıktı. Kıvırcık, kestane rengi saçları, çenesinin hizasında küt kesilmiş, yandan ayrılmış ve küçük kulağının arkasına atılmıştı. Üzerinde, Avcıların süslü yeleklerinden daha dar ve kullanışlı görünen deri bir bluz vardı.

"Bir hastanın rahatlaması için afyon çiçeği özünden az bir miktar içmesi yeterlidir. Önce afyon çiçeği özünü içerlerse belki sizin karışımınızdan biraz daha fazla içebilirler." Sesi hoş bir sürpriz olmuştu, yumuşak ve kulağa hoş gelen bir tonu vardı. Ona hemen kanım ısınmıştı.

"Şifacımız Sila'yı tanıştırayım," dedi Victoria.

"Afyon çiçeği özü harika bir fikir. Ne yazık ki bu özden elimizde çok az miktarda var. Kaynaklarımızı Laragon Kalesi'nin etrafındaki

tarlalardan temin ediyoruz." Carolan çaresizce omuzlarını silkti. "Laragon artık yok."

"Afyon çiçekleri Kentaur bölgesinde fazlasıyla yetişiyor. Yanımda bolca getirmiştim ve hemen biraz daha getirteceğim."

"Size minnettar oluruz," dedim. "Siz, dualarımıza gelen cevapsınız."

"Eğer öyleysem, Epona'nın Kıymetlisi, minnettar olduğunuz kişi Tanrıça'dır, ben değil." Şifacının ifadesi kibar ve içtendi.

Yalnızca sesiyle bu kadar rahatlatabiliyorsa, oldukça sıradışı bir Şifacı olmalı diye düşündüm.

Sonra Victoria'ya döndü. "Avcı, lütfen ilaç çantamı getirmesi için birini yollayın ve böylece insanların acılarını hafifletmeye başlayabilelim."

Victoria bana bakarak kaşlarını kaldırdı. "Çantayı getirmekten mutluluk duyacak bir Kentaur biliyorum."

"Ne isterseniz yapacak biri," diye mırıldandım ve Victoria arkasını döndü, kuyruğuyla beni hafifçe dürtüp kapıyı açtı. Seksi sesiyle Willie'yi çağırdığını duydum. Kentaur'un isteğini yerine getirmek üzere giderken, hevesli toynaklarıyla çıkardığı ses koridorda yankılandı.

"Çocuğun kalpten gitmesine neden olacaksınız," dedim, kendini beğenmiş bir ifadeyle odaya geri döndüğünde.

"Onun kalbi genç, bir şey olmaz," dedi fakat yüzündeki mutlu gülümseme böyle bir olasılığın düşüncesinin bile onu eğlendirdiğini söylüyordu. Sonra birden Cilveli Muzip Kentaur Barbie'den Kurumsal İletişim Yöneticisi Kentaur Barbie'ye dönüştü. "Carolan, hangi hastaların taşınması gerektiğini bize gösterin. Onları taşımak için yataklarını sedye olarak kullanacağız."

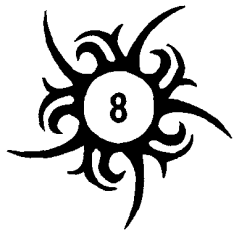
"Bileklerinde sarı kurdele olan hastaların tümünün taşınması gerekiyor. Diğerlerinin de burada kalması gerek."

"Burada kalacaklar, durumu ağır olanlar mı?" diye sordu Sila alçak sesle.

"Evet."

"O halde önce buradakilerle ilgilenmeliyim." El yıkama bölümüne giderek ellerini yıkamaya koyuldu.

Diğer Kentaur'lar ise işe koyuldular.

Her şeyin bu kadar kısa sürede düzene girmesi çok şaşırtıcıydı. Avcılar, hızlı, çevik ve düzenli çalışıyorlardı. Victoria aynı anda birden fazla yere yetişiyordu ve dişi Kentaur'lar henüz yavaşlama belirtileri bile göstermezken tatlı Willie'nin bitkin düşmesi beni eğlendirmişti.

Yardımcı olmaya çalışıyordum fakat çoğu zaman ayaklarına dolanmamak için uzakta duruyordum. İlginç bir şekilde, kendimi durumu ağır olanlarla ilgilenen Sila'ya yardım ederken bulmuştum. Sila'yı birkaç hastayla ilgilenirken izledikten sonra Carolan'ın balo salonundaki hastaları yerleştirmek ve ilaçlarını vermek için oraya gideceğini söylemesi ve Sila'yı ona yardımcı olacak hemşireler "takımı" olarak sadece tek bir yardımcısı ve benimle yalnız bırakması onun yetenekli olduğunun kanıtıydı.

Harika.

Tıpkı bir gün önceki gibi vaktimi hastalara bakmakla geçirdiğim bugün de zaman su gibi akıp geçmişti. Sila yorgunluk nedir bilmeden, acı çeken hastaları rahatlatmaya çalışmıştı. Önce, durumu ağır olanların neredeyse kapanmak üzere olan boğazlarından aşağıya yoğun afyon çiçeği özünü damlatmaya yardımcı oldum ve her seferinde ilacın işe yaradığını ve yüzlerindeki acı çeken ifadenin biraz olsun silindiğini gördüğümde rahatlıyordum. Sonra afyon çiçeğinin ardından çay karışımını vermeye başladık. Sila bana hangisinin acı ve iltihap için kullanılan söğüt kabuğu (aspirinin sıvı hali gibi bir şeye benziyordu) ve hangisinin papatya olduğunu açıkladı. Papatyanın mideyi rahatlatmak ve stresi azaltmak için kullanıldığını zaten biliyordum (öğrencilerim büyük olasılıkla beni "sakinleştireceğini"

düşünerek yeni yılda bana oldukça fazla miktarda bitki çayı hediye etmişlerdi. Şapşal çocuklar).

Carolan'ın günün kayıplarına dair yaptığı tahmin gerçeğe çok yakındı. Yoğun Bakım Ünitemize beş yeni hasta gelmişti ve dört kişiyi kaybetmiştik; iki küçük kız, hizmetçilerimden biri ve bir erkek bebek. Sanki uzun, derin bir nefes almış ve vermeye vakit bulamadan tüm meşale ve mumların birkaç saattir yandığını fark ettim. Ayaklarım sanki sandaletlerimden fırlayıp çıkacakmış gibi hissediyordum ve omuzlarım gerginlikten sızlıyordu.

"Leydi Rhea, Sila." Victoria'nın sesini duydum. Hırıltıyla nefes almaya çalışan çocuğun yatağının başındaydım ve kafamı kaldırıp baktığımda, Victoria'nın odaya enerjik ve canlı, altı yeni dişi Kentaur'la girdiğini gördüm. "Diana'nın bu adayları size yardım için geldiler."

"Güzel." Gülümsememeye çalıştım. Aslında gülümseyemeyecek kadar yorgundum. "Haydi, Sila, temizlenip bir şeyler yiyelim."

Yaşlıca bir kadının yatağına doğru eğilerek onu biraz daha çay içmesi için ikna etmeye çalışan Sila'yı izledim. Bu sabah onunla tanışırkenki hali hâlâ aynıydı. Kestane rengi saçları yüzünü çevreliyor, belirgin elmacık kemiklerini yumuşatıyordu. Çok sevecen ve şefkatliydi. Mutlu ve dinlenmiş görünmesine şaşırmıştım çünkü benim evsiz, perişan bir kadın gibi göründüğümden emindim.

"Siz gidin, Leydi Rhea, ben kalıp gençlerle ilgileneceğim." Hevesli genç, dişi Kentaur'ları işaret etti.

Karşı çıkmak için ağzımı açmıştım ki, (Tanrı'ya şükür!) Victoria beni susturarak, "ClanFintan mecbur kalırsam seni dışarı taşımamı söyledi," dedi. Şüpheli gözlerle bana bakarak devam etti! "Fakat bugün bir insan daha taşımamayı gerçekten tercih ederim."

"Pekâlâ, pekâlâ! Sila, sana akşam yemeğini göndereceğim."

"Ben çoktan istedim." Victoria sanki hakaret etmişim gibi bana baktı. "Şifacımızın hastaları bu kadar kısa zamanda bırakamayacağını biliyordum."

Kısa zaman mı! Sabahtan beri hemşirelik yapıyorduk!

"Kocanıza gidin," diye emretti Sila, ben bir ahmak gibi öylece dururken.

Sonunda içimde bir minnet duygusuyla pes ettim. "Sabah beni uyandırması için birini gönderin." Kristianna'nın yatağının yanından geçerken duraksadım ve kızarmış yüzüne baktım. Uyuyor gibi görünüyordu fakat soluk alıp verişi hızlanmıştı.

"Onun için yapabileceğiniz bir şey kalmadı." Sila yanıma geldi. "Onun durumu artık Tanrıçanızın ellerinde."

"Beni mutlaka çağırın, eğer ona..." devam etmek istemedim.

"Tamam. Şimdi gidin." Beni Victoria'ya doğru hafifçe itti. Daha kapıdan çıkmadan Sila'nın yeni gelenlere emirler vermeye başladığını duydum.

Victoria'yla birlikte hiç konuşmadan koridorda yavaş yavaş yürüyorduk. Ona bakınca onun da benim gibi kirli ve yorgun olduğunu gördüğüme sevinmiştim.

"Kaynak suyu banyomda, temizlenmeye ne dersin?"

"Ne kadar geniş?"

Cevap vermeden önce bedenini şöyle bir süzdüm. "Yeteri kadar geniş."

"Güzel, insanlar işlerini bazen küçük şeylerle hallediyorlar." Bunu kötü niyetle söylememişti; yalnızca talihsiz bir gerçeği dile getiriyor gibiydi.

"Bu, Epona'nın Kıymetlisi ve Seçilmişi, Leydi Rhiannon için geçerli değil." Kirli burnumu kaldırarak konuşmuştum.

Gözleri yorgun bir gülümsemeyle kırıştı. "Tabii ya, nasıl da unuttum."

"Genelde üzeri kusmuk ve kaka içinde olmadığı içindir." Saçlarım ve tacım arasına yapışmış kuru, iğrenç bir şeyi çekip aldım. "Sanırım saçımda sümük var."

"Hasta odasında fazla vakit geçirdiğimizden olmasın?" Yanağına yapışıp kuruyan aynı iğrençlikte bir şeyden kurtulmak için yanağını ovaladı. "Başrahibe olmak bundan daha cazip bir şey olmalı."

"Şey, her zaman bir tanrıça olmak istediğimi düşünürdüm." Yapmacık bir şekilde içimi çektim. Birbirimize baktık ve yorgunluğun neden olduğu şapşallığımıza güldük.

Neyse ki, çok geçmeden banyoma açılan kapının önüne gelmiştik. Muhafızım kapıyı açtı. Serseme dönmüş bir ifadeyle berbat halime

baktığını fark ettim. Kibirli bir tavırla kaşlarımı çattım ve arkamızdan kapıyı kapatmadan önce dönerek, "İşine bak. Kusursuz olamayacak kadar meşgulüm," dedim.

Uğradığı şokla gözleri kocaman açıldı. Rhiannon'un adamlarının önünde şaşırtıcı günler olacak gibi görünüyordu.

Banyom oldukça tanıdık ve rahatlatıcı görünüyordu. Havuzdan yükselerek etrafımı saran buharı mutlu bir şekilde içime çektim.

"Burası harika bir yer." Victoria üzerindeki küçücük yeleği çıkarmaya başlamıştı bile.

"Teşekkürler, burayı gerçekten çok seviyorum." Ben de Alanna'nın sabah üzerime sardığı kumaştan tuhaf hareketlerle kurtulmaya çalıştım. Omzumun üzerinden güzel ve artık üzeri çıplak kalan Avcı'ya seslendim (evet, göğüsleri iri ve çok düzgündü, kaltak), "Haydi, gir. Fakat dikkat et, basamaklar biraz dik."

Nihayet kirli elbisemin içinden kurtulmayı başardıktan sonra minik tangamı çıkardım ve Victoria'nın havuzun en derin bölgesine doğru ilerlediğini ve suyun şekilli göğüslerinin yarısına kadar geldiğini gördüm. Sıcak suyun içine girdim ve kısa süre sonra her zamanki çıkıntımın üzerinde oturmuş, suyun çeneme kadar yükselmesi için geriye yaslanmıştım. Victoria bacaklarını ata benzemeyen bir pozisyona almış olacak ki çok geçmeden o da boynuna kadar suyun içine batmıştı.

"Mmm," diye içini çekti mutlu bir ifadeyle. "Kentaur Bölgesi'nde kaynak suyu yoktur, yalnızca yaylalardan gelen soğuk, temiz su vardır."

Kır yolundaki havuzda ClanFintan'la yakınlaşmamızı hatırladım. Kum sabununa olan ilgisine şaşırmamalı.

"Islanmak harika. Al..." Tesadüfen havuzun yanında, uzanabileceğim bir mesafede duran şampuan şişesini Victoria'ya attım (Kendime not: Alanna'ya teşekkür et).

"Bu sabun bir harika."

Şişenin kapağını açtı ve kibar bir şekilde kokladıktan sonra şaşkın bir ifadeyle, "Kum sabunu gibi kokuyor, yalnızca biraz daha..." bir kez daha kokladı, "vanilyalı."

"Evet, çok havalı." Kendime de bir şişe aldım ve yıkanmaya başladım.

"Havalı mı? Ben hava geldiğini hissetmiyorum." Sanki bir öbek böcek tutuyormuş gibi avucuna döktüğü sabuna bakıyordu.

"Hayır, bu yalnızca bir ifade şekli," diye açıkladım. "Bir şeyin güzel olduğu ya da o şeyi beğendiğin anlamına gelen bir ifade."

Bedenindeki hastalık kalıntılarını ve kirleri temizlemeye başlarken başını salladı. "Garip bir konuşma tarzın var."

"Şey, ee, bu Epona'dan gelen bir şey." Konuyu irdelememesini umarak örgümü açmak ve saçlarımı yıkamakla meşgulmüşüm gibi yaptım.

Kapı iki kez aceleyle vuruldu.

"Girin." Oldukça çıplak olan banyo arkadaşıma baktım ve "Erkek değilseniz," diye ekledim. Yanımdaki arkadaşım da olsa kocamın içeri girip iri göğüslü çıplak Kentaur'la gözlerine ziyafet çekmesine izin veremezdim.

Haydi ama ben bir İngilizce öğretmeniydim. Bazı şeyler benim için asla kabul edilemezdi.

Alanna hızla içeriye girdi. Elleri ve kolları kıyafetler ve şarap olmasını çok istediğim bir sürahiyle doluydu. "Merhaba, Alanna!" O tanıdık yüzünü görünce, onu bugün ne kadar özlediğimi fark ettim.

"Rhea!" O tatlı Alanna gülümsemesiyle karşılık verdi ve kollarındakileri boşaltmak için aceleyle ilerlerken Victoria'ya hoş bir şekilde başını sallayarak selam verdi.

"Alanna, bu Victoria, Kentaur'ların başavcısı."

"Sizinle tanışmak bir şeref, hanımefendi."

"Alanna benim en iyi arkadaşımdır ve bunu kanıtlamam gerekirse, tacım üzerine bahse girerim, o sürahide en sevdiğim kırmızı şaraptan var." Ben konuşurken Alanna bana bir kadeh kırmızı sihir koydu ve tam yanımdaki çıkıntıya bıraktı.

"Sen kırmızı şarabın her çeşidini seversin."

"Her türlü *koyu*, sek kırmızı şarabı; benim standartlarım var," diye takıldım küçük bir yudum içerek.

Alanna, her zamanki gibi Bayan Görgülü olarak, Victoria'ya da bir kadeh şarap doldurmaya başlamıştı bile. "Lütfen bize katılın, hanımefendi," dedi kibarca ve kadehi Kentaur'a uzattı.

Victoria zevkle kadehi kabul etti ve Alanna kirli kıyafetlerimi kaldırırken...

"Dur!" Çığlık attım ve etrafa su ve şarapları sıçratarak havuzdan dışarı fırladım. "Kıyafetlerime dokunma!"

Alanna kirli kıyafetleri sanki eli yanmış gibi attı ve perişan bir halde kıpırdamadan kaldı.

Elinden yakaladım ve onu suların köpürerek havuza aktığı şelale tarafına çektim. Ellerine bol miktarda sabun döktüm ve "Yıka. Çok, çok iyi yıka," diye emrettim.

"Unuttum," dedi özür diler gibi.

Sarışınlar ve en iyi arkadaşlar hakkında kendi kendime homurdanarak çıplak bir şekilde kirli kıyafetlerime doğru gittim, onları *yerden alıp duvarın içine gömülü şöminenin* kor ateşine fırlattım. Sonra yeniden havuza daldım ve çıkıntının üzerine yerleştim. Başımı kaldırınca Victoria'nın beni sanki kanatlarım ya da daha kötüsü bir penisim çıkmış gibi dehşet içinde izlediğini fark ettim.

Açıklama yapmadan önce, içinde birazcık şarap kaldığını görünce sevindiğim kadehimi alarak bir yudum daha içtim.

"Çiçek hastalığı çok bulaşıcıdır."

"Bunu biliyordum. Bu nedenle hastalarla insanların ilgilenmemesi gerek."

"Hastalığı yayan şey yalnızca hastalara bakmak değil; çarşaflar, kıyafetler, bardaklar, birinin," doğru sözcükleri aradım, "vücut sıvılarını bıraktığı herhangi bir şey de hastalığı aynı derecede bulaştırır."

"İşte bunu bilmiyordum." Meraklı gözleriyle yüzüme baktı. "Bunu size Tanrıçanız mı öğretti?"

"Evet," dedim ellerini yıkarken beni izleyen Alanna'ya yan gözle bakarak.

Yüzümdeki endişeli bakışı anlayınca Alanna söylediklerimi yineledi. "Tanrıça Rhea'ya birçok şey gösteriyor."

Victoria, ilahi müdahale açıklamasından tatmin olmuşa benziyordu ve saçlarını yıkamaya devam ederken, "Fomorian'ların liderini ayartmaya ve kurduğumuz tuzağın içine çekmeye çalıştığın söyleniyor," dedi.

"Evet," saçlarımı yıkamaya giriştim, "ve bu hiç de eğlenceli bir iş değil."

"Büyük bir kötülükle uğraşmanın yalnızca bir mükâfatı olduğunu öğrendim." Duraksayınca devam etmesi için bekledim. "Sana gerçekten iyi dersler öğretiyor."

Öyle derin bir üzüntüyle konuşuyordu ki birden ne olduğunu sormak istedim, kötülüğün ona nasıl korkunç bir ders verdiğini merak etmiştim.

Fakat bunun yerine, "Bana nasıl bir ders vereceğini merak ediyorum," dedim.

Sessizliği bölerek vurulan kapının sesi etrafta yankılandı. "Ne?!" diye bağırdım en sinirli öğretmen sesimle.

"Rhea?" Kocam kapıyı aralarken sıradışı bir şekilde kararsız görünüyordu. Kapıdan içeriye bakmaya çalışırken mumların gözlerine vuran pırıltısını görebiliyordum. "Girebilir miyim?

"Hayır!" diye ciyakladım. "Victoria'nın üzerinde hiçbir şey yok!"

Kapıyı biraz daha aralayarak duraksadı ve keyifli homurtusunu duydum. "Ben Victoria'yla büyüdüm. Onu defalarca yıkanırken gördüm."

"Evlenmeden *önce* kaç tane muhteşem çıplak Kentaur'u kaç milyon kez gördüğün beni ilgilendirmiyor." Hâlâ bağırıyordum. Havuzdan dışarı fırladım, kurulanmak için bir havlu almaya koşarken bir yandan da gitmesi için elimle işaret ediyordum. "Bundan sonra benden başka çıplak kadın görmen yasak, Kentaur ya da insan fark etmez."

Kahkaha attığını duydum ve kapının hâlâ aralık olduğunu gördüm.

"Tabii benim de banyo yapan muhafızlarımı izlememi istemiyorsan!"

Kapı birden hızla kapandı. Buranın Playboy Malikânesi olmadığını ve bizim de teşhirdeki küçük tavşancıklar olmadığımızı homurdanırken hâlâ kurulanıyordum.

Havuzdan gelen bir ses o tarafa bakmama neden oldu. Ve o sırada Victoria'nın havuzdan çıkarak etrafı su içinde bırakırken kahkahalara boğulduğunu gördüm.

Alanna'nın da (en iyi arkadaşım olur) poposunun üzerine oturmuş karnını tutarak güldüğünü fark ettim. "Bu kadar komik olan nedir?" diye sordum havluyu ıslak saçlarıma bir sarık gibi dolarken.

"Sen ve ClanFintan!" dedi Victoria kahkahalarının arasında.

"Ne olmuş bize?"

"Onu kıskanıyorsun!"

"Ee?"

Alanna öyle bir katılmıştı ki burnundan domuz gibi bir ses çıkardı. Ona dönüp, "Neye güldüğünü anlamadım, Bayan Yeni Evli," dedim. Biraz sakinleşmeye çalıştı fakat bastırdığı kahkahaları gözlerinin yaşarmasına neden olmuştu.

"Leydi Rhea," dedi Victoria kahkahaları azalırken hıçkırarak, "alınma lütfen. Hakkında o kadar..." duraksadı ve ağzına gelen birkaç kırıcı sözü elemek için kelimeleri özenle seçmeye çalışarak, "hikâye duyduğum kadının eşine karşı böyle bir sevgi beslemesi alışılmadık bir durum," diye açıkladı.

"Ve ClanFintan'ın aynı derecede kıskanç tepkisi... Bu gerçekten beklenmedik bir şey."

"Neden?" Kulaklarımı iyice açarak ClanFintan'la ilgili gelmek üzere olan bilgiyi bekledim. Alanna kendini toplamayı başarmıştı ve bir havlu da Kentaur için getirdi.

Victoria kurulanırken konuşmaya başladı (Alanna herkese biraz daha şarap koydu, Tanrı onu korusun, bir anlık histeri krizini affetmiştim).

"Kentaur ve insan kadınlar hep ClanFintan'ın peşinden koşarlardı. Fakat o her zaman aynı, kibar ilgisizlikle yanıt verirdi."

Tüm dikkatimle kendisini dinlediğimi gördü.

"Kadınlara karşı ilgisiz olduğunu söylemeye çalışmıyorum, yalnızca şimdiye kadar olan ilişkilerinde hiçbir zaman kalbini işin içine sokmamıştı." O güzel gülümsemesi yüzünü aydınlattı. "Şu an kalbinin de işin içinde olduğu çok açık."

"Onun için büyük sıkıntı," diye araya girdi Alanna ve kıkırdamaları yeniden başladı. Bu kez ben de onlara katıldım.

"Gülerek seni kırmak istemedim. Mutluluktan gülüyordum, alay etmek için değil. Daha önce onun sana ve senin de ona değer verdiğinizi görmüştüm. Fakat ilişkinizin boyutunu yeni anladım. Siz âşıksınız."

Alanna'nın romantik bir şekilde içini çektiğini duydum. Eğer söyledikleri bu kadar doğru olmasaydı böyle bir durumda kusabilirdim.

"Evet." O şapşal gülümsemenin yeniden yüzüme yerleştiğine emindim.

"Size mutluluklar dilerim. O gerçekten özel bir Kentaur."

Gözlerine baktım ve gizlediği bir şeyler ya da gerçek veya dürüst olmayan herhangi bir şey aradım fakat hiçbir belirti göremedim çünkü çok samimi ve içten görünüyordu.

"Teşekkürler, Vic." Yeni dostluğumuzdan oldukça tatmin olmuş bir şekilde birbirimize sırıttık.

"Bunu sizin için getirdim, hanımefendi." Alanna, Kentaur'a parlak mavi ipekli bir kumaş verdi.

Victoria kumaşa dikkatli bir şekilde dokundu ve anlamayarak Alanna'ya baktı.

Alanna ona gülümsedi. "Nasıl bağlayacağınızı gösterebilirim."

"Ona bırak," dedim. "Vücuda bir şeyler sarma konusunda gerçekten çok başarılıdır."

"Bu harika." Hevesli görünüyordu. Benim gibi bir kıyafet düşkünü olduğunu sesinden anlamıştım.

"Hanımefendi, sizden diz çökmenizi rica edeceğim, böylece size yetişebilirim."

Avcı kendisine söyleneni yapmadan önce Alanna'ya ters ters baktı. "Bana *hanımefendi* demeyi bırak. Arkadaşlarım bana Victoria der."

Alanna gülümsedi ve Victoria da nazikçe dizlerinin üzerine çöktü. Uzun ve güzel bir eşarptan başka bir şeye benzemeyen kumaşı onun vücuduna sarışını hayranlıkla izledim. Birkaç dolama ve kıvırmadan sonra, Alanna kumaşı Victoria'nın aşırı ilgi odağı olmayacak fakat yalnızca kendisine iki ve üçüncü kez baktıracak kadar bir kısmını açıkta bırakarak seksi bir bluza dönüştürdü. Victoria ayağa kalkıp boy aynasına doğru tırıs gitti (gerçek anlamda).

"Çok güzel!" Aynadaki fazla seksi yansımasını iyice görebilmek için sağa ve sola döndü. Sonra da muzip bir ifadeyle gülümseyerek, "Rhea, dikkatli ol, Alanna'yı kandırıp senden alabilirim. Avcılar'ım bunu görünce, onu bizimle gelmeye ikna etmemi isteyeceklerdir."

Endişeli görünmemeye çalışarak yutkundum.

"Victoria, bunu öğrenmek çok kolay. Avcılar'ına kumaşın nasıl bağlanacağını öğretebilirim." Alanna'nın tatlı sesi korkularımı dağıtmıştı.

Aklıma harika bir fikir geldi: Neden Avcılar'a giderlerken birçok güzel kumaş hediye etmiyordum? (Kendime not: hediye işini Alanna'yla birlikte ayarlamayı unutma.)

"Bu da senin, Rhea." Alanna bana ipekli krem rengi bir gecelik verdi. Ön tarafı derin V yakalıydı ve yerlere kadar hoş bir şekilde dökülüyordu. Neredeyse şeffaftı ama tam olarak değil. Göğüs ve kalça hatlarımı ne kadar erotik bir şekilde ortaya çıkardığını görmek için aynaya bakmama gerek yoktu. Alanna ne yaptığını kesinlikle biliyordu.

"Harika. Teşekkür ederim, arkadaşım." Tarak ve fırça seçeneklerinin arasında Victoria'nın platin saçlarına uyacak kalın dişli bir tarak aramaya başlamadan önce Alanna'ya çabucak sarıldım. İşe yarayacağını düşündüğüm bir tane bulup ona verdim. Sonra kendi tarağımı aldım ve iki arkadaşıma gülümsedim.

"Eğer beni bağışlarsanız tarağımı alıp odama gitmek ve saçlarımı orada taramak istiyorum."

"Rhea, saçlarını yapabilirim." Alanna, hâlâ saçlarıma sarık gibi sardığım havluya kuşkuyla bakarken şaşkın görünüyordu.

"Endişelenme. Eminim Carolan birazdan seni aramaya gelir. Ona güzel bir yemek ve *tatlı* yedirmelisin." *Tatlı* kelimesini söylerken ona imalı bir şekilde bakınca yanakları hemen kızardı.

"Ve senin *tatlın da* odanda bekliyor." Victoria bana bilmiş bir ifadeyle baktı.

Ve ben de kendi yanaklarımın kızardığını hissettim.

"İkinize de iyi geceler," dedim kaçar gibi kapıdan dışarıya çıkarken. Kıkırdamaları, içimde *Young Love* adlı parçayı söyleme isteği uyandırmıştı. Fakat şarkı söyleme gibi bir kabiliyetim olmadığı için koridorda yürürken içimden mırıldandım.

Yaklaştığımı gören sevimli muhafızlar hazır ola geçtiler.

"Leydim, Lord ClanFintan sizi içeride bekliyor," dedi bir tanesi.

"Güzel." Kılıcını çekivermek istedim fakat bunun uygun olmayacağını fark ettim. "Haber verdiğin için teşekkürler." Selam verdi ve girmem için kapıyı açtı.

ClanFintan, hazırlanmış ve mis gibi kokan masanın başındaki divana yaslanmıştı.

Girdiğimi görünce yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Kendimi tutamadım, şapşal bir ergen gibi kollarına koşarak ateşli öpücüğünün tadını çıkardım.

"Demek askerlerini banyo yaparken gözetlemek istiyorsun, öyle mi?" Muzip tondaki boğuk sesinin altında saklamaya çalıştığı ciddiyeti anlayabilmiştim.

"Sen çıplak Avcılara bakmak istiyorsan, evet." Alt dudağını hafifçe ısırdım.

"Bakmak istediğim yalnızca tek bir çıplak kadın var." Beni yavaşça öptü.

Soluk alabilmek için durduğumda, "Kaç tane bacağı var?" diye sordum.

Beni kendine doğru çekerken attığı kahkahayla göğsü sarsıldı. "Yalnızca iki."

"Buna sevindim." Midem guruldayana kadar birbirimize öylece sarılıp kalmıştık. Şey, aslında guruldamak değil, kükremek de denebilirdi.

Kıkırdadı. "Ye hadi."

Divanın üzerinde doğrularak yanındaki yerimi aldım. Masadaki her şey o kadar lezzetli görünüyordu ki hepsinden biraz denemeye karar verdim. Yemekleri eşelerken ClanFintan hastalarla ilgili sorular sordu. Ölenlerin ve hastalığa yakalananların sayısını öğrenince üzüldü fakat ikimizin de bu duruma gerçekten şaşırmadığımız konusunda hemfikirdik. Bir süre sonra, iştahım kapanmaya başlayınca kendi sorularıma geçebildim.

"Yeni savaşçılar hâlâ geliyor mu?"

"Evet." Sesi memnun geliyordu. "Sanırım Laragon'a gitmek için tahminimden önce yola çıkabileceğiz. Sence Nuada Periler'e saldırmak için biraz daha erken ikna edilebilir mi?"

Yaratığı kızdırırken yüzünde beliren ifadeyi düşündüm.

"Evet," dedim alçak sesle.

Omuzlarımı hafifçe sıktı ama bir şey söylemedi.

Birden yorgunluğumun ağırlığı yeniden üzerime çökmüştü. Başım ağır geliyordu ve tüm istediğim saçlarımı tarayıp uyumaktı. Yanağından öperek ayağa kalktım ve kurumak üzere olan saçlarımdan havluyu çıkardım. Şiltemizin üzerine oturarak bacak bacak üstüne

attım (Yatağımızın yapılmış fakat hâlâ yerde olduğunu fark etmiştim). İnatçı saçlarımı taramaya başladım.

"Bana bırak." ClanFintan arkamda diz çöktü ve yorgun parmaklarımın arasından tarağı aldı. "Arkana yaslan ve gözlerini kapa."

"Mmm." Dokunuşuyla bedenimin ağırlaştığını hissediyordum.

"Harika ellerin var." Arkaya yaslandım ve birkaç yastığın üzerinde, kendi tarafıma büzüldüm. Saçlarımı tarayan ellerinin seksi dokunuşları, içimde uyanık kalarak her anın tadını çıkarmak ve hatta onu bu gece yeniden şekil değiştirmeye ikna etmek istememe neden oluyordu fakat savaşı kazanan, günün stresi oldu ve bitkin bir halde derin bir uykuya daldım.

Tom Selleck'le birlikte İtalya'nın güneyinde harika bir Meksika restoranındaydım. Margaritalar gerçek limon suyu ve "gold" tekiladan yapılmıştı ve beyaz peynir sosunun hiç kalorisi yoktu. Tam Tom bana neden yalnızca otuz yaşın üzerindeki dolgun kadınlardan hoşlandığını açıklıyordu ki birden görüntü kayboldu ve tavandan yukarıya hızla yükselerek açık Patholon semalarına fırladım.

Bu gece etrafta dolaşarak ya da yüzleşmek zorunda olduğum şeyden kaçarak vakit kaybetmek istemiyordum.

"Pekâlâ, hazırım. Haydi şu işi bitirelim," dedim boşluğa doğru, yüksek sesle.

Sanki bir sapandan fırlatılmış gibi, ruhani bedenimin ileriye atıldığını hissettim. Gitgide azalan uzaklıktaki dağlara doğru roket gibi fırlarken, altımdaki tanıdık manzara bulanıklaştı.

Aniden kapalı avlunun üzerinde durdum. Manzara bir gece öncesine göre fazla değişmemişti. Kadınlar sıradışı bir sessizlikle dumanı tüten ateşlerin etrafında birbirlerine sokulmuşlardı ve sarındıkları battaniyeler hatlarının büyük bir kısmını gizliyordu. İçimde öfkenin büyümeye başladığını hissettim.

"Beni ona götür," diye fısıldadım sıktığım dişlerimin arasından. Bedenim kalenin bir gece önce ziyaret ettiğim bölümüne doğru hareket etti. Üst kattaki odaların pencerelerinde yanan ışıkları görebiliyordum ve altımdaki odada kiminle karşılaşacağımı biliyordum.

Kendini hazırla, Kıymetlim. Kelimeler zihnime fısıldanmıştı.

"Hazırım," dedim kararlı bir sesle ve altımdaki zemin düştü. Çatıdan aşağıya, Nuada'nın yatak odasına indim.

Parlak, fazla ışıklandırılmış odaya girdiğimde gözlerimi odaklayabilmem biraz zaman aldı. Yatak boştu fakat henüz rahatlayamadan odanın diğer tarafında hareket eden bir şey dikkatimi çekti. Bedenim döndü ve neye tanık olduğumu fark edince içimde bir tiksinti hissettim. Nuada, çıplak genç bir kızı sevgililerin kucaklaşmasının iğrenç bir parodisi gibi kollarında tutuyordu. Kız, sanki dans etmişler de Nuada romantik bir hareketle dansı bitiriyormuş gibi onun kollarında arkaya doğru eğilmişti. Fakat kız başını geriye atmış ve tuhaf bir şekilde yana çevirmişti. Nuada'nın ağzı kızın boynuna sıkı sıkı yapışmıştı ve biraz daha yaklaşınca, dişlerini kızın tenine geçirdiğini ve çenesinin hareket ettiğini gördüm. Ağzından akmaya başlayan kanlar, kara bir nehir gibi kızın bedeninden yerlere akıyordu. Yarayı emerek iştahla içerken, kanatları kıpırdamaya, büyümeye ve dev bir yırtıcı kuş gibi açılmaya başladı. Kız acıyla titremeye ve inlemeye başlamış, bedeninin hareketleri Nuada'yı daha iyi görememe olanak sağlamıştı. O da çıplaktı ve büyüyen, genişleyen yerinin yalnızca kanatları olmadığı açıkça görülüyordu.

"Ah, bu gerçekten çok iğrenç." Kelimeleri âdeta tükürmüştüm.

Sesimi duyar duymaz Nuada başını kaldırarak tısladı, "Burada mısın, dişi?"

Bedenim öne doğru hareket etti ve yarı görünür hale döndüğümü haber veren o ürpertiyi bir kez daha hissetmeye başladım.

"Buradayım." Ruhani sesim duvarlarda yankılandı.

Nuada kızı yere fırlattı. "Çık dışarı!"

Sapsarı olmuş kız, elleri ve dizleri üzerinde bitkin bir şekilde yalpalayarak kapıdan çıktı.

Nuada elinin tersiyle kanlı ağzını sildi ve kalçalarının üzerine çökerek beni incelemeye başladı.

"Demek yine bana geldin." Sesi halinden memnun gibiydi. Midemde kramplar girmesine neden oluyordu.

Onu kendine çek, Kıymetlim. Sözcükler zihnimden geçip gitti.

"Sana geldim çünkü sen bana gelecek kadar güçlü değilsin." İmalı bir şekilde göğüslerimden birini kavradım.

Kanatlarını kıpırdattı ve gözlerini kıstı.

"Kontrol edebildiğin kişilerin hep zayıf, zavallı, küçük kızlar olması ne kadar utanç verici." Diğer göğsümü kavrayarak somurttum.

Gözlerini göğüslerimden hiç ayırmadan dudaklarını yaladı. Göğüslerimin üzerindeki ellerimi bedenimde gezdirmeye, parmak uçlarımla göğsümün altına, belime ve karnıma daireler çizmeye başladım. Ellerimin baştan çıkarıcı oyununa kilitlenmişti, derin derin nefes almaya başladığını hissettim.

"Fakat belki de çaresiz, küçük bir kızdan başkası..." Duraksadım. Bir elimi üst bacaklarımın iç kısmına kaydırırken diğerini de Nuada'nın bir gece önce zavallı kıza yaptığı gibi kasıklarıma doğru kaydırdım. *"...sana fazla geliyordur."*

Soluğu tıslamaya dönüştü. Ayağa fırladı, ileri doğru atıldı ve o pençeli ve kanlı parmakları altımdaki havayı sıyırdı.

Bu gece Tanrıça'nın beni harekete geçirmesine gerek kalmamıştı. Alaycı kahkahalarım etrafında yankılanırken o da altımda bir o tarafa bir bu tarafa hızla yürümeye başlamıştı.

"Eğer seni nerede bulabileceğimi bilseydim, sana ne kadar güçlü olduğumu gösterirdim," diye tısladı.

"Beni nerede bulabileceğini bilmek mi istiyorsun?" Yürümeyi bırakarak bana baktı. *"Ben bir Enkarne Tanrıça'yım. Musa Tapınağı'nda yaşıyorum. Zavallı tutsaklarından istediğine sorabilirsin, tapınağımı nasıl bulacağını sana söylerler."*

Kötü kötü bakan yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Senin için bizzat kendim geleceğim ve o zaman bu odada kahkahaların yerine çığlıkların yankılanacak."

Alaycı kahkahamla yeniden yürümeye başladı.

"Zor olan, beni bulmak değil, Nuada. Zor olan, bana sahip olmak. Tanrıça kardeşlerim ve ben Kentaur savaşçıları tarafından oldukça iyi korunuruz." Ellerimle yeniden göğüslerimi okşamaya başlamıştım. *"Onları kesinlikle yenemeyecek olmana neredeyse üzüleceğim. Seninle biraz yaramazlık yapmak eğlenceli olurdu."*

Bembeyaz renkli yüzü öfkeyle kızarmaya başlayınca bağırdı: *"Eğlenceli!"* Birkaç uzun ve hızlı adım attı. Kaslarını kabarttı ve

pençelerini yukarıya kaldırarak yukarıya sıçradı. Pençelerinin uçları, yarı saydam ayaklarımın altını sıyırdığında ani bir acı hissettim.

Aniden yakan top oynayan şişko bir çocuk gibi odadan çıkmıştım.

"Kahretsin! Ah!" Ayaklarıma uzanmak için doğruldum.

"Neyin var, aşkım? Ne oldu?"

Ateş çok zayıf yanıyordu; ClanFintan yatmadan önce mum ve lambaları söndürmüş olmalıydı, bu yüzden de odadaki ışık loştu fakat sol ayağımın altında üç tane çizik olduğunu görebiliyordum. Çizikler, sanki birisi beni sert ve keskin bir şeyle dövmüş gibi acıyordu. Ayağımın altına baktığımda çizikler kabararak biraz daha kızardılar.

"Beni yaraladı," dedim acıyı dindirmek için ayağımı ovalarken.

"Göster."

Dirseklerimin üzerine yaslanacak şekilde pozisyon değiştirdim. Şişen ayağımı inceledi. Ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken oldukça öfkeli görünüyordu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Hiçbir yere." Kapıyı açmadan önce güven veren bir ifadeyle bana baktı. Muhafızlarımdan birinin ona selam verdiğini gördüm. "Şifacıya git. Ona yanık veya böcek ısırıkları için kullandığı rahatlatıcı bir merhem istediğimi söyle." Kapıyı kapattı ve bize birer kadeh şarap doldurdu.

"Teşekkürler." Gülümsedim.

"Bu nasıl oldu?"

"Nuada üzerime atladı. Epona beni oradan çıkaracağı sırada Nuada'nın pençeleri ayağımı sıyırdı." ClanFintan'ın çenesini sıktığını gördüm.

"Bu geceki ziyaret yeterli oldu mu? Sence Fomorian'ları Perilere saldırmak için harekete geçirecek mi?"

"Sanırım evet. Tabii ki onları Koruyucu Kale'den çıkarken görmediğim sürece bundan emin olamam. Fakat çileden çıktığı kesin."

ClanFintan bana anlamayan bakışlarla bakıyordu.

"Sinirlenmek demek," diye açıkladım. "Çok, çok, *sinirlenmek*."

Yatağımızın kenarına doğru yürüdü, yüzüme dokunabileceği şekilde eğildi ve gözlerimin önündeki saçları yüzümden çekti. "Sana

zarar vermenin hesabını verecek." Sesi duygusuz ve tehlikeli geliyordu. Benim tarafımda olduğu için mutluydum.

Kapı iki kere vuruldu ve ClanFintan hızla kapıya doğru yürüdü.

"Merhem, Lordum." Muhafızın sesini duyabilmiştim. "Carolan yardımına ihtiyacınız olup olmadığını soruyor."

"Ona şimdilik yardıma ihtiyacım olmadığını söyle."

ClanFintan yatağın ucundaki yerine dönmeden önce, bir gaz lambası yakarak arkamızdaki duvarın oyuğuna taşıdı. Sonra yeniden ayağımı kaldırıp çizikleri inceledi.

"Gerçekten, o kadar da kötü değil. Sadece biraz yanıyor." Aslında, ayağım bir yabanarısı kovanına basmışım gibi sızlıyordu fakat mızmızlık etmek istemiyordum.

Gözlerini ayağımdan yüzüme çevirdi. "Rhea, ruhta açılan yaraların, bedendekilerden çok daha tehlikeli olabileceğini bilmiyor musun?"

Omuzlarımı silktim. "Bu tür şeyler hakkında gerçekten de fazla şey bilmiyorum."

"İçindeki sesi dinle. Bence düşündüğünden fazla şey biliyorsun. Şimdi arkana yaslan ve ruhunu karanlık etkilerden arındırmaya odaklan."

Söylediğini yaptım. Lanet ayağım, birkaç çiziğin normalde yol açabileceğinden çok daha fazla acıyordu. Nazik parmakları merhemi ayağıma sürmeye başladığında hissettiğim ani acıyla nefesimi tutmaktan kendimi alamadım.

"Söylediklerimi tekrar et –ruhuna odaklan– iyi olmaya ve bir bütün olmaya odaklan." Boğuk, uyuşturucu sesiyle söylemeye başladığı sözleri tekrar ettim. "*Cuimhnich, tha mi gle mhat... Cuimh- nich, tha mi gle mhath... Cuimhnich, tha mi gle mhath...*"

Soğuk merhemi ayağıma sürerken duasını defalarca tekrar etti. Gözlerimi kapadım ve iyileşmeye odaklanırken kendimi sesinin beni alıp götürmesine bıraktım. Ve haklı olduğunu fark ettim. Bir tarafımı, Nuada'yla olan karşılaşmalarım yüzünden kirlenmiş ve zarar görmüş hissediyordum. Bunun için kendime dokunarak, onu kızdırarak ve azdırarak sanki onun içindeki karanlığın bir kısmının ruhuma sızmasına izin vermiş gibiydim. Bunu fark eder etmez içimdeki karanlığı dışarı

atmaya başladım. O yaratık benim duygularımı kontrol edemeyecek veya ruhuma zarar veremeyecekti.

Ve ayağımdaki yanma kesildi. Gözlerimi açınca ClanFintan'ın rahatlamış yüzündeki gülümsemeyle karşılaştım.

"Bak," dedi ve bacağımı kıvırarak ayağımın altına bakmam için doğrulmama yardım etti. Ayağım pürüzsüz görünüyordu; hiçbir çizik ya da acı kalmamıştı.

"Söylediğimiz şeylerin anlamı neydi?" diye sordum ayağımda hiçbir iz kalmamış olmasına şaşırarak.

"Unutma, ben iyiyim," diye cevap verdi.

"Bu kadar mı? Ben bunun bir tür sihir olduğunu sanmıştım."

Kahkaha atarak beni kendisine doğru çekti ve öptü. "Kelimeler Eski Dil'den geliyor fakat sahip oldukları tek sihir zaten senin içinde."

Rahat bir pozisyon alarak ona iyice sokuldum. "Yalnızca benden kaynaklandığına emin misin? Bence sen büyü gibi bir şey yaptın."

Parmağının ucuyla hafifçe burnuma vurdu. "Bu gece değil." Arzuyla bakıyordu ve sesi derinleştikçe sanki odanın içi biraz daha ısınmış gibiydi. "Uyuman gerek."

"Emin misin?" Boynunu hafifçe ısırdım ve o da eğilerek dudaklarıyla benimkileri yakaladı. Dillerimiz baştan çıkarıcı bir kovalamaca oyununa başlamışlardı. Artık odanın sıcak olduğundan emindim ve dudakları arasında inleyerek fısıldadım: "Neden o kadar iyi olduğun şu vudu büyüsünü yapmıyorsun?"

"Eğer şekil değiştirmekten bahsediyorsan," diye fısıldadı, elleri belimde ve kalçalarımda bir yukarı bir aşağıya dolaşmaya başladı, "bu gece yapamam."

Kıpırdanarak kendimi onun güçlü göğsüne bastırdım ve kulağına fısıldadım: "Neden?"

Beni yavaşça geri çekerek kendinden hafifçe uzaklaştırdı ve (sanırım orada daha az zarar verebileceğimi düşünerek) kolunun altına aldı.

Onun da soluk alıp verişinin hızlandığını ve yüzüne ateş bastığını görünce sevinmiştim. "Perilerin tapınağına olan yolculuğumuza yarın başlıyoruz. Bu gece şekil değiştirerek zayıf düşmeyi göze alamam," dedi buklelerimden birini yüzümden çekerken. "Bunu yapmayı ne kadar istesem de..."

"Yarın mı yola çıkıyoruz?" Mideme kramplar girdiğini hissettim. "Bu kadar çabuk mu?"

"Bu gece olanlardan sonra, Nuada'nın harekete geçeceğini düşünüyorum ve bir ordu dolusu Kentaur yola çıkmayı bekliyor."

"Peki, benim askerlerim ne zaman yola çıkıyorlar?"

"Sabah erkenden Göl'e doğru hareket edecekler."

"Batıdan saldıracak olanlara ne oldu?"

"McNamara ve Woulff Kaleleri'nin ikisi de ordularını yollayacaklarını söylediler. Harekete öncülük etmesi için bir grup Kentaur'la birlikte Connor'ı oraya yolladım."

"Sanırım şu ufak, kadınlarımızı çalma ve tecavüz etme bilgisinden pek hoşlanmadılar."

"Habercimiz bu bilginin erkekleri sinirlendirdiğini," ClanFintan sırıttı, "ama özellikle de kadınları, senin deyiminle *çileden çıkardığını* söyledi."

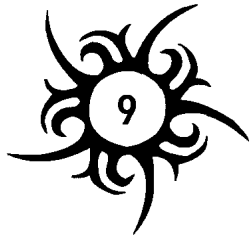
Bir kahkaha attım. "Evet, çileden çıktıklarına eminim."

"Yaşlı McNamara'nın karısı geçen kış ölmüş, şimdi genç ve güzel yeni bir karısı varmış. Kadın bu haberi duyduğunda McNamara'ya bu kış yatağının ısınmasını istiyorsa Fomorian'ların durdurulduğundan emin olması gerektiğini söylemiş."

"Zeki kız." Esnedim. "Bana hatırlat da ona bir gün teşekkür edeyim."

"Önce biraz uyu. Öğle vakti yola çıkacağız."

ClanFintan'a iyice sokuldum ve bana ninni gibi gelen vücudunun sıcaklığı ve saçlarımı okşayan ellerinin yumuşaklığıyla uykuya daldım.

"Hâlâ seninle gelmem gerektiğini düşünüyorum." Alanna neredeyse mızmız bir bebek gibi ağlayacaktı.

Güzelliği karşısında şaşkına döndüğüm yeni, yumuşak, esnek, deri binici pantolonunu giyerken içimi çektim. "Alanna ben de bizimle gelmeni çok isterdim fakat çiçek hastalığından uzak durmak zorundasın."

"Ama burada da hastalık var."

"Bu konuyu konuşmuştuk. Buradaki hastalık karantina altında. Periler Tapınağı'nda ise muhtemelen her yere bulaşmıştır."

"Bensiz gidiyor olman fikrinden hoşlanmıyorum."

"Ben de hoşlanmıyorum ama senin çiçek hastalığından ölme fikrinden de hiç hoşlanmıyorum." Çizmelerimden birini uzattı. Çizmeyi ters çevirdim ve tabanına işlenmiş küçük yıldızı görünce gülümseyerek parmağımı çizgilerin üzerinde gezdirdim. Ayak izlerimin bastığım her yere yıldız bırakıyor olması harikaydı. Başımı kaldırıp Alanna'ya bakınca yüzündeki ağlamaklı ifadeyle beni izlediğini fark ettim.

"Rhiannon o yıldızları hiç fark etmemişti bile."

"Bence çok güzeller." Gülümsemem dudaklarının hafifçe kımıldamaya başlamasına neden olmuştu. "Rhiannon sürtüğün tekiymiş." Tanıdık sözcükleri duyunca dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Arkadaşım," dedim, uzanıp elini tuttum ve onu yanıma doğru çektim. "Sırf kendini beni korumak zorunda hissettiğin için sana bir şey olursa buna dayanamam."

"Her gün senin için endişeleneceğim." Yumuşak sesi titriyordu.

"Bunu yapma, ClanFintan'ın bana bir şey olmasına izin vermeyeceğini biliyorsun. Sen yalnızca Carolan'ın kendisini harap etmesine engel olmaya çalış. Şimdi Sila da bizle geldiğine göre, Carolan yine çok az yardımcı ve çok fazla hastayla baş başa kalacak."

"Bana ihtiyacı var," dedi yeni evli birinin hevesli sesiyle.

"Ve seni tapınağın yönetiminden sorumlu kişi ilan ettiğimi de unutma. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmalısın. Eğer sen benimle gelseydin bu işi kim yapacaktı?"

"Bunu yapacak kimse yok."

"Pekâlâ, şu Fomorian pisliği temizlendikten sonra senin için bir yardımcı eğitebiliriz, böylece Carolan ve sen uzun bir seyahate çıkarsınız. Belki o zaman bir bebek için çalışmalara da başlayabilirsiniz." Omzumla onu hafifçe dürttüm ve birden yüzü parladı. "Tabii zaten başlamadıysanız."

"Rhea!" Muzip bir ifadeyle bana vurdu.

"Haydi gel." Aceleyle ayağa kalktım ve bu sefer çizmelerimi kendime daha güvenli bir şekilde ayaklarıma geçirdim. "ClanFintan'ın bu sabah hastalara veda etmemin uzun sürmesine zaten sinirlendiğini biliyorsun."

Büyük ihtimalle hasta odasında çok fazla zaman harcamıştım, geri dönecek olsam da veda etmek sandığımdan daha zor olmuştu. Durumu ağır olanların altı tanesini daha kaybetmiştik ve iki odaya da hastalanan başka insanlar alınmıştı. Carolan hastalığın tavan yaptığını düşündüğünü söylese de ben pek emin değildim. İyi haber ise küçük at âşığı Kristianna'nın yaşayacak olmasıydı ve Tarah durumu ağır olanların yanına alınmış olsa da, Sila onun da bu korkunç hastalığı yeneceğini düşündüğünü söylemişti.

Alanna perişan bir şekilde içini çekerek beni kapıya kadar takip etti. Koridorun boş olması tuhaftı çünkü yalnızca bir saat önce banyo yapmak ve giyinmek için hasta odasından çıktığımda insanlara ve Kentaur'lara çarpmamak için kenara çekilmek zorunda kalmıştım. Avluya açılan kapının önüne geldiğimizde, tam da koridorun yeniden daha özel bir alana dönüşmesinin güzel bir değişiklik olduğunu düşünüyordum. Muhafız selam vererek kapıyı açtı ve etrafımı büyük bir gürültü sardı.

"Tanrıça!"

"Epona'nın Kutsanmışı!"

"Şans sizinle olsun, Leydi Rhiannon!"

"Tüm kalbimiz sizinle, Epona'nın Seçilmişi!"

Avlu insanlar ve Kentaur'larla dolup taşıyordu. Sevgilerini haykırıyor ve el sallıyorlardı. Omuzlarımı dik tuttum, güçlükle yutkundum. Benden ayrılmaması için Alanna'nın elini sıkıca kavradım ve dar patikaya doğru ilerledim. Bir anda etrafım hayranlarımla sarılmıştı (az önce beni öyle korkutmuşlardı ki neredeyse altıma yapıyordum).

"Teşekkür ederim. Çok mutlu oldum. Ben de sizi özleyeceğim. Teşekkür ederim," diye boş boş konuşarak doğru bir Enkarne Tanrıça tepkisi olduğunu düşünerek el salladım.

Avlunun içinden geçtim; at havuzuna ve oradan da Büyük Ön Kapı ve dış duvara açılan tapınağın ön kapısı olduğunu düşündüğüm yerden çıktım. Beni karşılayan manzara inanılmazdı. Önümde uçsuz bucaksız bir Kentaur ordusu uzanıyordu. Güzellikleri ve yol açabilecekleri vahşet nefesimin kesilmesine neden olmuştu. Kadın ve erkeklerden oluşan, güçlü, kaslı sıra sıra atlardı. İçlerindeki güçle yerlerinde duramıyorlar, kendilerine olan güvenleri neredeyse gözle görülebilecek bir varlık gibi her hallerinden belli oluyordu.

Beni görünce tek bir ses olup, "Epona'ya Selam!" diye bağırdıklarında kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden olmuşlardı. Birden Ovid'in güzellikle ilgili yazdığı bir şiirde güzelliği "tanrıların bir lütfu" olarak anlattığını hatırladım. Eğer bu doğru olsaydı, tüm tanrılar kesinlikle bu savaşçılar karşısında gülümsüyor olurlardı.

Savaşçıların en yakışıklısı (yani bence) topluluğun ön kısmından ayrılarak asil bir selamla avucumu dudaklarına doğru kaldırdı. Onun bu karşılamasından sonra, bu kez Kentaur'lar ve insanların sesleri topluca bir kez daha yükseldi.

"Hazır mısınız, Leydim?" diye sordu.

Alanna'ya son bir kez daha sarıldım ve sonra kaleden dışarıya akın ederek tapınağın kenarına ve dev havuzun etrafına toplanan insanlara döndüm.

En yüksek sesimle, bir öğretmenin seslenebileceği en uzak bölgelere de ulaşabilecek şekilde bağırdım.

"Ben yokken söz sahibi Leydi Alanna olacaktır." Bu duyurumun ardından kalabalığın içinde gülümsemelerin yayıldığını fark ettim. Kızarmaya başladığını anlamak için ona bakmam gerekmemişti. "Beni dualarınızla yanınızda tutun." Gülümsedim ve gözlerimin beklenmedik bir şekilde yaşlarla dolmaya başladığını hissettim. "Her zaman düşüncelerimde ve kalbimde benimle olacağınızı unutmayın. Epona'nın sevgisi sizi sarsın ve soluduğunuz hava gibi içinize dolsun." ClanFintan'a döndüm ve beni sırtına çıkarması için kolumu uzattım. ClanFintan'ın arkasına dönerek verdiği işaretle ordumuz emin adımlarla ilerlemeye başladı. İnsanlar bağırıyor, çocuklar koşuşturarak yollarımıza çiçekler atıyorlardı.

Birden yüksek, tanıdık bir kişneme duydum ve Epi'nin bize doğru koştuğunu görünce sevinç içinde bağırdım. Asil bir şekilde durdu ve tüm Kentaur ordusu da onunla birlikte durdu. Yanıma sokulduğunda kişnemesi hafif mırıltılara dönüşmüştü. Yumuşak burnunu öpmek için eğildim ve onu gördüğüme ne kadar memnun olduğumu ve bana veda etmek için buraya kadar gelmeyi başarabilmesinin ne kadar akıllıca olduğunu fısıldadım. Ahır tarafından bize doğru Epi'ye yetişmek için koşan hizmetçileri gördüm.

"Burada kalmalısın, aşkım," diye fısıldadım kadife tüylü burnunu okşarken. "Sana bir şey olursa buna dayanamam."

Burnundan soluyarak dudaklarıyla çeneme dokundu. Sonra birkaç adım geriledi, başını havaya kaldırdı, arka bacaklarının üzerinde arkasını döndü ve kuyruğu havada, çaresiz hizmetçileri bir kez daha ardında bırakarak geldiği hızla ahıra doğru koşmaya başladı.

"Zeki kısrak," dedi ClanFintan yeniden harekete geçmemiz için emir verirken. Arkamızdaki Kentaur savaşçıların Epi'nin bu davranışını takdir ederek kıkırdadıklarını duyabiliyordum.

Tıpkı birkaç gün önce kutsama töreninin sabahında olduğu gibi, nehre doğru gittiğimizi fark ettim. Öne doğru eğildim ve kulağına fısıldayabilmek için çenemi kocamın omzuna yasladım.

"Nehri kuzeye doğru mu takip edeceğiz?"

Onu duyabilmem için başını arkaya doğru çevirdi. "Evet fakat ama geçmemiz ve doğu kolundan yukarı çıkmamız gerekiyor. Ufasach Bataklığı'ndan geçmek istemiyoruz... bir Kentaur'un sulak alanlarda

yönünü bulması imkânsız olabilir. Ve acele etmemiz gerekiyor. Geal Nehri'nin doğu kenarı Doire nan Each'de başlıyor, orası ormanlık alan. Oradan geçmek, bataklığın içinden geçmekten çok daha kısa sürer."

"Mantıklı," dedim kulağına küçük bir öpücük kondurarak. "Doire nan Each kulağa çok hoş geliyor, anlamı nedir?"

"Eski Dil'den çevrildiğinde, anlamı Atların Bahçesi oluyor. Bu ismi almasının nedeni muhtemelen doğu Partholon'u Kentaur Bölgesi'nden ayıran orman olduğu içindir. Ama isim yanlış yönlendiriyor çünkü orası dev meşelerle kaplı çok eski bir orman, yalnızca bir bahçe değil." Güldü. "Ve orada at olduğunu hiç görmedim."

Anlamış gibi başımı salladım. Sonra aklıma aniden gelen bir düşünce yüzümün asılmasına neden oldu. Kutsama töreni sabahında nehrin ne kadar geniş ve güzel göründüğünü hatırladım. Harika bir manzaraydı fakat orayı yüzerek geçmeyi kesinlikle istemezdim.

"Dur bir dakika, yani bana nehri yüzerek geçmemiz gerektiğini mi söylüyorsun?"

Kıkırdadığını hissettim. "Hayır, tapınağın hemen kuzeyinde bir köprü var. Aslında bu köprü, Carolan'ın bahsettiği o antik köprünün yıkıntılarına oldukça yakın. Oradan geçeceğiz."

"Güzel, bu deri pantolonun kuruması yıllar sürer."

"Pantolonunun ıslanmasına neden olmayı kesinlikle istemem," dedi omzunun üzerinden parlayan gözleriyle bakarak.

Boynunu ısırdım. "Yaramazlık yapma, gücünü saklaman gerek."

"Yalnızca yardımcı olmaya çalışıyordum." Masum görünmeye çalışıyordu.

"Senden istediğim *yardım* şu anki şeklinle gerçekleşemez, Bay Yatağım İçin Fazla Büyük."

"O kadar emin olma." Sesi derinleşmişti.

Son yaptığı kafa karıştırıcı yorumu açıklamasını istemeye vakit bulamadan nehrin eğimini takip etmiş ve köprüye ulaşmıştık. Dev bir sicime benzeyen bir şeyle birbirine bağlanmış kütüklerden yapılmış yüksek ve düz bir yapıydı. Gerçekten çok da güvenli görünmüyordu.

"Neden bu kadar yüksek olmak zorunda sanki?"

"Mavnalar altından geçebilsin diye. Geal genellikle oldukça işlek bir suyoludur."

İlk birkaç gece gezintimde, nehirde seyreden mavnalar ve gemiye benzeyen başka araçlar gördüğümü hatırlıyordum. Ah, köprüden geçmek şüphesiz ki araba kullanmaktan daha güvenliydi.

Köprü yalnızca yan yana duran iki Kentaur'un geçebileceği genişlikte olduğundan, ClanFintan bir dizi emirler vermeye başlamıştı bile. Verdiği emirler, sıralara aralıklarla yerleşmiş birkaç yaşlı, kır saçlı Kentaur (*Son Hücum* filmindeki John Wayne gibi) tarafından tekrar edildi. Kulağa aynen şöyle geliyordu: "DÜZ DEVAM! HUUUH! FORHUUUH! MARCHHUUUH!"

Askerler kalbimin güm güm atmasına neden oluyorlardı.

Ordu düzenli bir şekilde harekete geçti ve iki Kentaur yanyana olacak şekilde uçsuz bucaksız bir sıra canlı bir yürüyüşe başladı. ClanFintan sıranın başında yürüyordu. Köprü gitgide yaklaşıyordu.

"Sıkı tutun, köprüye çıkış biraz diktir."

Nehrin kıyısından yukarı doğru atıldığında gözlerimi sımsıkı kapayarak sıkı sıkı tutundum.

Ayağı köprünün derme çatma kütükleri üzerinde kayınca yavaşladığını hissettim ve midem sanki ayak bileklerime inmişti. Sonra sanki milyonlarca metre yüksekteymişiz gibi toynaklarının boğuk sesi yankılandı. Colorado'daki Royal Gorge Köprüsü'nde yürümeye çalıştığım zamanı hatırladım. Arkadaşımın, elindeki en sevdiğim şarap şişesini sallaması bile beni yarı yola kadar gitmeye ikna edememişti.

Gözlerimi sımsıkı kapalı tutuyordum. En sevdiğim filmlerden biri olan *Fransız Öpücüğü*'ne nevrotik bir övgü olarak, içimden Baharda Paris'i Seviyorum şarkısının melodisiyle, "Baharda köprülerden nefret ederim," dedim.

"Rhea, bir sorun mu var?"

Peşimizden gelen yüzlerce toynağın sesi ClanFintan'ın sorusunu âdeta yutmuştu.

"Hayır," dedim gözlerimi açmadan. "Ama şu lanet köprüyü geçince bana haber ver."

Toynaklarının altındaki sağlam zemini hissedebiliyordum. Kenara çekildi ve "Dougal, sen ve ClanCullen grubu kuzeye giden ikinci yoldan götürün." Dougal ve fazlasıyla kaslı demir kırı Kentaur başlarını onaylarcasına salladılar ve sıranın başına geçmek için hızlandılar.

Gözlerimi, Dougal'ın yüzüne biraz renk gelmiş olduğunu görebilecek kadar araladım.

"Dougal iyi görünüyor," dedim yanımızdan geçen Kentaur'ları izlerken. ClanFintan omzunun üzerinden bana baktı ve alçak sesle, "Senden daha iyi. Yüzün bembeyaz oldu," dedi ve "Ah, köprüyü geçtik," diye ekledi.

Köprüye/potansiyel kaza yerine şöyle bir bakınca ürperdim. "Köprülerden hoşlanmam," diye fısıldadım ClanFintan'ın kulağına.

Kahkahası, yanımızdan geçen Kentaur'ların da gülümsemelerine neden olmuştu. "Her gece bir şeytan sürüsünün lideriyle alay ederek kendini hayati bir tehlikeye sokuyorsun fakat bir köprüden geçmek bayılmana neden oluyor, öyle mi?"

"Evet... ne olmuş?" dedim.

Elimi tuttu ve avucumdan öptü. "Sürprizlerle dolusun."

"Evet, bunu sakın unutma." Kahkahası, modern Amerikan kadınını oluşturan gizem ve cazibenin derinliği karşısında şaşkına döndüğünü gösteriyordu. Ya da benim aşırı derecede şapşal olduğumu düşündüğünü... Hangisi olduğunu sormadım. Her evlilikte dile getirilmemesi gereken şeyler vardır.

"Leydi Rhea!"

Victoria ve bir grup (sürü? topluluk?) Avcı köprüyü inleterek geçerken gülümseyerek hevesli bir şekilde el salladım.

"Bu gece kamp yaptığımızda seni bulurum!" diye bağırdı.

Ben de istekli bir şekilde bağırarak, "Tamam," diye karşılık verdim.

Olduğumuz yerde durarak görkemli Kentaur'ların yanımızdan geçişlerini izledik. Sıra sonsuzluğa uzanıyor gibiydi.

"Bir alayda kaç Kentaur var peki?"

"Bin," dedi belirgin bir gururla.

Bu sayının yeterli olmasını umdum.

"Hagan!" Kocamın sesi toynak seslerini bastırmıştı ve dev gibi, siyah bir Kentaur sıradan çıkarak yanımıza geldi.

ClanFintan'la selamlaşan adam bana bakıp saygı dolu bir tavırla başını eğdi. Gözlerimi dikip ona bakmamaya çalıştım. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük attı. Ve en siyah. Kalın telli, dalgalı saçları gibi teni de siyahtı. Tüyleri o kadar siyahtı ki, bir karganın kanadı gibi

içinde mor ve lacivert pırıltılar göze çarpıyordu. Toynakları bile siyahtı. Devasa bedeninde beyaz olan tek yeri dişleri ve şakaklarından aşağıya iki şerit halinde uzanan gümüşi-beyaz saçlarıydı. İnanılmazdı. Dürüst olmak gerekirse, hovarda, Zorro tarzı bir çekiciliği vardı. Birden içimde onu yalamak için karşı konulmaz bir istek hissettim. (Ah, haydi ama gerçekten yalamazdım tabii ki. Yalnızca baştan çıkarıcı bir görüntüsü olduğunu söylemeye çalışıyorum. Benim mutlu bir evliliğim var, canlı canlı mezara girmiş falan değilim.)

ClanFintan'la yaptığı kısa konuşmadan sonra Hagan görevimizi üstlendi, ben zihnimdeki müstehcen düşünceleri dizginledim ve ordunun ön tarafına gitmek için dörtnala koşmaya başladık.

Sırasının başındaki yerimizi aldık ve Dougal ile Cullen bizi selamlayarak eski yerlerine döndüler. ClanFintan sırayı yavaşlattı, Kentaur'ların yeniden pozisyon almalarını bekledi ve sonra yeni oluşan dörtlü sıra harekete geçti. Sonra da bir emirle Kentaur'lar, "çocukların" MacCallan Kalesi'ne giderken ve dönerken yaptıkları gibi, büyük bir hızla koşmaya başladılar.

Önceden de bildiğim gibi, benimki oldukça rahat bir yolculuk türüydü fakat eğer kocanız aynı zamanda sizin aracınızsa, yolda onun sohbet edebilmek oldukça zor bir işti. Ama sorun değildi; manzaranın tadını çıkarıyordum.

ClanFintan haklıydı; Doire nan Each bir bahçe değildi. Takip ettiğimiz yol ormanın kenarında, ağaçlar ile Geal Nehri'nin doğru kıyısının arasında kalıyordu. Nehir çok güzel, geniş ve hiddetliydi ve temiz, kayalıklı kokusu bana Epi'yle kıyısında geçirdiğimiz geceyi hatırlatmıştı. Fakat asıl dikkatimi çeken orman olmuştu. Çok eski olduğu hemen anlaşılıyordu. Meşe ağaçları öyle inanılmaz bir yüksekliğe ulaşmışlardı ki ClanFintan'ın üzerinde ayağa kalksam bile alttaki dallara yetişemeyebilirdim. Ormanın hemen içine doğru bakınca, zeminin yok denecek kadar az örtülü olduğunu yerlerde yalnızca dökülmüş, pas rengi yapraklardan bir örtü, kuru dallar ve kütükler olduğunu gördüm. Yoldan geçen ordu kuşların korkarak havalanmasına, sincapların ciyaklamasına neden olmuştu; hatta korkuyla kaçan bir geyik ve yavrusunu bile görmüştüm. Hafif esen

rüzgâr, yaprakları bir melodiyle kıpırdatıyordu ve çok geçmeden başımın ağırlaştığını fark ettim.

ClanFintan arkasına doğru uzandı ve kolumu tutarak beline doladı. "Bana yaslan ve biraz dinlen. Son zamanlarda çok az uyuyorsun."

Esneyerek ona sokulurken o eşsiz kokusunu içime çektim. Uykulu bir şekilde, "Bana hep dinlenmemi söylüyorsun," diye mırıldandım.

Esinti, boğuk sesini bana getirdi. "Seninle ilgilenmeyi seviyorum."

"Güzel." Yeniden esnedim. "Lütfen düşmeme izin verme."

"Asla." Kolunu benimkinin üzerine koydu. Ormandan gelen sesler beni şaşırtıcı bir şekilde derin bir uykuya çekti.

Masmavi Karayip Denizi'nde hafif hafif sallanan bir yolcu gemisindeydim. Yanımdaki parlak fuşya rengindeki şezlongta Sean Connery, 007 yatıyordu. Geminin tam önümüzdeki havuzunda birçok yunus neşe içinde oynuyordu. Bana 007'yi bırakmamı ve gidip onlarla oynamamı söyleyip duruyorlardı. Yunusların, burunlarının üzerinde atıp tuttuğu ve kuyruklarıyla sertçe vurduğu top gibi bir şeyleri vardı. Biraz daha yakından bakınca bunun eski kocamın kafası olduğunu fark ettim...

Bir kahkaha attım ve o sırada ruhani bedenim ClanFintan'ın sırtından yükselerek devasa meşelerin üzerinde süzülmeye başladı. Nedenini çok yorgun olmama bağladığım, zihnimdeki uyuşukluk hissinden kurtularak altımdaki Kentaur ordusunu görebilmek için döndüm ve ne kadar fazla olduklarını görünce içimi bir gurur kapladığını hissettim. Çok güçlü ve cesurlardı. Kim onlara karşı durabilirdi ki?

"Pekâlâ." Ruhani bedenimin sesi bile yorgun geliyordu. "Ben hazırım," dedim ve ekledim. "Bu arada bu işi ne sıklıkta yapacağız, günde iki kereeeeee..." Bedenim o tanıdık sapandan fırlama hissiyle ileri doğru atıldı. Altımda büyük, gümüş renkli bir kurdele gibi bulanıklaşan nehri takip ettim ve sonra yön değiştirerek batıya doğru ilerlemeye başladım. Güneşin batmakta olduğunu görünce şaşırdım, sanırım sandığımdan fazla bir süredir uyuyordum. Göl görünmüştü. O sabah göle gitmek ve iki ordunun buluşma noktasına kürek çekmek için tapınaktan ayrılan askerlerimi görmeye çalıştım fakat o kadar hızlı ilerliyordum ki altımda bulanık, koyu mavi bir renkten başka bir şey seçemiyordum.

Laragon Kalesi'nin üzerinden geçtim fakat kaleye baktığımda, birkaç siyah kuştan başka hareket eden bir şey göremedim. Ruhani bedenimin beni nereye götürdüğünü bildiğim için başımı çevirdim. Bir kez daha batıya döndüm ve sağımda uzanan devasa dağları gördüm. Ürpermeme neden olmaları beni şaşırtmıştı çünkü genellikle dağları severdim. (Hayır, kayak yapamıyordum fakat kulübede oturup sıcak şarap içme konusunda uzmanlaşmıştım.) Dağlara yaklaştıkça o his güçlenmeye başlamıştı. Tıpkı... geceyarısı eve doğru yürürken birinin seni izlediğini bilmek gibi, ya da...

Ah, hayır. Bunun *nasıl bir his* olduğunu biliyordum. MacCallan Kalesi'ne ilk ziyaretimde Fomorian kötülüğünün belirtilerini ilk kez hissettiğimdeki gibiydi. Kalbimin ani hızlanışını sakinleştirmeye çalışırken etrafıma bakındım. Dağ sırasının başlangıç noktasında süzülüyordum ve Koruyucu Kale'ye henüz yaklaşmamıştım. Bedenim alçaldı ve altımdaki sarp bölgeyi inceledim. Karanlık, görmemi zorlaştırıyordu. İlk büyük zirvenin uzak tarafından aşağı süzüldüm.

Ve kalbim durdu.

Tam altımda, dağın kenarından küçük bir vadiye akın eden yaratık sürüsünü gördüm. Zeminin, ilerlemelerine yardımcı olmak için kanatlarını kullanamayacakları kadar engebeli olmasına karşın hızlı ve sessiz bir şekilde ilerliyorlardı. Gittikçe zayıflayan ışıkta sürüngenler topluluğu gibi görünüyorlardı.

Bul onu, diye fısıldadı Tanrıça zihnimde. Bedenim, yaratıkların ön sırasını yönlendiren liderlerin başlarının yanında kalacağım şekilde alçaldı. Yukarıdan yaratıkların yüzlerini görmek imkânsızdı, hepsi birbirine benziyordu. Kanatları yarı açıktı; başlarını, sanki pençelerinin bastığı yeri görmeleri gerekiyormuş gibi öne eğmişlerdi. Hepsi de uzun boylu ve iskelet gibiydi ve Nuada'yı bulamamıştım.

Çaresizce ne yapabileceğimi düşünürken derin bir nefes aldım ve bağırdım: *"Hey, Nuada! Neredesin tatlı şey?"*

Öndeki liderlerden birinden korkunç derecede tanıdık bir tıslama yükseldi. Aniden durdu ve arkasından gelen uyumlu sıra da yavaşlayarak durdu.

Nuada başını yukarıya kaldırmış boşluğu ararken diğerleri de boş boş oyalanıyorlardı. Ruhani bedenim neredeyse onun tam arka-

sında olacağım şekilde alçaldı. İçimden Epona'ya yalvararak Nuada arkasına dönmeden önce beni yukarıya çekmesini diledim.

Korkma, Kıymetlim.

Nefes almadan ileri doğru uzandım ve ruhani sesimle doğrudan kulağına fısıldadım: *"Beni mi arıyorsun?"* Ben konuşmaya başladığımda bedenim çoktan yükselmeye başlamıştı ki bu iyi bir şeydi çünkü Nuada arkasına döndü ve dolgun pençelerini boşluğa salladı.

"Yukarıdayım, koca çocuk!" Bana görünmeye başladığımı haber veren ürpertiyi hissettim ve Nuada beni görünce gözleri ince bir çizgiye dönüştü. Yanındakilerin de beni görebildikleri, tepkilerinden anlaşılıyordu.

Kendime bakınca yine çıplak olduğumu fark ettim. Dişlerimi sıktım. Bedenimin hâlâ yarı görünmez olması çıplaklığımı kabul edilebilir kılıyordu. En azından kendimi böyle avutuyordum.

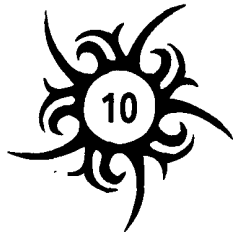
"Geliyoruz, dişi," dedi tükürür gibi.

"Güzel." Yanında çapkın bakışlarla beni süzenlere öpücükler yolladığımı görünce hırladı. *"Kentaur'lar yenilmenizi dört gözle bekliyorlar, tıpkı benim gibi."* Alaycı kahkaham dağın eteklerinde çınlarken Epona beni yeniden görünmez yaptı ve yükselterek...

"Ah!" Aniden doğruldum ve altın ışıltılı karanlığın içinde gözlerimi kırpıştırdım.

"Rhea?"

Boğazımı temizledim. "Yola çıkmışlar."

Hava iyice kararınca kamp kurduk. ClanFintan, ay doğduğunda havanın biraz aydınlanacağını fakat bir Kentaur bacağının kopma tehlikesini göze alabileceğimiz kadar olmayacağını söyledi. Ayrıca Musa Tapınağı yalnızca bir gün uzaklıktaydı. Kırk sekiz saat içinde muhtemel bir savaşın içinde olabilirlerdi ve bu nedenle bu gece Fomorian'larla karşılaşmadan önce dinlenmeleri için son şanslarıydı.

Savaşın yaklaşmakta olduğu düşüncesi mideme ağrılar sokuyordu fakat bin tane güçlü ve silahlı Kentaur'la çevrelenmiş olmam, kimsenin bizi yenme şansı olmadığını düşünmeme neden oluyordu. Fomorian'lar gibi şeytansı, vampirimsi yaratıkların bile...

Geceyi geçirmek için durmamızdan kısa bir süre sonra kamp ateşleri yanmaya başlamıştı ve Avcılar, açık ateşlerin üzerinde çabucak pişebilecek taze etle geri dönmüşlerdi. İzin isteyerek uygun bir çalılık ve yolculuğun pisliğini üzerimden atabilmek için nehre inen uygun bir yol bulmak üzere harekete geçtim. ClanFintan, Dougal ve diğer ukala Kentaur'lar arkamdan bağırarak bana eşlik etmeyi teklif etseler de onları (kendi işlerine bakmalarını söyleyerek) nazikçe reddettim.

Nehrin kıyısı tahminimden de dikti fakat kıyı boyunca çok güzel bir cins, alçak boylu bol yapraklı çalılıklar dizilmişti. İşimi halletmek için bir yer bulmaya çalışırken gülümsedim.

Sonra, sendeleyerek kıyıdan aşağıya, geyik yolu olduğunu düşündüğüm bir noktaya indim.

Geal Nehri, sanki birisi üzerine koskocaman bir termometreyi kırıp gümüş renkli cıvayı dökmüş gibi ayın solgun ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Burada nehir aşağı kısımlarına göre daha çalkantılıydı ve gürleyerek kayalara ve yarıklara çarpıp üzerlerinden dökülüşü eski

dünyamda daha önce hiç tanık olmadığım kadar vahşi, yabani ve güzeldi. Şimdiye kadar Kolorado Nehri, Kızıl Nehir, Rio Grande ve Mississippi gibi çok güzel nehirler görmüştüm. Ve bunların muhteşem olduklarını düşünmüştüm fakat bu nehirde farklı bir şey vardı. Diğerleri gibi ehlileştirilmemiş, ticaret için kullanılmamış ve turistlerin uğrak yeri olmamıştı. Bu nehir hâlâ bulunduğu yere aitti. Buz gibi sularına ellerimi daldırarak yüzümü yıkarken ve sularından içerken, neredeyse içindeki gücün tadını alabiliyordum. Bu iptidai gücü beni yormamış, şaşırtıcı bir şekilde canlandırmıştı.

Sen buraya aitsin, Kıymetlim. Zihnime fısıldanan kelimler oldukça netti.

"Bu doğru olabilir mi?" dedim Tanrıça'ya yüksek sesle. "Sanırım buna inanmak istiyorum. Ama ben... ben sadece *benim*. Özel biri değilim." Ya da en azından antik çağlardan kalma bir tanrıça tarafından seçilecek kadar özel değildim.

Kalbin sana ne diyor, Kıymetlim? Yumuşak kelimeler zihnimden hafifçe geçti.

Kalbim buranın benim evim olduğunu söylüyordu ve düşüncesi bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyordu.

Kalbinin sesini dinlemeyi unutma, Kıymetlim... Zihnimdeki tatlı ses, rüzgârla savrulan yapraklar gibi yavaş yavaş kayboldu.

Yeni bir dünyaya ve çağa ait olma fikrini, hem de bir tanrıça tarafından *Kıymetlim* diye çağrılıyor olduğum gerçeğini kavramaya çalışarak çağlayan nehrin yanında uzun bir süre öylece durdum.

Çok yorulmuştum. Nehrin kıyısından tekrar güçlükle yukarıya çıktım, ben nehirdeyken kıyı sanki daha da dikleşmiş gibiydi. Nefes nefese kalmıştım ve başım dönüyordu, tam o sırada güçlü bir kol aşağıya uzandı ve beni yukarı çekti.

"Senin için endişelenmeye başlamıştım." Kocam az önce çıkmaya çalıştığım kıyıya yüzünü ekşiterek baktı. "Bu kıyı senin için oldukça dik; taşlar kaysaydı kendini nehirde bulabilirdin."

Üstümü başımı temizlerken, "Bunu bana *şimdi mi* söylüyorsun?" diye söylendim.

"Arkandan daha önce de gelirdim ama bazen yalnız kalmak istediğini biliyorum ve işin bitene kadar beklemem gerektiğini düşündüm."

"İyi yapmışsın." Kamp ateşimizin yanına doğru yürümeye başladım. O da kolunu omzuma atmış, beni ezmemek için uzun adımlarını ayarlamış yanımdan yürüyordu. Sıcak, güçlü varlığı beni sarıyordu ve bir tanrıçanın seçilmişi olmama inanıp inanmama konusunda şüphelerim olsa da, sorgulamadığım tek bir şey vardı ve o da ClanFintan'a ait olduğumdu.

Kamp ateşinden gelen kokular oldukça davetkârdı ve ağzımın sulanmasına neden oldu. Ateşin üzerindeki sopada muhtemelen bir zamanlar Bambi olan bir şey cızırdıyordu, yemeğe başlamak için sabırsızlanıyordum. Sila'nın da ateşin başında bize katıldığını görünce sevindim ve birbirimize samimi bir şekilde selamladık.

"Leydim!" Sevimli Dougal aceleyle yanıma geldi. "Bu kütüğü sizin için çektim." Ateşin başında mükemmel bir koltuk görevi gören kütüğü işaret etti.

Gülümsedim ve sanki bir ergeni ya da bir köpek yavrusunu sever gibi koluna hafifçe vurdum. "Teşekkür ederim, Dougal. Bu harika."

Kızarıp, utangaç bir ifadeyle gülümsedi.

"Acaba bana, tercihen güzel bir kırmızı şarapla dolu bir tulum bulabilir misin?"

"Tabii ki, Leydim!" Ve seke seke gitti. Gerçek anlamda.

"Çok genç." Kocamın sesinden eğlendiği anlaşılıyordu.

"Çok tatlı biri, sakın onunla alay edeyim deme." ClanFintan cevap olarak burnundan garip bir ses çıkardı.

"Bir zamanlar senin de çok şeker olduğuna bahse girerim." ClanFintan aynı sesi bir kez daha çıkardı ve etraftaki birkaç Kentaur kahkaha olduğundan şüphelendiğim bir öksürük krizine tutuldular.

Dougal elinde dolu bir şarap tulumu, arkasında ise bana gergin bir şekilde selam veren birkaç Kentaur'la geri döndü. ClanFintan her birine ismiyle hitap ederek konuştu. İki tanesini MacCallan Kalesi'ne yaptığımız yolculuktan tanıyordum, diğerleri de biraz tanıdık geliyordu ve hepsinin ClanFintan'ın özel nöbetçileri olduğunu fark ettim. Dougal bana bir sopaya taktığı cızırdayan eti uzatırken Victoria da tüm genç Kentaur'ları memnun ederek bize katıldı.

"Benim yanım boş, Avcı," dedi sevimli bir doru at.

"Fakat orada ateşin dumanı doğrudan üzerinize gelir," diye atıldı kaslı bir doru at. "Burada dumandan uzak olursunuz, Avcı."

Birkaç Kentaur daha Victoria'nın ilgisini çekebilmek için ağızlarını açtılar fakat Victoria onları susturdu.

"Nazik teklifleriniz için teşekkür ederim fakat Leydi Rhiannon'la konuşmam gerekiyor." Dougal'ın uzattığı sulu bir et parçasını alarak onu güzel bir gülümsemeyle ödüllendirdi.

Bir an zavallı Dougal'ın bayılacağını sanmıştım.

Kütüğüm yanındaki yerini alarak zarifçe dizlerini kırdı. Otururken göz göze geldik ve gözlerini devirerek *şapşal gençler* gibi bir şeyler mırıldandı.

"Sana tapıyorlar," diye fısıldadım.

Omuzlarını silkerek sopaya takılı Bambi'sinden kibarca bir ısırık aldı. Çiğnedikten sonra, "Genç erkeklerin hepsi bir Avcı'yı ehlileştirmek isterler," diye fısıldadı.

Sanki böyle bir şeyin olasılığı oldukça düşükmüş gibi konuşmuştu.

"Bir eşin yok mu?" diye sordum Kentaur'ların dikkatini kocamla konuşmaya verdiklerini görünce.

Tıpkı bir at gibi burnundan garip bir ses çıkardı. "Hayır! Erkekler çok fazla zaman alır."

Bir kahkaha attım fakat gözlerim yakışıklı kocama takılmıştı. Sanki ona baktığımı hissetmiş gibi bana döndü ve ateşin karşısından yüzünde sıcacık bir gülümsemeyle bana baktı.

"Ama etrafta olmaları fazlasıyla güzel olabiliyor." Tıpkı bir âşık gibi konuştuğumu biliyordum fakat buna aldırmadım.

"Onu sevdiğin için böyle konuşuyorsun. Ben hiç âşık olmadım, bu yüzden de bir eşim yok." Bu durumdan rahatsız olmuş gibi konuşmuyordu. Sanki bunu doğruluyormuş gibi, "Bazı Avcılar hiç evlenmezler," diye ekledi.

"Sanırım oldukça meşgulsünüz."

"Sürüden sürüye gezerek genç Avcıları yetiştirmek ve denetlemek başavcı olarak benim görevim." Yeniden omuzlarını silkti. "Bu da kur yapmaya fazla zaman bırakmıyor.

"Şey, Vic, belki birinin bunu onlara söylemesi gerek." Hâlâ arzu dolu bakışlarla Victoria'yı inceleyen genç Kentaur'ları işaret ettim.

Bir kahkaha attı ve kendisine bakan Kentaur'lardan birine göz kırptı. Kentaur ateşin üzerinde kızarmakta olan etten kopardığı parçayı aniden yere düşürdü. Düşen etini çıldırmış gibi sıcak kömürlerin üzerinden almaya çalışırken, ateşin karşısına rahat bir şekilde kurulmuş olan Sila bir kahkaha patlattı.

"Ne yaptığına dikkat et, genç. Aptallığın neden olacağı yanıklarla ilgilenmem." Bunun üzerine genç Kentaur'lar tüm iyi niyetleriyle kendi kendilerine güldüler.

Fakat Vic'e kaçamak bakışlar atmaktan vazgeçmemişlerdi.

"Bir Avcı'nın gücü onlarda merak uyandırıyor. Bir gün biri *benim* kim olduğumla ilgilenirse –Başavcı'nın değil, Victoria'nın– o zaman belki ona vakit ayırmak isteyebilirim. O zamana kadar benim için hepsi sevimli eğlencelikler olarak kalacaklar."

Ona Kentaur seksiyle ilgili soru sormak için yanıp tutuşuyordum fakat ClanFintan yanımıza gelmek için tam da o anı bulmuştu ve bilirsiniz, kız arkadaşlar seksle ilgili konuşurken kızlardan biri yarı at olsa bile bu konu genellikle kızlara özeldir.

"Avcı, bu fevkalade bir geyik etiydi. Bugünkü avınız için izin verirseniz teşekkürlerimi sunmak isterim."

Gördünüz mü, Bambi yediğimizi söylemiştim.

"Bu ormanda avlanmak kolaydır. İstemediğiniz kadar etle doludur." Victoria ilgisiz görünse de ClanFintan'ın övgülerinden dolayı mutlu olduğunu görebiliyordum.

Ben de eti çok beğendiğimi söylemek için ağzımı açmıştım ki Dougal'ın boğazını temizlemesi beni durdurdu.

"Leydi Rhiannon." Gözleri parlıyordu ve yanakları kızarmıştı. "Sizi bu gece bir hikâye anlatma konusunda ikna edebilir miyiz diye sormam istendi."

Ah, Tanrım. Yine başlıyorduk.

"Bu harika olur, Rhea." Victoria bana arkadaşça gülümsedi. "Senin Musa'lar tarafından eğitilmiş, oldukça iyi bir hikâye anlatıcısı olduğunu duydum."

Harika. Aslında ben kolayca çalıntı yapabilecek kadar iyi ezber yapan çok iyi bir öğretmendim.

ClanFintan'ın yanımda huzurca kıpırdandığını görebiliyordum. Shannon'ın, Rhiannon'un namını koruyamayacağından endişelendiği açıktı.

Bu zamana kadar beni daha iyi tanımış olması gerekirdi.

Ellerimi pantolonuma sildim, saçlarımı arkaya atıp ayağa kalktım.

Dougal'a gülümseyerek, "Size hikâye anlatmaktan mutluluk duyarım," dedim.

Bu sözlerim üzerine ateşin etrafına toplanmış olanlardan şaşkın ve mutlu nidalar geldi ve etraftaki birkaç Kentaur'un Rhiannon'un hikâye anlatacağını diğerlerine söylediğini fark ettim, böylece dinleyicilerim çoğalmıştı.

Bir öğretmen için bu iyi bir şeydi.

Boğazımı temizledim ve hikâye anlatırken kullandığım biraz oyuncu, biraz öğretmen, biraz da çekici bir kadın karışımı olan ses tonumu takındım. Bu gece çekici yanının ağır basmasına özen göstermiştim ve bir yandan da zihnimde romantik bir efsane olan *Operadaki Hayalet* hikâyesini değiştiriyor, yeniden yazıyordum.

"Uzun zaman önce, yüzünde korkunç bir şekil bozukluğu olan bir çocuk dünyaya geldi. Gözleri biçimsiz, dudakları şekilsiz, cildi bir parşömen kâğıdı kadar ince, sarı ve burnunun olduğu yerde garip bir delik vardı." Seyircilerim tiksinerek mırıldanmaya başladılar. "Annesi onu doğurduktan sonra terk etmişti fakat iyi kalpli bir tanrıça olan," deli gibi zihnimi kurcalıyordum, "Müzik Perisi ona acımıştı. Onu tapınağına taşımış ve oradaki yeraltı mezarlarında yaşamasına izin vermişti. Onun bu korkunç biçimsizliğini telafi edebilmek için ona hem sesini hem de müzik aletlerini kullanabileceği sihirli bir müzik yeteneği vermişti. Böylece çocuk, tapınağın kuytu köşelerinde yaşayarak, müziğe taparak ve bu yeteneğini geliştirerek büyümüş, genç bir adam olmuştu. Tek aşkı müzikti; tek mutluluğu ise tanrıçasını tapınağa eğitim almak için gelen öğrencileri eğitirken dinlemekti."

Kentaur'lar dikkat kesilmişlerdi; karşımda gerçekten iyi bir sınıf vardı.

"Başkalarının kendisini görmesine asla izin vermiyordu. Hatta tek dostları olan gölgeler ve ruhların bile onu görmelerini engellemek için kendisine karların üzerinde parlayan ay ışığı kadar beyaz bir

maske yapmıştı. Kendisinin de bir gölge ya da ruh olduğuna inanıyor ve kendisine *Tapınaktaki Hayalet* diyordu. (Eh, işe yaramıştı.)

"Kendisini, hayatından memnun olduğuna, karanlık günlerini ve bitmek tükenmek bilmez gecelerini doldurmak için müzikten başka bir şeye ihtiyacı olmadığına ikna etmişti. Ta ki bir gün genç bir öğrencinin sesini duyana kadar... Ve gizli bir aynadan kıza bakma hatasını yaptı. O anda geri döndürülemez bir şekilde âşık oldu. Kızın adı Christine'di."

Eski hikâyenin çarpıtılmış versiyonunu zihnimde kurgularken ateşin etrafında yürümeye başladım. Bu hikâyeyi birinci sınıf öğrencilerine öğretmeye bayılırdım; her sene onlara Gaston Leroux'nun orijinal hikâyesini okutur ve sonra sınıfta yüksek sesle Susan Kay'in 1990'da yeniden yazdığı romantik versiyonunu okurdum. Sonra da Andrew Lloyd Weber'in o inanılmaz müzikalini dinlerdik. Son sahneye geldiğimizde sınıfta neredeyse gözleri kuru kimse kalmazdı.

Kentaur'larım için bu üç versiyonun en güzel yerlerini birleştirmiş ve onları büyüleyen bir hikâye yaratmıştım.

"... ve nihayet tapınağın alt katındaki odasında Christine'i yalnız yakaladığında, onun kalbini kazanmak için tek bir şansı olduğunu biliyordu ve o tek şans, müziğinin, yüzünün korkunçluğunu unutturacak kadar etkili olmasıydı. Böylece onu sözleriyle sardı ve ona Gecenin Müziği'ni söyledi."

"Christine'in kararı ne oldu?" Kocamın sesi duyguluydu. Dünya küçülmüş ve baş başa kalmış gibiydik.

Gözlerime dolan yaşlarla gülümsedim ve koskocaman, okkalı bir yalan söyledim. "Christine onun görüntüsüne duyduğu korkuyu yenerek onun içindeki güzelliği seçti ve sonsuza kadar mutlu yaşadılar."

Seyircilerimden yükselen tezahüratları, alkışlar ve yere vurulan toynak sesleri izledi. Tüm bu olanların ortasında ClanFintan beni kollarına aldı ve uzun uzun öptü, tabii bu da seslerin daha çok yükselmesine neden oldu. Sonra beni kaldırdı ve ortaya atılan müstehcen lafların arasında kamp alanından hızla uzaklaştık. ClanFintan'ın omzunun üzerinden Sila'nın düşünceli ve saklamaya hiç gerek duymadan açık açık ağladığını görünce hem duygulanmış hem de şaşırmıştım ve Vic

ise bir eliyle parıldayan gözlerindeki yaşları siliyor, diğer eliyle de bana el sallıyordu.

Oldukça başarılı olduğum açıktı.

"Bunu beceremeyeceğimi sanmıştın." Kaslı omzunu öptüm ve (iyice düşündükten sonra) sert bir şekilde ısırdım.

"Biliyorsun ki ben de ısırabilirim." Bana alaycı bir ciddiyetle baktı.

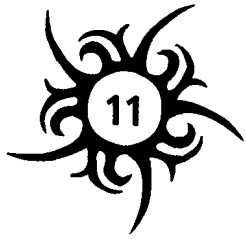
"Ben de öyle düşünmüştüm." Isırdığım yeri öptüm.

"Onları eğlendiremeyeceğini düşündüğümden değil..." Duraksadı. Beni ateşten uzaklaştırırken sesimi çıkarmadan devam etmesini bekledim. "Sadece Rhiannon'un yerine konulmaktan hoşlanmadığını biliyordum ve hikâye anlatmak..."

Cümlesini yarım bırakınca ben tamamladım: "Rhiannon'un yaptığı bir şey, değil mi?"

"Evet." Anladığım için rahatlamış görünüyordu.

"Hayatlarımız örtüşüyor." Omuz silktim. "Buna engel olamam. Yapabileceğim tek şey, bir zamanlar onun olan şeylere sahip çıkmak." Bir an hayatımı nasıl bir karmaşaya çevirdiğini düşündüm. Ve sonra bu düşünceyi kafamdan attım. Bu benim hayatımdı; diğer dünyada onun yaptığı ve yapmadığı şeyler konusunda elimden bir şey gelmezdi. Ailemi ve arkadaşlarımı nasıl incitiyor olabileceğini düşünseydim, üzüntüden çıldırabilirdim. Bunun geri dönüşü ya da telafisi yoktu. Kocamın güçlü bedenine baktım ve eğer geri dönmek için bir şansım olsaydı bile bunu yapmayacağımı kendime itiraf ettim. Bunun bencilce bir karar olduğunu biliyordum fakat o benim aşkımdı ve hayatımı onunla yaşamayı seçiyordum. Gözlerimi kapadım ve başımı onun göğsüne yaslayarak içten bir şekilde Rhiannon'un bir otobüsün altında kalmasını diledim.

"Uyumuyorsun, değil mi?"

"Hayır." Gözlerimi açıp etrafa baktım. ClanFintan kuzeye doğru gidiyordu ve ordunun kamp yaptığı alandan çıkmıştık. Bir nöbetçinin selamına, yalnızca kısa bir anlığına duraksayarak karşılık verdiğini duydum, sonra yine ilerlemeye devam etti. Sağa döndü ve çok geçmeden etrafımız ormanın karanlığıyla sarıldı. Ay doğmuştu ve gümüşi ışık huzmeleri eski ağaçları gerçeküstü bir pırıltıyla yalıyordu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sana bir sürprizim var."

"Gerçekten mi?" Cepleri olup olmadığını anlamak için yeleğini yokladım.

"Ne arıyorsun?"

"Mücevher kutusu."

Kahkaha attı. "O tür bir sürpriz değil."

Bir şey arıyormuş gibi yerlere bakmaya başladı. Sonra devrilmiş eski bir ağacın yanına gelince aradığı şeyi bulduğunu belli eden bir ses çıkardı. Ağaç sanki tam ortasından bölünmüş gibi görünüyordu, muhtemelen bir yıldırımın işiydi. ClanFintan ağacın en büyük parçasına doğru yaklaştı.

Beni ağacın üzerine dikkatli bir şekilde indirerek, "Ayakta kal," dedi.

Geniş ve sağlam olduğundan, dengemi sağlamakta güçlük çekmedim. ClanFintan'a bakarak mutlu bir ifadeyle gülümsedim.

"Hey! Şimdi senle neredeyse aynı boydayım." Gerçekten de öyleydim. Neredeyse. Gözlerim çenesine geliyordu. Kollarımı omuzlarına doladım, ona doğru eğildim ve çenesindeki çukuru öptüm.

Kollarını belime sardı, dudaklarını benimkilere bastırdı ve beni sonu gelmeyecek gibi görünen, uzun, duygu dolu bir şekilde öpmeye başladı. Dudaklarımı araladım ve sıcaklığının içinde kendimi kaybederek teslim oldum. Kollarıyla beni tutuğu için mutluydum çünkü dizlerimim bağı çözülmüştü. Beni kendisine doğru çekti. Sımsıcak dudaklarıyla boynumdan aşağıya indi. Ona yaslandım ellerimi omuzlarındaki ve sırtındaki güçlü kasların üzerinde dolaştırdım.

Dudaklarını tenimden ayırmadan, deri bluzumun iplerini çözmeye başladığını hissettim. Usta bir hareketle bluzu üzerimden çekip çıkardı. Başı göğüslerime doğru indi ve tutku dolu bir şekilde hafifçe ısırmaya, emmeye ve öpmeye başladı. Sonra eliyle pantolonumun iplerini çözmeye başladığını hissettim. Ona sıkıca tutunarak pantolonumu çıkardım ve böylece üzerimde yalnızca küçücük tangam kalmıştı. "Şu anda şekil değiştirmenin akıllıca bir şey olmayacağını sanıyordum," diye fısıldadım nefes nefese.

Elleriyle kalçalarımdan kavradı ve beni sert bir hareketle kendisine çekerek dudaklarımın arasına fısıldadı: "Şekil değiştirmeyeceğim." Muzip bir tavırla alt dudağımı dişlerinin arasına aldı.

"Ah," dedim dudağımı bırakınca. "O halde ne?.."

"İşte sürpriz de bu zaten."

Güvenli kollarının arasından çıkmadan gözlerine bakabilmek için hafifçe geriye doğru çekildim.

"Anlayamıyorum."

Konuşurken tek kolu belime sarılıydı; diğeri ise vücudumla meşguldü. Önce göğüslerimi yumuşak bir şekilde okşadı.

"Carolan'la biraz konuştum." Sesi kısık ve baştan çıkarıcıydı ve elleriyle yaptığı şey başımın dönmesine neden oluyordu. "Dişi insan anatomisi hakkında."

Onu doğru duyduğumdan emin olamayarak gözlerimi kırpıştırdım. "Ne? Hâlâ anlamıyorum."

Eli, göğsümden belime ve karnıma indi. "Sakin ol, anlayacaksın." Eli biraz daha aşağıya inerek tangamın içine girdi ve bulduğu sıcak ıslaklık sayesinde kolayca kaydı.

Nefesimi tuttum ve başımı omzuna dayayarak ellerimi yeleğinden içeriye soktum.

"Ona, şekil değiştirmediğim zamanlarda seni nasıl mutlu edebileceğimi sordum." Parmaklarını öne arkaya hareket ettiriyordu. "Bana birkaç şey açıkladı." Parmaklarıyla yaptığı erotik dansı bırakmadan eğilerek yeniden dudaklarımı buldu.

Öpüşürken yavaşça durdu ve "Onunla yaptığım konuşma bana bir fikir verdi. Güven bana, sanırım oldukça zevk alacaksın," diye fısıldadı.

"Şu anda da alıyorum zaten," dedim nefessiz bir şekilde.

Gülümsedi. "Dahası da var."

"Ah, Tanrım," diye inledim.

Yeniden gülümseyerek açıklamaya başladı. "Seni sırtıma çıkaracağım. Öne doğru kaymanı, vücudunu sırtıma iyice bastırmanı ve kollarınla bana sıkıca sarılmanı istiyorum. Sonra da benim ritmimle hareket et." Beni yeniden öptü.

Parmakları hareketsiz kalıp sonra da elini çektiğinde miyavlar gibi bir ses çıkardım. Bir eliyle beni tuttu, diğer eliyle de hızla yeleğini çıkarıp soyundu. Sonra güçlü elleriyle beni belimden kavradığını hissettim ve kaldırarak dikkatli bir şekilde sırtına çıkardı.

Başını çevirerek omzunun üzerinden konuştu. "Bana sıkıca tutun."

Kendimi olabildiğince öne doğru ittim. Çıplak göğüslerimin sıcacık sırtına dokunurken verdiği his çok güzeldi. Kollarımı sıkıca beline doladım ve ellerim göğsünden güçlü karnına inerken omuz kemiğinden öpüp ısırdım.

"Şimdi ben hareket ederken sen de kendini bana doğru bastır." Boğuklaşan arzu dolu sesi kasıklarıma doğru inen bir ürpertiye neden oldu.

Ortalamanın üzerinde bir hızla yürümeye başladı. Pelvisimin onunla birlikte öne arkaya, öne arkaya hareket ettiğini hissediyordum. Sanki hâlâ beni okşuyor gibiydi. İnleyerek başımı sırtına yasladım. Kollarıyla kollarımı sardı. Yavaş yavaş hızlandı; ritmik hareketleri

arttı... ve arttı... ve arttı... ta ki aniden patladığımı ve eriyip gittiğimi hissedene kadar.

O kadar güzeldi ki arka dişim ağrımaya başlamıştı... yemin ederim.

Adımları hızlandı ve yeniden yerdeki ağacımızın yanına geldik. Başladığımız yere döndüğümüzde, bedenimde hiç kemik kalmamış gibi hissediyordum. Sorun ettiğimden değildi tabii.

"Rhea, seni yerdeki ağacın üzerine indireceğim."

Uykulu bir şekilde yaslandığım sırtından başımı sallayarak yanıt verdim ve ClanFintan beni yavaşça kaldırarak ağacın üzerinde koydu.

"Seni bıraktığımda düşmeyeceğinden emin olmam için gözlerini açmalısın."

Gözlerimi açarak bir kedi gibi gerindim.

Yüzünde mutlu bir ifadeyle bir süre beni izledikten sonra, "Sürprizini beğendin mi?" diye sordu.

"Kesinlikle." (Kendime not: Carolan'a teşekkür et.) Yarı baygın bir şekilde ona baktım. "Peki ama sen ne olacaksın?"

"Ben mi?" Yeleğini giyerken bir yandan da benim bluzumu ve pantolonumu arıyordu.

"Evet. Bilirsin işte, seni, ee, *mutlu edebilmek* için yapabileceğim bir şey var mı?" Nefesimi tutarak cevabını bekledim.

Cevabım koskocaman bir kahkaha olarak geldi.

"Sanmıyorum, aşkım," dedi kontrolünü yeniden kazandığında.

Bana kıyafetlerimi uzatırken hâlâ kendi kendine kıkırdıyordu.

Kıyafetlerimi aceleyle giyip ipleri bağlamaya çalışırken kendimi biraz kırılmış ve biraz da utanmış hissediyordum.

"Bana bırak." Parmakları ipleri elimden alırken ben de saçlarımı önüme doğru çektim.

İşi bittiğinde (alışılmadık) sessizliğimi fark etti. Gözlerine bakmadığım halde beni incelediğini hissediyordum ve yüzüne bakmamak için kendimi zorlarken, birden neler olduğunu anladığını ve gözlerinin büyüdüğünü hissettim. Çenemi tuttu ve yüzüne bakmam için hafifçe kaldırdı.

"Seni küçümsemek veya utandırmak istemedim. Teklifin hoşuma gitti ama..." gülümsemesi geceyi aydınlatıyordu ve ben de gülümse-

meye başladığımı fark ettim, "... sen yalnızca küçücük bir insansın." Bir kez daha kıkırdayarak beni nazikçe öptü.

Kollarımı omuzlarına doladım ve o da bir eliyle sırtımdan, diğer eliyle de bacaklarımın arkasından kavrayarak beni kucakladı ve kamp alanına doğru yürümeye başladı. Başımı omzuna yasladım.

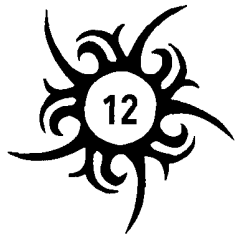
"Ama bu haksızlık. Ben de seni mutlu etmek istiyorum." Tabii beni "küçük" olarak görmesine mutlu olduğumu inkâr edemezdim.

"Senin mutlu olman beni de mutlu eder," dedi kendinden emin bir tonda ve başımı öptü. "Dünyaya gelme nedenimin seni sevmek olduğunu anlamadın mı?"

Siz birbirinize aitsiniz, Kıymetlim.

Tanrıça'nın sözleri zihnimi doldurmuştu. "Evet, anlıyorum." Duygulandığım için sesim çok zor çıkmıştı. Ay ışığında onun güçlü bedenini izledim ve dudaklarının mutlulukla kıvrıldığını gördüm.

İşte o anda kendime bir söz verdim, *ondan hiç ayrılmayacaktım.*

Atların toynaklarının, kuru yaprakların üzerinde hışırdayan sesi beni derin, rüyasız uykumdan uyandırdı. Omlet ve... kızarmış eti anımsatan bir koku aldım. Sert zeminde rahat bir yer bularak yeniden uykuya dalabilmek için yattığım yerde döndüm fakat etrafa emirler savuran boğuk sesler gözlerimin açılmasına neden oldu. Hava hâlâ karanlıktı ama şafağın solgun ışığının geceyi kovalamaya başladığını görebiliyordum.

"Günaydın, Leydi Rhea!" Sila'nın neşeli sesiyle irkildim.

"Günaydın," diye mırıldandım gözlerimi ovuşturarak.

"Victoria keklik yumurtalarıyla dolu bir yuva buldu, ne kadar güzel kokuyor, değil mi?"

Eğilerek iki kaya arasına yerleştirilerek ateşin üzerine denk getirilmiş tencerenin içindekileri karıştırırken yüzü neşeyle parlıyordu.

"Evet, harika kokuyor." Gerçekten de güzel kokuyordu ama yavaş yavaş uyanmakta olan kaslarımın ağrısı, bu güzel kokudan zevk almamı engelliyordu.

Bir Kentaur'un sırtında uzun saatler yolculuk etmenin ne kadar korkunç olduğunu unutmuştum.

Vücudumdaki her bir kas, mineral havuzum ve güzel bir masaj için yanıp tutuşuyordu. Yavaşça ayağa kalkarken otuz beş küsur yılımın her saniyesinin on katını hissetmiştim. Saçlarım birbirine girmiş, sırtım ağrıyordu. Ve nefesim muhtemelen birinin kirli ayakları gibi kokuyordu.

Kamp yapmaktan gerçekten nefret ediyordum.

Sila'nın neşeli gülümsemesine karşılık vermeye çalıştım (harika, bir sabahçı Kentaur daha). "Gidip, ee, elimi yüzümü yıkayacağım."

"Harika! Siz döndüğünüzde yumurtalar hazır olur." Bir insan henüz güneş doğmadan nasıl bu kadar neşeli olabilirdi ki? "Tamam," diye homurdandım ve sendeleyerek nehrin kıyısına doğru yürümeye başladım. Beni gören Kentaur'lar ismimle seslenerek bana günaydın dediler. Kibar olmak için elimden geleni yapmıştım, özellikle de birkaç tanesi nazik bir şekilde *Tapınaktaki Hayalet* hikâyesine övgüler yağdırdığında. Uygun bir çalılık buldum ve nehrin kıyısına giderek ellerimi, yüzümü yıkadım; parmağımla dişlerimi ovaladım, sonra yine güçlükle dik tümsekten tırmandım.

Of, Muhteşem Kamp Dünyası cehennemde çürüyebilirdi.

Homurdanarak kampa vardığımda oldukça fazla miktarda omlet ve yeniden ısıtılmış Bambi ateşten henüz alınmış ve dumanları tütüyordu. ClanFintan, Dougal ve bir önceki geceden hatırladığım iki genç Kentaur yemeğe çoktan başlamışlardı. Vic'in nerede olduğunu düşündüm ama mantığım bana Bayan Avcı'nın avlayacak yumuşak bir şey bulmak için muhtemelen çoktan keşfe çıktığını söylüyordu.

"Günaydın, Leydim." ClanFintan bana gülümseyerek içi dumanları tüten omlet ve etle dolu geniş bir yaprak uzattı.

"Günaydın." Gülümseyerek karşılık vermeye çalıştım. Kütüğün üzerine oturdum ve sıcak karışımı dikkatle elime alarak ağzıma götürdüm ve yattığım yerin çoktan toplanıp bir yere kaldırıldığını fark ettim. Herkes yola çıkmak için oldukça hevesli görünüyordu.

"Bugün tapınağa varır mıyız?" diye sordum ClanFintan'a, hiç beklemediğim kadar lezzetli olan omletimi çiğnerken.

"Evet, hava kararmadan hemen önce varırız."

"Geldiğimizi biliyorlar, değil mi?" diye sordum.

"Posta güvercinleri ve haberciler yollandı. Planımızdan haberleri var."

"Kadınların durumuyla ilgili bir haber var mı?"

"Yok. Haberci Kentaur'lara orada kalmaları ve gelişimiz için *hazırlık yapmaları emri* verildi ve posta güvercinleriyle yollanan mesajlara planımızla ilgili bir bilgi yazılmadı."

"Kanatlı sıçanlar," diye mırıldandım ağzımdaki yumurtalı Bambi'yi çiğnerken.

ClanFintan yüzünde soru soran bir ifadeyle bana baktı.

"Beni ciddiye alma, sabahları huysuz olurum." Yetersiz ışıkta etrafıma bakındım. "Ve özellikle de henüz sabah olmamışsa..."

ClanFintan tüm iyi niyetiyle bir kahkaha attı. "Artık hazırlanmalısın. Yola çıkınca yeniden uyuyabilirsin." Sesini alçalttı ve yüzüme düşen bukleyi geriye doğru itti. "Yanlış hatırlamıyorsam sırtımda oldukça rahat ediyordun."

Muzip bir şekilde eline vurdum ve ağzımdaki yumurtayla gülümsedim.

"Ne kadar enerjiksin."

"Gel!" Sırıtarak beni kütüğün üzerinden aldı ve sırtına çıkardı. "Gerisini yolda yersin."

"Evet, harika," dedim, kahvaltımın son lokmalarını yiyebilmek için yapraktan yapılmış tabağıma giren kalın telli saçlarını kenara çekerken. Ve bir kahve olmasını çok istedim.

Kentaur'lar kampı çabucak ortadan kaldırdılar ve kısa bir süre sonra tüm orduyla yola çıktık. Enfes bir sabah olduğunu kabul etmeliydim. Hâlâ oldukça erkendi fakat ben bile Tabiat Ana Sabahı'nın gözler önüne serdiği canlılığı takdir etmiştim. Güneş ormanın üzerinden doğarak ilk ışıklarıyla parlamaya başladı. Bugünkü yolumuz, gitgide dikleşmeye başlayan muhteşem nehir kıyısını takip ediyordu. Salkım söğütler ve kavaklarla çevrelenmiş olmasına rağmen çok güzeldi ve hatta bir kuş kirazı ağacı gördüğüme bile emindim. Binlerce Kentaur'un toynak sesleri, nehrin sesini boğmuştu fakat yapraklar seyreldiğinde bir kez daha tüm görkemiyle ortaya çıktı ve aşağıya doğru çağlaması beni çok etkilemişti.

Öğlen olduğunda kurutulmuş et ve peksimet yemek için kısa bir mola verdik. ClanFintan bacaklarımı biraz esnetebilmem için kıyıya yakın bir yerde beni üzerinden indirdi. Tam bir koşucu gibi atağa kalkmaya hazırlanıyordum ki rüzgârın yönü değişti. Doğudan batıya doğru hafif hafif esen rüzgâr şimdi batıdan ve daha sert esmeye başlamıştı. Bir kadının rüzgârda uçuşan saçları gibi söğütlerin dallarını havalandırıyordu.

Yüzümü rüzgâra döndüm, saçlarımı salladım. Omuzlarımın üzerinden havalanmaları hoşuma gitmişti. Derin derin nefes alırken ağrıyan kaslarımı esnettim ve...

"Iy! Bu berbat koku da ne?" Rüzgâr beraberinde gaza benzeyen bir kokuyu da getirmişti.

"Ufasach Bataklığı." ClanFintan da havayı koklar gibi burnunu kıvırdı.

"Of, berbat kokuyor. Büyük annemin gübre yığınları gibi."

"Bataklığın yakınında yaşayanlar bu kokunun kendine özgü bir güzelliğini olduğunu söylüyorlar."

"Öğğk, onların olsun. Buraya ne kadar uzaklıkta?" Nehrin dik kıyısının kenarına doğru yürüdüm ve çalkantılı nehrin üzerinden yansıyan öğle güneşinden korunmak için gözlerimi kısarak elimi alnıma koydum. Karşı kıyıyı güçlükle görebiliyordum. Doğu kıyısı kadar yüksek olmadığını söyleyebilirdim fakat tek görebildiğim yine söğütlerdi; dallara sarılan yosun, yılan ya da timsah görmüyordum.

"Bana söylenene göre, batı kıyısından başlayarak yirmi beş Kentaur uzunluğu kadar bir mesafede başlıyor ve Musa Tapınağı'ndan Epona'nın Tapınağı'nın kuzey sınırına kadar tüm alan boyunca uzanıyor." Geniş omuzlarını silkti. "Bataklıktan hiç geçmedim. Kentaur'lar bataklıklı bölgelerden uzak dururlar."

"O konuda ben de sizinle aynı fikirdeyim. Yılanlar, sülükler, yapış yapış bir su... ıyy! Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor."

Arkamızdaki hareketlenme dikkatimizi o yöne çekmişti. Bir kez daha esnedikten sonra ClanFintan'ın beni sırtına çıkarması ve ordunun ön tarafındaki yerimizi alabilmemiz için kollarımı havaya kaldırdım.

Söz konusu çiçek hastalığı da olsa Musa Tapınağı'na vardığımız zaman çok mutlu olacaktım. Popom kocamın sırtına uyum sağlıyor gibiydi ki bu da hoş bir durum değildi.

Bir önceki günün neredeyse aynısını yaşıyorduk. Kuzeye doğru gittikçe, orman da bir o kadar sıklaştı. Çok geçmeden Kentaur sırası ikili olacak şekilde değiştirilmek durumunda kalmıştı. Fakat aynı süratle ilerlemeye devam ediyorlardı. Daha önce buna şahit olmuş olsam da güçleri beni yine de şaşırtıyordu. ClanFintan, birkaç saat yolculuktan sonra bile bugün güneş doğmadan önce olduğu gibi dinçti.

Daha önce de söylemiştim, Kentaur'lar bir aerobik sınıfında oldukça iyi bir performans sergilerlerdi... Başım aniden kalkınca uyuklamaya başladığımı fark ettim.

ClanFintan başını bana doğru çevirmeye başlamıştı ki o konuşmadan sözü aldım.

"Biliyorum." Sırtına iyice sokuldum ve o da kolunu benimkinin üzerine doladı. "Düşmeme izin vermeyeceksin."

"Asla," diye tekrarladı.

Sıcak sırtına yasladığım başımı kaldırmadan gülümsedim ve derin bir uykuya daldım.

Okulumuzdaki rehber öğretmenlerden biri ve disiplin kurulu başkanı müdür yardımcımızla bir veli görüşmesindeydim. Karşımda bir anne ve oğlu oturuyordu. Rüyamda bile olsa isim vermeyecek kadar profesyonelimdir fakat sözü geçen öğrenciyi, eğer o zamanlarda *marihuana* olsaydı Kayıp Halka'nın bir kopyası olarak tasvir edebilirdim ve böylece çocuğun genel görüntüsü uyuşuk bir Neandertal hayvanını andıran bir şeye benzerdi. Annesi sarışın, neşeli ve fazlasıyla güzel giyimliydi ki bu da akla çocuğuna hamileyken ne kadar alkol ve/veya uyuşturucu kullanmış olabileceği sorusunu getiriyordu.

Rehber öğretmen ve (Pierce tarafından canlandırılan) müdür yardımcısının takdir dolu alkışları arasında anneye on altı yaşındaki "bebeğinin" ikinci sınıf İngilizcesiyle ilgilenmemesinin nedeninin ne motivasyon düşüklüğü ne de aşırı zekilik olduğunu, çocuğun yalnızca Amerika'daki devlet okullarında dayak atılmasının neden bir gereklilik olduğunun tipik bir örneği olan tembel, mızmız ve ot içen bir serseri olduğunu açıklıyordum...

... o sırada kocamın sırtından yukarıya doğru çekilerek kendimi vahşice çağlayan nehrin ortasında, havada asılı bir şekilde dururken buldum.

"Alınma ama bu sefer en güzel rüyalarımdan birini böldün," dedim etrafımı saran boşluğun içine doğru konuşarak. "Üstelik tam da müdür yardımcısının öğretmenini savunacağı olayın fantastik kısmına gelmek üzereydim." Cevap alamadım fakat bedenim nehri takip ederek kuzeye doğru hızla uçmaya başladı.

"Bir gün sence bu kısa... gezintiler olmadan uyuyabilecek miyim?" diye sordum yüksek sesle.

Sabırlı ol, Kıymetlim.

"Bende olmayan bir özellik," diye mırıldandım.

Sonra birden hızla yaklaşmakta olduğum koskocaman yapı dikkatimi çekti. Kubbeli, büyük bir yapıydı ve uzaktan bile oymalı mermerin görkemli kemerleri oldukça etkileyiciydi. Yaklaştıkça, ilk başta kocaman bir bina sandığım şeyin aslında muhteşem yürüyüş yolları ve bahçelerle birbirine bağlanmış birkaç zarif yapı olduğunu fark ettim. Ortadaki yapı merkezdi ve etrafındaki yapılarsa bir tekerleğin parmakları gibi dağılmıştı. Artık binalar arasındaki yollarda yerlere sürünen pelerinleriyle yürüyen kadınları görebilecek kadar yaklaşmıştım. Sanki önemli bir konuda konuşuyorlarmış gibi çoğu kafa kafaya vermişti.

Tüm binalar güzeldi ama en etkileyici olanı ortadakiydi. Binayı incelediğimde, girişini çevreleyen ve gerçek gibi görünen heykeller ilgimi çekti. Önündeki bahçede bir kadın, ayaklarının etrafını çevrelemiş bir grup genç bayanla konuşuyordu. Konuşurken bir elini kibarca sallıyor, diğer eliyle de sıradışı, oymalı, fildişi bir baston tutuyordu. O kadar güzeldi ki hareket etmiyor olsaydı onun da o harika, mermer heykellerden biri olduğunu düşünebilirdim.

Ben yaklaşınca, kadın birden sustu ve zihnindeki bir sesi dinliyormuş gibi başını yana eğdi. Sonra yüzünde mutlu bir gülümseme belirdi ve başını kaldırarak doğrudan benimle konuşmaya başladı.

"Epona'nın Kıymetlisi, hoş geldiniz!"

Etrafında toplanan kızlar (onların da alışılmadık bir güzellikleri olduğunu görebilecek kadar yaklaşmıştım) heyecanlı bir şekilde fısıldaşarak sanki beni görmeye çalışıyorlarmış gibi başlarını kaldırıp boşluğa bakındılar.

Thalia, Enkarne Mizah Musası, dedi zihnimdeki ses kendiliğinden.

"Teşekkür ederim, Thalia," diye kibarca cevap verdim, ruhani sesimi yansıtmaya çalışarak.

Sanki beni göremiyormuş, yalnızca duyabiliyormuş gibi yeniden başını yana doğru eğerek, "Siz ve Kentaur'lar buraya yaklaştınız mı?" diye sordu.

"*Hava karardıktan kısa bir süre sonra burada olacağız,*" diye seslendim.

Yeniden gülümsedi ve başını çevirerek en yakınındaki kızla konuşmaya başladı. "Fiona, ana tapınağa koş ve Kentaur'ların hava karardıktan hemen sonra burada olacaklarını söyle!"

Görünüşe göre oldukça sağlıklı ve çiçek hastalığı kapmamış olan kızlar sevinç içinde bağrışıp kıkırdamaya başladılar. Acaba insanları bu tapınaktan uzaklaştırmakta erken mi davrandık diye düşündüm.

"Bu akşam sizi ağırlamaktan mutluluk duyacağız, Leydi Rhea." Yüzünü yukarı kaldırdı ve birden gözlerinin ruhani bedenimi ya da başka herhangi bir şeyi göremediğini fark ettim. Beyaz göz kürelerinde göz bebeği yoktu; o kördü.

Sadece, "Hoşça kalın!" diyebildim hızlıca çünkü bedenim yeniden hareket etmeye başlamıştı. Bu sefer doğrudan güneşin alçalmaya başladığı batıya doğru süzülüyordum.

Musa Tapınağı'nı çevreleyen arazi de tapınaktaki kadınlar kadar güzeldi. Kuzeyde uzanan dağlar, kır çiçeği tarlalarıyla rengârenk boyanan ve köpüklü derelerle sulanan bir vadinin arkasında görülmeye değer bir manzara yaratmıştı. Altımda uzanan manzaraya bakmakla meşgul olduğumdan birden karşımda beliren Laragon Kalesi şaşkınlıkla irkilmeme neden oldu.

Mazgallı siperlerde, içerideki odalarda ve avlularda çok sayıda meşale parlıyordu. Çevrede uzun boylu, kanatlı gölgeler koşuşturuyor, kale topraklarının sınırına ölü bedenleri sürükleyebilmek ve korkunç yığınlarını oluşturabilmek için etraftaki kara, kuş sürülerini kovalıyorlardı.

Gözlerimi kapayarak, "Lütfen beni aşağıya indirme," diye fısıldadım.

Güçlü ol, Kıymetlim. Unutma, yanındayım, alabildiğim tek cevap olmuştu fakat neyse ki bedenim kalenin dışındaki katliamın üzerinde duraklamak yerine, hızla iç kısımdaki kule odalarından birine doğru hızla süzülmeye başladı. Oda meşaleler, mumlar ve şömine ateşleriyle gereğinden fazla aydınlatılmıştı.

Epona'nın beni hazırlamasına gerek yoktu. Bedenim tavandan aşağıya süzülürken neyle karşılaşacağımı biliyordum.

Nuada yanan bir şöminenin önündeki tahta benzer bir koltukta tek başına oturuyordu. Anormal uzunluktaki krem rengi parmakları, içi kırmızı bir sıvıyla dolu olan bir kadeh tutuyordu. Bunun güzel bir *Merlot* olmasını istediysem de bu konuda şüphelerim vardı.

"*Yaklaşan savaştan mı endişeleniyorsun, Nuada?*" diye sordu ruhani sesim.

Hep yaptığı gibi tıslamamış ya da üzerime atılmamıştı.

Bunun yerine bardaktaki sıvıyı yavaşça yudumladı ve omzunun üzerinden dönerek bana gülümsedi.

"Endişelenmiyorum, dişi, yarın gece benim olacağın anı bekliyorum." Konuşurken, bardaktaki yoğun sıvının ıslaklığı dudaklarında parlıyordu.

"*İyi fikir. Bu özgürlüğünün son gecesi. Kendini kandırmaya devam ederek hayatını daha da kolaylaştırsan iyi olur,*" dedim kendimden emin bir ses tonuyla.

Yavaşça çözülen bir yılan gibi ayağa kalktı ve sesimin geldiği yöne doğru döndü. Bir eliyle koltuğun arkasına tutunuyor, diğer eliyle de kadehini tutuyordu.

"Seni öldürmemeye karar verdim. Bunun yerine defalarca beni memnun etme fırsatını sana verebilmek için uzun süre hayatta kalmana izin vereceğim."

"*Gerçekten mi?*" Kahkaha atarken bedenim bir kez daha yarı saydam bir hale dönüştü. "*Korkarım, bir Kentaur olan kocam bu küçük planından pek hoşlanmayacak.*"

"Kocan demek!" diye tısladı. "Bağlarından kurtul, dişi. Sen bana aitsin."

İçimin büyük bir öfkeyle kaplandığını hissederken kelimeleri tükürür gibi konuşmaya başladım. "*Seni iğrenç yaratık! ClanFintan seni bir böcek gibi ayaklarının altında ezecek ve ait olduğun cehennemde çürüyeceksin! Bana iyice bak çünkü bana yaklaşmana izin vereceği en yakın mesafe bu olacak.*"

Öfkesinden kanatları kıpırdamaya başladı ve "Yarın gece, dişi! Benim olacaksın!" diye bağırdı.

Elindeki kadehi bana doğru fırlattığı sırada Epona beni o iğrenç odadan çekip çıkarttı. Ruhumun bedenime tamamen yerleştiğini hissedene kadar gözlerimi sımsıkı kapalı tuttum.

Derin nefesler alarak ClanFintan'ı saran kollarımı biraz daha sıktım. O da kolumu sıkarak karşılık verdi.

"Laragon Kalesi'ndeler," dedim.

Elimi tutarak dudaklarına götürdü.

"Musa'lara yarın gece saldıracaklar."

"Planımıza göre ilerliyorlar."

"Seni arayacak."

"Güzel." Sesi duygusuz ve tehlikeliydi. "Bu da beni onu arayıp bulma zahmetinden kurtarır." Sırada, en yakınımızda duran Kentaur'a bağırdı, "Dougal'a söyle, insan ordularına posta kuşlarıyla haber yollasın. Yarın gece Laragon'a saldırıyoruz."

Ona dikkatli olmasını söyleyecektim ki tam o sırada nehri takip eden yol kıvrıldı ve karşı kıyıdaki bir grup heyecanlı kızdan sevinç çığlıkları yükseldi. Batan güneşin aydınlattığı Musa Tapınağı tüm ihtişamıyla karşımızda duruyordu. Kentaur'lar da bağırarak ve el sallayarak karşılık verdiler. ClanFintan'ın emriyle tüm ordu uyumlu bir şekilde dörtnala koşmaya başladı.

Normal şartlarda çok hoş bir tecrübe olabilirdi belki ama görünüşe bakılırsa, azgın nehri geçebilmemizin tek yolu bu pek güvenli görünmeyen köprüydü.

"Ah, kahretsin," dedim.

ClanFintan, bizi sevinç çığlıklarıyla karşılayan kadınların gürültüsü arasında bağırdı: "Gözlerini kapa ve sıkı tutun! Düşmene asla izin vermeyeceğimi biliyorsun."

Gözlerimi sımsıkı kapadım, başımı gür saçlarına yasladım ve "Harika, bu da demek oluyor ki o lanet köprü yıkıldığında ikimiz de düşerek öleceğiz," diye söylendim.

Köprünün üzerine adımını attığında omuzlarını sarsan kahkahasını hissedebiliyordum.

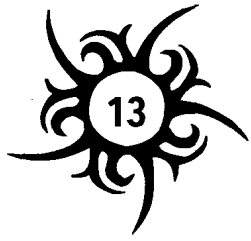
"Umarım kusmam."

"Eğer kusacak olursan başını çevir. Unutma, onlar seni de karşılamak için buradalar."

"Ah!" Rüzgârla ve arkamızdan gelen Kentaur'ların ağırlığıyla sallandığımızı hissettim.

"Ruhumu çıkarttığın o geziler için böyle bir anı seçemezdin sanki değil mi?" diye sordum Tanrıça'ya.

Ona güven, Kıymetlim. Düşmene asla izin vermez, dedi zihnimdeki ses ve sözlerin arkasından tanrıçamsı bir kahkaha duyduğuma yemin edebilirdim.

Musa Tapınağı karadan çok daha etkileyici görünüyordu. Çiçeklerle bezenmiş bir yoldan geçerek ana binaya doğru yürüdük ve sonra genç, güzel kadınlar, kıkırdayan genç insanların ve kahkahalar atan Kentaur'ların sesleri eşliğinde orduyu gruplara ayırarak kalacakları odalara götürdüler. Thalia bizi karşılamak için büyük binanın basamaklarında bekliyordu. Üzerinde milyonlarca, küçük pırlantayla işlenmiş gibi parıldayan uzun, gümüş rengi bir elbise vardı. Mis gibi kokan gardenyalarla süslenerek örülmüş gür, bal rengi saçları sırtından aşağıya iniyordu.

Gittikçe bastırmaya başlayan karanlık, görmeyen gözlerini gölgede bırakıyordu. "Bir kez daha hoş geldiniz, Epona'nın Seçilmişi." İçten bir ifadeyle gülümsedi. "Ve Şaman ClanFintan, sizi aramızda görmekten her zaman mutluluk duyarız."

"Thalia..." ClanFintan, Thalia'nın yanına doğru yürüdü, kendisine uzanan eli tutarak hiç duraksamadan dudaklarına götürdü.

"Hiç yaşlanmıyorsun." Karşısındakilere kolayca geçen bir kahkahası vardı. "İltifatlarını yeni eşine sakla," dedi fakat yüzündeki beğeni ifadesi belirgindi. Sonra başını bana çevirdi. "Leydi, Rhea, sizinle tanışabilmek için çok uzun zaman bekledim."

İçimde, kim olduğumu bildiğine dair rahatsız edici bir his vardı. Ani bir hareketle ClanFintan'ın sırtından indim ve Thalia'nın elini tutarak içten bir şekilde sıktım.

"Teşekkür ederim, sizinle tanışmak da çok güzel." Yakından bakıldığında, yüzünde göründüğü kadar da genç olmadığını gösteren izler ve göz kenarlarında hafif kırışıklıklar olduğunu görebiliyordum. O da elimi sıkarak karşılık verdi. "Gelin, hizmetkârlarımız size odanızı

gösterecekler. Biraz dinlenip kendinize geldikten sonra sizin için hazırladığımız ziyafete katılabilirsiniz." Arkasını döndü ve körlüğünün tek kanıtı olan fildişi bastonunu arada sırada yere vurarak, tapınağın kapılarını açmak için nazik ve kendine güvenli bir tavırla dik basamaklardan çıkarken dalgalanan pelerini pırıl pırıl parlıyordu.

O, herkesten daha çok görüyor, Kıymetlim. Zihnimde beliren sözcükler beni şaşırtmamıştı.

Geçtiğimiz koridorların yanında Epona'nın Tapınağı sade olarak adlandırılabilirdi. İnanılmaz derecede yüksek olan tavanlar, Başrahibe ve öğrencilerinin gerçeğe yakın bir şekilde resmedildiği kartonpiyerlerle süslenmişti. Üzerimizde uçuşarak cıvıldayan rengârenk kuşları görünce şaşırdım. Gösterişli odamızda, buharları tüten bir havuzu olan özel bir banyo vardı. Kocaman yatağın ayakucundan Thalia'nınkine benzeyen transparan bir elbisenin sarktığını fark ettim.

Ben mutluluk içinde cıvıldayınca ClanFintan gülümsedi.

"Ah, Tanrım! Uzun bir banyo yapacağım! Sırtımı sabunlamak ister misin?" Kirli binici kıyafetlerimi çoktan çıkarmış, yere gömülü havuza doğru yürüyordum.

"Eğer Thalia ve diğer Musa'ları tanıyorsam, uzun uzun banyo yapacak zamanımız yok." Gözlerinin bedenime arzuyla bakıyor olması beni sevindirmişti.

"Acele ederim." Bir banyoya bir de ona baktım. "Buraya gel, süngerimi seninle paylaşırım. Ama buraya sığmana imkân yok."

Gülümseyerek yeleğini çıkardı ve yüzündeki çapkın bakışla havuza doğru yaklaştı.

"Uslu dur." Islak süngerle eline vurdum. "Kıpırdama, at gibi kokuyorsun."

Bir süre birbirimize su sıçratarak eğlendikten sonra, ikimizin de temizlendiğine karar verdim ve kocam beni bir havluyla sardı. Küvetten sıçrattığımız suya basıp kaymamak için koluna sıkıca tutundum.

"Ortalığı berbat ettik," dedim kurulanıp yatağa doğru yürürken. Elbisenin transparan kumaşına dokundum.

ClanFintan yanıma geldi ve omuzlarındaki havluyu çıkararak nemli saçlarımı kurulamama yardım etti.

"O elbisenin içinde enfes görüneceksin." Eğildi ve boynumun kenarındaki hassas noktadan öptü.

Keyifle ürperdim; sonra arkama dönerek kollarına doğru yaklaştım ve başımı bedenine dayadım.

"Lütfen yarın dikkatli ol. Nuada..." Böylesine korkunç bir fenalığı kelimelere nasıl dökeceğimi bilemiyordum. "Kelimelerle anlatılamayacak kadar korkunç biri." Cümlenin sonunu zor getirebilmiştim.

"Sana dokunmasına izin vermeyeceğim."

"Biliyorum."

Bana daha sıkı sarıldı.

Kapı iki kere vuruldu ve biri seslendi. "Lordum, Leydim ziyafet başlamak üzere."

"Teşekkürler," diye seslendim. ClanFintan'ın kollarının arasından uzaklaşacaktım ki eğilip beni öptü.

"Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum. İşte bu nedenle korkuyorum."

Gülümsedi ve burnumun ucuna hafifçe vurdu. "Korkma."

Dönerek, yatağın üzerindeki elbiseyi almadan önce gülümsedim. Fakat içimdeki boşluk duygusundan bir türlü kurtulamıyordum ve bu duygunun ilk defa açlıkla bir ilgisi yoktu.

Muazzam büyüklükteki ziyafet salonuna doğru giden kalabalığın içine karıştığımızda ClanFintan elimi tuttu. Garson bayanları izleyen Kentaur'ların yüzleri gülüyor, rahat ve mutlu görünüyorlardı. Yirmi dört saat içinde savaşa gireceklerini düşünmek zordu.

Ziyafet salonuna girdiğimizde, salonun muhteşemliği karşısında nefesim kesilmişti. İçerisi masalar ve divanlarla doluydu ve her yerde yemek ve şarap vardı fakat gözlerim tavana kaymıştı. Yüksek, kubbeli tavandan en az bir düzine, devasa avize sarkıyordu. Tavanda, pırıl pırıl mücevherlerden takımyıldızlarının yaratıldığı gece resmedilmişti. Tüm oda parıldıyor, resmedilen gökyüzünde yıldızların hareket ediyormuş gibi görünmesini sağlıyordu.

Masanın başındaki yerimize doğru yönlendirilirken, "Burası sihirli olmalı," diye fısıldadım ClanFintan'a.

"Evet," diye karşılık verdi fısıldayarak, "Musa Tapınağı'nda her zaman sihir vardır."

"Vay be!" Kısık sesle konuşabilmem için bana doğru eğildi. "İşte *bu* inanılmaz!"

Gülümserken gözleri parlıyordu; başımdan öptü. "Sihrin hayata çok benzediğini anlayacaksın; en iyi armağanları hiç beklemediğin anlarda alırsın."

"O halde bu salon harika bir armağan." Tıpkı yeni hayatım gibi diye sessizce ekledim ortadaki masaya doğru yürürken.

"Ah, Leydi Rhea, ClanFintan! Lütfen bize katılın." Thalia, tahta benzeyen koltuğu ve başka bir kadının koltuğu arasındaki büyük divanı işaret etti. Victoria'nın Thalia'nın diğer tarafındaki divana yerleşmiş olduğunu görünce sevindim.

Bize ayrılan divan, her yemekte olduğu gibi ClanFintan'ın arkasına yaslanabileceği ve benim de onun yanına ilişebileceğim gibi ayarlanmıştı.

Hakkımızda nasıl bu kadar şey bilebildiğini merak ettim.

Sanki zihnimi okumuş gibi, "Ondan da fazlasını biliyorum, Shannon," dedi. Sesimizin duyulmaması için bana yaklaşarak konuşmuştu.

Şaşkınlık içinde, kafam karışmış bir şekilde ona bakarken beni göremediğini hatırladım ve bir şeyler gevelemeye başladım. "Fakat... ben..."

Bulaşıcı kahkahası yeniden duyuldu. "Korkma, Epona'nın *gerçek* Seçilmişi'nin nihayet gelmiş olmasından dolayı çok memnunum, herkes gibi."

"Ah," dedim, beni tamamen aşan bu yorum karşısında. Yüzünde birden bir endişe ifadesi belirdi ve çabucak açıklamaya girişti. "Anlayamadığın şeyler konusunda endişe etme. Tanrıçan seninle. Önemli olan da bu." Nazik bir tavırla elime hafifçe vurunca birden bana annemi hatırlattı. Boğazımda beklenmedik gözyaşlarımın düğümlendiğini hissettim.

"Sorun nedir, evlat?" diye sordu.

"Yalnızca burada olmaktan mutluyum o kadar."

Kendinden emin bir tavırla uzandı ve tıpkı annemin yapabileceği bir hareketle yanağıma dokundu. "Acıkmış olmalısın." Ellerini birbirine vurdu ve hizmetkârlar ellerinde, üzeri buharı tüten yemeklerle dolu olan tepsilerle salonda dolaşmaya başladılar.

İçi doldurulmuş leziz bıldırcını mideme indirirken Vic'e göz kırptım. "Tüm bu yemekleri sen mi öldürdün?"

"Bu gece değil, Rhea." O da bana göz kırptı. "Teklif ettim ama bizi bekledikleri için çoktan hazırlık yaptıklarını söylediler. Bu nedenle senin," kaşlarıyla imalı bir şekilde ClanFintan'ı işaret etti, "giyinmeni beklerken bir kadeh şarap içerek kendimi şımartmak zorunda kaldım."

"Kes şunu, seni kötü şey," diye kıkırdadım. "Ne diyebilirim ki, o çok iri olduğundan," ben de imalı bir şekilde kaldırdım, "yıkaması uzun sürüyor." Ve iki kız arkadaş gibi kahkahalara boğulduk. ClanFintan kasti olarak bizi duymazlıktan geliyordu fakat Thalia da kahkahalarımıza eşlik etti.

Bir sonraki yemekler servis edildiğinde Sila'nın salona girdiğini ve bizim masaya doğru yönlendirildiğini fark ettim ve çiçek hastalığı tehdidini tamamen unuttuğumu hatırlayınca utandım. Sila, Victoria'nın yanında kendisine ayrılan yere oturmadan önce, Thalia'yla konuşmak için durdu.

"Salgını tamamen kontrol altına almış gibi görünüyorsunuz." Sesi saygı doluydu. "Melpomene size, gençlerden hiçbirinin durumunun kötüleşmediğini ve bataklık civarındakilerin de çok yakında yola çıkacak kadar iyi olacaklarını iletmemi istedi." Devam ederken kaşlarını kaldırdı. "Fakat Terpsikhore hastalandı ve bu gece ziyafete katılamayacak."

"Teşekkürler, Sila. Lütfen dinlen ve gücünü toparla."

Eğilerek ClanFintan'a, "Terpsikhore evlilik törenimizde dans eden Musa değil miydi?" diye fısıldadım.

"Evet," diye cevap verdi alçak sesle.

"Ve Melpomene de Trajedi Perisi'dir." Thalia bana doğru eğilerek cevap verince şaşırmıştım. "Bir hastalık söz konusu olduğunda iş başında olması gerekir."

"O halde çiçek hastalığını biliyorsunuz, öyle mi?"

Thalia sakin görünüyordu. "Ufasach Bataklığı'ndan hastalık çıkması sıradışı bir şey değildir, ayrıca daha önce de çiçek hastalığıyla uğraştık. Fakat Epona'nın Tapınağı'na kadar yayılmış olmasına üzüldük."

"Hastaları karantinaya aldık, şifacımız da her şeyin kontrol altında olduğunu söylüyor."

"Harika." Kristal kadehinden bir yudum şarap içti ve yalnızca benim duyabileceğim bir şekilde kısık sesle devam etti: " Eşinin yanında oturanın Şiir Musası Calliope olduğunu bilmek istersin sanırım. Onun yanında ise Tarih Musası Cleio oturuyor." Devam etmeden önce başını eğerek dinledi. "Bize en yakındaki masanın başında, yakın zamanda kardeşini kaybetmiş olan Dougal'ı eğlendiren Aşk Şiirleri Musası Erato oturuyor."

O masaya doğru bakınca, Erato neşeli bir şekilde konuşurken Dougal'ın dikkat kesilmiş yüzünün parladığını görünce sevindim.

"Savaşçıların liderleriyle birlikte oturan, menekşe rengi elbiseli Şarkı, Etkili Konuşma ve Geometri Musası Polyhymnia ve her zamanki gece rengi kadife kıyafetini giyinmiş olan Astronomi ve Astroloji Musası Urania."

"Evet, her şey tamamen anlattığın gibi."

"Dans Musası Terpsikhore'nin hastalandığını zaten öğrendin..." Üzüntü içinde sesini alçalttı. "Ve Lirik Şiirler Musası Euterpe de iki gün önce hastalandı."

"Çok üzgünüm. Terpsikhore evlilik törenimizde dans etmişti. Çok güzeldi."

"Eğer tanrıçası izin verirse yine güzel olacak."

"Thalia, tüm bunları bana açıkladığın için teşekkür ederim. Beni kabul ettiğin için de."

"Rica ederim, evlat." Bedenini biraz dikleştirdi, gülümseyerek ellerini bir kez daha birbirine vurdu. Tüm salon beklenti içinde sessizliğe gömüldü. "Cesur Kentaur savaşçılarımızı eğlendirelim." Gülümsemesi avizeler kadar parlaktı. "Ve tüm Tanrıçalarımız yarın sizinle olsun."

İlk ayağa kalkan Peri Erato oldu. Bir çiftçi kızın Klan liderinin oğlunun kalbini çalması ve sonra çocuğun evlenmek için babasını razı etmeye çalışmasını anlatan dokunaklı bir şarkı söylemeye başladı.

Sayısını hatırlamadığım kadar çok lezzetli yiyeceğin tadına baktıktan sonra sonunda doydum ve Musa'ların yeteneklerinin ve leziz kırmızı şaraplarının tadını çıkarmak için kocamın göğsüne yaslandım.

Erato'nun ardından çıkan Calliope, ustalıkla okuduğu destansı şiirinde ilk Kentaur başşaman'ı anlattı ve şiiri seyircisinden yeri göğü inleten bir alkış aldı. Sonra Polyhymnia, bana Enya CD'lerinden bi-

rinde duymuş olabileceğim, akıllarda yer edecek güzellikte bir şarkı söyledi. Davul sesi eşliğinde salona giren birkaç dansçı erotik danslarına başladığında göz kapaklarımın ağırlaşmaya başladığını hissettim.

ClanFintan'ın kolları beni sardığında uykumu açmaya çalıştım.

"Şişt, uyu küçüğüm." Thalia'nın anaç sesi yarı uyanık zihnimde gezindi. "Tanrıçan seni çağırıyor."

Ve karanlık beni sardı.

Bu sefer uyuyan bedenimden beni yavaş yavaş çıkartan şey güzel bir rüya değildi. Bunun yerine bedenimin, *Gel!* emrine karşılık olarak pırlantalarla süslü kubbeli tavandan yukarıya ok gibi fırladığını hissettim.

Devasa tapınağın tepesinde durunca bir an odaklanmakta zorlandım. Tapınak puslu ve karmaşık görünüyordu ve gecenin, beraberinde dağlar ve nehirler gibi bildik işaretleri saklayan bulutları da getirdiğini fark ettim. Fakat gecenin içinde etrafımı kahkahalar ve müzik sarıyordu. Kötü havaya rağmen Musa'ların tapınağı birlik ruhuyla canlanmıştı; başka bir deyişle ortam harikaydı.

Çok geçmeden bedenim batıya doğru hareket etmeye başladı. Laragon Kalesi'ni Musa'ların Tapınağı'ndan ayıran arazinin üzerinden geçerken havada asılı duran bulutlardan altımdaki yeşillikleri ara sıra görebiliyordum. Midemde rahatsız edici bir şey hissetmeye başladığımda henüz çok fazla uzaklaşmamıştım.

Bedenim yavaşladı, sonra durdu.

Kalbim deli gibi atıyordu ve şakaklarıma vuran kanın sesini duyabiliyordum. Altımda tapınak arazisinin batı kenarının tam dışındaki puslu arazileri Fomorian ordusu doldurmuştu. Bir haşere gibi kayarcasına attıkları uzun adımlarla sessizce yaklaşıyorlardı.

Hayır! Ruhumun yeniden bedenime dönmesini dileyerek gözlerimi kapadım...

Birden sıçradım ve çığlığımla güzelim dansı yarıda kestim. "Hayır!"

"Rhea!" ClanFintan bana uzandı. "Ne oldu?"

Nefes almaya çalıştım, bedenim şiddetli bir şekilde titriyordu. "Geliyorlar! Şimdi! Fomorian'lar tapınağa varmak üzereler."

Salonda birden kargaşa çıkmıştı. ClanFintan ayağa fırladı, kolunu kaldırdı ve sessiz olunması için bağırdı. Kentaur ve insanlar emre uydular.

"O halde zaman geldi," dedi Kentaur'lara, tecrübeli bir lider edasıyla. "Grup liderleri, savaşçılarınızı batıdaki çayırda toplayın. Dougal, en hızlı habercimizi Fomorian hattını geçerek insanlara ulaşması için gönder. Yardımlarını beklediğimizi söyle. Posta güvercinlerini de aynı mesajla sal. Ve Kentaur'lar, unutmayın, hattımızı yarmamaları gerekiyor."

Kutsa onları, Kıymetlim.

Birden sakinleşmiştim ve sesim koskoca salonda yankılandı: "Sizin cesaretinize güveniyoruz. Sizler yüreklisiniz. Bunu biliyorum çünkü cesaret, kadınları bastıran ve erkekleri hazırlıksız vuran pençelerin ve dişlerin ilkelliğiyle ölçülemez. Cesaret, görev bilincinden, iyilik ve doğruluğu kararlı bir şekilde savunmaktan doğar. Ve karşımda gördüğüm de bu; asaletiniz ve bölünmezliğiniz. Epona'nın inayeti ve merhameti sizinle olsun. Çünkü benim sevgim sizinle."

Kubbeli tavanda, "Yaşa Epona!" sesleri yankılandı. Sonra salon birden hareketlenen Kentaur'larla karıştı.

Enkarne Musa'lar, Thalia'nın yanına gittikler. Kör rahibenin yüzünde sakin bir ifade vardı. Etrafındaki kadınlarla sakin bir şekilde konuşmaya başladı.

"Rahibeler, öğrencilerimiz burada toplanmaları gerektiğini biliyorlar. Onları meşgul edin, bu onların sakin kalmalarını sağlayacaktır." Rahibeler Thalia'ya katıldıklarını belirten bir şeyler mırıldandılar ve Kentaur'lar çıkarken içeri girmeye başlayan genç öğrencileri çağırmaya başladılar.

"Bayan Thalia," diye seslendi Sila, Rahibeye, "öğrencilerinizden bol miktarda su kaynatmalarını ve sargı için çarşafları küçük parçalara ayırmalarını isteyin. Ben hastaları kontrol edeceğim ve olanları onlara da anlatacağım. Sonra yaralılar için hazırlık yapmalarına yardımcı olmak üzere buraya geri geleceğim."

"Teşekkürler, Sila."

"Victoria!" ClanFintan, Avcı'yı yanına çağırdı. Kolunu onun omzuna koydu ve gözlerine bakarak konuşmaya başladı. "Ben burada yokken karımı sana emanet ediyorum."

Vic elini onunkinin üzerine koydu. "İçin rahat bir şekilde savaş, arkadaşım. Rhea'yı hayatım pahasına koruyacağım."

ClanFintan kolunu omzuma doladı ve beni diğer kadınlardan biraz uzağa doğru götürdü. Bir anlığına yalnızca birbirimize baktık, sonra eğildi ve dudakları, dudaklarımı örttü. Dudaklarının tadı ve sıcaklığı içinde boğulmak istercesine ona iyice yapıştım. İstemeden de olsa geri çekilerek yüzümü ellerinin arasına aldı. Dudaklarımın titrediğini hissediyor, gözyaşlarımın düşmemesini dileyerek gözlerimi kırpıştırıyordum. Onu savaşa mızmız bir korkak gibi göndermek istemiyordum.

"Bu dünyaya seni sevmek için geldiğimi asla unutma. Sen en az ruhum kadar benim de bir parçamsın. Eğer sen güvende olursan, benim bir yanım da her zaman güvende olacaktır."

"Hayır, işler öyle yürümüyor." Sesimin telaşlı çıktığını biliyordum fakat kendimi tutamıyordum. "Sana hiçbir şey olmamalı. Bana "sen güvendeysen ben de güvendeyim" saçmalıklarını anlatma. Eğer sen *gerçekten* iyi değilsen tüm bunlar koca bir saçmalık." Ellerimi ellerinin üzerine koydum. "Yaşayacağına ve bana geri döneceğine söz ver. Yoksa buna dayanamam."

"Rhea, sen..."

"Söz ver!" dedim beni bile şaşırtan bir hiddetle.

"Söz veriyorum." Beni sertçe kendine çekti ve dudaklarını başımın üzerine bastırdığını hissettim. "Victoria'nın yanında kal. Her şey bittiğinde seni bulacağım." Beni bıraktı ve arkasına bakmadan odadan çıktı.

Victoria yanıma gelirken toynaklarının mermer zemine sertçe vurduğunu duyabiliyordum.

"Thalia bana tapınağın çatısına hangi yoldan ulaşabileceğimizi söyledi. Biraz zor olabilirmiş ama yine de tırmanabilirmişiz. Haydi, gidip olanları yukarıdan izleyelim."

"Hava karanlık." Sesim donuktu.

"Karanlık uzun sürmez. Birkaç saat sonra şafak sökecek."

Diğer Avcıların da odaya girdiğini gördüm. Ölümcül görünen oklarla dolu bir dizi etkileyici tatar yayı ve ok kılıfı taşıyorlardı. Sessiz ve mağrur yürüyüşleri, duygusuz halimi biraz olsun kırmıştı.

"Vic, bu elbiseyi çıkarıp yeniden binici kıyafetlerini giymem gerekiyor."

Anlayışla başını salladı. "Seni burada bekleyeceğiz." Aceleyle ziyafet salonuna geri dönerken, ortalığın çoktan düzenlendiğini söylemek mümkündü. Öğrenciler sessizce ziyafetten kalanları toparlıyor, masaları salonun kenarlarına doğru çekiyorlardı. Duvarlara gömülü şöminelerin üzerine birkaç büyük kap asılmıştı. Rahibeler, genç öğrencilerinin aralarında dolanıyor, arada sırada duraklayarak sakince ortalığı yatıştıracak sözler söylüyorlardı. Victoria ve Epona'nın Tapınağı'ndan tanıdığım beş avcının, odanın bir ucunda durduklarını gördüm. Vic eliyle onlara katılmam için işaret etti. Salonun diğer tarafına doğru yürürken Thalia beni durdurarak elime uzun, bronz bir boru verdi.

"Görebilmene yardımcı olur," diye açıkladı.

Küçük teleskobu aldım ve ona teşekkür etmeye çalıştım fakat çoktan uzaklaşmış ve gergin görünen bir grup genç kızla konuşmaya başlamıştı.

Avcılar kıvrılarak yukarıya çıkan sarmal merdivene açılan çıkış kapısının eşiğinde duruyorlardı.

"Gel, Thalia bu merdivenin çatıya çıktığını söylüyor." Tehlikeli denebilecek kadar küçük basamakları çıkmaya başlayan Victoria'nın arkasından ben ve diğer Avcılar takip ediyorduk.

Geçit dardı. Avcılar iki kollarını yana açtıklarında iki taraftaki duvara dokunabiliyorlardı ki dar sarmalda ilerlerken manevra yapmaları gerektiğinde de aynen söylediğimi yapıyorlardı.

"Eğer ayağın takılır da geriye düşersen beni ezersin," dedim Victoria'ya.

Başını çevirmeden, "Avcıların ayakları takılmaz," dedi.

"Bu iyi haber," diye mırıldandım.

Arkamdan gelen ve isminin Elaine olduğunu düşündüğüm avcı küçük bir kahkahayla karşılık verdi. Hayır, kesinlikle gergin görünmüyorlardı.

Merdivenin hiç bitmeyeceğine inanmak üzereyken Victoria başka bir oymalı eşiğe yöneldi. Bizler geçebilelim diye kenara çekilirken, çatıya vuran toynaklarının sesini duyabiliyordum.

Kubbeli çatıyı saran başka bir dar geçide gelmiştik. Aslında bir atın sığabileceği bir genişlikte olmadığı için Avcılar birbirlerinin yanından geçerken kenarlara yanaşıp duvarları kucaklamak zorunda kalıyordu. Dış duvar korkuluklarla çevriliydi. Her iki parmaklığın arasında, içleri tapınağın dış duvarından geniş yapraklı yeşil şelaleler gibi aşağıya uzanan, sardunya ve sarmaşıklarla dolu olan çömlek çiçeklikler vardı.

Şafaktan önceki loş ışıkta Victoria çatıyı inceledi.

"Burası bir bahçe olarak yapılmış, müdafaa için değil." Avcı'nın sesinden canının sıkıldığı belli oluyordu.

"Burası askerler için değil, kadınlar için yapılmış bir okul, Vic." Kendimi Musa'yı korumak zorunda hissediyordum. Sonuçta burası Rhiannon'un üniversitesinin bir dengiydi ve kimsenin Illinois Üniversitesi (bastır Illini!) ile alay etmesine istemezdim.

Vic iğrenmiş gibi bir ses çıkarttı ve hemen ardından aynı ses başka bir avcıdan daha geldi.

"Dağılın. Birbirinizden birkaç adam boyu uzaklaşın ve batıya doğru dönün. Ordular göründüğünden bana haber verin." Avcılar, dediğini yapmak üzere harekete geçtiler. Ben de onun hemen yanındaki yerimi aldım.

Loş karanlığın içine doğru bakınca endişelendim.

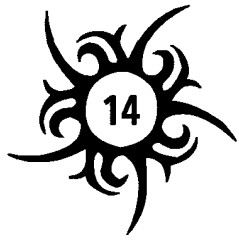
"O harika bir savaşçı," dedi Vic.

"Harika savaşçıların da kesilen yerleri kanar." İçimi çektim. "Belki de uyumaya çalışmalıyım, böylece yükselen ruhum onu bulabilir."

"Senin varlığını hissedebilir," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Dikkatini dağıtabilirsin."

"Beklemekten nefret ediyorum."

Vic de bana katılırcasına başını salladı.

Ses çıkarmadan oturuyorduk. Herhangi bir çatışma sesi olup olmadığını duyabilmek için kulak kesilmiştim fakat duyabildiğim tek şey, sarmaşıkların arasından esen hafif rüzgârın fısıltısı ve arada sırada öterek masum bir coşkuyla yeni günü selamlayan tarlakuşuydu.

Arkamızdaki gökyüzü aydınlanmaya başlamış, gri renk solmuş, yalnızca izleri kalmıştı. Görünüşe bakılırsa, bir gece önceden kalan bulutların gitmeye niyeti yoktu ve bataklık tarafından süzülerek gelen tuhaf bir sis tapınağın üzerinde asılı kalmıştı. Aklıma gelen düşünceyle birden sıçradım.

"Carolan, Fomorian'ların gündüz vakti ortalıkta gezmekten hoşlanmadıklarını söylemişti. Buna rağmen bugün saldırmalarının nedeni bu lanet hava olmalı."

Yüzü asılan Victoria başını salladı.

Kuzeydeki dağlar bir an görünüp sonra yeniden kayboldular. Teleskobun lensini kaldırarak gözümü dayadım ve en yanındaki dağın sisli kısmı netleşene kadar teleskobun ortasındaki çemberi çevirdim. O tarafta herhangi bir yaratık görünmüyordu. Henüz.

Teleskobu uçsuz bucaksız ormana doğru çevirdim. Bulutların gölgelediği orman, derin bir uykuda ve zararsız görünüyordu. Döndürmeye devam edince, arada sırada yeşilliğin arasından Ufasach Bataklığı'nın başladığı yeri görebildim.

Victoria bağırdığında henüz bir turu tamamlamamıştım. "Orada!"

Teleskoptan gözümü çekerek Victoria'nın batıyı işaret ettiği tarafa bakınca ufka yayılan siyah bir karaltı gördüm. Ellerimin aniden titremeye başlamasına şaşırarak gözümü yeniden teleskoba yerleştirdim.

"Al." Teleskobu Vic'e uzattım. "Benim yerime sen bak, ellerim titriyor."

Avcı teleskobu elimden alarak sakin bir tavırla gözüne tuttu ve benim az önce yaptığım gibi çemberi çevirerek lensi odakladı.

"Orası okçularımızın arka sırası," dedi gözlerini teleskoptan ayırmadan.

Sırtlarında tehlikeli görünen uzun yaylar ve uzun, sivri uçlu oklarla dolu kılıflar taşıyan Kentaur'ları daha önce gördüğümü hatırladım.

"İyi okçular mıdır?" diye sordum.

"Woulff'un adamlarını saymazsak, Partholon'daki en iyi okçulardır."

"Keşke Woulff da burada olsaydı."

"Bence de." Bakmaya devam etti. "Savaşçılar henüz Fomorian'larla karşılaşmamış olmalı. Okçuların yaylarını gökyüzüne çevirmiş atışa hazır beklediklerini görebiliyorum." Bir kez daha odaklamaya çalıştı. "İşte, savaşçılarımızın oluşturduğu hattı görebiliyorum. Okçuların işlerini bitirmelerini bekliyorlar."

Dikkat kesilmiş, batıya doğru bakarken yağmur çiselemeye başladı. Uzaktaki okçu hattını görebiliyordum ve yağmur damlaları birer ok gibi içeriye, dışarıya ve aşağıya aralıklarla düşüyor, sanki bulutlardan ölüm yağıyordu. Okların arasında, okçu hattında bir şeylerin arada sırada parıldadığını fark ettim.

"O parıltı nedir?"

"Kentaur'larımız kılıçlarını çektiler," diye açıkladı. Sırtımdan aşağı doğru bir ürperti hissettim.

"Yaklaşıyorlar." Sesi donuk geliyordu ve Avcıların kendisini duyabilmesi için bağırarak konuşuyordu. Onu dinlerken, sanki garip bir televizyon programı izliyormuşuz gibi birden yabancılaştığımı hissettim. Kocamın orada parıldayan kılıçların bir parçası olduğuna inanmak benim için zordu.

"Şimdi ne oluyor?"

Teleskobu gözünden çekerek bana uzattı. "Savaş başladı."

Ellerimin titremesini önleyen parmaklıkların üzerine çekilmiş tırabzana dirseklerimi dayadım ve lensin üzerindeki ıslaklığı sildim. Sonra teleskoba gözümü dayadım ve ilerideki manzaraya odakladım.

Kasvetli sabahın içinde Kentaur'ların hareket halindeki hattını görebiliyordum. Okçular ayrılmış ve Kentaur'ların kılıçlarını sallayarak sağ ve sol kanatlarla birleştiği yerlerde hat kalınlaşmıştı. Kentaur'lara tek tek odaklanmaya çalıştım fakat çok uzaktalardı. Bir tane bile Fomorian göremiyordum, yalnızca oluşturdukları hat bazı bölgelerde ileriye kıvrılırken ve bazı bölgelerde de geriye çekilirken Kentaur'ların hareket eden, uzanan, kıvrılan sırtlarını görebiliyordum.

"Neler olduğunu anlayamıyorum." Gözümü lensten ayırarak teleskobu Vic'e uzattım.

"Saatlerce bu şekilde devam edebilir." Hafifçe gülümsedi. "Şahit olduğun ilk savaş her zaman en kötüsüdür."

"Yapabileceğimiz tek şey burada durup olanları seyretmek mi yani?" diye sordum.

"Yapabileceğimiz tek şey bu."

Aynen öyle yaptık. Öğle saatlerine yaklaşırken, beş genç öğrenci bize etli ve peynirli sandviç ile tatlı şarap tulumları getirdiler.

"Thalia'ya durumda bir değişiklik olmadığını söyle," dedim kızlardan birine. "Zaten biliyor, Leydi Rhinannon," dedi çatıdan ayrılırken.

"Thalia birçok şey görür," dedi Vic.

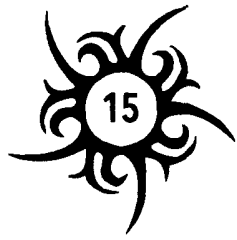
"Bundan eminim."

Sırayla teleskoptan bakarak yemeğimizi yedik. Sandvicimi bitirmek üzereyken sıra bana gelince sağımda duran Avcı Cathleen teleskobu bana uzattı. Boğazımı temizlemek için tatlı şaraptan birkaç yudum içtim ve sonra lensi gözüme doğrultarak savaş alanı netleşene kadar çemberi çevirdim.

Ve birden yediklerim ağzıma geldi.

"Vic!" Avcı aceleyle yanıma geldi. Teleskobu ona verdim. "Hat açılıyor."

Lensi gözüne doğrulttu ve dikkatle baktı. Nefesi kesilmiş, hareketsiz kalmıştı. "Kentaur hattı geçilmiş." Sesi ölüm çanlarını andırıyordu. "Bu kadınlara çok kötü şeyler olacak."

"Hayır!" Kolundan yakaladım. "Fomorian'lar sudan geçemez. Akan suyun ayaklarını yerden kesmesi onlara dayanılmaz bir acı verir. Eğer kadınları köprüden nehrin karşı tarafına geçirebilirsek güvende olurlar."

Teleskobu bana uzattı ve ben odaklamaya çalışırken diğer Avcılara emirler yağdırmaya başladı.

"Kadınları köprünün karşısına geçirmemiz gerekiyor. Yaratıklar savaşçılarımızın hattını aştılar. Kadınların güvende olmasının tek yolu köprüyü geçmeleri. Onların güvenli bölgeye geçmelerine yardım edin. Şimdi!"

Avcılar tehlikeli merdiven boşluğuna doğru ilerlerken yol vermek için parmaklıklara iyice yaklaştım ve dehşet içinde teleskoptan baktım. Kentaur'ları sayıca bastıran Fomorian'ların kanatlı bedenlerini görebiliyordum. Artık arada belirgin bir hat yoktu, onun yerine savaş bize doğru yaklaşırken birbirine girmiş bedenler vardı. Hâlâ Kentaur'ları tek tek ayırt edemiyordum fakat yaratıkların kılıçlarla parçalandığını ve gruplar halindeki yaratıklar topluluktan ayrılarak tek kalan savaşçıların etrafını sararken Kentaur'ların pençe darbeleriyle yere düştüklerini görebiliyordum. Seyrederken, çok sayıda yaratığın katledildiğini fakat yerine daha fazlasının geldiğini ve Kentaur'larla aynı boya ulaşmak için ölen yandaşlarının bedenlerini kullandıklarını fark ettim. Dalga dalga gelen pençe ve dişler Kentaur'ları delip geçiyordu. Geri çekilmekten başka çareleri yoktu.

"Gel, Rhea, yapacak işlerimiz var."

"Onu göremiyorum!"

"Rhea, seni bulacağını söyledi. Burada kalıp seyretmenin sana bir faydası yok. Kadınları karşıya geçirmemize yardım edebilirsin."

İstemeyerek de olsa teleskobu indirdim ve savaş alanına arkamı döndüm. "Haydi, kadınları buradan çıkartalım." Hemen arkamdan gelen Victoria'yla birlikte aceleyle çatıdan uzaklaştım.

Ziyafet salonuna girdiğimizde, kızların korku dolu fısıldaşmaları kesildi. Thalia yavaş yavaş yürüyerek yanımıza geldi.

"Kentaur ordusu Fomorian'ları durduramadı. Tapınağı istila edecekler," dedim sesimin ne kadar sakin olduğuna şaşırarak.

"Evet, Tanrıçam da bana böyle söyledi. Ne yapmamız gerekiyor?"

"Tüm kadınları hemen köprüye götürmelisiniz. Fomorian'lar Geal Nehri'ni geçemezler. Nehrin karşı tarafına geçerseniz güvende olursunuz."

Sila'yı bulmak için odaya göz gezdirdim.

"Sila, hastaları yataklara al, Avcılar onları taşıyacaklar."

Şifacı Kentaur başını salladı ve odadan çıktı. "Şu anda harekete geçmeliyiz, Thalia, ordunun fazla zamanı kalmadı."

"Hanımlar..." Thalia'nın asil sesi salonu doldurdu. "Rahibeleri köprüye kadar takip edin; tapınağımızı terk etmemiz gerekiyor. Kendinizden başka bir şey götürmeyin." Sonra başını yana eğdi ve o çok iyi bildiğim iç sesini dinlerken odada çıt çıkmadı. "Tanrıçam, bu çok sevdiğimiz tapınağımızı son görüşümüz olmayacağı konusunda beni temin ediyor, kaybettiklerimizi geri alacağız. Şimdi, hemen, tapınağı terk ederken cesur Kentaur'larımız bize nehrin karşısında katılmaları için en içten duamızı edelim."

Çıkış kapılarına aceleyle giden her rahibeyi düzenli bir şekilde gruplanmış öğrencileri takip ediyordu. Erato, Thalia'nın elinden tuttu ve birlikte arkada kalanları acele ederek diğerlerine yetişmeleri için uyardılar.

Thalia harika bir lise öğretmeni olabilirdi. (Fakat maaşının büyük kısmı kesintiye uğrayabilirdi.)

"Sen de onlarla gitmelisin, Rhea," dedi Vic.

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Hastaları taşımaya yardım edeceğim." Avcı arkadaşları çoktan Sila'nın çıktığı kapıdan çıkmaya başlamışlardı.

"Seninle kalacağım." Karşı çıkmasına fırsat vermeden, "ClanFintan senin yanında kalmamı söyledi," diye hatırlattım.

İçini çekerek, "O halde buraya gel, eğer sırtıma binersen daha hızlı hareket edebiliriz." Tıpkı ClanFintan gibi, Vic benim kolumu, ben de onunkini kavradım ve beni kolayca parlak tüylü sırtına çıkardı. Avcıları izlemek için kapıya doğru hızla atılınca ben de omuzlarına sıkıca tutundum. Köşeleri fişek gibi döndük ve şık duvarların önünden hızla geçtik, sessiz tapınağın içindeki ayak seslerini takip ettik. Çok geçmeden açık bir kapıdan dış bahçeye çıkınca önümüzden hızla çıkarak avluyu geçen başka bir Avcı'nın arkasındaydık. Victoria birkaç uzun adımda arayı kapattı.

"Çok hızlısın," diye bağırdım kulağına.

"Ben Başavcı'yım," diye seslendi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Burnuma o tanıdık koku geldiğinde diğer Avcılara yetişmiştik. Vic de ben de yüzümüzü buruşturduk.

"Burası olmalı," dedim içinde koştuğumuz grup büyük bir kapıya geldiğinde.

Vic'in sırtından indim ve o da kapıyı açtı. Odanın tam ortasında duran Sila hastaların yataklarından kalkmalarına ve kalın, battaniye görünümlü ot yataklara geçmelerine yardım ediyordu. Biz girince başını kaldırarak bize baktı.

"Kapının yanındakiler taşınmaya hazırlar," dedi ve tüm ağırlığıyla koluna yaslanmış ve yüzünde sivilce izleri olan gençle ilgilenmeye koyuldu.

"Beklediğimden de fazla sayıda hasta var." Victoria Kentaur'larıyla alçak sesle konuşmuştu. "Hızlı çalışın, Avcılar."

"Sila!" dedi Vic. "Çok az zamanımız var." Sila'nın gözleri büyümüştü fakat şifacı Kentaur'un sakin sesi, gözlerindeki endişeyi yansıtmıyordu. "Dinleyin, hanımlar!" Oda birden sessizleşti. "Durumu iyi olanlar Avcıların sırtında gidecek. Ata binebilecek olanlarınız ayağa kalksın." Yaklaşık bir düzine kadın yavaş yavaş ayağa kalktılar.

Avcılar hemen ayağa kalkan kadınların yanlarına gittiler. Ben de arkalarından giderek hasta kızları Kentaur'ların üzerine bindirmeye yardım ettim. Avcılar tek tek odadan çıkmak için kapıya yöneldiklerinde

siyahlar içinde, uzun boylu bir kadın onları kutsadı ve düşmemeleri için sıkı tutunmaları konusunda onları uyardı.

"Rahibe," dedi Sila, son avcı da kapıdan çıktıktan sonra. "Siz de onlara katılarak nehri geçmelisiniz."

"Bu oda tamamen boşalmadan bir yere gitmiyorum," diye duygu yüklü bir cevap verdi.

Bu Trajedi Musa'sı Melpomene olmalıydı. Gözlerimi devirerek, "Hiç şaşırmadım," demek istedim ama bunun biraz kaba olacağına karar verdim.

Başka bir genç kızın yatağından kalkmasına yardım ederken, yastıklara yaslanmış siyah saçlı bir kadın dikkatimi çekti.

Neredeyse ona Michelle diye seslenecektim fakat son anda kendime hâkim oldum. "Terpsikhore." Yatağının başında durarak onu inceledim. "Ata binecek kadar iyi görünüyorsun. Lütfen bir sonra gelecek olan Avcı'ya bin."

"Önce öğrencilerim çıksın." Gözleri ateşten parlıyordu ve yanakları kızarmıştı. Görünüşe bakılırsa hastalığın ilk safhasındaydı.

"Sana orada ihtiyaçları var." Onu ikna etmeye çalıştım fakat çenesini o tanıdık, inatçı ifadesiyle sıktığını fark ettim. (Genellikle yalnızca 40 dolarlık bir kazağa parası yetiyorken 250 dolarlık ipek bir bluz için inat ederdi fakat Terpsikhore'ninki de aynı sabit inattı.)

"Buradan en son çıkanların da bana ihtiyacı olacak."

"Pekâlâ." Zamanımı onunla tartışarak geçirmemem gerektiğini biliyordum. "Fazla zamanımız kalmadığında arkanı kolla o halde. O şeyler tarafından yakalanmayı istemeyeceğine eminim." Uzaklaşmaya başladığım sırada sesini duyunca durdum.

"Rhiannon, sizin değiştiğinizi duydum."

"Evet, artık eskisi gibi değilim."

"O halde size en içten duygularımla mutlu bir evlilik dilerim." Bu seferki dileğinde gerçekten samimiydi.

"Teşekkür ederim." Ona gülümsedim ve hasta kızları hazırlamaya geri döndüm. Mantıklı davranarak nehri geçeceğini umuyordum, yaratıklar onu yakalarsa ona neler olacağını düşünmek bile istemiyordum. Teninin parlak kırmızı rengi dışında hâlâ nefes kesecek kadar güzeldi.

Âdeta bir hayalet kadar sıska bir kızı yatağından kaldırırken onu güldürmek için sırılsıklam olsa ve cebine bir sincap da koysa yine de kırk kiloyu geçemeyeceğini söyledim. O sırada Avcılar yere vuran ayak sesleriyle ikinci tur için geri dönmüşlerdi. Taşıdığım kız birden ondan hiç ummayacağım kadar güçlü bir sesle bağırdı. Başımı kaldırınca, Dougal'ın açık kapıdan kendisini içeriye attığını gördüm.

"Nehri geçin, hemen!" diye bağırdı nefes nefese kalmış bir halde. Savaşçılar ellerinden geldiği sürece yaratıkları tapınaktan uzak tutmaya çalışıyorlar fakat hemen arkamdaydılar." Bedeni titriyordu ve her tarafı kan lekeleriyle doluydu. Omzunun kenarında ciddi bir yarık vardı ve yanağındaki kesikten kan sızıyordu. Ölen kardeşine o kadar benziyordu ki gözlerime dolan yaşları zor tuttum.

Sila hemen onun yanına koşarak yaralarını incelemeye başladı.

Odanın gürültüye boğulduğu ve herkesin panik içinde hareketlendiği sırada uzun boylu Rahibe, Melpomene siyah pelerinli kollarını kaldırdı ve ellerini birbirine vurarak bir kıvılcım topu çıkardı.

Evet, burada kesinlikle sihir vardı.

"Yapmamız gereken şu." Buyurgan bir ses tonuyla konuşuyordu. "At üzerinde gidebilecek olanlar Avcılar'a binecek. Yürüyebilecek durumdakiler arka patikadan nehre doğru gidecek. Eğer köprüye varamazsanız, kendinizi nehrin yakınlarındaki çalılıklara gizleyin. Diğerlerimiz ise burada kalacak."

"Burada kalırsanız öleceksiniz." Odanın sessizliğinde oldukça emin bir ses tonuyla konuşmuştum.

"Epona'nın Seçilmişi, bizim korumasız olduğumuzu düşünmeyin." Rahibe bana gülümsediğinde yüzünde oluşan değişiklik karşısında şaşkına döndüm. Gülümsemesi yüzündeki keskin hatları yumuşatmış ve altta yatan güzelliği ortaya çıkmıştı. "Artık vakit kaybetmeyin. Kendinizi kurtarın. Biz kendimizi Tanrıçalarımızın sevgi dolu ellerine bıraktık." Terpsikhore'nin emin adımlarla yürüyerek gizemli kadının yanına gittiğini gördüm. Sakin ve çok güzel görünüyordu. Ve yine sakin bir şekilde söze başladı.

"Leydi Rhiannon, Tanrıçanızın, çiçek hastalığıyla savaşmanın tek yolunun hastaları diğer insanlardan uzak tutmak olduğunu söylememiş miydiniz?"

"Evet, çiçek hastalığı oldukça bulaşıcıdır," diye çabucak cevap verdim, eski bilgileri bana neden tekrarlattığına bir anlam veremeyerek.

"Hastalıklı birinin sağlıklı insanların yanında bulunduğunda hemen yayılabileceği kadar bulaşıcıdır, değil mi?"

"Evet, kolayca yayılabilir fakat hasta ve sağlıklı kişi arasında bir temas olmalıdır."

"Peki, Fomorian'lar insana benzemiyorlar mı?"

"Evet."

"O halde burada kalıp onlarla temasa geçeceğim," dedi birden.

"Hayır! Seni öldürürler. Hatta daha da kötüsünü yaparlar. Hem hastalığı kapabiliyor olsalar bile, ki kapacaklarından da emin değiliz, battaniyelerdeki atık ve kirden de kolayca bulaşabilir." Odanın her yanına yayılmış duran kirli çarşafları işaret ettim.

"Yaratıklar bu kirli çarşafları ne yapsınlar ki?" Kahkahası kulak okşuyordu. "Hayır." Güzel yüzü canlanmıştı. "Tanrıçam ve ben karar verdik. Böyle olmalı."

"Hemen, şimdi buradan gitmemiz lazım!" Dougal'ın gergin sesi, Peri'nin sözlerinin sebep olduğu sessizliği bozdu.

"Bana her ne olursa olsun, bu yaratıklara verdiğim *paha biçilmez* hediyenin yanında çok ufak bir bedel olur." Terpsikhore'nin gür kirpikli gözleri, sözlerindeki ironiyle parıldadı.

"Bu yaptığın şey kesinlikle hiç unutulmayacak," dedim yaptığı fedakârlıktan şaşkına dönmüş bir halde. "Söz veriyorum."

"Son performansımın unutulmayacak olmasına sevindim," dedi başbalerin gibi nazikçe eğilerek selam vermeden önce.

"Öyle olacak," diye söz verdim ve odaya bir göz gezdirdim. "Hadi gidelim!" diye bağırdım ve oda yeniden az önceki hareketliliğine döndü. Hasta gençler Avcılar'ın sırtlarına binmek için çabalıyorlardı.

Sila bana yaklaştı ve uzun deri saplı, kadın çantasına benzeyen deri bir çanta uzattı. Anlamayarak ona baktım.

Alçak sesle konuştu. "Çantanın içinde yaraları uyuşturan ve kapanmalarını sağlayan bir merhem var." Odanın diğer ucundaki Dougal'a baktı. "Azar azar kullanın çünkü ihtiyacı olan daha birçok kişi olabilir. Ayrıca buradan ayrılmadan önce yanınıza mutlaka bir

tulum şarap alın." Masanın üzerindeki içleri dolu, deri tulumları işaret etti.

Anladığımı belirtmek için başımı salladım ve çantayı, belimin sol yanında duracak şekilde sapından boynuma astım ve şarap tulumlarından birini de alıp diğer omzuma astım. Sonra da yeniden işe koyularak hasta kızları Avcılar'ın üzerine bindirmeye başladım.

Son hasta da Elaine'in sırtına tırmanırken, odayı kolaçan ettim ve Sila'nın, odanın arka kapısından yavaş yavaş yalpalayarak dışarı çıkmaya çalışan dört kıza yardım ettiğini gördüm.

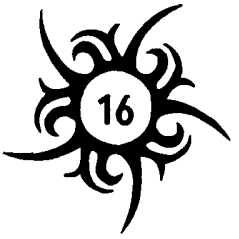
"Sila!" diye bağırdım arkasından.

Döndü ve odanın diğer tarafından, meleklere benzeyen sesini duydum. "Bu hastalarla gideceğim. Eğer Tanrıçalar izin verirse, sizinle nehrin karşısında buluşuruz. Daha fazla oyalanmadan o ve beraberindekiler kapıdan çıktılar.

"Leydi Rhea, hiç zamanımız kalmadı." Dougal, sırtına çıkmam için titreyen, kanlı elini bana doğru uzattı. Victoria dışındaki tüm Avcılar çoktan çıkmışlardı; koridordan dörtnala uzaklaşırken çıkardıkları toynak sesleri gitgide azalıyordu.

Victoria aceleyle yanıma gelerek Dougal elini itti.

En ufak bir ağırlık taşıyacak durumda değilsin." Kolumdan yakaladı ve beni sırtına çıkardı. Çıkışa doğru fişek gibi giderken başımı arkaya doğru çevirince, Melpomene ve Terpsikhore'un hareket edemeyecek kadar hasta, yaklaşık yarım düzine kadının oluşturduğu çemberin ortasında el ele tutuştuklarını gördüm. Başlarını eğmişlerdi ve ışıkla çevrelenmiş gibi görünüyorlardı. Ve o sırada koridora çıktık.

Avcılar önümüzde bir yerlerde gözden kaybolmuşlardı fakat Victoria kendinden emin bir biçimde köşeleri hızla döndü, bahçelerden geçti ve sonunda tapınağın içindeki labirentten çıkarak kendimizi ön taraftaki çayırda bulduk. Sola döndük fakat o sırada gözüme bir hareketlilik takıldı. Bir elimle omzundan çekerek diğer elimle de ileriyi işaret ederek, "Victoria!" diye bağırdım. Dougal ve Avcı aniden durarak işaret ettiğim yöne doğru baktılar. Dağınık bir grup Kentaur, çayırın kuzeybatı kenarına doğru yaklaşıyorlardı. Bulundukları bölgeyi korumaya çalışıyorlar, yaratıkları art arda parçalarken kılıçları âdeta şakıyordu. Fakat tıpkı teleskoptan bakarken şahit olduğum gibi, bir yaratık düşer düşmez yerini bir başkası alıyordu; dişlerini, pençelerini gösteriyor yerdekinin üzerine çıkıyordu. Kentaur hattını adım adım püskürtüyorlardı. Bitkin bir Kentaur dizlerinin üzerine çöktü; altı yaratık üzerine atlayarak pençelerini geçirdiler ve tüyleri kendi kanıyla kıpkırmızı oldu.

"Köprüye gidin!" diye bağırdı Dougal. "Savaşçılar onları ellerinden geldiğince oyalayacaklardır." Ve aniden fırlayarak yola devam ettik.

Bir dönemeçten kıvrılarak gür bitkilerin arasından geçtik ve korku içinde bize doğru koşan dört öğrenciyle burun buruna kaldık.

"Durun! Bu taraftan gidemezsiniz, köprüye gitmelisiniz." Victoria ve Dougal yolun ortasına dikilerek onları durmaya zorladılar.

Lider konumunda olan kız başını dehşet içinde iki yana sallıyordu.

"O-o-onlar z-zaten o-o-oradalar!" O kadar şiddetli bir şekilde titriyordu ki söylediklerini anlamak çok zordu.

"Ne? Ne demek istiyorsun?" diye sordu Dougal telaş içinde. "Yaratıklar!" Sesi bir çığlığı andırıyordu. "Fomorian'lar. Köprüyü y-y-yıkıyorlar!"

"Ah, Tanrıça yardımcımız olsun," dedi Victoria.

"Ordumuzu yan taraftan kuşatmış ve nehirden kaçışı engellemek için tapınağın etrafından kuzeye doğru geçmiş olmalılar." Dougal'ın sesi duygusuz çıkıyordu.

"Bataklığa doğru gidin." Zihnime fısıldanan sözleri yüksek sesle söylemiştim.

"Evet!" dedi Victoria korkmuş olan kızlara. "Ufasach Bataklığı'na gidin... Fomorian'lar oraya gelmek istemeyeceklerdir." Kızlar başlarını sallayarak yön değiştirdiler ve koşmaya başladılar.

"Bizim de oraya gitmemiz gerek," dedi Dougal geldiğimiz yöne bakarak. "Fomorian'ları köprüde durdurmak için yapabileceğimiz bir şey yok."

Victoria başını onaylarcasına salladı.

"Henüz değil," dedim kararlı bir ses tonuyla.

"Gitmeliyiz." Dougal'ın sesi perişan geliyordu.

"Hayır, bataklığın kenarına kadar giderim fakat ClanFintan bizimle gelmeden oraya girmem."

"Leydi Rhea, güvende olduğunuzdan emin olabilmek için beni önden gönderdi. İşini bitirdiği zaman yanınıza geleceğini söyledi."

"O halde o hâlâ hayatta." Bunu söylerken midem kasılmıştı.

"En son gördüğümde hayattaydı."

"O zaman o bataklığa girmeden *önce* gelip beni bulmasını bekleyeceğim." Victoria ve Dougal birbirlerine baktılar ve sonra da kızların gittiği yola doğru dörtnala koşmaya başladılar. Kısa sürede onlara yetişmiştik. Victoria ve Dougal kızların yanında dururlarken, Victoria'nın içini çektiğini fark ettim.

"Öne kay, Rhea, misafirin var." Vic'in sesinde hafif esprili bir ton vardı.

"Haydi kızlar, binicilik dersine ayıracak vaktimiz yok."

Dougal iki kızı arkama bindirirken acı içinde yüzünü buruşturdu, sonra diğer ikisini de kan lekeleriyle kaplanmış olan sırtına çıkardı.

Korkudan Kentaur'ların sırtına yengeç gibi yapışan çocuklarla yeniden yola çıktık.

"Umarım bataklık çok uzakta değildir," dedim Victoria'nın kulağına eğilerek.

"Ben de öyle umuyorum," diye fısıldadı nefes nefese kalmış bir halde. "Siz insanlar gittikçe daha fazla ağırlaşıyor gibisiniz."

Bataklığı görmeden kokusunu aldık. Bu kokunun bana bir kez daha gübreleri hatırlattığını fark ettim fakat bu sefer koku çok daha çekiciydi. Dik bir inişin ucuna gelince durduk. Aşağıda, çoğunlukla yosun kaplı servilerin birkaç söğütle karıştığı ve çitlembik olduğunu sandığım sarımsı kabuklu diğer ağaçların oluşturduğu bir koruluk vardı. İnişin kenarında, üçer metre aralıklarla daire şeklinde dizilmiş, devasa, eski taşlar vardı ve bana biraz Stonehenge'i hatırlatmıştı.

"Nöbet tutuyor gibi görünüyorlar."

"Efsane böyle, Leydi Rhiannon," dedi arkamda oturan ve nefes almamı engelleyecek şekilde belime sıkıca sarılan çocuk.

Arkamdaki gençlerin Vic'in sırtından inmelerine yardımcı olurken kız beni bilgilendirmeye devam etti.

"Thalia bize ilk Enkarne Rahibe'nin, Ufasach Bataklığı'nın yeni tapınaklarına kadar ulaşmasını engellemek için Taş Bekçileri diktiğini öğretti." Birden yüzünde özür dileyen ve utanmış bir ifade belirdi. "Ah, bağışlayın, Leydim, siz bunu zaten biliyor olmalısınız."

"Endişelenme, çocuk. Thalia'nın öğretilerini ikinci kez duymaktan hiç zarar gelmez."

Tüm gençler bir yere indiklerinde Vic acele içinde onlara döndü. "Şimdi çabucak bataklığa girin fakat mümkün olduğunca doğu kenarına yakın olmaya çalışın. Yeteri kadar güneye gittiğinizde nehri geçmek için bir yol bulmaya çalışın. Eğer bulamazsanız, Epona'nın Tapınağı'nın sınırlarına ulaşıncaya kadar bataklıkta kalın. Orada sizi yardım bekliyor olacak."

Bize teşekkür ettiler, sonra da büyük bir cesaretle dik rampadan aşağı koşarak bataklığın içinde gözden kayboldular.

"Onlarla gitmek zorundayız," dedi Dougal.

"ClanFintan'ı bekleyeceğim."

İki Kentaur da döndü ve tapınağa geri dönen çayıra doğru harekete geçtik. Muhteşem görünümlü yapılardan başlayarak zemin yavaş yavaş aşağıya doğru eğimli bir hal alıyordu, böylece bulunduğumuz yerden, *Musa Tapınağı'ndaki yapıların böylesine bulutlu ve kasvetli* bir günde bile toprakların güney bölümünü kolaca görebilmemizi sağlayan yüksek bir düzlük üzerine kurulduğu açıkça görülüyordu. Victoria ve Dougal'ın bataklığın kenarına gidebilmek için üzerlerinden geçtikleri çalılıkların önümüzden dekoratif bir şekilde kıvrılarak güneyde duran birinin bizi görmesini engellediğini fark ettim.

Tapınak, savaş alanına dönmüştü. Geriye doğru çekilmekte olan Kentaur topluluklarına saldıran Fomorian sürüleri ana tapınağın basamaklarını ve çevredeki çim alanları siyaha boyamıştı. Artık düzenli bir Kentaur hattı kalmamıştı; bunun yerine Kentaur'lar gruplara ayrılmış, yaratıkların geçmesini engellemek için kahramanca bir mücadele vermeye çalışıyorlardı. Fakat seyrettiğimiz kısacık süre zarfında bile yaratıkların savaşmakta olan Kentaur'ların etrafından dolanarak hızla yanlarından geçtiklerini, tapınağa girip içinden hızla geçerek nehre ilerlediklerini görebiliyorduk.

"Umarım kadınlar köprüyü geçmişlerdir." Dougal'ın sesi gergin geliyordu.

"Keşke teleskop yanımda olsaydı," dedim tek tek Kentaur'ları çıkarabilmek için gözlerimi kısıp bakarken.

"Bataklığa girmeliyiz." Vic bu fikirden hoşlanmış gibi görünmüyordu.

"ClanFintan olmadan gitmeyeceğim."

"Onu görebilsen bile, o senin burada olduğunu bilemez." Israrımdan dolayı Vic'in sesi kızgın geliyordu.

"Onu bulmaya çalışabilirim," dedi Dougal.

"Tek başına ortalıkta dolanan bir Kentaur, ha? Seni kesin öldürürler." Başımı iki yana salladım.

"Onunla gidebilirim," dedi Vic.

"O zaman ikinizi de öldürürler."

Zihnimde düşünceler uçuyor, bir plan yapmaya çalışıyordum fakat kafam karmakarışıktı. Her şey çok hızlı gelişmişti. Hazırlık

yapamamıştık. Çok erken saldırmışlardı. Diğer ordular neredeydi? Ve ClanFintan neredeydi, ClanFintan neredeydi, ClanFintan neredeydi?..

Sakin ol, Kıymetlim, sesimi duymak için kendine fırsat ver.

Tanrıça'nın bu sözleri üzerine zihnimi netleştirmek için kendimi zorladım, gözlerimi kapadım, ellerimle yüzümü kapattım ve derin bir nefes alarak Epona'nın bilgece sarf ettiği sözlerin, sersemlemiş beynime nüfuz etmesini bekledim.

"Evet!" Gözlerim birden açıldı. "Vic, beni oradaki taşlardan birinin üzerine çıkar."

Victoria bana garip bir bakış attı fakat en yakındaki taşa doğru ilerlerken bana karşı çıkmadı. Devasa boyuttaydı. Vic'in sırtına çıkmam gerekecekti. Neyse ki tepeye yakın kısmındaki pütürlü çıkıntılara tutunarak kendimi yukarı çekebildim.

"Şey... sırtına çıkıp ayağa kalkmam gerekecek, Vic. Bunun için kusura bakma. Ve şu şarap tulumunu da benim için tutman gerekecek."

Deri çantayı elimden aldı ve taşa yasladı. "Sanırım kalçamın üzerinde durmalısın."

"Sen iyi bir arkadaşsın."

"Biliyorum."

Kalçasının üzerinde ayağa kalktım ve taşın pütürlü kısmından tuttum. "Dougal, tepeye çıkmam için beni kaldırabilir misin?"

Sağ ayağımı kaldırarak tıpkı ata biner gibi (ironik bir durum olduğunun farkındayım), beni yukarı itebilmesi için Dougal'ın ellerine yerleştirdim. Üçe kadar saydıktan sonra beni yukarı itti. Yalpalayarak taşın üzerine oturmayı başardım.

Taşın tepesi düzdü ve katlanır sandalye genişliğindeydi. Yavaş yavaş ayaklarımı altıma alarak ayağa kalktım ve dengemi sağlayabilmek için kollarımı iki yana açtım.

"Dikkatli ol," diye seslendi Vic.

"Çok yüksek," dedim. Midem kasılıyordu.

Yüzüm tapınak arazisine dönmüştü. Korkunç katliamı artık görebiliyordum. Hâlâ hayatta olan yalnızca birkaç grup Kentaur kalmıştı. Neredeyse her yer Fomorian'larla doluydu. Tapınağın kirlenişini görmemek için gözlerimi kapattım.

Ona olan sevgine odaklan.

Başımla onaylayarak karşılık verdim ve zihnimi ClanFintan'a odakladım. Kapalı gözlerimin önünden görüntüler geçmeye başlamıştı: Çakırkeyif olduğum ve devamlı kıkırdadığım o gün ClanFintan beni odama taşırken; MacCallan Kalesi'ne giderken yorgun ayaklarımı ovarken; ona olan korkumu yenmem için beni kollarında sıkı sıkı tutarken; gerçek bir erkek ve kadın gibi birleşebilmemiz için şekil değiştirirken ve bana beni sevmek için bu dünyaya geldiğini söylerken...

Başımı yukarı kaldırdım, derin bir nefes aldım ve Epona'nın sanki fiziksel bir şeye dönüşmesine yol açacak kadar zihnimde büyüttüğü çığlığı bedenimin ve ruhumun tüm gücüyle serbest bıraktım.

"CLANFINTAN! BANA GEL!"

Gözlerimi açtığımda etraftaki tüm hareketliliğin donmuş olduğunu gördüm. Herkes, Kentaur'lardan Fomorian'lara, bana doğru dönmüş, sanki ölüm konulu bir tablo gibi hareketsiz duruyordu. Sonra sağ tarafta, uzaklardan görünen bir grup Kentaur hareketsizliği bozarak bize doğru koşmaya başlayınca kalbim yeniden hızla atmaya başladı. Bu mesafeden bile, en önde liderlik eden Kentaur'u silüetinden tanımıştım.

"Geliyor!" diye bağırdım. Sonra birden Fomorian'lar da harekete geçerek Kentaur'ların peşine takıldıklarında nefesim kesildi. "Ah, hayır, onun peşinden geliyorlar."

"Aşağıya gelin!" Dougal beni tutmak için kollarını kaldırdı.

"Bekle." ClanFintan ve Kentaur'lar bize yaklaşırken, kendilerini kovalayan, bitmek bilmeyen yaratıkları defederlerken gözlerimi onlardan alamıyordum. Kentaur'lar yeniden kazandıkları güçleriyle yaratıkları parçalarken yükselen çığlıkları duyabiliyordum fakat bu pek de işe yaramıyordu çünkü heybetli Kentaur'lar, siyah kanatlı yaratık ordusunun altında bir bir yere düşüyordu. O sırada tek bir Fomorian safları aşarak ClanFintan'ın önderlik ettiği Kentaur grubunun arkasında hızlandı ve sonra bir tanesi daha...

Öndeki Fomorian'ın hareketleri dikkatimi çekti. Onun kim olduğunu anlamak için yakından görmeme gerek yoktu.

"Yakala beni," dedim Dougal'a ve bacaklarımı aşağı sarkıtarak kendimi kenardan aşağıya bıraktım. Şarap tulumunu Victoria'dan

geri aldım ve ümitsiz bir sesle, "Kentaur'lar yaratıklardan kurtulmaya çalışıyor ama sayıca onlardan çok daha azlar," dedim.

Söylediklerime karşılık olarak Dougal kılıcını çıkardı ve Victoria da yan tarafındaki kılıftan bir yay ile ok çıkardı.

ClanFintan birden bitkilerin oluşturduğu duvarın içinden geçiverdi. Yakından bakıldığında tanınacak halde değildi. Kılıcı ve kılıcını tutan eli kan içindeydi. Tüm bedeninde yaralar ve kurumuş kan izleri vardı.

Yeleği yoktu ve yeleğinin yerinde kanayan, derin pençe izleri vardı. Saçları kan ve kirden keçeleşmişti ve sağ şakağından çenesine kadar, gözünü kıl payı sıyırmış bir kesik uzanıyordu. Dougal bağırırken ClanFintan tam önümüzde durdu.

"Bataklığın içinde bizi takip edemezler!"

Kaygan demire benzeyen kollarıyla beni kavrayıp üzerine çıkardı. Kalçasına doğru birkaç derin kesik olduğunu fark ettim. Ellerimi hafifçe omuzlarına koydum ve bacaklarımı sıkmamaya çalıştım çünkü göremediğim bir yarayı açmaktan korkuyordum. Genelde onun teni benimkinden daha sıcak olurdu fakat ellerimin altında hissettiğim vücudu bu kez yanıyordu.

Arkasına dönerek bitki duvarını karşısına aldı.

"Arkamdan gelen Kentaur'lara ne oldu?" Sesi çatallıydı.

"O kadar fazla yaratık vardı ki başaramadılar," dedim alçak bir ses tonuyla. Karşılık olarak sadece önüne döndü ve sıcak, kanlı elini benimkinin üzerine koydu.

İlk Fomorian, bitkilerin oluşturduğu çitin üzerinden atladı.

Victoria yayıyla yaratığın alnına saplanan öylesine hızlı bir atış yaptı ki hareketi ancak bulanık bir şekilde fark edilebilmişti. Yaratık düşer düşmez bir yenisi yerdekinin üzerinde belirdi ve tıslad*ı. Vic o* yaratığı da boynuna sapladığı okla yok etmişti.

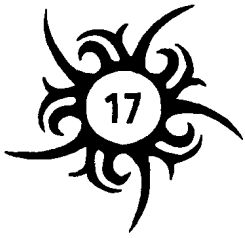
Victoria sanki makineli tüfek gibi oklarını fırlatırken, Kentaur'lar hızla dik inişten geri çekilmeye başladılar. Bataklığı çevreleyen koruluğa girdiğimizde uzun, keskin bir tıslama duyarak bakışlarımızı o yöne doğru çevirdik.

Devasa taşın ardına gizlenmişti ve yalnızca kabarttığı kanatlarının silüeti görünüyordu fakat tüyler ürperten sesi etrafımızda yankılanıyordu.

"Seni görüyorum, *dişi*." Kanatları kıpırdadı. "Benim olacağını söylemiştim, hatırlıyorsan. Bu son görüşmemiz olmayacak."

Victoria nişan aldı ve okunu fırlattığında, yaratığın açıkta kalan kanadına isabet ettirdi.

Biz bataklığa girerken *Nuada*'nın çığlığı da arkamızda yankılanıyordu.

Ağaçların oluşturduğu koruluktan çıktığımızda etraf bir anda değişti. Sanki Yunanistan'daki harika bir villadan Louisiana bataklığına gelmiştik. Önümüzde uçsuz bucaksız bir bataklık uzanıyordu; hareketsiz bir su ve görülen, görülmeyen (ıyyk) bir dolu sürüngen ve böcek. Ortalık çok sessizdi. Fomorian'larla aralarını ellerinden geldiğince açmaya kararlı olan Kentaur'lar dalga dalga ilerlerken, koyu zemin Kentaur'ların toynaklarını içine çekiyordu.

Yumuşak zemin durgun bir göle dönüşmüştü fakat Kentaur'lar duraksamadı. Çok geçmeden koyu, yeşilimsi suyun içinde, kalın yosun tabakaları arasında yürümeye başlamışlardı.

Bir süre sonra ClanFintan yavaşlayarak Victoria ve Dougal'ın arkasında kaldı. İkisinin de arkalarına dönerek endişeli bakışlarla ClanFintan'ı süzdüklerini gördüm. Vic ağaçların üzerinde durdu ve bataklığa kıyasla daha sert bir zemin gibi görünen yeri işaret etti. Yönümüzü değiştirerek ağaçlara doğru yürümeye başladık.

Yaklaştıkça, buranın sığ gölün ortasından yükselmiş bir çeşit ada olduğunu fark ettik. Sert zeminin kenarları boyunca uzanan, açıkta kalmış büyük selvi kökleri kalın, kahve-gri renkli yılanları andırıyordu. Üzerlerinde her türlü börtü böceği barındırdıklarından emindim.

Kentaur'lar tek tek suyun içinden sert zemine çıktılar. ClanFintan'ın dört ayağı da adaya bastığı anda sırtından kayarak indim ve şarap tulumunu Victoria'ya uzattım. Vic tulumun kapağını açtı fakat içmeden önce Dougal'a uzattı. Sonra Sila'nın bana verdiği çantanın iplerini çözmeye başladım (bu kadar düşünceli olduğu için içimden ona teşekkür ettim, nehri geçmeyi başarmış olmasını umdum). Çan-

tanın içinde yoğun kıvamlı, sarı bir merhem kutusu, birkaç rulo ince kesilmiş çarşaf parçası ve (görünce şaşırdığım) balık oltasını andıran, ucu kancalı birkaç dikiş iğnesi. Bu iğnelerin bir elbiseye düğme dikmek için değil, yara dikmek için olduğunu anlayınca yutkundum. "Yaraların neredeyse bana göster." Başımı kaldırıp yüzüne baktım ve gördüğüm manzara karşısında şaşkına döndüm. Çok hızlı nefes alıyordu ve normalde bronz rengi olan teninin kan ve kirle kaplanmamış olan bölgeleri solgun ve gri renkteydi. Kasları seyiriyordu ve başındaki kesikten kan sızdığını görebiliyordum.

"Beni çağırdığını duydum," dedi çatallaşmış sesiyle.

"Sensiz gidemezdim." Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim. "Sen... iyileşecek misin?"

Elini uzattı. Tutmak için hemen ileriye doğru atıldım.

"Sana dokunmaya korkuyorum," dedim titreyen sesimle.

Avucumu dudaklarına doğru götürdü, gözlerini kapayıp elimi öptü.

"Korkma." Avucumun içinde kıpırdayan dudaklarını hissedebiliyordum.

Yaralarına merhem sür, dedi zihnimin içindeki ses.

Yaralarıyla ilgilenmeye başlamadan önce, bir kumaş parçası aldım ve şarap tulumunu uzatması için Dougal'a işaret ettim. Kumaşı ıslattım, bir yudum şarap içtim ve sonra kumaşı bir kez daha ıslattım. "Senin de bundan içmen gerek." Şarap tulumunu ClanFintan'a uzattım ve o da kana kana içti.

"Başındaki kesiğe yetişebilmem için eğilmen gerekiyor. Ama sakın kıpırdama çünkü bunun oldukça acı vereceğinden eminim. Çok fazla."

"Önce Dougal'ın yaralarıyla ilgilen."

Genç Kentaur'a baktığımda başını kesin bir tavırla iki yana salladığını gördüm. "Dougal'ın yaraları kanamıyor, seninki kanıyor. Şimdi eğil ve kıpırdamadan dur."

"Dougal'la ben ilgilenirim," dedi Victoria ciddi bir ses tonuyla. O da bir şerit kumaş alarak şarapla ıslattı. Vic, Dougal'a yaklaşırken yan gözle onları izliyordum. Dougal sanki heyecandan kıpır kıpır olmak ve sıvışmak arasında kalmış gibi görünüyordu. Fakat bunlardan hiçbirini yapmadı ve güzel Avcı yanağındaki yarayı temizle-

meye başladığında hareketsiz bir şekilde beklemeye başladı. Nefes aldığından bile emin değildim.

Victoria'nın, "Nefes alabilirsin," diye Dougal'ı payladığını duydum.

"Tamam, Avcı." Kentaur uzun bir nefes verdi.

Sanırım yüzümde şapşal bir gülümseme vardı çünkü kocamın çatallı sesiyle, "Genç acemiye güleyim deme," diye fısıldadığını duydum.

Birden suçüstü yakalanmış gibi sıçradım. "Gülmüyorum," diye fısıldadım. Benimle şakalaşacak kadar iyi olmasına kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar sevinmiştim. "Dougal'ın ne kadar tatlı olduğunu düşündüğümü biliyorsun."

"Sanırım Victoria da öyle düşünüyor." Dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını görünce mutlu oldum.

"Bu harika olurdu ama şu anda konuşmayı bırakmanı ve kıpırdamadan durmanı istiyorum."

Bir şeyler mırıldandı ama ben başındaki yarayla ilgilenirken sessizce bekledi. Üzerindeki kan ve kiri temizlediğimde, yaranın sandığım kadar derin olmadığını görünce rahatlamıştım. Yaranın üzerine Sila'nın merheminden sürdüm ve sonra da çok daha derin olan göğsündeki kesiklere geçtim. Sol göğsünden başlayarak çapraz bir şekilde aşağıya, sağ alt kaburga kemiğine kadar uzanan dört tane uzun, çirkin kesiği vardı. Kanamıyorlardı fakat bunun iyiye mi yoksa kötüye mi işaret olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Başımı kaldırıp baktığımda beni seyrettiğini fark ettim. "Yaralarının ne derece ciddi olduğuyla ilgili bir fikrin var mı?" diye sordum, olduğum kadar beceriksiz görünmemeye çalışarak.

"İyi olacağım." Sesi normale dönmeye başlamıştı. "Kentaur'lar oldukça dayanıklıdır."

"Biliyorum, biliyorum." Verdiği cevap karşısında rahatlamıştım. "Muhtemelen bir insandan çok daha kolay iyileşiyorsundur."

"Diğer şeylere kıyasla evet." Beni öpmek için eğildi fakat yüzünü acı içinde buruşturduğunu görünce güzel hislerim birden kayboldu.

"Bunun için zamanımız olacak. Hadi seni temizleyelim." Yeniden kesiklerini temizlemeye koyuldum. Sessizce bekledi ve çok geçmeden merhemi yaymayı başardım. Ondan sonra istemeyerek de olsa bedeninin arka tarafına geçtim.

"Her tarafın kirlerle ve ah, bilmediğim bir şeylerle kaplanmış. Kalçandaki kesikler son büyük yaralar mı?"

Belinden kıvrılarak arkasına döndü ve bedeninin at olan kısmını sanki kendisine ait değilmiş gibi inceledi.

"Sanırım."

"Pekâlâ, tamam, benim için fazla uzunsun, bu yüzden yaralarına bakabilmem için uzanman gerekecek."

İçini çekerek dizlerini büktü ve yere çömeldi. Zihnimdeki "Hasta Atlara Yaptırılmaması Gereken Şeyler" dosyası aklıma geldi. "Yeniden kalabileceksin, değil mi?"

"Umarım."

Harika. Bir veterinere ihtiyaç olduğunda hangi cehenneme kaybolurlardı ki?

Kalçasındaki kesikler korkunçtu. Sanki dev bir ayının pençeleri onu tırmalamış gibiydi. Üç tane L şeklinde kesiği vardı; teninde ve kaslarında kocaman deri parçaları kalkmış ve yeniden yerine yapıştırılmış gibiydi. Deri parçalarından birini hafifçe kaldırdım ve ClanFintan'ın acı içinde nefesini tuttuğunu fark ettim.

"Sanırım bunların dikilmesi gerekecek." Sadece düşüncesi bile bayılacak gibi olmama neden olmuştu.

"Ne yapman gerekiyorsa yap," dedi alçak sesle.

"Öncelikle yaraları temizlemem gerekiyor." Bir şerit kumaş daha alarak şarapla ıslattım. Tutumlu bir şekilde kullanmaya çalışsam da tüm kalçasını şarapla yıkamamak için kendimi zor tutuyordum. Yaralar derin ve korkutucuydu. Kirleri olabildiğince temizledikten sonra (büyük bir şişe peroksit ve penisilinle dolu bir şırınga için Rhiannon'un tüm mücevherlerini verebilirdim), yaraların üzerine Sila'nın merheminden kalın bir tabaka sürdüm ve merhemin uyuşturucu etkisi kendini gösterirken ClanFintan'ın yüzündeki rahatlama ifadesini görünce sevindim.

"Sen dinlen, ben Vic'le konuşmaya gidiyorum." Omzunu sıvazladım ve şarap tulumunu ona verdim.

Vic ve Dougal samimi bir şekilde konuşuyorlardı. Yaralarının temizlendiğini, hepsinin üzerlerindeki sarı merhemle parladığını ve teninin renginin normale döndüğünü fark ettim.

"Vic." Sesim sanki bir endişe nöbeti geçiriyormuşum gibi çıkmıştı.

Belki de gerçekten bir endişe nöbeti geçiriyordum. "Sanırım ClanFintan'ın kalçasındaki yaraların dikilmesi gerekiyor."

"Hiç şaşırmadım."

Alçak sesle konuştum. "Yaraları ben dikemem!" Ağlamak üzere olduğumu hissediyordum ve bu da beni sinirlendiriyordu. "Senin veya Dougal'ın yaralarını dikebilirim. Fakat *onunkini* yapamam." Durakladım. "Üzerinize alınmayın lütfen."

"Alınmadık," dedi küçük, tatlı Dougal.

"Ben dikebilirim," dedi Vic, sanki sokağın köşesine kadar gidip pizza alacakmış gibi bir tavırla.

"Güzel." Elinden tutup çektim. "Gel. Eminim zaman geçtikçe yaraların içinde daha fazla kir ve pislik birikecek ve sabaha muhtemelen kalçası düşmüş olacak... ya da ona benzer bir şey."

"Umarım seni gayet iyi duyabildiğimin farkındasındır." ClanFintan'ın duyduklarından eğlenen sesi birkaç metre uzaklıktan duyuldu.

"Hiçbir şey duymadın," dedim Vic'le birlikte onun yanına doğru yürürken. "Muhtemelen sayıklıyorsun."

"Ya da az sonra sayıklamış olduğunu umacaksın," dedi Vic sadist bir tavırla iğnelerden birine ip geçirirken.

Ben dehşete kapılmıştım fakat ClanFintan ve Dougal kahkahalar atıyorlardı.

"Üçünüzün iyi vakit geçirdiğine sevindim." Kollarımı bağlarken bir öğretmen edasıyla bacağımı sallamak üzere olduğumu hissettim.

"Buraya gel, aşkım." ClanFintan kolunu bana doğru uzattı.

Hâlâ kurumuş kir ve adını bilmediğim her türlü şeyle kaplı olmasına rağmen ona yaklaştım.

"En kötüsünü atlattık." Yanağımdan öptü.

"Öyle mi?" diye sordum, elinde iğneyle ClanFintan'ın kalçasına doğru yaklaşan Victoria'yı izlerken.

"Şunu kesmek için bir şeye ihtiyacım var!" diye bağırdı ve Dougal kılıcını kılıfından çıkartarak aceleyle onun yanına geldi.

"Birlikteyiz," dedi.

Sözleri kalbimin daha düzenli bir şekilde atmaya başlamasına neden olduğu için çenemi kapatıp Vic'e baktım.

"Kendini hazırla," dedi Vic.

İğneyi ClanFintan'ın kalkmış derisine batırışını izledim ve önce bir tarafa sonra da diğer tarafa her saplayışında çıkan sesi duydum, ardından ipliği sıkmak için çekerken çıkan *şuuuuuuu* sesini dinledim. Çektikten sonra bağlıyor (Dougal'ın kılıcının yardımıyla), sonra aynı şeyleri yeniden tekrarlıyordu. Kusacağımı sandım.

"Drenaj için yer bırakmayı unutma." ClanFintan'ın sesi oldukça sakindi.

Victoria ona, "Biliyorum, salak," der gibi bir bakış attı.

"Rhea," dedi kocamın yumuşak sesi, "merhem, yaraları uyuşturdu. Vic canımı yakmıyor."

Ona inanmak istercesine yüzüne baktım fakat üst dudağının üzerinde biriken ter tabakası şüphelerimde haklı olduğumu gösteriyordu.

"İğnelerden pek hoşlanmam." Omzuna sokularak kocamın etini diken Victoria'yı seyretmeye koyuldum.

Victoria son dikişi atarak benden merhemi istediğinde sanki saatler geçmiş gibiydi. Merhemi az önce dikilmiş olan tenine cömertçe sürdü.

"Sanırım izi kalacak." Victoria'nın sesi sanki ClanFintan'ı kıskanmış gibiydi. ClanFintan homurdandı ve ayağa kalkmaya başladığını gösteren bir hareket yaptı.

"Ah, hayır!" Omuzlarından bastırdım. "Dinlenmen gerek." Dougal'a baktım.

"Senin de. Yaratıklar burada peşimize düşemezler. İkiniz de büyük bir savaştan daha yeni çıktınız. Yerinizden kımıldamamanız gerek."

"Rhea." ClanFintan'ın sesi gergindi. "Hayatta kalan Kentaur'ları bir araya getirmem, kadınları bulmam ve Epona'nın Tapınağı'na geri dönmem gerek. Hızla. Fomorian'ların bizimle işleri henüz bitmedi."

"Dinlenmezsen bunların hiçbirini yapamazsın." Gözümü dikip ona baktım.

İkimiz arasında özel bir savaş başlamadan önce Victoria boğazını temizleyerek söze başladı: "Nehirden ne kadar uzaklaştığımız hakkında fikri olan var mı?"

Her şeyi bilen Kentaur'lar sessiz kaldılar.

"Hayır, kimse biliyor gibi görünmüyor. Kentaur'lar bataklıktan hoşlanmaz ve ben de kesinlikle daha önce buraya gelmedim," dedim.

"O halde ben bir keşfe çıkarak nerede olduğumuzu bulsam iyi olacak. Nehri geçmemiz kolay da olabilir, zor da." Victoria Kontrol Sahibi Kentaur Barbie'ye dönüşmüştü.

"Harika bir fikir, Vic," dedim. "Yalnız dikkatli ol."

"Ben Baş..."

"Avcı'sın," dedik hep birlikte ve birbirimize gülümsedik.

"Ben de sana eşlik edeceğim," dedi Dougal.

"Hayır, ben tek başıma avlanırım." Fakat genç Kentaur'un yanından geçerken hafifçe onun yanağına dokunması sözlerindeki sertliği biraz olsun yumuşatmıştı.

Çevik bir haraketle sular sıçratarak adadan aşağıya atladı ama bataklığın koyu yoğunluğu, çıkan sesi kısa sürede yutmuştu.

Dougal içini çekerek adanın kenarına doğru yürüdü ve Vic'in arkasından uzaklara baktı.

ClanFintan gövdesini bir selvinin pütürlü gövdesine yaslayabilmek için ağırlığını diğer tarafına doğru vermek için kıpırdandı. Elini yan tarafındaki zemine hafifçe vurdu.

"Gel, yanımda olmana ihtiyacım var."

Sözleri ona karşı ani bir sıcaklık hissetmeme neden olmuştu ve yumuşak zeminin üzerinde oturarak ona sokuldum. Beni kolunun altına alarak çenesini başımın üzerine dayadı.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordum yaralarına bir kez daha bakmaya çalışarak.

"Kıpırdama. Senin de söylediğin gibi, dinlenmeye ihtiyacım var."

"Ah, affedersin."

Kıkırdaması göğsünü titretti ve sıcak dudaklarını başımda hissettim. Yaralarına dikkat ederek ama burada ve hayatta olduğuna dair beni temin etmesi için onun bedeninin rahatlığına olan ihtiyacımdan ötürü ona biraz daha sokuldum. Bu ihtiyacımı anlamış gibi görünüyordu çünkü parmaklarını benimkilere kenetledi ve beni kendisine doğru çekti.

"Öldüğünü sandım, çok korktum." Dudaklarımdan dökülen kelimeleri kontrol edemiyordum.

"Ölsem mutlaka duyardın."

"Şimdi bu iddiayı test etmeyelim, tamam mı?"

Beni kendine doğru çekip sıkıca sarıldı. Nefesimi kesecek kadar güçlü olduğunu fark edince sevindim.

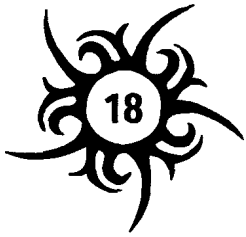
"Olanları tapınağın çatısından seyrettim."

"Onları tutamadık, sayıları çok fazlaydı." Sesi aniden ruhsuzlaşmıştı.

"O kadar kalabalık olacaklarını tahmin etmeliydim. Geldiklerini görmüştüm. Fakat bunu fark edemedim."

"Bilseydin de fark etmezdi." Sesi alçaldı ve artık yüksek sesle konuştuğunun farkında mıydı emin değildim. "Eğer insan orduları bize katılmış olsaydı fark ederdi. Onların sayıları çok fazla."

Sırtımın ürperdiğini hissettim. Çok mu fazlalardı? Birleşmiş ordularımıza rağmen mi? O halde ne yapacaktık?

Bulutlu günün kasveti akşamın gelmesini kolaylaştırmıştı. Dougal ve ClanFintan kestirirken ben uyanık kalmış, kulağa sonsuz sayıdaymış gibi gelen ağustos böceklerinin seslerini ve kurbağaların ciyaklama, vıraklama ve kanat çırpma gibi diğer görünmeyen iğrenç yaratıklarla birleşen senfonisini dinliyordum.

Ve sivrisinekleri eziyordum. Oklahoma'nın sivrisinek sorunu olduğunu düşünürdüm. Burası bir Börtü Böcek Cenneti olmalıydı.

Ve açlıktan ölüyordum.

Ve ortalık gerçekten çok karanlıktı.

Ateşinin çıkıp çıkmadığını anlamak için elimle durmadan ClanFintan'ı yokluyordum fakat bedeni normalde öyle sıcaktı ki ateşi yükseliyor mu yoksa bu onun 'normal' sıcaklığı mı anlayamıyordum. Ayrıca birkaç dakikada bir kendisini uyandırmamdan rahatsız olmaya başlamıştı. Bu nedenle arkama yaslandım ve biraz dinlenmeye çalıştım. Uykuya dalmamaya çalışıyordum çünkü o ruhani gezintilerden birine gitmeyi gerçekten, gerçekten, gerçekten hiç istemiyordum. Musa Tapınağı'nda şu an varlığından emin olduğum şeyleri gözlerimle görmeye dayanamazdım.

Dinlen, Kıymetlim, sözcükleri geçti yorgun zihnimden.

Karşılık olarak göz kapaklarımın ağırlaşmaya başladığını hissettim ve bedenimde kalabilmek için sessizce dua ettim... ve uyku bedenimi sardı.

Suyun içinde zorlukla ilerleyen iri birinin çıkardığı ses birden uyanmama neden olmuştu. Bir an hangi cehennemde olduğumu merak ederek doğruldum. Sonra bataklığın kokusu bulanık zihnime nüfuz etti.

"Bu Victoria," diye gürledi yanımdaki ClanFintan'ın sesi. Işık azdı. Sanki bataklık ay ışığını da emmişti fakat Avcı'nın gümüşi tüyleri bir ruh gibi parıldıyordu.

"Çok geciktin." Endişe dolu sözlerim sanki cadılık yapıyormuşum gibi çıkmıştı.

"Öyle oldu..." Duraksadığında nasıl da sık nefes aldığını fark ettim. "Tahmin ettiğimden de zor oldu."

"Anlat," dedi kocam ve beni nazikçe kenara iterek aniden doğruldu.

"Nehrin kıyısına ulaşmak için doğuya doğru gittim. Bu nehir uzunca bir mesafe devam ettikten sonra yerini yüksek, keskin otlarla dolu bir alana bırakıyor." Sesi havada sürüklenip karanlığa karıştı. "Otların arasında tehlikeli bataklık alanlar var, neredeyse birinin içinde hapsoluyordum."

ClanFintan'ın, *Kentaur'lar bataklıklardan hoşlanmazlar*, yorumunu hatırladım. Demek boşuna değilmiş.

"Bataklık beni yavaşlattı ama sonra bataklığın başlangıcında gördüğümüz gibi kalın ağaçların çevrelediği bir alana geldim. Sadece bataklığın doğu kıyısı boyunca uzanan koruluğun genişliği yaklaşık yirmi Kentaur uzunluğundaydı. Ve sonra Geal Nehri'nin kıyısında koruluk sona erdi."

Kalbimin hızlandığını hissettim. Tek yapmamız gereken nehri geçmekti. Sonra güneye doğru dümdüz giderek Epona'nın Tapınağı'na, evimize varacaktık. Ve orada yeniden gruplara ayrılarak bir B planı yapacaktık.

Fakat Victoria sözünü bitirmemişti.

"Fomorian'lar bataklığın çevresi boyunca nöbetçi dikmişler, böylece bataklıktan nehre kaçmak isteyenleri yakalayabilecekler."

"Beni arıyor." Nuada'dan söz ettiğimi biliyorlardı.

"Hepimizi arıyor," dedi ClanFintan.

"Pekâlâ, nehir yerine göle gitmeye ne dersiniz?" diye sordum.

"Selkie Gölü, nehirden bile daha uzakta. Ve eğer Nuada bataklıkla nehir arasına yaratıklarını koyduysa, kesin göl ve nehir arasına da koymuştur," diye mantık yürüttü ClanFintan, "yani sadece bataklığın içinde ya da gölde olduğumuz sürece güvende olabiliriz. Gölü geçmek

söz konusu olamaz çünkü suyu buz gibi olmasa bile yüzülemeyecek kadar büyük."

"Kötü haber," dedim.

"Kesinlikle," diye cevap verdi Vic. Ok kılıfı olduğunu tahmin ettiğim şeyin (çanta taşımadığına göre) içinde bir şeyler aradığını duyabiliyordum. Sonra da adada gezinerek dökülmüş yapraklar ve ince dallar topladı. Çömelerek iki keskin şeyi birbirine vurduğunu duydum ve sonra elindeki o şeylerden kıvılcımlar çıkmaya başladı. Çok geçmeden küçük bir kıvılcıma üfleyerek hafif bir ateş yakmıştı. Ateş, bize gülümserken ortaya çıkan beyaz dişlerinden yansıyordu.

"Erkekler ateş yakamaz. Bir kamp ateşine ihtiyacın olduğunda, bir Avcı çağırmalısın."

"Bunu unutmayacağım." Ayağa kalktım ve ateşin sıcaklığına doğru yaklaştım. Midem oldukça kaba bir şekilde guruldadı. "Keşke bu ateşin üzerinde kızartabilecek bir şeyimiz olsaydı."

"Buna ne dersin?" Victoria ateşin başından, selvi ağaçlarının yapraklı kısımlarına doğru yürüdü. Uzanarak yaprakların arasından golf topu büyüklüğünde bir şey çekip çıkardı ve ateşin başına geri döndü.

"Bu nedir?" diye sordum, elinde tuttuğu şeyi incelerken.

"Elma salyangozu." Etrafına bakınırken gülümsedi. İşini görecek bir dal bulduktan sonra küçük bir sopa alarak hayvanın kahverengi kabuğunun içine sapladı ve içindeki yumuşak yaratığı çıkarttı. Salyangozu bir şiş kebap gibi sopaya taktıktan sonra kıpırdayıp duran şeyi ateşin üzerine tuttu.

"Tadı tavuğa benziyor mu?" Yutkundum.

"Hayır, daha çok istiridyeye benziyor."

İstiridyeye de hayır demezdim. Midemin bulantısını bastırarak Büyük Elma Salyangozu Avı ve Kızartması için ateşin başındaki Kentaur'lara katıldım. Neyse ki bu küçük ada, salyangozların bir çeşit tatil yeri gibiydi –mesela salyangozların Florida'sı– her yer salyangoz kaynıyordu. Ve Vic haklıydı; küçük gözlerini ve antenimsi şeylerini saymazsak tadı tıpkı istiridyeye benziyordu. Keşke yanımda biraz galeta, acı biber sosu ve buz gibi bir bira olsaydı.

Kısa bir süre sonra hepimiz hayatımızdan memnun bir halde dişlerimizin arasından salyangoz parçaları çıkarıyor, sivrisinekleri

öldürüyor ve ben uzun bir süredir ilk defa kendimi doymuş hissediyordum. Uykum gelmişti.

"Üç Kentaur ve bir insan bekliyor olacaklar," dedi ClanFintan aniden.

"Evet," dedi Victoria.

"O halde bölünelim. Ayrı olduğumuz zaman onları geçmek daha kolay olur."

"Ben senden *ayrılmayacağım*!" dedim.

ClanFintan kolunu omzuma koyarak hafifçe sıktı. "Hayır, sen ve ben ayrılmayacağız."

Dougal sesini çıkarmadan perişan bir halde Victoria'ya bakıyordu.

Avcı gözlerini yerden ayırmadan, "Dougal ve ben de bir arada kalmalıyız. Çift çift ayrılırsak, hatlarını geçebilmek için dört kişilik bir gruptan daha çok şansımız olur. Ayrıca," diye devam etti, "bu bataklıkta timsahlar var ve ikimizin de onlara karşı tetikte olabilmek için iki çift göze ihtiyacımız var."

Dougal'ın mutlu bir şaşkınlıkla kızardığını gördüm. Sonunda Vic başını kaldırıp ona baktığında, onun bakışlarında da alışılmadık bir utangaçlık sezer gibi oldum.

"Victoria ve ben birlikte devam edeceğiz." Dougal'ın sesi güçlü ve kendinden emin geliyordu.

ClanFintan, iki Kentaur'un ayrılmayacaklarını duyduğuna sevinmiş görünüyordu. "Günün ilk ışıklarıyla yola çıkacağız ve güneş gökyüzünde yükselene kadar dördümüz de güneye doğru gideceğiz. Sonra sen ve Dougal doğu yönünde ayrılacaksınız. Rhea ve ben de güneye doğru ilerledikten sonra biz de nehir yönüne sapacağız."

Dougal ve Victoria ona katılarak başlarını salladılar.

"Henüz gecenin başındayız. Biraz dinlenelim arkadaşlar." ClanFintan'ın sesi küçülen ateşle birlikte beni uyuşturmaya yetmişti. Eski haline dönmeye başlamasına sevinerek ona iyice sokuldum. Belki de her şey yolunda giderdi...

Yorgunluk beni esir almış ve derin, şükürler olsun ki rüyasız bir uykunun içine sürüklemişti.

Bir ağaçkakanın *tat-a-tat-a-tat* sesiyle uyandım.

"Tanrım, ne sinir bir kuş." gözlerimi ovuşturarak homurdandım.

Sonra da pişmekte olan bir şeyin kokusunu aldım; harikaydı. Üç Kentaur da ateşin etrafında toplanmışlardı. Ateşin üzerindeyse uzun, kalın, beyaz bir et parçası pişiyordu. Ayağa kalktım ve gerinerek yanlarına gittim.

"Günaydın!" dedi Dougal gülümseyerek. ClanFintan saçlarıma takılmış bir yaprağı çekip çıkardı. Vic de başını salladı.

"Günaydın," diye homurdandım. "Bu nedir? Yılan olamayacak kadar kalın görünüyor," dedim umutlu bir şekilde.

"Hayır, bu bir kayman," dedi Vic.

"Ah, güzel. Kayman nedir?"

"Küçük timsah, avlaması ve yüzmesi büyüklerine göre daha kolaydır." Gururlu bir ifadeyle gülümsedi. "Yakalaması biraz zahmetlidir ama..."

"Biliyorum, biliyorum, tadı tavuğa benzer."

Güldüler. Bunların hepsi de sabah insanı/Kentaur'u muydu?

"Al bakalım." ClanFintan kömürlerin arasından, yanmış tatlı patatese benzeyen bir şey çıkarttı. Vic'in oklarından birinin sivri ucuyla patatese benzeyen, dumanları tüten şeyi çizdi. İçinden ufak bir parça çıkararak üfledim ve ağzıma attım.

"Fena değil, biraz acı ve kabuksu bir tadı var fakat fena değil. Bu nedir?"

"Sukamışının kök kısmı." Vic küçük adamızın uzak tarafında bir araya toplanmış sukamışlarını işaret etti.

"Siz Avcılar etrafta olunca her şey çok kolaylaşıyor."

"Tabii ki öyle," dedi Vic her zamanki alçakgönüllülüken uzak tavrıyla.

Kayman da oldukça güzeldi. Kitaplarda yazdıkları şeyler doğruydu; insan bazen ne yediğini umursamayacak kadar aç olabiliyordu.

Yola çıkmadan önce ClanFintan'ın yaralarını kontrol ettim. Başındaki ve göğsündeki yaralar özellikle de steril ortamdan bu kadar uzakta olmamıza rağmen iyi görünüyordu. Fakat kalçasındaki dikişli kesikler berbat görünüyordu. Kesiklerin kenarlarından kanlı bir sıvı sızıyordu. Kesikleri beni endişelendiriyordu, özellikle de ClanFintan topallamaya başladığı için. Ona kıpırdamamasını söyleyerek yaraların üzerine biraz daha merhem sürdüm.

Nazikçe gülümseyerek gözlerime baktı ve beni kollarına aldı. "Yaradan sıvı akması normaldir."

"Yürüyemiyorsun bile!"

Bir kahkaha attı. "Belki sadece sabahları seven bir Kentaur değilimdir o kadar."

"Ukalalık yapma, Epi'nin ayağını incittiği halinden bile daha kötü topallıyorsun."

"Ben Epi'den yaşlıyım."

Başımı göğsünün yaralı olmayan kısmına yasladım. "Bana doğruyu söyle, iyileşecek misin?"

Saçlarımı karıştırdı. "Evet, kaslarım ısındığında daha rahat hareket edebileceğim."

"Belki de yine Vic'in sırtına binsem daha iyi olacak."

Victoria ve Dougal'ın ateşi söndürdükleri yere doğru baktım. "Onun için sorun olacağını sanmıyorum."

"Benim için sorun olur ama. Yanımda olmanı istiyorum." Başımın üzerinden öptü. "Fakat kalçamı okşamaktan kaçınırsan sevinirim." Duraksadı ve bana muzip bir ifadeyle baktı. "Yani, *bugünlük*."

Geri çekildim ve yaralarına merhem sürmeye devam ederken homurdandım. "Belki de kalçana güzel bir şaplak istiyorsundur."

Adadan ayrılarak güneye, gittikçe yoğunlaşan bataklık bölgesine doğru ilerledik. Neyse ki suyun seviyesi dizleriyle böğürleri arasında değişiyordu fakat yine de bizi yavaşlatıyordu. Çamur sanki canlı bir varlık gibi toynaklarını aşağıya çekiyordu. Yola çıktıktan kısa bir süre sonra, bir ağaç kütüğünün suyun içinde süzülerek bize doğru geldiğini gördüm. Üzerinde bir hareketlenme olduğunu fark edince bağırarak timsah olduğunu bildirdim.

Vic'in yayı elindeydi, Dougal ve ClanFintan da uzun kılıçlarını kılıflarından çıkarttılar, sırtlarını birbirlerine vererek savunma pozisyonuna geçtiler. Kütük yaklaştıkça üzerinde ne olduğunu daha iyi görebilmiştik. Bu bir timsah değil, kıvrılıp dolanan yılanlarla kaynayan bir kütüktü.

"Iyyy, iğrenç. Bunlar zehirli mi?" Tüylerim diken diken olmuştu.

"Evet ama çiftleşiyorlar. Onları rahatsız etmeden geçmelerine izin verirsek onlar da bize bir şey yapmazlar." Vic'in sesinde de benim hissettiğim tiksinti vardı.

Kütükten uzak durduğumuzu söylememe gerek yok sanırım.

Tüm böcekler, tırmanan, sürünen şeyler ve yapışkan, yeşilimsi suyun dışında bataklığın gizli bir güzelliği vardı.

Suyun içindeki uzun, sivri gagalı kuşlar; tembel, mavi saçlı, güneyli yaşlı kadınlar gibi bize göz kırpıyorlardı. Parlak kırmızı renkli kuşlar, uzun, yosun kaplı selvi ağaçlarının tepesine yuva yapmışlardı.

"Bu kızıl aynak olmalı." Suyun üzerinde hafifçe süzülen bir tanesini işaret ettim.

"Evet." Vic başını salladı. "Bunlar nadir bulunan kuşlardandır. Daha önce hiç görmüş müydün?"

"Yalnızca bir hikâyeden biliyorum." Birinci sınıf öğrencilerime okuduğum yaşlılıkla ilgili dokunaklı *Kızıl Aynak* hikâyesini hatırlayarak içimi çektim.

"Hatırlat da sana bir gün Doodle'ın hikâyesini anlatayım."

"Hatırlatırım," dedi sevecen ve hevesli bir tavırla.

Öğlen olmadan kısa bir süre önce, kuru bir alana daha gelmiştik fakat burası ada olarak adlandırılamayacak kadar küçüktü. Kentaur'lar nihayet kuru bir zemine çıkabilmişlerdi. Elma salyangozu bulabilmek için yaprakların arasına bakındım.

"Yalnızca geceleri ortaya çıkarlar," diye bilgi verdi Vic.

"Ateş yakacak zamanımız olduğunu sanmıyorum." Ve çiğ bir şey yiyecek kadar aç olduğumu da sanmıyordum. Henüz.

"Evet," dedi ClanFintan. "Victoria ve Dougal'ın yola koyulmaları gerek. Ve bizim de öyle." Victoria'ya döndü. Victoria'nın üst kolunu tuttu ve Victoria da onunkini. "Birbirinize dikkat edin." Sonra Dougal'a döndü. "Eğer tapınağa bizden önce varırsanız, onlara tapınağı boşaltmaları ve nehrin diğer tarafına geçmeleri gerektiğini söyleyin. Glen Iorsa'ya doğru gidin. Sonrasında ne yapacağımıza orada karar veririz." Birbirlerinin kollarını sıktılar. "Fakat insanları nehrin karşısına geçirmelisiniz. Diğer ordulara ne olursa olsun, artık orası insanlar için güvenli değil."

Sözleri beni sarsmıştı ve kendi şokumun, hiç konuşmadığı halde Victoria'nın yüz ifadesine de yansıdığını görebiliyordum. Fakat Dougal sanki bu haberi duymayı bekler gibi yalnızca başını sallamıştı. Vic'e yaklaştım ve onu yakın arkadaşlar gibi kucakladım.

"Kendine dikkat et," dedi.

"Sevilmek için kendine izin ver," diye fısıldadım.

Sözlerimin ardından gözleri kocaman olmuştu ve yanaklarına yavaşça süzülen rengi görünce oldukça şaşırmıştım.

"Böyle saçmalıklarla uğraşmak için çok yaşlandım," diye karşılık verdi fısıldayarak.

"Hiç kimse bu *saçmalıklarla* uğraşamayacak kadar yaşlı değildir."

Sonra Dougal'ın yanına gittim. Elimi öpmek isteyen Dougal'ı aşağıya çektim ve sarılıp yanağından öptüm.

"Ona dikkat et... ve kendine de." Gidişlerini izlememek için arkamı döndüm. Kuru zeminden suya indiklerini duydum fakat çok geçmeden bataklık, çıkardıkları her türlü sesi yutmuştu.

"Onları yakında yeniden göreceğiz." Arkamda duran ClanFintan ellerini omuzlarıma koydu.

"Biliyorum," dedim sahte bir cesaret gösterisi yaparak.

"Gitmeliyiz."

Yukarı uzandım ve beni tutarak sırtına çıkarttı ve sonu gelmeyen bataklığın içine daldık.

ClanFintan aniden sola döndüğünde sanki saatler değil de günler geçmiş gibiydi.

"Aramızdaki bu mesafe yeterli olacaktır," dedi yönünü değiştirirken.

"Güzel!" İçimde büyümeye başlayan endişe duygusunu örtbas etmek için gülümsüyordum. ClanFintan'ın o inanılmaz kuvveti azalmaya başlıyordu. Bacaklarımın dokunduğu tüyleri nemlenmişti ve bu yalnızca su değildi. Üzerinde benek benek beyaz terler oluşmuştu; bu, daha önce üzerinde hiç görmediğim bir şeydi. Kalçasındaki kesiklerden sürekli sarımsı bir sıvı akıyordu. Çamurlu zeminde yürümeye çalışırken derin derin nefes almaya başladığını duyabiliyordum.

"Sanırım bir süre yürüsem iyi olacak."

"Hayır," dedi nefes nefese bir halde.

"Hiç sorun değil, gerçekten. Biraz bacaklarımı açmak iyi gelir."

"Hayır dedim!" diye çıkıştı.

Poposuna bir şamar indirmek ve bana bağırmamasını söylemek; sırtından inip istediğimi yapmakta özgür olduğumu haykırmak veya orada öylece oturup ağlamak arasında seçim yapamıyordum. Kafamın karışıklığı kazandı ve çenemi kapatarak büyük bir duygu yoğunluğu içinde öylece oturdum.

Çok geçmeden durdu ve bitkin bir halde alnında biriken teri elinin tersiyle sildi.

"Bağışla, aşkım," dedi sanki kuyudan gelen bir ses tonuyla. "Yorgunluğumun acısını senden çıkartarak kendimi mahcup ettim."

İleriye eğildim ve kollarımı dikkatli bir şekilde göğsüne sardım. Çenemi omzuna dayadım. "Affedildin."

"Su biraz daha sığlaştığında eğer istiyorsan yürüyebilirsin."

"İstiyorum." Boynundan öptüm. Kollarını benimkilerin üzerine koydu, sonra derin bir nefes aldı ve toynaklarını vıcık vıcık bataklığın içinden çekmeye zorladı. Bataklığın o korkunç emme sesini duyunca bir köşeye sinmek istedim. Çok daha yavaş bir şekilde ileriye doğru yürümeye başladık.

Su seviyesi dizlerine indiğinde bir kez daha durdu. "Biraz yürümeye ne dersin?"

Başını sallayarak sırtından inmeme yardım etti. Çizmelerim pis çamura battı ve çok geçmeden kalçalarıma kadar suyun içine batmıştım.

"Iyy, bu şey gerçekten de çok tiksinç." ClanFintan'ın elini tuttum ve yürümeye başladık.

"Çok tiksinç mi?" diye sordu.

"Evet, yılanlarla dolu o kütük gibi."

"Ah." Yorgun yüzünde anladığını belirten bir ifadeyle başını salladı.

Zorlukla yürümeye devam ettik. Kısa bir mesafe yürüdükten sonra nefes nefese kalmıştım. Sabahtan beri bu çamurun içinde nasıl yürüyebildiğine inanamıyordum, hem de sırtında ben varken ve kalçasında birçok kesikle.

"Çok uzakta olamaz," dedim nefes nefese bir halde.

Cevap vermedi. Sanki tüm enerjisini yola devam etmek için harcıyor gibiydi.

Kısa bir süre sonra su seviyesinin belirgin bir şekilde alçalmış olması oldukça sevindiriciydi fakat çamur seviyesi artmıştı. Su yalnızca dizlerime geliyordu ama her adımımda baldırımın yarısına kadar çamura batıyordum. Işık gitgide azalmaya başladığından, tam önüne gelinceye kadar otları görmemiştik. İnanılmaz bir manzaraydı, otların çoğu ClanFintan'dan bile uzundu.

İkimiz de nefes nefese kalınca durduk.

"Vic bataklığın kıyısından hemen önce uzun çalılıklarla dolu bir alan olduğunu söylememiş miydi?" diye sordum umutla.

"Evet, ayrıca otların keskin olduğunu da söylemişti. Yeniden sırtıma binmen gerekiyor böylece seni otlardan koruyabilirim."

"Hayır, bırak da yürüyerek geçmeyi deneyeyim." Tartışmaya istekli olduğunu görebiliyordum, bu yüzden elimi koluna koyarak, "Eğer çok keskinse yeniden sırtına çıkacağım," dedim.

İstemeyerek de olsa kabul etti ve birlikte otlarla dolu ormana girdik. Her zamanki gibi Vic haklıydı; otlar kesiyordu. Ve Vic'in teninde kırmızı çizikler gördüğümü şimdi hatırlıyordum. Fakat o sırada her tarafımız çamurla kaplanmış olduğu ve her yanımızı sinekler ısırdığı için çiziklerin nedenini hiç düşünmemiştim.

Şimdi ise bahsettiği yerden geçtiğim için bu konuyu düşünecek bir nedenim vardı. Yüzümü otlardan koruyabilmek için kollarımı havaya kaldırdım. Çok geçmeden jilet gibi otların kocaman kâğıt kesikleri gibi çizdiği kollarımdan akan ılık kanı hissetmeye başlamıştım.

"Rhea, dur. Artık sırtıma çıkmalısın."

"Birazcık daha, sonra çıkacağım." Aramıza küçük bir mesafe koymayı başarmıştım ve kollarımdaki kanı görmesinden korktuğum için arkama dönmek için durmamıştım. Çamur hâlâ ayaklarımdan aşağıya çekiyordu ve bu durumda sırtında bir de benim ağırlığımı taşımasının iyi olmayacağını biliyordum.

Bir ayağımı kaldırdım ve öne doğru bir adım attım, ayağımı indirdim...

Ve ayağım batmaya, batmaya, batmaya, hiç durmadan batmaya devam etti. Bağırarak ayağımı çıkarmaya çalıştım fakat dengemi kaybederek çırpınmaya başlayınca kendimi belime kadar yumuşak,

kumlu karışımın içine batmış bir halde buldum. Ne kadar gayret edersem edeyim, beni o kadar içine çekiyordu.

"Rhea!" ClanFintan bağırdı ve vahşi bir güçle kolumdan yakalayarak beni geriye doğru çekti. Neredeyse kolum çıkacaktı.

ClanFintan yere çöktü ve ben de kendimi kollarının arasına attım ve altımızdaki şeyin yalnızca çamur olmasından memnun bir halde bir süre öylece kaldık. Kocamın elleri bedenimde geziniyor, sanki her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol ediyordu.

"Seni aşağıya çeken bir şey mi vardı? Yaralandın mı?" Sesi titriyordu.

"Hayır, iyiyim." Nefes nefese kalmış bir şekilde başımı ona yasladım. "Dibi yoktu. Sanki beni aşağıya çekiyordu. Ah, bu yutan kum olmalı."

"Evet." Artık tek parça olduğumu bildiği için sesi daha sakin geliyordu.

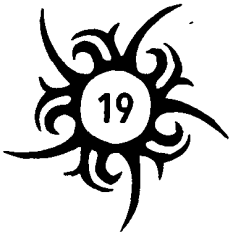
"Yutan kumu duymuştum." Gülümsemeye çalıştı. "Kentaur'ların bataklıklardan uzak durmalarının bir nedeni de bu."

"Şey, oldukça geçerli bir neden."

Ayağa kalkarken beni de kaldırdı.

"Etrafından dolanmalıyız." Adımlarına dikkat ederek güney yönünde yürümeye başladı. "Ve şimdi sırtıma binemezsin."

İkimizin de bildiği şeyi yüksek sesle söylemesine gerek yoktu. O beni akar kumdan dışarı çekebilirdi fakat aynı şeyi benim yapmam söz konusu bile değildi. Yürümeye devam ederken, yardım etmesi için Tanrıçama sessizce yalvardım.

Sonunda bataklığın etrafından dolanabilecek kadar güneye ilerlemiştik ve bir kez daha doğuya döndük. Keskin otlar sanki kollarımdaki deriyi yüzüyor gibiydi ve adımlarım gitgide yavaşlıyordu.

"Rhea, bırak önden gideyim." Durdu. "Kollarına biraz merhem sür ve arkamdan gel. Kollarına biraz dinlenmeleri için fırsat ver," dedi. "Belli bir süre sonra yeniden yer değişebiliriz."

"İyi ama ya sen akar kuma basarsan?"

"Dikkatli olurum."

"Tamam." Daha çok hıçkırığı andıran bir tepkiyle pes ettim ve tökezleyerek ona doğru yürüdüm. Çantayı omzumdan aldı ve keşke biraz şarabımız olsaydı diye düşündüm fakat daha öğlen olmadan dördümüz birlikte şarabı bitirmiştik. Kollarımı öne uzattım ve arada bir acı içinde geri çekerek ClanFintan'ın yapışkan merhemi sürmesini bekledim. Yanma hissi neredeyse o anda kaybolmuştu ve rahatlayarak içimi çektim.

"Harika bir his." Onun kollarındaki ve göğsündeki çizikleri fark ettim. "Ben de sana biraz merhem süreceğim."

"Sadece ufak çizikler, benim cildim seninki kadar yumuşak değil." Yanağıma dokundu.

"Sadece biraz süreceğim. Ne kadar acıdığını biliyorum."

Ben yaralanan yerlerine merhem sürerken, o da anlayışlı bir ifadeyle bana gülümsedi. Sonra merhem kutusunu kaldırarak istemeyerek de olsa arkasına geçtim.

"Dikkatli ol!" diye seslendim.

"Tamam." Yürümeye başladı ve ilerleyebilmek için yeniden bir mücadeleye başladık.

Otlarla kaplı arazinin hiç bitmeyeceğini düşünmeye başladığım sırada ClanFitan heyecanlı bir şekilde bana seslendi. "İleride ağaçların oluşturduğu hattı görebiliyorum!" Bir gayretle ileri doğru atıldı.

Ve doğrudan akar kumun içine daldı.

Bedeninin at olan bölümü çırpınıyor, onu içine çeken kumun içinden çıkmak için çabalıyordu. Bir şeye, herhangi bir şeye tutunabilmek ve kendisini dışarı çekebilmek için kollarını uzattı.

"Uzak dur!" diye bağırdı ona doğru gitmeye çalıştığımı görünce. "Çok fazla battım, bana ulaşamazsın."

"Ne yapabilirim?" diye bağırdım boğazımda biriken panikle. Panik içinde etrafına bakındı. "Ağaçlara kadar gidebilirsen, uzun bir dal bulup buraya getir."

Başımı sallayarak bataklığın etrafından dolanmak için bir yol bulmaya çalıştım fakat zamanında yetişemeyeceğimi biliyordum. Ağaçları göremiyordum bile ve bataklığın emici çamurunda koşamıyordum.

Öleceğini biliyordum ve tek yapabildiğim seyretmekti.

Şekil değiştirmesi gerek. Düşünce, bulanık zihnimin içinde oldukça netti. Kumun kenarına koştum. İnsan bedeninin yarısına kadar batmıştı.

"Yaklaşma..." Kesik kesik nefes alıyordu.

"Beni dinle!" Dizlerimin üzerine çökerek çukurun kenarına doğru emekledim. "Şekil değiştirmelisin." Kollarımı ona doğru uzattım. "Bak, eğer uzanırsan seni tutabilirim. Dene!" Uzandı ve parmaklarımız birbirine dokundu.

"Şimdi şekil değiştir. Bir insanı çekebilirim ama bir Kentaur'u çekemem." Gözlerinden beni anladığını görebiliyordum. Sonra gözlerini kapattı ve başını eğdi. Büyüye benzeyen o kelimeleri tekrarlamaya ve aynı anda kollarını ve başını kaldırmaya başladığında hiç kıpırdamıyordu. Parlak ışık başlamıştı. Işığın parlaklığı beni gözlerimi kapamaya zorlamadan önce yüzünün tarif edilemez bir acı ifadesiyle buruştuğunu gördüm.

Sonra ışık kayboldu. Hiç vakit kaybetmeden ileri uzandım.

"Bana yardımcı ol! Uzan!" diye bağırdım.

Çabalamaktan bitkin bir halde fakat kararlılıkla bana doğru uzandı ve parmaklarımız dokundu. Sonra da ellerimiz kavuştu. Topuklarımı çamurlu zemine sapladım ve bütün gücümle çektim. Yavaş yavaş ölümcül kuma karşı koyarak ClanFintan'ın gövdesini ıslak zemine çıkarmayı başardım ve bedeninin geri kalanını çekmeme de kendisi yardım etti.

Yattığı yerde yan döndü ve birbirimize sokularak uzun bir süre öylece yattık. Yalnızca nefes alıyorduk.

"Teşekkür ederim, Epona," dedim yüksek sesle.

"Tanrıçan seni seviyor." Boğuk sesinin normale döndüğünden bir kere daha emin olmuştum. Yüzünde kalan kumları temizledim ve temizlediğim yeri öptüm.

"Yürüyebilecek misin?"

Başını salladı ve zorlanarak, acı içinde ayağa kalktı. Kalkarken vücudunun arka tarafını görebilmiştim. Koskocaman, korkunç yırtıklar koyu renkli dikişlerle gelişigüzel ve iç kaldırıcı bir biçimde birbirine dikilmişti. Yarıklar kalçasının hemen üst kısmından başlıyor, bacaklarından aşağıya kadar iniyordu ve içlerinden çukurdaki kum ve suyla karışmış bir sıvı sızıyordu.

"Aman Tanrım!" diye bağırdım kendimi tutamayarak. "Eski şekline dön!"

"Bence..." dudaklarından ağır ağır dökülen kelimeler zorlukla duyuluyordu, "nehri geçene kadar insan olarak kalsam daha iyi olur. Unutma, insan bir erkek ve kadın aramıyorlar. Epona'nın seçilmişini ve onun Kentaur eşini arıyorlar."

"Ama yaraların..." Görüntüsü bile içimi acıtmaya yetiyordu.

"Biraz daha merhem sürersen acısı hafifler."

Bedenindeki o korkunç yaralara dokunmak istemiyordum. Zaten acıyan canını biraz daha acıtmaktan ödüm kopuyordu.

Çantaya uzandı ve yarısı boşalan merhem kutusunu çıkardı. "Ben yapabilirim," dedi, ben sesimi çıkarmayınca.

Parmaklarımı kutuya batırdım.

"Ben yaparım." Dişlerimi sıktım ve kendimi zorlayarak merhemi kesiklerin üzerine ve içine sürdüm. Hiç kıpırdamamış ve konuşmamıştı. Ayrıca ben işimi bitirene kadar nefes bile almadı.

"Biraz daha iyi misin?" diye sordum, kalan merhemi temizlemek için parmaklarımı kollarındaki sıyrıklara sürerek.

"Evet." Harika bir cesaret örneği sergilemişti fakat teni bir hastanınkini andıran solgun bir renge dönüşmüştü. "Tam orada, ağaçların başladığı yeri gördüm." Eliyle işaret etti. "Çok uzakta değil."

Kum çukurunun etrafından ağır ağır yürümeye dikkat ederek yeniden yola çıktık. ClanFintan'ın bedenine göz ucuyla baktım.

"Tangamı ödünç almak ister misin?"

Birden attığı kahkaha, yaralarının neden olduğu acıyla irkilmesine yol açmıştı fakat bana bakarken gözleri parlıyordu.

"Sanmıyorum. Eğer Fomorian'lara yakalanırsak anlatacakları hikâyeleri bir düşünsene."

"Başlıkları şimdiden görebiliyorum, Kadın Kıyafetleri Giyen Başşaman ClanFintan Sonunda Yakalandı."

"Başlıklar mı?"

"Herkesin yaptığı dedikodular."

"Evet, bu gerçekten utanç verici olurdu."

"Evet, kesinlikle."

"Sanırım tanganla neler yapabileceğimiz hakkında başka bir zaman konuşsak iyi olur."

Sesinde gizlenen seksi tonu duyunca neşelendim.

"Enerjini sonraya sakla, koca adam. Kim olduğunu sanıyorsun, John Wayne falan mı?"

Soracağını biliyordum. "John Wayne mi?"

İşte bu saatlerce ahkâm kesebileceğim bir konuydu. Boğazımı temizledim ve ders veren öğretmen rolüme büründüm.

"Gerçek adı Marion Michael Morrison olan John Wayne, Winterset, Iowa'da doğmuştur. Eski dünyamda Amerika'nın Simgesi olarak bilinir. Ben onu bir vatansever ve kahraman olarak görürüm."

Bana bakan yüzündeki meraklı ifade, bana tam da ihtiyacım olan cesareti vermişti. "Sana biraz ondan bahsedeyim..."

Heyecan içinde *Kovboylar* filminin konusunu anlatıyordum ki ClanFintan elini havaya kaldırarak beni susturdu.

"Şişşt," dedi. "Otlar burada bitiyor." Eliyle işaret etti ve keskin otların bulunduğu arazinin tıpkı başladığı gibi birkaç metre ileride aniden sona erdiğini gördüm.

Azalmaya başlayan ışıkta etrafıma bakındım. Otluk arazinin karşı tarafında ağaçlar başlıyordu. Nehrin tersi yönünde giderken gördüğümüz gibi kuru yapraklarla kaplı hoş koruluğa benzemiyordu. Buradaki ağaçlar sık ve yabaniydi; selvi, söğüt ve çitlembiğin aralarına karışmış devasa, kırmızı-uçlu fil kulağı ve değişim geçirmiş hatmilerin oluşturduğu geçit vermez bir ormandı.

Fakat orada sessizce dururken, kulaklarımıza harika bir ses gelmişti. Bu sesin kaynağının ne olduğunu aynı anda fark ettik, birbirimize gülümserken gözlerimiz parlıyordu.

"Nehir," dedi ClanFintan alçak sesle.

"Tanrıça'ya şükürler olsun! Nihayet!"

"Şişşt." Kolunu omzuma dolayarak kulağıma eğildi. "Nehrin sesini duyabiliyorsak yaratıklar burayla," başıyla arkamızda kalan bataklığı işaret etti "nehrin kıyısı arasında bir yerlerde olmalı."

"Onları nasıl atlatacağız?" diye sordum alçak bir ses tonuyla.

"Sırtında taşıdığı eşiyle yerdeki çalılıkları ezip geçen bir Kentaur bekliyorlar; ağaçların arasından gizlice sıvışıp kaçan iki insan değil."

"Ve tam olarak hangi iki insan bunu yapabilir?"

Omuzlarımı hafifçe sıkarak başımdan öptü. "Biz."

"Ah, tabii ya. Neredeyse unutuyordum."

"İşte bu nedenle benimle evlendin; unutmak üzere olduğun şeyleri sana hatırlatmam için."

Dudaklarındaki muzip gülüşü gördüğüme sevinmiştim. "Ve ben de harika ayak masajların için seninle evlendiğimi düşünüyordum."

"O da var tabii." Bakışları canlanmıştı. "Avcı dostumuz gibi yavaş ve sessizce hareket etmeliyiz. Hiçbir çalıya dokunmamaya çalış. Ayaklarını en ıslak yerlere basmaya çalış. Kuru yapraklardan ve dallardan uzak durmaya çalış."

Dikkatlice dinlerken beni bekleyen göreve kendimi hazırlamaya çalışıyordum. "Ya bizi görürlerse?"

Doğrudan gözlerimin içine bakabilmek için beni omuzlarımdan tutarak kendisine doğru çevirdi. "O zaman nehre doğru koş. Sakın

durma. Benim için endişelenme. Yalnızca nehre ulaş ve yüzerek karşıya geç."

"Ama..."

"Hayır! Beni dinle. Beni tanıyamazlar. Benim sıradan bir insan olduğumu düşünecekler. Böylece karşıya geçmen için onları oyalayabilirim. Sen güvende olduktan sonra ben de şekil değiştirerek yanına geleceğim."

Bu bana büyük bir zırva gibi gelmişti. Bunu ona da söylemek için ağzımı açtım fakat parmaklarını omuzlarıma geçirdi.

"Eğer seni yakalarlarsa, neler yapabileceklerini bir düşün. Buna katlanamam." Gözlerindeki acı açıkça görülüyordu. "Bana yapabilecekleri tek şey beni öldürmek olur ama sana çok daha fazlasını yapabilirler."

"Pekâlâ, nehre gideceğim."

Yüzündeki ifadeyle birlikte omuzlarımı sıkan elleri de yumuşadı. Eğilerek yavaşça beni öptü.

"Şimdi şu bataklıktan çıkalım. Yalnızca benim bastığım yerlere bas."

"Pekâlâ, kontrol sende."

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Şimdilik," diye ekledim.

Yavaş yavaş ilerlemeye başladık. Otları geçtik ve yoğun çalılıkların ve yabani ağaçların arasına girdik. Çamur ve otlardan daha da kötüydü. En azından otların arasında bir ayağımızı diğerinin önüne atarak ilerleyebiliyorduk. Burası daha farklıydı. ClanFintan çok ağır hareket ediyordu ve ben de onu takip ediyordum. Doğrudan doğuya doğru ilerleyemiyorduk. Yerdeki çalılıklar nedeniyle zikzak çizerek ilerleyebiliyor, yerlerdeki kuru yaprak ve dal yığınlarının uzağından geçiyorduk. Sanki ileriye doğru attığımız her adımdan sonra, her iki yana ikişer adım atmak zorunda kalıyorduk. Ayrıca havanın kararmaya başlaması ve önümüze çıkacak kuru yaprak yığınlarını görmemizi zorlaştırması, zaten güç olan durumu daha da güçleştiriyordu.

Arkadan yürüdüğüm için ClanFintan'ın çıplak bedeninin harika manzarasını görebiliyordum. Attığı her adımda yaralarından kanlı bir sıvı akıyordu. Sırtı bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. Ağırlığını

bir o yana bir bu yana verirken, sırtındaki kasların kasıldığını ve titrediğini görebiliyordum.

Her an kanatlı bir şeyin üzerimize atılmasını bekliyordum fakat ilerlemeye devam ettik ve bize eşlik eden tek ses kendi nefes alıp verişimiz ve nehrin sesiydi.

Sonra ClanFintan elini kaldırdı ve olduğu yerde donup kaldı. Tam önümüzde, akan muhteşem nehrin rengi kararan havada griye dönmüştü. Bulunduğumuz ağaçlı kısım ile nehir kıyısının arası yaklaşık yirmi otuz metrelik taşlı bir alandı.

Ve nehir ile bizim aramızdaki o alanda yere çömelmiş üç yaratık bekliyordu.

Durduğumuz yere kıyasla, onlar nehrin biraz daha yukarı kısmındalardı. Bize arkaları dönüktü, aslında bir kamp ateşinin etrafına toplanmışlardı. Bir tanesi kuru dallarla ateşi biraz daha güçlendirdi. Konuşmuyorlardı fakat aralarından bir tanesi arada sırada nehre bakıyor ve tıslıyordu.

ClanFintan yanında durmamı işaret etti ve dikkatli bir şekilde dediğini yaptım.

"Sana işaret verdiğimde nehre doğru koşmanı istiyorum. Bana bakma. Beni bekleme," dedi alçak sesle.

Tam ağzımı açıyordum ki sıcak parmağını dudaklarıma bastırdı.

"Bana güven," diye fısıldadı.

Şikâyetlerimi yutarak isteksiz bir şekilde başımı salladım.

Eğilerek yerleri kolaçan etti. Sonra da ayaklarının dibinde duran bir dalı aldı. Bana baktı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Başımı salladım.

Kolunu kaldırdı ve yeşil dalı solumuza, yaratıkların tam arkasındaki ağaçlara doğru fırlattı.

"Git!" diye fısıldadı.

Ağaçların arasından fırladım. Korku ve adrenalin bana alışılmamış bir hız kazandırmıştı. ClanFintan'ın hemen arkamdan takip ettiğini duyabiliyordum.

Ve yaratıkların sesini duydum. Hırlıyorlar ve tıslıyorlardı. Omzumun üzerinden arkama baktığımda arkalarındaki ağaçlara doğru yöneldiklerini gördüm.

"Bakma, koş!" dedi ClanFintan nefes nefese kalmış bir şekilde.

Ne yazık ki onu duyan tek kişi ben değildim. "Şu tarafta!" diye seslendi yaratıklardan birisi bizi işaret ederek.

Yerdeki taşları ezercesine arkamızdan fırladı. Diğer ikisi de hemen onun arkasındalardı.

"Daha hızlı!" diye bağırdı ClanFintan.

Ben kıyıya ulaştığımda yaratıklardan biri ClanFintan'ı yakaladı. Pençelerini kocamın omzuna geçirirken çıkan korkunç yırtılma sesini duydum.

ClanFintan döndü ve Fomorian'lar ile benim arama girdi. Yaratıktan gelen ikinci yırtıcı darbeden kurtuldu ve çenesine bir yumruk attı. Yaratığın kemiklerinin çatırdadığını duydum; kendini toparlamak için birkaç adım geriledi ve sonra tekrar saldırmaya hazır bir halde ClanFintan'ın üzerine geldi.

"Atla! En kısa zamanda ben de yanına geleceğim!" diye bağırdı ClanFintan.

Köpüren suya baktım ve sonra tekrar kocama ve ona saldırmaya hazırlanan üç yaratığa döndüm.

"Sensiz atlamam!" Cevap vermesine fırsat bırakmadan kolunun altından koşarak geçtim ve doğrudan şaşkın bir ifadeyle bana bakan yaratıkların üzerine doğru koştum. Kollarımı kaldırdım ve ellerimi çılgınlar gibi sallayarak bağırmaya başladım. "Geri çekilin, sizi lanet olası yapışkan, sapık, pislikler!"

Fomorian'lar haklı olarak şaşırmışlardı ve benden uzaklaşmak için bir iki adım geri çekildiler. Yani, şimdiye kadar üzerlerine doğru koşan kaç dişi insan görmüş olabilirlerdi ki? Ayrıca bataklık pisliğine bulanmıştım ve çılgın kırmızı saçlarım pislikten birbirine yapışmıştı ve Frankenstein'ın deli gelini gibi ellerimi sallayarak koşuyordum. Ben bile kendimden korkardım. Kendilerine gelmelerine fırsat vermeden dönerek kocama baktım.

"Ben atlayacaksam sen de atlayacaksın!" diye bağırdım. Babamın, futbol oyuncularına bloke etmeyle ilgili tüm söylediklerini hatırlayarak

koştum ve omzumla sert bir şekilde ClanFintan'a vurdum ve ikimiz birden kıyının üzerinden çağlayan nehre düştük.

Çırpınarak suyun yüzeyine çıktığımda, ClanFintan'ın öksürüğünü duyunca rahatladım. Bu sırada kızgın nehrin akıntısı bizi altına alarak kıyıdan uzaklaştırdı.

"Sakin ol," diye bağırdı ClanFintan. "Kendini akıntıya bırak!"

Söylediğini yaptım ve akıntı yönünde, açımı hep karşı kıyıya göre ayarlayarak kulaç attım. Su soğuktu ve uyuşmaya başlayan bedenim çok geçmeden beni korkutmaya başlamıştı.

"Dayan!" diye bağırdı ClanFintan. "Çok az kaldı!"

Kıyıdan suya doğru bir çıkıntı önümüze çıkınca ClanFintan bir eliyle saçlarımdan yakaladı ve diğer eliyle de suya uzanmış olan dalı yakalayarak ikimizi de taşlı, sığ tarafa doğru sürükledi.

"Ah!" diye bağırdım, ClanFintan saçlarıma dolanan elini çıkarmaya çalışırken.

"Gel." Elimden tuttu ve kıyıya doğru dengesiz adımlarla yürüdükten sonra kendimizi yere bıraktık.

Ağırlığını yerden kaldırırken acı içinde inlediğini duydum.

"Bunu söylemeyi hiç istemezdim fakat nehrin sığ kısmına geri dönerek yaralarının üzerindeki çamuru temizlemelisin."

Başını salladı, kendini zorlayarak ayağa kalktı ve tökezleyerek nehre geri gitti. Ben de arkasından gittim ve soğuk, temiz suyu yaralı bedenine çarpmasına yardım ettim. Neyse ki merhemi koyduğum çanta hâlâ boynumda asılıydı ve geriye kalanı da yaralarına sürdüm. Çok fazla titriyordu. Omzundaki kesiklerden kanlar akıyordu.

"Şekil değiştirebilir misin?" diye sordum.

Yorgun bir ifadeyle başını salladı ve değişebilmesi için geri çekildim. Işığı ve yüzünde oluşacak acı dolu ifadeyi görmemek için gözlerimi kapadım. Işığın parlaklığı solduğunda gözlerimi açtım ve gerçek haline dönünce daha iyi ve güçlü göründüğünü için biraz da olsa rahatladım.

"Haydi, eve gidelim," dedim elimi ona doğru uzatarak. Elimi tuttu ve nehrin dik kıyısından kalkmama yardım etti.

Birliğimizin Musa Tapınağı'na giderken bıraktığı izleri kolayca bulmuş ve kendi bıraktığımız izleri takip etmeye başlamıştık. ClanFintan'ın yanından yürüyor, yeniden sırtına binmem konusundaki ısrarlarını reddediyordum.

"Hayır, yeterince şey yaşadın zaten," dedim uzlaşmaya çalışarak.

"Sen de öyle."

"Ah, tabii. Bak bakalım, kimin daha fazla kanayan yarası var." Burnundan horlamaya benzeyen bir ses çıkardı.

"Ayrıca yanlışım varsa düzelt lütfen ama son yirmi dört saatte şekil değiştirip duran ben değilim."

"Sen benim eşimsin," dedi sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Evet ve kesinlikle bir süre yürüyebilirim." Tartışmayı uzatmak için ağzını açtı.

"Dur bir saniye, bir anlaşma yapalım," dedim mantıklı bir şekilde. "Ay gökyüzünde yükselene kadar yürüyeceğim, sonra da hiç tartışmadan sırtına bineceğim."

Bana inanmadığını gösteren bir ses çıkardı.

"İnatçı bir kadınsın."

"Teşekkür ederim."

Bu sözlerim onu güldürmüştü ve kolunu omzuma doladı.

"Kötü kokuyoruz," dedim gülümseyerek.

"Yine mi?" Kıkırdadı.

"Sanırım bunlar bir atla evlenmemin sonuçları."

Yeni doğan ayın ışığında tek kaşını kaldırarak bana baktığını görebiliyordum. "Yalnızca bu değil."

Bir kahkaha attım ve içimden tanrıçama şükrettim. Sesi yeniden eskisi gibi olmuştu.

Huzur dolu bir sessizlik içinde yürüdük. Gecenin temiz havasını içime çektim ve kocamın beni saran güçlü kolunun verdiği o harika hissin tadını çıkarttım. Yeniden tapınağa dönecek ve sonra da bu lanet yaratıklardan kurtulabilmenin bir yolunu bulacaktık.

Sol tarafımızdaki ormandan gelen bir ses beni korkutmuştu fakat gümüşi ışıkta parlayan geyiği görünce rahatlayarak güldüm. Fakat bu geyik akla başka bir şeyi getiriyordu.

"Sence Musa'lardan birilerine rastlar mıyız? Ya da Dougal ve Vic'e?"

"Dougal ve Victoria şu an büyük olasılıkla oldukça ileridedirler. Fakat diğer kadınları bilemem." Ses tonu alçaktı ve üzgün geliyordu. "Yaratıkları uzaklaştıramayacağımı anlayınca birliğin bir kısmını nehre, başka bir kısmını da tapınağa gönderdim. Hiçbir Kentaur yolda gördükleri bir kadına yardım etmeden geçip gitmez. Eğer nehri geçebildilerse, Kentaur'lar onları Epona'nın Tapınağı'na götürmüşlerdir. Onlar da bizim önümüzde olmalılar." Kurtulan olduysa tabii... İkimizin de aynı şeyi düşündüğünü biliyordum fakat yüksek sesle dile getirmiyorduk.

"Ay yükseldi," dedi sözümü hatırlatmak için.

Durdum ve yüzüne baktım. "Gerçekten iyi misin?"

"Evet, aşkım." Yüzüme düşen bir bukleyi kaldırdı. "Yaralarım iyileşecek."

"Tamam, o halde bineceğim. Biraz yorulduğumu kabul etmeliyim." Beni sırtına çıkarttı.

"Aç mısın?"

"Yemekten söz etme. Açlıktan öldüğümü biliyorsun."

"Alanna senin için bir ziyafet hazırlatacaktır." Omzunun üzerinden bana baktı ve gözlerini kocaman açtı. "Bak," dedi az önce geçtiğimiz patikayı işaret ederek.

Gösterdiği yöne bakınca yıldızlı ayak izlerimi gördüm. Sanki gökyüzünden ayak izlerimin olduğu yere düşmüş gibi parlıyor, ışıldıyorlardı. Sonra gözlerimi kırptım ve ışık oyunu bozuldu.

"Sihir mi?" Sanki bir kilisedeymişim gibi saygılı bir tavırla konuşmuştum.

"Belki de senin içinde düşündüğünden daha fazla sihir vardır." ClanFintan birkaç adım ileri gittikten sonra aşina olduğum o dörtnala koşusuna başladı. Ben de sırtına yaslanarak sihri, tanrıçaları ve aşkı düşünmeye başladım ve anında uykuya daldım.

Tulsa'da, en sevdiğim kitapçıdaki (41. Cadde Barnes & Noble) kafede, büyük bir sallanan koltuğa kıvrılmıştım ve (şaşırtıcı derecede Pierce Brosnan'a benzeyen) mağaza müdürü bana istediğim kitapları bedava alabileceğimi söylüyordu. Sean Connery tarafından canlandırılan harika şef, benim için kendi elleriyle muhteşem bir yemek hazırlıyordu (oldukça fazla sarımsak kokusu alıyordu) ve Brad Pitt'i andıran (kimbilir...) bir barmenin benim için büyük bir bardağa doldurduğu *Merlot* pırıl pırıl parlıyordu...

Bedenim Rüyalar Ülkesi'nden çekilerek nehrin orta yerinde, havada süzülmeye başlayınca yüzümü astım.

Söylenmeye başlamıştım ki o sırada zihnimdeki sesin ClanFintan'ı –bir değil, iki kez– kurtardığını hatırlayınca saçmalamaya bir son vererek ağzımı kapattım.

"Pekâlâ, bana göstermek istediğin şeye hazırım," dedim. Cevap yoktu ama bedenimin nehrin yukarı tarafına, geldiğimiz yöne doğru süzüldüğünü hissettim. İçimi çektim ve beni bekleyen bilinmeze kendimi hazırlamaya çalıştım.

Solumdaki bataklık, arazinin yüzündeki açık bir yara gibi parıldıyordu. Arazinin iç kısımlarına doğru göz alabildiğine uzanıyordu. Orada sonsuza dek kapana kısılabilirdik. Bu düşünce tüylerimi diken diken etti. İleride görünmeye başlayan titrek ışıklar, dikkatimi kasvetli bataklık ile nehir arasındaki taşlık bölgeye çevirmeme neden oldu. Birkaç büyük kamp ateşine yaklaşınca bedenim yavaşladı. Ateşler, Geal Nehri'nin batı kıyısı boyunca düzensiz bir şekilde dağılmıştı. Ruhani bedenim, nehrin yukarı kısmı boyunca süzülmeye devam etti ve sonunda birçok ateşin koskocaman bir daire oluşturacak şekilde yakıldığı bir yere vardım. Ateşlerin başında çömelmiş kanatlı yaratıkları görebiliyordum. Bedenim alçaldı. Hepsinin de dairenin

ortasında olan bir şeyi izledikleri açıkça belli oluyordu. Dairenin içinde bir hareketlenme gördüm fakat ateşlerden çıkan duman görüşümü engelliyordu. Sonra duman hafifledi ve dehşete düşerek gözlerimi kocaman açtım.

Dairenin ortasında Terpsikhore dans ediyordu. Çıplaktı. Hastalığının ilk evresinde ve ateşli olması nedeniyle bedeni her yerini kaplayan terle parıldıyordu. Ve bu da bedeninin ironik bir şekilde seksi ve davetkâr görünmesine neden oluyordu. Yaratıkları mest edecek bir zarafet ve seksilikle döndü. Saçları, ıslak bedenine erotik bir duvak gibi yapışmıştı. Yaratıktan yaratığa dolaşarak dans ediyordu. Tüm Fomorian'lara tek tek dokunuyor, ardında onlara terini ve uyandırdığı heyecanı bırakıyordu. Bunlara ek olarak ,hastalığını da bırakabilmiş olması için içimden sessizce dua ettim. Dairenin dışında kalan yaratıkların yanına da dans ederek gittiğini ve olabildiğince fazla yaratığa dokunmaya çalıştığını görebiliyordum. Kanatlar titremeye ve dikleşmeye başladıktan sonra kışkırtıcı bir şekilde dönüyor ve dans oyununa yeni bir yaratığın önünde yeni baştan başlıyordu. Sanki güzel bir otomasyon gibiydi. Yüzü ifadesiz bir maske gibiydi, dudaklarının kuruduğunu ve çatladığını gördüm. Biraz daha yakından bakınca biçimli kollarında başlayan kızarıklıkları fark ettim.

Sonra yaratıklardan birisi yerden kalkarak dairenin ortasına doğru yürüdü, Terpsikhore'yi bileğinden tutarak hazır bekleyen bedenine doğru çekti. Ve o anda neden diğer yaratıkların ona dokunmadığını anlamıştım. Nuada onu kendisi için almıştı.

"Bu kadar dans yeter, Musa." Pençesini uzattı ve Terpsikhore'nin dolgun göğsünün yan tarafından aşağı doğru yavaşça indirdi. Parmağının geçtiği yer, ince bir çizgi halinde kanamaya başlamıştı ve Nuada o kanı soluk renkli diliyle Terpsikhore'nin bedeninde yaladı. "Artık senin için hazırım."

Onu dairenin içinden sürükleyerek çıkarmaya başladı fakat sonra birden olduğu yerde donup kaldı ve başını kaldırarak bana baktı. Epona beni oradan uzaklaştırıp kendi bedenime geri döndürürken Nuada'nın, *"Dişi!"* diye haykırdığını duydum.

Birden sıçrayarak doğruldum.

"Terpsikhore, Nuada'nın elinde."

"Tanrıça onu korusun," diye yankılandı boğuk sesi gecenin içinde.

"Kasten bizimle gelmedi," diye açıkladım. "Fomorian'lara hastalık bulaştırmak istedi."

Şaşkınlık içinde bana çevirdi. "Bu işe yarar mı?"

"Keşke bilebilseydim." Sıkıntılı olduğum sesimden anlaşılıyordu. "Bulaşıcı olduğunu biliyorum ve nasıl bulaştığını da biliyorum. Terpsikhore'nin yaptığı şey, bu hastalığı insanlara bulaştırmaya yeter. Fakat bu yaratıkların hastalığı kapabilecek kadar insansı olup olmadıklarını bilmiyorum."

"Bunu ne zaman anlayacağız?"

"Ben de o konuyu düşünüyordum." İçimi çektim. "Sanırım, bulaştıktan bir hafta sonra belirtiler ortaya çıkmaya başlıyordu. Fakat Fomorian fizyolojisi de bu şekilde etkilenir mi hiçbir fikrim yok. Tahminime göre ya çok hastalanacaklar ya da hiç etkilenmeyecekler."

"O halde ihtiyacımız olan şey zaman," dedi düşünceli bir ifadeyle.

"Ve oldukça fazla şansa," diye ekledim. Peri'nin yaptığı fedakârlığın boşa çıkmaması için Epona'ya sessizce yalvardım. Yorgunluktan ölüyordum.

"Dinlen, hava aydınlanmaya başladığında Epona'nın Tapınağı'na varmış olacağız."

Güven veren sözleri kulağımda çınlarken gözlerimi kapadım ve derin, olaysız bir uykuya daldım.

Rüyalarımın ve günün ağarmasının arasında bir zaman, kuzeyden gelen alçak bulutlar beraberinde nemli havada bir sis gibi asılı kalan yağmuru da getirmişlerdi. Gün birkaç saat önce ağarmış olmalıydı fakat kasvetli hava güneşi saklıyordu. Sonra birden birinin bağırdığını duydum ve kıyı civarında nöbet tutan savaşçılarımdan biri göründü. "Epona'ya şükürler olsun! Yaşıyorsunuz!" diyerek beni selamladı ve gözlerinin yaşlarla ıslanmış olduğunu görünce çok duygulanmıştım.

Ona gülümsedim fakat ClanFintan hızını hiç bozmamıştı. "Neredeyse geldik," diye fısıldadım kulağına.

Bir homurtuyla başını sallayarak hızla ilerlemeye devam etti.

Kıyıdaki o tanıdık dönemeçten kıvrıldık ve açıkça itiraf etmem gerekirse, suyun üzerinde korkutucu bir şekilde uzanan yüksek köprüyü gördüğüme çok sevinmiştim.

Köprüye çıktığımızda, başka bir nöbetçi bizi görerek bağırdı ve sonra bir başkası ve bir diğeri.

"Sanırım savaşçılarımdan bazıları yaratıkların elinden kurtulmayı başarmış," dedim gittikçe yükselerek heyecanla bizi selamlayan sesleri duyunca.

Köprüyü geçtik ve tapınağa giden keskin dönüşten kıvrıldık. Bu sisli ve gri havada bile tapınağın mermer duvarları davetkâr bir şekilde parıldıyordu. Tapınaktan akın akın insanlar çıkıyor ve bize doğru koşuyorlardı. Dışarıya fırlayan bir grup Kentaur'un başında ise parlak sarı saçlı bir Kentaur ve hemen arkasında da altın renkli genç bir Kentaur vardı.

"Victoria! Dougal!" diye bağırdım bize doğru dörtnala koşan Kentaur'lara.

"Vic'e başaracağınızı söylemiştim," dedi Dougal neşe içinde.

"Haklı çıkmasına göz yumacağım tek konu bu." Vic mutlulukla güldü ve bana öyle sıkı sarıldı ki neredeyse ClanFintan'ın üzerinden düşecektim.

Kısa süre içinde etrafımız coşkulu insanlar ve Kentaur'larla sarılmıştı. Arka kapıdan girerken Epi neşe içinde bizi karşıladı. Sonra tanıdık bir ses duyunca avluya doğru baktım ve Alanna ile Carolan'ın bize doğru koştuklarını gördüm. ClanFintan yorgun bir şekilde sırtından inmeme yardım etti. Carolan beni çabucak inceledi.

"İyiyim, iyiyim. Sen ClanFintan'la ilgilen," dedim ve bana bir kere daha inceleyen gözlerle baktıktan sonra ClanFintan'ın yaralarını incelemeye koyuldu.

"Benimle gel," dedi ClanFintan'a sert bir sesle.

ClanFintan beni çabucak öptü ve kulağıma, "Benimle işi biter bitmez odana geleceğim," diye fısıldadı ve doktorun emrine uyarak onu takip etmeye başlayınca rahatladım.

Alanna'nın kollarına atılıp ona sarıldım.

"Döneceğini biliyordum." Sesi titriyordu.

"Çıkar beni buradan," dedim yumuşak bir ses tonuyla.

Kolunu belime doladı ve beni coşku içindeki kalabalığın içinden geçirdi. Onlara el sallayarak teşekkür ettim ve onlara iyi olduğumu, yalnızca biraz dinlenmem gerektiğini söyledim.

Yine de avluyu geçmek ve koridoru yürüyerek banyoma varmamız sanki saatlerimizi almıştı. Arkamdan banyoya girmeden önce kapıda gülümseyen nöbetçiye emirler verdiğini duydum.

"Şarap, su ve taze meyve getir. Sonra da odasına güzel bir yemek gönder."

İçeri girerek kapıyı kapatınca okul arkadaşları gibi birbirimize sarıldık. İlk geri çekilen ben oldum.

"Ah, seni de kirlettim," dedim, burnumu çekerek gözlerimdeki yaşları silerken.

"Umurumda değil ama gel, üzerindekileri çıkarmana yardım edeyim." İlk kez bu anaç tavırları beni rahatsız etmiyordu.

"Titrememi durduramıyorum," dedim kahkahalara boğularak. Herhalde histeri buna benzer bir şeydi.

Alanna elimden tutarak beni sıcak havuza doğru götürdü. Kapı iki kere vuruldu ve içeriye elinde dolu bir tepsi taşıyan neşeli bir hizmetçi kız girdi.

"Ah, Leydim," dedi. "Sağ salim döndüğünüze hepimiz çok sevindik!"

"Teşekkür ederim." Dişlerim titrerken gülümsemeye çalıştım. "Eve döndüğüm için kelimelerle anlatamayacağım kadar mutluyum."

Reverans yaptı ve koşarak odadan çıktı. Derin bir iç çekerek kendimi suyun içine bıraktım.

"Al." Alanna bana bir kadeh uzattı. "İç bunu." Söylediğini yaptım ve soğuk suyu kana kana içtim. "Yavaş ol, bir dikişte hepsini bitirme."

Nefes alabilmek için durdum, bekledim ve sonra biraz daha içtim. "Teşekkürler." Boşalan kadehi yeniden Alanna'ya verdim. Birden saçlarımın ne kadar pis olduğunu ve saçlarımı yıkayıp temizlemeyi her şeyden çok istediğimi fark ettim. Başımı arkaya doğru yatırarak suya soktum ve başımı sağa sola salladım.

"Yardım et, temizlenmem gerek."

Alanna hiç soru sormadı. Yalnızca saçlarıma bir şişe sabun sıktı ve köpürtmem için yardım etti. O iş bitince bana bir süngер verdi ve tüm vücudumu onunla köpürttüm. Sonra havuzun ortasına daldım

ve üzerime yapışan kiri temizledim. Suyun yüzeyine çıkınca yeniden yerime döndüm ve Alanna bana bir bardak soğuk su daha verdi. Suyu içerken ellerimin artık titremediğini fark ettim.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

"Evet, arkadaşım, teşekkür ederim."

Havuzun kenarına, yanıma oturarak bacak bacak üstüne attı ve su bardağımı bir şarap kadehiyle değiştirdi. Doğranmış taze meyvelerle dolu tabağı uzanabileceğim bir yere itti. Minnettar bir ifadeyle gülümsedim, bir kavun parçasını ağzıma atarak yavaşça çiğnemeye başladım ve tatlı suyunun dilime yayılışının keyfini çıkarttım.

"Evde olmak harika." Rahatlamış bir ifadeyle içimi çektim.

"Burada kalabilmemizin bir yolu yok mu?"

Sözleri bana Dougal'ın herkesi boşaltarak nehrin karşısına geçmeleri için ClanFintan'dan aldığı emri hatırlattı.

"ClanFintan'a göre yok." Periler'in tapınağındaki perişan görüntüleri anımsadım. "Ve bence haklı. O tapınaktan buraya ulaşabilen başka biri var mı?"

"Evet, bu sabah gün doğmadan büyük bir grup Kentaur savaşçıları ve beş Avcı eşliğinde geldi. Carolan yaralılarla ilgilendi ve şimdi hepsi sessizce dinleniyorlar. Onlardan kısa bir süre sonra gelen Victoria ve Dougal tapınağı boşaltmamız gerektiğini söylediler. Hava aydınlanmadan önce nehri geçmek için hazır olmalıymışız."

"Gelenler arasında Thalia var mıydı?"

"Evet, o iyi."

"Ya Sila?" dedim ve nefesimi tuttum.

"Hayır," dedi Alanna üzgün bir ifadeyle. "Onun nehri geçtiğini kimse görmemiş."

"Dönen başka Kentaur olmadı mı?"

"Oldu. Bu sabah, Victoria ve Dougal'dan kısa bir süre sonra başka bir grup daha geldi. Onlar hastaları getirdiler."

"Yani, buraya kaç Kentaur döndü?" Nefesimi tuttum.

"Son saydığımda üç yüzün biraz üzerindeydi," dedi Alanna yumuşak bir sesle.

Bin Kentaur'dan yalnızca üç yüzü mü kurtulmuştu? Bu akıl almaz bir şeydi. Gözlerimi kapayarak daha fazla Kentaur'un kurtulmuş ve topraklarına gitmek için yola çıkmış olmaları için dua ettim.

"Ya benim savaşçılarım?"

"Her birinin içinde elli savaşçı olan iki mavna yola çıkmıştı. Bir tanesi geri döndü. Savaşçılar, karaya çıktıklarında yaratıkların onları beklediklerini söylediler." Sesi donuktu.

"Ya Woulff ve McNamara ne oldu?"

"Çok geç geldiler. Connor haber yollayarak geri çekilmeye zorlandıklarını söyledi. Birçok adamı kaybetmişler."

Derin bir nefes aldım. "Bu gerçek bir kâbus."

"Onları durdurmanın bir yolu olmalı," dedi Alanna ümitsizlik içinde.

"Evet ve o yolu bulacağız." Fakat sözlerim kendi kulaklarıma bile boş gelmişti.

Temiz kıyafetler giyinmek, saçlarımın taranması, mideme inen iki bardak şarap ve birçok meyveden sonra sıkıntım biraz olsun azalmıştı. Alanna, tacı başıma yerleştirdi ve odama doğru kol kola yürüdük. Tam odama girmek üzereyken ufak tefek bir hizmetçi koşarak geldi ve özür dileyen bir ifadeyle selam verdi.

"Bağışlayın, Leydim fakat çamaşır odasında bir sorun var. Bazı çarşaflar tutuştu ve sonra söndürüldü ama şu anda ne yapılması gerektiği konusunda büyük bir kargaşa yaşanıyor. Ve Una bu olaydan sorumlu olan kişi hakkında Nora'yla tartışıyor," diye ekledi Alanna'nın duyacağı bir şekilde.

Cevap vermeme fırsat kalmadan Alanna kıza tatlı tatlı gülümseyerek, "Geliyorum," dedi. Bana dönüp sarıldı. "Bu durumla ilgileneceğim. Carolan büyük olasılıkla az sonra kocanı bırakır. İçeride yemeğiniz hazır. Akşamın ilerleyen saatlerinde geri döneceğim." Kızın peşine takılarak koridorda yürümeye başladı.

Kapıdaki muhafız kapıyı açtı ve arkamdan sıkıca kapatırken biraz yalnız kalmamın bana iyi geleceğini düşündüm. Odam davetkâr ve tanıdık görünüyordu. Yatağımın iskeleti çıkartılmış ve bunun yerinde düzenli bir şekilde hazırlanmış "*marshmallow*" duruyordu. Perdeler yarıya kadar çekilmişti ve yağmurlu havanın kasveti odaya sıcak, "elinde güzel bir kitap ve bir bardak şarapla kıvrılma" havası vermişti. Masanın üzeri yiyeceklerle doluydu; burnuma gelen leziz kokular iştahımı açıyordu. Karnım gürültülü bir şekilde guruldayarak beni, hızla beni bekleyen açık büfeye doğru gitmeye ve yemekleri mideme indirmeye başlamaya zorlamıştı.

Küçük, şişman bir kuşun leziz görünen bacağını ağzıma götürdüğüm sırada kütüphaneden gelen bir ses dikkatimi çekti.

"Merhaba," diye seslendim, orada toz alan ya da başka bir şey yapan bir hizmetçi olabileceğini düşünerek. Cevap yoktu. Duyduğumu sandığım sesin yorgun düşmüş hayal gücümden kaynaklanmış olabileceğini düşünerek omuz silktim.

Kuşun eti ağzımda erimeye başladığı sırada sesi yeniden duydum. Bu seferki ses biraz daha yüksekti; ağır bir şeyin yankı yaparak yere düşüşünü andırıyordu.

Harika. Çekingen, ufak bir kız büyük olasılıkla bir şey kırmış ve şimdi de dışarı çıkıp Cadaloz Rhiannon'la yüzleşmeye korkuyor olmalıydı. Büyük olasılıkla buydu fakat zihnimin derinliklerinde bir kıpırtı vardı. Bu, tarifi zor, rahatsız edici bir histi.

İçimi çekerek altın, ipekli mendile ağzımı sildim ve isteksiz bir şekilde kütüphaneye doğru yürüdüm.

Çok gülünç olduğunu biliyordum fakat kemerli giriş kapısına yaklaştıkça bu rahatsız edici his de artmıştı. Bir Fomorian'ın tapınağa gizlice girmiş olabileceğini düşünerek aniden durdum.

Hayır, bu his şeytani varlıklarla ilgili değildi. Yalnızca rahatsız ediciydi o kadar. Ve bu rahatsızlık tanıdık geliyordu; yalnızca nedenini bir türlü çözemiyordum. Odaya girdiğimde karnımın ağrımaya başladığını ve dişlerimi sıktığımı fark ettim.

Kütüphane, titreşen ışıklarıyla yanan birçok mumla doluydu ve hepsi de kuru kafa şamdanların içindeydi. Oda en son gördüğümdeki gibiydi; sadece harita sarılarak eski haline getirilmişti. Raflarda dizili kitaplar, midemdeki o kötü hissin tersine odaya rahat bir görüntü veriyordu. Belki de fazla yorgun olduğumu ya da meyvelerin dokunmuş olabileceğini düşünmeye başlamıştım ki masanın ortasında duran bir şey ilgimi çekti.

Sanki karnıma bir yumruk yemişim gibi nefesim kesildi.

Masanın tam ortasında duruyordu. Açık artırmada aldığım vazonun aynısıydı. Kaza yapmama ve dünyamın değişmesine neden olan vazonun aynısıydı. Nefes almaya çalıştım fakat aniden başım dönmeye başlamıştı. Sanki dev bir balık kavanozunun içinden dışarıya bakıyormuşum gibi oda sallanmaya başladı. Gerilemek istediysem de

bedenim bana karşı geliyordu. Büyük bir girdabın içine çekildiğimi hissediyordum; nefes alamıyor, boğuluyordum. Sonra vazo parlamaya başladı ve o zaman beni eski dünyama geri göndermek için gönderildiğini anladım.

Gerçeklik duygumun eriyip gittiğini hissettim. Vazo gittikçe daha fazla parlamaya başladığında, bilmediğim bir odada çıplak bir şekilde ayakta durduğumu gördüğümü sandım. Kendi görüntümün yansımasının arkasında, dökme camdan yapılmış pencerelere modern binaların oluşturduğu silüet yansıyordu. Kollarımı açmış yürüyordum.

Birden geriye doğru çekildim ve ClanFintan aceleyle önüme geçerek vazoyu masadan aşağıya itti ve vazo yere düşüp kırıldı.

Sonra defalarca geri çekilip tüm ağırlığıyla yeniden vazonun üzerinde gitti, ta ki toynaklarının altında tuzla buz oluncaya kadar. Parlaklık yavaşça kayboldu.

Hâlâ nefes alamadığımı fark ettim ve bacaklarım boşalırken her yer kararda.

Birinin sanki çok uzaklardan, "Rhea... Rhea," diye bağırdığını duydum. "Rhea... uyan," diye bağırmaya devam etti ses. Cevap veremiyordum, her yanımı saran karanlığın içinden çıkamıyordum.

"Shannon Parker! Gözlerini aç ve geri dön!"

Birden gözlerim açıldı. Şiltemizin üzerinde, ClanFintan'ın kollarında yatıyordum. Yüzü korkudan bembeyaz olmuştu.

"Ne oldu?" diye sordum, hatırlamaya çalışarak. Sonra olanları hatırlayarak doğrulmaya çalıştım. "Vazo! Beni geri götürmeye çalıştı!" Yeniden başım dönmeye başlamıştı.

"Kalkma. Vazoyu parçaladım." ClanFintan terden ıslanan alnımı öptü. "Carolan'ı çağırttım."

"Sanırım iyiyim," dedim fakat bir kez daha kalkmaya çalışmadım.

"Hayalet gibi görünüyorsun."

"Sen de çok iyi görünmüyorsun." Yumuşak bir şekilde yüzüne dokundum. Cevap vermesine fırsat kalmadan Carolan içeriye daldı. Hemen arkasında da Alanna vardı.

"Ne oldu?" diye sordu hemen yanımda diz çökerken. Yüzüme dokundu ve nabzıma bakmak için bileğimi tuttu.

"Vazo geri geldi. Rhiannon yeniden onunla yer değiştirmek istedi," dedi ClanFintan.

"Ah, Tanrıça aşkına, hayır!" Alanna elini ağzına kapattı.

"Ben büyük salondaydım," dedi ClanFintan, "ve zihnimde Rhea'nın çığlığını duydum. Buraya koştum. Kütüphanedeydi. Vazo parlıyordu ve oda dalgalı bir havuz gibi sallanıyordu. Rhea'yı odadan çıkardım ve vazoyu parçaladım. Sonra da bayıldı."

"Şimdi daha iyiyim."

"Ayağa kalkabilir misin?" diye sordu Carolan.

"Evet." Beni yavaşça ayağa kaldırdılar. Oda dönmüyordu. "Masaya kadar yürümeme yardım edin, açlıktan ölüyorum ve ciddi anlamda bir şeyler içmeye ihtiyacım var."

"Şimdi daha iyi." ClanFintan rahatlamış görünüyordu fakat belime doladığı kolunu çekmedi ve beni masaya kadar götürdü.

ClanFintan divanda her zamanki yerini aldı ve beni de iyice kendine çekti. Alanna bana bir kadeh şarap uzattı, sonra o ve Carolan karşımıza oturdular.

Büyük bir yudum alıp içimin titremesini kontrol altına almaya çalıştım.

"Geri gelmeye çalışıyor." Sesimin ne kadar sakin çıktığına şaşırmıştım. "Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Buradan tüm kaprislerinin yerine getirildiği bir Enkarne Tanrıça olarak ayrıldı ve Oklahoma'da bir İngilizce öğretmeni oldu. Ulusal maaş skalasının en altından ücret almaya başladı. Hadi ama, kim geri dönmek istemez ki?" Söylediğim her şeyi anlamadıklarını biliyordum fakat yine de konuşmama izin veriyorlardı. "Bir şekilde benim dünyamdan haberdar oldu. Arabaları, uçakları, kocaman gökdelenleri, harika karayollarını, televizyonun 'sihrini' ve bilgisayarları gördü. Çakırkeyif olduğumu hissederek kıkırdadım. "Tüm bunların Kraliçe Tanrıçası olabileceğini düşündü. Bu çok zordu. Öğretmenler çok çalışıp az maaş alırlar. Devamsız öğrencilerin ailelerinin kendi kötü seçimleri yüzünden bizleri suçlamalarına katlanırız. Yani, bazılarımız gerçekten okula giderken kurşungeçirmez yelek giymeyi bile düşünür."

"Aşkım..." ClanFintan'ın aklı başında sesi tek kişilik konuşmamı kesmişti. "Seni benden almasına izin vermeyeceğim."

"Onu nasıl durduracaksın?" Yine titremeye başlamıştım.

"Bugün onu durdurmadım mı?" Koluyla beni sardı ve ben de onun güven veren sıcaklığına iyice sokuldum.

"Herkesin bu vazonun nasıl göründüğünü bilmesini sağlayacağız." Alanna güven veren bir ifadeyle gülümsedi.

"Bu vazonun kötü güçler tarafından kullanıldığını söyleyeceğiz. Eğer yeniden ortaya çıkarsa sana zarar veremeden yok edilecek."

"Çıkarsa değil, çıktığında. Yeniden deneyeceğini çok iyi biliyorum."

"Bırak denesin," dedi Carolan. "Başarılı olmasına izin vermeyeceğiz."

ClanFintan'ın güçlü elleri omuzlarımdaki ağırlığı hafifletirken ben de kendimi güvende olduğuma ikna etmeye çalıştım.

"Bir şeyler ye, aşkım," diye fısıldadı kulağıma. "Kendini daha iyi hissedeceksin."

"Yemek kendimi her zaman iyi hissetmemi sağlıyor zaten," dedim leziz bir parça alabalığı ağzıma atarken. Tam Carolan ve ClanFintan'ın sabah tapınağın nasıl boşaltılacağını konuşmalarını dinlerken rahatlamaya başlamıştım ki odamın kapısı aniden açıldı.

Ter içinde kalmış bir muhafız aceleyle selam verdikten sonra, "Fomorian'lar tapınak arazisinde görüldü," dedi.

ClanFintan fişek gibi ayağa kalktı ve kapıdan dışarı fırladı.

"Dougal'ı bul. Kentaur'lar ve diğer Tapınak Muhafızlarına kuzeydoğu duvarının tepesindeki girişte toplamasını söyle," diye emretti ClanFintan. Muhafız başını salladı ve aceleyle oradan ayrıldı. Dördümüz çabucak avlunun girişine doğru ilerledik.

"Nasıl bu kadar çabuk gelebildiler?" Şaşkınlığım sesimden belli oluyordu.

Amaçsızca dolanan insanların olduğu avluya girdik. "Yağmur," dedi Carolan sert bir ses tonuyla. "Güneşi sakladığı için onlar da bunu kendi lehlerine kullandılar."

"Bu kadar çabuk hareket edebileceklerini tahmin etmeliydim," dedi ClanFintan bize dönerek. "Carolan, tüm Kentaur'ları ve savaşçıları tapınak duvarının tepesinde topla. Yaralarının ne kadar ağır olduğu veya ne kadar ağır hasta oldukları umurumda değil, onlara başka seçeneğimiz olmadığını söyle." Carolan başını salladı, Alanna'yı aceleyle öptü ve hızla oradan uzaklaştı.

"Alanna," dedi ClanFintan. "Kadınların tapınaktaki tüm kazanları bir araya toplamalarını ve buraya, avlunun ortasına getirmelerini sağla. Sonra lambalar için kullandığımız yağların durduğu fıçıları kilerden çıkarttır ve avluya getirt."

"Tamam, ClanFintan." Alanna da aceleyle uzaklaştı.

"Sakın bana da lanet bir iş verip buradan uzaklaştırmaya kalkma. Ben seninle kalıyorum."

"Tersini hiç düşünmemiştim," dedi hızlı adımlarla avluda yürürken.

Bizi geniş duvarlardan tapınağın arka tarafına çıkaracak olan yönde ilerliyorduk fakat çıkıştan çıkmak yerine ClanFintan duvarı

takip ederek sola döndü. Çok geçmeden sıradan görünüşlü Kentaur'lar ve insanların bir araya toplandığı, duvarın içine gömülmüş, dar merdivenin altına geldik. Merdiven yukarı çıkıyordu.

Dougal kalabalığın içinde çıktı. Victoria da onun yanındaydı. "Fomorian'lar."

Dougal başını salladı. "Duyduk. Şimdi ne yapıyoruz?"

"Muhafızlara haber veren nöbetçi nerede?" diye sordu ClanFintan.

Genç bir adam öne çıkarak düzgün bir şekilde selam verdi.

"Rapor ver," diye emretti ClanFintan.

"Lordum, nehrin bu tarafındaki kuzey izleme bölgesinde konumlanmıştım. Açıklanamayan birtakım sesler duyduğum için bölgemdeki yaşlı bir meşe ağacına tırmandım. Göz alabildiğine uzanan kanadı yaratıkların kuzeyden yaklaşmakta olduğunu gördüm. Ve haber vermek için buraya koştum."

"Victoria, Avcılarını duvarın tepesinde topla. Oklarınıza ihtiyacımız var."

Vic ve Avcılar'ı hiç vakit kaybetmeden mazgallı siperlerin tepesine çıkan dik basamakları tırmanmaya başladılar. ClanFintan, yorgun görünen muhafızlarıma ve kendi ordusunun bitkin fakat kararlı görünen üçüncü birliğine döndü.

"Kadınlar, avluya kazan ve yağ getiriyorlar. Onları duvarın tepesine çıkarın. Meşale ve odun da getirin. Bu, yaratıkların tapınağa girmelerini engellemek için tek şansımız olabilir."

Savaşçılar, bizi Dougal'la yalnız bırakarak uzaklaştılar. ClanFintan, "Biz de Avcılar'ın yanına gidelim," diyerek basamakları çıkmaya başladı.

Basamaklar oldukça dikti ve birden birkaç gün önce, buna benzeyen bir merdivende Victoria'yı bir felakete doğru takip ettiğim o rahatsız edici anı hatırladım.

Duvar boyunca uzanan yürüme yolu Musa Tapınağı'ndaki mazgallı siperlerden daha geniş ve düzgündü. Epona'nın korkulukları kalın ve sağlamdı. Yukarı çıktık ve Avcılar dağılarak oklarını yaylara yerleştirdiler. Ben ClanFintan ve Dougal'ın arasında duruyor, onlarla birlikte bulutlu gecenin ışığında dışarıya bakıp, sis ve pusun

arasındaki şekilleri ayırt etmeye çalışıyordum. Yağmur dışında hiçbir kıpırtı yoktu.

Duvarın bulunduğumuz tarafından sesler yükseldi ve ağır kazanların ve yağ fıçılarının ağırlığı altında güçlükle basamakları çıkan savaşçıları gördük. Avcılar ve Kentaur'lar dışarıyı gözetlemeye devam ederken, biz de savaşçılara yardım ettik.

Her üç veya dördüncü korkuluğun altına denk gelen zemine oyulmuş düzgün delikler vardı. Her deliğin tepesinde, dişleri andıran mermer korkulukların yan tarafına sıkıca tutturulmuş demir kancalar asılıydı. Savaşçılar, delikleri sıcak kömür ve odunlarla doldurmaya başladılar. Sonra kazanları bu kancalara asarak içlerini yağla doldurdular ve odunları tutuşturdular.

ClanFintan'ın, Epona'nın Tapınağı'nın bir kale olarak yapıldığını belirten sözlerini ve Carolan'ın Musa'larından farklı olarak Epona'nın bir savaş tanrıçası olduğunu açıklayışını hatırladım. Yani tapınak olası bir savaşa hazırdı; tapınağı destekleyecek yeterli sayıda savaşçımız olduğunu umdum.

Kısa süre sonra yaralı Kentaur'lar ve insan savaşçılar da bize katılmıştı. Yüzlerinde acımasız çizgiler vardı ve ClanFintan onları tapınak duvarı boyunca yerleştirirken hiç yorum yapmadan emirlere uydular.

Fomorian'ların geldiğini bize haber veren nöbetçiye, "Adın nedir, savaşçı?" diye sorduğunu duydum.

"Patrick," diye cevap verdi.

"Tapınakta uzun yay ve ok mühimmat bulunduğu bir depo var mı?"

"Evet, Lordum."

"Getir onları," dedi ClanFintan. Carolan da bize katılarak hastalarını kontrol etti. ClanFintan onu kenara çekerek talimatlar vermeye başladı. "Alanna'ya tüm kadınları tapınağın içinde toplamasını söyle. Her biri bir paket taşısın, hepsinin bir battaniye, bir şarap tulumu ve bir de silah taşıyor olması gerek." Duraksadı. "Herhangi bir silah olabilir. Mutfaktan alınmış bir bıçak bile hiç yoktan iyidir."

"Söyleyeceğim." Carolan hızla basamaklara doğru ilerledi.

"ClanFintan!" Victoria'nın sesi korkuluklardan yankılanmıştı. "Oradalar!"

Eliyle işaret ettiği yere doğru baktık ve tapınak duvarına yaklaşmakta olan yaratıkları gördük. Sanki daralan bir ilmek gibi her taraftan geliyorlardı. Sakin akşamın sessizliğinde vahşi tıslamalarını duyabiliyordum.

"Avcı işaret verene kadar bekleyin." Kocamın sesi güçlü ve kendinden emindi. "Başlarına ve boyunlarına nişan alın. Çoğunuzun da bildiği gibi onları öldürmek zordur."

Arayı kapatıyorlardı.

Victoria'nın yayıyla nişan aldığını gördüm. Diğer avcılar ve savaşçılar da aynı şeyi yaptılar.

Gittikçe yaklaşıyorlardı.

Tek tek yaratıkları seçebiliyordum. Kırmızı gözleri tuhaf bir şekilde parlıyor ve loş ışıkta bile pençeleri ve dişleri ıslak ıslak ışıldıyordu.

"Şimdi!" diye bağırdı Victoria. Tüm oklar vınlayarak fırladı ve ardından ölümcül okların etleri delip geçen mide bulandırıcı sesi duyuldu. Ön sıradaki yaratıkların çoğu düştü fakat arkadan gelenler ölüm tehlikesinden bihaber, düşenlerin üzerinden geçerek ilerlemeye devam ettiler.

"Bir daha!" diye bağırdı Vic. Ve oklar bir kez daha fırladı.

Durmaksızın fırlatılan oklar yağmur gibi yağıyordu fakat Fomorian ordusunu durdurmuyordu. Çok geçmeden, kaygan tapınak duvarlarının dibine ulaşmışlardı.

"Yağı dökün!" diye emretti ClanFintan ve kazanlar yaratıkların üzerine boşaltıldı. Duvarın yakınında olan yaratıkların etleri kemiklerine kadar haşlanırken çığlık atarak acı içinde kıvrandılar. Diğerleri tısladılar ve ölenlerin üzerinden geçip yollarına devam etme konusunda kararsız kalarak durakladılar.

"Meşaleleri atın!" ClanFintan'ın emriyle savaşçılar yaktıkları meşaleleri aşağıya, yağa bulanmış yaratıkların üzerine attılar. Yaratıklar anında tutuşmuştu. Görmeyen gözleriyle acı içinde birbirlerine çarparken diğerlerini de tutuşturuyorlardı. Alevler tapınak arazisine sıçrayınca yaratıklar çıldırmış gibi koşuşturmaya, tapınak duvarından uzaklaşabilmek için pençeleriyle birbirlerinin üzerine çıkmaya başladılar.

Çektikleri acıya daha fazla dayanamayarak başımı başka tarafa çevirdim.

Tapınak savaşçıları ve Kentaur'lardan zafer çığlıkları yükselmeye başlamıştı.

"Daha fazla yağ." ClanFintan kutlama yapmak için vakit kaybetmemişti. "Oklarınızı hazırlayın. Geri dönecekler."

"Hâlâ yanmakta olan yaratıklardan etrafa et kokusu yayılıyordu. Elimle ağzımı kapayarak hızla mazgallı siperlere çıkan merdivene doğru gittim. Koşarak birkaç adım indim ve eğilerek midemde ne varsa tapınak duvarının dibine çıkarttım.

İşim bitince elimin tersiyle ağzımı sildim ve titreyerek yerdeki pislikten uzaklaştım. Organlarım sanki bir telle düğümlenmiş gibiydi ve ağzımda iğrenç bir tat kalmıştı.

Şaka bir yana, kusmaktan gerçekten de nefret ediyordum. Gerçekten.

Topyekün savaş halinin İngilizce öğretmenlerine göre bir şey olmadığını anlamıştım. Birbirlerine küfreden genç çete üyesi özentileri, evet. Eskiden arkadaş olan kızların dolapların önünde ağız dalaşıyla başlayan ve bir dövüşe dönüşen, "Erkek arkadaşımı çaldın, seni pislik!" kavgaları; evet. Siz sınıfın kapısının önünde bir dokuzuncu sınıf öğrencisine tavana sakız fırlatmanın cezalandırıldığını anlatırken sınıftaki yarı masum diğer dokuzuncu sınıf öğrencilerinin su şişenize müshil karıştırmaları; evet.

Ama gerçek bir savaş; hayır. Hiç bana göre değildi. Buna hazırlıklı değildim. Bununla başa çıkamazdım. İnsanlara liderlik ederek onları savaştan çıkaramazdım. Ben...

İçinde bu güç var, Kıymetlim. Nefes almaya ve Tanrıçamın sözlerinin beni rahatlatmasına çalıştım fakat kendimi hâlâ yetersiz hissediyordum. Ve nefesim kusmuk kokuyordu.

"Rhea?" ClanFintan karanlığın içinden beliriverdi. "Neredeydin?"

"Kusuyordum." Küçük bir kız gibi davranıyordum ve umurumda değildi.

"Gel buraya, aşkım." Beni saran kollarının arasında sıcaklığıyla rahatlamaya çalıştım.

"Ne yaparsan yap, beni sakın öpme, kusmuk koktuğuma eminim."

Göğsü bir kahkahayla sarsıldı. "Ağzındaki kötü tadın gitmesi için biraz şarap bulabiliriz sanırım." Başımdan öptü ve kollarıyla beni sardı. Avlu boyunca yürümeye başladık.

"Dişi!" Tıslama her yanımızı sarmıştı. *"Neredesin, dişi?"*

Ses tapınak duvarını aşarak yayılıyor; sanki sözcükler beni arıyordu. ClanFintan'ın kollarının arasından çıktım ve korkuluklara gitmek için hızla basamakları tırmandım. Nuada hâlâ içten içe yanan ceset yığınlarının kenarında bir aşağıya bir yukarıya yürüyordu. Kanatları kabarmıştı. Renksiz saçları darmadağınık olmuş, çıplak, yağlı bedeni ateşin ışığında her ayrıntısıyla görülüyordu.

Onu görünce midemdeki bulantıdan eser kalmamış, içimi bir tanrıçanın intikam dolu öfkesi sarmıştı.

"Ne istiyorsun, zavallı yaratık?" Sakin ve yavaş konuşuyor olmama rağmen Epona bir şekilde kelimelerimi yüceltiyor tapınak duvarlarını aşmasını sağlıyordu.

"Seni, dişi. Seni istiyorum."

"İşte bu çok kötü. Beni hiçbir zaman elde edemeyeceksin." Söylediğim şeyin doğru olduğunu biliyordum. Ne olursa olsun, tanrıçamın Nuada'nın bana hiçbir zaman sahip olamayacağını söylediğini hissediyordum.

"Edeceğim!" diye bağırdı. Normalde solgun olan yüzünün kızardığını ve terle kaplı olduğunu fark ettim. "Seni elde edeceğim, çok yakında! Yarın sabah ordumun geri kalanı da bana katılacak." Sözlerini alaycı bir kahkaha izledi. "Onlara diğer tapınaktaki kadınlarla eğlenebilmeleri için izin verdim. Fakat bu eğlence kısa sürdü. Senden daha fazla ümidim var!" Başka bir alaycı kahkaha daha attı. "Bu gece o zavallı Tanrıçanla anlaş ve eşim dediğin o mutantla vedalaş. Yarın benim olacaksın!"

ClanFintan'ın Victoria'yı işaret ettiğini gördüm ve Victoria da elindeki yayı ona doğru fırlattı. ClanFintan oku bir anda fırlattı. Okun vınlamasının ardından bir çığlık duyuldu ve yüzünün kenarını yırtan ok, Nuada'nın kulağını bedeninden ayırdı.

Nuada elini kanlar akan kulağının üzerine kapatarak karanlığın içinde kayboldu.

"Bunun ciddi bir tedaviye ihtiyacı var," diye mırıldandım.

"Nöbetleşe uyuyun." Mazgaldaki savaşçılarla konuşan ClanFintan'ın sesi soğuk ve duygusuzdu. "Victoria, Dougal, Patrick; Carolan ve Alanna'yı bulun ve bizimle Rhea'nın odasında buluşun. Beni izle," dedi bana doğru dönerek ve basamakları inmeye başladı.

Hepimiz ClanFintan'ın söylediklerini yaptık.

Ona yetişebilmek için çaba harcamam gerekiyordu ve saniyeler içinde odamın kapısına gelmiştik. Soluklanmaya fırsat bulamadan, ClanFintan beni sertçe kendisine doğru çekti ve dudakları benimkilerin üzerine kapandı.

Karşı koymak ve ona kısa bir süre önce kustuğumu hatırlatmak istedim fakat sıcaklığı karşı konulmazdı ve bu nedenle kendimi oldukça istekli bir şekilde ona karşılık verirken buldum. Dudaklarını çekti ve beni güçlü bedenine bastırdı.

"O yaratık sana asla sahip olamayacak. Buna izin vermeyeceğim."

"Biliyorum, aşkım," diye mırıldandım, ellerini tanıdık bir hisle bedenimde dolaştırırken. Dizlerimin bağı çözülmek üzereydi ki kapı aceleyle iki kez vuruldu.

ClanFintan istemeyerek de olsa beni bıraktı ve "Gel!" diye seslendi. Ben de kendime bir kadeh şarap doldurarak divana oturdum.

Dougal, Victoria, Carolan, Alanna ve Patrick odaya doluştular. ClanFintan konuya hiçbir giriş yapmadan onlara dönerek, "Yarın gün ağarırken buradan gidiyoruz," dedi.

Neyse ki içerideki insan ve Kentaur grubundan bir yorum gelmemişti. Alanna çabucak duvarın kenarına doğru yürüdü. Alanna mucizelerinden birini kullanarak bir anda ortaya altı tane kadeh çıkardı, kadehleri dağıttı ve şarapla doldurdu. Ben de ona yardım ettim.

"Nasıl?" diye sordu Carolan.

"Bir falanks[35] oluşturacağız. Kılıçlarını çekmiş ve kalkanlarını hazır tutan bir grup Kentaur falanksın dış kısmını oluşturacak."

35 Genellikle mızrak ve benzeri silahlar kullanan askerlerin birbirinden ayrılmadan art arda saflar halinde savaşmasını esas kabul eden bir savaş düzenidir. (ç.n.)

Patrick'e baktı. "Mızraklarını çeken insan savaşçılar da onların arasına karışacak." Vic'e döndü. "Ve Avcılar ölümcül oklarını fırlatacaklar. Falanksın iç kısmında ise kadınlar ve çocuklar olacak. Diğer Kentaur ve insan savaşçılar da falanks ve yaratıklar arasında bir hat oluşturacaklar. Güneş doğarken harekete geçecek, doğuya doğru gidecek ve nehri geçeceğiz. Kadınlar nehre girene kadar Fomorian'ları uzak tutacak, sonra da kadınların arkasından nehre gireceğiz."

Odaya sessizlik çöktü.

"Tek yol bu. Burada kalırsak hepimiz öleceğiz."

"Nehrin karşı tarafına geçemeyecek birçok kişi olacaktır." Carolan'ın sesinde suçlayıcı bir ifade yoktu, yalnızca bir gerçeği dile getiriyordu.

"Ama bazıları geçecek," dedim. "Eğer yaratıklar tapınağa girerse kadınlar ölümden daha korkunç bir kaderle karşı karşıya kalacak."

"Onları engellemek için yapabileceğimiz başka bir şey yok mu?" diye sordu Alanna, ClanFintan'a.

"Hayır." ClanFintan'ın cevabı kesindi. "Şu an için yok. Nuada daha fazla yaratığın onlara katılacağını söyledi. Sayılarının artarak bizi kapana sıkıştırmaları ve kaleyi istila etmeleri riskine giremeyiz."

"Nehrin karşısına geçince nereye gideceğiz?" Patrick'in sesi genç ve korkak çıkıyordu.

"Güvenli bir yere," dedi ClanFintan genç adamın omzundan kavrayarak. "Kentaur Bölgesi'ne. Orada gücümüzü yeniden toplayarak geri döneceğiz."

Patrick yutkundu ve başını salladı.

Aklıma Terpsikhore'nin yaptığı fedakârlık geldi ve hastalığın yaratıkları etkileyip etkilemeyeceğini görmek için birkaç gün beklemeyi önermeyi düşündüm. Sonra etrafımı saran insanlara ve Kentaur'lara dikkatle baktım. Ya yanılıyorduysam, ya beklediğimiz o birkaç gün daha büyük bir Fomorian tuzağına kısılıp kalmamıza neden olursa? Bir ihtimal için herkesi tehlikeye atmak istemiyordum.

"Yeni bir başlangıca!" dedim kadehimi kaldırarak.

"Yeni bir başlangıca!" diye tekrar eden grup da kadehlerini kaldırdı.

Ve sonra sohbete daldık.

"Hareket etmek hiç bu kadar eğlenceli olmamıştı," diye mırıldandım banyoma giden koridorda ağır ağır ilerlerken. Tuvaleti kullanmam gerekiyordu ve halka açık olanları kullanmak istemiyordum (hangi cehennemde olduklarını bilseydim bile). Banyomun kapısında konuşlanmış herhangi bir muhafız olmadığını fark ettim, zaten mantıklı olan da buydu. Tapınak oldukça hareketliydi. Herkesin yapacak bir işi vardı, bir kapının önünde durup kaslarını göstermek için (ki kendi açısından çok trajik bir durumdu) zaman yoktu.

Banyonun içindeki puslu sıcaklık beni sarmıştı ve bu sabahtan sonra burayı artık hiç göremeyebileceğim gerçeğini düşünmemeye çalıştım. Üzerinden dumanlar çıkan suya ve kafatası şeklindeki şamdanlara baktım; burayı özleyecektim.

Özel işlerimi bitirdikten sonra tuvalet masasına doğru yürüdüm, şık görünümlü bir şişenin kapağını açtım ve sabun kokusunu içime çektim... ve büyük bir ayın altında hızla sevgilim ve arkadaşım olmaya başlayan bir Kentaur'la soğuk havuzda yıkandığımız o gece aklıma geldi.

Lütfen, Tanrıça... Gözlerimi kapayarak sessizce dua ettim. Lütfen yarına sağ salim çıkabilsin. Kapı açıldı ve henüz arkama dönmeden yere vuran toynakların sesini tanımıştım.

"Alanna bu yöne doğru gizlice kaçtığını görmüş." Gülümsediği sesinden belli oluyordu.

"Kaçmıyordum. Sadece biraz yalnız kalmak istedim."

"Çıkayım mı?" diye sordu.

"Senden uzak kalmak istemedim." Sırıtarak kollarının arasına girdim. "Yaraların nasıl?"

"Daha iyi, sana Kentaur'ların inanılmaz bir güçle iyileştiklerini söylemiştim."

"Bunu çoktan fark ettim." Göğüs kemiğinin orta kısmının tam altındaki noktayı çimdikledim ve tepki olarak kasılan kaslarını seyrederek eğlendim. "Fazla zamanımızın olmaması çok kötü."

"Olacak." Bana sarıldı ve beni kendine doğru çekti. "Yarın ve yarın ve ondan sonraki birçok yarın."

"Umarım öyle olur," dedim kollarında kendimi güvende hissederek.

"Öyle olacağını biliyorum." Başımın üzerinde sıcak dudaklarını hissettim. "Moraller iyi görünüyor."

"Gerçekten çok cesurlar. Onlarla gurur duyuyorum."

Kadınlar saatler önce yeni tahliye planından haberdar olduklarından beri çalışıyorlardı. Kendilerine şarap tulumu, bir silah ve fazladan birtakım kıyafet taşıyabilecekleri söylendikten sonra hiç şikâyet etmeden kendilerini tahliyeye hazırlamaya koyulmuşlardı. Şimdi, şafak vakti yaklaşırken, aileler avluda toplanmaya, kendilerini bekleyen şeye sessizce hazırlanmaya başlamışlardı.

Hiç kimse, Fomorian'ların toplam insan ve Kentaur sayısından fazla olduğu ve bizdeki grubun çoğu üyesinin yaralı veya hasta olduğu gerçeğinden söz etmiyordu. Ya da doğan günün yine puslu ve yağmurlu bir gün olduğundan, bunun da Fomorian'lar için iyi fakat bizim için iyi olmadığından bahseden yoktu. Ne yazık ki güneşli bir gün beklemek gibi bir lüksümüz yoktu. Bir de tapınak duvarlarından birkaç yüz metre uzak, geniş ve tehlikeli olan nehir vardı. Kadınların çoğu yüzme bilmiyordu. Kimse bundan bahsetmedi. Kadınlar kocalarıyla ve babalarıyla birlikte oturuyor, erkekler daha önce hiç kullanmadıkları ve savaşçılar tarafından kendilerine dağıtılan mızraklara alışmak için sessizce ileriye doğru itiyorlardı. Hiç göz yaşı yoktu; histeri yoktu. Ölümden söz eden yoktu.

"Hâlâ Epi için endişeleniyorum." Epi ve diğer kısrakların, savaşçılar tapınaktan ayrılırken serbest bırakılırlarsa kurtulmak için çok daha fazla şansları olacağına karar vermiştik. Yaratıklar atlarla ilgilenmezdi, bu nedenle de onları rahat bırakırlardı.

Kelimelere dökülmeyen bir düşünce de kısrakların dikkat dağıtacağı ve böylece falanksın nehre yaklaşması için zaman kazandıracağıydı.

"O hızlı ve zeki bir kısrak. Nehre ulaşacaktır."

Göğsüne yasladığım başımı salladım ve kısrağı koruması için Tanrıça'ya bir kez daha dua ettim.

"Bir şeyi bilmeni istiyorum." Gözlerine bakabilmek için geri çekildim. "Beni çok mutlu ettin. Sen, eşim olmasını istediğim kişinin bütün özelliklerine sahipsin."

Parmağıyla burnumun ucuna dokundu. "Daha önce de söylediğim gibi, ben seni sevmek için dünyaya geldim."

"Sanırım bu harika." Birden gözlerim büyüdü. "Hey! Bu bir sihir."

Kahkaha atarak eğildi ve beni dudaklarımdan uzun uzun öptü.

Banyonun kapısı iki kez vuruldu ve Alanna içeriye daldı.

"ClanFintan, Victoria sizi soruyor. Avcılarının tam olarak nerede durması gerektiğini öğrenmek istiyor." Bana baktı. "Ve leydimi yolculuk için hazırlamam gerekiyor."

Alanna'nın cesaretli bir ifade takındığını görebiliyordum. Karşılık olarak ona gülümsedim.

"Uygun aksesuarları takmak için her zaman uygun zamandır," dedim.

"Fazla uzun sürmesin," dedi ClanFintan. Gitmeden önce onu yanağından öpmek için aşağıya çektim.

Kapı kapandı ve birden aklıma gelen düşünceyle Alanna'nın elini tuttum.

"Bana parlak bir şeyler giydir!"

Şaşırmış gibi görünüyordu. "Rhea, bunun akıllıca bir fikir olduğunu sanmıyorum. Nuada seni arıyor olacak ve kolaylıkla göze batmamalısın."

"Nuada'dan daha önemli şeyler var."

Evet, seni ondan uzak tutmak daha önemli," dedi.

"Dinle beni, bu dünyaya geldiğimden beri bana Epona'nın Seçilmişi'nin insanların ruhani ve diğer yönlerden lideri olduğunu söylüyorsun. Değil mi?"

Biraz köşeye sıkışmış görünüyordu fakat başını salladı.

"Pekâlâ, bir lider nasıl saklanırken bir yandan da insanlarının cesur ve kendine güvenli olmalarını bekler?"

"Fakat seni almalarına izin veremeyiz. Bu, insanlarını perişan eder." Sesi titriyordu.

"Alınmak gibi bir niyetim yok." Şüphe içinde baktı.

"Alanna, benim gerçekten de Epona'nın Seçilmişi olduğuma inanıyor musun? Ve beni, Shannon Parker'ı kastediyorum, Rhiannon gibi görünmeye çalışan birini değil." Bana cevap verirken onu dikkatlice inceledim.

"Evet, buna gerçekten inanıyorum."

"Ben de," dedim yavaşça ve buna gerçekten inandığımı o anda ilk defa fark ettim. "İnsanlar için orada olmalıyım ve Epona'nın beni koruyacağına inanıyorum."

Yüzünde hâlâ korkmuş bir tavşan bakışı olduğunu görünce ekledim, "Şuna ne dersin; bana parlak bir şey giydir ama yanıma koyu renk bir pelerin ver. Böylece bana ihtiyaç duyulmayan anlarda kendimi saklarım."

Tatlı yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi ve başını sallayarak hemen en yakındaki dolabı karıştırmaya, eline gelen ipekli kumaşları tek tek fırlatmaya başladı. Ben de üzerimdeki kıyafetleri çıkarmaya başladım.

"Evet!" diye bağırdı Alanna sevinçle. "İşte burada."

Elinde enfes bir kumaş tutarak bana döndü. Zevkten nefesim kesilmişti, kendimi tutamayarak uzandım ve kumaşa dokundum. İpekli kumaş garip bir şekilde ağır ve kalındı; sanki altın yaldızlı bakır bir şelaleden yapılmış gibiydi. Kumaşın içine dikilmiş minicik kristaller mum ışığında gökkuşağı gibi pırıldıyordu.

"Bu harika," dedim sevinç içinde ve Alanna'nın sihrini yapması için kollarımı uzattım.

Elbise bedenimi çekici bir zikzak şeklinde sarmıştı. Etek kısmı uzundu ve zarif bir şekilde yerlere dökülüyordu. Uysal bir şekilde oturarak Alanna'nın saçlarımı taramasını bekledim. Sımsıkı bir Fransız topuzu yapmaya başladığı sırada onu durdurdum.

"Yalnızca arkadan bağla."

"Gevşeyebilir ve o zaman da yüzüne gelir." İstediğim şey onu şaşırtmıştı.

İlgisiz bir tavırla omuzlarımı silktim. "Ne zaman yüzüme gelmiyor ki?"

Cevap vermesine fırsat kalmadan kapı vuruldu. "Girin!" diye seslendim.

"Leydim." Muhafızlarımdan biri odaya girdi. "ClanFintan, zamanın geldiğini bildirmem için beni gönderdi."

"Teşekkür ederim. Hemen geleceğimi söyle."

Aceleyle dışarı çıktı ve Allana da saçlarımı gevşek bir şekilde arkadan topladı. O başka bir dolaba doğru gidip elinde uzun, koyu gri renkli pançoya benzeyen ve kukuletalı bir başlığı olan bir pelerinle geri dönerken ben de tacımı rahat bir tavırla başıma yerleştirdim.

"Ah, lütfen. Rhiannon *bunu mu* giyiyordu?" Onun tarzına hiç benzemiyordu; kesinlikle benim tarzım da değildi.

"Yalnızca tanınmak istemediği bir yere giderken." Alanna fareye benzeyen pelerini giymeme yardım etti. Sonra bana bakmak için geri çekildi. "Kapanması gereken yerlerin kapanmış görünüyor." Çıkardığı işten memnun görünüyordu.

"Güzel, hadi gidelim." Kapıya doğru yürüdük ve ön taraftaki avluya yöneldik. Alanna'nın elini tuttum. "Ne olursa olsun, o nehre gir."

Korkak bakışları aniden bana döndü fakat cevap vermesine fırsat kalmadan dışarıya, bir insan selinin içine çıktık.

Avluda falanks oluşturulmuştu ve dış duvar ile tapınak arasındaki çim bölgeye kadar uzanıyordu. Falanksın dış tarafını Kentaur savaşçılar ve benim muhafızlarım oluşturuyordu. Her birinin tek elinde korkunç görünümlü, uzun kılıçlar, diğer elinde ise kalkanlar vardı. Ondan sonraki sırayı kararlı fakat taşıdıkları çeşitli silahlarla uyumsuz görünen erkekler almıştı, kılıçtan hançere kadar her türlü silah vardı. Bunlar büyük olasılıkla iç kısımdaki kadınların büyükbabaları, babaları, kardeşleri ve oğullarıydı. Sessizce duran kadınları görünce kalbim sıkıştı. Bebeklerini sustururken ve küçük çocuklarıyla ilgilenirken bir yandan da etraflarını saran erkeklere cesaret veren bakışlar atıyor, gülümsüyorlardı.

"Yaşasın Epona!" ClanFintan güçlü sesiyle beni selamladı ve falanks da dönerek aynı sözleri tekrar ettiler. "Yaşasın Epona!"

Kocam yanıma gelerek avucumu dudaklarına doğru kaldırdı. "Gitmeden önce insanları kutsamak istiyorum," dedim sakin bir tavırla.

"Tabii ki, Epona'nın Kıymetlisi." Başını eğdi ve zarif bir hareketle kenara çekildi. Tapınak sessizliğe bürünmüştü.

"Hepimizin yaşayacak tek bir hayatı var, iki sonsuzluk arasında yalnızca bir küçük zaman pırıltısı var. İkinci bir şansımız yok, 'Geri dönüp yarınları yeniden yaşamak' gibi bir şansımız yok." Sesim tıpkı bir mikrofona konuşuyormuşum gibi yükseliyor, sanki Tanrıçamın somut varlığıyla güçleniyordu. "Hayat acı veya zevkten ibaret değildir; hayat, gerçek anlamda yaşamaktır, dakikalar," kocama bakarak gülümsedim, "ve ruhlar arasında olabilecek büyüdür. Gelin bugün cesur ve yürekli bir şekilde ışığa doğru yürüyelim çünkü dışarıda nasıl şeytan ve canavarlar varsa, orada aynı şekilde iyilik ve sevgi de var." Kolumu öne doğru uzatıp herkesi göstererek bir yay çizdim. "Epona bu yolculuğumuzda bize yakın olacak. Karanlık alevi gizleyemez, o halde gelin alev olalım!"

İnsanlar tek bir ağızdan bağırarak karşılık verdiler. Sonra ClanFintan bir adım öne çıktı.

"Sizler ve Fomorian'lar arasındaki yerimizi aldığımıza dair Avcılardan haber gelince falanks ilerlemeye başlayacak." ClanFintan başını salladı ve Victoria duvarın tepesine giden girişe doğru yürüdü, gözden kayboldu ve çok geçmeden mazgallı siperlerin tepesinde yeniden göründü. "Hepimiz pozisyonumuzu aldıktan sonra, falanksın dış halkası sizi tapınak kapılarına doğru yönlendirecek. Sakın tereddüt etmeyin. Durmayın. Tek amacınız nehre gitmektir. Nehri geçince güvende olacaksınız. Sonra biz de sizi takip edeceğiz. Epona sizinle olsun." İnsanlar başlarını sallayarak yüzlerini tapınak kapılarına doğru döndüler.

"Sen ortalarında durmalısın," dedi bana, yumuşak bir ses tonuyla.

"Bize senin liderlik edeceğini sanıyordum." İnsanlarım için cesur olmam gerektiğini biliyorumdum fakat onun bir Fomorian ordusuyla sarılmış olması düşüncesi göğsümü acıtıyordu.

"Victoria size liderlik edecek; benim diğer Kentaur'larla kalmam gerek." Beni kollarına alarak fısıldadı: "Nehrin karşısında yanına geleceğim."

"Lütfen dikkatli ol." Sesim titremişti.

Beni, güçlü ve hızlı bir öpücükle öptü. Sonra döndü ve gözden kayboldu.

Alanna elimi tuttu. "Gel," dedi.

Falanks orta tarafa geçmemiz için ayrılarak bize yol açtı. Tam merkezde Tarah ve Kristianna'nın cesur bir şekilde Carolan'ın yanında durduklarını görünce sevinmiştim. Carolan eşini öptü ve bana selam verdi.

"ClanFintan orta tarafta kalmam konusunda ısrar etti. Kendime dikkat etmem ve onu Victoria'nın dikişlerinden korumam gerektiğini söyledi." Etkileyici bir cevap bulmaya çalıştım fakat aslında Victoria'nın sesi, söylenecek herhangi bir şeyi gereksiz kıldığı için rahatlamıştım.

"Kentaur'lar tapınağın arka tarafından çıktılar ve arazi üzerinde ilerliyorlar." Kuzeye doğru dikkatle bakıyordu. "Kısraklar serbest bırakıldı." Durakladı. "Pozisyon aldılar. ClanFintan işaret verdi. İlerlemeye başlayın!" Victoria duvarın tepesinden ayrılıp kendi safının ön sırasına doğru dörtnala koşunca savaşçı halkası ilerlemeye başladı.

Falanksın ön kısmı güvenli tapınak duvarlarını geçince hız daha da arttı. Falanksın iç kısmında olan bizler tapınak topraklarından ayrıldığımızda hızla yürüyorduk.

Sisli ve yağmurlu gökyüzü hızla açılmış, sıcak bir sabaha dönüşmüştü. Tepemizde ve aynı zamanda önümüzde olan güneşin ana hatlarını belirgin bir şekilde görebiliyor olmak beni mutlu etmişti. Lütfen, Tanrıça, diye yakardım, lütfen güneş tüm bu sisi yok etsin ve Fomorian'lara sıcak bir bela olsun. Savaş alanını görebilmek için başımı sola doğru uzattım fakat sisten arta kalanlar ve savaşçıların oluşturduğu sıkı halka herhangi bir şey görmemi engelliyordu.

Fakat çok geçmeden bunun bir önemi olmadığını anladım çünkü göremesem de duyabiliyordum. Çığlık ve hırıltı sesleri, ağaçsız tapınak topraklarından süzülüp korkutucu bir şekilde bize kadar ulaşıyordu.

Kadınlar duydukları gürültü karşısında hızlı adımlarını bozarak sendelemeye başlayınca, "İlerlemeye devam edin!" diye bağırdı Victoria.

"Haydi," diye bağırdım etrafımı saran kadınlara, Victoria'nın başlattığı cesaretlendirme görevini sürdürmek için. "İyi olacağız, yalnızca savaşçıları takip edin."

Sonra, dağılmakta olan sisin içinden hızla yaklaşan toynak sesleri yükseldi ve son kalan sis de kalkınca, dörtnala koşan korkmuş kısrak sürüsü göründü. Ürkmüş ve paniklemiş bir halde etrafta dolanırken bizi gördüler.

"Epi'yi görebiliyor musunuz?" diye bağırdım gürültünün arasında, bir yandan da bir derya gibi koşturan atların arasında onu bulmaya çalışıyordum.

"Hayır!" diye cevap verdi Carolan.

Sonra birden kanatlı bir karaltı görününce gözlerim korkudan kocaman oldu. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Dehşete kapılmış atları yararak, pençeleyerek geçiyorlardı. Arkamda bir yerlerde duran kızlardan biri çığlık attı ve o havayı yarıp geçen çığlık atların olduğu yere kadar gitti. Fomorian'ların başlarını bizim olduğumuz yöne doğru çevirdiklerini görebiliyordum ve atları katletmeyi bırakarak bize doğru kayan adımlarla koşmaya başladılar.

"İleri! İlerleyin!" En iyi öğretmen sesimle bağırdım ve bizim grubumuz ileriye doğru atıldı. Başka bir çığlık dikkatimin yeniden savaş alanına dönmesine neden oldu ve omzumun üzerinden bakınca bir Kentaur'un bizi takip eden bir yaratığı kovalayarak başını kestiğini gördüm.

"Kentaur hattını aşmışlar fakat savaşçılar peşlerinde." Carolan'ın sesi sertti.

Dikkatimin bir kısmını arkamızda olanlara vermiş ilerlemeye çalışıyordum. Kısraklar hâlâ panik içindeydi ve nereye gittiklerini bilmeden dönüp duruyorlardı. Peşimizden gelen Fomorian'lar çoğalmıştı fakat artık Kentaur savaşçıların oluşturdukları hattı açıkça görebiliyordum. Hâlâ Fomorian ordusuyla savaşıyor ve sürüden ayrılanları tek tek avlamaya çalışıyorlardı. Fakat hepsini yakalayamıyorlardı. Ve kara, kanatlı gölgeler bizimle arayı kapatıyorlardı.

"Nerede şu lanet nehir?" diye bağırdım Alanna'ya.

"Daha yolun yarısına bile gelmedik." Yüzü beyazlaşmıştı. "Avcılar, yanlara doğru açılın ve yaylarınızı hazırlayın!" diye emretti Victoria sakin bir ses tonuyla ve beş muhteşem Avcı su gibi akarak falankstan çıktılar ve hareket ederken yaylarını hazırladılar. "İstediğiniz zaman

nişan alıp fırlatabilirsiniz." Bu sözleri fırlatın okların vınlamaları ve yaralanan Fomorian'ların çığlıkları izledi.

"Savaşçılar, kalkanlar yukarı!" Etrafımızı saran insan ve Kentaur halkası anında emre uydular ve bir süreliğinde yaklaşmakta olan yaratıkları görmemize engel oldular.

İlk yaratıklar falanksa ulaştı ve savaşçılarımız, grubumuzu dalgalandıran bir vahşetle karşılık verdiler. Kalkanlarını kaldıran savaşçı halkasının koptuğu aralıklardan, savaşçılarımıza saldıran yaratıkları ara sıra seçebiliyordum. Bir Fomorian düşünce diğeri üzerine çıkarak onun yerini alıyordu.

İlerlemeye devam ettik.

Victoria'nın hızla okları fırlatan o tanıdık gölgesini gördüm. Her attığı ölümcül ok hedefini buluyordu. Oklarını yerleştirip fırlatırken geçen o kısacık arada aniden durakladı ve bana baktı.

"Onları nehre götür yoksa sayıca bizi bastıracaklar!" diye bağırdı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu ve üzerine şimdiden bulaşmış kan izleri vardı. O bir gümüş ölüm tanrıçasıydı.

Bir yaratığın, önümüzdeki savaşçıları pençeleriyle yarıp geçtiğini görünce dikkatimi Victoria'dan çekmek zorunda kaldım. Carolan beni kenara iterek birinden ödünç aldığı bir kılıcı yaratığa doğrulttu. Sanki her şey ağır çekimde olmuştu. Carolan yaratığın jilet gibi pençelerini savuşturdu ve o şey şifacının kılıcı tutan elini yakaladı. Kendisini yaratığın üzerine atarak dengesini kaybetmesine neden oldu ve bir süpürme hareketiyle kılıcını yukarıya kaldırdı sonra geriye ve aşağıya indirerek Fomorian'ın açıkta olan boynunu kesti.

Alanna elleriyle yüzünü kapatmış ağlıyordu; Tarah bir elime ve Kristianna da diğer elime yapışmıştı. Gözlerimi kafası kopmuş yaratıktan alamıyordum. Carolan da aynı şekilde. Bir karmaşanın tam ortasında hareketsizce duruyorduk.

Bak, Kıymetlim.

"Bedeninde kızarıklıklar var!" Heyecanlı sesim, Alanna'nın yüzüne kapattığı ellerini açmasına neden olmuştu.

"İşte bu!" diye bağırdı Carolan. "Demek bu nedenle beklediğimden çok daha zayıftı. Hastalığı kapmışlar."

Ve sonra zamanın bir kısa bir süreliğine duran anı sona ermiş, grubumuz yeniden ilerlemeye başlamıştı. Ölen yandaşlarına gittikçe daha fazla yaratık katılıyor, savaşçılar kadınlarını korumak için büyük bir uğraş veriyordu. Fomorian'ları öldürmenin kolaylaştığını görebiliyordum; hastalığın onları zayıflattığı açıktı. Fakat yine de sayıları çok fazlaydı.

İlginç bir sakinlikle, nehre kadar gidemeyeceğimizi, aslında hâlâ tapınağa nehirden daha yakın olduğumuzu fark ettim. Mantığım Epona'nın güvenli duvarları arasına geri dönmemiz gerektiğini söylüyordu. Fakat bunu yapamazdık, en azından yardım olmadan.

O halde daha fazla yardım almalısın. Tanrıça'nın sözlerini zihnimde çok net bir şekilde duymuştum.

Savaşın karmaşık bulanıklığının içinde gümüş rengi bir şeyin parladığını gördüm. Vic'in parlak saçları değildi gördüğüm ya da Fomorian'ların solgun, ölü rengi de değildi; gördüğüm şey dünya üstü bir kısrağın ruhani gümüş rengiydi.

"Epi!" diye bağırdım, beni arayarak falanksın etrafında dolandığını görünce.

Çağır onu, Kıymetlim. Hiç düşünmeden zihnimdeki sese uydum ve parmaklarımı dudaklarıma götürerek havayı yarıp geçen, yüksek bir Oklahoma ıslığı çaldım.

Epi ıslık sesini duyunca başını kaldırdı ve bana doğru dörtnala koşmaya başladı.

İnsanları itekleyerek ona doğru ilerlemeye başlamıştım ve bir yandan da önümdeki savaşçılara, "Geçmesine izin verin!" diye bağırıyordum. Falanks yarıldı ve kısrağım nefes nefese kalmış bir halde önümde durdu.

Atla, Kıymetlim ve Tanrıça'nın Seçilmişi'nin zafere nasıl koştuğunu gör.

Aceleyle etrafıma bakınırken Alanna'nın –ki buna hiç şaşırmadım– bana doğru koştuğunu gördüm.

"Alanna! Epi'ye binmeme yardım et." Sonra dönerek parlayan yelelerinden tutundum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, kırdığım dizimi ellerine alıp beni yukarıya doğru iterken.

"Yardım alıyorum," diye cevap verdim Epi'nin üzerine kolayca yerleşirken. "Kadınları ve çocukları tapınak topraklarına geri götürmeni istiyorum."

Araya girmeye çalıştı fakat onu durdurdum.

"Hayır. Bana güven ve Tanrıçama güven. Onları eve götür." Ağzını kapattı ve ağırbaşlı bir tavırla başını salladı. "Sana güveniyorum. İkinize de güveniyorum." Sonra da Epona'nın tapınağa dönmemizi istediğini bağırarak kadınları ve çocukları çağırmaya başladı. Çok geçmeden savaşçılar da onu duydu. Göz ucuyla, Alanna'nın Victoria'ya koşarak onu kolundan yakaladığını ve tapınak duvarlarını işaret ettiğini gördüm. Hemen Victoria'nın bana bakan gözlerini buldum ve aynı fikirde olduğumu belirtmek için başımı salladım ve sonra Avcı da Alanna'nın haykırışlarına katıldı, ardından falanks yön değiştirmeye başladı.

Dikkatimi Alanna ve etrafımda olan her şeyden çekmeye çalıştım. Bunun yerine kalbimi dinledim ya da belki ruhumu demem daha doğru olurdu.

Bak, Kıymetlim.

Gözlerimi kıstım ve Epi'yi ufak bir daire çizip çevirerek kanlı yaratıkların kafaları üzerinden ufka doğru baktım. Batıya doğru döndüğümde gözlerim koskocaman olmuş ve nefesim kesilmişti.

Woulff ve McNamara geliyor.

İnsan savaşçılar! Tapınak topraklarının batı kenarı boyunca kalın bir şeklinde uzanıyorlardı. Hâlâ çok uzakta olan güneş, kalkanlarından yansıyor, muzip bir güzellik gibi parıldıyordu. Fakat kalbim neşe içinde atsa da çok uzakta olduklarını ve zamanında yanımıza ulaşamayacaklarını biliyordum. Yaratıkların sayıları bizi bastıracaktı. Tapınağın katı güvenliği ve nehrin sıvı güvenliği arasında sıkışıp kalmıştık.

Çağır onları, Kıymetlim. Bunu yalnızca sen yapabilirsin.

Neden orada olduğumu o an anlamıştım. Ne kadar inanılmaz ve mucizevi görünse de ben bir Tanrıça'nın emriyle bu dünyaya gelmiştim; bencil, şımarık bir kadının yerini almak için seçilmiştim. On yıl boyunca gençleri yönetmiş olmam beni bu işe hazırlamıştı, etrafımı saran insanlar bana aitti. Ve ben de onlara.

Artık Tanrıça'nın ne yapacağımı söylemesine ihtiyacım yoktu. Koyu renk pelerinimi çabucak başımdan geçirirken saçımdaki ipi de çekip çıkardım. Parmaklarımı vahşi buklelerimin arasına sokarak yüzümü bir aslan yelesi gibi çevreleyecek şekilde elektriklenene kadar salladım.

Etrafıma baktığımda, elinde cesurca bir kılıç tutan genç bir çiftçi çocuk gördüm.

"Çocuk!" Bana bakan gözleri büyük ve yuvarlaktı. "Kılıcını bana ver."

Hiç duraksamadan bana doğru koştu, uzun kılıcının sapını bana uzattı ve içime şaşırtıcı bir şekilde dolan zevkle kılıcı havaya kaldırdım, dizlerimle Epi'yi sıkıştırdım ve onun parlak boynuna doğru eğildim. Kısrağım ileri doğru fırlayınca, etrafımızdaki erkekler şaşkınlık içinde bize yol açtılar. Savaşmakta olan gruptan ayrıldığımızda, sıcak güneş ışığının önce kılıcın sapına, sonra da bedenime dokunarak içimi bir elektrik akımı gibi enerjiyle doldurduğunu hissettim. Başımı eğince elbisemin dökümlü kumaşının sanki bir mücevherden kesilmiş ve bir kraliçe peri için melekler tarafından yontulmuş gibi güneş ışığıyla parladığını gördüm. Parlamama neden olan, ayak izlerime yıldızları koyan sihrin aynısıydı.

Önümüzdeki zemin hafifçe eğim aldı ve Epi küçük tepeyi dörtnala tırmandı. Uzaklardaki insan savaşçıların oluşturduğu hatta yüzümü, savaş alanına ise sırtımı dönerek kısrağı durdurdum. Kılıcı hâlâ havada tutarak Epi'nin yelelerini güçlü bir şekilde çektim ve bacaklarımla gövdesini iyice sıkıştırdım. Kısrak, aklımdaki düşüncelere uyarak davetkâr bir kişneme ve zarif bir hareketle şaha kalktı.

"BANA!" diye bağırdım ve sesim tıpkı ClanFintan'ı bataklığın kenarından çağırırken olduğu gibi Tanrıça'nın güçlendirdiği tonla çıkmıştı. *"WOULFF VE MCNAMARA, BANA GELİN!"* Epi'nin yelelerine bir kez daha asıldım ve o da yeniden inanılmaz bir kişnemeyle şaha kalktı.

Oradan bile, uzaktaki savaşçıların tek bir sesle bağırdıklarını duyabilmiştim.

"Epona! Epona'ya!"

İki katı bir hızla ileriye doğru atıldılar. Epi bir o yana bir bu yana sıçrarken ben de kılıcımı sallayarak havada parlayan bir kavis çizdim. *"BANA, WOULFF!"* Sesimdeki tutku tüm alanı sarmıştı.

Woulff'un savaşçıları ileri doğru atılırken savaş naralarıyla bana karşılık verdiler.

"BANA, McNAMARA!" Sözcükler dudaklarımdan fırlayarak çıkarken, saçlarımın rüzgârla hışırdadığını hissedebiliyordum.

McNamara'nın savaş naraları da Woulff'unkilere karıştı ve aramızdaki boşluğu öyle bir enerjiyle kapatmaya başladılar ki Dük bile onlarla gurur duyardı.

Sonra arkamdaki savaşçılar da naralara katıldı ve tapınağa doğru yenilenmiş bir kuvvetle ilerlediklerini hissettim. Omzumun üzerinden bakınca üzerime doğru hırlayarak çökmekte olan Fomorian'ı tam zamanında gördüm.

"Epi!" diye bağırdım. Kısrak hızla arkasına döndü, ileriye atılarak yaratığın sağ kanadındaki hassas kenarı dişleriyle yakaladı. Başını geriye doğru çekti ve yaratığın etini sırtından kopardı. Yaratık acı içinde bir çığlık atarken dengesini kaybetti ve bunu fırsat bilerek iki elimle ağır kılıcı aşağıya doğru savurarak omzunun üzerinden göğsünün orta yerine kadar kestim. Sonra ağır bedeniyle yere düşerken kılıcımı da beraberinde götürdü.

Neredeyse anında diğer bir yaratık belirerek yere düşen arkadaşının üzerine çıktı. Epi'nin dişleri ve toynakları sabah ışığında parıldarken tek yapabildiğim sıkı sıkı tutunmaktı.

Sanki kısrağım o küçük tepede çok uzun bir süredir savaşıyor gibiydi fakat etrafımızın kara, kanatlı gölgelerle tamamen sarılmadan önce yalnızca birkaç dakika geçmiş olabileceğinin zihnim farkındaydı. "Onları bana bırakın!" diye tısladı tanıdık bir ses. Yaratıklar kanlar içinde kalmış Nuada'nın dikkatli bir şekilde bulunduğumuz tepeye yaklaşabilmesi için yol açtılar. "Dişi," dedi alaycı bir şekilde gülümseyerek, "diğerlerinden ayrılarak beni böylesine sabırlı bir şekilde beklemen çok nazikçe."

Epi altımda huzursuz bir şekilde kıpırdandı. Nuada biraz daha yaklaşınca uyarı niteliğinde tiz bir ses çıkardı.

"Görünüşe bakılırsa arkadaşın da beni görmek için senin kadar istekli." Korkunç bir kahkaha attı.

"Rhea!" diye kükredi kocamın sesi ve sesin geldiği yöne bakınca, bulunduğumuz tepeye doğru dörtnala koştuğunu gördüm.

Nuada da onu görmüştü.

"Kısrağı öldürün," diye emretti ClanFintan'a saldırmak için arkasını dönerken. "Çabuk."

Etrafımızı saran yaratıklar zevkten tıslayarak kapanan bir ilmik gibi halkayı daraltmaya başladılar. Gözleri parlayan Epi yaratıklara toynaklarını ve dişlerini hatırlatmak için halkanın içinde hızla döndü. Fakat bulunduğumuz tepe kandan kayganlaşmıştı ve Epi dengesini kaybederek aniden dizlerinin üzerinde düştüğünde berbat bir sallantı hissettim. Aniden olan bu beklenmedik sallantıyla, bedenimin hızını durduramadım. Kısrağın boynunun üzerinden uçarak ıslak zemine sertçe düştüm. Başımı bir kılıcın soğuk kabzasına çarparken şimşek gibi çakan beyaz bir acı beni kör etti. Bir çığ gibi boğucu olan karanlık beni sardı.

Her zamanki, zevkli Rüyalar Ülkesi arası bu sefer olmamıştı. Bilincim zihnimin derinliklerine doğru çekilirken bilinçsizlik duygusu çok kuvvetliydi. Yalnızca bir tanrıçanın sesi beni uyandırabilirdi.

Geri dön, Kıymetlim, henüz dinlenemezsin. Onun sana ihtiyacı var.

Ruhum bu ısrarlı çağrıya karşılık verdi ve ruhani bedenimin mide bulandırıcı bir baş dönmesiyle iki büklüm olmuş bedenimden yükseldiğini hissettim. İlk başta net bir şekilde odaklanamamıştım. Altımda süren savaş, yalnızca tanınamayacak şekilde kırmızıya boyanmış karakterlerden ibaretti.

Odaklan, diye fısıldadı Tanrıça. Yavaş yavaş nefes alırken gözlerimi kırpıştırarak bulanık görüntüden kurtulmaya çalıştım. Ve aniden altımdaki manzara netleşti.

Özel muhafızlarımdan birkaçı Epi'nin yanındaydı ve Fomorian'lara karşı oldukça başarılı bir şekilde savaşıyorlardı. Rahatlayarak dikkatimi birkaç metre ötede, savaşçılardan ve diğer yaratıklardan uzakta oynanan başka bir sahneye çevirdi. ClanFintan ve Nuada dikkatli bir şekilde birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. Ruhani bedenim sa-

vaştıkları yere doğru süzüldü. İkisi de kan ter içinde kalmışlardı. Nuada'nın başının kenarındaki ok yarasından kan akıyordu ve birkaç ciddi görünen kesik, kanatlarının yıpranmış ve derisi yüzülmüş gibi görünmesine neden oluyordu. Biraz daha yaklaştım ve başta kan zannettiğim şeyin aslında gövdesini kaplamış kıpkırmızı döküntüler olduğunu fark ettim. Fakat Nuada, ClanFintan'a saldırırken, ölümcül pençeleri Kentaur'un sol omzunu kesip geçti ve o zaman hastalığın henüz gücünü etkilememiş olduğunu anladım.

ClanFintan kılıcını kaybetmişti ve Nuada'nın gitgide vahşileşen saldırılarına yalnızca bir hançer ve toynaklarıyla karşı koyuyordu.

"Yolumdan çekil, mutasyona uğramış at, gelininin bedenine sahip olma niyetindeyim," diye tısladı Nuada.

"Asla." Nuada'nın sözlerinin, ClanFintan'ı kızdırmak yerine, onun üzerinde oldukça sakinleştirici bir etkisi olmuşa benziyordu. Planlı bir şekilde savaşmaya devam etti, geri çekilmedi fakat aynı zamanda yaratığın savunmasında da bir açık bulmadı.

"Beni oldukça sıcak karşılayacak, biliyorsun değil mi at adam?" Nuada'nın sesi, pençeleriyle birlikte aniden saldırıya geçmişti. Fakat hiçbiri hedefi tutturamadı.

"Hiçbir zaman," diye tekrar etti ClanFintan boğuk sesiyle. "Hâlâ yaşıyor olursa tabii," diye devam etti Nuada.

Bu son sözler Kentaur üzerinde etkili olmuştu. Aniden ileriye atıldı ve Nuada da onu yakalamak için öne doğru sıçradı. İkisi de birbirine kilitlenmişti; Nuada'nın jilet gibi dişleri ClanFintan'ın boynundan sadece birkaç santimetre uzaktaydı ve Kentaur'un hançeri de Fomorian'ın şahdamarının hemen üzerinde duruyordu.

Bedenim kocamın hemen yanında süzüleceğim şekilde alçaldı. Sevdiğim bir adamın daha bu şeyler tarafından öldürülmesini izlemeyecektim.

Bu düşüncemin tam ortasında, bedenimden geçerek yarı görünür bir şekle giren ürpertiyi hissettim ve zihnimin içinde sessizce doğru şeyi yapıyor olmayı diledim.

"Hey, Nuada. Beni mi arıyorsun, koca adam?" diye baştan çıkarıcı bir ses tonuyla yaratığa seslendim.

Sesimi duyar duymaz, Nuada dikkatini bir anlığına da olsa ClanFintan'dan ayırarak başını yukarıya kaldırdı. Kocamın elini yaratığın elinden kurtardığını ve hançerin Nuada'nın boynunun kenarında atan şahdamarını düzgün bir şekilde kesip geçtiğini gördüm. Kendi kanında kayarak yere düşerken, Nuada'nın o sapkın yüzündeki inanamaz ifadeyi açıkça görebilmiştim. ClanFintan şaha kalktı ve ıslak toynakları yaratığın yerde yatan bedeni üzerinde parıldadı.

"Asla," dedi kocamın çatallı sesi, sert bir ifadeyle ve Nuada'nın kötülüğünü geriye hiçbir şey bırakmayacak şekilde defalarca ezdi.

Aşağıdan gelen bağırışı duyunca, korkunç manzaradan gözlerimi ayırdım ve Woulff ile McNamara'nın bizim savaşçılarımıza katılmakta olduğunu gördüm. Kentaur'lar ve insanlar birleşerek tek bir güç olmuşlardı ve zihinlerindeki tek amaçla zayıflamış olan Fomorian ordusunu katletmeye başladılar.

Birden başım dönmeye başlamış, aniden nefesim kesilmişti.

"Rhea!" ClanFintan'ın sesi çok uzaklardan geliyordu.

"Ben... yapamıyorum..." Yerdeki bedenime doğru acımasızca çekildiğimi hissettim. Gözlerim birden açıldı ve ClanFintan'ın bana doğru koşarak beni kollarına aldığını gördüm.

"Dayan," dedi, gözlerim yeniden kararırken. "Seni eve götürüyorum."

Ve sonra neler olduğunu hatırlamıyordum.

Akşam saatlerinde rüzgârın yönü değişince Tanrıçama şükrettim. Üç gündür, yakılan bedenlerin kokusu tapınağa sinmiş ve bunun da başımdaki o müthiş ağrıyı rahatlatma konusunda bir yardımı olmamıştı. Carolan, sol şakağımdaki yumrunun yavru bir horozun hayalarından kadar olduğu konusunda beni temin etmişti (manası: bir horoz testisi, kim bilebilirdi ki...) fakat o yumrunun mutasyona uğramış bir greyfurt büyüklüğünde olduğundan ve ayrıca morun tonlarından bir gökkuşağı oluşturduğundan oldukça emindim. Her neyse, iyileşerek tüm kıvrak zekâma kadar eskisi gibi olacağım konusunda fikir birliğine varılmıştı. Tanrı(ça)'ya şükür.

Fomorian'lar binlerce asker tarafından öldürülmüşlerdi. Birleşen güçlerimiz bir raya toplanmış ve zaten hastalıkla zayıf düşen Fomorian'lar onların gücü karşısında duramamışlardı.

Carolan'ın varsayımına göre, Fomorian'lar *insansı* yaratıklar oldukları fakat tam anlamıyla *insan* olmadıkları için bedenleri bu hastalığa aşırı duyarlılık göstermişti. Kuluçka dönemleri bizimkinden kısaydı ve hastalık onlarda daha hızlı ilerlemişti. Savaş gününün akşamında, tapınağın dışındaki savaş alanı tıpkı eski korku filmi *Yaşayan Ölülerin Gecesi*'ni andırıyordu. En azından Victoria böyle tasvir etmişti (gerçekten filmi gördüğünden değil elbette). O sırada hâlâ Sarsıntı Dünyasında Kusma ve Çift Görme ile uğraşıp dururken olanlarla ilgili yalnızca ikinci ağızdan bilgi alabilmiştim. Vic, yaratıkların kendi pençeleriyle kendi etlerini kemiklerinden ayırmaya başladıklarını söyledi. Savaşmayı bırakmışlardı. Her biri kendi dünyasında, bir çeşit ızdırabın içinde hapsolmuş, savaştan yara almış kanlı etlerini kendi pençeleriyle acımasızca yırtıyorlardı. Savaşçılarımızın ızdırap

içindeki Fomorian'lara oklarını yağdırırken, Avcıların da onların sefaletine son verdiğini ve savaşın bu şekilde sona erdiğini açıkladı.

"Eğer acı çekmeleri için onları bıraksaydık," dedi Victoria sonradan, "onlardan bir farkımız kalmazdı." Yani savaş merhamet sesleriyle sona ermişti.

Fomorian fetüslerini taşıyan kadınlarla ilgili ne yapılacağı hâlâ çözümlenmemişti fakat Carolan bıkıp usanmadan bu sorunla ilgili çalışmalar yapıyordu. Koruyucu Kale'deki kadınlar geldiğinde, onlar için hazır olacağı konusunda bizi temin etti.

"Of, yatmaktan sıkıldım," diye mırıldandım kendi kendime. Ayrıca bu, kocamla yatakta geçirdiğim romantik bir kaçamak da değil. Bu, "koca kafanı dinlendir ve bol bol sıkıcı şekerlemeler yap" tarzı bir yatak zamanıydı.

Kusma ve baş dönmelerinin bittiğini umarak dikkatli bir şekilde doğruldum. Hep var olan, şiddetli baş ağrımın dışında her şey yolunda gibi görünüyordu.

Bu nedenle ayağa kalktım.

Şey, belki de yarı yolunda demek daha uygun bir açıklama olacaktı. Genellikle kalbimin her atışını kafamın içinde duymazdım. Dikkatli bir şekilde tavandan yere kadar olan pencerelerime doğru yürüdüm ve kapıya benzeyen pencerelerden birini açtım. Güzel ve sıcak bir akşamdı. Dikkatli bir şekilde özel bahçeme çıktım ve her tarafa yayılmış hanımeli fidanlarının taze kokusunu içime çekmek için derin bir nefes aldım. (*Kendime not:* Kızlardan birine yatak odam için bir hanımeli buketi hazırlamasını söyle.)

"Leydi Rhiannon!" diye cıvıldadı ince bir ses.

Kızları düşünmenin çağırmaktan farksız olduğu açıktı. Önümde eğilmek için bahçeyi çekingen bir tavırla geçen kızı seyrettim.

"Tarah!" Uzanarak ona sarıldım ve o güzel yüzü zevkten kızardı.

"Leydim!" Sözlerine devam etmeden önce o da hevesli bir şekilde bana sarıldı. "Ahır hizmetçileri, ahıra gidebilecek kadar iyi olup olmadığınıza bakmak için beni gönderdiler." Gülümsemesi iyice belirginleşti. "O çocuk, Kristianna, Epona'ya binmek için hazır."

"Bu harika. Onlara hemen çıkacağımı söyle."

"İyileştiğinizi gördüğüme sevindim, Leydim," dedi. Yanımdan ayrılmak istemiyormuş gibi görünüyordu.

"Ben de senin daha iyi olmana sevindim." Yüzündeki ve kollarındaki yara kabuklarının çoğu dökülmüştü ve onun şanslı olduğunu görebiliyordum. Zamanla rengi solacak birkaç iz dışında, hastalığını tamamen atlatacaktı.

"Teşekkür ederim, Leydim. İşimin başına dönebilmek için sabırsızlanıyorum." Utanarak başını yana doğru çevirdiğinde, profilden görüntüsü beni hiç beklemediğim bir şekilde büyülemişti. Tarah o an bana öylesine Terpsikhore'yi hatırlatmıştı ki gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim.

"Gelecekte dans etmeyi hiç düşündün mü, tatlım?"

Cevap verirken yüzüne renk gelmiş, gençliğin verdiği o hevesini zorlukla saklayabiliyordu. "Ah, Leydim, tek hayalim dans etmek!"

Sezgisel bir his bana ölen Musa'nın bu genç replikayı beğeneceğini söylüyordu.

"Acele etme ama kendini yeniden güçlü hissettiğinde gel ve beni gör. Hayalin hakkında daha ayrıntılı bir şekilde konuşuruz."

Bahçe boyunca onu ahıra doğru götürecek olan çıkışa yürürken neşeli sohbetini dinledim.

Epona'nın Seçilmişi'nin geldiğini haber vermek için önümden atlaya zıplaya ilerlerken, "Unutma," diye seslendim, "kendini daha iyi hissedince bana gel."

"Ah, geleceğim, Leydim!"

"Thalia'ya Musa'ları yeniden toplaması için yardım etmeye mi karar verdin?" Gölgelerin içinden ClanFintan'ın kadife sesi duyulmuştu.

"Aslına bakarsan daha çok Terpsikhore'yi ve onun ne isteyebileceğini düşünüyorum," dedim düşünceli bir şekilde.

Başımı yana doğru eğdim ve onun gölgenin içinden çıkarak bana doğru gelişini izledim. Akşamın hafif ışıkları, yüzü ve bedenine hak ettiği güzelliği verebilmişti. Güçlü kasları hafifçe kıpırdadı ve aldığı yaralar ona kesinlikle bir 'kötü çocuk' havası katmıştı.

Yüzüme düşen asi bukleyi arkaya itti.

"Lütfen kendimi nasıl hissettiğimi sorma ya da yatağa geri dönmemi söyleme." Biraz huysuz görünüyor olabileceğimi fark etmiştim.

"Sorunsuzca ayakta durabildiğini ve yürüyebildiğini görüyorum." Biraz yaklaşıp yüzümü kokladı. "Ayrıca kusmuş gibi bir halin de yok."

"Hayır, sabahtan beri hiç kusmadım." İşte şimdi tam bir huysuz gibiydim.

Ama benim ruh halim ClanFintan'ı vazgeçirmişe benzemiyordu.

"Ee, neler *yaptın* bakalım?" Sesi yaramaz bir çocuğunkini andırıyordu.

"Alanna'nın kendisine bir yardımcı eğitmeye başlaması için Mariad'ı çağırtmayı düşünüyordum."

Soru soran gözlerle yüzüme baktı.

"O zaman bu kadar meşgul olmayacak ve Carolan'la *birlikte* daha fazla zaman geçirebilecekler." Ellerimi havaya kaldırdım ve parmaklarımla hayalî bir resim çerçevesi şekli çizdim. "Geleceklerinde... üç küçük kız görüyorum."

Bana doğru biraz yaklaştı ve kollarını belime sardı, ayaklarımı yerden keserek beni bedenine sıkıca bastırdı. "Hımm, bizim geleceğimizde ne görüyorsun?" Sesi o çok iyi bildiğim ve geçen birkaç gecedir çok özlediğim erotik tonuna bürünmüştü.

"Bu gece," Kulak memesini hafifçe ısırırken, belki kocamla biraz vakit geçirmek baş ağrımı geçirebilir diye düşündüm, "bir Değişim görüyorum."

Kıkırdadı ve beni kısa bir şekilde öptü. Sonra da ayaklarım boşlukta sallanmasın diye bir kolunu kalçamın altından geçirerek beni kucakladı. "*Bizim* gelecekteki çocuklarımızı kastetmiştim."

"Çocuklar mı!" diye bağırdım kafamın içindeki zonklamadan çatlayan ses tonumla.

"Tabii ki," diye gürledi göğsü. "Cinsellikle ilgili bir sorunumuz olmadığı kesin."

"Ama..." diye geveledim.

"O eski dünyanda bebeklerin nasıl yapıldığını sana öğretmediler mi?" Alaycı bir ciddiyetle yüzüme baktı.

"Ama..." diye tekrarladım. "O ne olacak?"

"Erkek mi kız mı diye merak ediyorsun galiba?" diye sordu birden tüm masum ifadesini takınarak.

Sert göğsüne sağlam bir darbe indirdim. "At mı insan mı?"

"Şey..." Bana bakarak gülümsedi ve başımdan öptü. "Her ne olursa olsun, harika bir atlının başarısı sonucunda olacak."

Elimi aşağıya, ikimizin arasına doğru kaydırdım ve (nispeten) düz olan karnıma koydum. Avucumun altında bir kıpırtı hissettiğimi sanarak elektrik çarpmış gibi birden elimi çektim.

"Bir bebek mi?" Sesim biraz fazla titriyordu.

"Belki de gelecek olanı hissediyorsundur." Bana sıkıca sarıldı; sıcaklığının beni bu denli sarışına bayılıyordum.

"Geleceğin vaadi," dedim. "*Bizim* geleceğimizin," diye düzeltti.

"*Bizim* geleceğimiz," diye tekrar ettim. "Bu hoşuma gitti."

"Benim de, Shannon," diye fısıldadı dudaklarımın arasına. "Benim de."

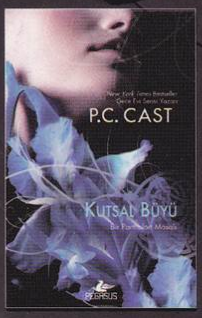
KASABA ÖĞRETMENLİĞİNDEN MİTOLOJİK TANRIÇAYA...
BAMBAŞKA BİR DÜNYADA YAŞANAN
BEKLENMEDİK BİR AŞK!

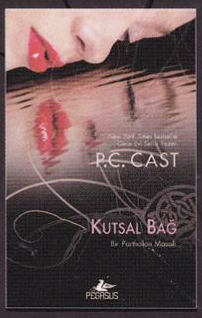
İngilizce öğretmeni Shannon Parker, yaz tatiline ufak bir alışveriş yaparak başlar. Satın aldığı, üzerinde Kelt Tanrıçası Epona'nın resmi bulunan bir vazo onu Partholon'a gönderir. Burada herkes ona tanrıça gibi davranmaktadır, hem de oldukça huysuz bir tanrıça...

Shannon, Epona'nın yerini almıştır. Bu durumun hiçbir kadının karşı koyamayacağı, çekici yanları olsa da bir Kentaur'la evlenmek ve şeytani Fomorian tehdidiyle baş etmek zorundadır.

Shannon öldürülmeden, bir atla evlenmeden ya da aklını kaybetmeden Oklahoma'ya dönmenin yolunu aramaktadır...

"Neşeli ve canlı, mitolojik bir dünya."
Publishers Weekly

THG
0112598
CBB

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-343-324-8